TRUYENFULL.VN

Thần thương Giang Nguyên

THI KIM

nhan vh

Mục lục

Chương 1: Như Kiếm Xuyên Tim

Chương 2: Giông Bão Kéo Tới

Chương 3: Cá Nằm Trên Thớt

Chương 4: Người Cũ, Người Mới

Chương 5: Không Ngừng Nói Dối

Chương 6: So Tiền Kén Rể

Chương 7: Lang Quân Như Ý

Chương 8: Người Đẹp, Rượu Ngon

Chương 9: Chếnh Choáng Men Say

Chương 10: Thì Ra Là Thế

Chương 11: Thất Bại Trở Về

Chương 12: Đã Quá Muộn Rồi

Chương 13: Dạ Yến Trong Cung

Chương 14: Hung Thần Dữ Tợn

Chương 15: Ghen Tuông Tức Tối

Chương 16: Đầu Óc Ham Tiền

Chương 17: Cáo Mượn Oai Hùm

Chương 18: Chiết Tẫn Xuân Phong

Chương 19: Con Trai Nhà Giàu

Chương 20: Thấy Tiền Sáng Mắt

Chương 21: Lòng Đau Như Cắt

Chương 22: Treo Dê, Bán Chó

Chương 23: Mua Gian, Bán Lận

Chương 24: Món Quà Sinh Nhật

Chương 25: Có Qua Có Lại

Chương 26: Thích Khách Trong Cung

Chương 27: Có Thù Tất Báo

Chương 28: Dối Trời Qua Biển

Chương 29: Diễn Giả Làm Thật

https://thuviensach.vn

Chương 30: Dần Bước Vào Hang Hùm
Chương 31: Hết Sức Cảnh Giác
Chương 32: Nhầm Lẫn Ngẫu Nhiên
Chương 33: Vì Bất Đắc Dĩ
Chương 34: Không May Bị Bắt
Chương 35: Trong Chốn Nguy Nan
Chương 36: Đồng Cam Cộng Khổ (1)
Chương 37: Đồng Cam Cộng Khổ (2)
Chương 38: Thừa Cơ Hành Động
Chương 39: Thoát Khỏi Lồng Giam
Chương 40: Tiếp Đón Nồng Hậu
Chương 41: Sự Cố Bất Ngờ
Chương 42: Thế Sự Xoay Vần
Chương 43: Động Phòng Hoa Chúc
Chương 44: Lấy Lùi Làm Tiến
Chương 45: Trở Về Bình An
Chương 46: Mỹ Nhân Trước Mặt
Chương 47: Rơi Vào Miệng Cọp
Chương 48: Oan Gia Ngõ Hẹp
Chương 49: Nghe Tin Sét Đánh
Chương 50: Hồng Nhan Họa Thủy
Chương 51: Đồ Chảnh Chọe
Chương 52: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân
Chương 53: Ngọt Ngào Như Mật
Chương 54: Ngọt Ngào Hơn Mật
Chương 55: Phải Yêu Phu Quân Hơn Ngân Lượng Gấp Vạn Lần
Chương 56: Người Yêu Cũ
Chương 57: Chua Chua Ngọt Ngọt
Chương 58: Cưới Thêm Người Khác
Chương 59: Cuộc Chiến Bảo Vệ Hôn Nhân
Chương 60: Con Gái Xuất Hiện
Chương 61: Ám Toán

https://thuviensach.vn

Chương 62: Chạy Trốn

Chương 63: Là Địch Hay Bạn

Chương 64: Đồng Minh

Chương 65: Công Chúa

Chương 66: Hậu Cung

Chương 67: Có Thai

Chương 68: Thận Trọng Từng Bước

Chương 69: Xuất Gia

Chương 70: Chuyện Xưa

Chương 71: Gian Tình

Chương 72: Phò Mã Và Cố Nhân

Chương 73: Đại Lễ Báo Thù

Chương 74: Báo Thù, Gặp Lại

Chương 75: Bất Đắc Dĩ Cùng Ghen Tuông

Chương 76: Dỗ Nương Tử Là Một Kỹ Năng

Chương 77: Kết Thúc

Chương 78: Ngoại Truyện

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Như Kiếm Xuyên Tim

“Liễu khói cầu sơn

Màu xanh rèm gió” [1]

[1] Hai câu thơ tả cảnh đẹp Hàn Châu, trích từ Vọng hải triều của tác giả Liễu Vinh, Nguyễn Xuân Tảo dịch thơ

Cảnh sắc Kinh Châu đang dần chuyển sang tiết trời đẹp nhất. Mới sáng sớm, phủ Châu mục đã rộn rã hẳn lên, chim khách cũng đến góp vui, hót líu lo trên cành cao.

Vân Phỉ vươn người ra ngoài cửa sổ, ngửa đầu nhìn những chú chim khách đang hót ríu rít trên ngọn cây, đôi má lúm đồng tiền rạng rỡ. “Chim khách báo tin vui. Quả nhiên là cha sắp về rồi. Mẹ nhanh lên đi!”

Tô Thanh Mai chồm cả người vào rương xiêm áo, tay chân luống cuống lôi hết bộ này đến bộ khác ra ngoài. Từng chiếc được ném lên giường một cách nhịp nhàng. Nàng ta cuống quýt hỏi: “A Phỉ, mẹ mặc bộ nào thì đẹp?”

Vân Phỉ xoay đầu qua, nửa đứng nửa quỳ trên chiếc ghế dựa, nhìn mẹ mình rồi tủm tỉm cười. “Mẹ đã đẹp sẵn rồi, mặc bộ nào cũng đẹp cả.”

Tô Thanh Mai ngẩng đầu lên khỏi cái rương, nửa tin nửa ngờ. “Thật không?” Đứa con gái này của nàng từ nhỏ đã có tính cách tinh quái, dẻo mồm dẻo miệng, câu nào câu nấy như ướp sẵn cả bình mật ngọt.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nghiêm túc nói: “Đương nhiên rồi, bên cạnh cha không có lấy một thiếp thất, chỉ ngoan ngoãn biết có một mình mẹ, chứng tỏ mẹ có dung nhan kiều diễm không ai bằng.”

Vừa nhắc tới phu quân, vẻ mặt Tô Thanh Mai tràn ngập hạnh phúc. Nàng ta đắc ý nói: “Đó là vì năm xưa, cha con đã từng thề là sẽ không nạp thiếp. Lúc ông ấy cưới mẹ thì nghèo xơ nghèo xác, nếu không có mẹ và ông ngoại con ra sức lo liệu công danh cho ông ấy thì ông ấy làm gì có ngày hôm nay.”

Câu này đã được nói hàng trăm lần, Vân Phỉ vân vê trái tai, không nén được cười. “Vậy thì mẹ còn lo gì chứ?”

Tô Thanh Mai vuốt gương mặt mình, thở dài thườn thượt. “Làm gì có hoa nào mà không tàn, năm nay mẹ cũng đã ba mươi lăm rồi.”

Vân Phỉ nhảy từ trên ghế dựa xuống, cười hì hì rồi ôm hông nàng ta. “Nhìn mẹ như chỉ mới hai mươi lăm tuổi thôi.”

Thoáng cái mà đã được trẻ ra mười tuổi nên Tô Thanh Mai rạng rỡ hẳn lên. “Đúng là dẻo miệng! Chọn giúp mẹ một bộ xiêm y đi nào.”

Vân Phỉ thả tay ra, từ trong đống y phục rực rỡ sắc màu chọn ra một chiếc váy màu tím sẫm, chân váy màu khói xám, bên trên dùng tơ tằm thêu hình hoa sen, ướm lên người Tô Thanh Mai. “Bộ này rất đẹp, tôn lên làn da trắng ngần của mẹ.”

Tô Thanh Mai do dự giây lát. “Màu tím sẫm này có hơi già quá không?” Từ sau ba mươi tuổi, nàng bắt đầu ăn mặc tươi trẻ như thiếu nữ, y phục toàn màu hồng nhạt, màu xanh lá, màu vàng nhạt… khiến nàng và con gái cứ giống như hai tỷ muội.

Vân Phỉ lại cầm một chiếc áo choàng bằng lụa trắng, trên có hình bướm lượn giữa rừng hoa, đặt vào tay mẹ. “Khoác thêm cái này lên thì sẽ

https://thuviensach.vn

không mất đi vẻ thanh xuân tươi trẻ.”

Áo choàng trắng và chiếc váy tím phối hợp với nhau đẹp một cách bất ngờ, Tô Thanh Mai cười. “Để mẹ đi thay thử xem.”

Vân Phỉ nhìn dáng vẻ hân hoan của mẹ khuất sau tấm bình phong, nụ cười ngọt ngào trên mặt cũng bất giác héo rũ.

Từ nhỏ đến lớn, nàng đã nghe mấy trăm lần chuyện tình giữa cha và mẹ qua lời kể của mẹ. Trước kia, Vân Định Quyền chẳng qua chỉ là một đình trưởng nhỏ nhoi của Tương Huyện, còn Tô Thanh Mai lại là con gái duy nhất của Tô Vĩnh An – người giàu nhất trong thành. Một lần đi chùa dâng hương, Tô Thanh Mai gặp phải bọn cướp. Đúng vào thời khắc nguy nan ấy, Vân Định Quyền kịp thời xuất hiện, anh hùng cứu mỹ nhân, rồi cứ thế mà kết thành mối nhân duyên tuyệt đẹp này.

Năm thứ hai sau khi kết hôn, Tô Thanh Mai sinh ra Vân Phỉ. Sau đó, bụng bà không có động tĩnh gì suốt bảy, tám năm nhưng Vân Định Quyền vẫn không hề oán trách, mà ngược lại còn thề rằng tuyệt đối sẽ không nạp thiếp. Hết sức cảm động, Tô Thanh Mai không tiếc dốc hết gia sản để lo liệu đường công danh cho Vân Định Quyền, giúp hắn một mạch thăng đến chức châu mục [2].

[2] Châu mục: chức quan đứng đầu, cai trị một châu

Trước nay, Vân Phỉ luôn cảm thấy chuyện tình của cha mẹ mình đúng là điển hình cho anh hùng cứu mỹ nhân, phu xướng phụ tùy, hoàn mỹ hơn bất cứ câu chuyện nào trong sách. Mãi cho đến ba năm trước, vào cái ngày mà ông ngoại nàng qua đời…

Tô Vĩnh An nắm tay nàng, nhọc nhằn nói ra một bí mật động trời: “A Phỉ, thì ra bọn cướp mà năm đó mẹ con gặp phải chính là do cha con sắp đặt. Con người của hắn không đơn giản, con phải hết sức đề phòng, cố gắng che chở cho mẹ và đệ đệ của con.”

https://thuviensach.vn

Lúc ấy nàng cũng chỉ mới mười hai tuổi. Mặc dù nhận ra cha có vẻ lạnh nhạt, qua loa với mẹ nhưng vẫn ngây thơ tưởng rằng vì cha muốn làm việc lớn nên không có thời gian bận tâm đến chuyện nhi nữ thường tình.

Thì ra không phải như thế.

Bí mật này, ông ngoại đã giữ nó cho đến khi qua đời. Nàng cũng định giữ kín trong lòng, không để cho mẹ mình hay biết.

Mẹ cứ vui vẻ làm châu mục phu nhân, mơ màng không biết gì thì cuộc sống sẽ hạnh phúc biết bao.

Tô Thanh Mai thay y phục xong, đi ra ngoài. Vân Phỉ lập tức tỏ vẻ sững sờ. “Mẹ thật là xinh đẹp!”

Tô Thanh Mai hớn hở soi mình trong gương. Quả nhiên đúng như Vân Phỉ đã nói, vừa đoan trang cao quý, lại không mất đi vẻ kiều diễm xinh tươi. Ngay cả vòng eo hơi mập do sinh A Tông cũng không thấy đâu nữa.

Hài lòng với xiêm y rồi, nàng ta lại đến bên chiếc gương để ngắm khuôn mặt mình cho kĩ càng.

Son phấn mười lượng một hộp của Vĩnh Xuân đường quả là hữu dụng, làm đôi má ửng hồng như cánh hoa đào, không nhìn cho kĩ thì đúng là trông như chỉ mới ngoài đôi mươi.

Có điều, lừa được người khác, nhưng không gạt được chính mình. Vừa nghĩ đến việc mình đã ba mươi lăm tuổi, dần kém sắc như mặt trời xuống núi, mà phu quân thì cứ như mặt trời ban trưa, đường đường oai vệ, khôi ngô tuấn tú thì cảm giác về nguy cơ ấy cứ như gai nhỏ đâm vào tim, tuy không đau nhưng luôn khiến người ta xốn xang khó chịu.

Sau khi Cảnh Đế băng hà, triều đình tan rã, quần hùng khắp nơi nổi dậy, chiêu binh mãi mã, tự lập chính quyền. Vân Định Quyền nắm binh

https://thuviensach.vn

quyền trong tay, tiếng là châu mục nhưng thực chất lại là bá chủ của đất Sở. Trước nay hắn ta vẫn bừng bừng dã tâm, lại sinh vào thời loạn lạc, vì muốn hoàn thành nghiệp bá nên thường bận rộn chuyện binh đao, rất ít khi ở nhà. Lần này hắn đi Lư Châu suốt một tháng trời.

Tô Thanh Mai ngày nhớ đêm mong, cuối cùng cũng đợi được đến ngày hắn trở về. Mới sớm ra, nàng ta đã vội vã ăn mặc, trang điểm để đón phu quân, lòng còn sốt ruột hơn cả thiếu nữ đang yêu. Nhưng soi gương cả buổi mà vẫn không phát hiện ra rốt cuộc chỗ cảm thấy chưa hài lòng nằm ở đâu.

“Mẹ, đừng soi nữa, đi thôi!” Vân Phỉ không khỏi thúc giục, kéo nàng ta ra khỏi phòng.

Vừa ra đến cửa có giàn hoa rủ xuống, A Tông bảy tuổi được nhũ mẫu Tề thị dắt đến, đã đợi ở đó đến sốt cả ruột, thấy mẹ liền bĩu môi, nói: “Mẹ đúng là lề mề.”

“Vội gì chứ, cha con còn chưa về tới mà.” Tô Thanh Mai dắt tay con trai đi ra ngoài. Trên đường đi tim cứ đập thình thịch, giống hệt như ngày cưới, vừa hạnh phúc vừa kích động.

Đi đến trước bức tường bình phong ở cổng liền thấy Phục Linh –

nha hoàn được phái ra đợi ở cổng từ sáng sớm – đang vội vã bước vào, thấy Tô Thanh Mai thì vội vàng mỉm cười, nói: “Phu nhân đến thật đúng lúc, Tướng quân sắp đến rồi.”

A Tông chân ngắn nên không đi nhanh được, Vân Phỉ không đợi nổi nên xách váy lên vòng qua bức tường, chạy ra cửa lớn, phi xuống những bậc thềm như chim yến chao liệng giữa mùa xuân.

Một đội nhân mã đã đến trước cửa phủ, dẫn đầu là Vân Định Quyền – Châu mục của Kinh Châu – đang ngồi ngay ngắn trên lưng con tuấn mã

https://thuviensach.vn

lông vàng đốm trắng cao lớn.

Hắn nghiêng người nhảy xuống ngựa, chiếc áo khoác đen tuyền được gió thổi tung, để lộ ra Thanh Long kiếm cùng Du Long ngọc bội bên hông. Dáng người cao lớn uy phong như tắm dưới ánh dương rực rỡ, anh tuấn phóng khoáng, khí chất bất phàm.

Vân Phỉ thầm than: "Cha đúng là càng ngày càng oai phong. Tiền tài, quyền thế quả nhiên là tấm áo đẹp nhất của nam nhân."

Nàng mỉm cười bước tới, đang định cất tiếng gọi cha thì bất ngờ thấy Vân Định Quyền xuống ngựa nhưng không hướng về cửa phủ mà xoay người đi về phía chiếc xe ngựa đằng sau.

Chiếc xe ngựa này không phải là của Vân gia.

Trên bức màn màu đỏ tươi thêu những đóa hoa mẫu đơn thật to, rực rỡ đến loá mắt. Những cái tua rua màu đỏ nhạt trên góc màn bị gió thổi tung như những cánh hoa anh đào đua nhau nở rộ, hết sức tươi đẹp.

Bỗng nhiên Vân Phỉ có một cảm giác bất an.

Vân Định Quyền vén bức màn lên, đỡ từ trong xe ra một nữ tử xinh đẹp chừng mười tám, mười chín tuổi. Nàng ta mặc một chiếc váy màu hoa hồng, vòng eo thon đến mức có cảm giác chạm mạnh vào là sẽ bị gãy đôi. Gương mặt trắng nõn nà, mịn màng như ngọc, dưới ánh dương mùa xuân, cứ như tỏa ra một vầng sáng nhạt. Đó là vẻ tươi tắn và rạng rỡ mà hộp phấn trị giá mười lượng bạc của Vĩnh Xuân đường không cách nào tô lên được.

Vẻ tươi tắn rạng rỡ này có một tên gọi khiến người ta vừa đau lòng, vừa bất lực: Thanh xuân.

Nụ cười trên mặt Vân Phỉ cứng đờ, tiếng "cha" vừa định gọi cũng nghẹn lại trong cổ họng, dưới chân nặng như đeo đá, không cách nào bước

https://thuviensach.vn

tới trước được nữa.

Vân Định Quyền quay đầu qua, thấy con gái thì khẽ gọi: “A Phỉ, qua đây chào hỏi mẹ hai của con đi.”

Mẹ hai! Vân Phỉ cảm thấy như sét đánh bên tai. Phản ứng đầu tiên của nàng là ngoảnh lại nhìn mẹ mình.

Tô Thanh Mai đang nắm tay con trai, đứng ngây người tại cửa, một chân ở trong, một chân ở ngoài, giống như một bức tượng gỗ bị đóng đinh vào đất.

Son phấn tốt nhất của Vĩnh Xuân đường cũng không cách nào che được gương mặt trắng bệch của nàng lúc này, thậm chí ngay cả đôi môi cũng trắng nốt. Gương mặt nàng như bị ngâm trong băng tuyết, chỉ duy nhất một nơi có màu sắc chính là đôi mắt đỏ hoe, gần như sắp rỉ máu.

Vân Định Quyền nắm tay người kia, bước tới. “Thanh Mai, đây là Lâm Thanh Hà.”

Sắc mặt của hắn hết sức bình tĩnh, không hề có chút áy náy hay bất an, câu này được nói ra một cách thản nhiên cứ như thể trên đường ta gặp được một đóa hoa sen, tiện tay hái về nhà.

“Thanh Hà xin ra mắt tỷ tỷ.” Lâm Thanh Hà thẹn thùng nhưng tao nhã hành lễ. Nụ cười e ấp quyến rũ kia vừa tươi trẻ vừa xinh đẹp, đẹp đến mức như là hàng ngàn thanh gươm sắc bén.

Hàng ngàn mũi tên đồng loạt bắn tới, mũi nào mũi nấy đều xuyên qua tim.

Tô Thanh Mai loạng choạng, rất muốn ngất đi, để sau khi tỉnh lại thì phát hiện đây chỉ là một cơn ác mộng. Thế nhưng không hiểu sao lúc này đầu óc nàng rất tỉnh táo, giọng nói và dáng điệu của Lâm Thanh Hà, mỗi

https://thuviensach.vn

câu nói, mỗi tiếng cười, hay Vân Định Quyền nắm tay nàng ta thế nào, Tô Thanh Mai đều thấy rất rõ.

Chẳng phải chàng đã nói cả đời này sẽ không nạp thiếp, chỉ có mình ta thôi sao?

Lời thề này cứ như một cơn cuồng phong, gào thét dữ dội trong đầu Tô Thanh Mai, khiến đầu nàng như muốn vỡ ra. Nhưng cổ họng sao bỗng nghẹn lại, đau như bị dao cắt, không nói nổi một lời. Cả người nàng run lên bần bật, những cánh bướm giữa rừng hoa trên chiếc áo choàng lụa màu trắng kia giống như đang muốn vỗ cánh bay lên.

Nước mắt tuôn trào như mưa làm nhòe lớp phấn son được tỉ mỉ trang điểm mất nửa canh giờ. Một hộp phấn hết mười lượng bạc, nàng dằn lòng lắm mới nỡ bỏ tiền ra mua, chỉ để làm hắn vui lòng. Đáng tiếc, phấn son có tốt cỡ nào thì cũng không che lấp được thời gian, không giữ được trái tim hắn, chỉ có thể kiểm chứng được sự dối trá nực cười của lời thề sắt son kia.

Chiếc áo choàng bằng lụa mỏng như cánh ve trượt khỏi vai nàng, rơi xuống mặt đất một cách đáng thương. Mỗi cánh bướm trên đó như bị bẻ gãy cánh, không bao giờ có thể bay được nữa.

Vân Phỉ gắng sức đỡ lấy thân hình loạng choạng của mẹ mình, trong đầu vang lên những lời ông ngoại nói trước lúc lâm chung. Lúc ấy, nàng còn ôm chút hy vọng, có lẽ là ông ngoại đã hiểu lầm, nàng mong không bao giờ phải đề phòng cha mình. Nhưng bây giờ, nàng đã hiểu, rốt cuộc thì giây phút ấy cũng đã đến rồi.

***

Mấy năm sau, nàng bưng một ly rượu hoa lê, mỉm cười, hỏi Vân Định Quyền: “Cha, có khi nào cha đang rất hạnh phúc thì bỗng nhiên bị người mình yêu nhất đâm cho một kiếm chưa?”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Giông Bão Kéo Tới

Nửa canh giờ sau, một chiếc xe ngựa rời khỏi phủ Châu mục, đi về phía Liên Hoa sơn ở ngoài thành.

Trong xe ngựa, Tô Thanh Mai khóc như mưa như gió, như đứt từng khúc ruột. Chiếc khăn dùng để lau nước mắt trên tay đã ướt đẫm đến nỗi có thể vắt ra nước.

A Tông lớn đến chừng này, đây là lần đầu tiên thấy mẹ mình khóc lóc thảm thiết như vậy. Nó vừa buồn vừa sợ nên rưng rưng nước mắt, vùi mình vào lòng nhũ mẫu Tề thị, giống hệt một chú cún con tội nghiệp.

Ánh mặt trời ban trưa sáng rực chiếu vào trong xe, Vân Phỉ nhìn những hạt bụi li ti đang bay lơ lửng trong những tia sáng, bỗng thấy người mơ màng như đang nằm mộng, một giấc mộng dài suốt mười lăm năm trời, hôm nay rốt cuộc phải bừng tỉnh.

“Muốn đi đâu thì cứ đi.” Đây là câu duy nhất mà Vân Định Quyền nói lúc Vân Phỉ đến xin hắn giữ mẹ mình lại khi Tô Thanh Mai kêu gào, đòi đến Tịnh Thổ tự.

Lúc ấy hắn đang ở Phù Dung các, căn dặn nha hoàn sắp xếp phòng ngủ cho nhị phu nhân. Nghe con gái mình nói thế, hắn không hề quay đầu lại, dáng vẻ thờ ơ hờ hững, cứ như thể đang đánh đuổi một kẻ ăn mày. Tô Thanh Mai đã không còn mang lại ích lợi gì nữa, hắn nể mặt hai đứa con nên mới không bắt nàng ta hạ mình, khiến người đẹp trẻ trung Lâm Thanh Hà phải ấm ức làm nhị phu nhân đã là chí tình chí nghĩa lắm rồi.

https://thuviensach.vn

Thái độ thờ ơ lạnh nhạt này giống như một chậu nước lạnh tạt thẳng vào mặt, khiến Vân Phỉ thấy lạnh buốt từ đầu tới chân. Trên chiếc giường có khung bằng gỗ lim chạm khắc hình long phượng sum vầy trong Phù Dung các, nha hoàn đang trải chăn đệm màu đỏ tươi có hình uyên ương nghịch nước, không khí hết sức tưng bừng.

Vân Phỉ rời khỏi Phù Dung các, ngồi trên hành lang một lúc để bình tĩnh lại. Nắng xuân rực rỡ khẽ nhảy nhót trên chiếc hài thêu của nàng, những viên ngọc trai đính trên đó vẫn tỏa sáng lấp lánh.

Nàng bỗng nhiên bừng tỉnh. Thời gian trôi đi nhanh chóng, chỉ có châu báu mới là trường tồn. Tình yêu này nọ chỉ là gió thoảng mây bay, tiền bạc nắm trong tay mới là quan trọng.

Nàng phủi váy áo đứng dậy, tự nhủ với mình, nam nhân thay lòng đổi dạ thì có gì là ghê gớm đâu. Đáng tiếc, khi nàng về tới phòng của mẹ mình, phát hiện Tô Thanh Mai đã bỏ nhà đi, còn không mang theo tiền bạc phòng thân, chỉ có xiêm áo và trang sức, thì tự nhiên cảm thấy hai vai mình nặng trĩu.

Nàng vừa lo lắng cho người mẹ đang đau khổ đến tan nát cõi lòng kia, vừa không yên tâm khi bỏ đệ đệ còn nhỏ tuổi ở nhà với Lâm Thanh Hà nên đành dẫn Vân Tông cùng đi với mẹ.

Nương tử, con cái cùng bỏ nhà đi nhưng Vân Định Quyền không có lấy một lời giữ lại, chỉ phái mười mấy người hầu đi theo sau xe để hộ tống bọn họ.

Lúc ấy Vân Phỉ mới hiểu, thì ra bạc tình bạc nghĩa, qua cầu rút ván mới là bộ mặt thật của cha mình. Người cha thâm tình, luôn yêu thương trân trọng mẹ lúc trước chỉ là giả dối. Ông ngoại đã qua đời, sản nghiệp của Tô gia sớm đã biến thành viên đá lót chân trên con đường thăng tiến của ông ta, ngay cả ngoái đầu lại xem một lần hắn cũng chẳng rảnh rang.

https://thuviensach.vn

Có lẽ mẹ nàng đã không còn giá trị lợi dụng nữa, ngay cả nàng và Vân Tông cũng trở thành những vật bài trí có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Tuy cha mang tiếng là châu mục, nhưng trên thực tế thì lại là bá chủ của đất Sở. Có quyền có thế thì sẽ dễ dàng cưới được rất nhiều thê thiếp mới, sinh được rất nhiều con.

Thấu hiểu được điều này, nàng bất giác ôm hai vai mình. Gió ở ngoại thành, sao mà lạnh đến thế, khiến lòng người cũng trở nên buốt giá.

Khi còn trẻ, thỉnh thoảng Tô Thanh Mai cũng cãi cọ với Vân Định Quyền, rồi bỏ về nhà cha mẹ ở vài ngày. Bây giờ, nàng ta đã không còn nhà cha mẹ để về. Sau khi Tô Vĩnh An qua đời, nàng bán hết sản nghiệp của Tô gia để giúp Vân Định Quyền chiêu binh mãi mã. Nơi mà nàng có thể đi lúc này cũng chỉ có Tịnh Thổ tự trên Liên Hoa sơn. May mà năm xưa, vì muốn có con trai nên nàng thường đến đây dâng hương, quyên góp không ít tiền của nên rất thân thiết với phương trượng Tịnh Tâm đại sư.

Tô Thanh Mai càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng và ấm ức. Làm phu thê với nhau mười mấy năm, nàng tự hỏi mình đã móc cả tim gan ra cho hắn, không giữ lại thứ gì, thế mà hắn lại đối xử với nàng như vậy, đâm nàng một kiếm xuyên tim ngay trong lúc nàng không hề đề phòng.

Xe ngựa ra khỏi thành, nửa canh giờ sau thì đến Tịnh Thổ tự. Tịnh Tâm đại sư thấy tình cảnh Tô Thanh Mai như vậy, cũng không hỏi nhiều mà lập tức cho quét dọn những căn phòng trống phía sau chùa, tạo ra một khu nhà độc lập cho họ ở lại.

Trước khi xuất giá, Tô Thanh Mai là hòn ngọc quý trên tay cha mình. Vị tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ này, trong cơn đau lòng quá đỗi nên đã thu dọn đồ đạc, giận dữ bỏ nhà đi, không ngờ lần này đi rồi, lại rơi vào thế đâm lao thì phải theo lao. Ba mẹ con ở Tịnh Thổ tự cả tháng trời mà Vân Định Quyền vẫn không hề hỏi han gì tới, gần như là đã quên mất sự tồn tại của Tô Thanh Mai.

https://thuviensach.vn

Tình cảm phu thê mười sáu năm trời lại không thể so với một gương mặt chỉ vừa mười tám. Vân Phỉ đang là thiếu nữ thanh xuân, còn chưa kịp nếm thử vị ngọt của tình yêu thì đã phải trải qua một bài học đắt giá, đúng là thê lương không gì bằng.

Xem ra bạc vàng mới là chỗ dựa đáng tin cậy nhất, vững bền nhất. Chôn xuống đất cũng không sợ biến đổi.

Sau một tháng, gương mặt tròn trịa mịn màng của Tô Thanh Mai đã trở nên gầy còm, hốc hác. Ánh mắt cũng mất đi vẻ lấp lánh mê người mà trở nên già cỗi thêm mấy chục tuổi. Còn A Tông, từ nhỏ ăn ngon mặc đẹp, giờ phải ăn chay suốt cả tháng thì khổ không sao nói nổi, tối đến nằm mơ, cứ chảy nước miếng rồi đòi ăn thịt. Ban ngày, nó nhìn mấy con chim trên cây mà mắt cứ sáng rực cả lên.

Cha không chịu đến đón, mẹ không chịu tự về, Vân Phỉ cảm thấy cứ giằng co như thế này thì không ổn nên lén gọi Tề thị đến, căn dặn: “Vú xuống núi báo với cha ta là A Tông bị bệnh rồi.”

Tề thị gật đầu, hiểu ý của nàng. A Tông là con trai duy nhất của Vân Định Quyền, không nhìn mẹ thì cũng phải nhìn con, dù gì con trai bệnh thì ông ta cũng phải đón nó về nhà. Cứ như thế, Tô Thanh Mai cũng có thể nương theo cái cớ này để cùng trở về, chứ ở lại đây mãi cũng không phải là kế lâu dài.

Sau khi Tề thị đi, Vân Phỉ đốc thúc A Tông rèn chữ.

A Tông được nuông chiều quen, lúc này dẩu môi, nói: “Tỷ tỷ, không ăn thịt thì đến bút cũng chẳng có sức mà cầm.”

Đúng là trẻ con vô tư, không sầu không lo, cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện ăn. Vân Phỉ vừa giận vừa thương, véo nhẹ má nó một cái rồi khẽ liếc về phía mẹ mình.

https://thuviensach.vn

Tô Thanh Mai ngẩn ngơ ngồi bên cạnh, đã một canh giờ trôi qua mà quyển kinh Kim Cang vẫn giở ngay trang đó, giống như là cao tăng nhập thiền vậy.

Vân Phỉ biết thật ra mẹ mình không đọc được chữ nào, trong lòng lúc này chỉ là một bể khổ mênh mông mà thôi. Trước khi xuất giá là một tiểu thư con nhà giàu, được chiều chuộng nâng niu. Sau khi xuất giá thì được phu quân dỗ dành lừa gạt, tưởng rằng mình rất hạnh phúc. Bất ngờ phải chịu sự đả kích lớn như vậy, Vân Phỉ nghĩ có lẽ cả đời này mẹ mình cũng không thể bình tâm lại được.

Một canh giờ sau, Tề thị trở về. Nhưng người về cùng không phải là Vân Định Quyền mà là Trương Tương Như, một đại phu có tiếng trong thành.

Trái tim Vân Phỉ bỗng cảm thấy buốt giá. Thì ra ở trong lòng cha, A Tông – đứa con trai duy nhất – cũng không hề quan trọng như nàng đã nghĩ.

Trương Tương Như mỉm cười, cúi người hỏi A Tông: “Công tử thấy chỗ nào không được khỏe?”

“Ta khó chịu ở chỗ này.” A Tông há mồm ra, thành thật nói: “Đắng miệng, không biết ngon, cứ chảy nước dãi mãi.”

Trương Tương Như vừa buồn cười vừa tức giận. Đây có phải bệnh tật gì đâu chứ, vậy mà cũng mời hắn lên núi xem bệnh, xa xôi gần chết, đúng là chuyện bé xé ra to. Nhưng cũng khó trách, Châu mục đại nhân đã gần bốn mươi mà chỉ có một vị công tử, nuông chiều cũng là lẽ thường.

Hắn kê một đơn thuốc bổ cho có lệ rồi liền cáo từ, xuống núi.

Vân Phỉ mượn cớ tiễn hắn, cùng Tề thị đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Thấy xung quanh không có ai, Tề thị mới nói nhỏ: “Tiểu thư, tôi gặp Trương đại phu ở trong phủ, ông ấy đến bắt mạch cho Lâm Thanh Hà, nghe nói là nàng ta có thai rồi.”

Trái tim vốn đã giá băng của Vân Phỉ lại giống như bị người ta bóp chặt. Nàng lẳng lặng nhìn mây bay trên đỉnh núi, chúng lượn lờ nhẹ nhàng êm ả, rồi dần trở nên u ám nặng nề. Thiên nhiên cũng trở nên thay đổi, giống như lòng người đã đổi thay.

Tề thị tức đến nỗi rơi nước mắt. “Bây giờ lão gia đã có người mới, ngay cả công tử cũng không thương nữa. Nghe nói công tử bị bệnh thì chỉ bảo đại phu theo tôi lên đây để khám chứ không hề nói đón công tử về dưỡng bệnh.”

“Chuyện này đừng nói với mẹ của ta. Ta về nhà một chuyến, vú chăm sóc A Tông nhé.”

Vân Phỉ lập tức xuống núi, dẫn theo mấy người cưỡi ngựa về phủ Châu mục, rồi đi thẳng vào thư phòng của Vân Định Quyền.

Vân Định Quyền đang cầm bút viết thư, nghe tiếng động liền ngẩng đầu lên thì thấy đứa con gái không gặp hơn một tháng đang rụt rè đứng trước cửa thư phòng, giống như một chú chim hoảng hốt không biết phải bay về đâu, đôi mắt rưng rưng như sắp khóc, trông hết sức đáng thương.

Vân Định Quyền bất giác đặt bút xuống, bởi vì từ nhỏ đến lớn con gái hắn đều vui vẻ hoạt bát, chưa bao giờ khóc trước mặt hắn như thế này.

Dù sao thì đứa con gái này cũng chiếm một vị trí đặc biệt trong lòng hắn, hắn cảm thấy mềm lòng nên vẫy tay với nàng. “A Phỉ.”

Vân Phỉ chậm rãi bước tới, nhìn hắn với ánh mắt ai oán. “Cha, cha không cần A Phỉ và A Tông nữa sao?” Từ trong đôi mắt trong veo, những

https://thuviensach.vn

giọt lệ trong vắt rơi xuống tí tách, dù trái tim có sắt đá đến đâu thì cũng bị những giọt nước mắt này làm cho tan chảy.

Vân Định Quyền thấy con gái khóc như vậy thì không khỏi áy náy, đưa tay lên định xoa đầu nàng, nhưng nhớ ra năm nay nàng đã là một tiểu cô nương mười lăm tuổi thì liền thu tay lại, thở dài. “Làm gì có chứ. Mẹ con về chưa?”

Vân Phỉ lắc đầu, những giọt nước mắt tròn xoe lại rơi xuống. “Sao cha không đi đón mẹ về?”

Vân Định Quyền nghe thấy thế thì mặt trở nên lạnh tanh. “Trước kia mỗi lần nàng ấy bỏ về nhà mình, cha đều đi đón nên khiến nàng ấy không biết trời cao đất dày là gì nữa. Nếu nàng ấy muốn về thì tự mà về, cha bận rộn nhiều việc, làm gì có thời gian mà đi đón.”

Bận rộn nhiều việc mà còn có thời gian chạy tới Túc Châu nạp thiếp sao chứ? Vân Phỉ thầm cười lạnh, nhưng vẻ mặt thì càng trở nên đáng thương hơn. “Có phải vì mẹ hai có thai nên cha không thể đi không?”

Vân Định Quyền thoáng ngượng ngập. “Không liên quan gì đến chuyện này. A Phỉ, hiện nay thân phận của cha đã khác xưa, nếu ngay cả một Lâm Thanh Hà mà mẹ con cũng không chấp nhận được thì sau này làm sao chấp nhận được những người khác nữa?”

Lòng hắn ôm đầy dã tâm, vì muốn hoàn thành đại nghiệp, sau này khó tránh việc có hôn nhân chính trị. Cho nên lần này phải khiến Tô Thanh Mai cúi đầu chịu thua thì mới tránh được phiền phức về sau.

Vân Phỉ đã hiểu được ý của cha, cũng hiểu bây giờ cha mình đã không còn là một đình trưởng nhỏ nhoi, nghèo xơ nghèo xác, phải dựa dẫm vào ông ngoại nàng như năm xưa nữa. Điều nàng phải làm bây giờ là gắng sức gìn giữ những thứ lẽ ra phải thuộc về mẹ và A Tông, không thể để người khác giành mất.

https://thuviensach.vn

“Mẹ cũng không phải người ngang ngược nhỏ nhen, chẳng qua chuyện xảy ra quá bất ngờ nên chưa kịp chuẩn bị tâm lý. Mẹ luôn một lòng một dạ với cha… Mong cha nghĩ tới con và A Tông mà đi đón mẹ về.”

Vân Định Quyền nghe những lời này, giọng cũng từ từ dịu lại: “Huynh trưởng của mẹ hai con là Châu mục Lư Châu Lâm Thanh Phong. Ngô Vương có binh lực hùng mạnh, đối với đất Sở chúng ta như hổ rình mồi.”

Còn chưa dứt lời, Vân Phỉ đã nói: “Cha, cha làm rất đúng, Túc Châu thuộc Lư Châu là vị trí hiểm yếu, là huyết mạch của bắc nam. Nếu Kinh Châu liên thủ với Lư Châu, Ngô Vương sẽ không dám manh động.”

Vân Định Quyền gật đầu khen ngợi. Hắn cũng không phải loại người ham mê nữ sắc, lý do chủ yếu khi cưới Lâm Thanh Hà chính là muốn liên thủ với Lư Châu, bởi sau lưng Lâm Thanh Hà là mười vạn binh mã. Con gái hắn thông minh hơn người, vừa nghe là đã hiểu được dụng ý của hắn. Vân Định Quyền vừa mừng rỡ vừa tiếc nuối, thở dài. “A Phỉ, đáng tiếc con lại là nữ nhi!”

Vân Phỉ hiểu được hàm ý của hắn, vội vã nói: “A Tông còn thông minh hơn con.”

Nàng biết cha mình không hài lòng với đệ đệ cho lắm.

Lúc A Tông được năm tuổi, Vân Định Quyền đặc biệt sai Giáo úy Tống Kinh Vũ – người có võ công xuất sắc nhất trong quân về dạy võ công cho A Tông. Nhưng vì Tô Thanh Mai nâng niu đứa con hiếm muộn này như châu như ngọc, không nỡ để nó chịu khổ nên cứ che chở mãi, khiến hai năm rồi mà võ công của A Tông không hề có tiến triển, làm Vân Định Quyền hết sức thất vọng.

“Cha, A Tông rất nhớ cha, nằm mơ cứ gọi cha mãi.” Nàng níu ống tay áo của Vân Định Quyền, rưng rưng nước mắt khiến người ta phải mềm lòng.

https://thuviensach.vn

Vân Định Quyền thở dài một hơi. “Con về trước đi, đợi vài ngày nữa cha hết bận thì sẽ đi đón các con.”

Dù sao Tô Thanh Mai cũng là chính thê, lại có ân với hắn, Vân Định Quyền cũng không muốn mang cái danh vong ân phụ nghĩa. Nếu con gái đã đến năn nỉ thì hắn cũng biết điều, lấy đó làm cái cớ để Tô Thanh Mai xuống nước. Nếu Tô Thanh Mai chịu về nhà, hắn cũng sẽ niệm tình xưa mà cho nàng ta một vị trí nho nhỏ, sau này có thêm Trương Thanh Hà hay Lý Thanh Hà thì nàng ta cũng không thể lớn lối được.

“Cảm ơn cha.” Vân Phỉ nín khóc, mỉm cười. “Con về trước đây, cha mau đến nhé.”

Vừa ra khỏi thư phòng, nàng đã nghe thấy một giọng nói yểu điệu vang lên từ phía hành lang: “Hoa trong phủ trồng thật là đẹp. Ngươi nhìn cây sơn chi này xem, trên cành toàn là nụ hoa.” Người nói chuyện chính là Lâm Thanh Hà, mẹ hai yêu kiều của nàng.

Vân Phỉ nghe thế, lòng như quặn lại. Từng gốc cây ngọn cỏ, từng cái bàn cái ghế trong phủ này đều là do mẹ nàng vất vả mua sắm, toàn là dùng tiền của Tô gia. Mẹ thật là khờ, vì sao phải dâng không nhà mình cho nữ nhân khác chứ?

Nàng gạt nước mắt, không thèm quay đầu mà đi thẳng ra khỏi phủ Châu mục. Về tới Liên Hoa sơn, trời đã hơi tối, mưa sắp đổ xuống, trên đầu thỉnh thoảng lại có những chú chim tung cánh lượn ngang qua.

A Tông đang chơi đùa trong sân, thấy nàng thì chạy tới đón, ôm chân nàng, ánh mắt thiết tha. “Tỷ tỷ, tỷ về nhà có mang chân gà lên cho đệ không?”

Vân Phỉ cúi đầu nhìn đệ đệ bụ bẫm đáng yêu, đột nhiên ngồi xuống, hung dữ nói: “A Tông, từ nay về sau đệ phải cố gắng đọc sách, luyện võ công. Nếu dám lười biếng, tỷ tỷ sẽ đánh nát mông đệ!”

https://thuviensach.vn

Nhà có thêm một mẹ hai xinh đẹp như yêu tinh, cha thì trở mặt vô tình, bỏ mặc bọn họ ở đây không đoái hoài gì đến, ngày nào cũng chỉ có thể ăn những món đồ chay nhạt nhẽo, ngay cả tỷ tỷ bình thường rất yêu thương chiều chuộng nó cũng trở nên đáng sợ như hung thần nên A Tông – đứa trẻ vốn sống trong mật ngọt – bỗng cảm thấy cuộc sống trở nên thật đáng sợ, há mồm định khóc lên.

Vân Phỉ trừng mắt với nó. “Không được khóc.”

A Tông méo xệch miệng, chớp chớp mắt, cố nén những giọt lệ, nhìn nàng bằng vẻ mặt rất tội nghiệp.

Vân Phỉ hung dữ nói: “Bây giờ cha đã có mẹ hai, cũng sẽ nhanh chóng có mẹ ba, mẹ tư, mẹ năm… Nếu đệ còn không chịu cố gắng thì không chỉ đệ tiêu đời, mà mẹ cũng tiêu luôn.”

A Tông gật đầu lia lịa. “Đệ biết rồi.”

Hung thần dữ tợn lập tức biến thành Bồ Tát hiền hậu, Vân Phỉ mỉm cười xoa đầu nó rồi nâng mặt nó lên, hôn một cái thật mạnh. “A Tông thật ngoan.”

A Tông lau nước miếng trên mặt, hậm hực nghĩ thầm: “Hừ, đánh một roi rồi cho một viên kẹo, vui lắm sao chứ!”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cá Nằm Trên Thớt

Trận mưa xuân này rả rích kéo dài suốt cả đêm, đến sáng sớm hôm sau mới chịu tạnh.

Vân Phỉ đẩy cửa sổ ra, một luồng gió trong lành mát rượi chợt ùa vào mặt. Ngọn núi phía xa xa được nước mưa giội rửa, trở nên xanh biêng biếc, trông giống như một viên ngọc bích khổng lồ. Nàng nhìn những vũng nước nho nhỏ trên mặt đất ngoài cửa sổ, thầm nghĩ: trời mưa thì đường núi sẽ rất khó đi, xem ra hôm nay cha sẽ không đến đón mẹ con nàng.

Rửa mặt xong, cũng vừa lúc Phục Linh và Bạch Thược bưng cơm chay đến.

Đêm qua, Vân Tông hất chăn khỏi người nên bị cảm nhẹ, vốn đã không muốn ăn gì, giờ thấy lại chỉ có cháo trắng với dưa muối thì mặt nhăn mày nhó như nuốt phải hoàng liên. Nó cố ăn mấy miếng cháo trắng xong thì uể oải bò vào trong chăn, cắn góc chăn, nhay nhay một cách chán chường, tưởng tượng mình đang gặm xương heo.

Vân Phỉ thấy Vân Tông có vẻ ỉu xìu, liền ngồi xuống cạnh giường, sờ lên trán nó rồi lo lắng hỏi: “A Tông, đệ bị sao vậy?”

Vân Tông giống hệt một con chuột bị bỏ đói cả năm trời, mở to đôi mắt tròn xoe, đen láy, nuốt nước miếng, nói: “Tỷ tỷ, đệ rất muốn ăn thịt.”

Vân Phỉ véo nhẹ vào mũi nó. “A Tông ngoan, đợi vài ngày nữa cha đến đón chúng ta về nhà, đệ muốn ăn gì cũng được, chứ trong chùa thì làm gì có thịt.”

https://thuviensach.vn

Vân Tông lập tức kích động nắm chặt tay nàng. “Tỷ tỷ, trong ao phóng sinh có rất nhiều, rất nhiều cá đó.”

Nó lại nuốt nước miếng, hai mắt sáng rực lên. Vân Phỉ vừa tức vừa buồn cười, vỗ vào đầu nó một cái. “Con mèo tham ăn này, cá trong ao phóng sinh mà đệ cũng dám mơ tưởng tới.”

A Tông nói vẻ rất tội nghiệp: “Tỷ tỷ, mũi của đệ không thở được, miệng thì vừa khô vừa đắng, đệ rất muốn được ăn một chén canh cá nóng hổi.”

Vân Phỉ nhìn dáng vẻ tham ăn của nó, vừa đau lòng vừa bất lực. Nàng bỗng nhớ tới trong rừng trúc bên đường có một con suối nhỏ, chắc ở đó sẽ có cá. Nghĩ thế, nàng mỉm cười. “Đệ đợi ở đây nha.”

Ở trong chùa mà tìm đồ ăn mặn thì đúng là rất bất kính nên Vân Phỉ cũng không dám nhờ người khác. Nàng tìm được một cái mẹt cũ ở ngoài vườn chùa, một mình lặng lẽ đi vào rừng trúc. Nếu có thể bắt được cá, nàng sẽ bảo Phục Linh ở ngoài chùa nhóm lửa nấu chút canh để A Tông đỡ nhạt miệng, còn nếu không bắt được thì thôi vậy.

Trên những cành lá xanh tươi mơn mởn hai bên đường thỉnh thoảng lại rơi xuống những giọt nước mưa trong veo, lấp lánh như những giọt sương, rơi tí tách lên những đám rêu xanh trên tảng đá. Khe suối chảy róc rách qua những hòn đá bên đường. Thỉnh thoảng chim chóc lại hót líu lo, tăng thêm vẻ tĩnh mịch của núi rừng.

Khắp núi rừng là một màu xanh bạt ngàn. Đưa mắt trông về phía trước, những ngọn núi xa xa trập trùng, một màu xanh biếc. Liên Hoa sơn tuy không phải là ngọn núi nổi tiếng hùng vĩ hiểm trở, nhưng lại có một nét lung linh thanh thoát riêng.

Nàng đi vào rừng trúc. Dần dần, mặt trời cũng nhô lên cao, những tia nắng lấp lánh như những sợi vàng chiếu khắp núi non. Những vũng nước

https://thuviensach.vn

đọng, sau cơn mưa cũng trở nên tràn đầy, thỉnh thoảng trên mặt nước lại có những cánh hoa rơi trôi bềnh bồng.

Vân Phỉ đứng bên bờ suối, cúi người xuống xem thử, quả nhiên thấy có bóng những con cá nhỏ bơi vụt qua. Nàng mừng rỡ cởi giày, xắn váy lên rồi bước xuống nước.

Nước suối lành lạnh thấm vào da tạo cảm giác khoan khoái. Núi xanh nước biếc làm nàng tìm lại được cảm giác vui sướng đã lâu không có. Kể từ bảy năm trước, khi từ Tương Huyện chuyển đến Kinh Châu, nàng không còn được tự do hòa mình vào thiên nhiên như thế này nữa.

Quyền thế của Vân Định Quyền ngày càng lớn thì tự do của nàng cũng ngày càng ít, không giống như lúc nhỏ còn ở trong huyện, nàng thường cùng ông ngoại về chốn thôn quê chơi đùa. Khi ấy nàng rất nhiều lần trông thấy người ta bắt cá. Theo như tưởng tượng, nàng cảm thấy dùng mẹt vớt qua một cái là có thể bắt được, không gì đơn giản hơn.

Ai ngờ nàng cầm mẹt, đứng dưới suối, khom người mò mẫm cả buổi trời mà vẫn không bắt được con nào. Mấy con cá ở rừng núi này vừa nhỏ vừa nhanh nhẹn, rất là tinh, cứ bơi tới bơi lui như đang trêu chọc nàng, rồi lại không chịu chui vào trong mẹt, hiến thân cho Vân Tông được một bữa no.

Đúng là có cảm giác như cưỡi ngựa chạy khắp núi rừng, Vân Phỉ mệt đến nỗi chân mỏi nhừ, mắt hoa lên, đầu choáng váng. Nàng chống tay vào hông, định đứng thẳng lên nghỉ một lát. Vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy có mấy người đang đi ra từ rừng trúc đối diện.

Vì cúi người quá lâu nên khi đứng thẳng lên, trước mắt nàng như có hàng ngàn ngôi sao bay lượn. Cho nên sau này, mỗi khi nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Úy Đông Đình, nàng luôn cảm thấy trên người y tỏa ra một vầng hào quang.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên nhìn thấy y, nói thật, đúng là sững sờ cả người.

Gió thổi phần phật làm tung áo bào của y. Rừng trúc xanh biếc, tĩnh lặng, giống như một bức nền thiên nhiên thanh nhã, còn y thì giống như bước ra từ trong bức tranh bạt ngàn màu xanh ấy, thanh tao, phóng khoáng không sao tả xiết.

Lúc bấy giờ, nàng chỉ nhớ đến mấy chữ: đường đường chính chính, thanh tao nho nhã. Lúc trước, khi đọc được mấy chữ này trong sách, nàng chỉ thấy rất mơ hồ, bây giờ gặp được y, mới biết thì ra chính là như thế.

Cách một con suối, y thoáng nhìn nàng rồi dẫn bốn người phía sau đi lên núi.

Ánh mắt của Vân Phỉ bất giác bị y thu hút. Bước chân của y mạnh mẽ, vững chãi, nhịp nhàng. Thậm chí còn có thể cảm giác được một nguồn năng lượng dồi dào ẩn chứa dưới lớp áo của y. Cho dù đường núi lầy lội, y vẫn đi một cách ung dung như dạo chơi trong sân vườn.

Bên cạnh Vân Định Quyền đều là những người tập võ nên Vân Phỉ có cảm giác chắc chắn y cũng có võ công.

Úy Đông Đình thoáng cảm nhận được sau lưng mình có một ánh mắt dõi theo rất lâu nên bất chợt quay đầu lại, vừa vặn bắt gặp ánh mắt nhìn lén của nàng.

Vân Phỉ đỏ mặt, vội vã đưa mắt nhìn sang chỗ khác rồi cúi đầu tiếp tục bắt cá. Đáng tiếc lại không bắt được con nào, làm nàng rất nản lòng.

Lúc ấy, lời của Vân Tông lại vang lên bên tai nàng.

“Tỷ tỷ, trong ao phóng sinh có rất nhiều, rất nhiều cá.”

https://thuviensach.vn

Ở đó cá nhiều, lại là một cái ao nho nhỏ, so với những con cá ranh mãnh này thì dễ bắt hơn nhiều. Nàng đứng giữa dòng suối, đấu tranh tư tưởng một lúc, cuối cùng không gạt đi nổi ánh mắt van nài tội nghiệp của A Tông cứ hiện lên trong đầu, bèn cầm cái mẹt quay về Tịnh Thổ tự.

Phía tây bắc của chùa là vườn rau do các tăng ni trồng trọt. Sát bên tường là một cây bồ đề, dưới gốc cây là một cái ao phóng sinh không lớn lắm. Vì trời mưa nên trong chùa hầu như không có khách dâng hương. Vườn rau lại càng yên ắng, dường như cả gió cũng ngừng thổi.

Nàng đi vào bằng cửa hông, lặng lẽ đến bên ao phóng sinh, hai tay chắp lại, niệm thầm trong bụng: “Xin Bồ Tát xá tội cho con, con chỉ bắt một con cá nhỏ để nấu canh cho đệ đệ của con mà thôi.”

Nàng cầm cái mẹt, cẩn thận bước vào trong ao, có chút chột dạ như đang ăn trộm, vô cùng căng thẳng. Đúng lúc này, sau lưng bỗng có người lên tiếng: “Cô nương đang định bắt trộm cá sao?”

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, sau lưng tự dưng có một người đột ngột xuất hiện, Vân Phỉ giật mình, sợ tới mức định hét toáng lên. Nàng quay đầu lại thì phát hiện đó chính là chàng trai mình nhìn thấy trong rừng trúc ban nãy. Nàng vừa xấu hổ vừa lúng túng, có cảm giác như đi ăn trộm bị người ta bắt tại trận nên vội vàng cầm cái mẹt bước ra khỏi ao. Nước trong ao bám từng giọt vào chân nàng, nàng cúi đầu đứng trước mặt Úy Đông Đình cao lớn, ấp a ấp úng giải thích: “Đệ đệ của ta bị bệnh, muốn uống chút canh cá, lúc nãy ta ra suối nhưng không bắt được, cho nên…”

Úy Đông Đình từ trên cao nhìn xuống nên chỉ thấy được gương mặt nhỏ nhắn như lòng bàn tay và chóp mũi xinh xắn của nàng. Hai gò má đang dần ửng hồng, đẹp như có những áng mây che phủ. Dáng vẻ thẹn thùng của nàng đúng là vừa thú vị vừa dễ thương.

https://thuviensach.vn

Y cố ý trêu nàng: “Vậy cũng không được trộm cá trong ao phóng sinh chứ.”

Vân Phỉ vốn định giải thích một câu xong sẽ bỏ đi, nhưng từ “trộm” kia giống như là một thanh kiếm sắc đâm vào, khiến nàng không còn mặt mũi nào nữa. Nàng đỏ mặt, nói: “Ta không trộm mà.”

Y nhướng mày, nói: “Lẽ nào các sư phụ trong chùa đồng ý rồi sao?”

Vân Phỉ biện bạch: “Những con cá này là do khách đến dâng hương thả vào, đối với các sư phụ trong chùa, mọi thứ đều là vật ngoài thân, cho nên những con cá này cũng không phải là của họ, nói đúng ra nó là vật vô chủ.”

Sự ứng đối nhanh nhạy của nàng làm Úy Đông Đình hơi bất ngờ, chỉ có thể nói: “Cá không chủ cũng không thể tùy tiện bắt được.”

Vân Phỉ không phục, nói: “Phật dạy chúng sinh đều bình đẳng. Cá ngoài sông suối và cá trong ao phóng sinh đều là cá, tại sao cá ngoài sông suối có thể bị người ta bắt để ăn mà cá trong ao phóng sinh thì không thể?”

“Lẽ nào cô nương không biết trong các tội nghiệt, sát sinh là tội nặng nhất; trong các công đức, phóng sinh là điều thiện nhất?”

Vân Phỉ nghênh mặt lên, nói: “Ma Ha Tát Đỏa [1] có thể xả thân cho cọp ăn thì sao những con cá này không thể xả thân cho người ăn? Nếu có thể vì vậy mà thoát khỏi kiếp thú vật, há chẳng phải là một việc công đức sao? Trên đời này kẻ mạnh thì có quyền. Có câu “cá nằm trên thớt”, chứng tỏ cá là phải để cho người ăn.”

[1] Ma Ha Tá Đỏa: vị bồ tát đã đem mình cho cọp mẹ ăn để cứu hai con cọp con đang kiệt sức, nhờ đó mà thành chánh quả. Nhắc đến vị bồ tát này là nhắc đến sự xả thân, hy sinh cho người khác.

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình không ngờ tiểu nha đầu này lại nhanh mồm nhanh miệng, khéo ăn khéo nói như vậy. Dáng vẻ trợn to đôi mắt sáng long lanh, quật cường bướng bỉnh kia đúng là rất thú vị.

Y nhất thời nổi hứng trêu đùa, bất thình lình vươn tay ôm lấy thắt lưng nàng, như cười như không, nói: “Kẻ mạnh thì có quyền, lúc này ta là kẻ mạnh, phải chăng ta có thể làm bất cứ điều gì với nàng?” Y nói không lại nàng, nhưng chiêu gậy ông đập lưng ông chính là sở trường lớn nhất của y.

Vân Phỉ bất ngờ, không kịp đề phòng nên bị y ôm lấy. Nàng vừa xấu hổ vừa sợ hãi, lập tức giơ cái mẹt trên tay lên, định đập vào đầu y không chút khách khí.

Úy Đông Đình vung tay lên, cái mẹt cũ nát ấy lăn lông lốc ra thật xa rồi cứ nằm im ở đó, không có ý định cứu nàng.

Vân Phỉ đập một phát không trúng thì giơ tay lên định cào vào mặt y. Úy Đông Đình vươn tay ra nắm lấy cổ tay nàng, người thì cúi thấp xuống.

Thấy gương mặt anh tuấn kia đang cúi sát xuống, giống như định hôn mình, Vân Phỉ sợ đến nỗi mặt biến sắc, tim như muốn ngừng đập.

Úy Đông Đình vốn chỉ định trêu ghẹo một chút để dọa nàng, nhưng khi bốn mắt chạm nhau thì không khỏi ngẩn ngơ.

Nàng ngửa mặt lên, dựa vào cánh tay y, đôi mắt trong veo, sáng lấp lánh. Cành lá của cây bồ đề như cũng xanh tươi hơn, màu xanh mướt ấy phản chiếu vào trong mắt nàng, khiến đôi mắt ấy có vẻ đẹp trong xanh, rạng ngời. Y cảm thấy mình sắp bị hút vào trong cái đầm xanh biếc ấy mất rồi.

Trên chân mày của y còn đọng lại một giọt nước văng ra từ cái mẹt, lúc này lại rơi xuống đúng vào má nàng. Bởi vì quá căng thẳng, nàng bị

https://thuviensach.vn

giọt nước này làm cho giật mình và chớp mắt một cái. Khi ấy, y mới có thể thoát khỏi đôi mắt nàng, rồi vội vàng buông nàng ra.

“Bây giờ nàng đã biết cảm giác người làm dao thớt, ta làm cá; kẻ mạnh có thể mặc sức hiếp đáp kẻ yếu rồi chứ?” Y khẽ mỉm cười, nhìn nàng, hai mắt sáng quắc và sắc sảo cực kỳ, giống như có thể nhìn thấu tâm tư của người khác, mang theo vẻ ngang tàng, mê hồn đoạt phách.

“Hừ, nói không lại ta thì động tay động chân. Đường đường là nam tử hán mà lại đi khi dễ một cô nương yếu đuối thì có gì tài giỏi chứ?” Mặt Vân Phỉ đỏ như ráng chiều, nàng quẳng cho y câu này xong thì quay đầu bỏ chạy. Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, nàng sẽ không dại gì đi liều mạng với y.

Nàng xách váy chạy băng băng, rất sợ y sẽ đuổi theo mình. Chiếc váy màu đỏ thắm bị gió thổi phất phới, giống như một đóa hoa lựu rực lửa. Màu xanh biêng biếc của núi rừng như được sắc lửa đỏ này thắp sáng.

Úy Đông Đình nhìn theo bóng dáng của nàng, khóe môi không nén được một nụ cười mỉm: Cô nương yếu đuối? Nha đầu lỗ mãng thì đúng hơn!

Vân Phỉ chạy một mạch về tới phòng mình ở sân sau, tim đập loạn xạ không ngừng. Ấn tượng đầu tiên tốt đẹp về Úy Đông Đình đã biến mất hoàn toàn.

Cái gì mà đường đường chính chính, thanh tao nho nhã chứ? Chỉ được cái mã bên ngoài gạt người mà thôi.

Haizz, vẫn chỉ có ngân lượng là đáng yêu nhất. Ngân phiếu là ngân phiếu, nguyên bảo [2] là nguyên bảo, không gạt ai cả.

[2] Nguyên bảo: Đỉnh vàng hoặc đỉnh bạc thời xưa, có giá trị lớn khoảng 50 lượng.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Người Cũ, Người Mới

Qua ngày hôm sau, bệnh của A Tông có xu hướng nặng thêm, bắt đầu phát sốt. Vân Phỉ đang định đưa nó về nhà mời đại phu khám bệnh thì đúng lúc Vân Định Quyền phái người đến đón Tô Thanh Mai về.

Vân Phỉ vừa thấy người đến là quản gia Vân Thất liền có cảm giác trong lòng lạnh căm. Cuối cùng cha vẫn không chịu đích thân tới đón họ về.

Nàng cố nén nỗi thất vọng và tức giận trong lòng, kéo tay Tô Thanh Mai, cười khanh khách. “Mẹ xem, trong lòng cha vẫn có mẹ đấy thôi, còn phái người tới đón mẹ về kìa.”

Mắt Tô Thanh Mai đỏ lên, nàng nghẹn ngào nói: “A Phỉ, con dẫn đệ đệ về đi, mẹ ở lại đây.”

Trước kia, khi nàng về nhà cha mẹ, có lần nào mà Vân Định Quyền không đích thân đến đón. Bây giờ hơn một tháng không đoái hoài gì, còn miễn cưỡng sai quản gia tới, điều này cho thấy trong lòng hắn đã không có nàng. Nếu hắn đã vô tình thì chi bằng hãy bỏ nàng luôn đi. Tô Thanh Mai được nuông chiều từ nhỏ đến lớn, cho nên lòng tự tôn của nàng rất cao.

Vân Phỉ thầm than: Không ổn rồi. Nếu mẹ cứ tiếp tục làm căng như thế thì sẽ ngày càng khó vãn hồi. Cha đã thay lòng, lẽ nào còn mong ông ta ấy hồi tâm chuyển ý, thôi lầm đường lạc lối. Nam nhân, có thể không cần, nhưng nhà cửa thì không thể bỏ mặc. Mọi thứ ở đó đều là tâm huyết của mẹ, là tiền tài của ông ngoại. Người ta đánh tới cửa, mình không đánh trả mà bỏ chạy, chủ động nhường ngôi, lý nào là vậy?

https://thuviensach.vn

“Mẹ, tuy cha đã thay lòng đổi dạ nhưng mẹ còn có con và A Tông mà, chẳng lẽ mẹ muốn ở trong chùa cả đời hay sao?”

Tô Thanh Mai giàn giụa nước mắt. “Về làm cái gì chứ? Nhìn bọn họ chàng chàng thiếp thiếp, mẹ thà chết còn hơn.”

Vân Phỉ nghe những lời cam chịu, không có chí khí này thì không nhịn được mà thốt ra những lời mình đã cố nén trong lòng mấy ngày qua: “Mẹ mà chết thì không biết Lâm Thanh Hà vui mừng đến cỡ nào nữa, tự dưng nàng ta nhặt được cái ghế châu mục phu nhân mà ngồi, còn con và A Tông trở thành những đứa trẻ mồ côi, từ nay về sau phải nhìn sắc mặt của nàng ta mà sống. Khi con trai nàng ta lớn lên, có thể kế thừa gia sản vốn là của ông ngoại, còn A Tông thì bị đuổi ra đường.”

Những lời ngắn gọn, nhẹ tênh này, từng câu từng chữ đều như dao đâm vào tim Tô Thanh Mai. Vừa nghĩ đến chuyện bao nhiêu năm nay, nàng vét sạch tiền của cha mình cho hắn, nhưng cuối cùng lại có kết cục thê thảm thế này thì không kìm được lại bật khóc rưng rức.

Vân Phỉ vịn vai nàng, thở dài. “Mẹ, có khóc cũng vô ích thôi. Không có mẹ và ông ngoại thì cha sẽ không có ngày hôm nay. Mẹ phải trở về trông nom những thứ thuộc về mình. Những thứ mẹ vất vả lắm mới có được, tại sao phải dâng hai tay cho người khác chứ?”

“Trái tim của cha con đã đổi thay, mẹ còn cần những thứ ấy làm gì?” Tô Thanh Mai ôm mặt, khóc không thành tiếng. “Mẹ thà xuất gia làm ni cô, sống những ngày tháng kham khổ cũng không muốn trở về nhìn thấy bọn họ, trừ khi ông ấy bỏ nữ nhân kia.”

Vân Phỉ thầm đau đầu. Không cần kể đến dung nhan tươi trẻ của Lâm Thanh Hà, chỉ cần nàng ta là muội muội của Châu mục Lư Châu thì cho dù có là Trư Bát Giới, cha cũng sẽ không bỏ nàng ta, huống chi bây giờ nàng ta đã có thai. Thế mà mẹ còn ôm ảo tưởng, bỏ nhà ra đi để uy hiếp mà

https://thuviensach.vn

không biết mình bỏ nhà đi thì người ta sẽ mừng đến cỡ nào, thậm chí còn ước gì mẹ mãi mãi đừng trở về luôn ấy chứ.

Bệnh của A Tông không thể nấn ná, Vân Phỉ đành thôi không tiếp tục khuyên Tô Thanh Mai nữa mà quyết định đưa A Tông về khám bệnh, vài ngày nữa lại thuyết phục cha đích thân tới đón mẹ.

Trở lại thành, Vân Phỉ đưa A Tông đến chỗ đại phu trước, bốc thuốc xong mới về nhà.

Vân Tông thường ngày vốn khỏe mạnh, uống thuốc xong liền nhanh chóng hạ sốt. Vân Phỉ ở bên cạnh chăm sóc, nhìn gương mặt bụ bẫm dễ thương của nó, không kìm được khẽ véo đôi má phúng phính kia một cái.

A Tông nhỏ hơn nàng tới tám tuổi, đối với đệ đệ duy nhất này, nàng yêu thương nó không kém gì mẹ. Dù nó có ham chơi, lười biếng thì nàng cũng không nỡ trách mắng câu nào. Đáng tiếc, những ngày tháng an lành như thế đã qua rồi, sau này văn chương hay võ công đều phải bắt nó học, nếu không tương lai của nó và mẹ đều đáng lo.

Nha hoàn Thúy Bình rón rén đi vào, dè dặt mời nàng ra tiền viện dùng cơm.

Vân Phỉ từ bên giường đứng lên, nhẹ nhàng căn dặn Tề thị chăm nom A Tông.

Thúy Bình cứ tưởng phu nhân không chịu trở về, trong phủ lại có thêm một nhị phu nhân trẻ trung xinh đẹp thì chắc tiểu thư sẽ rất đau lòng, buồn bã. Thế nhưng khi lén lén nhìn sắc mặt tiểu thư thì hình như không giống như nàng ta đã đoán.

Sắc mặt Vân Phỉ vẫn rất bình thường. Khi bước ra khỏi cửa, ánh mặt trời hơi chói nên nàng khẽ nheo mắt lại, mím môi một cái, đôi má lúm đồng tiền liền lộ ra.

https://thuviensach.vn

Nàng xinh đẹp như người trong tranh, lại có dáng vẻ hoạt bát trời sinh, thiếu nữ mười lăm tuổi giống hệt như một trái táo ngọt ngào, chín mọng, đáng yêu, khiến người ta rất muốn cắn một cái.

Thúy Bình không nén được, nói nhỏ: “Tiểu thư, một tháng nay cô không ở nhà, nhị phu nhân đã có thai rồi.”

Hơn phân nửa nha hoàn, người hầu trong phủ đều do Tô Thanh Mai đưa từ nhà cha mẹ đến, số còn lại là mua sau khi đến Kinh Châu. Tô Thanh Mai đối nhân xử thế rất khoan dung độ lượng, tính cách đơn thuần nên người trong phủ đều rất kính trọng nàng ta, và dĩ nhiên cũng sẽ không ưa gì nhị phu nhân mới đến kia. Khi Thúy Bình nói những lời này, rõ ràng là mang theo chút tức tối.

Vân Phỉ nghe xong, không hề bực bội, ngược lại mắt còn cong lên, cười hớn hở. “Thế thì tốt quá, ta lại có thêm đệ đệ, muội muội nữa rồi.”

Thúy Bình tuyệt đối không tưởng tượng được tiểu thư lại có phản ứng như vậy nên giật mình, đành cố nén những lời đang định nói ra.

Trong phòng khách, Vân Định Quyền và Lâm Thanh Hà đã đến, hai người ngồi nhìn nhau cười. Ánh mắt keo sơn gắn bó trong giai đoạn tân hôn này dường như khiến cả không khí đều có hương vị ngọt ngào thân thiết.

Vân Phỉ lòng thầm chua xót, nhưng ngoài mặt vẫn cứ tươi cười rạng rỡ như mọi khi, coi như trong nhà chưa hề xảy ra chuyện gì, coi như bên cạnh cha nàng không phải là người mới mà vẫn là người cũ. Nàng mỉm cười bước tới, hành lễ một cách trang trọng với Lâm Thanh Hà, ngọt ngào gọi một tiếng “mẹ hai”.

Lâm Thanh Hà mới mười tám tuổi, bị đứa “con gái” nhỏ hơn ba tuổi, cao xấp xỉ mình gọi là “mẹ” thì xấu hổ đến nỗi mặt đỏ bừng lên, không thể thích ứng được.

https://thuviensach.vn

Nhưng Vân Phỉ lại cứ gọi mẹ hai này, mẹ hai kia một cách hết sức tự nhiên, còn tự tay múc một bát canh cá đặt tới trước mặt Lâm Thanh Hà. “Mẹ hai, mẹ nếm thử canh cá này xem. Kinh Châu gạo trắng nước trong, cho nên đến cá nấu canh cũng là ngon nhất.”

Cũng là món mà A Tông thích nhất. Đáng thương cho nó, ở chùa cứ thèm thuồng một bát canh cá, đến mức mắc bệnh tương tư.

Lâm Thanh Hà quả thực là được sủng mà lo. Nàng ta vốn tưởng Tô Thanh Mai bị mình làm cho tức giận bỏ đi thì chắc chắn Vân Phỉ sẽ rất hận mình, không ngờ nàng lại hiểu chuyện như thế, hỏi han ân cần, thân thiết gần gũi với mình cứ như là người một nhà.

Canh cá đúng là rất ngon, nhưng nàng ta đang có thai, sợ nhất là ngửi mùi tanh nên ráng ăn được mấy muỗng thì cảm thấy buồn nôn, khó chịu, không thể ăn được nữa.

Vẻ mệt mỏi uể oải, nhu nhược yếu đuối ấy đúng là khiến người ta thương tiếc.

“Nàng về nghỉ ngơi trước đi.” Vân Định Quyền cười với nàng ta rất dịu dàng, vừa ân cần vừa chu đáo, giống hệt như đối với Tô Thanh Mai mười năm về trước. Lúc ấy, hắn còn chưa đến Kinh Châu, vẫn chưa phải là châu mục đại nhân, Tô Vĩnh An vẫn còn sống khỏe mạnh, cửa hàng của Tô gia ngày ngày thu vào cả đống vàng.

Vân Phỉ nhìn cảnh này, trong lòng hết sức khó chịu. Lúc này, mẹ nàng đang phải cơm canh đạm bạc ở Tịnh Thổ tự, lấy nước mắt rửa mặt, còn ông ta thì dỗ dành nhị phu nhân yêu kiều, làm gì có thời gian nhớ đến người phụ nữ đã xuống sắc, từng chung hoạn nạn với ông ta suốt mười sáu năm trời kia.

Xì, cái gì mà thề non hẹn biển, tuyệt đối không nạp thiếp, tất cả đều là những lời lừa lọc dối trá.

https://thuviensach.vn

Nàng nghiến răng. Sau này, nếu có người nào cũng nói với nàng những lời sắt son như vậy thì việc đầu tiên nàng làm chính là đánh rụng răng hắn.

Vân Định Quyền đưa mắt nhìn theo cho tới khi Lâm Thanh Hà biến mất ở chỗ rẽ hành lang mới quay đầu lại nhìn Vân Phỉ, hờ hững hỏi: “Mẹ con không định về thật sao?”

Nghe thấy giọng điệu thờ ơ lạnh nhạt ấy, trong lòng Vân Phỉ như bừng bừng lửa giận, nhưng trên mặt nàng vẫn không để lộ ra chút oán hờn, ngược lại càng khôn khéo, ngoan ngoãn nhìn hắn, nói rất nhỏ nhẹ: “Cha, có chuyện này con không biết có nên nói hay không?”

“Con nói đi.”

“Con nói rồi, xin cha đừng trách mẹ và ông ngoại.” Vân Phỉ chớp chớp mắt, ra vẻ như rất khó xử, rất do dự.

“Ừm, con cứ nói thẳng ra đi.”

Vân Phỉ ngập ngừng một chút, xong mới ấp a ấp úng nói: “Trước khi ông ngoại lâm chung, người có để lại cho mẹ một ít bạc làm vốn riêng, không cho mẹ nói với cha. Bây giờ mẹ con định dùng số bạc ấy để xây một cái am trên Liên Hoa sơn, rồi xuất gia làm ni cô.”

Vân Định Quyền ngẩn ra, xong lập tức hỏi: “Mẹ con có nói số bạc ấy là bao nhiêu không?”

Vân Phỉ cúi đầu, vân vê góc áo. “Không.”

Phản ứng của Vân Định Quyền quả là không khác gì so với suy nghĩ của nàng. Ông ta sẽ không quan tâm Tô Thanh Mai muốn xuất gia mà chỉ quan tâm đến số bạc là bao nhiêu. Bạc tình bạc nghĩa đến mức độ ấy, Vân Phỉ cũng đã hoàn toàn hết hy vọng vào người cha này.

https://thuviensach.vn

Trong thời loạn, chỉ có binh mã trong tay mới là thứ đắc lực nhất, hữu dụng nhất. Nhưng muốn nuôi binh dưỡng mã thì phải có bạc. Muốn thành nghiệp lớn, thứ mà Vân Định Quyền thiếu nhất chính là tiền bạc và nhân tài.

Vân Phỉ thấy ông ta chau mày, ra vẻ như đang suy tư thì liền biết chiêu này của mình đã hữu dụng. Chỉ cần mẹ còn có ích lợi thì cha sẽ không bỏ mặc mẹ mà không lo. Còn về số bạc kia, ông ta tưởng càng nhiều thì càng tốt.

“Cha, A Tông bị bệnh rồi, chúng ta cùng đi đón mẹ về được không? Đang yên đang lành tự dưng lấy bạc xây am làm cái gì, chẳng bằng đưa cho cha chiêu binh mãi mã có hơn không. Hơn nữa nếu mẹ xuất gia thì sẽ không tốt cho thanh danh của cha.”

Nàng giả vờ như không biết suy tính trong lòng cha mình, chỉ ung dung nói từng câu, từng chữ như đi guốc trong bụng ông ta.

Đương nhiên Vân Định Quyền không muốn đeo tiếng xấu vong ân bội nghĩa, hơn nữa hắn cũng không muốn ép Tô Thanh Mai phải xuất gia, chỉ muốn dùng việc Lâm Thanh Hà lần này để ra oai phủ đầu với nàng ta, bắt nàng ta phải nhận rõ vị trí của mình là ở đâu, để tránh sau này nhà cửa không yên ổn. Nếu trong tay nàng ta còn có một số bạc lớn thì đương nhiên hắn phải đi đón nàng ta về.

Nếu không nhờ con gái nói cho hắn biết thì hắn cũng không ngờ Tô Thanh Mai – người luôn coi hắn như thần, nói đâu nghe đó – lại lén cất giữ một số bạc lớn. Hắn do dự rồi thở dài một hơi. “A Phỉ, chỉ có con là thân thiết với cha nhất.”

Vân Phỉ nhìn gương mặt anh tuấn nhưng bạc tình của cha mình, “chân thành, thân thiết” nói: “Điều đó là đương nhiên rồi, cha tốt với A Phỉ như thế nào, trong lòng A Phỉ đều biết rõ.”

https://thuviensach.vn

Vân Định Quyền nghe xong câu này, bỗng thấy có chút hổ thẹn. Con gái hắn có dung mạo mê người, trong lòng hắn sớm đã có tính toán phải làm thế nào để kiếm được một mối thông gia có lợi cho nghiệp bá của mình nhất. Vì ôm suy tính này mà hắn vẫn chần chừ chưa quyết định việc hôn nhân của nàng.

Điều này Vân Phỉ cũng đã phát hiện ra, nhưng nàng vẫn cứ giả vờ như không biết gì cả.

***

Tuy nhiên Vân Tông lại không thể kìm nén mọi thứ trong lòng. Trẻ con không giấu được cảm xúc nên lúc ăn cơm, nó vừa nhìn thấy Lâm Thanh Hà ngồi tại vị trí mà bình thường mẹ nó hay ngồi, kề cận gần gũi bên cha nó thì mặt lập tức lộ vẻ phẫn nộ và thù địch, không chịu hành lễ, cũng không chịu gọi một tiếng "mẹ hai".

Vân Định Quyền bừng bừng giận dữ, lập tức nghiêm mặt quát mắng A Tông.

A Tông nước mắt lưng tròng, ấm ức nuốt mấy muỗng cơm rồi đi xuống.

Vân Phỉ nhìn bóng dáng nhỏ bé, cô đơn của đệ đệ khuất xa, trong lòng đau như bị kim đâm.

Về tới phòng, nàng đau lòng véo chóp mũi của A Tông, nói: "Đệ đừng thể hiện mọi thứ ra mặt như vậy, bụng dạ đệ rộng rãi biết bao, chứa thứ gì mà không được. Đệ đúng là ngốc nghếch."

Vân Tông hậm hực nói: "Đệ vừa thấy ả ta là đã ghét rồi, ả ta chiếm chỗ của mẹ kìa."

"Mẹ không chịu về, đương nhiên là nàng ta sẽ ngồi ở nơi đó."

https://thuviensach.vn

Vân Tông lập tức nói: “Tỷ tỷ, vậy chúng ta phải mau chóng đi đón mẹ về mới được.”

Vân Phỉ xoa đầu đệ đệ, thở dài.

Tô Thanh Mai cứ ôm thái độ “có ta thì không có ả, có ả thì không có ta”, Lâm Thanh Hà còn ở trong nhà thì chắc chắc nàng ta sẽ không về.

Nhưng trong bụng Lâm Thanh Hà đã có cốt nhục của cha, hơn nữa sau lưng còn có mười vạn binh mã của Lư Châu, sao cha có thể vì mẹ mà bỏ nàng ta chứ? Xem ra phải nghĩ cách làm cho Lâm Thanh Hà tạm thời rời khỏi đây mới được.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Không Ngừng Nói Dối

Trước mặt Vân Định Quyền, Lâm Thanh Hà chỉ có thể giả vờ tươi cười, làm như rất bao dung độ lượng trước thái độ thù địch của Vân Tông. Nhưng khi trở lại Phù Dung các, nàng ta liền bắt đầu gạt nước mắt.

Ngọc Trì, nha hoàn theo xuất giá của nàng ta khuyên nhủ: "Bây giờ phu nhân đang có thai, xin người đừng nóng giận."

Lâm Thanh Hà nghiến răng, nói: "Hôn sự đại ca định cho ta đúng là tốt mà. Nếu cha còn sống thì nhất định sẽ không bắt ta phải chịu uất ức thế này." Nói xong, lại nằm bò ra bàn, khóc rưng rức.

Tuy Vân Định Quyền khôi ngô tuấn tú, võ công cao cường nhưng lớn hơn nàng ta tới hai mươi tuổi, trong nhà còn có chính thê. Tuy ngoài mặt nàng ta tỏ vẻ keo sơn gắn bó, chàng chàng thiếp thiếp với Vân Định Quyền nhưng thật ra trong lòng chất chứa rất nhiều bất mãn, luôn cảm thấy mình trẻ trung xinh đẹp, xuất thân cao quý, đáng ra không phải chịu ấm ức đi làm nhị phu nhân thế này, bây giờ còn bị con trai hắn chọc tức.

Lúc nàng ta đang than trời trách đất thì bên ngoài hành lang vang lên một giọng nói trong trẻo: "Mẹ hai."

"Là tiểu thư đến đấy." Ngọc Trì vội vã vắt khăn ấm cho Lâm Thanh Hà lau mặt.

Lâm Thanh Hà lau nước mắt trên mặt, sửa sang lại đầu tóc, xong mới nói: "Vào đi."

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ vén bức rèm châu ra, nhẹ nhàng bước vào, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, thân thiết lại gần hành lễ. “Mẹ hai, con tới thay A Tông tạ lỗi với mẹ. Nó còn nhỏ không biết gì, xin mẹ đừng so đo với nó.”

Lâm Thanh Hà vội vàng làm ra vẻ rộng lượng, cười, nói: “A Tông chỉ là trẻ con, đương nhiên ta sẽ không tính toán với nó.”

“Mẹ hai đúng là rộng lượng hơn người.” Vân Phỉ đặt cái hộp gấm đang cầm trên tay lên bàn, cười tươi tắn. “Bây giờ mẹ hai đã có mang đệ đệ, cần phải bồi bổ mới được. Cây nhân sâm này, mẹ con cất giữ đã nhiều năm, không nỡ dùng. Bây giờ mẹ hai dùng là tốt nhất.”

Lâm Thanh Hà cười khách khí. “Làm phiền A Phỉ rồi.”

Vân Phỉ mỉm cười. “Mẹ hai thiếu thứ gì thì cứ nói, trăm ngàn lần đừng như mẹ con, tiếc tiền không dám chăm sóc dung nhan, khiến sinh A Tông xong thì cứ như lão bà, thắt lưng cũng phình ra cả tấc, ngay cả cha cũng lười nhìn đến.”

Lời ăn ngay nói thật này vừa nghe qua có vẻ rất thân thiết, nhưng nghĩ sâu xa hơn thì trong lòng Lâm Thanh Hà lại có chút không yên. Có người phụ nữ nào sinh con xong thì thắt lưng không to ra chứ? Có người phụ nữ nào lại không già đi? Nếu Vân Định Quyền thực sự đối đãi với chính thê từng sinh con đẻ cái cho hắn như thế thì đúng là quá bạc tình bạc nghĩa.

Vân Phỉ làm như lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, mỉm cười, hỏi: “Mẹ hai ở tại Phù Dung các có quen không?”

Lâm Thanh Hà gật đầu. “Ta rất thích hồ sen ở chỗ này.”

Cảnh sắc trong Phù Dung các rất hợp với tên của nàng ta [1]. Nơi này có một hồ sen hình bán nguyệt được xây bằng ngọc lưu ly. Tưởng tượng đến khi vào hè, lá xanh ngọc biếc hòa vào nhau, hoa sen nở rộ, hương thơm

https://thuviensach.vn

bay khắp nơi thì đẹp biết bao. Lâm Thanh Hà cảm thấy Vân Định Quyền sắp xếp cho nàng ta ở đây thì cũng coi như là có lòng.

[1] Hà có nghĩa là hoa sen, mà Phù Dung cũng là hoa sen, nên Lâm Thanh Hà mới thấy Phù Dung các hợp với tên mình.

Vân Phỉ cười mừng rỡ. “Thật là khéo, mẹ con cũng rất thích nơi này. Năm xưa, khi mẹ con con vừa dọn tới đây, hoa sen trong hồ nở vừa đẹp vừa thơm, mẹ con vừa thấy là đã thích nơi này ngay. Sau đó sinh A Tông, mẹ con sợ nó rơi xuống hồ nên mới dọn sang Mộc Tê viên.”

Lâm Thanh Hà cười một cách gượng gạo, trong lòng cảm thấy không thoải mái lắm. Thì ra Tô Thanh Mai cũng từng ở nơi này.

Vân Phỉ quan sát cách bày biện trong phòng, mỉm cười, nói: “Đồ đạc trong này đều là của hồi môn của mẹ con, mẹ hai không thích thứ gì thì cứ bảo cha con đổi cái khác, đừng tiếc tiền thay ông ấy làm gì.”

Lâm Thanh Hà ngẩn người ra, có vẻ không dám tin. Những đồ dùng bằng gỗ lim này có giá trị không nhỏ, Tô Thanh Mai xuất thân tầm thường thì sao mua nổi?

Vân Phỉ nhìn thấy vẻ không tin tưởng trong mắt Lâm Thanh Hà thì cười tươi tắn, giọng mang theo vẻ tự hào, nói: “Chắc là mẹ hai còn chưa biết, ông ngoại con là người giàu nhất Tương Thành. Các cửa hàng của ông gần như là chiếm một nửa cửa hàng trong huyện, cho nên người ta còn gọi ông ngoại con là Tô Bán Thành. Lúc mẹ con xuất giá, ông ngoại tặng cho toàn là thứ quý giá. Sau đó nhà con dọn tới Kinh Châu, mẹ con không nỡ bỏ những thứ này nên mới vất vả chuyển nó đến đây, đúng là tốn không ít công sức đấy.”

Thì ra là của hồi môn của Tô Thanh Mai. Lâm Thanh Hà không biết nên nói gì mới phải, đành ngượng ngùng vân vê chiếc khăn trên tay, chỉ muốn lập tức dọn khỏi nơi này.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ ôn hòa nói: “Mẹ con có câu này muốn con nói với mẹ hai. Người không hề có thành kiến gì với mẹ hai, bỏ nhà đi cũng không phải nhằm vào mẹ hai, mà là vì năm xưa cha con từng thề tuyệt đối sẽ không nạp thiếp.”

Trong mắt Lâm Thanh Hà lộ ra vẻ chấn kinh. “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật rồi.” Vân Phỉ ghé sát vào bên tai nàng ta, nói nhỏ: “Bao nhiêu năm nay mẹ con bỏ không ít tiền giúp cha chiêu binh mãi mã, thế mà cha con vẫn không chịu giữ lời hứa. Cho nên mẹ con bảo mẹ hai, bất luận thế nào cũng phải giữ tiền của mình cho thật chặt, ngàn vạn lần phải nhớ không được dựa dẫm vào nam nhân.”

Lâm Thanh Hà ngẩn ngơ không nói được lời nào, trong lòng vừa chua xót vừa tức giận, ngay cả nụ cười cho có lệ cũng không nở nổi.

Vân Phỉ ném xong mấy quả tạc đạn này thì đứng dậy, cười ngọt ngào. “Mẹ hai ráng nghỉ ngơi đi nhé, A Phỉ xin cáo từ.” Vừa đi đến cửa nàng liền quay lại, nắm tay Lâm Thanh Hà, cười khúc khích. “Đầu bếp trong nhà đều do mẹ con dẫn từ quê lên nên toàn nấu theo khẩu vị của quê nhà, nếu mẹ hai ăn không quen thì cứ nói với cha.” Nói xong, Vân Phỉ liền cáo từ.

Ngọc Trì thấy Lâm Thanh Hà cứng đờ như tượng gỗ, sắc mặt tái mét thì lập tức mở cái hộp gấm Vân Phỉ mang tới ra, nói lảng sang chuyện khác: “Phu nhân, người xem, nhân sâm to thế này đúng là hiếm thấy.”

Lâm Thanh Hà tức giận. “Cất đi, ta cũng không dám dùng mấy thứ mà bà ta tặng, ai biết là có rắp tâm gì không chứ? Trong bếp toàn là người của Tô Thanh Mai, bây giờ ta đã có thai, mọi thứ đều phải hết sức cẩn thận. Nước nôi, điểm tâm, cơm canh gì ngươi cũng phải cẩn thận đó.”

Ngọc Trì vội vã gật đầu tỏ vẻ nghe lời, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ A Phỉ tiểu thư có lòng như thế, sao nhị phu nhân lại xù lông lên vậy? Củ

https://thuviensach.vn

nhân sâm lớn thế này biết kiếm đâu ra chứ, đem gác xó đúng là đáng tiếc mà.

Lâm Thanh Hà tức đến nỗi đầu bốc khói. Nàng ta vốn rất thích mọi thứ trong Phù Dung các này, bây giờ nhìn đâu cũng thấy chướng mắt. Rốt cuộc thì trong lòng Vân Định Quyền, nàng ta là thứ gì chứ?

Đêm ấy, khi Vân Định Quyền đến Phù Dung các, vẻ hậm hực trên mặt Lâm Thanh Hà lộ ra rất rõ ràng, muốn giấu cũng không giấu được. Nếu so về che giấu tâm tư, nàng ta còn thua xa Vân Phỉ.

Vân Định Quyền là người từng trải, vừa nhìn là đã nhận ra Lâm Thanh Hà đang bực bội, có tâm sự. Hắn ôm lấy vai nàng ta, thân mật hỏi: “Nàng sao thế?”

Lâm Thanh Hà cố nhẫn nhịn, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, nói: “Phu quân, thiếp muốn đổi mấy đồ dùng trong này.”

Vân Định Quyền ngẩn ra. “Những đồ dùng trong này không tốt sao? Đều làm bằng gỗ lim thượng hạng đấy?”

“Thiếp không thích gỗ lim. Thiếp muốn sắp xếp chỗ này lại một lượt.”

Vừa nghĩ đến việc đồ đạc trong Phù Dung các toàn là của hồi môn của Tô Thanh Mai, đây cũng là nơi Tô Thanh Mai từng ở thì trong lòng nàng ta vô cớ lại thấy khó chịu, thế nhưng không thể nói vậy với Vân Định Quyền.

Vân Định Quyền xuất thân nghèo khó, hết sức tiết kiệm. Hắn nhẩm tính sơ qua số bạc cần dùng thì lập tức cảm thấy đau lòng. Thế nhưng vừa mới cưới không lâu, không tiện tranh chấp với Lâm Thanh Hà nên hắn đành phải đồng ý dù trong lòng chẳng vui vẻ gì.

Hai người ai cũng có tâm sự của riêng mình, cho nên lúc đi ngủ cũng không ôm nhau thân mật như lúc trước.

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh Hà trăn trở qua lại, nghĩ đến những lời Vân Phỉ nói ngày hôm nay. Nghe thì có vẻ như vô tâm, nhưng trong ấy hàm chứa rất nhiều tin tức. Con người Vân Định Quyền không đáng tin cậy, nàng tuyệt đối sẽ không ngu ngốc như Tô Thanh Mai, cho nên sau này phải chú ý nhiều hơn.

Còn Vân Định Quyền thì lại nghĩ Lâm Thanh Hà này đúng là quá phô trương, xa xỉ. Đồ đạc tốt thế này mà không chịu dùng, lại đòi đổi mới hết, không hề biết tiết kiệm tiền cho hắn. Điểm này so với Tô Thanh Mai, nàng ta thua kém một trời một vực. Lúc này, hắn mới nhớ đến chỗ tốt của Tô Thanh Mai. Nàng móc cả tim gan ra cho hắn mà không giữ lại điều gì, lúc nào cũng nghĩ thay cho hắn, ngay cả tiền bán nhà của cha mẹ cũng đưa hết cho hắn. Số bạc mà Tô Vĩnh An lén đưa cho nàng ta, hắn tin là mình có thể moi ra được.

Thế là hôm sau, hắn chủ động dẫn Vân Phỉ và Vân Tông cùng đi đón Tô Thanh Mai về nhà.

Vân Phỉ thầm thở phào nhẹ nhõm.

Xe ngựa đến Liên Hoa sơn, Vân Định Quyền dẫn hai đứa con men theo đường núi lên Tịnh Thổ tự.

Tô Thanh Mai thấy hắn đích thân đến thì quá khứ lại ùa về, trái tim đã chết mòn lâu nay cũng nảy lên. Dù sao cũng là phu thê mười sáu năm, đó là người mà nàng yêu suốt nửa cuộc đời, là anh hùng cái thế từng là ân nhân cứu mạng của nàng.

Vân Định Quyền nghĩ tới ngân lượng nên mới nhẫn nại nói: “Thanh Mai, nàng cũng biết Ngô Vương đối với đất Sở như hổ đói rình mồi. Nếu hắn dẫn binh đến đánh, tâm huyết mười mấy năm trời của ta đổ sông đổ biển thì không nói làm gì, nhưng tài sản tích cóp cả đời của nhạc phụ cũng sẽ tan tành theo mây khói, sao ta có thể hai tay dâng Kinh Châu cho hắn chứ…”

https://thuviensach.vn

Hắn rất chân thành tha thiết, nói một cách đĩnh đạc. Nếu người không biết nội tình mà nghe thấy sẽ tưởng là hắn có nỗi khổ riêng, cưới Lâm Thanh Hà cũng chỉ là vì bất đắc dĩ, từ đầu tới cuối trong lòng hắn chỉ có thê tử cùng chung hoạn nạn này. Cưới thiếp thất, giành giang sơn cũng chỉ vì muốn nàng và các con được hưởng vinh hoa phú quý, sống những ngày tháng an lành…

Vân Phỉ vừa nghe vừa thán phục tài ăn nói hơn người của cha mình. Thảo nào người khôn khéo cả đời như ông ngoại nàng mà cũng bị ông ta gạt, đem gia tài bạc triệu lót đường cho ông ta.

Tô Thanh Mai lạnh lùng nói: “Ta không cần biết chàng vì lý do gì, năm xưa chàng đã từng thề là cả đời này chỉ có mình ta, không bao giờ nạp thiếp. Trừ phi chàng đuổi ả ta đi, nếu không ta sẽ không trở về.”

Vân Định Quyền đã mất kiên nhẫn, hắn quay đầu liếc Vân Phỉ một cái, ý bảo nàng tới khuyên mẹ mình.

Vân Phỉ thì thầm vào tai A Tông vài câu rồi đẩy nó đến gần Tô Thanh Mai, sau đó kéo áo Vân Định Quyền, nói nhỏ: “Cha, con có ý này. Bây giờ mẹ hai đã có thai, chi bằng cha đưa mẹ hai về nhà mẹ đẻ ở Lư Châu dưỡng thai, rồi dỗ mẹ về trước đã. Đợi mẹ hai sinh xong thì cha hãy đón về.”

Đây quả là một cách hay, trước tiên cứ dỗ Tô Thanh Mai về trước đã, lấy được số bạc ấy vào tay rồi tính sau.

“Nhưng nếu mẹ hai con không chịu đi thì sao?”

“Cha yên tâm đi, chắc chắn mẹ hai sẽ chịu đi.”

Vân Định Quyền nhìn dáng vẻ đã tính toán kĩ càng của Vân Phỉ, nửa tin nửa ngờ, quyết định về thử một lần xem sao.

https://thuviensach.vn

Về tới nhà, Vân Định Quyền khéo léo đề cập tới chuyện đưa Lâm Thanh Hà về nhà mẹ đẻ dưỡng thai. Hắn cứ tưởng nàng ta sẽ không đồng ý, không ngờ Lâm Thanh Hà lập tức nhận lời.

Sở dĩ Lâm Thanh Hà đồng ý nhanh gọn như thế là vì những lời Vân Phỉ nói.

Bây giờ, nàng ta không muốn ở Phù Dung các thêm một khắc nào nữa. Mà sắp xếp lại nhà cửa, mua sắm đồ đạc thì cần một khoảng thời gian, nàng ta không muốn hao tâm tổn sức vì chuyện này. Hơn nữa, ở Kinh Châu nàng ta không có chỗ dựa, khắp nơi trong phủ đều là người của Tô Thanh Mai, ai biết có động tay động chân hại nàng ta hỏng thai hay không? Chi bằng về nhà mẹ đẻ dưỡng thai càng an toàn, đợi sinh con xong thì quay lại. Phù Dung các khi đó cũng được sắp xếp xong, cớ sao mà không chịu chứ.

Vân Định Quyền đích thân tiễn nàng ta về Lư Châu.

Tô Thanh Mai không hề biết Lâm Thanh Hà đã có thai, cứ tưởng phu quân của mình đã chịu đưa nàng ta đi "mãi mãi", cho nên sau khi Lâm Thanh Hà đi, rốt cuộc cũng chịu về lại nhà. Có điều, trải qua chuyện lần này, lòng người cũng đổi thay, nàng cũng sa sút tinh thần, trở nên trầm lặng, cả ngày cứ ở trong phòng, im thin thít như một bức tượng bằng sứ.

Vân Phỉ biết khi Vân Định Quyền quay về nhất định sẽ tìm mẹ mình hỏi số bạc nàng nói khống kia. Cho nên trước khi hắn trở về, nàng nhất định phải kiếm được một số bạc không nhỏ, nếu không mẹ và nàng đều không được sống yên ổn.

Nàng nghĩ ngợi hồi lâu gọi quản gia Vân Thất tới.

Quản gia nghe xong lời của nàng thì tròng mắt cũng muốn lòi ra. "Trời ạ, Tướng quân mà về thì sẽ… sẽ giết người mất!"

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ thản nhiên cười. “Thúc yên tâm, mọi chuyện đã có ta lo, cha ta sẽ không tức giận, cũng không giết người đâu.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 6: So Tiền Kén Rể

Hôm sau, cả Kinh Châu đều xôn xao hẳn lên, bởi vì trong phủ Châu mục truyền ra một tin tức khiến người ta chấn kinh.

“Giờ Thìn ngày mai, trước phủ Châu mục sẽ đặt một cái hộp gỗ. Chỉ cần là nam tử chưa kết hôn thì đều có thể bỏ một phong thư chứa một tờ ngân phiếu vào trong hộp. Dựa theo số tiền trong phong thư, ba người đứng đầu sẽ có tư cách vào phủ Châu mục trả lời một câu hỏi của đại tiểu thư. Chỉ cần nói đúng đáp án, bất luận người ấy có tướng mạo hay gia cảnh thế nào, Vân tiểu thư đều đồng ý gả cho người ấy.”

Tin đồn nghe có vẻ nhảm nhí này là do chính miệng quản gia Vân Thất của phủ Châu mục nói, cho nên tuyệt đối không thể nào là tin đồn vô căn cứ. Vì thế, chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, già trẻ trai gái khắp Kinh Châu, hầu như không ai không biết, không người không hay. Gần như tất cả các quán trà, quán rượu, quán trọ bên đường đều đang bàn tán về đề tài này.

Hôm sau, khi trời còn chưa sáng, trước phủ Châu mục đã xếp một hàng dài. Chưa đến giờ Thìn, gần như một nửa nam tử chưa kết hôn của Kinh Châu đều chen nhau tới đây, vây kín bốn dãy phố trước – sau – trái – phải quanh phủ Châu mục, cứ như một lớp phòng thủ kiên cố.

Ai cũng biết Châu mục đại nhân chỉ có một vị thiên kim tiểu thư. Nghe nói nàng dung nhan tuyệt mỹ, trí tuệ vô song. Chưa hết, điều quan trọng nhất chính là hiện nay Vân Định Quyền đang nắm binh quyền trong

https://thuviensach.vn

tay, là bá chủ của đất Sở, cưới được thiên kim tiểu thư của Châu mục đại nhân thì coi như một bước lên mây.

Rốt cuộc tin tức này là thật hay giả? Mọi người vẫn đang bán tín bán nghi.

Đúng vào giờ Thìn, cửa lớn của phủ Châu mục từ từ mở ra. Đầu tiên, một đội binh sĩ tay cầm đao kiếm đi ra, đứng ngay hàng thẳng lối dọc theo cửa lớn của phủ Châu mục.

Mọi người đều kiễng chân trông ngóng, chỉ thấy hai binh sĩ khiêng một cái bàn còn nhỏ hơn cái bàn của mấy ông thầy bói ra, bên trên không có gì ngoại trừ một cái hộp làm bằng gỗ lim có bọc tơ vàng.

Đám đông lập tức trở nên kích động. Không ngờ chuyện này lại là thật!

Cái hộp nhỏ này giống như một cái hộp ma thuật có thể bỏ vào ít, lấy ra nhiều. Một cái hộp trông có vẻ bình thường, không có gì đặc biệt lập tức trở thành tiêu điểm của hàng vạn người.

Quản gia Vân Thất xuất hiện, trước mặt mọi người lặp lại một lần nữa tin tức nghe có vẻ như là lời đồn nhảm kia. Sau đó, bắt đầu bỏ ngân phiếu.

Mọi người đều có tâm trạng kích động như là đi đánh bạc. Cả một hàng dài như con rồng, mỗi người đều bỏ phong thư mà mình đã chuẩn bị sẵn vào hộp gỗ để thử vận may. Sau khi phong thư cuối cùng được bỏ vào cái hộp bằng gỗ lim, binh sĩ đứng canh bên cạnh dùng vải đỏ bọc nó lại.

Lúc ấy, một vị cô nương ước chừng mười sáu tuổi nhẹ nhàng cất gót sen, từ trong phủ đi ra cổng.

Cả đám người đang xôn xao nhốn nháo bỗng trở nên yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Nàng ta mặc một chiếc váy xanh màu cỏ nhạt, dung mạo như hoa, người thướt tha tựa liễu. Đôi mắt sáng long lanh, trong veo như hồ nước khẽ đảo qua một lượt, như lướt nhìn tất cả mọi người một lần, lại giống như không hề nhìn ai, ánh nhìn có vẻ vừa vô tình, vừa cố ý.

Có người khẽ thì thầm: "Người giống hệt thần tiên này chính là Vân tiểu thư sao?"

"Chắc chắn là không phải, sao Vân tiểu thư lại chịu xuất đầu lộ diện chứ."

Quả thật là không phải. Người này chính là Phục Linh – nha hoàn bên cạnh Tô Thanh Mai.

Đến nha hoàn mà cũng xinh đẹp như thế, không biết Vân tiểu thư còn hoa nhường nguyệt thẹn, khuynh quốc khuynh thành đến mức nào. Vì thế, mọi người không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ và hiếu kỳ đối với vị Vân đại tiểu thư của phủ Châu mục này.

Phục Linh nhẹ nhàng thướt tha đến bên chiếc bàn, mở tấm vải đỏ đang bọc cái hộp gỗ lim ra. Trong đó có mấy trăm phong thư, trong mỗi phong thư đều kẹp một tấm ngân phiếu có giá trị khác nhau. Nàng ta ôm cái hộp đi thẳng vào trong phủ.

Không lâu sau đó, Phục Linh lại cầm một tờ giấy ra đưa cho quản gia Vân Thất.

Vân Thất đọc lên ba cái tên. Đó là Đỗ Thiên Hữu – thiếu đương gia của tiền trang Trường An, Nghiêm Thanh Thiệu – đại đương gia của cửa hàng tơ lụa và Mạnh Kinh Vĩ – thương nhân bán muối.

Những người không trúng tuyển bắt đầu đau lòng tiếc thương cho số bạc trôi theo dòng nước của mình. Lý thần y của Hạnh Lâm y quán bỏ vào phong thư tờ ngân phiếu năm trăm lượng, cứ tưởng rằng mình đã nắm chắc

https://thuviensach.vn

thắng lợi trong tay, ai ngờ ngay cả vị trí thứ ba mà cũng không với được tới nên hối hận đến thối cả ruột.

Mặc dù vòng sơ tuyển đã kết thúc nhưng những người đứng xem vẫn chưa chịu tản đi. Mọi người đưa mắt nhìn theo ba nam nhân trúng tuyển đi sau Phục Linh cô nương xinh đẹp vào trong phủ Châu mục, vừa ngưỡng mộ, vừa ghen tỵ.

Biển người đông nghìn nghịt ngoài cổng lập tức xôn xao hẳn lên, bàn tán về hai vấn đề. Một là đoán xem rốt cuộc trong cái hộp bằng gỗ lim kia có bao nhiêu ngân phiếu. Hai là không biết lần này ba người kia có thể trả lời được câu hỏi của Vân đại tiểu thư hay không.

Đỗ Thiên Hữu, Nghiêm Thanh Thiệu và Mạnh Kinh Vĩ lần lượt đi vào phủ Châu mục.

Tòa phủ đệ được canh phòng nghiêm ngặt nhất thành Kinh Châu này, khi bước vào trong lại vô cùng tĩnh mịch, những thân cây cao lớn như càng tôn thêm vẻ trang nghiêm của nó. Ba người được dẫn vào phòng khách phía tây, nơi này vẫn yên tĩnh không một bóng người.

Trong phòng, hương hoa phảng phất. Trước bàn trà làm bằng gỗ đàn hương có một chàng trai trẻ, dáng người cao lớn, mặt mày sáng sủa, khí thế oai phong đang đứng. Đó là Giáo úy Tống Kinh Vũ, người chuyên dạy võ công cho Vân Tông.

Sau bàn trà, có một cô nương mặc xiêm y màu vàng nhạt đang ngồi, nàng ta nghiêng người đối diện với bức rèm châu, không nhìn rõ được dung nhan nhưng mái tóc như mây, vai nhỏ eo thon, rất duyên dáng, uyển chuyển.

Đỗ Thiên Hữu bước tới hai bước, chắp tay hành lễ: “Tại hạ là Đỗ Thiên Hữu của tiền trang Trường An.”

https://thuviensach.vn

Bạch Thược quay người qua, gương mặt xinh tươi như trái đào, nhưng lại lạnh lùng như băng tuyết.

Lúc ấy, từ sau bức rèm châu, một bàn tay thon thả nõn nà bỗng đưa ra một tờ giấy tiết đào [1].

[1] Giấy tiết đào: Tiết Đào là tên một danh kỹ có tài làm thơ thời Đường. Nàng tự làm ra một loại giấy mỏng, màu hồng, được nhuộm từ cánh hoa đào để viết các bài thơ. Sau này người ta gọi những tờ giấy tương tự như vậy là giấy tiết đào.

Đỗ Thiên Hữu đứng trước nên nhìn thấy rõ ràng nhất.

Bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo sạch sẽ, ngón tay như tuyết như ngọc, những móng tay màu hồng nhạt giống như những cánh hoa anh đào vào sớm mùa xuân. Hắn chưa bao giờ thấy bàn tay nào lại xinh xắn nõn nà như thế. Ngay cả tờ giấy tiết đào, khi nằm trên bàn tay ngọc ngà xinh xắn kia cũng trở nên thanh lệ hơn, giống như là đang tỏa ra một hương thơm thoang thoảng.

Rõ ràng, sau bức rèm châu, chủ nhân của bàn tay ngọc ngà ấy chính là Vân tiểu thư. Còn tờ giấy tiết đào mà nàng đưa ra, trên ấy có viết câu hỏi mà nàng muốn hỏi.

Đỗ Thiên Hữu tự dưng thấy căng thẳng, không biết lần đánh cược lớn hôm nay có mang lại may mắn gì không.

Bạch Thược nhận lấy tờ giấy tiết đào, mở ra nhìn qua một lượt rồi nói với Đỗ Thiên Hữu: “Nếu tiểu thư nhà ta và lệnh đường cùng bị rơi xuống nước, ngài sẽ cứu ai trước?”

Đỗ Thiên Hữu không ngờ câu hỏi lại đơn giản đến thế, lòng bỗng thấy nhẹ nhõm, lập tức không suy nghĩ gì mà trả lời ngay: “Đương nhiên là Vân tiểu thư.”

https://thuviensach.vn

Bạch Thược lạnh lùng nhìn hắn, bỗng nở một nụ cười châm chọc và khinh miệt. “Lệnh đường vất vả lắm mới nuôi dưỡng ngươi trưởng thành thế này, không ngờ ngươi lại thấy chết mà không cứu. Tiểu thư nhà ta tuyệt đối không gả cho loại người không có lương tâm, không tim không phổi như ngươi. Tiễn khách.”

Đỗ gia gần như là nhà giàu nhất thành Kinh Châu, chưa từng có người nào dám nói chuyện với thiếu đương gia Đỗ Thiên Hữu như vậy, hơn nữa còn là một nha hoàn. Đỗ Thiên Hữu là kẻ kiêu căng ngạo mạn nên lập tức nổi trận lôi đình. Trong cơn xúc động, hắn liền chộp một cái chén bằng men xanh ném thẳng vào mặt Bạch Thược.

Mấy người Nghiêm Thanh Thiệu lập tức cả kinh. Nhưng không ngờ Bạch Thược không hề nhúc nhích, ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái.

Khi cái chén sắp bay trúng đầu Bạch Thược, bỗng nhiên từ bên cạnh có một cánh tay vươn tới, vững vàng bắt lấy nó.

Mặt Tống Kinh Vũ lạnh tanh, không chút biểu cảm nhưng người đầy sát khí, dồn lực vào tay, cái chén nát vụn một cách dễ dàng. Sau đó, hắn dùng ngón tay vân vê, bụi sứ trắng từ kẽ tay hắn bay ra, như tuyết trong gió đêm, làm nền gạch sáng bóng như phủ một lớp sương trắng.

Đỗ Thiên Hữu bỗng ý thức được đây là phủ Châu mục, cho dù là một nha hoàn nho nhỏ thì hắn cũng không thể đắc tội. Cho dù nhà hắn giàu nhất Kinh Châu, nhưng Châu mục đại nhân muốn diệt cả nhà hắn thì chỉ cần ra lệnh một câu là xong.

Vì thế, hắn vội vàng quỳ rạp xuống đất, thấp thỏm lo sợ tự vả vào miệng mình hai cái.

“Đi ra đi.” Sau bức rèm châu vang lên giọng nói trong trẻo như chim hoàng oanh. Có vẻ như Vân tiểu thư vẫn chưa tức giận. Đỗ Thiên Hữu vội

https://thuviensach.vn

vàng rút lui với trái tim đang nơm nớp lo sợ và cái trán toát đầy mồ hôi lạnh.

Nghiêm Thanh Thiệu vốn nhát gan nên sợ tới mức run lẩy bẩy. Hắn bước tới trước, nói: “Ta sẽ cứu mẹ mình trước.”

Bạch Thược gật đầu, nhưng lại nói tiếp: “Tiểu thư nhà ta muốn tìm một phu quân một lòng một dạ với mình, thấy tiểu thư rơi xuống nước mà không cứu thì… xin lỗi, đi thong thả, không tiễn.”

Nghiêm Thanh Thiệu đang định phân trần vài câu, nhưng thấy ánh mắt sắc lạnh như dao của Tống Kinh Vũ quét qua thì đành phải cúi đầu, chán chường mà ra về.

Mạnh Kinh Vĩ đã chờ nãy giờ nên cảm thấy rất nóng lòng, lập tức chen tới trước, hớn hở nói: “Mẹ ta đã mất nên trường hợp này không tồn tại.”

Bạch Thược lạnh lùng hỏi: “Vậy lệnh tôn còn khỏe mạnh chứ?”

“Vẫn còn.”

“Vậy lệnh tôn và tiểu thư cùng rơi xuống nước, ngài sẽ cứu ai trước?”

“Ta… ta…”

Hai câu trả lời lúc nãy đều không đúng, Mạnh Kinh Vĩ thực sự không biết phải làm sao, cuối cùng đành vịn tường đi ra ngoài, lòng thì đau như dao cắt. Ba ngàn lượng trong phong thư cứ thế mà trôi theo dòng nước, ngay cả một chút sủi tăm cũng không kịp thấy.

Vân Phỉ ôm cái hộp gỗ lim, từ sau bức rèm châu bước ra.

Nói tới cũng lạ. Phục Linh và Bạch Thược vốn xinh đẹp như hoa, nhưng vừa đứng trước mặt Vân Phỉ liền lập tức như hoa mất sắc. Chỉ cần

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ đảo mắt một cái, dường như tất cả hương sắc trong phòng đều đọng lại trong đôi mắt nàng.

Bạch Thược thở dài, nói: “Tiểu thư hỏi câu hỏi khiến người ta hộc máu mà chết như vậy, e là tới sang năm cũng không tìm thấy lang quân như ý.”

Vân Phỉ cười nghịch ngợm. “Ta vốn đâu có định tìm phu quân trong đám người này. Ta sẽ không gả cho một kẻ tham quyền

tham thế.”

Phục Linh nhìn cái hộp gỗ lim, tò mò hỏi: “Tiểu thư, rốt cuộc thì Đỗ công tử đứng đầu ấy đã bỏ vào bao nhiêu ngân lượng?”

“Năm ngàn lượng.”

“Trời ạ.” Phục Linh hết hồn, mắt mở to, mồm há hốc ra. Nếu nàng ta mà biết trong cái hộp này tổng cộng có chừng bảy mươi tư ngàn lượng thì chắc là hai tròng mắt cũng rớt xuống đất luôn.

Vân Phỉ ôm cái hộp nhỏ, thở dài thườn thượt. “Ngày mai nên hỏi câu gì đây nhỉ?”

Phục Linh ngẩn ra. “Ngày mai tiểu thư còn định làm nữa sao?”

“Đúng vậy.” Vân Phỉ cười tươi tắn rồi đi ra khỏi phòng khách.

Đương nhiên là càng nhiều bạc càng tốt, dù sao phải mấy ngày nữa cha mới về mà. Mỗi khi mẹ lấy tiền ra cũng chính là lúc cha cười ôn hòa nhất, cho nên Vân Phỉ dám chắc rằng đợi khi nàng đặt mười vạn lượng bạc trước mặt hắn thì cho dù sự tức giận của hắn có kinh khủng tới đâu thì cũng sẽ tan thành mây khói.

https://thuviensach.vn

Quản gia ôm vẻ mặt đau khổ đi tới. “Tiểu thư, ngày mai xin cô đừng bày hàng nữa.” Đại nhân về mà biết chuyện này, có khi nào sẽ tức đến mức muốn giết người không? Đương nhiên là không nỡ giết con gái mình, nói không chừng sẽ giết bọn họ để trút giận? Tối qua ông ta lo lắng đến mức cả đêm không ngủ được. Nhưng Châu mục đại nhân ra ngoài thì trong phủ trở thành thiên hạ của đại tiểu thư, nàng muốn làm gì, mấy người họ là tôi tớ, dám không theo sao chứ!

Bày hàng! Vân Phỉ ôm cái hộp, cười ngặt nghẽo. Cười xong, nàng chống nạnh, ra vẻ nghiêm túc nói: “Thất thúc, thúc có muốn phát tài không?”

“Tiểu thư à…” Mặt Thất thúc đau khổ như bị táo bón, muốn nói lại thôi.

Vân Phỉ cười hì hì, nói: “Thất thúc, câu hỏi ngày mai là: món ăn ta thích nhất là gì. Thúc mau đi bán câu hỏi, bỏ vào phong thư dán kín, bán giá một trăm lượng một phong. Sau đó chúng ta chia nhau.”

Thất thúc sắp phát khóc. “Tiểu thư, đại nhân mà về tới thì sẽ giết người đấy.”

“Không đâu, thúc yên tâm đi.” Vân Phỉ cười khanh khách, nói: “Các đầu bếp trong nhà cũng có thể kiếm thêm chút tiền tài. Hay lắm, hay lắm, có tiền mọi người cùng kiếm mà.”

Ngày hôm sau, trước cửa phủ Châu mục vẫn đông nghìn nghịt người, có điều những người bỏ ngân phiếu vào hộp thì đã giảm đi rất nhiều. Bởi vì câu hỏi ngày hôm qua đã nhanh chóng truyền khắp Kinh Châu. Mọi người nghiên cứu, mổ xẻ mãi mới phát hiện câu hỏi này đúng là gian xảo. Cho nên rất nhiều người không có thực lực liền lựa chọn đứng ngoài xem náo nhiệt. Nhưng những kẻ lắm tiền nhiều của thì lại nóng lòng muốn đối mặt

https://thuviensach.vn

với khó khăn thử thách xem sao, chẳng hạn như Bang chủ Vạn Cánh Lưu của Tào Bang đã chạy suốt đêm từ nơi xa đến.

Hắn dùng ngân phiếu năm ngàn lượng để giành lấy vị trí thứ nhất, là người đầu tiên bước vào phòng khách.

Bạch Thược còn chưa kịp lên tiếng, hắn đã không nén được hưng phấn mà nói ngay: “Cả nhà ta đều biết bơi. Người hầu, đầu bếp trong nhà đều biết bơi, cả chó cũng biết bơi. Nếu Vân tiểu thư không may rơi xuống nước, ít nhất sẽ có năm mươi người cùng nhảy xuống cứu, không lo gì cả! Ha ha ha…”

Cười xong, hắn nhìn Phục Linh, lại ngắm Bạch Thược. Trong hai vị mỹ nhân này, ai mới là Vân tiểu thư đây? Dù là ai thì cũng được hết, chỉ cần là con gái của Châu mục đại nhân thì có là Trư Bát Giới hắn cũng cưới về nhà.

Bạch Thược lạnh lùng liếc hắn một cái. “Xin lỗi, đổi đề rồi.”

Khóe môi Vạn Bang chủ co giật một cái. Hắn vịn lên bàn, hỏi: “Đổi, đổi đề gì?”

Lúc ấy, từ sau bức rèm châu vươn ra một bàn tay ngọc, trên ngón tay kẹp một tờ giấy tiết đào in hình hoa lan. Vạn Cánh Lưu cảm thấy cổ họng căng lên. Hắn chưa từng thấy bàn tay nào đẹp đến thế.

Bạch Thược nhận lấy tờ giấy tiết đào, sau khi nhìn câu hỏi thì lạnh lùng hỏi hắn: “Ngài có biết tiểu thư nhà ta thích ăn gì nhất không?”

Câu hỏi này đúng là quá đơn giản!

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lang Quân Như Ý

Không ngờ đó lại là cái gã ở ao phóng sinh trên Tịnh Thổ Tự hôm trước.

Y vừa bước vào, cả phòng khách lập tức bừng lên như được nắng xuân chiếu rọi, vẻ hiên ngang khí phách khiến cho khắp nơi đều phát sáng, rực rỡ bốn phương.

Những người đến giải đáp câu hỏi hai ngày nay, Đỗ thiếu gia thì kiêu căng ngạo mạn, Nghiêm công tử nhát như thỏ đế, Mạnh đại nhân bỉ ổi đáng khinh, Vạn bang chủ tục tằn thô lỗ, Lý thần y rụt rè nhút nhát.

Tóm lại, năm người đàn ông mà không có lấy một người khiến cô vừa mắt. Ngay lúc mọi người đang thất vọng chán chường, thờ ơ hết hứng thú thì bỗng nhiên có một chàng trai cao lớn, tuấn tú, phong thái đường hoàng bước vào. Ngay cả Bạch Thược – người luôn lạnh như băng với đàn ông cũng phải nhìn đến ngẩn cả người. Phục Linh thì khỏi phải nói, vốn mê người có dung mạo đẹp nên nàng ta cứ nhìn Úy Đông Đình mãi, cứ như tiến vào trạng thái quên hết xung quanh.

May mà, Vân Phỉ – người đang ở sau bức rèm châu – đã có kinh nghiệm xương máu ở ao phóng sinh nên hoàn toàn miễn dịch với sắc đẹp của Úy Đông Đình, lập tức từ sau bức rèm tằng hắng vài tiếng thật to.

Bạch Thược hoàn hồn lại, vội vàng hỏi: “Ngài có biết tiểu thư nhà ta thích ăn gì nhất không?”

https://thuviensach.vn

Phục Linh từ trạng thái si mê hoàn hồn lại, ước gì có thể nhào tới nói cho Úy Đông Đình biết đáp án, đáng tiếc chính nàng ta cũng không biết.

Đôi mày kiếm của Úy Đông Đình khẽ nhướng lên, ánh mắt sâu thẳm khẽ lướt qua bức rèm châu.

Vân Phỉ biết rõ cách một bức rèm châu y sẽ không thấy mình, thế nhưng tim vẫn không thể không đập loạn một nhịp. Nàng thật sự không ngờ được rằng còn có ngày gặp lại y.

Úy Đông Đình nhìn vào bức rèm châu, nói: “Ta biết vấn đề này, có điều ta sợ nói xong thì Vân tiểu thư sẽ nói không đúng. Cho nên trước tiên xin mời Vân tiểu thư viết đáp án lên tờ giấy tiết đào này trước đã, để tránh sau này lại không chịu thừa nhận.”

Vân Phỉ bị y nói trúng tim đen ngay tức khắc thì không khỏi bĩu môi. Y quả nhiên rất gian xảo, vừa ra tay là đã chặn kín đường lui của nàng.

Bạch Thược không ngờ y sẽ đề ra yêu cầu này nên hỏi nhỏ Vân Phỉ ở phía sau rèm. “Tiểu thư, cô xem?”

Vân Phỉ đành phải nói: “Được, ta viết đáp án ra.”

Bạch Thược đang định đưa tờ giấy tiết đào vào sau bức rèm châu thì Úy Đông Đình lại nói: “Xin Vân tiểu thư hãy viết ở ngoài rèm, để chắc chắn đây đúng là bút tích của Vân tiểu thư, để tránh sau này lại không chịu thừa nhận.”

Y liên tục nói mấy chữ không chịu thừa nhận, hình như đã đoán trước được là nàng sẽ giở trò lật lọng. Vân Phỉ tức đến nỗi quai hàm phình lên như con ếch. Nếu không nể mặt ngân lượng, nàng đã sớm nhảy tới quét y ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Có điều nàng thích ăn thứ gì, làm sao y biết được chứ. Ngay cả các đầu bếp trong nhà bếp cũng chỉ biết nàng thường ăn ba món kia mà thôi. Nhưng thường ăn chưa chắc là thích, y có thể đoán được mới tài đó, trừ khi y là thần tiên.

Nghĩ như thế, Vân Phỉ vén rèm châu bước ra.

Nàng là một người hay thù vặt, chuyện ở ao phóng sinh hôm nọ còn nhớ rất rõ nên đương nhiên không quên liếc y một cái thật dữ dằn.

Nàng vốn tưởng mình vừa bước ra thì y sẽ hoảng hốt tới nỗi mặt tái nhợt, người run rẩy, sau đó quỳ rạp xuống đất như Đỗ công tử, kêu gào tha mạng, sau đó tự tát mình bảy tám chục cái, cuối cùng không dám mạo phạm đại tiểu thư băng thanh ngọc khiết của phủ châu mục.

Nhưng ngoài dự kiến của nàng, y không hề có phản ứng gì, không ngạc nhiên cũng không sợ hãi, càng làm như không thấy cái liếc mắt hung dữ của nàng, ngược lại mỉm cười một cách lịch sự. Nụ cười ấy đẹp đến nỗi làm Phục Linh và Bạch Thược đều thoáng ngây người.

Vân Phỉ không chắc y không nhận ra nàng thật hay là cố ý giả vờ không quen biết nàng, nhưng tóm lại chuyện hôm ấy cũng chả tốt lành gì, y đã làm như quên mất thì đương nhiên nàng cũng sẽ không nhắc tới.

Nàng đi đến trước bàn, cầm hơi hất lên, vươn một ngón tay ngòi bút ra, chỉ về phía cửa: “Huynh đứng lui ra đi, đứng ngoài cửa ấy.”

Môi Phục Linh khẽ giần giật. Quá đáng mà, sao tiểu thư lại có thể đuổi một thanh niên anh tuấn siêu phàm như thể đuổi một tên ăn mày vậy chứ? Nàng ta nào đâu biết nếu không nể mặt ngân lượng thì lúc này Vân Phỉ đã băm cái tên từng mạo phạm mình nát bét như đậu hũ rồi. Vênh mặt hất hàm bảo y đứng chờ ngoài cửa đã là khách sáo lắm rồi đấy.

https://thuviensach.vn

May mà chàng thanh niên anh tuấn kia không hề có vẻ gì tức giận mà lùi ra sau vài bước, bình tĩnh như không đứng trước cửa phòng khách, cách cái bàn trước mặt Bạch Thược hơn năm trượng [1].

[1] 1 trượng Trung Quốc bằng 3.33m, vậy 5 trượng là khoảng hơn 16m

Trừ khi y có thiên lý nhãn, nếu không tuyệt đối không thể nhìn thấy Vân Phỉ viết những gì. Chắc chắn điều này, Vân Phỉ mới cầm bút viết lên tờ giấy tiết đào vài chữ, sau đó giao nó cho Bạch Thược, còn mình thì xoay người đi vào sau bức rèm châu.

Nàng ung dung nhàn nhã ngồi trên ghế dựa, xuyên qua bức rèm, nhìn chằm chằm vào y, như vậy sẽ ở trong thế địch ngoài sáng, ta trong tối, thật là tốt. Bởi vì ánh mắt Úy Đông Đình bén như tên, nhanh như chớp, cứ như là có thể nhìn thấu tâm tư của người khác, nhìn rõ trò lừa bịp trong lòng nàng khiến nàng rất bực bội.

Bạch Thược nói: “Công tử có thể qua đây để trả lời.”

Y cao lớn, chân dài nên gần như chỉ vài bước là đã tới nơi.

“Vân tiểu thư viết là: rau huyên[2].”

[2] Rau huyên còn có tên là cỏ hiên, huyên thảo... Vừa là một vị thuốc, vừa là thức ăn.

Bạch Thược nhìn lướt qua tờ giấy tiết đào, ngây cả người.

Vân Phỉ ở sau bức rèm ngạc nhiên đến há hốc mồm, thiếu chút nữa là từ ghế nhảy dựng lên. Sao y lại có thể đoán được chứ!

Y cách xa như thế, hơn nữa nàng còn cố tình viết món ăn mà mình ghét nhất.

https://thuviensach.vn

Phục Linh cũng không dám tin nên thò đầu nhìn tờ giấy trong tay Bạch Thược một cái, rồi cả kinh la lên: “Trời ạ, đúng là rau huyên, không ngờ tiểu thư lại thích ăn rau huyên! Trời ạ, chẳng phải có chết cô cũng không chịu ăn nó sao?”

Vân Phỉ: “.....”

Ai ngờ Phục Linh ngốc nghếch lại vui mừng hớn hở vỗ tay: “Chúc mừng Úy công tử, Úy công tử trả lời đúng rồi, thật là tốt quá!” Nàng ta cảm thấy chàng trai thông minh tuấn tú như vậy thật là thích hợp với vị tiểu thư xinh đẹp như hoa, tinh ma ranh mãnh nhà mình.

Vân Phỉ vội vàng từ sau bức rèm chạy ra, dùng tốc độ sấm sét để bịt miệng nàng ta lại, sợ người bên ngoài nghe được.

Bạch Thược giương mắt chết lặng. Tiểu thư có ý gì đây chứ? Định giở trò lật lọng sao?

Thừa dịp Bạch Thược ngẩn người, Úy Đông Đình với tay lấy được tờ giấy tiết đào. Vật chứng đã tới tay, xem con hồ ly bé nhỏ này làm sao giở trò lật lọng đây?

Y nhìn nàng với vẻ rất hứng thú, khóe môi cũng không nén được mà nở một nụ cười mỉm.

——

Vân Phỉ không cách nào ngờ được tình hình sẽ trở nên thế này nên có phần lúng túng. Nhưng nàng cũng nhanh chóng trấn tĩnh trở lại rồi nhìn Úy Đông Đình, nghiêm nghị nói: “Úy công tử, ta nhất thời lỡ bút, viết nhầm thành món mà mình ghét nhất. Phục Linh có thể làm chứng món ăn mà ta ghét nhất trên đời là rau huyên, đúng không Phục Linh?”

Phục Linh bị bịt miệng, không tình nguyện gật đầu.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ thả nàng ta ra, cố nở nụ cười gượng với Úy Đông Đình: “Tóm lại lần này không tính.”

Quả nhiên là định giở trò lật lọng. Úy Đông Đình cười cười, vẫy vẫy tờ giấy tiết đào trên tay, nói: “Nói miệng không bằng không chứng, viết ra là bằng là chứng. Vân tiểu thư không được lật lọng, nếu không ta sẽ ra ngoài nói với mọi người rằng tiểu thư phủ châu mục lật lọng để gạt tiền.”

“Ta đâu có!” Vân Phỉ như thể bị đạp vào đuôi, vừa thẹn vừa giận, giẫm chân nói: “Chắc chắn là khi nãy ngươi đã thi triển yêu pháp, nếu không thì làm sao ngươi có thể biết ta đã viết gì chứ.”

Úy Đông Đình cười: “Ta không biết yêu pháp, nhưng có điều khi ta nhìn người ta cầm bút, chỉ cần khoảng cách không quá xa thì có thể đoán được chữ gì đang viết ra.”

Vân Phỉ không còn tâm trạng nào mà thán phục bản lĩnh của y, chỉ hối hận mình nhất thời sơ ý nên thành ra rơi vào bẫy của y. Lần này thì tiêu rồi. Nàng nhanh chóng nghĩ cách ứng phó, quýnh đến nỗi giậm chân muốn sưng phồng lên.

Còn bên này thì Phục Linh vui đến nỗi hớn hở nhìn Úy Đông Đình như nhìn cô gia tương lai, thân thiết hỏi: “Xin hỏi nhà công tử ở đâu?”

Bạch Thược cũng đứng dậy nói: “Mời công tử ngồi, nô tỳ đi rót trà.”

Vân Phỉ thấy hai người này sắp đầu quân cho địch thì vội vã nói: “Các người ra ngoài trước đi.”

Rõ ràng là hai nha đầu nhiều chuyện Phục Linh và Bạch Thược đã hiểu lầm ý Vân Phỉ nên lập tức nhìn nhau cười ăn ý, ra ngoài rồi còn biết ý đóng cửa lại mà không biết rằng lúc này tiểu thư nhà bọn họ đang muốn giết người diệt khẩu.

https://thuviensach.vn

Từ đầu đến cuối Tống Kinh Vũ đều duy trì sự im lặng và lý trí. Đến lúc này hắn vẫn có vẻ thản nhiên như không, bình tĩnh tự tin, bởi vì hắn hiểu quá rõ vị đại tiểu thư này, làm gì có chuyện nàng sẽ bị người ta thu phục chứ? Mọi người đi hết, trong phòng chỉ còn lại Úy Đông Đình và Vân Phỉ.

Nàng hít sâu một hơi, mắt đảo qua đảo lại. "Ừm, ta trả cho ngươi gấp hai lần ngân lượng, chuyện này chấm dứt tại đây."

Gấp hai lần, đây không phải là một con số nhỏ, nàng đau lòng quá đi mất.

Ai ngờ y vẫn không hề tỏ vẻ gì, chỉ nhướng mày hỏi: "Ta thành tâm muốn cưới nàng, sao phải thôi?"

Chẳng lẽ là chê tiền còn ít? Vân Phỉ đành dứt ruột, giơ ba ngón tay nõn nà ra trước mũi y: "Gấp ba, không thể nhiều hơn nữa."

Ba lần đấy. Nàng vốn định gượng cười để đàm phán với y cho xong, nhưng vì đau lòng ngân lượng nên không cười nổi.

Úy Đông Đình lắc đầu: "Vân tiểu thư là vô giá."

Câu này mới nghe thì có vẻ như đang ca tụng, nhưng khi lọt vào tai Vân Phỉ, đó lại là lời dối trá trắng trợn. Vô giá cái đầu ngươi, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt có phải không đây?

Vân Phỉ hừ một tiếng, lập tức thể hiện vẻ uy nghiêm của tiểu thư phủ châu mục, đanh mặt nói: "Ta chỉ đùa giỡn mà thôi, chuyện này không phải là thật."

Úy Đông Đình nhìn nàng, nghiêm nghị nói: "Nhưng ta lại cho là thật."

https://thuviensach.vn

Đúng là rượu mời không uống, rượu phạt cũng không. Cứng mềm gì cũng không chịu.

Vân Phỉ đã mất hết tính nhẫn nại, chống tay lên hông, dữ dằn nói: “Ta mới mười lăm tuổi, chưa tính gả cho người ta.”

Y vẫn mỉm cười nói: “Không sao, ta có thể chờ. Ta họ Úy, tên Đông Đình, năm nay hai mươi hai tuổi, là người ở kinh thành, chưa từng cưới thê tử.”

Mặt Vân Phỉ đỏ lên, lòng thầm mắng: đồ mặt dày, ai muốn biết mấy thứ này đâu chứ.

Đôi mắt đen lay láy của nàng nhìn chằm chằm vào tờ giấy tiết đào trong tay y. Người này can đảm cơ trí, cáo già xảo quyệt, nếu đàm phán không được thì chỉ còn cách đoạt lại vật chứng, tiêu hủy ngay, khiến y không còn cách nào khác.

Đáng tiếc vóc người của y quá cao, nàng không nắm chắc là có thể giật được. Thế cho nên, nàng nở một nụ cười, khách khí nói: “Úy công tử, mời ngồi.”

“Cảm ơn.” Y kéo một cái ghế qua, ngồi xuống trước mặt nàng.

Chớp lấy thời cơ, nhân lúc y khom người ngồi xuống, Vân Phỉ vươn tay định giật lấy tờ giấy tiết đào trên tay y.

Ai ngờ y đã sớm phòng bị nên bất ngờ giơ tay lên cao, khiến nàng chẳng những chụp hụt mà còn không kịp dừng lại, nhào thẳng vào lòng y.

Y vòng cánh tay lại, hảo tâm đỡ lấy nàng. “Vân tiểu thư cẩn thận.”

Nhìn thế này, giống như là nàng bị y ôm vào trong lòng. Nàng cực kỳ bối rối đứng thẳng dậy, mặt đỏ ửng cả lên.

https://thuviensach.vn

Y nhét tờ giấy tiết đào vào trong lớp áo, nhìn nàng cười cười. “Nếu Vân tiểu thư cứ tiếp tục như thế thì ta chỉ còn cách hô lớn lên để người bên ngoài đều nghe thấy.”

Vân Phỉ cắn môi, trừng y một cách dữ dằn, đến cả ý định giết người cũng bật ra. Xem ra là không thể cướp giật được, vậy phải dùng trí. Lúc này bên ngoài phủ châu mục còn rất nhiều dân chúng đang vây xem náo nhiệt, việc này ngàn lần không thể để nó truyền ra ngoài, trước hết phải vỗ về y, đợi những người bên ngoài đi hết thì tính sau.

Vì vậy, nàng lập tức thay đổi chiến lược, nhanh chóng cởi bỏ bộ mặt hung dữ kia, thay vào đó là vẻ đoan trang hiền thục mà nhìn y, nhẹ nhàng nói: “Chuyện này ta lén cha ta làm, huynh có thể đừng để lộ tin tức trước được không, đợi cha ta về rồi hãy tới cầu hôn.”

Nàng nhìn y với vẻ nhu nhược đáng thương, đôi mắt sáng trong veo như hồ thu nay bỗng mờ hơi nước, giống như khi đi săn, con nai đẹp nhất trong bãi săn bắn ngước nhìn bằng đôi mắt rưng rưng, khiến người ta không nỡ bắn tên.

Tiểu nha đầu này đúng là quỷ kế đa đoan, cứng không được thì tới mềm, y cười thầm trong bụng rồi ung dung nhìn xem nàng còn định giở trò gì nữa. Có điều khi ánh mắt của y chạm vào đôi mắt nàng, mọi sự đề phòng cẩn trọng trong lòng đều lập tức chuyển thành một khúc 'Xuân giang hoa nguyệt':

Dập dờn sóng vỗ dặm khơi

Rừng hoa như tuyết ánh trăng êm đềm

Trăng, ai mới thấy một lần?

Năm nào người mới một lần trăng soi? [3]

https://thuviensach.vn

Là duyên hay nghiệt, dường như đã định ngay trong khoảnh khắc ánh mắt chạm vào nhau.

Y đứng lên, nói: “Ta còn bốn thuộc hạ đang đợi ngoài phủ châu mục, để tránh cho bọn họ hiểu lầm là ta bị tiểu thư giam giữ, ta xin cáo từ trước, đợi châu mục đại nhân về phủ, ta sẽ tới bái phỏng sau.”

Vân Phỉ còn tưởng là sẽ phải hao hơi tổn sức, tốn nước bọt, thậm chí là cưỡng ép hay dụ dỗ thì mới khiến y nhận lời, không ngờ y lại nhanh chóng đáp ứng như thế.

Nàng thầm thở phào nhẹ nhõm, tiễn y ra cửa rồi cười quyến rũ: “Úy công tử nghỉ trọ tại đâu?”

Y dừng chân lại, mặt nghiêm nghị hỏi: “Vân tiểu thư không định giết người diệt khẩu đấy chứ?”

Vân Phỉ chột dạ nên đỏ mặt, trách mắng: “Ai da, sao huynh lại có thể nghĩ về ta như vậy chứ, trước nay ta vẫn rất lương thiện mà. Ta chỉ muốn biết để cha ta về thì thông báo cho huynh mà thôi.”

[3] Nguyên văn là:

Diễm diễm tùy ba thiên vạn lí

Nguyệt chiếu hoa lâm giai tự tản

Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt

Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân.

Bốn câu thơ trong bài thơ 'Xuân giang hoa nguyệt dạ' của Trương Nhược Hư do Anh Nguyên dịch.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Người Đẹp, Rượu Ngon

Úy Đông Đình mỉm cười: “Ta ở tại quán trọ Như Xuân.”

“Úy công tử đi thong thả.”

“Vân tiểu thư xin dừng bước.”

Y vừa ra khỏi phòng khách, Vân Phỉ liền vội vàng nói với Tống Kinh Vũ đang đứng ngoài cửa: “Huynh mau dẫn người đi theo hắn, xem hắn ở đâu.”

Tống Kinh Vũ ừ một tiếng rồi lập tức đuổi theo.

Ngoài cửa là tầng tầng lớp lớp người vây xem náo nhiệt. Vạn Cánh Lưu và Lý thần y vừa vào một lát là ôm thất bại ra về ngay, thế nhưng lâu thật lâu mà vẫn chưa thấy người thứ ba đi ra nên mọi người liền đoán là y đã trả lời đúng câu hỏi của Vân tiểu thư nên mới được giữ lại.

Ngay lúc mọi người bàn tán xôn xao, một dáng người cao lớn tuấn tú đi ra cửa phủ châu mục, chính là chàng trai thứ ba vào trả lời.

Mọi người hết sức kích động, ồ ạt xúm tới, mặc kệ là có quen biết y hay không, cứ lao nhao hỏi: “Vị công tử này, huynh trả lời đúng rồi sao?”

Úy Đông Đình đứng trên bậc thềm, khí thế hiên ngang, như cây cổ thụ cao lớn.

Nhìn gương mặt tò mò và kích động của mọi người, y chỉ khoanh tay cười cười, không nói trả lời đúng hay sai, tóm lại là nụ cười đầy bí ẩn sâu

https://thuviensach.vn

xa cùng khí thế cực kỳ tự tin khiến cho mọi người đều hết sức tò mò, sốt ruột như có ai đó đang cào cấu.

Mọi người ra sức thúc giục: “Công tử mau nói đi.”

“Rốt cuộc là trả lời đúng hay không?”

Úy Đông Đình chỉ cười mà không trả lời, dẫn bốn thuộc hạ đang chờ ở ngoài nhanh chóng rời khỏi đó.

Mọi người nhìn theo bóng dáng cao lớn đầy bí ẩn của y, rồi mới tản đi trong sự chưa thỏa mãn. Một vài người trời sinh thích đánh bạc bèn bắt đầu đặt cược. Có người đoán là trả lời không đúng, nếu không chắc chắn vị công tử kia sẽ rêu rao cho cả thiên hạ đều biết. Có người đoán là trả lời đúng rồi, nếu không y sẽ không cười một cách đầy tự tin đến thế, hơn nữa y cũng ở trong đó khá lâu mới ra.

Vân Phỉ nấp trong cửa phủ châu mục, thấy Úy Đông Đình không nói gì mà dẫn người đi thì mới ôm trái tim đang run bần bật kia mà thở phào một hơi thật dài.

Phục Linh và Bạch Thược cười hì hì, bước lên nói. “Chúc mừng tiểu thư tìm được lang quân như ý.”

Phui phủi, cái gì mà lang quân như ý? Rõ ràng là một con sói gian xảo. Vân Phỉ hết sức chán chường, dặn nhỏ hai người. “Chuyện này không được cho bất cứ ai biết.”

Nàng xoa xoa trán, đầu đau như búa bổ. Đúng là trăm tính ngàn tính, không ngờ lại gặp phải người thế này. Thất thúc đúng là miệng ăn mắm ăn muối, chuyện này nếu không giải quyết cho êm xuôi, cha về chắc sẽ muốn giết người thật chứ chẳng chơi. Kiếm tiền cho ông ấy thì được, chứ gả mình đi thì không xong. Vân Phỉ biết chuyện hôn nhân của mình vẫn kéo dài

https://thuviensach.vn

chưa quyết định là vì cha nàng còn muốn kiếm lợi từ việc này, muốn giữ nàng lại để còn có công dụng riêng.

Nàng ôm cái hộp gỗ lim bọc tơ vàng trở về phòng, bắt đầu đếm tiền. Cộng cả ngày hôm qua, tổng cộng là một trăm linh bảy ngàn ba trăm lượng. Nàng suy đi nghĩ lại, chỉ lấy ra tám mươi ngàn lượng, bỏ vào trong hộp gấm khóa lại, định bụng chờ Vân Định Quyền trở về thì nộp lên cho hắn. Còn lại hơn hai mươi ngàn thì để lại cho mẹ nàng.

Có tiền trong túi là yên tâm, bây giờ phải nghĩ cách làm sao để đối phó với Úy Đông Đình.

Nàng chống cằm, nheo đôi mắt linh hoạt lại, những ngón tay ngọc nhịp nhàng gõ nhẹ lên mặt bàn, bắt đầu động não.

Người này thâm sâu khó lường, lai lịch không rõ ràng, nhưng có một điều nàng chắc chắn chính là y không khác gì với những người tới bỏ ngân phiếu, không quan tâm người mình cưới sẽ như thế nào, hình dáng ra sao, chỉ cần trở thành con rể của Vân Định Quyền là một bước lên mây. Người vì quyền thế mà đánh cuộc một phen, cho dù diện mạo như Phan Anh, tài trí như Tống Ngọc thì có chết nàng cũng không gả, bởi vì nàng đã có tấm gương rành rành của mẹ. Đàn ông tham quyền thế, có dã tâm là đáng sợ nhất.

Không bao lâu sau, Tống Kinh Vũ trở lại báo cáo với nàng quả thật Úy Đông Đình đang ở tại quán trọ Như Xuân. Đi cùng y còn có bốn người nữa, họ đều có võ công.

Vân Phỉ đã nghĩ ra được kế, nên nói nhỏ: “Huynh đi lấy cho ta ít thuốc mê, tối nay chúng ta cùng đến quán trọ Như Xuân tìm hắn.”

Mắt Tống Kinh Vũ lóe lên vẻ gì đó, nhưng lại không nói gì, nhanh chóng đi lấy thuốc mê lại cho cô. Vân Phỉ thích nhất là kiểu người như vậy,

https://thuviensach.vn

trầm tĩnh ít nói, làm việc đáng tin cậy. Tuy hắn chỉ mới hai mươi ba tuổi nhưng biểu cảm thường thấy nhất trên gương mặt chính là vô cảm.

Vân Phỉ vào hầm rượu xách một bình rượu hoa lê mà cha nàng cất giữ đã nhiều năm, rót vào bình rượu in hình song long hí châu [1]. Bình rượu này được thiết kế đặc biệt, có thể đựng hai loại rượu khác nhau mà không bị trộn lẫn. Khi rót rượu chỉ cần lén chạm nhẹ vào viên châu giữa hai con rồng là có thể tráo rượu. Vân Phỉ rót rượu đã bỏ sẵn thuốc mê vào bình rượu. Khi tất cả chuẩn bị xong, nàng đến phòng ngủ của Tô Thanh Mai.

[1] Song long hí châu: tức là hai con rồng vờn một trái châu.

Bao nhiêu năm nay, người người đều cực kỳ hâm mộ phu thê Tô Thanh Mai ân ân ái ái. Phu quân chung tình, nàng ta cứ ngỡ mình đang sống trong hạnh phúc. Ai ngờ Vân Định Quyền đột nhiên dẫn một phụ nữ về nhà, chẳng những phá vỡ hạnh phúc của nàng, mà còn đánh nát sự tôn nghiêm của nàng nữa.

Năm ấy nàng cũng là thiên kim con nhà giàu, sống an nhàn sung sướng, được cha mẹ nâng niu như trứng mỏng, lo lắng chu toàn, chưa từng mất mặt đến thế nên về tới nhà là đóng cửa không ra ngoài, chỉ trốn tránh vào kinh Phật. Vân Phỉ cố ý căn dặn mấy người Vân Thất không được quấy rầy phu nhân cho nên hai ngày nay phủ châu mục xảy ra chuyện gì, Tô Thanh Mai vẫn không hề hay biết.

Trong phòng im ắng giống như không có người, mỗi cánh cửa sổ đều được đóng chặt, không một khe hở để gió lọt vào. Tô Thanh Mai ngồi ngẩn ngơ trước tượng Phật, người không còn hồn vía, như rúc trong cái xác được bao vây bởi kinh Phật.

Vân Phỉ nhìn đôi vai gầy guộc của nàng, lòng thấy nặng trĩu. Người mẹ thích mặc quần áo màu sắc tươi tắn, cười lên thì đôi mắt sáng rỡ đã không bao giờ tìm thấy lại nữa.

https://thuviensach.vn

Nàng hít sâu một hơi, rất lâu sau mới đè nén được cảm giác đau như bị dao cắt.

Tô Thanh Mai hoàn toàn không phát hiện trong phòng có người bước vào.

Vân Phỉ nhẹ nhàng bước tới, ngồi xuống. “Mẹ, có chuyện này con muốn nói với mẹ.”

Tô Thanh Mai lờ đờ ủ ê hỏi: “Chuyện gì thế?”

Vân Phỉ ôm đôi vai gầy của nàng, gác cằm mình lên trên ấy, dịu dàng nói: “Khi ông ngoại lâm chung, người đã để lại cho mẹ một số bạc, bảo con phải giữ cho mẹ.”

Tô Thanh Mai cả kinh, vẻ mặt ngơ ngác cuối cùng cũng có cảm xúc.

“Thật sao?”

Vân Phỉ gật đầu nghiêm túc. Gương mặt xinh đẹp ngọt ngào, ánh mắt trong sáng ngây thơ, nhìn không giống đang giả vờ chút nào.

Tô Thanh Mai nghĩ tới chuyện bao nhiêu tài sản của cha mình đều bị mình gói ghém cho Vân Định Quyền nhưng vẫn không có được chân tình của hắn, ngược lại còn bị vắt chanh bỏ vỏ thì không nhịn được mà ôm mặt thóc thút thít. Ở Tịnh Thổ Tự nàng còn có thể lớn tiếng gào khóc, nhưng về tới phủ thì ngay cả khóc cũng không dám lớn tiếng, sợ người hầu nghe thấy sẽ chê cười.

“Nếu cha về hỏi thì mẹ cứ nói đó là của hồi môn ông ngoại để lại cho con, bất luận thế nào cũng không được cho ông ấy.”

“A Phỉ, mẹ sẽ không ngu ngốc thế nữa.” Tô Thanh Mai thút thít nói: “Vẫn là ông ngoại con sáng suốt, để lại của hồi môn cho con, nếu không

https://thuviensach.vn

khi con xuất giá, mẹ thật sự không biết lấy gì ra nữa.”

Vân Phỉ đưa tay lau nước mắt cho mẹ. Nước mắt Tô Thanh Mai không ngừng rơi xuống như mưa, lau thế nào cũng không hết. Khi xưa yêu hắn bao nhiêu thì bây giờ rơi nước mắt bấy nhiêu. Giai thoại về tài tử giai nhân trong ca kịch, khi vận vào hiện thực, chỉ còn là có mới nới cũ, bạc tình bạc nghĩa.

Vân Phỉ thầm nhủ với chính mình, sau này không được để tình yêu làm mờ mắt, phải trông chừng ngân lượng cho thật chặt, nếu không rơi vào tình cảnh của mẹ thì chỉ có nước khóc mà thôi.

“Mẹ, mẹ cứ biết chuyện này thế đã. Nếu cha không nhắc đến thì mẹ đừng nói gì hết.”

Tô Thanh Mai nghẹn ngào ừ một tiếng.

Vân Phỉ làm bộ như rất vui vẻ, cười hi hi rồi lắc lắc cánh tay Tô Thanh Mai. “Mẹ đừng đau lòng nữa, có tiền rồi thì đi khắp thiên hạ cũng không sợ.”

Mặc dù nàng biết có tiền chưa chắc đã vui vẻ, nhưng vì tiền tài mà cha mới ở bên cạnh mẹ, vậy chỉ cần mẹ tiếp tục có tiền thì tạm thời sẽ không có việc gì. Sau đó, thứ phải giải quyết chính là tên Úy Đông Đình khó chơi kia.

Mong chờ mỏi mòn mới tới khi trời tối, Vân Phỉ thay nam trang, mang theo bình rượu hoa lê, dẫn Tống Kinh Vũ cùng đi, lặng lẽ ra khỏi phủ châu mục.

Trời tối đen như mực, thành Kinh Châu chìm trong một màn tĩnh mịch, nhà nhà đều đóng cửa im lìm, ánh sáng bị những bức tường che chắn lại, chỉ có những quán trọ trên đường Lâm Phúc mới có đèn đuốc sáng trưng.

https://thuviensach.vn

Quán trọ như Xuân được coi là quán trọ rộng lớn và xa hoa nhất thành Kinh Châu. Nghe Tống Kinh Vũ nói, Úy Đông Đình toàn ở phòng thượng hạng, xem ra có rất nhiều tiền.

Vân Phỉ đi đến trước cửa, nhìn hai cái đèn lồng đỏ dán 'tứ quý như xuân' và 'tân chí như quy' [2], hít sâu một hơi. Cha sắp về tới nơi rồi, bất luận thế nào thì tối nay cũng phải giải quyết ổn thỏa chuyện này.

[2] Tứ quý như xuân: Bốn mùa đều như mùa xuân

Tân chí như quy: khách đến thoải mái như ở nhà

Nàng xoay người lại nói với Tống Kinh Vũ: “Huynh canh chừng ở ngoài cửa sổ phòng hắn, nếu ta gọi thì hãy xông vào.” Nàng dự tính tiên lễ hậu binh, nếu có thể giải quyết chuyện này trong êm thấm thì tốt quá.

Tống Kinh Vũ gật đầu: “Tiểu thư yên tâm.”

Đương nhiên là nàng yên tâm rồi. Kinh Châu là thiên hạ của Vân Định Quyền, ở trong địa bàn của cha thì nàng còn sợ gì chứ. Hơn nữa trong tay áo của nàng còn mang theo ám khí do Tống Kinh Vũ đưa cho nàng, cự ly của nó là hai trượng, đủ để phòng thân.

Vân Phỉ bước vào quán trọ, tiểu nhị vừa thấy là mắt sáng ngời. Đúng là một thiếu niên tuấn tú thanh nhã, cử chỉ bất phàm.

Bộ quần áo màu xanh lục có hoa văn hình lá trúc thật tao nhã càng tôn lên vẻ đẹp trong trẻo như ngọc của nàng. Trên gương mặt trắng nõn là đôi mắt đen lay láy, lấp lánh như biết nói, vừa nhìn là đã khiến người ta thấy thích ngay mà không cần lý do.

Tiểu nhị nhiệt tình hỏi: “Công tử dừng chân gọi món hay là ở trọ?”

https://thuviensach.vn

“Ta đến tìm bằng hữu, làm phiền tiểu nhị ca chuẩn bị giúp cho hai món nhắm.” Vân Phỉ mỉm cười, xách bình rượu trên tay lên lắc qua lắc lại.

Tiểu nhị hít một hơi, nhạy cảm ngửi ra được hương vị của rượu ủ lâu năm.

“Được được.” Tiểu nhị nhanh tay nhanh chân chuẩn bị hai món nhắm.

Vân Phỉ trả tiền, dẫn tiểu nhị đi thẳng lên phòng Úy Đông Đình.

Tiểu nhị gõ cửa giúp nàng, báo một tiếng với bên trong thông qua khe cửa. “Úy công tử, có khách đến tìm ngài.”

Một lát sau, cửa phòng được mở ra, đúng là Úy Đông Đình. Bất ngờ khi thấy Vân Phỉ cải nam trang, y hơi ngẩn người. “Thì ra là nàng.”

Vân Phỉ giả vờ giận dỗi. “Thế nào, không hoan nghênh ta ư?”

Úy Đông Đình mỉm cười: “Đương nhiên là hoan nghênh.”

Vân Phỉ nhận lấy cái mâm từ tay tiểu nhị, đi thẳng vào trong phòng, đặt rượu và thức ăn lên bàn. Vừa quay người lại, nàng giật bắn cả người vì Úy Đông Đình bỗng lặng lẽ đứng phía sau mình. Y đưa lưng về phía ánh nến, đôi mắt càng thêm thâm sâu khó lường, đen kìn kịt giống như là ẩn chứa vô số các cạm bẫy, lỡ không cẩn thận một cái là sẽ bị hút vào trong đó.

Nàng vô thức lo lắng trong lòng, nhưng mặt lại lập tức nở một nụ cười nhẹ: “Hôm nay đắc tội với công tử, bây giờ ta đến chuộc tội.”

Nói xong, Vân Phỉ rót một ly rượu, đưa bằng hai tay: “Úy công tử, đây là rượu ngon mà cha ta cất đã lâu, huynh nếm thử xem.”

Nàng rất biết cách che giấu tâm trạng. Rõ ràng là trong lòng đang tính kế y, nhưng trên mặt lại đầy vẻ thành ý. Đôi má lúm đồng tiền lún vào thật

https://thuviensach.vn

đáng yêu, như ẩn như hiện, hệt như những gợn sóng nhỏ khi hạt mưa rơi xuống mặt hồ.

Úy Đông Đình nhìn vẻ mặt ngây thơ vô tội, nụ cười thân thiệt chân thành của nàng, thoáng chần chừ rồi nhận lấy ly rượu trên tay nàng: “Cảm ơn ý tốt của Vân tiểu thư.”

Vân Phỉ cười càng ngọt ngào tươi tắn hơn, đôi mắt sáng long lanh thỉnh thoảng lại nhìn y, ước gì từ trong mắt mọc ra thêm một đôi tay, bưng rượu rót vào.

Úy Đông Đình nói tiếng cảm ơn xong, không hề có ý định uống hết một hơi, ngược lại bưng cái ly, cười mà không nói gì.

Vân Phỉ nhìn y cười mà lòng tự nhiên chột dạ. Y không nghi ngờ gì đấy chứ? Nàng lập tức rót cho mình một ly rượu, mau mắn nói: “Ta kính trước một ly.” Nói xong, uống một hơi hết sạch, để chứng tỏ rượu không có vấn đề gì.

Nhưng dù là thế, Úy Đông Đình vẫn không chịu uống, cứ điềm nhiên bưng cái ly, nhìn nàng như cười như không.

Cười cái đầu ngươi ấy. Vân Phỉ sốt ruột đến nỗi tim đập thình thịch.

Xưa nay Vân Định Quyền luôn dạy A Tông vui hay giận đều không được thể hiện ra mặt, A Tông không học được nhưng A Phỉ thì lại tinh thông. Lúc này lòng thì nóng như lửa đốt nhưng trên mặt thì lại tươi cười càng ngọt ngào đáng yêu hơn, đôi mắt đẹp sáng long lanh, miệng thì giòn giã nói: “Úy công tử, huynh mau nếm thử xem, nếu huynh thích thì mai ta sẽ mang thêm cho huynh một bình nữa.”

Úy Đông Đình bưng ly rượu, nhẹ nhàng lắc lắc rượu trong ly, một lúc sau mới nói: “Còn chưa thành thân mà nàng đã đối tốt với ta như thế, thật là khiến cho ta được sủng mà lo.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ xấu hổ đến nỗi đỏ bừng mặt, lòng thì thầm đay nghiến: Hừ, đợi lát nữa ngươi sẽ biết ta tốt với ngươi thế nào!

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Chếnh Choáng Men Say

Y nhìn nhìn nàng, rất chân thành, rất tha thiết nói: “Cảm ơn A Phỉ.”

Vân Phỉ cũng không biết sao y lại biết tên thân mật của mình, xấu hổ đến nỗi ước gì có thể vung tay tát một cái, đập bẹp nụ cười tươi rói trên mặt y.

May mà y rề rà cả buổi trời, cảm khái xong xuôi thì cuối cùng cũng chịu uống rượu.

Nhưng, chỉ uống có một hớp!

Chẳng phải đàn ông đều thích uống một hơi hết sạch ly sao? Lò mò lề mề như đàn bà làm quái gì chứ?

Lửa giận trong lòng Vân Phỉ đang cháy hừng hực, gần như mắt cũng sắp nổ đom đóm, nhưng sợ y nghi ngờ, nàng không dám thúc giục nữa, chỉ có thể tiếp tục duy trì nụ cười ngọt ngào, nhìn y bằng ánh mắt mong đợi thiết tha.

Có một ly rượu mà uống nửa ngày chưa xong, nàng chịu hết nổi rồi, đành phải thở dài một tiếng thật nhẹ nhàng, thật dịu dàng: “Úy công tử, huynh uống rượu chậm thật đấy.”

Y nhìn nàng một cái, ung dung thong thả nói: “Bởi vì rượu ngon thì phải từ từ mà thưởng thức chứ.”

https://thuviensach.vn

Thưởng thức cái đầu ngươi ấy! Vân Phỉ sốt ruột đến nỗi gan ứa máu, nhưng mặt thì vẫn giữ nụ cười tươi tắn ngọt ngào.

Mong mỏi mãi cuối cùng thì y cũng uống xong ly rượu, mặt nàng cười đến nỗi sắp đơ luôn.

Úy Đông Đình gật đầu: “Quả nhiên là rượu ngon.”

Vân Phỉ hớn hở rót tiếp một ly nữa, đưa cho y bằng hai tay, cười ngọt ngào như ướp mật: “Vậy huynh uống thêm một ly nữa đi.”

“Được.” Úy Đông Đình nhận lấy ly rượu, đang định đưa lên môi thì bỗng nhắm mắt lại, hình như là hơi choáng váng.

Vân Phỉ không ngờ thuốc mê của Tống Kinh Vũ lại có tác dụng nhanh như vậy, mừng thầm trong bụng.

Úy Đông Đình nghi hoặc hỏi: “Vân tiểu thư, sao rượu này hơi kỳ lạ?”

Vân Phỉ cười hì hì, nói: “Đương nhiên là lạ rồi, nó là rượu cha ta đã cất giữ rất nhiều năm mà, hương vị khác hẳn với những loại rượu bình thường.”

“À, thế thì...” Còn chưa nói xong, Úy Đông Đình đã gục lên bàn.

Vân Phỉ há hốc mồm. Thuốc mê này cũng mạnh thật đấy, mới một ly mà đã khiến y ngã gục. Nàng chưa yên tâm, bước tới đẩy nhẹ vào y. “Úy công tử?”

Y nằm trên bàn không nhúc nhích, nàng đẩy mấy cái xong thì dùng sức véo vào cánh tay y, véo mạnh đến nỗi có thể khiến người ta phải nhảy dựng lên, thế nhưng y vẫn không hề có phản ứng gì.

Vân Phỉ vui đến nỗi suýt nữa là cười thành tiếng. Đúng là tốt quá, mọi việc đều thuận lợi một cách lạ thường.

https://thuviensach.vn

Nàng tận mắt nhìn thấy y nhét tờ giấy tiết đào vào trong áo, nhưng y nằm gục lên bàn nên rất khó lấy. Nàng đi vòng quanh y, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng đành phải cúi người xuống thò tay từ dưới cánh tay y, mò vào vạt áo trước.

Ngón tay nàng thật sự chạm được tờ giấy kia, nàng mừng thầm trong bụng, đang định rút nó ra thì Úy Đông Đình bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đè cổ tay nàng lại ngay.

Nàng cả kinh, thầm than là đã mắc mưu, nhưng còn chưa kịp giãy giụa thì cánh tay đang nắm chặt tay nàng đã nhấc lên, nàng thuận thế ngã lên đùi y.

Vân Phỉ càng cảm thấy hoảng hốt hơn. Úy Đông Đình hơi cúi người xuống, gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc, trong đôi mắt đen như mực của y phản chiếu dáng vẻ bối rối lo sợ của nàng.

“Vân tiểu thư đang định sàm sỡ ta sao?”

Giọng của y hơi trầm, rõ ràng là một câu nói đùa nhưng dường như lại có một sức mạnh áp bức nào đó ép tới. Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận. Đúng là xui xẻo, ám khí của nàng được giấu trong tay áo bên phải, nhưng cổ tay phải lại bị y bắt lấy, lúc này có muốn dùng ám khí bắn y thì cũng không nhúc nhích được.

Dù sao thì kế hoạch của nàng cũng đã bị y vạch trần, nàng cũng không cần khách khí nữa mà gọi với ra ngoài cửa sổ: “Tống Kinh Vũ.”

Rầm một cái, cửa sổ bị đánh bật ra, rồi một bóng người lao tới nhanh như gió, ngay lập tức tiến tới phía sau Úy Đông Đình, sức gió theo tới làm ngọn nến trước mặt Vân Phỉ gần như sắp tắt.

Úy Đông Đình lập tức thả Vân Phỉ ra, phản công lại một chưởng, một sức mạnh cực lớn như dời núi ập tới làm Tống Kinh Vũ giật mình, nhanh

https://thuviensach.vn

chóng né qua một bên.

Úy Đông Đình tung người lên, đá một đá về phía vai phải của Tống Kinh Vũ, sức như ngàn cân.

Tống Kinh Vũ không ngờ lại gặp phải kẻ địch mạnh đến thế nên lập tức dốc toàn lực ra chiến đấu. Trong phòng quá nhỏ, khó di chuyển nên hai người đánh mấy chiêu mà vẫn không phân được cao thấp.

Vân Phỉ thầm hối hận, nàng nên mang thêm vài người theo. Vì chuyện này cũng không quang minh lỗi lạc gì, nàng không tin được những người khác nên chỉ dẫn Tống Kinh Vũ theo, không ngờ võ công của Úy Đông Đình lại cao đến thế.

Nàng sợ gây tiếng ồn làm nhiều người tới nên vội nói nhỏ: “Tốc chiến tốc thắng.”

Tống Kinh Vũ tưởng rằng dùng tay không là có thể bắt được Úy Đông Đình, nhưng sau khi giao chiến mới biết hoàn toàn không thể. Công lực của đối phương cao hơn hắn, cho nên hắn rút thanh kiếm nhỏ trong tay áo ra, đâm thẳng tới.

Một luồng sáng như ánh chớp hướng thẳng vào ngực trái Úy Đông Đình, đâm vào nơi nguy hiểm nhất.

Úy Đông Đình nhảy lùi về phía sau, bay người lên, hai chân đặt trên bàn lấy thế, từ bên hông rút ra thanh Thái A bảo kiếm mềm mại như bước nhưng sắc bén đến nỗi cắt được sợi tóc thổi qua.

Một luồng sáng trắng bật ra từ tay y, như thể giao long rời khỏi biển. Vân Phỉ chỉ cảm thấy có một luồng gió mạnh thổi tung những sợi tóc hai bên má nàng, người lung lay một cái, đã bị y ôm vào trong lòng.

https://thuviensach.vn

Kiếm của Tống Kinh Vũ bị người nàng chặn lại, chỉ chần chừ trong giây lát nhưng Úy Đông Đình đã chiếm được thời cơ.

Thanh Thái A từ trên đầu nàng xuyên tới, mạnh như sấm, nhanh như chớp, Vân Phỉ còn chưa kịp nhìn thấy y ra tay thế nào thì kiếm đã đặt tại cổ Tống Kinh Vũ.

Vân Phỉ khó mà hình dung được tốc độ của thanh kiếm, càng khó mà tin được Tống Kinh Vũ – đệ nhất cao thủ của phủ châu mục lại bị y hạ gục.

Cuộc chiến long trời lở đất bỗng nhiên chấm dứt, ánh nến trên bàn bị kiếm khí làm cho lay động chập chờn. Thanh kiếm trong tay Úy Đông Đình sáng loáng, toát ra khí lạnh đến ghê người, dường như chỉ cần run nhẹ một cái là có thể cắt đứt cổ họng Tống Kinh Vũ.

Trong phòng im ắng không một tiếng động, ai nấy đều đứng im như tượng, chỉ có kiếm khí là lởn vởn khắp nơi.

Vân Phỉ bừng tỉnh khỏi cơn kinh ngạc, vội vàng nói: “Ngươi mau buông tay xuống, đừng làm hại huynh ấy.”

Úy Đông Đình ngước mắt lên, nói: “Sao ta lại giết hắn, chẳng qua ta chỉ muốn cho nàng xem võ công của ta thôi.” Y thu kiếm lại, như cười như không: “Không biết Vân tiểu thư có hài lòng với võ công của ta hay không?”

Mặt Vân Phỉ đỏ bừng, nói với vẻ khinh khi: “Ngươi đúng là mặt dày. Võ công có cao hơn nữa thì ta cũng sẽ không gả cho người.”

“Tại sao?”

Vân Phỉ hừ một tiếng. “Bởi vì người ngươi muốn cưới là tiểu thư của phủ châu mục chứ không phải ta. Cho dù cô ta có là Trư Bát Giới thì ngươi cũng sẽ cưới.”

https://thuviensach.vn

Y nghiêm nghị nói: “Nếu quả thật là Trư Bát Giới thì chắc chắn ta sẽ không cưới.”

Vân Phỉ cười lạnh. “Ta không tin.”

“Ta nghe nói châu mục phu nhân dẫn con gái lên Tịnh Thổ Tự trên Liên Hoa sơn nên mới đến xem xem.” Nhớ tới tình cảnh ngày hôm ấy, Úy Đông Đình hơi nheo mắt lại, cười nhạo nàng: “Nói ra thì cũng thật trùng hợp, Trư Bát Giới là Thiên Bồng nguyên soái. Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, nàng cũng đứng trong nước...”

Vân Phỉ vừa xấu hổ vừa giận dữ, rất muốn nhào tới đánh y, nhưng lại sợ y tiếp tục kể ra chuyện xấu ngày hôm ấy nên vội vàng nói với Tống Kinh Vũ: “Huynh ra ngoài đợi ta.”

Tống Kinh Vũ thu kiếm lại, ánh mắt u ám hơn, rồi ra ngoài cửa đứng đợi.

Úy Đông Đình xăn tay áo lên, nhìn chỗ vừa bị nàng ngắt véo, than thở: “Sức cũng không vừa, véo mạnh thế này cơ đấy.” Nói xong, y đưa cánh tay trần qua trước mặt nàng. “Nàng xem, bầm tím hết trơn rồi.”

Hứ, ai thèm nhìn da thịt của ngươi chứ. Vân Phỉ đỏ mặt, thụt lùi vài bước, trừng đôi mắt sáng long lanh, nói: “Nếu ngươi đã sớm tính kế, muốn gì thì mau nói ra đi. Vân Phỉ ta tuy chỉ là một cô gái nhưng thích thẳng thắn, lẹ làng chứ không thích vòng vo tam quốc. Trừ chuyện hôn sự ra, những chuyện khác đều có thể ngồi xuống thương lượng.”

Y thả tay áo xuống, im lặng nhìn nàng, trong mắt hiện lên chút âm trầm sâu xa, dường như đang nghĩ xem nên đặt điều kiện gì thì tốt.

Vân Phỉ đã chuẩn bị tinh thần, chờ y được nước làm tới, nhưng y chỉ ung dung ngồi xuống, một lúc thật lâu mà không nói tiếng nào.

https://thuviensach.vn

Căn phòng chìm trong yên ắng, yên ắng tới mức làm nàng thấy sốt ruột.

Nàng không nhịn được mà lên tiếng: “Nếu ngươi tới cầu hôn với cha ta thì ông ấy cũng sẽ không đồng ý, chi bằng hãy lấy tiền rồi đi đi. Muốn bao nhiêu thì ngươi cứ nói ra.”

Úy Đông Đình nhướng mắt lên, nhìn cằm chằm vào nàng: “Nếu như cha của nàng đồng ý thì sao?”

Giọng của y có vẻ rất tự tin như đã dự liệu trước, khẳng định rất chắc chắn. Vân Phỉ nhanh chóng trả lời y: “Dù vậy thì ta cũng sẽ không đồng ý.”

“Tại sao?”

Vân Phỉ thầm nghĩ: ở bên cạnh một người đàn ông lòng dạ sâu xa khó lường như ngươi, e là nằm mơ cũng phải ráng mà mở mắt, đề phòng bị tính kế, như thế thì mệt lắm. Nhưng những lời này đương nhiên là không ai thích nghe, nàng sẽ không nói ra để chọc giận y, cho nên cố mà giữ trong lòng, chỉ lòng vòng nói một câu không đâu vào đâu. “Bởi vì ngươi rất giống cha ta.”

Ta sẽ không giẫm vào vét xe đổ của mẹ mình, tìm một người đàn ông như vậy, cuối cùng rơi vào cảnh tình và tiền đều không còn.

Rất giống cha ta? Úy Đông Đình nhíu mày: “Ý của nàng là tuổi của ta quá lớn?”

Nàng hùa theo ý của y, sai cho sai luôn, nên vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, ngươi hơn ta tới gần mười tuổi lận.”

Y không nhịn được mà cãi lại: “Bảy tuổi.”

Nàng cố tình thở dài: “Vậy cũng lớn hơn nhiều quá.”

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình: “.....” Có nhiều đến thế sao?

Vân Phỉ lập tức dùng ánh mắt hậu bối ngưỡng mộ tiền bối nhìn y rồi bồi thêm một câu: “Ta có thể gọi ngài một tiếng thúc thúc không, ngài sẽ không để ý chứ?”

Y liếc nàng một cái: “Sao lại không?”

Nàng ngây thơ chớp mắt: “Ta mới mười lăm tuổi, đối với ta mà nói, người hai mươi tuổi trở lên đều già hết.”

Tống Kinh Vũ ở ngoài cửa nghe thế thì lập tức như bị trúng tên, trái tim nát tan thành hai mươi ba mảnh.

Úy Đông Đình xoa trán, vừa tức giận, vừa tức cười: “Lẽ nào lớn hơn nàng vài tuổi không tốt sao?”

Vân Phỉ: “Đương nhiên là không tốt rồi.”

“Tại sao?”

Vân Phỉ không nén được, tay chống cằm, thở dài một hơi: “Người lớn tuổi thì mưu mô nhiều, tính kế người khác mệt mỏi lắm.”

Câu trả lời lần này làm Úy Đông Đình hết sức bất ngờ, nhìn nàng không giống đang nói đùa. Tuy nàng tinh ma ranh mãnh nhưng lại rất nghiêm túc, rất thật tình. Lòng y bỗng chấn động, chợt cảm thấy lúc này giọng nói và thần sắc của nàng không hề giống một thiếu nữ mười lăm tuổi. Vẻ ưu thương thấp thoáng trên đôi mày thanh tú kia khiến người ta phải rung động.

Y im lặng một lát rồi đưa cho nàng tờ giấy tiết đào trong lòng, trầm giọng nói: “Thôi được rồi, chuyện này dừng tại đây.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ hoàn toàn không ngờ chuyện này lại kết thúc như vậy nên vui mừng khôn xiết, lập tức đem tờ giấy tiết đào tới trước ngọn đèn đốt quách cho xong. Cuối cùng thì trái tim đang phập phồng lo lắng kia cũng được bình yên. Nhìn ngọn lửa đỏ đang bùng cháy, đôi má nàng bất giác hiện lên hai cái đồng tiền. Nàng nghiêng đầu sang cười với Úy Đông Đình. “Cảm ơn huynh.”

Nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng kia còn rực rỡ hơn cả pháo hoa bắn trên bầu trời đêm.

Cánh cửa làm bằng gỗ mun vang lên một tiếng nhỏ, bóng người mặc quần áo màu xanh lục nhạt đã lách mình ra khỏi cửa.

Khi Úy Đông Đình thoát khỏi nụ cười đẹp hơn hoa, sáng hơn trăng kia thì trong phòng đã không còn bóng dáng giai nhân đâu nữa, chỉ còn lại mùi hương của rượu hoa lê lượn lờ như khói, khiến người ta say đắm.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thì Ra Là Thế

Ba ngày sau, Vân Định Quyền trở lại Kinh Châu. Vì Lâm Thanh Hà có thai, trên đường xe ngựa đi chậm nên hắn chỉ đưa nàng ta đến địa giới Lư Châu rồi lập tức vội vội vàng vàng trở về.

Xem ra trong lòng cha nàng, người mẹ hai trẻ trung xinh đẹp này cũng chỉ có thế, không thể quan trọng bằng địa bàn của ông ấy. Vân Phỉ cảm thấy việc mình nhắc nhở Lâm Thanh Hà phải cẩn thận đề phòng quả thật cũng rất cần thiết.

“Cha, cha về rồi à.” Vân Phỉ cười ngọt ngào, bước vào thư phòng, đặt cái hộp có chứa ngân phiếu lên bàn trước.

“Đây là?” Vân Định Quyền vừa trở về nên vẫn chưa biết những chuyện xảy ra trong mấy ngày hắn đi vắng. Hắn mở cái hộp ra, nhìn ngân phiếu chất đầy hộp thì ngạc nhiên ngẩng đầu lên: “Ngân phiếu ở đâu ra vậy?”

“Cha, đây là tám mươi ngàn lượng mà con đánh cược thắng mẹ đấy.”

Vân Định Quyền kích động hỏi: “Tiền của mẹ con sao?” Ý tưởng đầu tiên của hắn là số tiền mà Tô Vĩnh An để lại cho Tô Thanh Mai quả nhiên không ít.

“Không phải.” Vân Phỉ lắc đầu, cười nói: “Con biết bây giờ cha rất cần tiền mà số bạc trong tay mẹ cũng để đó không làm gì nên con định lấy mang qua cho cha.”

https://thuviensach.vn

Vân Định Quyền nghe tới đây thì lòng hết sức dễ chịu. Con gái hắn quả nhiên hiểu chuyện, biết được hắn muốn điều gì nhất.

Vân Phỉ thở dài, nói: “Nhưng mẹ cứ một mực không chịu nghe, nói số tiền ấy là để dành làm của hồi môn cho con. Con nói với mẹ, chỉ cần cha hoàn thành nghiệp lớn, cho dù con không một xu dính túi thì cũng có thể mở mày mở mặt. Mẹ không tin, con bèn đánh cược với mẹ một phen.”

Sau đó, nàng bèn kể lại một lượt chuyện mình đặt cái hộp trước cửa phủ châu mục, rồi ra câu hỏi để kén rể.

Vân Định Quyền chấn kinh nhìn đôi môi anh đào nhỏ nhắn xinh tươi của con gái, sau khi giọng chim oanh lảnh lót kể xong, hắn giận đến nỗi đập bàn đứng dậy, trừng mắt quát: “Làm càn!”

Tiền bạc và binh mã là thứ Vân Định Quyền cần nhất, nhưng hắn vừa muốn có ngân lượng, vừa muốn có thể diện.

Vân Phỉ không hề sợ hãi, cao giọng nói: “Trong thời loạn lạc, bách tính Kinh Châu có thể an cư lạc nghiệp, bình yên làm giàu cũng nhờ công lao của cha cả. Số bạc này cứ coi là các thương nhân trong thành quyên góp. Lấy của dân phục vụ cho dân thì có gì sai đâu? Hơn nữa con cũng không hề bức ép họ mang tiền tới, là do bọn họ tự nguyên tới thử vận may, định tìm chỗ dựa thôi. Con chỉ muốn kiếm tiền cho cha, giúp cha hoàn thành nghiệp lớn. Cha, cha yên tâm đi, con nhất định sẽ giúp cha lấy được số tiền của mẹ.”

Vân Định Quyền nghe được những lời này, nỗi bực dọc trong lòng cũng dần tan biến. Tuy ngoài miệng hắn quát mắng con gái làm càn, nhưng trong lòng lại không khỏi thầm thán phục nàng có thể nghĩ ra biện pháp này, chẳng tốn chút công sức nào mà chỉ trong hai ngày đã có thể kiếm được gần một trăm ngàn lượng. Quả là có can đảm, có trí tuệ, sáng suốt hơn người.

https://thuviensach.vn

Nhìn số ngân lượng lớn như vậy, hắn thật sự không cách nào nổi nóng được, hơn nữa chuyện cũng đã qua, con gái vẫn còn yên lành đấy chứ chưa bị người ta cưới đi, làm hắn không thể nói được gì.

Hắn nhíu mày nói: “Sau này không được tự ý làm bậy như lần này nữa đâu đấy. Nếu có người trả lời được câu hỏi của con thì biết làm thế nào đây.”

“Không đâu mà.” Vân Phỉ cười ngọt ngào, nhưng trong lòng thì chợt lóe lên bóng dáng của Úy Đông Đình. Nếu hắn không dùng quỷ kế thì làm sao trả lời được câu hỏi của nàng chứ.

Đúng lúc này, ngoài cửa có người bẩm báo: “Đại nhân, ngoài cửa có một vị Úy công tử xin cầu kiến.” Vân Thất mang một tấm thiếp báo vào cho Vân Định Quyền.

Vân Phỉ vừa nghe tới ba chữ Úy công tử thì tim đập thình thịch, lại thấy Vân Thất nháy mắt với mình một cái thì lòng nặng trĩu, chắc chắn đó là Úy Đông Đình. Nàng quýnh quáng đến nỗi thầm nhảy đứng nhảy ngồi. Rõ ràng nàng đã hủy tờ giấy tiết đào kia rồi, hắn cũng đã đồng ý chuyện này dừng tại đây, vậy sao bây giờ còn tới tìm cha nàng. Cái tên tiểu nhân ăn nói lật lọng này.

Vân Định Quyền nhìn thấm thiếp, đứng dậy nói: “Mau mời vào.” Nói xong, hắn vội vội vàng vàng ra khỏi thư phòng, chân bước rất nhanh.

Người có thể khiến cha nàng cung kính tiếp đón như thế thì không nhiều, Vân Phỉ vừa ngạc nhiên vừa tò mò, rốt cuộc Úy Đông Đình có thân phận thế nào đây?

Đợi Vân Định Quyền đi trước, nàng liền lén lút theo sau, nhẹ nhàng đến bên ngoài phòng khách, chỉ nghe bên trong vang lên một giọng nói trong trẻo.

https://thuviensach.vn

“Kính ngưỡng uy danh của Vân đại nhân đã lâu...”

Quả nhiên là y! Nàng đang định lén nghe trộm thì lại nghe cha mình khách khí nói: “Đại tướng quân, mời vào bên trong!”

Đại tướng quân! Vân Phỉ không khỏi cả kinh. Không ngờ y lại là con trai của Úy thừa tướng, cậu ruột của hoàng đế Triệu Mân. Thảo nào y có võ công cái thế, ngay cả Tống Kinh Vũ cũng không phải là đối thủ của y.

Vân Định Quyền dẫn y vào mật thất bên phía tay phải phòng khách, đó là nơi Vân Định Quyền thường bàn chuyện quân cơ đại sự với những người khác. Thấy không thể nghe lén được, nàng quýnh đến nỗi đứng bên cửa sổ giậm chân bình bịch.

Điều kỳ lạ là không biết hai người ở trong mật thất bàn chuyện gì mà mãi tới nửa canh giờ sau mới từ trong ấy bước ra.

Vân Phỉ vội vàng rời xa cửa sổ, trốn vào hành lang, nép người sau một bụi cây rậm rạp.

Úy Đông Đình và Vân Định Quyền cùng từ trong phòng bước ra, Vân Định Quyền đích thân tiễn y ra cửa, nhìn vẻ mặt của hắn hết sức phấn khởi, không hề giống đang tức giận.

Một lúc sau, Vân Định Quyền mới từ ngoài cửa trở vào.

Vân Phỉ từ trong sau bụi cây bước ra, cười ngọt ngào đón hắn: “Cha, khách đi rồi sao?”

Vân Định Quyền ừ một tiếng. trước nay hắn luôn vui giận không lộ ra mặt, không ngờ hôm nay lại để lộ sự hân hoan hiếm thấy, chứng tỏ Úy Đông Đình đã bàn với hắn một chuyện gì đó rất có lợi cho hắn.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ càng tin chắc là Úy Đông Đình đến đây không phải vì việc của nàng nên cũng thức thời im miệng không nhắc tới chuyện hôm đó.

Vân Định Quyền đi được vài bước, đột nhiên phá lệ hỏi tới Tô Thanh Mai: "Mấy ngày nay mẹ con có khỏe không?"

Vân Phỉ lập tức cười hì hì, nói: "Mẹ rất tốt, chỉ hơi buồn rầu không vui thôi, cha dỗ mẹ vài câu là được ấy mà."

Vân Định Quyền nhíu mày, trong lòng có vẻ không được vui cho lắm nhưng chân thì vẫn bước về phía Tô Thanh Mai ở.

Vân Phỉ nhìn theo bóng của cha, nụ cười tắt dần. Ngân lượng đã trở thành một tấm bùa hộ mệnh của mẹ, về phần nó có thể phù hộ được bao lâu thì nàng cũng không nắm chắc, chỉ đành phải gắng sức chống chọi tới khi A Tông trưởng thành, có sự nghiệp thì lúc đó ai cũng không thể lay động được địa vị của mẹ.

Nàng men theo hành lang trở về nhà sau. Sân vườn vừa trải qua một cơn mưa, gió khẽ thổi qua từng lớp có mềm mại tạo thành những gợn sóng, hoa hồng chen lẫn lá xanh thật đẹp. Ngay chỗ ngoặt hành lang, vài nhánh hoa sơn chi vươn ra thật duyên dáng, cánh hoa được nước mưa giội rửa nên sạch sẽ, trắng muốt như sứ. Nàng không kìm lòng được nên phải dừng chân lại, từ những cành lá sum suê tươi tốt, hái xuống một đóa hoa to nhất, đẹp nhất, hít một hơi ngửi mùi hương thanh nhã dễ chịu của nó.

Đột nhiên nàng nhớ đến Lâm Thanh Hà, mười tháng sẽ trôi qua chỉ trong nháy mắt, nàng ta sinh con xong sẽ quay lại ngôi nhà này, lúc ấy phải làm sao đây? Nàng nhìn chằm chằm vào bụi hoa, nghĩ cách đối phó. Một lúc sau, bỗng nhiên nghe thấy tiếng khóc lóc của mẹ nàng truyền ra từ cửa rũ có hoa.

Tim Vân Phỉ giật thót lên, nàng vội vội vàng vàng chạy qua đó, còn chưa tới nơi đã thấy Vân Định Quyền từ bên trong bước ra với vẻ mặt giận

https://thuviensach.vn

dữ.

“Cha, xảy ra chuyện gì vậy?”

Vân Định Quyền hừ một tiếng, phất tay bỏ đi.

Chẳng lẽ là đến tìm mẹ đòi tiền, mẹ không đưa nên ông ấy trở mặt? Vân Phỉ lật đật chạy vào trong, chỉ thấy Tô Thanh Mai rơi lệ đầy mặt, khóc đến nỗi nức nở nghẹn ngào.

“Mẹ, rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

“A Phỉ.” Tô Thanh Mai thấy con gái như thấy cứu tinh, nắm chặt tay nàng, nói: “Cha con định đưa A Tông lên kinh thành làm con tin.”

Vân Phỉ cứ tưởng là hai người tranh chấp về chuyện ngân lượng, nhưng vừa nghe có liên quan tới A Tông thì lòng cũng bối rối theo: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Mẹ nói chậm rãi thôi.”

Tô Thanh Mai vừa giận vừa lo, khóc đến nghẹn ngào, hoàn toàn không thể nói cho rõ ràng. Vân Phỉ đứng dậy chạy ra khỏi phòng, đuổi theo tới cửa rũ hoa thì gặp Vân Định Quyền.

“Cha, A Tông phải lên kinh thành làm con tin sao?” Vân Phỉ thở hổn hển, nhìn hắn, đôi mắt như nước hồ thu tràn ngập sự kinh ngạc cùng nghi hoặc.

Vân Định Quyền cãi nhau với Tô Thanh Mai xong còn chưa hết giận nên không trả lời câu hỏi của nàng mà đi thẳng tới thư phòng, lúc ấy mới nói: “Tần Vương dùng danh nghĩa trừ gian thần để khởi binh, thủ ở phía đông Lạc Dương. Triều đình phong cha là Phiêu Kỵ đại tướng quân, giao cho bình quyền ở Nam Dương để thảo phạt Tần Vương. Bảo A Tông vào kinh là để làm thư đồng cho hoàng thượng chứ không phải con tin gì cả.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ chột hiểu ra tất cả, thì ra Úy Đông Đình đến vì chuyện này.

Sau khi Cảnh Đế băng hà, Tần Vương và Ngô Vương đều tự chiếm các Quan Trung và Giang Đông, địa vị ngang hàng với triều đình. Còn thừa tướng Úy Trác thì lập đứa con còn trong bụng mẹ của Cảnh Đế là Triệu Mân làm hoàng đế, an phận cầm cự ở Lạc Dương.

Tần Vương sớm đã như hổ rình mồi với Lạc Dương, lấy danh nghĩa trừ gian thần để khởi binh nhưng rõ ràng là muốn đoạt ngôi vị của Triệu Mân. Triều đình vừa phải đánh trả Tần Vương, vừa phải đề phòng Ngô Vương, không còn cách nào khác nên mới phải giao bình quyền ở Nam Dương cho Vân Định Quyền, nhưng lại sợ Vân Định Quyền có lòng dạ khác nên mới bắt Vân Tông vào kinh, mang tiếng là làm thư đồng của thiên tử, nhưng thật ra lại là con tin.

Đối với Vân Tông thì đây là một tin dữ, nhưng với Vân Định Quyền mà nói thì lại là một tin cực kỳ tốt lành. Hắn không cần cái danh Phiêu Kỵ tướng quân gì đó, chút binh mã của Nam Dương hắn cũng không coi trọng, quan trọng là hắn có thể dùng ngọn cờ của thiên tử để thảo phạt nghịch tặc, danh chính ngôn thuận chiếm lĩnh Quan Trung, nhân cơ hội này gây lớn mạnh binh lực của mình.

“Cha, cha đã quyết định rồi sao?” Hỏi xong câu này, trong lòng Vân Phỉ biết là hỏi thừa nhưng vẫn ôm chút hy vọng, hy vọng cha thương cho A Tông còn nhỏ dại mà không đồng ý.

“A Phỉ, chỉ cần đánh bại Tần Vương chiếm được Quan Trung, nắm được ba đất Tần, Sở, Dự trong tay thì coi như có được nửa giang sơn. Sau này có thể hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu [1], cất binh đánh Ngô thì nghiệp lớn của cha sẽ thành.”

[1] Chỉ việc khống chế vua trong tay, dùng danh nghĩa của vui để danh chính ngôn thuận ra lệnh cho các chư hầu, quần thần.

https://thuviensach.vn

Nói tới việc xưng hùng xưng bá, trước mặt con gái, Vân Định Quyền không hề che giấu dã tâm cùng mưu đồ xưng bá thiên hạ, gương mặt xưa nay vốn lạnh lùng nghiêm khắc nay bỗng trở nên có sức sống.

Hắn vốn có tướng mạo phi phàm, tuổi bốn mươi là tuổi đẹp nhất trong đời đàn ông, thần sắc phấn chấn, dã tâm bừng bừng, hết sức lẫm liệt. Từ người hắn như toát ra một vầng sáng rực rỡ chói mắt.

Trong thoáng chốc, Vân Phỉ như bỗng nhìn thấy cha mình anh hùng cứu mỹ nhân vào mười bảy năm trước. Hắn giống như thần tiên từ trên trời giáng xuống, trên người toát ra ánh sáng lấp lánh chói mắt, khiến mẹ nàng cứ tưởng mình đã gặp được một anh hùng cái thế.

Vân Định Quyền đặt hai tay lên hai vai nàng, nói một cách thâm thúy sâu xa: “Đưa A Tông đến Lạc Dương làm thư đồng của hoàng thượng chỉ là kế tạm thời. A Phỉ, mẹ con xưa nay không biết chuyện, tầm nhìn hạn hẹp, không thấy được việc lớn, con đi khuyên nàng ấy đi.”

Nghe tới đây, Vân Phỉ liền biết A Tông không thể không đi. So với cả thiên hạ thì một đứa con trai có là gì đâu, huống chi trong bụng Lâm Thanh Hà đã có thêm một đứa khác.”

Nàng ra khỏi thư phòng, nhưng không đi khuyên Tô Thanh Mai ngay mà lập tức dẫn Tống Kinh Vũ tới quán trọ Như Xuân.

Úy Đông Đình mở cửa phòng ra, bất ngờ đến ngẩn người, không ngờ ngoài cửa lại là Vân Phỉ.

Nàng đi vội vàng nên hơi thở dồn dập, gương mặt trắng nõn trở nên hơi ửng hồng, giống như là đóa hoa được gió xuân làm cho tươi thắm. Trên chiếc mũi xinh xắn còn có một giọt mồ hôi rất đáng yêu, làm ngươi ta không nén được mà muốn đưa tay lau lấy.

https://thuviensach.vn

“Ta tìm huynh có việc.” Đôi mắt sáng long lanh của nàng nhìn thẳng vào y, không phải là vẻ tinh ma ranh mãnh, cũng không phải trêu đùa láu lỉnh mà nghiêm túc khác thường.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thất Bại Trở Về

"Vào rồi hẵng nói." Úy Đông Đình bảo nàng vào trong phòng.

Vân Phỉ vào phòng, việc đầu tiên là hành lễ rất trang trọng: "Đại tướng quân, mấy hôm trước đắc tội với ngài, Vân Phỉ xin nhận lỗi."

Sao hôm nay nha đầu này như biến thành người khác thế nhỉ? Y quan sát nàng, cười trêu đùa: "À, lại đến nhận tội nữa sao? Sao không mang rượu tới?"

Mặt Vân Phỉ đỏ ửng lên, tránh né không trả lời câu hỏi khiến người ta xấu hổ này mà đi thẳng vào vấn đề: "Đại tướng quân từ kinh thành tới Kinh Châu chắc là vì chuyện thông gia với Vân gia phải không?"

Úy Đông Đình hơi ngẩn ra, rồi cười: "À, sao nàng lại biết?"

Câu hỏi ngược lại này cũng tương đương như câu trả lời. Vân Phỉ nghĩ thầm: quả nhiên là mình đã đoán đúng, thừa tướng Úy Trác vừa muốn lợi dụng cha đi thảo phạt Tần Vương, vừa lo ông có lòng dạ khác nên mới bảo con trai tới Kinh Châu cầu hôn, nhưng đến đây Úy Đông Đình lại thay đổi kế sách, dùng A Tông làm con tin để kiềm chế cha.

Nàng ngập ngừng một lát rồi hỏi: "Vậy sao đại tướng quân lại thay đổi ý định ban đầu?"

"Bởi vì nàng không chịu đồng ý chứ sao. Dù sao thì Úy mỗ cũng không thể ép buộc người khác." Úy Đông Đình như cười như không mà

https://thuviensach.vn

nhìn nàng. “Vừa rượu độc, vừa ám sát, cho nên ta chỉ có thể bất đắc dĩ mà rút lui.”

Vân Phỉ hơi cúi đầu, gương mặt trắng như tuyết chợt đỏ ửng như ráng chiều, hàng mi dài khẽ chớp chớp mấy cái, như đã hạ quyết tâm, nàng bỗng ngước mắt lên: “Nếu bây giờ ta đồng ý thì có còn kịp hay không?”

Đôi mắt trong trẻo linh hoạt giống như một hồ nước mùa xuân đang gợn sóng, chớp lên vô vàn vẻ mê hoặc. Chỉ một câu nói ngắn gọn nhưng lại giống như hòn đá ném xuống giếng, lập tức làm nước bắn tung tóe, làm ướt cả trái tim của Úy Đông Đình.

Y hơi bất ngờ, không ngờ nàng đến tìm y lại là vì chuyện này.

Mặt Vân Phỉ đỏ bừng, kiều diễm, nồng nàn như một bình rượu làm người ta say.

Tuy nàng to gan lớn mật nhưng dù sao cũng là một thiếu nữ mười lăm tuổi, đối mặt với một người đàn ông bàn vấn đề này đúng là thật xấu hổ. Nhưng an nguy của A Tông còn quan trọng hơn nhiều so với thể diện của nàng. Nàng thà gả cho một người đàn ông mình không thích cũng không muốn A Tông đi làm con tin.

Úy Đông Đình cố đè nén cơn rung động trong lòng xuống, thờ ơ nói: “Chẳng phải nàng không đồng ý sao?”

Vân Phỉ đỏ mặt, nói: “Bây giờ ta đồng ý.”

Y hừ một cái: “Chẳng phải nàng chê ta lớn tuổi sao?”

Mặt Vân Phỉ lại nóng lên, tình cảnh đêm đó giống như một con bướm hoa đang vỗ cánh bay tới trước mặt nàng. Thật ra nàng không hề chê y lớn tuổi, chẳng qua chỉ viện đại một cái cớ mà thôi. Thích thì không cần lý do, nhưng không thích thì có hàng ngàn hàng vạn lý do.

https://thuviensach.vn

Nhưng bây giờ nàng có việc phải cầu người ta, đương nhiên là không thể nói thật. Nàng cười ngượng ngùng: “Tướng quân diện mạo trẻ trung, nhìn giống như thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.”

Mười bảy mười tám tuổi, đúng là tuổi đẹp như hoa. Úy Đông Đình rót một ly trà, chậm rãi uống. Tuy lời nịnh nọt này không có chút thành ý nào, hơn nữa nhìn y cũng không hề giống thiếu niên mười bảy mười tám tuổi nhưng kỳ lạ là trong lòng y lại dâng lên một cảm giác thích thú, cho nên ly trà đã nguội lạnh này, uống vào miệng cũng trở nên ngọt ngào hơn.

Vân Phỉ chờ đợi câu trả lời của y, thế nhưng y lại cố ý thong dong uống ly trà nhìn chẳng có vẻ gì là thơm ngon kia, không nói được, cũng không nói không được, đúng là khiến người ta phải sốt ruột.

Nàng đành phải mặt dày hỏi lại lần nữa: “Tướng quân, rốt cuộc ngài có đồng ý hay không?”

Y liếc nàng một cái, cuối cùng cũng lên tiếng: “Ta thì rất muốn, nhưng chỉ sợ đến lúc đó nàng lại đổi ý thôi.” Chứng tỏ y đã không còn tin tưởng nàng, nàng lập tức nghiêm túc hứa hẹn: “Lần này ta tuyệt đối không nuốt lời, thật đấy.”

Úy Đông Đình nhìn nàng chằm chằm.

Nàng cũng nhìn y, đôi mắt trong veo sáng long lanh, ánh mắt chân thành đến nỗi không thể chân thành hơn, khẩn khoản đến nỗi không thể khẩn khoản hơn. Ánh mắt khi người ta hứa hẹn sống chết có nhau, trọn đời trọn kiếp chắc cũng như thế là cùng, suýt nữa là y đã động lòng. Đáng tiếc, những lời nàng nói với y mấy ngày trước còn văng vẳng bên tai chứ nếu không y đã mắc mưu, tưởng bở rằng nàng vừa gặp đã yêu y, yêu đến vô cùng sâu đậm.

Rõ ràng liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu những toan tính trong lòng nàng, thế nhưng y vẫn không tự chủ được mà bị ánh mắt này mê hoặc.

https://thuviensach.vn

“Nói miệng không bằng không chứng.” Y dời mắt sang hướng khác, rót thêm trà vào cái ly trống rỗng, ra vẻ thờ ơ không quan trọng.

Vân Phỉ cũng biết trước mặt y, uy tín của mình đã không còn nên trong tình thế cấp bách, liếc thấy bút mực trên bàn, nàng lập tức nói: “Vậy thì ta sẽ viết giấy cam đoan cho ngài.” Nói xong, nàng liền bước tới, xăn tay áo lên, mài mực, cầm bút, tìm một tờ giấy và lưu loát viết ra vài chữ.

Úy Đông Đình chậm rãi uống trà.

Vân Phỉ cầm tờ giấy chìa ra trước mặt y: “Lần này ngài tin rồi chứ?”

Y nhìn theo tay nàng, đọc lên: “Vân Phỉ tự nguyện gả làm thê tử của Úy Động Đình.”

Mặt nàng đỏ ửng lên, không ngờ y lại cố ý đọc ra thành tiếng thế này.

Y gật đầu. “Tốt lắm, có ba chữ mà nàng đã viết sai hết hai chữ [1].”

[1] Tên của Úy Đông Đình là 尉东霆 , Vân Phỉ lại viết là Úy Động Đình 尉洞庭, cùng đọc là wèi dòng tíng nhưng lại sai mất hai chữ, chỉ có họ là đúng.

“Hả? Viết sai rồi sao? Thật à? Hai chữ nào?” Vân Phỉ chớp chớp mắt, làm như là không biết mình đã viết sai tên của người ta, ánh mắt ngây thơ vô tội đến mức không thể vô tội hơn, còn mang theo ngàn lời xin lỗi.

“Dù sao đại tướng quân ngài biết là được mà.” Nàng nói rất mềm dẻo, tính lừa gạt cho qua.

Đáng tiếc y không hề động lòng, đôi mắt sâu và đen như mực nhìn thẳng vào nàng: “Nàng cố ý viết sai để sau này lật lọng phải không?”

“Đâu có!” Vân Phỉ bị y vạch trần mưu kế trong lòng thì vừa thất vọng, vừa xấu hổ nên vội vàng biện bạch: “Ta thật sự không biết tên của ngài viết

https://thuviensach.vn

thế nào cả.”

Y đặt cái ly xuống, nắm lấy bàn tay nàng.

Vân Phỉ giật mình, nhưng còn chưa kịp giãy giụa thì y đã xòe tay nàng ra, đặt ngón tay của mình vào.

Y chậm rãi viết từng nét của hai chữ 'Đông Đình' vào tay nàng.

Nàng vừa thẹn thùng vừa bối rối, lòng bàn tay ngứa ngáy khiến nàng muốn phát điên, nhưng bây giờ đang có việc cầu xin y nên đành phải cố kìm nén, không nhảy dựng lên đập vào đầu y.

“Biết viết chưa?” Y ngước mắt lên, nhìn nàng, có vẻ như 'nàng không biết viết thì ta sẽ dạy đến khi nào nàng biết'. Vân Phỉ nào dám nói không biết, lập tức cười gượng rồi gật đầu.

Y buông tay nàng ra, mỉm cười: “Vậy thì tốt, viết lại một tờ khác, không được viết ngoáy.”

Đúng là một tên cáo già xảo quyệt. Vân Phỉ đưa lưng về phía y, gắn bút viết ba chữ 'Úy Đông Đình'. Kẻ này đúng là đáng ghét, khôn khéo đến nỗi dường như trên người có tám, mười đôi mắt.

Mặt nàng hằm hằm, nhưng khi viết xong quay người lại thì nở nụ cười dịu dàng, ngọt ngào: “Úy tướng quân, ngài xem lần này đã được chưa?”

Y nhận lấy, nhìn tên của mình, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ khó nói nên lời. Những chữ thanh mảnh khéo léo kia đúng là cực kỳ đáng yêu, từng nét chấm nét phẩy đều như những đóa hoa nhỏ nở rộ trong lòng y.

Nàng dè dặt hỏi: “Có được không vậy?”

Y im lặng không đáp, ung dung thong thả gấp tờ giấy lại, bỏ vào trong áo, xong mới chậm rãi nói: “Sao tự nhiên nàng lại đồng ý?”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ lập tức cười nịnh nọt: “Bởi vì... bởi vì ta không biết ngài là đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, thảo nào mà võ công của ngài lại cao thế, còn có rất nhiều tiền nữa.”

Úy Đông Đình: “.....”

Vân Phỉ nói xong thì lập tức hối hận vì đã nói ra vế phía sau, để lộ tật xấu thấy tiền sáng mắt của mình.

Úy Đông Đình hắng giọng, thản nhiên nói: “Là vì đệ đệ của nàng đúng không?”

Vân Phỉ bị y nói trúng tim đen, thầm nghĩ quả nhiên là chuyện gì cũng không thể giấu được y, cho nên quyết định nói trắng ra: “Đệ đệ của ta còn nhỏ, ta không yên tâm để nó vào kinh, không bằng ta đồng ý với ngài...”

Nàng ngượng ngùng nên không nói tiếp được, chỉ cụp mắt xuống, hàng mi khẽ run run, gương mặt trắng trẻo xinh xắn lộ ra vẻ thẹn thùng hiếm thấy, xinh đẹp khiến người ta sững sờ.

Quả nhiên là vì nguyên nhân này. Úy Đông Đình xoa xoa trán, thở dài: “Đáng tiếc nàng đến muộn mấy ngày rồi. Ta đã bẩm báo với hoàng thượng chuyện Vân Tông vào kinh, thánh chỉ đã hạ xuống, không thể thay đổi được.”

Cái gì? Làm chuyện không công rồi ư? Bị y trêu đùa sao?

Vân Phỉ ngước mắt lên, gương mặt đỏ ửng xinh đẹp dần trở nên trắng bệch, rồi tái nhợt. Cuối cùng, nàng xụ mặt, hung dữ nói: “Vậy trả tờ giấy lại cho ta.”

Quả nhiên là tiểu hồ ly trở mặt còn nhanh hơn lật trang sách, Úy Đông Đình mỉm cười: “Chẳng phải nàng đã nói lần này tuyệt đối không nuốt lời sao?”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ giận dữ nói: “Ta đồng ý gả cho ngươi là vì không muốn để A Tông lên kinh. Bây giờ A Tông phải lên kinh, ta gả cho ngươi nữa thì chẳng phải mất cả chì lẫn chài sao? Ta đâu có ngốc như thế. Mau trả tờ giấy kia lại cho ta.” Nói xong, không hề để ý đến hình tượng gì nữa mà xông tới định giật luôn.

Úy Đông Đình đưa tay nắm cổ tay nàng lại. Cổ tay nhỏ nhắn, da thịt mềm mịn, hết sức đáng yêu, dường như có một ma lực nào đó khiến người ta yêu thích không nỡ buông tay.

“Vậy phải chăng nàng nên trả lại ngân lượng cho ta?”

Vân Phỉ tức giận nói: “Ngươi tới sòng bạc đánh bạc, thua rồi còn lấy lại được không? Đó vốn là chuyện đánh cược thua thì phải chịu, đại tướng quân đúng là keo kiệt.”

Rõ ràng là nàng mặt dày, bây giờ lại đổi thành y keo kiệt. Úy Đông Đình vừa tức giận vừa tức cười: “Nhỏ mặt dày, ta không có thua, thua là nàng kìa.”

Vân Phỉ đỏ mặt, dữ dằn nói: “Lát về trả tiền lại cho ngươi là được chứ gì, đồ keo kiệt.”

Y cười cười, nói: “Vậy thì được, khi nào nàng trả ngân lượng cho ta thì ta sẽ trả tờ giấy cam đoan này lại cho nàng.”

Vân Phỉ tức đến nỗi muốn cắn người. “Được, ngươi đợi đấy, ta lập tức về nhà lấy ngân phiếu trả ngươi.” Nàng vừa quýnh vừa giận, lòng thì hối hận đến thúi cả ruột. Vì nóng lòng trong nhất thời mà cuối cùng bị y tính kế, sau này gặp phải y thì nhất định phải cẩn thận ngàn lần mới được.

“Không vội, chỉ cần là của ta thì sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về ta.” Úy Đông Đình thả nàng ra, nụ cười có vẻ rất thâm thúy sâu xa.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đã Quá Muộn Rồi

Không hiểu sao câu này làm tim Vân Phỉ rung lên một cái, cứ cảm thấy trong lời nói của y còn có ý gì đó sâu xa khác, vì thế nàng lên tiếng hỏi: ”Nói thế là có ý gì?”

Úy Đông Đình nhìn dáng vẻ lo lắng của nàng thì chỉ cười mà không đáp, rồi lấy tờ giấy kia ra đưa lại cho nàng: ”Trêu nàng một chút cho vui thôi.”

Vân Phỉ lập tức giật tờ giấy kia lại, vo thành một cục, nắm chặt trong tay.

Úy Đông Đình nhẹ nhàng nói: “Ta phải về kinh ngay, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Câu này càng làm cho lòng nàng sinh ra một cảm giác bất an. Vân Phỉ vội vàng nói lời cáo từ rồi mở cửa phòng ra về. Nếu chuyện A Tông phải vào kinh là không thể vãn hồi thì không cần phải tiếp tục cầu xin y nữa.

Tống Kinh Vũ chờ ngoài cửa, vừa thấy vẻ mặt của nàng là đã biết việc đàm phán này không thể thành công. Nói cũng lạ, mội lần gặp được Úy Đông Đình là vị đại tiểu thư trước giờ luôn tinh ranh này phải thất bại trở về, đúng là vỏ quýt giày có móng tay nhọn.

Trên đường về, tâm trạng của Vân Phỉ rất kém, rất tệ. Xem ra việc A Tông phải lên kinh là không thể xoay chuyển, chuyện đã đến nước này thì chỉ có cách tới đâu hay tới đó thôi.

https://thuviensach.vn

Về tới nhà, nàng đi thẳng vào thư phòng của Vân Định Quyền.

Vân Định Quyền vừa thấy nàng đã hỏi ngay: “A Phỉ, mẹ con đã đồng ý chưa?”

Nếu không nghĩ tới số ngân lượng mà Tô Vĩnh An để lại thì hắn đã sớm trở mặt với Tô Thanh Mai rồi, làm gì phải đi thương lượng với nàng ta chứ. Vì số bạc ấy, hắn không muốn tranh cãi với nàng tới mức như nước với lửa. Chuyện của Lâm Thanh Hà còn chưa giải quyết xong thì lại tới chuyện A Tông, đúng là xui xẻo mà.

Vân Phỉ lắc đầu, khẩn khoản nhìn hắn: “Cha, con muốn lên kinh cùng A Tông.”

Vân Định Quyền ngẩn ra, nhíu mày, hỏi với vẻ khó hiểu: “Sao con lại muốn đi? Một mình A Tông là được rồi.”

“A Tông còn nhỏ, một mình lẻ loi lên kinh thì chắc chắn mẹ sẽ không yên tâm. Nếu có con cùng đi, vừa có thể chăm sóc A Tông, vừa có thể khiến triều đình càng yên tâm về cha.”

Vân Định Quyền im lặng không nói. Trong lòng hắn, A Tông được nuông chiều quen thói, tố chất bình thường, đưa đi làm con tin cũng chẳng sao cả. Vân Phỉ tuy là con gái nhưng lại rất được lòng hắn, thông minh cơ trí, lúc nào cũng suy nghĩ cho hắn, dung mạo lại khuynh quốc khuynh thành, sau này chắc chắn có thể mang tới một cuộc hôn nhân rất có lợi. Bởi thế, hắn có phần không nỡ để nàng đi.

Hắn không hề coi tiểu hoàng đế bảy tuổi kia ra gì, một khi đã đánh bại Tần Vương thì sớm muộn gì hắn cũng trở mặt với triều đình. Lúc ấy, Úy Trác sẽ dùng hai đứa con ra để áp chế hắn.

Nhưng những lời này hắn không tiện nói ra, chỉ ngập ngừng một lát rồi nói: ”Cha sẽ bảo Tống Kinh Vũ đưa A Tông đi, sẽ không sao đâu.”

https://thuviensach.vn

“Dù sao thì Tống giáo úy cũng không phải là người nhà, A Tông chỉ có bảy tuổi, lại chưa từng xa nhà, một mình lẻ loi lên kinh thành quả thật làm người ta không yên lòng, nếu con cùng đi thì mẹ sẽ đồng ý.”

Sở dĩ Vân Phỉ khăng khăng đòi cùng lên kinh thành là vì nàng rất hiểu Vân Định Quyền. Lỡ như trở mặt với triều đình, rất có khả năng ông ấy sẽ bỏ mặc A Tông. Với cha mà nói, trong tương lai ông ấy sẽ có thêm rất nhiều đứa con; còn đối với Vân Phỉ mà nói, A Tông là đệ đệ duy nhất của nàng, cũng là đứa con trai duy nhất của mẹ, tuyệt đối không thể để nó xảy ra chuyện gì. Nếu nàng và A Tông cùng đi, thứ nhất có thể chăm sóc cho A Tông, thứ hai cũng có thể tăng thêm chút vướng bận trong lòng cha.

Vân Định Quyền suy tính trong giây lát, rồi nói: “Cũng được, con đi cùng với A Tông thì mẹ con không thể nói gì được.”

Vân Phỉ gật đầu: “Có con đi cùng thì chắc chắn mẹ sẽ đồng ý.”

A Tông là bảo bối, là mạng sống của Tô Thanh Mai nên thấy con gái không thể khuyên Vân Định Quyền hồi tâm chuyển ý thì nàng vừa phẫn nộ, vừa oán hận. Cộng thêm chuyện của Lâm Thanh Hà vẫn tích tụ trong lòng nên trong cơn giận dữ, nàng nằm liệt giường.

Vân Phỉ nhìn người mẹ ngày càng già nua tiều tụy sau cơn bệnh, len lén đưa ngân phiếu hai mươi ngàn lượng bạc cho Tô Thanh Mai: “Mẹ, mẹ cất kỹ số bạc này đi. Nếu bị cha ép buộc quá thì mẹ lấy mười ngàn lượng ra cho ông ấy để hóa giải nguy cấp, còn lại thì mẹ phải cất kỹ, đợi con trở về.”

Tô Thanh Mai khóc nghẹn ngào không thành tiếng: “A Phỉ, mẹ đúng là có mắt không tròng nên mới gả cho kẻ vô tình vô nghĩa như cha con. A Tông là con trai của ông ấy mà ông ấy lại nhẫn tâm đưa nó đi làm con tin.”

Vân Phỉ ôm lấy vai mẹ mình, mềm mỏng, khéo léo khuyên: “Mẹ, chuyện cũng không đáng sợ như mẹ đã nghĩ đâu. A Tông đi làm thư đồng cho hoàng thượng, bây giờ triều đình đang trọng dụng cha nên chắc chắn sẽ

https://thuviensach.vn

đối xử tử tế với A Tông, nói không chừng sau này A Tông còn trở thành cận thần bên cạnh hoàng thượng. Mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho A Tông, huống chi còn có Tống Kinh Vũ nữa, mẹ lo lắng gì chứ. Ngược lại mẹ phải bảo trọng đó, chúng ta sẽ nhanh chóng được gặp lại nhau thôi."

Việc đã đến nước này, Vân Phỉ chỉ có thể dối lòng mà an ủi mẹ mình, bởi vì nàng quá hiểu tính cách của Tô Thanh Mai. Lòng tự tôn của nàng ta quá mạnh cùng quá coi trọng tình cảm, sẽ không chịu bằng mặt mà không bằng lòng, càng không chịu bấm bụng mà sống, chỉ biết cứng rắn lấy đá chọi đá, không còn cách nào khác thì sẽ lên chùa xuất gia làm ni cô, thà làm ngọc nát chứ không chịu làm ngói lành, hoàn toàn không nghĩ tới việc mình làm thế thì người thân sẽ đau lòng mà kẻ địch thì hớn hở.

Cho nên dù Vân Phỉ biết cha mình là một người không đáng tin cậy thì cũng đành phải giảng hòa cho hai bên, chứ mỗi bên cứng một chút thì sẽ tan nát, rồi không có tiền, người chịu thiệt sẽ là mẹ và đệ đệ của nàng mà thôi.

Ra khỏi phòng, nàng lén nói nhỏ với Bạch Thược: "Ngươi phải chăm sóc tốt cho phu nhân, trong nhà có biến động gì dù là nhỏ nhất thì cũng phải kịp thời viết thư báo tin cho ta biết. Đặc biệt là nhị phu nhân bên kia, có tin tức gì thì phải chú ý đấy."

Bạch Thược gật đầu: "Tiểu thư yên tâm, nô tì biết phải làm thế nào rồi."

Người hầu trong nhà đều trung thành với Tô Thanh Mai, Vân Định Quyền dòm ngó số bạc kia nên sẽ không làm quá với nàng, trong vòng nửa năm tới Lâm Thanh Hà sẽ không trở về, cho nên Vân Phỉ nghĩ tới nghĩ lui, một mình mẹ ở nhà thì tạm thời cũng yên tâm.

Đến ngày xuất phát, sáng sớm mưa trút tầm tã, Tô Thanh Mai khóc như đứt từng khúc ruột. Vân Phỉ dắt A Tông tới bái biệt mẹ rồi dẫn Phục

https://thuviensach.vn

Linh và Tề Thị cùng rời khỏi phủ châu mục lên kinh thành.

Dưới bậc thềm, xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Vân Định Quyền đang nói chuyện với Tống Kinh Vũ: “An nguy của Vân Phỉ và A Tông đều trông cậy vào ngươi hết. Nếu có chuyện gì thì phải cấp tốc báo cho ta biết.”

“Xin đại nhân cứ yên tâm.” Tống Kinh Vũ chắp tay, gương mặt anh tuấn vẫn bình tĩnh trấn định như thường ngày, giống như lần này chỉ đi du sơn ngoạn thủy, sẽ không có chuyện phong ba gì đáng ngại xảy ra.

Vân Phỉ dắt Vân Tông bái biệt cha mình rồi lên xe ngựa. Tống Kinh Vũ lĩnh hai mươi tên lính tinh nhuệ theo sau bảo vệ xe ngựa, đi về phía lạc Dương.

Một mạch đi về hướng Bắc, phong canh non nước hữu tình ngày càng ít đi. Dọc đường đi, tâm trạng của Vân Tông hết sức nặng nề, khuôn mặt bầu bĩnh vốn vô ưu vô lo nay bỗng u sầu, đôi môi cũng xụ xuống thấy rõ. May mà có nhũ mẫu Tề Thị và tỷ tỷ đi cùng nên mới không tới nỗi khóc suốt cho tới Lạc Dương.

Đầu tháng, xe ngựa đến ngoại thành Lạc Dương.

Dịch trưởng của dịch trạm đích thân ra đón tỷ đệ Vân Phỉ, mở tiệc tẩy trần cho hai người. Hai mươi tên lính tinh tuệ cùng đi lại trở về, dịch trưởng đích thân mang theo bốn tùy tùng hộ tống bọn họ vào thành.

Cửa thành canh gác nghiêm ngặt, ra vào đều phải nghiêm xét giấy tờ tùy thân cùng vật dụng mang theo, có khi còn bị gặng hỏi thân phận. Có dịch trưởng dẫn đường, đưa công văn ra nên xe ngựa và hành lí của Vân Phỉ mới không bị kiểm tra.

https://thuviensach.vn

Trên tường thành đầy những binh sĩ cầm giáo dài, trên quân trang còn viết chữ 'Tề' màu đen trước ngực. Vân Phỉ thầm nghĩ triều đình Đại Tề sắp sụp đổ này vẫn chống chọi được bảy năm cũng đúng là một kỳ tích, điều này chứng tỏ thừa tướng Úy Trác là một người rất thủ đoạn.

Hắn là ông ngoại của tiểu hoàng đế Triệu Mân, nắm giữ triều đình đã nhiều năm. Thói đời biến hóa khôn lường, lòng người khó dò, ai biết rốt cuộc thì Úy Trác thật dạ trung thành, muốn khôi phục lại Đại Tề thật hay dùng hoàng đế trẻ con này làm con rối để mình độc chiếm quyền hành đây chứ?

Vào thành, Vân Phỉ hiếu kỳ vén màn lên để ngắm nhìn thành Lạc Dương. Cho dù hoàng thất đã sa sút, chỉ còn là cái thùng rỗng thì Lạc Dương vẫn có khí chất bất phàm của kinh đô. Đình đài lầu các thấp thoáng sau những rừng hoa đào rực rỡ và những rặng liễu thướt tha, giống như mỹ nhân yêu kiều, quạt che nửa mặt, dung nhan thấp thoáng.

Khung cảnh thái bình phồn thịnh, hoàn toàn không có cảnh tượng loạn lạc. Dân chúng không quan tâm ai làm vua, chỉ cần cuộc sống được an cư lạc nghiệp là được. Trên phố tấp nập rộn ràng, những hàng quán bên đường dường như thứ gì cũng có, những thứ đồ chơi lạ lẫm chưa từng thấy khiến Vân Tông không nén được, lộ ra vẻ mặt thích thú, từ trong xe ngựa nhìn ra ngắm hết thứ này tới thứ kia, tạm thời quên đi ưu sầu.

Ánh mắt Vân Phỉ bị dòng Lạc Hà xinh đẹp, uyển chuyển uốn khúc thu hút.

Nước xuân gờn gợn, chiếc cầu dài bắc ngang những đợt sóng, một bên bờ trồng toàn hoa đào, hoa nở rực rỡ; một bên bờ trồng toàn liễu biếc, xanh ngát một vùng. Trên con đê dài bên bờ sông đứng đầy những người đưa tiễn chia ly. Khung cảnh mùa xuân tươi đẹp, phồn hoa náo nhiệt này thấp thoáng nỗi buồn chia ly, đúng là có vẻ đẹp khác thường.

https://thuviensach.vn

Xe ngựa chạy thẳng tới trước Ứng Thiên Môn, dịch trưởng đưa công văn vào, không lâu sau, cửa cung mở ra, mấy vị thái giám cùng một đội binh lính từ bên trong bước ra, còn có một người đi ra sau cùng. Người này mặt đẹp như ngọc, thân thẳng như tùng bách, chính là đại tướng quân Úy Đông Đình.

Bộ giáp mềm có hoa văn hình rồng mây khiến y thêm phần lạnh lùng rắn rỏi hơn so với bình thường, nhuệ khí ngút trời, anh tuấn phi phàm.

Vân Phỉ hơi sững sờ, không ngờ người tới đón Vân Tông vào cung gặp thánh thượng lại là y.

Cách một đám người, y vừa nhìn qua là ánh mắt đã dừng ngay trên mặt Vân Phỉ, trong ánh mắt sâu thẳm sắc bén kia có gì đó rất khó tả.

Vân Phỉ vội vàng dời mắt sang chỗ khác, dắt Vân Tông cúi đầu hành lễ.

Một đôi giày màu đen đập vào mắt nàng. Trên ấy thêu một con kỳ lân đang giương nanh múa vuốt, dùng đôi mắt to như chuông đồng để trừng nàng một cách dữ tợn. Vô hình chung, một khí thế áp bức bỗng ập tới.

Nàng thầm than đúng là oan gia ngõ hẹp, e là sau này còn phải thường xuyên gặp phải y. Người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, không biết A Tông phải ở lại kinh thành trong bao lâu, mà kinh thành lại là địa bàn của Úy gia, xem ra nàng đành phải rộng lòng không chấp nhất với tiểu nhân mà quên hết ân oán trong quá khứ.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, nàng sẽ không ngốc tới mức phân hơn thua với y. Nơi này không phải là Kinh Châu, nàng cũng không còn là đại tiểu thư của phủ châu mục, dưới một người trên vạn người nữa, cho nên chỉ có thể cung kính mà hành lễ.

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình cúi đầu nhìn tiểu nha đầu đang khom người hành lễ với mình, dáng vẻ cung kính, nề nếp này đúng là rất có vẻ của tiểu thư khuê các, dung mạo như tranh, xinh tươi nho nhã.

Mái tóc đen như mực được tết thành hai búi hình chim én tung bay, một chuỗi ngọc trai lớn nhỏ đan xen quấn quanh mái tóc, ở giữa cắm một cây trâm ngọc xanh biếc, thanh lịch tao nhã. Trên hai trái tai trắng nõn nà cũng đeo hai cái hoa tai bằng ngọc trai, khi nàng cúi đầu, chúng cứ lắc lư trên mặt nàng, khiến người ta không kiềm chế được mà muốn đưa tay giữ hai viên ngọc trai nhỏ ấy lại, để nó khỏi lắc lư trước mắt, làm tâm hồn rối loạn.

Bộ váy nhạt thêu hoa lựu sậm màu nhìn trong trắng đoan trang, nhưng y chợt nhớ tới bộ dáng xách váy mà chạy của nàng trong cái hôm ở trên Liên Hoa Sơn thì không khỏi cười thầm trong bụng. Bản lĩnh làm bộ làm tịch của con tiểu hồ ly này đúng là cao cường, nếu y không quen biết nàng từ trước, chắc chắn lần này đã bị dáng vẻ dịu dàng đáng yêu, đoan trang thùy mị của nàng lừa gạt.

Y thu hồi ánh mắt lưu luyến không rời lại, khom người nắm cánh tay của Vân Tông, nói: “Hoàng thượng đang ở Đức Dương Điện, ta dẫn đệ vào trong.”

Vân Tông rất hồi hộp, cứ thấp thỏm bất an nhìn Vân Phỉ, gương mặt bầu bỉnh đáng yêu hơi tái.

Vân Phỉ thì thầm vào tai nó: “Hoàng thượng bằng tuổi với đệ, cũng là một đứa trẻ bảy tuổi thì đệ sợ gì chứ?” Nói xong, nàng vỗ vào mông nó một cái.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Dạ Yến Trong Cung

Vân Tông đỏ bừng cả mặt, bụm cái mông, ngoan ngoãn theo sau Úy Đông Đình. Một vị thái giám già, mặt trắng toát, không có râu bước tới trước, vẻ mặt hiền lành đưa tay sờ một lượt khắp người A Tông, sau đó mới cho đi.

Vân Phỉ đưa mắt nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của A Tông, rồi nhìn vào trong cung cấm.

Những cung điện nguy nga nằm trật tự ngay ngắn, chằng chịt nhưng hữu tình, tắm mình trong trời xanh nắng vàng. Hòang cung chia thành hai phần nam bắc, được nối liền bởi con đường ở giữa. Ngay giữa con đường là một lối đi được điêu khắc bằng đá cẩm thạch trắng, cao hơn nền móng hai bên, trên mặt đường chạm trổ hình rồng bay giữa biển mây, chính là con đường chỉ dành riêng cho hoàng đế.

Hai bên lối đi dành cho hoàng đế này là hai lối đi được làm từ đá tảng lớn. Úy Đông Đình dắt Vân Tông đi trên lối vào phía bên phải, đi về phía Đức Dương Điện lộng lẫy, nguy nga tráng lệ kia.

Trên lối đi bằng đá, cứ mười bước là có một lính gác, tay cầm binh khí, oai phong lẫm liệt. Hai bên đường là những khóm mẫu đơn đang nở rộ, màu sắc rực rỡ, yêu kiều quyến rũ, tạo thành vẻ đối lập một cương một nhu với giáp sắt và binh khí trên người lính gác, nhưng lại tạo nên sự hài hòa tráng lệ lạ thường.

Thời gian trôi qua rất chậm, Vân Phỉ nhìn lối đi khắc hình rồng bay giữa biển mây, lòng thầm nghĩ không biết có khi nào người cha đầy dã tâm

https://thuviensach.vn

của mình sẽ được đặt chân lên lối đi chỉ dành cho vua này hay không? Nàng cũng không hiểu rốt cuộc thì mình mong ông ấy thành công hay mong ông yên phận với hiện tại. Thời loạn lạc thế sự thất thường, nàng không quan tâm ai làm hoàng đế, nàng chỉ muốn chở che cho mẹ và đệ đệ.

Cuối cùng, nửa canh giờ sau, Vân Tông men theo lối đi bằng đá thật dài kia để ra ngoài. Đức Dương Điện nguy nga hùng vĩ sau lưng càng tô thêm dáng người nhỏ bé của A Tông. Úy Đông Đình dẫn mấy tên cấm vệ quân đi bên cạnh A Tông, bước chân chậm rãi, bộ giáp mềm trên người lấp lánh ánh sáng lạnh, cao lớn rắn rỏi, mày kiếm mắt ngài, đẹp như thần tiên.

Mãi đến khi y đến trước mặt, Vân Phỉ mới giật mình phát hiện mình đã bất tri bất giác nhìn y một lúc thật lâu. Nàng vội vàng chớp mắt, nhanh chóng loại hình bóng y ra khỏi mắt mình.

“Tỷ tỷ.” Vân Tông lật đật chạy tới trước, nhào tới nắm chặt lấy tay Vân Phỉ, lòng bàn tay nho nhỏ của nó đều là mồ hôi.

Vân Phỉ thầm tức cười, cái thằng nhóc chưa trải việc đời này, gặp hoàng thượng thì có gì đáng sợ chứ. Cùng là trẻ con bảy tuổi, Triệu Mân trên ngai vàng còn không bằng cả A Tông, chẳng qua chỉ là một con rối bị nhốt trong lồng son mà thôi.

Úy Đông Đình nói: “Hoàng thượng ngự ban phủ đệ cách hoàng cung không xa, mỗi ngày sẽ có người chuyên đến đón Vân công tử vào cung. Tối nay thái hậu và hoàng thượng thiết yến để tẩy trần cho hai vị, hai vị cứ về nghỉ ngơi trước đi.”

“Tạ ân điển của thái hậu và hoàng thượng.” Vân Phỉ tỏ vẻ hết sức khách khí, đúng chuẩn đang làm việc chung, hệt như chưa từng quen biết y. Sau khi cung kính nói tạ ơn xong thì dắt Vân Tông lên xe ngựa, nhanh chóng buông rèm xuống.

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình thầm tức cười. Tiểu nha đầu này giương nanh múa vuốt là đáng yêu nhất, chứ tiểu thư khuê các không thích hợp với nàng chút nào.

Một thái giám tên là Tần Phương dẫn hai thái giám khác cùng tám cấm vệ quân hộ tống bọn họ đến trước một tòa nhà. Vào trong nhà, tám cấm vệ quân kia chia nhau thành hai nhóm gác ở cửa trước và sau, mang tiếng là bảo vệ A Tông nhưng lại toát lên vẻ giam lỏng.

Trong sân có hai thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi đang đứng, thấy mấy người Vân Phỉ và Tần Phương đến thì cung kính hành lễ.

Tần Phương chỉ hai người này, nói: "Đây là Kì Hoa và Dị Thảo, chuyên hầu hạ sinh hoạt hằng ngày của tiểu công tử."

Vân Phỉ vội vàng mỉm cười cảm tạ, nhưng trong lòng thì lại nghĩ thầm chắc là tai mắt do thừa tướng hoặc thái hậu sai tới để giám sát A Tông đây.

Tần Phương nói: "Lão nô xin cáo từ, giờ Dậu ba khắc lão nô sẽ đích thân tới đón hai vị vào cung tham gia yến tiệc."

"Đa tạ Tần công công." Vân Phỉ lập tức nhét một tờ ngân phiếu cho ông ta.

Tất nhiên là Tần Phương không hề khách khí, lặng lẽ nhận ngay tờ ngân phiếu rồi xoay người dẫn hai tiểu thái giám kia đi.

Tòa nhà này có diện tích không lớn nhưng sạch sẽ ngăn nắp, phòng ở đã được thu dọn chỉnh tề, vật dụng hàng ngày đều đã đầy đủ. Tề Thị và Phục Linh dọn hành lý mang theo vào, Kì Hoa và Dị Thảo thướt tha đứng đó chờ được sai bảo. Hai vị thiếu nữ này tuy xinh đẹp mĩ miều, nhìn có vẻ rất thích mắt nhưng đáng tiếc, lai lịch không rõ ràng thì làm sao Vân Phỉ dám dùng. Cho dù có đẹp như tiên trên trời thì cũng bị tống vào lãnh cung

https://thuviensach.vn

thôi. Thế cho nên nàng hảo tâm đưa bọn họ tới chỗ Tống Kinh Vũ, để cho hai cô hoa và cỏ kia hầu hạ Tống giáo úy tuổi trẻ tài cao.

Nhưng không ngờ, Tống Kinh Vũ lại không hề cảm kích mà mặt càng trở nên lạnh lùng, đến nỗi như đóng băng.

Nhà bếp có một đầu bếp cùng hai người giúp việc. Vân Phỉ cũng không yên tâm lắm nên bảo Tề Thị xuống phụ trách nhà bếp, Phục Linh thì chuyên tâm chăm lo cho A Tông.

Bận bịu suốt buổi chiều, sắp xếp hành lý đâu vào đấy, thấy sắp tới giờ đi tham dự yến tiệc nên Vân Phỉ và Vân Tông chia nhau đi tắm rửa, chuẩn bị sẵn sàng, chờ người trong cung tới đón.

Giờ Dậu ba khắc, Tần Phương dẫn người đánh xe đến đón rất đúng giờ.

Vân Phỉ vừa thấy cỗ xe ngựa xa hoa lộng lẫy kia thì thầm nghĩ, quả nhiên là hoàng gia có rất nhiều tiền, cho dù là hoàng thất đã sa sút thì khí thế này vẫn khiến người ta phải tròn mắt nhìn.

Lúc lên xe, nàng càng phải tắc lưỡi. Thùng xe rộng rãi, đi đứng ngồi nằm trong ấy đều không bị gò bó. Bốn góc trên trần xe nạm bốn viên dạ minh châu, vách tường thì dán vải lụa màu vàng kim có thêu hoa văn như ý cát tường bằng chỉ bạc, bên trong thì nhồi bông nên dù đường khó đi, không cẩn thận đụng vào vách thì cũng không bị đau.

Vân Tông ngắm nghía một cách hiếu kỳ rồi ao ước: “Tỷ tỷ, sau này xe ngựa của chúng ta cũng trang trí như vậy đi.”

Vân Phỉ đưa ngón tay trỏ lên môi, suỵt một cái: “Vậy là vượt quá quyền hạn, sẽ bị trị tội đó.”

Vân Tông lè lưỡi, tỏ vẻ không đồng ý.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ ôm Vân Tông, thì thầm vào tai nó: “A Tông, đệ phải nhớ đây là kinh thành chứ không phải Kinh Châu. Ở Kinh Châu, cha là vua một cõi, chúng ta có thể thích làm gì thì làm, nhưng ở đây thì không được. Mỗi lời nói hành động đều phải cẩn thận, đặc biệt là ở trong cung, ngàn lần không được nhiều lời, chỉ cần giả câm giả điếc, giả ngu giả ngốc là được.”

Vân Tông thở hắt ra, nói: Tỷ tỷ, đệ vốn không có gì để nói với mấy lão già đó.” Sáng hôm nay, lúc gặp mặt hoàng thượng, thừa tướng, thái phó, vân vân... ở bên cạnh đều là mấy ông già, đúng là vừa không thú vị, vừa ngột ngạt.

“Mặc kệ là ai, chỉ cần hỏi tới chuyện của cha thì đệ cứ nói không biết là được.”

Vân Tông hừ một cái: “Thì đệ vốn không biết gì cả mà.”

Bởi vì Vân Định Quyền nhẫn tâm đưa nó tới kinh thành làm con tin nên trong trái tim bé nhỏ của A Tông đã tràn ngập sự bất mãn cùng thất vọng đối với cha. Thêm vào đó, từ nhỏ tới lớn đều là mẹ và tỷ tỷ chăm sóc nó, Vân Định Quyền rất ít khi về nhà nên đối với hắn, Vân Tông kính sợ nhiều hơn là gần gũi.

Vân Phỉ nghĩ ngợi một chút, lại nói tiếp: “Bất luận người ta hỏi cái gì, đệ cứ giả ngây giả dại là được. Nhất định phải nhớ cho kỹ, nói nhiều sai nhiều, kẻ có trí tuệ là kẻ biết giả ngu.”

Vân Phỉ nghĩ ngợi một chút, lại nói tiếp: “Bất luận người ta hỏi cái gì, đệ cứ giả ngây giả dại là được. Nhất định phải nhớ cho kỹ, nói nhiều sai nhiều, kẻ có trí tuệ là kẻ biết giả ngu.”

Vân Tông chỉ hiểu lơ mơ nhưng vẫn gật đầu, tâm trạng thoải mái vừa nãy cũng bị vẻ nghiêm túc của tỷ tỷ làm cho trở nên nặng nệ hơn.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ xoa đầu nó, nhẹ nhàng nói: “A Tông, chuyện sẽ đâu vào đấy cả thôi. Chuyện gì cũng phải nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp, đệ được đi học cùng hoàng thượng, đó là phúc của đệ. Thừa tướng toàn tìm cho người những vị lão sư giỏi nhất.”

Vân Tông gật đầu, ôm cánh tay của nàng, lẩm bẩm: “Đệ ở Kinh Châu cũng có thể học được vậy, ở kinh thành không được gặp mẹ.” Nói xong, mắt lại chớp chớp, hai giọt nước mắt tròn xoe rơi xuống.

Vân Phỉ ôm lấy A Tông, lòng cảm thấy chua xót. Hai người đều xa nhà lần đầu tiên, đến một nơi thật xa lạ, nhìn thì có vẻ yên bình nhưng lại đầy rẫy những nguy hiểm ngầm, từ nay về sau mọi thứ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Xe ngựa tới trước Ứng Thiên Môn, Phục Linh và Tống Kinh Vũ phải ở ngoài cung chờ, Vân Phỉ dẫn A Tông vào cung.

Vào lúc hoàng hôn, cung điện được ánh chiều tà mạ lên một vầng sáng màu vàng kim. Trong cơn im lìm, sinh ra một sự uy nghiêm cô tịch. Vân Phỉ nắm tay A Tông men theo con đường bằng đá phía bên phải, chậm rãi bước về cung điện phía nam sừng sững.

Ánh tịch dương từ từ chiếu xuống, Đức Dương Cung hùng vĩ nằm ngay giữa giao điểm của những cung điện khác trong hoàng thành, ngói lưu ly trên mái vòm phát quang lấp lánh, rực rỡ sáng ngời. Bao quanh cung điện là một hồ nước xanh biêng biếc, đại biểu cho ý nghĩa trời tròn đất vuông. Đúng vào lúc lên đèn, tất cả đèn trong cung điện bỗng bừng sáng, từng ngọn, từng ngọn liên tiếp phừng lên, giống như một cơn sóng lớn từ xa ập tới gần, khí thế rào rạt khiến người ta phải say sưa mà nhìn.

Vân Phỉ nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng này, loáng thoáng hiểu được tại sao lại có nhiều người muốn ngồi trên điện Kim Loan đến thế.

https://thuviensach.vn

Người trong cung dẫn nàng và A Tông men theo những bậc thang bằng ngọc trắng, tiến vào Đức Dương Cung.

Bên trong điện sáng như ban ngày, những giá nến làm từ đồng đen cao bằng nửa người thấp thoáng sau những bức màn che trùng điệp, tầng tầng lớp lớp như sóng biển cuồn cuộn. Tấm thảm màu đỏ trên mặt đất thêu đầy hoa mẫu đơn, rực rỡ như thể mãi mãi không tàn.

Đây đã là lần thứ hai A Tông gặp hoàng thượng nên trấn định hơn lúc chiều rất nhiều. Vân Phỉ thì xưa nay bạo dạn nên khi được người dẫn vào thì cúi đầu bước vào điện, quỳ huống hành lễ.

Sau ba quỳ chín lạy, một giọng nói non nớt và lảnh lót vang lên: “Bình thân, ban cho ngồi.”

Vân Phỉ đa tạ xong thì được dẫn đến chỗ ngồi phía dưới để dự tiệc. Lúc này, nàng khẽ ngước mắt lên, nhanh chóng liếc nhìn tiểu hoàng đế Triệu Mân đang ngồi phía trên một cái.

Triệu Mân lớn hơn Vân Tông ba tháng, nhìn có vẻ không khỏe mạnh như Vân Tông mà gầy gò mảnh mai như một bé gái, mặt mũi ngây thơ, cho dù có mặc long bào thì cũng không có khí chất của bậc đế vương.

Nàng từng nghe cha mình nói lúc Cảnh Đế băng hà, thái hậu Gia Nghĩa vẫn đang mang thai. Lúc ấy trong triều chia thành ba phe: một phe ủng hộ lập Tần Vương làm hoàng đế, một phe ủng hộ lập Ngô Vương kế vị, còn một phe khác do Úy Trác cầm đầu thì kiên quyết đòi đợi thái hậu sinh hoàng tử kế thừa ngôi hoàng đế. Đại Tề bắt đầu loạn từ đó.

Vì muốn sớm ổn định tình hình, Úy Trác bắt thái y dùng thuốc trợ sản làm cho thái hậu Gia Nghĩa sinh Triệu Mân sớm một tháng, cho nên vị tiểu hoàng đế này cứ yếu ớt không khỏe.

https://thuviensach.vn

Ngồi phía tay phải của Triệu Mân là một ông lão hơn năm mươi tuổi, mắt sáng như đuốc. Ánh mắt Vân Phỉ vừa thoáng chạm vào ông ta là vội vã cụp mắt xuống. Người này chắc là thừa tướng Úy Trác quyền hành khuynh triều đây.

Úy Đông Đình ngồi phía dưới Úy Trác, ánh mắt lặng lẽ lướt qua người nàng. Lúc này Vân Phỉ mặc một bộ váy càng thêm đoan trang thùy mị, tuổi còn trẻ mà đã mặc màu tím sậm, nhưng điều kỳ lạ là nó càng tôn thêm làn da trắng nõn nà như tuyết của nàng. Người nàng như một quả nho tím làm bằng ngọc sáng lấp lánh, ướp đẫm mật, khiến người ta không kìm được mà muốn ngậm vào miệng, nuốt vào bụng.

Bữa tiệc tẩy trần này hết sức vô vị. Vân Phỉ thầm tức cười, cái gì mà triều đình Đại Tề, rõ ràng là thiên hạ của họ Úy. Thái hậu, thừa tướng, đại tướng quân cùng tụ lại một chỗ, bữa tiệc trong cung này chính là bữa tiệc của nhà họ Úy.

Thừa tướng Úy Trác hết sức kiệm lời, gần như cả buổi tối không nói được câu nào, nhưng Vân Phỉ lại tự dưng cảm thấy khí thế nặng nề mạnh mẽ ấy không lúc nào không có. A Tông còn nhỏ, hoàng đế cũng là trẻ con nên giữa vua tôi không có gì để nói. Chỉ có thái hậu là thỉnh thoảng hỏi Vân Phỉ vài câu mới giảm bớt sự tẻ nhạt và ngại ngùng.

Thái hậu Gia Nghĩa Úy Lâm Lang chỉ mới hơn hai mươi tuổi, đoan trang xinh đẹp, khí chất cao quý, dung nhan kiều diễm đến nỗi không thể chê vào đâu kia có vài phần giống với Úy Đông Đình. Nhưng cho dù là mỉm cười thì thần sắc của nàng ta vẫn thoáng mệt mỏi. Bên cạnh rực rỡ xa hoa, người người tấp nập nhưng nàng lại tạo cho người ta một cảm giác xa xôi, giống như một đám mây đậu trên đỉnh vinh hoa phú quý, bồng bềnh mờ ảo, không có gì quyến luyến. Chắc có lẽ là vì đang tuổi thanh xuân mà phải sống thủ tiết trong cung đây.

https://thuviensach.vn

Bữa tiệc tẩy trần tẻ nhạt này cuối cùng cũng kết thúc. Hoàng thượng thưởng cho A Tông văn phòng tứ bảo [1] và vài bức tranh chữ nổi tiếng. Thái hậu thưởng cho Vân Phỉ một bộ trang sức bằng vàng nạm ngọc cùng một chiếc áo khoác bằng da chồn trắng rất lộng lẫy.

[1] Văn phòng tứ bảo: bốn báu vật trong văn phòng, tức bút - mực - giấy - nghiên.

Tỷ đệ Vân Phỉ tạ ân rồi cáo từ. Họ được cấm vệ quân đưa ra cung, hộ tống về nơi mình ở.

Hôm sau, vừa ăn xong bữa sáng, Tần Phương dẫn hai thái giám và sáu cấm vệ quân đánh xe tới đón Vân Tông vào cung, chạng vạng thì đưa về nhà. Tuy trên đường có người hộ tống nhưng Vân Phỉ vẫn không yên tâm, bảo Tống Kinh Vũ lén đi theo phía sau, để phòng ngừa lỡ có chuyện gì.

Trước mắt, Triệu Mân đang trọng dụng Vân Định Quyền nên tuy cùng cảnh ngộ làm con tin nhưng Vân Tông sướng hơn Tần Dị Nhân [2] năm xưa rất nhiều. Nhờ có tiểu hoàng đế, hiện nay nó được học với lão sư giỏi nhất của Đại Tề. Vân Phỉ cảm thấy lần đi kinh thành này cũng coi là có ích cho sự trưởng thành của A Tông. Có câu thầy nghiêm thì trò giỏi, ở Kinh Châu có mẹ che chở chiều chuộng nên khó thành tài được.

[2] Tần Dị Nhân: chính là cha của Tần Thủy Hoàng, năm xưa cũng bị đưa đi làm con tin ở nước Triệu

Có điều A Tông lại không nghĩ như vậy, bước vào hoàng cung chẳng khác nào với việc hoàn toàn mất đi tự do, bên cạnh lại toàn là người lạ. Lão sư nghiêm khắc đáng sợ, thái giám mặt cười vặn vẹo, tiểu hoàng đế ra vẻ ông cụ non, còn có cả bài tập vừa nhiều vừa khó.

Ngày đầu tiên dài đăng đẵng như một năm cuối cùng cũng trôi qua, lúc Tần Phương dẫn nó ra cung, nó mừng đến sắp khóc, có cảm giác như tìm được đường sống từ trong chỗ chết.

https://thuviensach.vn

Nhưng đúng lúc này, đại tướng quân Úy Đông Đình lại từ xa bước tới, mình mặc áo giáp mềm, tay cầm kiếm, người còn chưa tới mà khí thế mạnh mẽ đáng sợ kia đã như một cái lồng sắt, bao phủ ngập cả đầu.

Vân Tông lập tức vội vàng đứng ở bên đường hành lễ nhanh như một con sóc.

Bởi vì nó là đệ đệ của Vân Phỉ nên Úy Đông Đình cũng có hảo cảm với đứa trẻ bụ bẫm dễ thương này, đã gặp được thì cũng thuận miệng hỏi nó vài câu về chuyện học hành.

Vân Tông miễn cưỡng trả lời vài câu qua loa, rất muốn được chuồn cho xong.

Đột nhiên Úy Đông Đình gọi nó lại, khom người xuống, nhẹ nhàng hỏi: “Lúc ở nhà, tỷ tỷ của đệ có thích đọc sách không?”

Vân Tông đang định trả lời, chợt nhớ tới lời dặn của tỷ tỷ, bất luận kẻ nào hỏi tới chuyện trong nhà thì đều phải nói không biết nên lập tức trả lời: “Đệ không biết.”

Không biết? Úy Đông Đình nhíu mày, hỏi tiếp: “Vậy nàng ấy thích làm gì?”

Vân Tông tròn xoe đôi mắt, lắc đầu tiếp: “Không biết.” Hừ, đừng hòng thám thính được tin tức gì từ miệng của ta.

Úy Đông Đình cảm thấy rất tức cười: “Vậy đệ biết cái gì?”

Vân Tông chớp mắt: “Cái gì đệ cũng không biết.”

Úy Đông Đình: “.....”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Hung Thần Dữ Tợn

Vân Tông vừa về tới chỗ ở liền từ trên xe ngựa nhảy xuống, chạy nhanh đến bên cạnh Vân Phỉ, ôm lấy nàng, hệt như vừa từ cõi chết trở về gặp lại người thân.

A Tông vào cung, Vân Phỉ cũng mong nhớ nó suốt cả ngày. Nàng nâng khuôn mặt bụ bẫm của nó lên, hôn thật mạnh vào má nó một cái xong mới ân cần hỏi: “Hôm nay đệ ở trong cung thế nào?”

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi là nước mắt của Vân Tông đã tuôn ào ạt: “Hu hu, không tốt, đệ bị đánh.” Nó ấm a ấm ức xòe bàn tay ra cho tỷ tỷ xem.

Vân Phỉ vừa nhìn thấy là phải hít hà một cái. Bàn tay be bé vốn vừa trắng vừa tròn nay lòng bàn tay vừa sưng vừa đỏ, ở giữa còn bị trầy da.

Phục Linh và Tề Thị đều kinh hãi la lên, vội vàng bước tới hỏi: “Ai đánh vậy?”

Mồm A Tông méo xệch: “Thái phó.”

Vừa nghe tới thái phó Dương Văn Thạc, Vân Phỉ cũng không biết làm sao. Ông lão bảy mươi hai tuổi ấy xuất thân là trạng nguyên, học thức uyên thâm, đức cao vọng trọng, e là ngay cả tiểu hoàng thượng ông ấy còn dám khẽ tay chứ nói chi là A Tông.

Vân Phỉ cầm bàn tay của A Tông, thổi thổi mấy cái, an ủi: “Không sao không sao, tối nay ăn chén canh gà là khỏi ngay mà.”

https://thuviensach.vn

Vừa nghĩ tới việc đệ đệ từ trong bình mật rơi vào hố băng, A Phỉ cũng rất đau lòng. Tối hôm ấy nàng cố ý bảo Tề Thị làm rất nhiều món ăn để bù dắp cho A Tông. Canh gà, thịt kho, hạt sen đều là những món sở trường của Tề Thị. Vân Tông ăn ngấu nghiến. Kết quả là sáng hôm sau, nó bèn kêu la inh ỏi là bị đau bụng.

Phục Linh vội vàng gọi Vân Phỉ tới.

Tề Thị ở bên giường, quýnh đến nỗi mặt biến sắc: "Tiểu thư, có phải do tối qua ăn nhiều thịt quá không? Cho nên không tiêu?"

Vân Phỉ vội vã bước tới, đầu tiên là sờ lên trán A Tông, thấy nó không bị sốt thì mới hơi yên lòng. Nàng quay đầu nói với Phục Linh: "Ngươi mau bảo Tống Kinh Vũ lập tức đi mời đại phu đến."

Vân Tông nhăn đôi mày lại, kêu đau inh ỏi khiến Phục Linh và Tề Thị đều quýnh quáng chạy tới chạy lui như con quay. Vân Phỉ thì càng sốt ruột hơn, cứ đứng ở cửa ngóng trông đại phu đến.

Cuối cùng thì Tống Kinh Vũ cũng dẫn một chàng trai áo xanh tới, vượt qua hai lớp cửa, bước nhanh vào trong. Vân Phỉ nhìn thấy hộp thuốc trên lưng của hắn ta thì thở phào một hơi. Nhưng khi nhìn rõ được tướng mạo của hắn thì không khỏi chau mày lại.

Vị đại phu này quả thật còn rất trẻ, nhìn có vẻ như chỉ hơn hai mươi tuổi, diện mao anh tuấn, áo xanh thanh thoát, không hề giống một đại phu mà giống một thư sinh nho nhã hơn.

A Tông bị bệnh, lúc này Vân Phỉ ước gì có thể gọi cả ngự y trong cung tới. Vừa thấy Tống Kinh Vũ dẫn một vị đại phu còn quá trẻ tới thì trong lòng hơi thất vọng.

Tống Kinh Vũ không hề tùy tiện dẫn một người tới. Trước khi đi, hắn đã hỏi mấy vị cấm vệ quân canh ở cửa, bốn người này cùng đồng thanh đề

https://thuviensach.vn

cử hiệu thuốc Hạnh Lâm đã có hơn trăm năm lịch sử.

Tống Kinh Vũ hỏi đường xong thì lập tức chạy chới hiệu thuốc Hạnh Lâm. Thấy Chương Tùng Niên còn quá trẻ hắn cũng hơi do dự, nhưng nghe nói hắn là cháu đích tôn của Chương gia, mười sáu tuổi đã bắt đầu trị bệnh cho người ta thì Tống Kinh Vũ mới dám mời về nhà.

Vân Phỉ không hề biết lai lịch của Chương Tùng Niên, vì thấy hắn còn quá trẻ nên cứ đưa mắt đánh giá hắn mãi, ánh mắt rõ ràng viết là không hề tin tưởng.

Bắt gặp phải ánh mắt của nàng, Chương Tùng Niên bỗng sững người. Thiếu nữ trước mặt mặc váy màu xanh nhạt bằng lụa mỏng, tóc đen mắt huyền, xinh tươi như ngọc, giống như là tiên nữ không hề nhuốm chút bụi trần. Chỉ có điều đôi mắt ấy không hề tĩnh lặng, đạm mạc, không một gợn sóng như mắt tiên nữ mà lại đen láy như ngọc, trong veo, sáng lấp lánh, cứ nhìn hắn không hề chớp mắt. Khi ánh mắt chạm vào nhau, dường như có một làn gió xuân tươi đẹp thổi tới, khiến gương mặt hắn hơi nóng lên.

Tống Kinh Vũ nói: “Tiểu thư, đây là Chương đại phu của hiệu thuốc Hạnh Lâm.”

“Chương đại phu, mời vào trong.” Vân Phỉ nghiêng mình mời hắn vào phòng.

Vân Tông nằm trên giường, vẫn đang không ngừng kêu đau.

Vân Phỉ dịu dàng nói: “A Tông, đại phu đến rồi.”

Chương Tùng Niên bước tới, trước tiên là hỏi chuyện ăn uống thật tỉ mỉ, sau đó liền đưa tay nhấn vào bụng Vân Tông. Ngón tay còn chưa kịp chạm vào bụng, Vân Tông đã kêu lên thảm thiết, khiến Vân Phỉ giật mình nhảy dựng lên.

https://thuviensach.vn

Chương Tùng Niên mỉm cười: “Đừng sợ, chỗ này có đau không?”

“Đau... Ai da...”

Chương Tùng Niên lại đổi sang chỗ khác: “Vậy chỗ này thì sao?”

“Cũng đau.”

Chương Tùng Niên liên tục nhấn vài chỗ khác nhau, rõ ràng bụng Vân Tông mềm mại chứ không hề bị trương cứng nhưng Vân Tông vẫn cứ kêu đau, khiến Vân Phỉ ở bên cạnh sốt ruột đến vã mồ hôi.

Chương Tùng Niên loại trừ khả năng bị những bệnh nặng, sau khi bắt mạch xong lại bảo A Tông lè lưỡi ra để hắn nhìn thật tỉ mỉ, cuối cùng hắn quay qua nói với Vân Phỉ: ”Tiểu công tử không có gì đáng lo, chỉ hơi bị chướng bụng, uống chút thuốc tiêu là sẽ không sao ngay.”

Vân Phỉ không tin cho lắm, tròn mắt hỏi: “Thật sao?” Trong tình thế cấp bách, nàng bất giác khom người xuống, đến gần Chương Tùng Niên. Một hương thơm thoang thoảng chợt ùa vào mũi hắn.

Trong nhất thời, Chương Tùng Niên không dám nhìn vào mắt nàng, chỉ cúi mắt xuống, gật đầu, sau đó mở hộp thuốc ra, lấy ba gói thuốc bột đưa cho Vân Phỉ: “Ngày uống ba lần, hòa với nước ấm.”

Vân Phỉ nửa tin nửa ngờ nhìn mấy gói thuốc gói bằng giấy màu vàng, hỏi lại để xác nhận: “Chỉ cho thuốc có một ngày sao?”

“Một ngày là khỏi.” Ánh mắt Chương Tùng Niên ánh lên vẻ tự tin, giọng cũng rất chắc chắn.

Sau khi Chương Tùng Niên đi, Vân Phỉ không nén được mà hỏi: “Vị đại phu này trẻ quá, ta cứ thấy không yên tâm thế nào ấy. Có cần tới nơi khác tìm một vị đại phu lớn tuổi hơn không?”

https://thuviensach.vn

Tống Kinh Vũ không khỏi bật cười: “Tôi đã hỏi rồi, hiệu thuốc nổi tiếng nhất ở gần đây chính là hiệu thuốc Hạnh Lâm của Chương gia, nó đã có lịch sử hơn trăm năm. Thuốc tiêu hóa dành của trẻ con của hiệu thuốc Hạnh Lâm nổi tiếng nhất kinh thành, ngay cả tiểu hoàng thượng trong cung cũng thường uống. Chương Tùng Niên là cháu đích tôn của Chương gia, mười sáu tuổi đã đến hiệu thuốc khám bệnh, tiểu thư cứ yên tâm đi.”

Vân Phỉ nghe thấy những lời này thì mới thay đổi đôi chút cách nhìn về Chương Tùng Niên. Đúng lúc này, Tần Phương đánh xe đến đón Vân Tông vào cung, Vân Phỉ vội vàng ra báo cáo việc A Tông bị bệnh, thạm thời xin cho nó nghỉ ba ngày.

Tần Phương nói: “Tiểu công tử cứ an tâm dưỡng bệnh, nô tài sẽ trở về bẩm báo với hoàng thượng.”

“Đa tạ Tần công công.”

Tần Phương dẫn người về lại hoàng cung.

Vân Tông ở trong nhà, uống hết ba gói thuốc kia mà vẫn không đỡ chút nào. Ăn tối xong, nó lại ôm bụng kêu đau. Vân Phỉ bảo Tống Kinh Vũ đi mời Chương Tùng Niên tới lần nữa.

Lúc sắp chạng vạng, Chương Tùng Niên vội vội vàng vàng tới, vừa nhìn là đã thấy một thiếu nữ thướt tha, đang kiễng chân mong chờ ở hành lang. Trong ánh trời chiều, làn váy mỏng nhạt màu trở nên mờ ảo, giống như viên ngọc sáng bước bao bởi làn khói xanh lờ mờ. Hành lang hết sức bình thường kia dường như cũng thêm phần thanh nhã nhờ có sự xuất hiện của nàng.

Hắn chưa bao giờ thấy một thiếu nữ động lòng người đến thế. Nhanh nhẹn hoạt bát, phóng khoáng tự nhiên, thấy đàn ông xa lạ cũng không hề ngượng ngùng.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nhìn thấy Chương Tùng Niên liền vội vàng bước tới, hỏi: “Chương đại phu, chẳng phải huynh đã nói ba gói thuốc uống trong một ngày là sẽ khỏi sao? Sao đệ đệ của ta còn không ngừng đau bụng?”

Chương Tùng Niên vẫn hỏi cách ăn uống của A Tông trước.

Vân Phỉ chỉ nói: “Khẩu vị của nó rất tốt, ăn uống bình thường. Bữa tối lúc nãy là cháo trắng thanh đạm thôi.”

Chương Tùng Niên bước vào phòng, sau khi bắt mạch xong lại kiểm tra một lượt, sau đó ngẩng đầu lên nói với Vân Phỉ: “Thứ cho ta nói thẳng, tiểu công tử không hề có bệnh gì cả.”

Vân Phỉ buột miệng nói ngay: “Nó không ngừng đau bụng, sao lại không có bệnh gì được. Ta thấy là do huynh xem không ra bệnh thì có.”

Chương Tùng Niên xuất thân từ Hạnh Lâm thế gia, từ mười sáu tuổi đã ra hiệu thuốc xem bệnh, chưa từng gặp phải ai nghi gờ y thuật của mình như thế. Nhưng đối mặt với một thiếu nữ xinh đẹp thanh thuần như vậy, hắn không cách nào nổi giận được, chỉ đỏ mặt, nhẹ nhàng nói: “Nếu tiểu thư không tin thì có thể tới hiệu thuốc khác mời đại phu đến đây.”

“Nếu đại phu khác khám ra bệnh thì huynh phải trả lại tiền khám bệnh cho ta đấy.” Vì nôn nóng, đôi mắt của Vân Phỉ sáng quắc lên, sáng lấp lánh.

Chương Tùng Niên gật đầu, sắc mặt hơi lúng túng.

Đúng lúc này, Phục Linh bước vào nói: “Tiểu thư, đại tướng quân dẫn ngự y đến.”

Đúng lúc này, Phục Linh bước vào nói: “Tiểu thư, đại tướng quân dẫn ngự y đến.”

Ngự y! Vân Phỉ vừa mừng vừa lo, vội vàng đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Sắc trời đã tối dần, ngoài cửa đã treo cao đèn lồng, dáng người cao lớn của Úy Đông Đình đã đi đến hành lang, theo sau là một ông lão gần sáu mươi tuổi. Vân Phỉ vừa nhìn bộ dạng râu tóc bạc phơ của ông ta liền cảm thấy như được uống thuốc an thần. Trẻ tuổi là không tin tưởng được, diện mạo có anh tuấn cũng vô dụng.

Úy Đông Đình nói: “Thái hậu biết Vân Tông bị bệnh nên cố ý bảo Lưu ngự y tới chẩn trị.”

“Đa tạ thái hậu. Lưu ngự y, mời vào trong.” Vân Phỉ lập tức tươi cười, nhiệt tình và kính cẩn mời Lưu Khánh Hòa vào trong. Trong lúc vội vàng, nàng hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Úy Đông Đình, ánh mắt chưa từng liếc qua y một cái.

Úy Đông Đình vừa bước vào phòng liền phát hiện trong phòng còn có một chàng trai tuấn tú tao nhã thì lòng không khỏi trầm xuống, cứ nhìn Chương Tùng Niên nhiều lần.

Chương Tùng Niên không hề biết Úy Đông Đình nhưng lại quen Lưu Khánh Hòa. Vị ngự y trong cung này chính là bạn thân của ông nội hắn nên vội vàng bước tới chào hỏi.

Lưu Khánh Hòa thấy hắn thì cũng cảm thấy hơi bất ngờ, hỏi: “Sao cháu cũng ở đây?”

“Vãn bối đến xem bệnh cho vị tiểu công tử này.” Chương Tùng Niên thuận tiện kể qua chẩn đoán của mình một lần nữa.

Úy Đông Đình thở phào một hơi, thì ra là đại phu của hiệu thuốc Hạnh Lâm. Có điều nha đầu này cứ nhìn người ta không chớp mắt là sao?

Lưu Khánh Hòa nghe Chương Tùng Niên kể sơ qua thì trong lòng đã đoán được phần nào. Ông ta thường hay khám bệnh cho tiểu hoàng đế, kinh nghiệm vô cùng phong phú. Sau khi bắt mạch xong thì kiểm tra một lượt,

https://thuviensach.vn

sau đó vuốt chòm râu bạc, trầm ngâm giây lát rồi nói với Úy Đông Đình: “Đại tướng quân, tiểu công tử không hề có gì đáng lo, đau bụng chắc là do vấn đề tâm lý hoang mang gây nên.”

Vân Phỉ không dám tin.

Vân Tông lập tức ôm bụng, lăn lộn trên giường: “Không phải không phải, ta bị bệnh thật mà, bụng của ta rất đau, tay của ta cũng đau chết được.”

Úy Đông Đình bỗng nở nụ cười, nói với Lưu Khánh Hòa: “Các người ra trước đi, để ta xem thử xem.”

Mọi người lần lượt ra ngoài.

Vân Phỉ nghi hoặc nhìn Úy Đông Đình bước tới bên giường của Vân Tông, lòng tự nhiên có chút hồi hộp khó tả.

Vân Tông càng khẩn trương, rụt người trong chăn, tròn xoe đôi mắt, lí nhí hỏi: “Đại tướng quân, ngài biết chữa bệnh sao?”

Úy Đông Đình gật đầu, khom người xuống, nghiêm nghị nói: “Theo ta thấy, bụng của đệ bị đau là do ruột bị hư. Bây giờ mổ bụng ra, cắt đoạn ruột bị hư ấy đi thì bụng sẽ không đau nữa.”

Vân Phỉ hoàn toàn không biết nói gì... Úy tướng quân, nói ngài là lang băm thì vẫn còn vũ nhục hai chữ lang băm ấy đấy.

Vân Tông sợ đến nỗi mặt tái mét: “Đệ không muốn.”

Úy Đông Đình rút thanh kiếm ngang hông ra, ôn hòa nói: “Đệ đừng sợ, đây là thanh bảo kiếm Thái A, gió thổi tóc qua cũng bị đứt, cắt thịt cũng rất bén.”

https://thuviensach.vn

A Tông thét lên một tiếng, từ trên giường nhảy xuống. “Tỷ tỷ, cứu đệ.”

Vân Phỉ không nhịn được, cả giận: “Úy tướng quân, làm gì mà phải dọa nó.”

Úy Đông Đình cầm kiếm bước tới một bước: “A Tông đừng sợ, ta đến chữa bệnh cho đệ đây.”

“Bụng của đệ không có đau, đệ lừa tỷ đấy, đệ không qua đó đâu.” A Tông sợ đến nỗi mặt trắng bệch, lập tức chạy tới leo lên người Vân Phỉ nhanh như một con khỉ con. Đáng tiếc nó quá nặng, Vân Phỉ cũng không bế nổi nó, nó thì hoảng hốt ôm lấy cổ Vân Phỉ, ra sức trèo lên làm Vân Phỉ sắp ngã xuống đất.

Úy Đông Đình nhanh tay tinh mắt, lập tức nắm eo nàng kéo lại.

Vân Phỉ ôm A Tông, cùng nhào vào lòng y. Úy Đông Đình cười khẽ một tiếng, đỡ bọn họ dậy.

Mặt Vân Phỉ đỏ ửng lên, kéo A Tông từ trong lòng mình ra, trách mắng: “Thằng nhóc xấu xa, sao đệ lại gạt người ta.”

“Đệ không muốn...” Vân Tông vừa nói mấy chữ đầu, liếc thấy Úy Đông Đình cầm bảo kiếm Thái A đứng bên cạnh, mặt đầy uy vũ, hết sức đáng sợ thì lập tức ngậm miệng lại, không nói tiếp được nữa.

Vân Phỉ lập tức hiểu ra duyên cớ, thì ra nó không muốn vào cung học tập nên mới giả bệnh. Quan tâm quá sẽ bị loạn, trước nay nàng luôn tinh ý, không ngờ lại bị thằng quỷ nhỏ này lừa gạt.

Úy Đông Đình cười hiểu biết: “Chiêu này hoàng thượng cũng từng dùng tới, bị ta chữa một lần là khỏi ngay.”

https://thuviensach.vn

“Úy tướng quân anh minh.” Trong mắt Vân Phỉ lộ ra vẻ kính trọng bội phục rất hiếm thấy, trên mặt lộ ra đôi má lúm đồng tiền, ánh mắt dịu dàng, trong trẻo như nước.

Úy Đông Đình bất chợt cảm thấy lòng như có gió mát thổi qua, như nước xuân khẽ chảy qua đồng cỏ. Đột nhiên nàng đảo mắt, mỉm cười thật khẽ: “Nếu A Tông có được một người cậu như Úy tướng quân thì thật tốt.”

Nhất thời, một cơn gió lạnh lẽo hắt hiu thổi qua làm đóng băng cả dòng nước xuân vừa rồi. Úy Đông Đình nghiến răng nghiến lợi: Cậu...

Vân Tông vùi đầu vào lòng tỷ tỷ, nhỏ tiếng lẩm bẩm: “Đệ không cần một người cậu như thế.”

Xem ra con trai cần phải có một người để kính sợ mới được, nếu không sẽ trở nên bất trị.

Vân Phỉ véo khuôn mặt bụ bẫm của A Tông, dọa nó: “Nếu lần sau đệ còn dám gạt tỷ nữa thì tỷ sẽ cho đệ làm con nuôi của Úy tướng quân.”

Con nuôi! Mắt Úy Đông Đình tối sầm lại, tức đến nỗi muốn hộc máu.

Vân Tông mang bộ mặt thật tội nghiệp, từ kẽ tay của tỷ tỷ len lén nhìn sang. Mặt của đại tướng quân đã đen đến mức có thể dùng làm mực viết chữ được rồi. Cứu mạng trời ơi, con không muốn có một nghĩa phụ hung dữ như thế.

“Hừ, sau này còn dám không thành thật nữa là tỷ sẽ giao đệ cho đại tướng quân dạy dỗ.”

A Tông không ngừng xin tha thứ: “Tỷ tỷ, đệ không dám nữa.”

Úy Đông Đình hít sâu một hơi, lạnh giọng nói: “A Tông, đệ ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với tỷ tỷ của đệ.”

https://thuviensach.vn

Vân Tông lập tức chuồn mất tiêu, còn nhanh hơn cả thỏ, quả nhiên là giả bệnh. Vân Phỉ vừa tức giận vừa tức cười, nàng ngước mắt nhìn Úy Đông Đình, y đang sa sầm mặt nhìn nàng.

Vân Phỉ chả hiểu gì nên chớp chớp mắt, cảm thấy ngơ ngác trước cơn tức giận của Úy Đông Đình. Nàng nghĩ ngợi một chút thì chợt hiểu ra, nhất định là bởi vì ba ngàn lượng bạc kia.

Nàng vội vàng cười ngọt ngào: "Đại tướng quân, số bạc ấy tôi đã mang đến, đang định tìm cơ hội để trả lại cho ngài đây. Ngài đợi một lát, tôi đi lấy để trả lại cho ngài."

Úy Đông Đình lập tức vươn tay ra chặn đường của nàng lại, lạnh lùng nói: "Thế lãi thì phải tính sao đây?"

Vân Phỉ ngẩn ra, nụ cười cũng cứng lại: "Còn có lãi nữa sao?"

Y hừ một tiếng: "Đương nhiên."

Vân Phỉ thầm than khổ rồi, chỉ cười gượng hỏi: "Đại tướng quân muốn bao nhiêu tiền lãi?" Nàng thầm cầu nguyện sao cho tiền lãi đừng quá cao, nếu không thì mệt rồi.

"Lãi không cao, nhưng không thể trả bằng tiền được." Y nheo mắt nhìn nàng, ánh mắt sâu xa khó đoán.

Vân Phỉ ngơ ngác: "Vậy trả bằng cái gì? Hiện vật sao?"

"Chẳng phải nàng thông minh tinh ý lắm sao?" Úy Đông Đình ngước đầu lên, vỗ vào đầu nàng một cái: "Tóm lại nàng cứ từ từ mà nghĩ, nghĩ ra phải dùng thứ gì để trả lãi thì hãy tới tìm ta." Nói xong, lại hừ một cái thật to rồi phất tay bỏ đi...

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ghen Tuông Tức Tối

Vân Phỉ không cách nào ngờ được y lại vỗ đầu của nàng, cò chưa kịp hết kinh ngạc thì Úy Đông Đình đã đi ra khỏi phòng. Nàng tức tối sờ chỗ vừa bị y vỗ vào, nghĩ thầm: tên này đúng là keo kiệt bủn xỉn, cáo già xảo quyệt, còn chưa đầy một tháng mà đòi lãi liếc gì chứ. Không dùng tiền để trả thì dùng thứ gì đây? Vàng, ngọc trai hay đá quý?

Úy Đông Đình đi đến cửa, Vân Tông vừa thấy y là lập tức trốn ra sau lưng Tống Kinh Vũ.

Úy Đông Đình dừng bước, vẫy tay với nó.

Vân Tông rề rề rà rà tới trước mặt y, nhát như một con chuột, rụt rè nói: ”Đại tướng quân.” May mà thanh kiếm Thái A chém sắt như chém bùn, tóc bay qua cũng đứt kia đã được thu lại.

Úy Đông Đình vỗ vai nó, nhẹ nhàng nói: “Sau này, ban ngày đệ ở trong cung học tập với hoàng thượng, tối về tới nhà thì theo Tống giáo úy tập võ, cơ thể khỏe mạnh thì sẽ không bị bệnh nữa.”

A Tông vừa nghe thế thì sợ tới nỗi chân cũng nhũn ra, hai hàng nước mắt lập tức tranh nhau rơi xuống. Trời à, không muốn để cho người ta sống với sao. Ban ngày ở trong cung mệt chết đi được rồi, về tới nhà còn phải luyện võ nữa.

Nó rưng rưng nước mắt định tìm cứu viện, nhưng khổ là lúc này cứu tinh vẫn đang ở trong phòng phiền não rốt cuộc khoản lãi tự nhiên phát sinh kia là thứ gì.

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình mỉm cười nhìn nó: “Nếu đệ dám lười biếng, ta sẽ bắt đệ tới phủ tướng quân, đích – thân – dạy – dỗ.”

Bốn chữ phía sau y nói vừa chậm vừa nặng, giống như là lấy roi quất vào trái tim bé nhỏ của A Tông vậy, làm nước mắt nó chảy càng dữ dội hơn.

Vân Phỉ đứng trong phòng, nghe được những lời này thì vừa tức giận vừa tức cười, cơn giận dỗi đối với Úy Đông Đình cũng tan biến. Có vẻ như A Tông đang thiếu sự quản giáo nghiêm khắc thế này. Tuy trong lòng nàng rất mong A Tông tiến bộ nhưng lại không cách nào nhẫn tâm như người ngoài được. Vì thế, nàng dẹp bỏ hiềm khích, bước ra khỏi phòng để tiễn đại tướng quân về.

Chương Tùng Niên và Lưu Khánh Hòa đợi ở ngoài sân, Vân Phỉ nhớ tới việc vừa rồi mình nói oan cho Chương Tùng Niên thì trong lòng thấy rất áy náy, cho nên nàng nhẹ nhàng bước tới, nhún người hành lễ: “Vừa rồi tôi sốt ruột quá nên nói năng không biết kiềm chế, mong Chương đại phu rộng lượng bỏ quá cho.”

Mặt Chương Tùng Niên thoáng đỏ lên, vội vàng đáp lễ: “Không dám.”

Vân Phỉ khẽ mỉm cười với hắn.

Ánh đèn ấm áp trong sân chiếu sáng cả hai người. Cả hai đều đang tuổi thanh xuân, diện mạo đẹp như tranh, một nói một trả lời, giọng điệu nhẹ nhàng, giống như là một bức tranh tài tử giai nhân đẹp mê người trên sân khấu, hài hòa không sao nói nên lời.

Tự dưng lòng Úy Đông Đình thấy rất bực bội. Nàng chưa từng dịu dàng với y như vậy, chỉ có khi tính kế y thì mới cười dịu dàng và ngọt ngào như mật.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ dắt Vân Tông tiễn ba người ra ngoài cổng, lại nói tiếng cảm ơn với Lưu Khánh Hòa và Chương Tùng Niên.

Ngoải cửa có bảy tám cấm vệ quân đang đợi, Úy Đông Đình lên ngựa, dẫn đi đầu, lòng thì cứ cảm thấy nàng đối với tên Chương Tùng Niên ấy thân thiết quá mức.

Vân Phỉ hiểu lầm Chương Tùng Niên nên trong lòng cứ cảm thấy áy náy, hôm sau lại dẫn Phục Linh và Vân Tông ra phố mua một cây bút lông và một cái nghiên mực, đích thân đưa tới hiệu thuốc Hạnh Lâm.

Tống Kinh Vũ dẫn nàng đến đường Tây Phủ, cửa hiệu đầu tiên chính là hiệu thuốc Hạnh lâm. Có rất nhiều người ra ra vào vào, có vẻ như việc làm ăn rất hưng thịnh. Mấy năm nay, tên tuổi của hiệu thuốc Hạnh Lâm bỗng trở nên vang dội cũng là nhờ phúc của tiểu hoàng đế. Vị tiểu hoàng đế gầy gò ốm yếu này thường ăn không tiêu, Lưu Khánh Hòa bèn tiến cử thuốc tiêu hóa dành cho trẻ con của hiệu thuốc Hạnh Lâm. Dân chúng nghe ngay cả tiểu hoàng đế trong cung cũng dùng thuốc của hiệu thuốc Hạnh Lâm cho nên bèn ồ ạt kéo tới.

Chương Tùng Niên là cháu đích tôn của Chương gia, là người nối nghiệp được ông nội Chương Minh Toàn tận lực bồi dưỡng, từ mười sáu tuổi đã ra hiệu thuốc khám bệnh, tuy trẻ tuổi nhưng cũng có chút ít tiếng tăm trên đường Tây Phủ. Lúc Vân Phỉ bước vào, hắn đang khám bệnh cho người ta, gương mặt trẻ trung anh tuấn hết sức nghiêm túc và chăm chú, nhưng lại không mất đi vẻ ôn hòa.

Vân Phỉ dẫn Phục Linh và Vân Tông đứng sang một bên, đợi bệnh nhân đi bốc thuốc mới tiến tới.

Chương Tùng Niên thấy nàng thì hết sức bất ngờ, vội vàng đứng dậy nghênh đón, mặt cũng tự dưng đỏ ửng cả lên.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nói lý do mình đến, đưa bút và nghiên mực cho hắn, mỉm cười nói: ”Tặng cho Chương đại phu để viết đơn thuốc, cũng không biết huynh dùng có vừa tay hay không.”

Chương Tùng Niên hết sức ngạc nhiên và vui mừng, đầu tiên là từ chối, sau đó thì liên tục nói cảm ơn, gương mặt trắng trẻo tràn ngập những áng mây hồng, dáng vẻ luống cuống tay chân ấy quả thật là tức cười.

Vân Phỉ cáo từ ra về, Phục Linh liền nói nhỏ: “Tiểu thư, em thấy vị Chương đại phu ấy đã thích cô rồi.”

Vân Phỉ sẵng giọng: “Đừng nói lung tung.”

“Thật mà, cô xem tai của hắn ta cũng đỏ cả lên.”

Vân Phỉ cười phì một cái: “Là em thích người ta thì có, nếu không thì sao đến tai của người ta cũng nhìn kỹ như thế.”

Phục Linh đỏ mặt. “Sao tiểu thư lại trả đũa em thế chứ.”

Vân Phỉ cười rạng rỡ: “Trẻ con bị bệnh là chuyện thường xuyên, vị Chương đại phu này tuy tuổi còn trẻ nhưng y thuật lại cao minh, hơn nữa còn quen biết với Lưu ngự y, nói không chừng sau này còn phải nhờ vả người ta, cho nên ta mới đến xin lỗi và tặng quà, em đừng có nghĩ tầm bậy.”

Phục Linh gật đầu, lòng lại thầm than: vị Chương đại phu này tuổi trẻ tài cao, diện mạo anh tuấn, chỉ đáng tiếc thân phận không thể vào được mắt Vân Định Quyền, hắn và tiểu thư sẽ không thể có khả năng, chắc chắn chỉ có thể đơn phương tương tư mà thôi.

Hết ba ngày nghỉ, Tần Phương đến đón Vân Tông vào cung học tập như cũ.

https://thuviensach.vn

Tiểu hoàng đế Triệu Mân và Vân Tông tuy là quân thần, nhưng thật ra đều chỉ là trẻ con bảy tuổi, sau khi thân thiết với nhau, Vân Tông phát hiện người đáng sợ không phải là tiểu hoàng đế mà là thừa tướng Úy Trác và đại tướng quân Úy Đông Đình.

Người thứ nhất thì là một lão già có ánh mắt âm trầm, mặt luôn đen sì sì. Người thứ hai thì lại là một đại thúc có ánh mắt sắc bén, luôn mang bộ mặt anh tuấn. Chỉ cần hai người này cùng xuất hiện, phạm vi một trăm dặm xung quanh lập tức như có gió bắc hắt hiu, vạn vật hoang tàn, ngay cả tiểu hoàng đế cũng phải dè dặt. Vân Tông hy vọng mãi mãi cũng không gặp phải hai kẻ họ Úy này nhưng không biết sao mà Úy Đông Đình cứ thích tìm nó trò chuyện, mỗi lần gặp nó là liền hỏi vài câu linh tinh.

Chẳng hạn như hôm nay, nó lại xui xẻo chạm phải đại tướng quân. Vân Tông cung kính cúi đầu hành lễ, tim thì đập như đánh trống mà nhìn đôi giày màu đen kia đi đến trước mặt mình.

Con hỏa kỳ lân trên đôi giày dữ tợn nhìn Vân Tông, đáng sợ y hệt chủ nhân của nó vậy.

Trên đầu vang lên một giọng nói hơi trầm. “A Tông, mấy ngày nay về nhà tối có chăm chỉ luyện công không đấy?”

A Tông vội vàng gật đầu: “Bẩm đại tướng quân, ngày nào cũng luyện.”

“Ừ, ta sẽ hỏi lại tỷ tỷ của đệ sau, xem đệ có nói dối không.”

A Tông thầm kêu khổ, hừ một tiếng thật nhỏ như muỗi vo ve.

Phía trên lại im lặng giây lát, giọng của đại tướng quân bỗng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều: “Tỷ tỷ của đệ làm gì ở nhà?”

Vân Tông lắc đầu: “Đệ không biết.”

https://thuviensach.vn

“.....” Lại là ba chữ này. Úy Đông Đình xoa trán, phát hiện hôm nay tiểu tử này có vẻ tỉnh táo khác thường, trên người còn có một mùi hương thoang thoảng.

Ánh mắt của y quét qua ngang hông của A Tông, trên thắt lưng màu xanh ngọc có đeo một cái túi hương hình bán nguyệt, được làm hết sức khéo léo, trên có thêu hình lá trúc, hết sức đặc biệt.

Y cúi người xuống, lấy lên để xem cho kỹ, chẳng lẽ là do nàng thêu? Vừa nghĩ thế, tự nhiên cái túi hương này trở nên đáng yêu tới mức làm người ta không nỡ rời tay.

“Trong này là cái gì mà thơm thế?”

Vân Tông lại nói: “Đệ không biết.”

Đệ không biết... Bây giờ, Úy Đông Đình vừa nghe tới ba chữ này là muốn đánh vào mông nó ngay.

Y hít sâu một hơi, mỉm cười nói: “A Tông, nếu đệ còn nói không biết nữa thì ta sẽ bắt đệ về phủ tướng quân, đích thân dạy võ công cho đệ.”

A Tông cả kinh, mặt biến sắc, cuống quýt nói: “Quả thật là đệ không biết trong này có cái gì mà. Đây là túi hương Chương đại phu tặng cho đệ.”

Úy Đông Đình nhíu mày: “Chương đại phu?”

Vân Tông gật đầu lia lịa: “Dạ, huynh ấy nói túi hương này có thể giúp tinh thần sảng khoái, còn có thể ngừa muỗi đốt nên tặng cho đệ.”

“Sao hắn ta lại tặng cho đệ?”

“Bởi vì tỷ tỷ của đệ tặng huynh ấy bút và nghiên mực nên có qua có lại thôi.”

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình nghiến răng, hay cho câu có qua có lại, thì ra là nàng tặng đồ cho người ta trước.

Vân Tông thấy mặt đại tướng quân lạnh đến nỗi sắp đóng băng thì sợ tới nỗi không dám thở mạnh.

Úy Đông Đình sầm mặt lại, vỗ đầu nó: “Đệ về nói lại với tỷ tỷ, lãi tăng gấp năm lần.”

Vân Tông ngơ ngác nhìn rồi chớp mắt: “Lãi gì ạ?”

“Nàng ấy sẽ biết.” Úy Đông Đình hừ một tiếng xong bước đi thật nhanh.

Vân Tông đưa tay che ngực, thở phào một hơi thật dài, lập tức co cặp giò ngắn ngủn chạy thật nhanh ra khỏi cung, trèo lên xe ngựa.

Hôm sau chính là ngày thi hàng tháng, Vân Tông nộp bài thi vừa hì hục làm, trong đầu toàn là 'chi, hồ, giả, dã', cứ thế mà ngơ ngác ra khỏi cung. Đột nhiên, một bóng người xuất hiện, làm nó lập tức tỉnh táo lại.

“Đại tướng quân.”

“Đã nói với tỷ của đệ chuyện tiền lãi chưa?”

A Tông cúi đầu lẩm bẩm: “Đệ đã nói rồi. Tỷ tỷ đang cắt hoa, nghe thấy lãi tăng gấp bội thì giật mình cắt luôn đầu ngón tay.”

Đúng là nha đầu yêu tiền hơn mạng. Úy Đông Đình vừa tức giận vừa tức cười, không nhịn được hỏi: “Có sâu lắm không?”

A Tông nói: “May mà Chương đại phu đã băng bó giúp cho tỷ tỷ, nói khoảng ba ngày là lành.” Vừa nói xong, nó phát hiện gương mặt còn rất ôn hòa của đại tướng quân lúc nãy nay đã như có mây đen kéo tới.

https://thuviensach.vn

A Tông nhanh chóng dè dặt nói cáo từ. Từ hoàng cung đáng sợ không thở nổi kia về nhà, nó mới cảm thấy mình như được sống lại. Có điều tối nay còn một nhiệm vụ nữa, chính là theo Tống Kinh Vũ học võ công.

Ở Kinh Châu, nó vốn đã theo Tống Kinh Vũ học võ công được hai năm, nhưng do Tô Thanh Mai quá nuông chiều nên Vân Tông thường lười biếng. Bây giờ tới kinh thành, Tô Thanh Mai không ở bên canh chừng nên Tống Kinh Vũ cũng trở nên nghiêm khắc hơn. Bản thân A Tông cũng không dám lười biếng nữa, rất sợ hôm nào đó đại tướng quân hỏi tới, bị Tống sư phụ hoặc tỷ tỷ mách lại thì nó sẽ không sống nổi mất.

Vân Phỉ ngồi dưới mái hiên, nhìn những đường quyền có bài bản, đâu ra đấy của đệ đệ thì trong lòng hết sức vui mừng.

Phục Linh và Tề Thị cũng tươi cười mà nhìn, Phục Linh nói nhỏ: “Ít nhiều cũng nhờ đại tướng quân, nếu không tiểu công tử sẽ không ngoan ngoãn như vậy.”

Tề Thị gật đầu: “Con trai vừa lì lợm vừa nghịch ngợm, cũng phải có người để sợ mới được.”

Vừa nghe thấy bọn họ nhắc tới Úy Đông Đình, Vân Phỉ tức tối nhưng không biết trút vào đâu. Chưa bao giờ nàng gặp một người lòng dạ đen tối, nham hiểm như vậy. Lên giá một cái là thu lãi gấp năm lần, vay nặng lãi cũng không đến mức ác như vậy.

Ngay lúc nàng đang oán thầm, Kì Hoa ở phía trước tiến vào bẩm báo: “Vân tiểu thư, đại tướng quân tới.”

Đúng là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, mấy người Vân Phỉ vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Một lát sau, Dị Thảo xách đèn lồng, dẫn một người men theo mái hiên đi đến.

https://thuviensach.vn

Vừa thấy dáng người cao lớn đĩnh đạc ấy, Vân Phỉ liền cảm thấy một cơn đau đớn ập tới.

Không phải từ tay, mà là từ trong tim. Vừa nghĩ tới lãi tăng năm lần thì tim nàng đau gần chết, vết thương nhỏ trên tay có là gì đâu chứ.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Đầu Óc Ham Tiền

Úy Đông Đình nhanh chân bước đến. Trong ánh trời chiều, dáng người càng có vẻ cao to cường tráng. Vân Phỉ nén nỗi bất mãn trong lòng cùng nỗi đau trong tim, nhún người hành lễ: “Không biết đại tướng quân đến nên không tiếp đón từ xa được.”

Úy Đông Đình mỉm cười: “Ta có việc đi ngang qua đây nên tiện thể vào xem A Tông có lười biếng hay không.”

Vân Tông lập tức đáp: “Bẩm đại tướng quân, tỷ tỷ và Tống sư phụ có thể làm chứng.”

Úy Đông Đình gật đầu cười: “Vậy thì tốt.”

Vân Phỉ không tin y lại 'tiện thể đi ngang qua', càng không tin y đột nhiên đến đây chỉ để xem A Tông có lười biếng hay không.

Quả nhiên, y quay đầu qua nhìn nàng, mắt sáng như sao, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

“Vân tiểu thư, ta có chuyện muốn bàn bạc với nàng.”

“Đại tướng quân, mời.” Vân Phỉ khách khí mời Úy Đông Đình vào nhà, bảo Phục Linh dâng trà, xem y có chuyện gì để nói.

Sau khi Úy Đông Đình ngồi xuống, ánh mắt liền lướt qua ngón tay nàng.

https://thuviensach.vn

Ngón trỏ bàn tay trái quấn vải trắng, tròn vo như một cái kén rất đáng yêu.

“Tay nàng làm sao thế?” Y đã biết mà còn cố hỏi.

“Không có gì.” Vân Phỉ đưa tay đặt hai bên hông, lòng thầm tức tối: còn không phải tại ngươi.

“Đây là tử ngọc cao do thái y viện điều chế, chữa vết thương rất tốt.”

Vân Phỉ ngước đầu nhìn thì thấy Úy Đông Đình lấy ra một cái hộp màu tím được làm tinh xảo, nho nhỏ cỡ chừng hộp son, đặt lên mặt bàn bên cạnh nàng. Đây rõ ràng không đánh mà khai, chứng tỏ y đã biết chuyện tay nàng bị thương, hơn nữa chắc cũng biết tường tận về nguyên nhân bị thương.

Vân Phỉ vừa xấu hổ vừa lúng túng, nàng ngước mắt lên, lướt nhìn y một cái, sau đó đưa những ngón tay nhỏ nhắn đẩy cái hộp màu tím về phía y, khách khí nói: “Đa tạ đại tướng quân, không cần đâu.”

Úy Đông Đình: “.....”

Đối với một nam tử hán cường tráng như sắt thép như y mà nói, kéo cắt đứt tay trầy da này vốn chỉ như muỗi cắn mà thôi, hoàn toàn không cần chữa trị hay băng bó gì cả. Nhưng vì là nàng, y mới làm quá lên, mang tử ngọc cao quý giá này đến để bày tỏ sự quan tâm, đáng tiếc nàng hoàn toàn không cảm kích, có vẻ rất xa cách, giống như xin hãy buông tha cho kẻ này, khiến y rất buồn bực.

Điều khiến y càng bực bội hơn chính là bên hông của nàng cũng đeo một cái túi hương, dùng gấm màu xanh biếc để may, đeo trên eo giống hệt một miếng ngọc phỉ thúy.

https://thuviensach.vn

Thì ra không chỉ tặng cho A Tông mà chủ yếu là tặng cho nàng. Y biết rõ mà còn cố hỏi: “Túi hương này giống loại của A Tông phải không?”

Vân Phỉ gật đầu, lấy làm lạ tại sao y lại hỏi tới chuyện này.

“Hoàng thượng thấy A Tông đeo cái túi hương ấy thì rất thích, bảo ta tìm một cái cho người. Thế này thì tốt rồi, nàng tặng luôn cho hoàng thượng đi.” Nói xong, y vươn tay ra như chờ lấy.

Vân Phỉ: “.....”

Không biết Chương Tùng Niên bỏ thứ gì vào túi hương mà hương thơm thoang thoảng, tươi mát dễ chịu, hơn nữa đúng là có tác dụng làm tinh thần tỉnh táo, sảng khoái nên trong lòng Vân Phỉ vẫn cảm thấy tiếc rẻ: “Vậy để mai tôi nhờ Chương đại phu làm một cái khác dâng lên cho hoàng thượng đi.”

Mày Úy Đông Đình nhíu lại: “Cái này đi.”

Nhìn sắc mặt nghiêm nghị của y, giống như không đưa tức là phạm tội khi quân nên Vân Phỉ chỉ biết nén sự tiếc rẻ, lưu luyến lấy xuống, đặt vào trong tay y.

Úy Đông Đình cầm cái túi hương, thong thả hỏi: “Đã nghĩ ra chuyện trả lãi chưa?”

Quả nhiên là đến để nói chuyện trả lãi, Vân Phỉ sớm đã có huẩn bị trước nên lập tức cười nịnh nọt: “Chẳng qua đại tướng quân chỉ nói chơi với tôi thôi chứ sẽ không để tâm đến chút lãi mọn ấy phải không?”

Nụ cười ấy ngọt ngào, ngây thơ, trong sáng như thể đóa hoa lan trong chốn khe sâu không bóng người, đôi má lúm đồng nhiên cứ như là được ngâm trong bình mật, thảo nào mà có truyền thuyết mỹ nhân kế. Úy Đông

https://thuviensach.vn

Đình cố nén sự mềm lòng đang dần lan ra kia, gằn từng tiếng, nói: “Rất – để – tâm.”

Ánh nến chiếu rọi gương mặt khôi ngô tuấn tú của y, ánh mắt y sâu xa khiến người ta nhìn không thấu. Vân Phỉ chớp mắt, nịnh nọt hỏi: “Lãi không trả bằng tiền thì trả bằng vàng ư?”

Y nói một cách sâu xa: “Còn quý hơn cả vàng.” Y không tin nàng chưa từng nghe qua bốn chữ 'tình quý hơn vàng'.

Vân Phỉ lại chớp mắt, gương mặt sáng như ánh trăng cũng trở nên ngơ ngác: ”Tôi thật sự không nghĩ ra còn có thứ gì quý hơn vàng. Dạ minh châu hay là bảo thạch?”

Đúng là tâm hồn tham tiền, nghĩ tới nghĩ lui chũng chỉ biết xoay quanh vàng bạc châu báu. Úy Đông Đình thất vọng xoa trán: “Nếu nàng vẫn chưa nghĩ ra thì cứ tăng vốn gấp năm lần, dùng ngân lượng thanh toán là được.”

Năm lần! Vân Phỉ thầm thét lên, lập tức cười ngọt ngào như mật: “Tướng quân hãy yên tâm, nhất định tôi sẽ nghĩ ra được.”

“Nếu trong ba tháng mà vẫn chưa nghĩ ra thì cứ trả gấp năm lần cho ta là được.”

Vân Phỉ lập tức trở nên đau lòng gần chết như tim vỡ ra ngàn mảnh.

Úy Đông Đình xoay người đi, dù có ở lại thì tâm trạng của y cũng chẳng tốt lên bao nhiêu. Trừ tiền ra, trong lòng nha đầu này không còn thứ gì khác.

Vân Phỉ đưa tay bịt tim lại, cùng Vân Tông tiễn Úy Đông Đình ra về.

https://thuviensach.vn

A Tông nghi hoặc nhìn cái túi hương trên tay y, rồi lại nhìn tỷ tỷ, nói nhỏ: “Tỷ tỷ, sao tỷ lại đưa túi hương của Chương Tùng Niên tặng cho đại tướng quân?”

Vân Phỉ bất mãn hừ một cái: “Là do hắn đòi đấy chứ, bảo là dâng cho hoàng thượng.”

Vân Tông lấy làm lạ mà lẩm bẩm: “Hoàng thượng có thích đâu, người nói chỉ có phụ nữ mới đeo thứ ấy.”

Tim Vân Phỉ bỗng đập liên hồi, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó khác thường...

Tiết trời ngày một nóng lên, nhờ chăm chỉ luyện công mà vóc người A Tông cao lớn rất nhanh, quần áo mang từ Kinh Châu đến gần như là không mặc vừa nữa.

Vân Phỉ dẫn Phục Linh ra ngoài mua quần áo cho A Tông. Hỏi qua vài cửa hàng, Vân Phỉ thầm tặc lưỡi, không ngờ vật giá ở kinh thành đắt đỏ hơn Kinh Châu rất nhiều. Xem ra sau này phải tính toán chi tiêu cho thật kỹ lưỡng mới được. Tuy Vân Định Quyền có cho nàng tiền nhưng sau khi trải qua chuyện Lâm Thanh Hà, Vân Phỉ cảm thấy ngân lượng còn đáng tin hơn cha rất nhiều. Ai biết nàng và A Tông sẽ ở lại kinh thành bao lâu, ngân lượng trong tay càng nhiều thì nàng càng có cảm giác an toàn. Nói không chừng tên Úy Đông Đình kia còn đến tìm nàng đòi lãi nên trong tay nhất định phải có tiền.

Nàng nhẩm tính xem sau này nên sinh hoạt thế nào để tiết kiệm tiền, nhưng nhớ tới ông ngoại nàng từng nói, tiền không phải do tiết kiệm mà có, do kiếm mới có. Bỗng nhiên đầu nàng nảy nên một sáng kiến, tại sao không nghĩ cách kiếm tiền? Bây giờ nàng đã rời khỏi Kinh Châu, không ai ở kinh thành quen biết nàng, nơi này ngoài tầm tay của Vân Định Quyền, một mình nàng có thể định đoạt được.

https://thuviensach.vn

Ý nghĩ kiếm tiền vừa nảy ra thì giống như là cỏ xuân nảy mầm, trong nháy mắt đã lan ra khắp nơi, chiếm cứ cả trái tim nàng. Khuôn mặt xinh đẹp lập tức trở nên rạng rỡ hơn.

Vốn định ra ngoài để mua đồ, nhưng một khi đã nảy ra ý nghĩ làm ăn thì nàng đã có thêm mục đích dạo phố. Trên đường nàng cứ nhìn nhìn ngắm ngắm, đầu không ngừng nghĩ suy.

Người trên đường đông đúc tấp nập, thỉnh thoảng lại nghe thấy những giọng địa phương khác. Vân Tông từng nhắc tới việc vì muốn chấn hưng triều đình mà thừa tướng Úy Trác định tổ chức một cuộc thi tuyển chọn nhân tài, chia làm văn và võ, ngày thi được định vào mồng một tháng bảy. Tin này vừa truyền ra ngoài, kinh thành đón không ít khách từ xa đến chuẩn bị dự thi.

Ba người Vân Phỉ đi đến bên bờ sông, trên bờ đê liễu xanh tươi mát, người đông như nêm, nước sông xanh biếc, sóng gợn từng cơn. Người qua kẻ lại trên bờ đê, có người từ nơi khác đến kinh thành, cũng có người ở kinh thành ra tiễn người đi xa, hết sức nhộn nhịp.

Vân Phỉ chợt nảy ra một ý, quay đầu lại cười hì hì với Phục Linh: “Chúng ta ở kinh thành cũng rất nhàn rỗi, chi bằng nghĩ cách kiếm chút tiền đi.”

Phục Linh chớp mắt: “Kiếm thế nào đây?”

Vân Phỉ chỉ những người trên bờ đê: “Ngươi nhìn xem, những người rời khỏi kinh thành đều chia ly ngay tại bờ sông, nhưng tiễn đưa mà không có rượu thì chẳng phải thiếu chút gì đó sao? Chúng ta có thể mở một quán rượu bên cạnh bờ sông.”

Phục Linh ngẩn người: “Chuyện này... được không?” Nàng ta quay đầu lại nhìn Tống Kinh Vũ.

https://thuviensach.vn

Tống Kinh Vũ – người nãy giờ vẫn im lặng theo sau hai người lập tức nói: ”Chuyện này nếu bị triều đình biết được thì e là không tốt lắm.”

Vân Phỉ cười láu lỉnh: “Ta kiếm tiền một cách đường đường chính chính, không trộm không cướp, quang minh chính đại, cho dù hoàng thượng có hỏi tới thì ta cũng không sợ. Hơn nữa Vân Tông đến để làm con tin chứ ta thì vẫn được tự do, tại sao không thể làm ăn kiếm tiền?”

Tống Kinh Vũ vẫn lắc đầu: “Cho dù triều đình không hỏi tới thì nếu đại nhân biết, e rằng cũng sẽ không đồng ý.”

Phục Linh cũng gật đầu: “Phải đấy, chắc chắn tướng quân sẽ không cho tiểu thư lộ diện mở quán rượu đâu.”

Vân Phỉ nghĩ ngợi một lát, đột nhiên cười với Tống Kinh Vũ thật tươi tắn. Nàng vốn đã xinh đẹp, nay cười lên nữa thì đôi má lúm đồng tiền còn khiến người ta say đắm hơn so với bất cứ loại rượu nào nồng nhất.

Nhưng Tống Kinh Vũ thì lập tức trở nên cảnh giác, bởi vì mỗi khi vị đại tiểu thư tinh ranh này cười ngọt ngào và dùng đôi mắt thiết tha chờ mong như thế nhìn hắn thì đều chẳng có chuyện gì hay ho...

Quả nhiên, Vân Phỉ cười ngọt ngào như mật, thân thiết nói: “Vậy huynh đứng ra mở quán là được mà.”

Môi Tống Kinh Vũ khẽ giần giật, lập tức từ chối: “Tại hạ không có tiền.”

“Không sao, ta bỏ vốn, Tống đại ca cứ làm ông chủ trên danh nghĩa là được.”

Ba chữ 'Tống đại ca' giống như một quả tạc đạn quăng vào lòng hắn, khiến Tống Kinh Vũ đầu chóang mắt hoa, lòng dạ rối bời. Hắn lắp ba lắp bắp nói: “Tiểu thư, nếu tướng quân mà biết chắc sẽ nổi trận lôi đình mất.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nghiêng đầu, cười tinh ranh: “Không để cho cha biết là được chứ gì? Hơn nữa cha ta đang bận đánh nhau với Tần Vương, làm gì có thời gian lo tới chúng ta.”

Tống Kinh Vũ lo đến nỗi toát cả mồ hôi: “Chuyện này không ổn đâu.”

Vân Phỉ chớp chớp mắt, cười tươi như hoa: “Tống đại ca, đừng nói là huynh thích ở nhà, ở bên hai vị cô nương Kì Hoa Dị Thảo kia nha?”

Phục Linh cười phì một cái.

Mặt Tống Kinh Vũ lập tức đỏ tới mang tai, nghẹn đến mức nói không nên lời.

Vân Phỉ đã nảy ý kiếm tiền, càng nghĩ thì càng thấy khả thi. Nàng không có nhiều vốn, lại ít kinh nghiệm, trước tiên chọn những việc làm ăn nhỏ trước, tích lũy kinh nghiệm xong lại từ từ làm ăn lớn. Quán rượu nhỏ chỉ cần mấy món nhắm đơn giản, cộng thêm rượu ngon là được. Tay nghề nầu nướng của Tề Thị rất được, mỗi ngày chuẩn bị vài món nhắm chắc không có vấn đề gì. Về phần rượu, bảo Tống Kinh Vũ đi tìm một cửa hàng rượu ngon, nhập về là được.

Ban ngày A Tông ở trong cung, nàng và Phục Linh, Tống Kinh Vũ đều ở nhà nhàn rỗi. Nhiều người rảnh như vậy, tụm lại cũng thấy chán, chi bằng mở cái quán, vừa có thể giết thời gian, vừa có thể kiếm được tiền. Có điều nàng tuyệt đối không thể xuất đầu lộ diện, vì cha nàng vừa muốn có tiền, vừa muốn có thể diện.

“Tống đại ca, ta nhớ huynh từng nói trên giang hồ có bán mặt giả, đúng không?”

Môi Tống Kinh Vũ lại giần giật một chút: “Đó không phải là mặt giả mà giang hồ thường gọi là mặt nạ.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ cười mỉm chi: “Vậy huynh đi mua giùm cho ta một cái được không?”

Tống Kinh Vũ ngẩn ra: “Tiểu thư cần mặt nạ để làm gì?”

Nhìn nụ cười tươi tắn như hoa cùng gương mặt hám tiền hớn hở của Vân Phỉ, Tống Kinh Vũ bỗng cảm thấy thật đau đầu.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Cáo Mượn Oai Hùm

Vân Phỉ chỉ cười, nói với vẻ bí mật: “Đừng hỏi nữa, mau đi mua cho ta một bộ mặt nạ đi.”

Trải qua hai năm nay, Tống Kinh Vũ đã hiểu rất rõ tính cách của Vân Phỉ. Nàng vẫn luôn tinh ranh láu lỉnh, đầu óc luôn có nhiều ý tưởng. Bây giờ không có tướng quân phu nhân ở bên cạnh, nàng càng không biết sợ là gì, chỉ làm theo ý mình, không ai quản nổi nàng. Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể lùng sục khắp một ngày mới tìm được một bộ mặt nạ về giao cho nàng.

Vân Phỉ cầm tấm mặt nạ mỏng như cánh ve, nhìn vào gương, thật cẩn thận dán lên mặt mình. Tốn hai mươi lượng quả nhiên là đáng giá, tấm mặt nạ này không chỉ rất dễ dùng mà còn hết sức tự nhiên như thật, sau khi mang nó vào nàng như biến thành một người khác, cho dù tới gần quan sát cho kỹ thì cũng không nhận ra sơ hở gì.

Nàng soi gương, nhìn tới nhìn lui, cực kỳ hưng phấn. Phục Linh bưng trà bước vào, bất ngờ thấy trong phòng có một cô gái lạ thì giật mình nhảy dựng lên, trà nước trên tay cũng văng tứ tung khắp mặt đất.

Vân Phỉ thấy ngay cả Phục Linh mà cũng không nhận ra mình thì càng sung sướng hơn, nàng chống hai tay lên hông cười ha hả.

Phục Linh nghe thấy giọng của Vân Phỉ thì mới thở phào, vuốt ngực nói: “Trời ạ, tiểu thư, cô làm em sợ muốn chết, em còn tưởng là có trộm vào nhà chứ. Cái mặt nạ này đúng là y như thật, giống như là biến thành người khác vậy, có điều không xinh đẹp như tiểu thư.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ cười hì hì, nói: “Có đẹp hay không cũng không sao cả, chỉ cần không bị người khác nhận ra là được. Lỡ như sau này bị cha ta biết thì em phải giữ bí mật đấy.”

Phục Linh gật đầu lia lịa: “Đương nhiên rồi, tiểu thư yên tâm đi.” Đột nhiên nàng ta sực nhớ tới, kinh ngạc hỏi: “Tiểu thư, cô định đi làm tiểu nhị thật sao?”

“Ta vốn định để em làm, nhưng nghĩ lại thì hễ chút là em lại giở chứng háo sắc, nhìn thấy khách nào có diện mạo anh tuấn chút xíu chắc là sẽ tặng thêm tiền cho người ta luôn. Hơn nữa...” Vân Phỉ đưa mắt lướt qua bộ ngực đồ sộ của Phục Linh, thở dài: “Chỗ này của em to quá, không cách nào giả nam trang được, nên tiểu thư ta đành phải đích thân ra tay thôi.”

Phục Linh đỏ cả mặt, không biết bị tiểu thư chê ngực to thì nên vui hay là mất vui đây.

Vân Phỉ ngắt khuôn mặt đang đỏ bừng của Phục Linh, cười nói: “Em đi mua cho ta một bộ quần áo của đàn ông, loại vải thô ấy.”

Phục Linh nói nhỏ: “Tiểu thư, chẳng phải ở Kinh Châu người đã kiếm được một khoản ngân lượng lớn sao.” Ngụ ý là cần gì phải làm mấy việc buôn bán nhỏ nhoi này.

Vân Phỉ lườm cho nàng ta một cái: “Ai lại chê tiền nhiều đâu chứ. Hơn nữa lòng người không đáng tin, nhất định phải có ngân lượng làm chỗ dựa mới được. Hai, em không hiểu đâu.”

Bộ dạng bà cụ non của nàng giống như là đã trải qua nhiều nỗi tang thương của nhân thế. Gương mặt tươi trẻ mịn màng, hồng hào xinh đẹp lại đi kèm với biểu cảm đã từng trải qua sóng gió này, thoạt nhìn vừa đáng yêu vừa tức cười.

https://thuviensach.vn

Phục Linh không nhịn được mà cười phì một cái, nàng ta nào hay nỗi khổ trong lòng của Vân Phỉ.

Dối với Vân Phỉ mà nói, mẹ nàng chính là một tấm gương sống sờ sờ ra đấy, lúc nào cũng nhắc nhở nàng tình yêu là thứ không đáng tin, chỉ có ngân lượng mới là chân thật, cắn vào cũng có thể làm gãy răng. Dù sao ở kinh thành nàng cũng nhàn nhã, mở quán rượu vừa giết thời gian vừa có thể gom chút tiền sau này đưa cho me.

Lúc nhỏ Vân Phỉ thường cùng ông ngoại đi thị sát mấy cửa hàng của Tô gia nên đếm những thỏi bạc trắng lấp lánh còn giỏi giang nhanh nhẹn hơn cả may vá thêu thùa, đọc sách ngâm thơ, viết chữ vẽ tranh này nọ. Lúc này không có ai quản thúc, chính là thời cơ tốt để nàng hăm hở kiếm tiền chứ ở trong nhà thật sự quá buồn chán.

Nàng đã hạ quyết tâm xây dựng cơ nghiệp ở kinh thành nên giao cho Phục Linh trách nhiệm dò hỏi mấy vị cấm vệ quân canh gác trước cửa xem loại rượu ở đâu ngon nhất kinh thành. Quán rượu có làm ăn được hay không, rượu chính là thứ quan trọng nhất.

Không lâu sau, Phục Linh hăm hở trở về bẩm báo: “Tiểu thư, bọn họ đều nói rượu ngon nhất kinh thành chính là thần tiên túy.”

Vân Phỉ vừa nghe đã cười phì một cái: “Cha, giọng điệu dữ dằn quá ha, thần tiên mà cũng chuốc say được.”

Phục Linh gật đầu: “Câu trả lời này đúng là rất ăn khớp với nhau. Em hỏi mấy vị cấm vệ quân cửa trước cửa sau, ai cũng trả lời như vậy.”

Vân Phỉ cười mỉm chi: “Rượu này như thế nào?” Nếu tám vị cấm vệ quân cửa trước cửa sau đều đồng thanh nói loại rượu này ngon thì chắc đây không phải là tin đồn vô căn cứ.

https://thuviensach.vn

Phục Linh bẻ khớp ngón tay, đọc vanh vách những lời khi nãy cho nàng nghe: “Rượu này dùng nước suối trên núi để ủ, hương vị thơm nồng, ngọt thanh mát lạnh, vào miệng thì thanh thuần dễ chịu, dư vị kéo dài, chỉ phường rượu Ôn Kí với lịch sử hai trăm năm mới có được. Khi mấy vị cấm vệ quân nhắc đến đều luôn miệng ca ngợi, nước miếng suýt nữa cũng chảy ra.”

Vân Phỉ không nén được cười. Xem ra thần tiên túy đúng là rượu ngon.

Nàng lập tức gọi Tống Kinh Vũ tới, đưa cho y tờ ngân phiếu một trăm lượng, cười rạng rỡ: “Tống đại ca, huynh đến phường rượu Ôn Kí tìm người quản lí của họ thương lượng thử xem, hỏi giá cả của thần tiên túy thế nào, làm sao để mua được hàng, phải đặt cọc bao nhiêu, chúng ta sẽ mua rượu của phường rượu này về bán.”

Tống Kinh Vũ thấy nàng có vẻ rất quyết tâm mở quán rượu thì chỉ biết nhận lấy tờ ngân phiều rồi ra ngoài. Chưa tới nửa canh giờ, hắn đã quay về.

Thấy hắn tinh thần hăm hở, mặt mày rạng rỡ, Vân Phỉ tưởng là hắn mang về tin tức tốt nên mỉm cười ra đón: “Thế nào?”

Gương mặt trước giờ luôn lạnh lùng của Tống Kinh Vũ xuất hiện nụ cười hiếm hoi: “Rượu của Ôn gia chỉ cung cấp cho đại tửu lâu của Lục gia và bán cho một vài quan lớn quyền quý mà thôi.” Cho nên khi nghe được tin này thì hắn đã vui mừng suốt đọc đường về nhà.

Vân Phỉ thấy hắn mặt mày hớn hở thì còn tưởng là có tin gì tốt lành ghê lắm, ai ngờ vừa đưa đầu ra đã bị tạt cho một chậu nước lạnh. Nàng thở dài một hơi, tin tức này đúng là làm cho người ta nửa mừng nửa lo.

Lo là, rượu này chỉ cung cấp cho đại tửu lâu của Lục gia và quan to quyền quý, quán rượu nhỏ của nàng không chen vào được. Mừng là, nếu như nàng có thể bán được loại rượu này, không cần tuyên truyền thì việc

https://thuviensach.vn

làm ăn cũng sẽ rất tốt. Xem ra khó mua cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến rượu của Ôn gia có danh tiếng như vậy, khiến người ta phải đồng thanh khen ngợi. Thường thì người ta hay có tâm lý thứ gì càng khó có được thì càng tốt.

Tống Kinh Vũ thấy nàng chau đôi mày đẹp, im lặng không nói thì tưởng rằng nàng đã biết khó mà lui nên mừng thầm trong bụng.

Đáng tiếc, hắn còn chưa vui mừng được bao lâu thì đã thấy mắt Vân Phỉ sáng rực lên, đôi mày đang chau lại kia cũng dần giãn ra, đôi má lúm đồng tiền cũng như ẩn như hiện. Vẻ mặt này hắn đã vô cùng quen thuộc, xem ra nàng đã nghĩ ra được ý tưởng gì hay ho.

Quả nhiên, Vân Phỉ cười thật tươi với hắn: “Tống đại ca, huynh yên tâm đi, chắc chắn ta sẽ mua được loại rượu này.”

———————

Mỗi lần Úy Đông Đình gặp Vân Tông ở trong cung, nó đều nhát như chuột thấy hổ, ước gì kịp trốn tránh. Bộ dáng muốn co giò bỏ chạy mà ráng nhẫn nhịn vì không dám chạy ấy khiến người ta không nén được cười.

Điều kỳ lạ là hôm nay vừa nhìn thấy y từ xa, nó chẳng những lủi mất mà ngược lại còn chủ động tiến tới, cung kính thi kễ: “Đại tướng quân, tỷ tỷ của đệ bảo đệ nhắn câu này với tướng quân.”

Lòng Úy Đông Đình chợt rung động, hỏi: “Nhắn chuyện gì?” Y đã mấy ngày không được gặp nàng rồi, nhưng lại không tìm được lí do gì để đến chỗ của nàng nên chỉ có thể thám tính chút tin tức của nàng từ Vân Tông. Có điều thằng quỷ nhỏ A Tông này gần đây trở nên rất xảo quyệt, 'đệ không biết' đã biến thành 'đệ không rõ'.

A Tông tròn xoe mắt, nói: “Tỷ ấy nói muốn trả lãi cho đại tướng quân, giờ ngọ ngày mai nếu đại tướng quân có thời gian thì mời ngài đến trước

https://thuviensach.vn

cửa phường rượu Ôn gia, tỷ ấy đợi đại tướng quân ở đó.”

Không ngờ nàng lại chủ động trả lãi cho y, xem ra rốt cuộc đã thông suốt rồi... Úy Đông Đình không nhịn được mà cong môi mỉm cười, tâm trạng lập tức trở nên vui vẻ, y vươn tay xoa đầu A Tông: “Được, giờ ngọ ngày mai ta nhất định sẽ đến.”

Giờ ngọ hôm sau, y thay một bộ áo gấm trắng, trang bị nhẹ nhàng đến đường Lạc Thủy, nơi đặt phường rượu của Ôn gia. Bảo tùy tùng đợi ở đầu đường, một mình y đi vào trong.

Phường rượu của Ôn gia rất nổi tiếng ở kinh thành, y cũng đã từng uống thần tiên túy, có điều không hiểu sao nàng lại hẹn gặp y ở đây, hơn nữa còn vào giờ ngọ, người trên đường tấp nập, quả thật là một nơi không thích hợp để bàn chuyện 'lời lãi'.

Đường Lạc Thủy gần sông Lạc Hà, bên đường trồng toàn cây liễu. Nhưng trước cửa phường rượu Ôn gia lại trồng mấy gốc hợp hoan, nở hoa đỏ rực. Một thiếu nữ xinh đẹp đang đứng dưới tàng cây, làn váy màu vàng nhạt bằng lụa mỏng được gió thổi tung bay như thần tiên.

Úy Đông Đình không khỏi khựng bước chân lại, lòng bỗng cảm thấy bối rối. Giữa ban ngày ban mặc mà y bỗng nhiên sinh ra cảm giác kì lạ giống như là 'trăng treo trên cành liễu, người hẹn dưới hoàng hôn'.

Thiếu nữ kia mắt phượng mày ngài, xinh đẹp như tiên, dường như vừa bước ra từ trong tranh, dịu dàng hành lễ: “Đại tướng quân.”

Trong phường rượu phía sau hàng cây hợp hoan, hương rượu thơm mát thoang thoảng bay tới, khiến người ta có cảm giác như thoáng say mê, không biết là vì hương rượu trong không khí hay là vì đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp của nàng.

https://thuviensach.vn

Y nhẹ nhàng bước tới, đưa tay che miệng tằng hắng một tiếng, đột nhiên cảm thấy hơi lúng túng. Trên đường lúc nào cũng có người, nàng sẽ không nói ra những lời khó nói ngay trên đường chứ.

“Tướng quân, tôi đã nghĩ ra phải trả lãi cho ngài thế nào rồi.” Nàng cười tươi tắn, lúm đồng tiền mê người tràn ngập ánh xuân.

Úy Đông Đình nghiêm mặt, chỉ ừ một tiếng mà không tỏ vẻ gì cả nhưng lại thấy tim đập hơi nhanh. Y cố kiềm nén tâm trạng kích động, đôi mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

Nhưng lúc này, Tống Kinh Vũ bỗng dẫn ông chủ Ôn Trường An của phường rượu bước ra.

Ôn Trường An vừa thấy Úy Đông Đình đứng ngoài cửa thì cả kinh, vội vàng bước tới hành lễ: “Tiểu nhân không biết đại tướng quân giá lâm nên không đón tiếp từ xa được, xin đại tướng quân tha tội.”

Úy Đông Đình thật sự muốn trị tội của ông ta, vào thời khắc quan trọng thế này mà nhảy ra làm kỳ đà cản mũi.

“Ông chủ Ôn, ta muốn mua một vò thần tiên túy để tặng cho đại tướng quân.” Vân Phỉ mỉm cười, lấy một thỏi bạc ra đưa cho Ôn Trường An.

Ôn Trường An thấy thiếu nữ xinh đẹp như tiên này đứng cạnh quốc cữu gia, lại hết sức thân mật thì làm sao dám nhận ngân lượng của nàng. Ông ta vội vàng chạy vào trong phường rượu, đích thân ôm một vò rượu chạy ra: ”Tiểu nhân kính biếu đại tướng quân, mong đại tướng quân nhận cho.”

Úy Đông Đình chẳng hiểu ra làm sao cả, đang định từ chối thì Vân Phỉ đã ra hiệu cho Tống Kinh Vũ nhận lấy vò rượu kia, sau đó nghiêng đầu cười nói với Ôn Trường An: “Ông chủ Ôn, sau này ta đến mua rượu, đừng nói ông sẽ không bán chứ?”

https://thuviensach.vn

Ôn Trường An vội vã cười theo: “Tiểu nhân nào dám.” Người của quốc cữu gia, sao ông ta dám đắc tội chứ.

Vân Phỉ đã đạt được mục đích nên xoay lại cười với Úy Đông Đình. “Tướng quân, chúng ta đi thôi.”

Tống Kinh Vũ ôm vò rượu, chậm rãi đi theo sau hai người.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào làm dung nhan sáng trong như ngọc của nàng dần ửng hồng. Mái tóc dài nhẹ nhàng tung bay làm trái tim y cũng bay bổng theo. Dường như nàng hẹn y đền bàn chuyện lời lãi, sao bây giờ lại biến thành chuyện mua rượu? Đi được vài bước, Úy Đông Đình không nhịn được mà nhắc nhở nàng: “Lãi đâu?”

Vân Phỉ không trả lời mà hỏi ngược lại: “Đại tướng quân đã từng uống thần tiên túy chưa?”

“Uống rồi. Thì sao?”

Vân Phỉ ngẩng mặt lên, mỉm cười thật xinh đẹp: “Tướng quân nói lãi này còn quý hơn cả vàng, cuối cùng thì tôi cũng nghĩ ra rồi. Thì ra lãi mà đại tướng quân muốn lấy chính là thần tiên túy. Có câu: ngàn vàng khó mua được cơn say, cho nên thần tiên túy chính là lãi, tôi đoán đúng chứ?”

Tác giả có lời muốn nói: Úy tướng quân, ngài biết mấy chữ 'tự mình đa tình' viết thế nào rồi chứ!

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Chiết Tẫn Xuân Phong

Nỗi vui sướng tràn ngập trong lòng thoáng chốc bỗng thay đổi, giống như là đường phèn ngọt lịm cho vào nồi, nấu quá lửa nên biến thành nước đường đen thui, đắng nghét. Úy Đông Đình dừng bước, cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng ấm áp bỗng trở nên lạnh ngắt. Không khí xung quanh lập tức trở nên đầy áp bức, nghẹt thở, giống như là một cơn mưa xối xả, khiến trời đất tối sầm sắp kéo tới.

Tống Kinh Vũ đã cảm nhận được một sát khí bức người đang vây quanh Úy Đông Đình, thế nhưng cô gái đang ở trong vòng xoáy của sát khí kia lại to gan lớn mật, không biết trời đất là gì mà mặt mày rạng rỡ, cười tươi tắn như đóa sen đang nở, còn không sợ chết mà đưa một phong bì cho cái người đang tràn ngập sát khí kia.

“Úy tướng quân, đây là ngân phiếu ba ngàn lượng mà ngài đã bỏ ở chỗ tôi, hôm nay trả lại cho ngài cùng với lãi.”

Úy Đông Đình hít sâu một hơi, nheo mắt lại, nhìn nàng chằm chằm: “Ta cũng chưa nói lãi chính là thần tiên túy. Câu ngàn vàng khó mua một cơn say làm sao mà cho là thật được chứ? Nếu nói như thế, há chẳng phải còn có câu ngàn vàng khó mua một nụ cười sao?”

Y còn chưa nói xong thì Vân Phỉ đã nói: “Vậy thì càng dễ, tôi cười với Úy tướng quân một cái là được chứ gì.” Quả nhiên nàng nhìn y cười một cái thật tươi, hai mắt cong cong, hai đồng tiền hiện thật rõ, trong đôi mắt sáng ngời như có ngàn vì sao đang lấp lánh, những tia sáng rực rỡ ấy làm tâm hồn y phơi phới.

https://thuviensach.vn

Y cố nén cơn hỗn loạn trong lòng xuống, xụ mặt nói: “Tóm lại lãi không phải là rượu, cũng không phải là nụ cười, nàng cứ tiếp tục nghĩ đi.”

Vân Phỉ không phục, hỏi: “Vậy thì là gì? Hôm ấy ở Kinh Châu, khi tướng quân đoán món ăn mà tôi thích thì đã bắt tôi viết đáp án lên giấy trước, để khỏi bị lật lọng. Nhưng bây giờ tướng quân lại để đáp án trong lòng, tha hồ mà thay đổi, thế thật không công bằng. Tướng quân có dám viết đáp án lên giấy trước, giao cho Tống đại ca, sau đó để tôi đoán lại không? Đoán đúng hay sai thì cũng có người làm chứng.”

Úy Đông Đình chau mày lại, nàng cố ý hay vô tâm thật đây? Là không biết thật hay đang giả vờ hồ đồ? 'Lãi' mà y muốn, làm sao có thể để cho người thứ ba biết được?

“Tướng quân không viết vậy thì tôi coi như mình đã đoán đúng rồi.” Vân Phỉ cười rạng rỡ, quay người đi về phía phường rượu. Nàng sớm biết y sẽ không viết ra.

Phục Linh đang đợi bên đường, đối diện phường rượu, thấy nàng thì chạy tới đón, lè lưỡi nói: “Tiểu thư, hình như đại tướng quân rất tức giận.”

Vân Phỉ mỉm cười, nói:“Tức giận thì làm gì được chứ, ai bảo cả ngày hắn cứ tính kế ta.”

Phục Linh thầm minh oan cho đại tướng quân: tiểu thư, hình như cô mới là người suốt này đi tính kế người ta chứ. Gọi người ta tới đây chỉ để làm nền, để ông chủ Ôn nhìn thấy 'quan hệ thân mật' giữa cô và quốc cữu gia.

Úy Đông Đình vừa xuất hiện thì vấn đề mua hàng đã được giải quyết ngay. Vân Phỉ sâu sắc cảm giác được ba chữ 'quốc cữu gia' đúng là một con bài đánh đâu thắng đó.

https://thuviensach.vn

Là một hảo cô nương yêu ghét phân minh, nàng quyết định ghi tạc ân tình này ở trong lòng, sau này có cơ hội thì cảm tạ y sau. Có điều không thể cảm tạ trực tiếp, nếu không y biết mình bị dụ tới làm nền thì nhất định sẽ tức giận đến bốc khói.

Cứ cách nửa tháng, Bạch Thược sẽ gửi thư đến kinh thành. Thông qua thư từ, Vân Phỉ biết Vân Định Quyền đã dẫn binh rời khỏi kinh châu, lên hướng bắc đánh Tần. Cha không có ở nhà, Vân Phỉ càng yên lòng về mẹ. Tối nay đợi A Tông về, hai người sẽ cùng nhau viết thư về Kinh Châu báo bình an cho mẹ.

Còn về phần cha mình, Vân Phỉ nghĩ trước mắt ông sẽ không có thời gian bận tâm đến nàng và đệ đệ. Thế cũng tốt, nàng ở kinh thành làm gì, chỉ cần Tống Kinh Vũ không nói thì trong thời gian ngắn ông sẽ không biết được. Thế là nàng càng to gan, yên tâm tích cực chuẩn bị mở quán rượu của mình. Vì không tiện xuất đầu lộ diện, nàng lấy tiền riêng ra cho Tống Kinh Vũ đi chuẩn bị mọi thứ, nàng thì ngồi chỉ huy.

Nửa tháng sau, bên bờ Lạc Hà xuất hiện một quán rượu có phong cách cổ xưa, trang nhã. Một căn nhà nhỏ làm bằng trúc xanh, bàn ghế bằng gỗ thô, trên lá phướn được treo cao trước cửa quán có viết bốn chữ: 'Chiết Tẫn Xuân Phong[1]'.

Quán rượu vừa mở cửa ngày đầu tiên đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Ngoài cửa quán rượu đặt một cái bàn, một thiếu nữ xinh đẹp đứng bên cạnh, chỉ cần có khách vãng lai qua lại thì sẽ rót một ly rượu mời người ta nếm miễn phí. Điều khiến người ta ngạc nhiên nhất là rượu này chính là thần tiên túy nổi danh, loại rượu có giá đắt đỏ và rất khó mua.

Chỉ một lát sau, trước cửa quán rượu đã tập trung rất nhiều người. Quán rượu còn có một điểm đặc biệt chính là trên cành liễu trước cửa treo một cái vòng sắt nho nhỏ, dưới đó dùng dây xích mảnh nối với một quả cầu

https://thuviensach.vn

sắt, nếu ai có thể ném quả cầu sắt qua cái vòng kia thì sẽ được ăn uống miễn phí không phải trả tiền.

Phục Linh vừa nói thì lập tức có vài chàng trai bước ra định thử ném cầu. Trò này nhìn qua có vẻ đơn giản nhưng vừa cần sức mạnh vừa cần khéo léo. Quả cầu sắt kia thì nặng, mà vòng sắt thì chỉ lớn hơn quả cầu một chút, lại treo tận trên cao, rất khó quăng trúng.

Bởi vì bên bờ Lạc Hà không chỉ có những người đến tiễn đưa nhau mà còn có cả những người từ bên ngoài đến tham gia thi cử, mà người luyện võ thì gần như không ai không mê rượu, cho nên Vân Phỉ nghĩ ra trò ném cầu qua vòng sắt này là để thu hút những người tới tham gia cuộc thi võ.

Tống Kinh Vũ không ngờ vừa khai trương ngày đầu tiên mà đã có nhiều người đến như vậy. Vò rượu bên cạnh Phục Linh nhanh chóng được thưởng thức hết, Vân Phỉ lại xách thêm một vò khác ra. Nàng mặc nam trang, mang mặt nạ da, trên cổ còn vắt một cái khăn, thoạt nhìn giống hệt một thiếu niên nhanh nhẹn hoạt bát, không cách nào nhận ra diên mạo vốn có.

Tống Kinh Vũ vốn rất không yên lòng khi nàng đích thân làm tiểu nhị, nhưng khi nhìn bộ dáng của nàng sau khi thay hình đổi dạng thì không biết nói gì hơn.

Trong chớp mắt, quán rượu đã mở được sáu ngày. Tống Kinh Vũ vốn không ôm hy vọng kiếm tiền gì, nay cũng phải thầm ca ngợi Vân Phỉ quả nhiên là có khả năng kinh doanh thiên phú. Bởi vì vị trí của quán rượu thích hợp, tên quán đặc biệt, trò chơi thú vị, thần tiên túy ngon, giá cả vừa phải nên ngày nào cũng có rất nhiều khách.

Người đi xa thường chọn xuất phát vào buổi sáng, những người đưa tiễn trên bờ đê đều vào Chiết Tẫn Xuân Phong uống vài ly rượu ngon, dốc hết nỗi lòng li biệt nên lúc ấy việc làm ăn bận rộn nhất. Qua khỏi giờ ngọ,

https://thuviensach.vn

quán rượu sẽ đóng cửa, buổi tối thì không bao giờ mở cửa. Thứ nhất là vì mỗi ngày ông chủ Ôn cũng chỉ bán cho Tống Kinh Vũ một vò thần tiên túy, thứ hai là vì chập tối là A Tông về tới nơi, bất luận việc buôn bán kiếm được bao nhiêu tiền thì cũng không quan trọng bằng A Tông.

Khoảnh khắc mà Vân Phỉ vui nhất trong ngày chính là lúc đếm tiền sau khi đóng cửa. Mở quán kiếm tiền còn thích hơn làm tiểu thư của phủ châu mục nhiều.

Thấy thời gian không còn sớm, khách trong quán chỉ còn lại một người nên Vân Phỉ cầm tấm biển 'đóng cửa' ra ngoài định treo lên thì lúc này, một chiếc xe ngựa xa hoa lộng lẫy bỗng xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Tám tùy tùng cưỡi tuấn mã chia nhau đi hai bên xe ngựa, hai con tuấn mã cao lớn, lông đen tuyền kéo xe, nóc xe màu vàng kim sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, giống như là được dát vàng vậy.

Đoàn người đi đến gần, màn che trên xe ngựa được mở ra, Vân Phỉ loáng thoáng thấy bên trong có một người ngồi.

Vân Phỉ vô tình nhìn lướt qua một cái, lúc ấy trong xe vang lên một giọng nói trong trẻo: “Lâu Tứ An, dừng ở chỗ này đi.”

Xa phu đánh xe là một người đàn ông khỏe mạnh khoảng ba mươi tuổi, hắn lập tức dừng xe ngựa, sau đó nhảy xuống nói với Vân Phỉ: “Nơi này có cơm nước không?”

Vân Phỉ vốn định nói đây là quán rượu chứ không phải quán cơm nhưng thấy chiếc xe ngựa kia quá đỗi xa hoa, mấy người tùy tùng lại có vẻ bất phàm, xem ra chủ nhân của xe ngựa này nhất định là người phú quý, có rất nhiều tiền nên nàng cười ngọt ngào: “Dạ có, dạ có. Mấy vị khách quan muốn dùng gì, mời vào trong.”

Lâu Tứ An gật đầu, quay người lấy đồ đạp chân đặt xuống đất.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy, một chàng trai từ trong xe bước ra, tuổi chừng mười tám mười chín, dáng người cao cao, mình mặc áo có hoa văn chấm bi bằng gấm thêu tơ vàng, làm tôn thêm vẻ đẹp như ngọc, thanh nhã cao quý của chàng ta. Trên người hắn nhẹ nhàng thanh thoát, không có trang sức gì, chỉ có một miếng ngọc bội màu trắng hình con cá đeo bên hông.

Vân Phỉ vừa liếc mắt qua là đã biết giá trị của ngọc bội này không tầm thường nên không khỏi mừng thầm trong bụng. Quả nhiên là một khách hàng giàu có.

Nàng vội vàng thi lễ: “Công tử, mời vào trong.”

Chàng trai quý phái kia làm như không nghe thấy lời của nàng mà chỉ hơi ngẩng đầu nhìn mấy chữ thảo Chiết Tẫn Xuân Phong trên lá phướn, trong mắt lóe lên vẻ tán thưởng. Sau đó, hắn lướt thẳng qua người Vân Phỉ, tiến vào quán rượu, từ đầu tới cuối cũng không hề liếc mắt nhìn tiểu nhị bên cạnh lấy một cái.

Đúng là làm phách thật. Tống Kinh Vũ chau đôi mày kiếm, mặt thoáng lộ vẻ không hài lòng. Nhưng Vân Phỉ lại giống như không hề tức giận, vẫn cứ hết sức nhiệt tình chào hỏi.

Tống Kinh Vũ đưa tay lên ngực tự hỏi, thừa nhận mình không thể co được giãn được như thế. Nàng đúng là mê tiền đến nỗi hết thuốc chữa rồi, đáng tiếc, hắn lại không có tiền. (T.T)

Sau khi chàng trai ngồi xuống, Vân Phỉ khom người cười hì hì, hỏi: “Cho hỏi khách quan muốn gọi gì?”

Công tử quý phái không nói một tiếng, khuôn mặt anh tuấn lạnh như băng, ngay cả mí mắt cũng không hề nâng lên, đúng là lạnh lùng liêu ngạo quá mức.

Lâu Tứ An đứng bên cạnh hắn nhanh nhẹn nói ra tên của vài món ăn.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nghe thế thì cười gượng. Nơi này cũng không phải đại tửu lâu, cái gì mà vịt Tứ Hỉ, tôm Tây Hồ, làm gì có chứ? Nàng cười hùa theo: “Thật ngại quá, quán không có mấy món này, chỉ có thịt bò ngũ hương, đậu phộng rang, chân thỏ chấm muối tiêu, dưa leo với trứng muối.”

Công tử quý phái khẽ chau đôi mày kiếm, gương mặt anh tuấn lộ ra vẻ không vui.

Lâu Tứ An lập tức nói: “Công tử, nếu không thì chúng ta đi chỗ khác vậy.”

Công tử quý phái ừ một tiếng rồi lập tức đứng dậy định đi.

Vân Phỉ thấy việc làm ăn tưởng như ngon lành này sắp thất bại thì tiếc rẻ nên vội vàng đuổi theo: “Các vị bôn ba đường dài, chi bằng hãy uống vài chén cho đỡ khát đã. Rượu trong quán hương bay khắp mươi dặm, vị ngọt thơm nồng, chính là thần tiên túy vang danh kinh thành. Công tử, công tử...”

Công tử quý phái kia mang vẻ mặt người lạ chớ gần, lạnh lùng kiêu ngạo, không thèm nhìn ai, hoàn toàn không để ý tới lời mời mọc đầy khẩn khoản của nàng, nhưng khi nghe đến thần tiên túy thì bước chân khựng lại, xoay người qua, lạnh lùng hỏi: “Ngươi nói, nơi này của ngươi có thần tiên túy?”

Vân Phỉ vội vàng gật đầu: “Phải phải, thần tiên túy của phường rượu Ôn gia.”

Công tử quý phái cau mày lại, đột nhiên sa sầm mặt, hừ một cái, sau đó phất tay áo, lên xe ngựa, dường như là rất phẫn nộ.

Vân Phỉ chẳng hiểu gì mà nhìn theo đoàn người xa hoa này rời đi, ngơ ngác nhìn một đống bạc trắng lượn lờ biến mất, nàng cực kỳ buồn bã.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy kỳ quái. Chàng trai này là ai, tại sao khi nghe đến thần tiên túy thì lại có phản ứng này?

[1] Chiết tẫn xuân phong: Thâu/gom trọn gió xuân

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Con Trai Nhà Giàu

Tống Kinh Vũ treo tấm biển đóng cửa lên, hừ một cái: “Không bán cho loại người này cũng chả sao cả, đói ba ngày thì sẽ không vênh mặt lên trời nữa.”

Vân Phỉ cười phì: “Mặt vênh lên tới trời thì cũng chả sao cả, chỉ cần hắn ra tay hào phóng, đưa nhiều nhiều tiền là được.” Vừa nhắc đến tiền, nàng liền hớn hở chạy tới trước quầy hàng, mở ngăn dựng tiền ra, cười toe toét đến nỗi mắt nhỏ như sợi chỉ.

Tống Kinh Vũ không nhịn được mà thầm thở dài, chò dù nàng có mang mặt nạ, trở thành một người khác thì đặc điểm thấy tiền là cười tít mắt vẫn không thay đổi chút nào.

Sau khi đóng cửa, Phục Linh xuống bếp nấu mấy bát mì hành, ba người ngồi trong quán rượu ăn bữa cơm đơn giản, sau đó khóa kỹ cửa rồi ra về.

Qua giờ ngọ, Tống Kinh Vũ đánh xe ngựa, chậm rãi men theo bờ Lạc Hà để về nhà. Ánh mặt trời hơi âm u chiếu vào khiến người ta mơ màng buồn ngủ. Vân Phỉ ngồi trong xe ngựa, nắm chặt túi tiền trong tay, mặc dù tiền không nhiều nhưng cảm giác nắm hiện kim trong tay thật là tuyệt vời.

Đáng tiếc, cảm giác tuyệt diệu này quá ngắn ngủi.

Vân Phỉ không cách nào ngờ tới, ngày hôm sau, sau khi tiễn A Tông, nàng đến bờ Lạc Hà, còn chưa kịp mở cửa quán rượu thì đã thấy một người

https://thuviensach.vn

đứng ngóng dưới gốc cây liễu trước cửa quán, đó chính là Ôn Trường An - ông chủ của phường rượu Ôn gia.

Vừa nhìn thấy Tống Kinh Vũ, Ôn Trường An vội vã ba chân bốn cẳng chạy qua, kêu lên với vẻ mặt đầy lo lắng: ”Tống huynh đệ, quả nhiên là cậu, sao cậu không nói trước là cậu mua rượu để mở quán rượu hả.” Nói xong, ông ta vỗ đùi, quýnh đến nỗi sắp khóc lên.

Tống Kinh Vũ ngẩn ra: “Sao vậy?” Phục Linh và Vân Phỉ từ trên xe ngựa bước xuống, cũng không hiểu gì nên ngơ ngác nhìn nhau, đang yên đang lành sao Ôn Trường An lại tìm đến với vẻ mặt vô cùng khổ sở như thế?

Ôn Trường An giậm chân, nói: “Tống huynh đệ, lần này cậu khiến tôi điêu đứng rồi. Tôi cứ tưởng rằng cậu mua rượu về là để trong nhà uống, ai ngờ cậu lại đi mở quán rượu.”

Tống Kinh Vũ vội vàng nói: “Ông chủ Ôn, ông nói từ từ thôi, rốt cuộc là sao thế này?”

Ôn Trường An nói: “Tống huynh đệ, phường rượu Ôn gia chúng tôi và đại tửu lâu Kim Ngọc Đường đã ký hiệp ước là không được bán thần tiên túy cho bất cứ tửu lâu hay tửu điếm nào khác, chỉ được cung cấp cho đại tửu lâu Kim Ngọc Đường của Lục gia. Tối qua chưởng quầy của Kim Ngọc Đường đã tìm đến chỗ chúng tôi, lấy hiệp ước ra bắt chúng tôi bồi thường.”

Nói đến chuyện này, Ôn Trường An hối hận không thôi. Hôm ấy thấy phong thái của Tống Kinh Vũ đường đường chính chính, khí chất bất phàm, Vân Phỉ thì quốc sắc thiên hương, lại thân mật với quốc cữu gia nên ông ta mới tưởng hai vị này chắc chắn xuất thân từ nhà quyền quý. Mấy lần Tống Kinh Vũ tới mua rượu đều không mua nhiều nên ông ta cứ tưởng hắn

https://thuviensach.vn

mang về nhà để uống chứ không nghi ngờ là hắn dùng để làm chuyện khác. Nhất thời sơ suất liền gây nên lỗi lầm.

Tống Kinh Vũ ngẩn ra, lập tức nhìn sang Vân Phỉ. Vân Phỉ cũng không ngờ lại xảy ra chuyện bất trắc này nên trong nhất thời cũng ngẩn ngơ. Đột nhiên, nàng nhớ tới đám người vào quán rượu hôm qua. Chẳng lẽ, chàng trai đó là người của Kim Ngọc Đường?

Tống Kinh Vũ nói: "Ông chủ Ôn, chưởng quỹ của Kim Ngọc Đường là ai, tôi sẽ đi thương lượng với họ, xem có thể dàn xếp được không."

Ôn Trường An cười khổ: "Tống huynh đệ, lẽ nào cậu không biết các đại tửu lâu Kim Ngọc Đường ở kinh thành đều là sản nghiệp của Lục Thịnh, người giàu nhất Sơn Tây sao? Lục gia vô cùng giàu có, hàng năm đều quyên cho triều đình mười vạn lượng, ngày cả hoàng thượng đều nể trọng vài phần, chúng tôi cũng không dám đắc tội."

Bất ngờ nghe thấy tên tuổi của Lục Thịnh, Vân Phỉ ngạc nhiên trợn tròn mắt. Bởi vì tuy nàng ở Kinh Châu xa xôi nhưng từ nhỏ đến lớn đã nghe qua cái tên này không biết bao nhiêu lần. Người giàu nhất Sơn Tây này chính là thần tượng ông ngoại nàng.

Trong vòng ba mươi năm, bắt đầu từ hai bàn tay trắng, từ một tiểu lại[1] quản kho thóc đã trở thành người giàu nhất Sơn tây, tích lũy được một gia sản khổng lồ không thể đếm hết. Các cửa hàng, tửu lâu, tửu điếm, ngân hàng phân bố rộng khắp Sơn Tây. Nghe nói, khi ông ta ra ngoài thì sẽ ngồi kiệu lớn tám người khiêng, rộng rãi thoải mái như là một căn phòng di động. Bên trong lót thảm lông do Ba Tư tiến cống, trên nóc kiệu khảm dạ minh châu để chiếu sáng, ngay cả cái bô trong kiệu cũng nạm vàng...

[1] Chức Lại, một vị trí nho nhỏ trong chính quyền thời phong kiến, chưa được coi là quan (ở mình có từ quan lại ý)

https://thuviensach.vn

Mỗi lần Tô Vĩnh An nhắc tới ông ta đều vươn ngón tay cái ra tán thưởng: “Kỳ tài về kinh thương như thế, đúng là trăm năm khó gặp.”

Lúc ấy, nàng hết sức kích động mà tưởng tượng rằng, nếu có một ngày mình cũng trở thành người giàu nhất thiên hạ như thế thì tốt biết bao. Nàng sẽ vung tiền như rác, xây một tòa nhà bằng vàng, rồi sẽ tìm một phu quân để canh cửa cho mình. Có điều, bây giờ nàng cảm thấy xây nhà vàng cho mẹ và đệ đệ ở rồi nuôi một con chó canh cửa còn hơn, chứ mấy thể loại như phu quân này nọ quả không đáng tin.

Tối qua Ôn Trường An bị chưởng quỹ của Kim Ngọc Đường chất vấn, lúc ấy ông ta liền chạy tới Chiết Tẫn Xuân Phong để xem. Đáng tiếc quán rượu đã đóng cửa từ chiều, ông ta đành phải ra về, chịu đựng suốt một đêm, mới sáng sớm đã chạy tới đây canh chừng, quả nhiên nhìn thấy Tống Kinh Vũ. Lúc bấy giờ mới biết mình nhất thời sơ ý đã làm ra chuyện vi phạm hiệp ước, bây giờ quýnh đến nỗi không biết làm sao.

“Tống huynh đệ, cậu mua thần tiên túy về uống thì không sao chứ mở quán rượu là ngàn lần không được. Xin Tống huynh đệ lượng thứ cho nỗi khó xử của tôi.”

Nói xong, Ôn Trường An khom người xuống vái Tống Kinh Vũ một cái. Tuy Tống Kinh Vũ có quan hệ thân thiết với quốc cữu gia nhưng ông ta càng không thể đắc tội Lục gia. Phường rượu Ôn gia đã ký hiệp ước với Kim Ngọc Đường trước, sở dĩ thần tiên túy có thể vang danh kinh thành suốt mấy năm nay là nhờ công không nhỏ của Kim Ngọc Đường, ông ta không thể mất đi khách hàng lớn này.

Tống Kinh Vũ đỡ lấy khuỷu tay của Ôn Trường An, nói: “Tại hạ không biết phường rượu Ôn gia và Kim Ngọc Đường có hiệp ước trước, chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm ông chủ Ôn khó xử, xin ông chủ Ôn cứ yên tâm.”

https://thuviensach.vn

“Đa tạ Tống huynh đệ đã thông cảm cho.” Ông chủ Ôn vui mừng khôn xiết, liên tục chắp tay xá.

Vân Phỉ đang đóng vai tiểu nhị nên không thể chen vào, lúc này mới nói một câu: “Ông chủ Ôn, chuyện này do quán rượu của chúng tôi gây ra, lát nữa chúng tôi sẽ đến giải thích một phen, xem xem có thể khiến Kim Ngọc Đường thông cảm và miễn giảm tiền bồi thường cho ông chủ Ôn hay không.”

Đương nhiên là Ôn Trường An cầu còn không được nên báo cho Tống Kinh Vũ biết vị trí của Kim Ngọc Đường xong liền cáo từ.

Ôn Trường An vừa đi, Phục Linh không nhịn được, quýnh đến nỗi nhảy dựng lên: “Kim Ngọc Đường không cho bán thần tiên túy, tiểu thư, phải làm sao đây?”

Vân Phỉ cắn môi, mắt đảo qua đảo lại: “Ta đến Kim Ngọc Đường tìm chưởng quỹ của họ thương lượng thử xem có thể chia cho Chiết tẫn Xuân Phong một ít không, nếu không được thì sẽ nghĩ cách khác.”

Vân Phỉ cắn môi, mắt đảo qua đảo lại: “Ta đến Kim Ngọc Đường tìm chưởng quỹ của họ thương lượng thử xem có thể chia cho Chiết tẫn Xuân Phong một ít không, nếu không được thì sẽ nghĩ cách khác.”

Tống Kinh Vũ gật đầu. Vân Phỉ lên xe ngựa thay quần áo, tháo mặt nạ xuống, bắt đầu suy nghĩ lát nữa sẽ thương lượng với chưởng quầy của Kim Ngọc Đường như thế nào.

Lúc đầu, sáu tửu lâu lớn nhất kinh thành đều không thuộc sở hữu của Lục gia, sau đó bị Lục gia thu mua từng cái một, trang hoàng lại, thống nhất tên gọi là Kim Ngọc Đường, phân bố ở những nơi phồn hoa nhất của thành Lạc Dương. Đó là những đại tửu lâu nổi tiếng nhất kinh thành.

https://thuviensach.vn

Kim Ngọc Đường mà Ôn Trường An nói chính là chi nhánh lớn nhất trong sáu đại tửu lâu, vừa khéo nó nằm ngay trên đường Tây Phủ. Vân Phỉ phát hiện nó chỉ cách hiệu thuốc Hạnh Lâm của Chương Tùng Niên có sáu cửa hàng.

Khi nhìn thấy đại tửu lâu lớn nhất kinh thành này, cảm giác đầu tiên của Vân Phỉ chính là quả nhiên không hổ với cái tên Kim Ngọc Đường, đích xác có khí thế của vàng ngọc khắp nơi, ngay cả bậc cửa mà cũng làm bằng gỗ trắc, bên ngoài mạ đồng màu vàng kim, sáng lấp lánh chói cả mắt. Chín bậc thềm ngoài cửa làm bằng đá cẩm thạch trắng, trải thảm màu xanh đen có hoa văn hình trúc xanh, có ý nghĩa là về nơi cao nhất, từng bước lên cao.

Điều đặc biệt hơn là người chào đón trước cửa không phải là một tiểu nhị như những quán ăn quán rượu khác, mà là mấy cô nương xinh đẹp, cùng mặc váy màu xanh biếc, chít khăn màu vàng nhạt giống nhau, vừa đoan trang thanh nhã, vừa nhanh nhẹn hoạt bát.

Khí thế như vậy đúng là không hổ với danh tiếng tửu lâu đẳng cấp. Đừng nói là thần tiên túy, cho dù là nước ô mai, chỉ cần vào được trong này thì e là giá tiền cũng tăng gấp đôi, gấp bội.

Vân Phỉ vốn tràn đầy tự tin khi đến đây thương lượng, nhưng lúc này, khi nhìn thấy khí thế của Kim Ngọc Đường thì chân bất tri bất giác dừng bước.

Trầm ngâm trong giây lát, nàng quay người lại nói với Tống Kinh Vũ: “Chúng ta về thôi.”

Tống Kinh Vũ và Phục Linh đều kinh ngạc. Chẳng phải cố ý đến đây tìm gặp chưởng quỹ của Kim Ngọc Đường sao, khẩn khoản xin cho Chiết Tẫn Xuân Phong cũng được bán thần tiên túy, sao bây giờ đến rồi thì lại muốn quay về?

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ ngửa đầu nhìn Kim Ngọc Đường nguy nga tráng lệ, thật lòng ca ngợi: “Nếu ta là ông chủ của Kim Ngọc Đường thì ta cũng sẽ bắt phường rượu của Ôn gia chỉ được phép bán thần tiên túy cho Kim Ngọc Đường, hơn nữa có lẽ ta sẽ làm căng hơn, cho dù là quan to quyền quý muốn mua thì cũng chỉ có thể đến Kim Ngọc Đường.”

Phục Linh nghe mà cứ mơ màng, sao tự nhiên tiểu thư lại đứng về phía của Kim Ngọc Đường thế nhỉ?

Vân Phỉ nói: “Chỉ có như thế mới có thể thể hiện sự độc nhất vô nhị, cao cao tại thượng của Kim Ngọc Đường. Nếu những quán rượu khác mà cũng có thể bán những thứ như Kim Ngọc Đường thì sẽ làm mất giá trị của Kim Ngọc Đường. Đạo lý này cũng giống như chỉ có hoàng thượng mới có thể dùng màu vàng rực. Cho nên chuyện muốn cho Chiết tẫn xuân phong có thể bán thần tiên túy, ta hoàn toàn không cần đi thương lượng nữa, tuyệt đối không thể.”

Tống Kinh Vũ ngẫm lại thì thấy đạo lý này cũng rất chính xác.

Phục Linh nói: “Em thấy hay tiểu thư đi tìm đại tướng quân đi, nhờ ngài ấy nói một tiếng với chưởng quỹ của Kim Ngọc Đường chẳng phải được rồi sao?”

Vân Phỉ bóp trán, đây cũng là một ý hay, nhưng vừa nghĩ đến việc phải đến cầu xin y giúp đỡ thì lòng nàng lại thấy cực kỳ không vui. Một lúc sau, nàng mới bĩu môi nói: “Cùng lắm thì chúng ta không bán thần tiên túy nữa, xem có loại rượu ngon nào khác không.”

“Tiểu thư, quán rượu của chúng ta làm ăn buôn bán được chính là nhờ có thần tiên túy, vừa mở cửa chưa được mười ngày đã đổi rượu khác, e là không được hay cho lắm.”

Vân Phỉ vẩu môi nói: “Chuyện nhỏ nhặt này chưa chắc hắn đã chịu giúp ta, ta cũng không muốn đi tìm hắn.”

https://thuviensach.vn

“Sao đại tướng quân lại không giúp tiểu thư được chứ. Chỉ cần tiểu thư cười với ngài ấy một cái thì chắc chắn ngài ấy sẽ đồng ý ngay.”

Trước mặt Tống Kinh Vũ nên Vân Phỉ vô cùng xấu hổ, bực mình liếc Phục Linh một cái: “Em nói bậy bạ gì đó.”

Phục Linh nghiêm túc nói: “Thật mà tiểu thư, mỗi khi cô cười, ánh mắt ngài ấy nhìn cô trông khác lắm.”

Vân Phỉ càng thẹn thùng hơn, vờ như không nghe thấy mà cất bước đi về phía trước. Đến hiệu thuốc Hạnh Lâm, trong ấy đang có một đoàn người bước ra, dẫn đầu là một chàng trai trẻ, chính là công tử quý phái đã vào quán rượu của nàng hôm trước.

Hắn vẫn mang dáng vẻ cao cao tại thượng, không thèm nhìn ai, cằm hơi hất lên, mặc áo gấm màu vàng nhạt, cả người trông nhẹ nhàng khoan khoái, bên hông còn mang theo một miếng ngọc phỉ thúy xanh biếc lấp lánh.

Miếng ngọc phỉ thúy kia gần như to bằng lòng bàn tay của Vân Tông. Mắt Vân Phỉ sáng lên, nhanh chóng tính nhẩm xem nó có giá trị bao nhiêu. Một miếng đồ trang sức của hắn thôi mà còn hơn ngọc ngà châu báu, vàng bạc đầy đầu của người ta.

Hắn bước đi rất nhanh, sau lưng ngoài Lâu Tứ An đang kè kè bước theo còn có tám tùy tùng tráng kiện chia nhanh bảo vệ hai bên, xem ra là hộ vệ của hắn. Cho dù Úy Đông Đình là người có thân phận hiển hách nhưng khi ra ngoài cũng không mang theo nhiều hộ vệ đi nghênh ngang như thế. Rốt cuộc hắn là ai? Nghĩ đến vẻ mặt kỳ quái của hắn khi nghe nhắc đến thần tiên túy trong quán rượu ngày hôm qua, Vân Phỉ không hiểu nên càng cảm thấy tò mò về thân thế của hắn.

Vì thế, đợi hắn rời khỏi đó, Vân Phỉ liền bước vào hiệu thuốc Hạnh Lâm.

https://thuviensach.vn

Trước quầy thuốc có không ít người đang chờ bốc thuốc. Chương Tùng Niên đang kiên nhẫn hướng dẫn cách uống thuốc cho một ông lão gần bảy mươi tuổi. Ông lão tuổi già nên lảng tai, một câu mà Chương Tùng Niên phải nói ba bốn lần ông ấy mới nghe được.

Phục Linh không nén được, khen ngợi: "Chương đại phu đúng là người tốt, những người trẻ tuổi hiếm khi nhẫn nại được thế lắm."

Vân Phỉ ngoái đầu lại cười: "Ta cũng rất kiên nhẫn vậy." Đợi ông lão đi khỏi đó, Vân Phỉ mới bước tới, mỉm cười cúi người: "Chương đại phu."

Chương Tùng Niên vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. "Vân tiểu thư, sao nàng lại tới đây?"

"Ta đi quang qua, muốn dò hỏi Chương đại phu về một người, đó chính là vị công tử trẻ tuổi vừa từ trong này bước ra, phía sau còn dẫn theo tám tùy tùng."

Chương Tùng Niên cười cười: "Nàng không biết sao? Huynh ấy là Lục Nguyên, thiếu chủ của Kim Ngọc Đường, con trai của Lục Thịnh - người giàu nhất Sơn Tây. Huynh ấy vừa đến kinh thành nên chưa quen khí hậu, lúc nãy đến hiệu thuốc để khám."

Vân Phỉ chợt bừng tỉnh ra. Thảo nào mà mắt hắn để trên chóp. Bên cạnh có nhiều tùy tùng thế, chắc là sợ bị cướp. Vân Phỉ không nhịn được cơn tức cười, quả nhiên không hổ là con trai nhà giàu. Cái tên Lục Nguyên, chắc có ý nghĩa là tài nguyên ào ạt không dứt?

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Thấy Tiền Sáng Mắt

Chương Tùng Niên không biết sao nàng lại dò hỏi về Lục Nguyên, nhưng nhìn nàng khẽ mỉm cười, dáng vẻ như đang suy tư ấy đẹp dịu dàng không sao tả xiết, tựa như một đóa quỳnh vừa hé nở, đằm thắm xinh tươi khiến tim người ta phải đập thình thịch.

Ánh mắt của hắn không tự chủ được mà dừng lại trên eo nàng. Trên thắt lưng màu vàng nhạt đeo một chuỗi ngọc làm từ hồng ngọc và ngọc trai đan xen với nhau. Hai màu trắng và đỏ tươi sáng rực rỡ, đáng tiếc là túi hương mà hắn tặng lại không thấy tăm hơi. Trong nhất thời, lòng hắn bỗng cảm thấy hơi mất mát và chua chát.

Vân Phỉ thông minh tinh ý, thấy ánh mắt của hắn quét qua eo mình thì lập tức mỉm cười: “Chương đại phu, túi hương mà huynh tặng ta đúng là được nhiều người thích, nó bị người ta giật đi mất rồi. Hôm khác nếu có thời gian, huynh có thể tặng ta một cái khác không?”

Sự mất mát trong lòng Chương Tùng Niên lập tức tan biến, hắn vội vàng ừ một tiếng.

Vân Phỉ đang định cáo từ thì một có một người đàn ông chừng bốn năm mươi tuổi bước vào, chắp tay hành lễ với Chương Tùng Niên: “Cảm ơn Chương đại phu, bình rượu thuốc lần trước cậu đưa cho tôi đúng là hữu hiệu, hôm nay cha tôi bảo tôi đến mua thêm bình nữa.”

Chương Tùng Niên cười gật đầu với Vân Phỉ: “Vân tiểu thư, nàng đợi một lát nhé.” Hắn cầm bút lên viết một đơn thuốc, đưa cho người đàn ông kia, ông ta cười cảm ơn rồi cầm đến chỗ quầy thuốc.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ Vân Phỉ đang phiền não vì chuyện rượu nên vừa nghe thấy hai chữ rượu thuốc thì lập tức nảy sinh hứng thú. Nàng hỏi: “Ông ấy nói rượu thuốc gì vậy?”

“Cha ông ấy tuổi già, sức khỏe không tốt nên không muốn ăn uống. Ta đã điều chế cho ông ấy một loại rượu thuốc khiến thèm ăn, bổ gan, bổ phổi. Mỗi ngày, trước khi ăn cơm uống một ly.”

Trong đầu Vân Phỉ chợt nảy ra một ý tưởng, nàng lập tức đứng dậy cáo từ.

Ra khỏi hiệu thuốc Hạnh Lâm, Phục Linh tính tình nóng nảy nên không nén được mà đề nghị: “Tiểu thư, hay là cô mau đi tìm đại tướng quân đi, bảo ngài ấy gây áp lực với Kim Ngọc Đường.” Nàng ta nắm chặt nắm tay, hung dữ nói: “Tên thiếu chủ mắt để trên chóp kia kiêu ngạo y như một con khổng tước xòe đuôi, vừa nhìn là đã muốn đập cho hắn một trận, rút hết mấy cái lông trên đuôi hắn.”

Vân Phỉ bị những lời mắng chửi này làm cho tức cười. Có điều cách miêu tả này rất chính xác với Lục Nguyên. Nàng lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Kim Ngọc Đường là tấm gương chứ không phải đối thủ của chúng ta. Bất luận ta có ghét Lục Nguyên thế nào thì đối với Lục Thịnh, ta cũng chỉ biết kính nể. Cách thức kinh thương của ông ấy cũng đáng để ta học hỏi, noi theo. Dựa vào bộ óc của mình để kiếm tiền mới có thể lâu dài, lấy thế hiếp đáp người khác thì có gì là giỏi chứ, ta sẽ không đi tìm Úy tướng quân.”

“Vậy tiểu thư tính làm sao đây? Mua rượu khác ư?”

Vân Phỉ gật đầu, hai mắt sáng lóe lên, đôi má lúm đồng tiền cũng hiện ra. Phục Linh vốn đang rầu rĩ chán chường, nay thấy nụ cười đã có tính toán của nàng thì liền biết tiểu thư nhà mình lại có ý tưởng gì mới.

Chiết Tẫn Xuân Phong không bán thần tiên túy nữa mà bán một loại rượu có tên là yên chi hiệp, uống vào mát lạnh, sướng miệng, trong dư vị

https://thuviensach.vn

cay cay của nó lại có vị ngòn ngọt dễ chịu.

Đây là sáng kiên mà Vân Phỉ có được tại hiệu thuốc Hạnh Lâm hôm ấy. Nàng mua rượu hoa lê về ngâm với mấy dược liệu như nhân sâm, cẩu kỷ... Mọi người nghe nói rượu này có thể bổ thận ích dương, bổ gan sáng mắt, bổ huyết an thần, hơn nữa giá còn rẻ hơn thần tiên túy nhiều nên đương nhiên là vui vẻ nếm thử.

Giải quyết xong vấn đề rượu, Vân Phỉ càng cảm nhận được đạo lý dựa vào ai cũng không bằng dựa vao mình.

Sắp vào hạ, thời tiết càng thêm nóng bức, Sau khi đóng cửa, Phục Linh vào trong bếp nấu mì hành rồi bưng ra.

Vì điều kiện có hạn nên bữa trưa ở quán rượu đều nấu rất đơn giản. Đến tối A Tông trở về thì mới ăn uống thịnh soạn.

Vân Phỉ sợ nóng nên bưng tô mì đến ngồi trên chiếc ghế trúc trước cửa quán rượu.

Những ngày tháng tự do tự tài này đúng là thoải mái. Ánh mặt trời ban trưa nóng ấm rực rỡ, những cành liễu trên bờ đê đung đưa theo gió, từ bên này nhìn qua, chúng giống như một hành lang dài xanh mướt.

Bỗng có hai người xuất hiện trong màu xanh biêng biếc ấy, đi về phía Chiết Tẫn Xuân Phong. Một người trong ấy bước chân vững vàng, dáng người nhanh nhẹn, gió xuân ấm áp làm tung bay góc áo bào của y, phía sau lưng là hàng liễu xanh như khói làm nền. Hình ảnh này đột nhiên chập chờn lồng vào hình ảnh lần đầu tiên nàng nhìn thấy Úy Đông Đình.

Nàng bất tri bất giác nhìn theo, nhưng khi nhìn rõ ràng thì sợi mì trong tô cũng vắt trên môi, quên lùa vào miệng.

Không ngờ đó chính là Úy Đông Đình!

https://thuviensach.vn

Thiếu chút nữa là Vân Phỉ quăng tô mì chạy trốn. Nhưng nàng bỗng nhớ ra mình đang mang mặt nạ, y sẽ không nhận ra. Hơn nữa chưa chắc y đã biết quán rượu này là do Tống Kinh Vũ mở, có lẽ chỉ tình cờ đi ngàng qua đây.

Nàng ôm một tia hy vọng, án binh bất động.

Ai ngờ, Úy Đông Đình và người kia lại đi thẳng đến trước mặt nàng.

Nàng cúi đầu, vờ như không quen biết y, thản nhiên ăn mì. Đôi giày màu đen đập vào mắt nàng, con hỏa kỳ lân trên ấy nhe răng trợn mắt, cực kỳ oai phong, dữ dằn trừng nàng thay cho chủ nhân của nó, giống như là muốn nhìn xuyên qua diện mạo thực sự của nàng.

Tim nàng đập loạn xạ cả lên, như muốn rớt xuống tô mì.

Úy Đông Đình quét mắt qua tấm biển báo đóng cửa, từ tốn hỏi: “Đóng cửa rồi sao?”

Vân Phỉ đành phải ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng chạm vào đôi mắt đen sâu thẳm không đáy của y. Trái tim vốn đã đập loạn xạ lại nhảy lên liên hồi.

Có điều trước giờ nàng rất biết cách che giấu tâm tư, cho nên vẻ mặt căng thẳng đều bị mặt nạ che lại, không lộ ra chút gì.

Nàng đứng lên cười cười với y, nhiệt tình nói: “Ngại quá, quán đã đóng cửa, đằng trước không xa có một quán cơm.”

Úy Đông Đình móc một thỏi bạc ra đặt lên trên chiếc bàn ngay trước mặt nàng.

Một thỏi bạc! Vân Phỉ lập tức mặt mày hớn hở, hết sức nhiệt tình hỏi: “Hai vị khách quan muốn gọi món gì?”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Úy Đông Đình quét qua tô mì của nàng. Sợi mì nhỏ như mưa bụi, trên đó là những lát hành băm xanh mởn, mấy váng dầu nổi lềnh bềnh, có cả mùi dầu vừng thoang thoảng.

"Cho một bình rượu, mấy món nhắm, hai tô mì." Y chỉ vào bát mì hành kia.

"Được, hai vị chờ một chút." Vân Phỉ lập tức bước vào quán rượu, nói với Phục Linh đang ngồi ăn mì: "Nhanh lên, có khách đến, nấu hai tô mì hành đi."

Phục Linh thò đầu ra nhìn, vừa thấy là sợ đến nỗi nhảy dựng lên, lắp ba lắp bắp nói: "Úy, Úy..."

Vân Phỉ đẩy nàng ta vào bếp, phân bua: "Mau đi nấu mì đi."

Tống Kinh Vũ cũng không ngờ Úy Đông Đình lại đến đây. Có người thông báo cho y biết hay là y chỉ tình cờ đi ngang qua chứ không hay biết gì. Hắn trấn tĩnh lại, ra nghênh đón, chắp tay thi lễ: "Úy tướng quân."

Úy Đông Đình ngạc nhiên cười: "Thì là là quán rượu của Tống giáo úy mở."

Để tăng thêm độ tin cậy, Vân Phỉ lập tức nói chen vào: "Dạ phải, ông chủ Tống của chúng tôi cũng không còn trẻ nữa, định kiếm chút tiền cưới vợ đây."

Mặt Tống Kinh Vũ đỏ lên, mời mọc: "Mời Úy tướng quân vào trong."

Úy Đông Đình chỉ vào chàng trai trẻ cùng đến với mình, nói: "Đây là Lang tướng Tiếu Hùng Phi của cấm vệ quân. Vị này là Tống Kinh Vũ - giáo úy của phủ châu mục ở Kinh Châu."

Hai người thi lễ với nhau.

https://thuviensach.vn

Sau khi ngồi xuống, Úy Đông Đình nheo mắt ngắm nhìn hàng liễu xanh um như khói tỏa trên bờ đê, nói: “Không tồi, Chiết Tẫn Xuân Phong, tên hay lắm.”

Vân Phỉ bưng một bình rượu qua, rót cho ba người, nói: “Đây là yên chi hiệp, mời tướng quân dùng.”

Úy Đông Đình bưng ly rượu lên, nhấp một hớp: “Ừ, rất được, hương vị rất đặc biệt.” Sau đó, y nói với Tiếu Hùng Phi: “Ngươi nếm thử đi.”

Tiếu Hùng Phi bưng ly rượu lên uống một ngụm, tuy ngoài mặt cũng cười khen là rượu ngon nhưng trong lòng thì lại cảm thấy hơi kỳ lạ.

Hôm nay, đột nhiên Úy Đông Đình nói với hắn rằng bên bờ Lạc Hà mới mở một quán rượu rất thú vị, muốn đến đó xem thử. Hắn nghe cái tên Chiết Tẫn Xuân Phong thì còn tưởng là một tửu lâu xa hoa thanh nhã gì. Bây giờ đến xem, thấy chẳng qua chỉ là một quán rượu nhỏ bé chật hẹp, rượu thì chỉ có yên chi hiệp, đồ nhắm chỉ có bốn món: thịt bò ngũ vị, trứng muối dưa chuột, đậu phộng rang, chân thỏ chấm muối tiêu.

Một nơi không đẳng cấp thế này mà cũng được gọi là thú vị sao? Đại tướng quân không giống với người không biết thưởng thức như thế. Tiếu Hùng Phi cảm thấy chắc là đại tướng quân đã bị ai đó lừa bịp rồi.

Nhưng nhìn vẻ mặt của ngài ấy thì thấy không giống như giận dữ vì bị lừa gạt, thần sắc vẫn thản nhiên nhàn nhã, đôi mày kiếm cũng giãn ra, gương mặt anh tuấn cũng lộ ra vẻ hài lòng khó thấy.

Vân Phỉ đứng bên cạnh, lén chú ý đến Úy Đông Đình, phát hiện thần sắc của y vẫn bình thường, nói chuyện vui vẻ, không hề có ý định gây khó dễ, rất giống với tình cờ cùng thuộc hạ đi ngang nơi này, rồi đến nghỉ chân, cho nên nàng yên tâm bước vào bếp.

https://thuviensach.vn

Phục Linh đang luống cuống tay chân nấu mì, mặt thì đỏ bừng, tay thì run rẩy.

Vân Phỉ thấy bộ dạng của nàng ta, không nhịn được mà bật cười: "Phục Linh. chẳng lẽ là em thích Úy tướng quân, không thì sao lại kích động đến thế?"

Phục Linh nhăn mặt, giậm chân nói: "Tiểu thư, em đang sợ chết đây. Có phải Úy tướng quân đến để đập quán, đóng cửa hay không?"

"Em nghĩ nhiều quá rồi. Hắn đến uống rượu ăn mì thôi." Vân Phỉ cười hớn hở: "Không ngờ hắn ra tay rộng rãi thế, cho cả một thỏi bạc."

Phục Linh nhìn bộ dạng thấy tiền sáng mắt của nàng, không khỏi thở dài: tiểu thư đúng là trong mắt chỉ có tiền, càng ngày càng mê tiền, không hổ là cháu gái của Tô Bán Thành.

Mì được nấu xong, Vân Phỉ đích thân bưng ra ngoài, đặt lên bàn, mỉm cười nói: "Mời hai vị dùng."

Tiếu Hùng Phi vừa thấy tô mì liền muốn đập bàn đứng dậy.

Úy Đông Đình cũng im lặng, vẻ mặt rất lạ lùng.

Vân Phỉ hăm hở cúi đầu xuống nhìn, lúc ấy mới phát hiện Phục Linh hoảng hốt quá nên đã quên cho hành vào, đây hoàn toàn là mì với nước sôi, thảo nào mà vẻ mặt của hai người này lại khác thường thế. Bên trong không có hành thì còn gọi gì là mì hành. Nàng lập tức xoay người chạy vào trong bếp lấy một cọng hành thật to ra.

Không sai, là nguyên một cọng to.

Dưới ánh mắt ngơ ngác khó hiểu của Tiếu Hùng Phi, nàng nhanh chóng ngắt cọng hành thành mấy khúc, rải vào trong tô mì, cười nịnh nọt

https://thuviensach.vn

với Úy Đông Đình: “Mời tướng quân dùng.”

Tiếu Hùng Phi há hốc mồm nhìn Úy Đông Đình, đợi y phát hỏa hoặc phất tay áo mà đi. Nhưng kỳ lạ là Úy Đông Đình không hề tức giận, ngược lại trong mắt còn hiện lên một nụ cười, rồi hỏi tiểu nhị kia.

“Tên tiểu nhị này đúng là thông minh lanh lợi, ngươi tên là gì?”

Vân Phỉ không ngờ y lại hỏi tên của mình nên nhanh nhạy dùng họ của mẹ để làm tên, mỉm cười nói: “Tên của tiểu nhân là Tiểu Tô.”

Úy Đông Đình gật đầu, khen ngợi: “Tên rất hay.”

Tiểu Tô mà hay thế quái nào được? Nghe qua y như tô thịt ấy. Tiếu Hùng Phi ăn một miếng mì hành, phát hiện mùi vị của nó cũng rất bình thường, nhưng Úy Đông Đình lại không hề có ý soi mói, bình thản cầm lấy đũa ăn. Hai, không kén ăn đến mức này, Úy tướng quân à, ngài hơi có lỗi với ba chữ 'quốc cữu gia' đấy.

Tiếu Hùng Phi buồn thay cho đại tướng quân, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt cảm thông để an ủi y một chút.

Kết quả hắn phát hiện, rõ ràng là đại tướng quân không yên lòng, tuy tay cầm đũa nhưng nửa ngày vẫn không nhúc nhích, mắt thì cứ nhìn chằm chằm vào tên tiểu nhị đang đứng đằng sau cái quầy kia.

Tiểu nhị đang cúi đầu nhìn thứ gì đó, mặt cười tươi như hoa nở, hai mắt sáng lấp lánh.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Lòng Đau Như Cắt

Có thể làm cho Vân Phỉ cười tươi tắn như thế, đương nhiên chỉ có ngân lượng. Nàng vuốt ve thỏi bạc đáng yêu, mừng như mở cờ trong bụng, ngước mắt lên ném cho quốc cữu gia hào phóng kia một ánh mắt 'khen ngợi, khích lệ'. Còn đại tướng quân thì thỉnh thoảng lại liếc nhìn tiểu nhị, trong ánh mắt thâm thúy khó lường kìa lại mang theo chút gì đó nói không ra, tả không rõ.

Tiếu Hùng Phi thầm nổi da gà khắp cả người, đại tướng quân và tiểu nhị kia cứ mắt đi mày lại, thế là sao? Hắn cố nén cơn buồn nôn, cúi đầu ăn mì, nuốt tô mì hành khó ăn kia vào bụng, lòng thầm nhắc nhở bản thân nhất định là mình đã uống yên chi hiệp nên đầu choáng mắt hoa, cho nên nhìn đâu cũng thấy màu sắc ám muội đáng nghi.

Úy Đông Đình ăn mì xong, đứng dậy ra về với Tiếu Hùng Phi.

Tống Kinh Vũ tiễn họ ra ngoài, thở phào một hơi nhẹ nhõm. May quá, Úy Đông Đình không hề lộ ra chút bất mãn với việc hắn mở quán rượu, mà hình như Vân Phỉ mang mặt nạ, cải trang tiểu nhị cũng không để lộ sô hở gì. Đại tướng quân bất ngờ đến thăm chắc là do tình cờ đi ngang qua, vô tình gặp được. Thật tốt quá.

Vân Phỉ cũng cho là thế. Nàng theo sau ba người, nịnh nọt vẫy tay chào, cười rạng rỡ như hoa mùa xuân: “Hai vị ghé thường xuyên nhé.” Câu này mang theo vạn phần chân thành, bởi vì tới là ném cho một thỏi bạc lấp lánh, ai mà không thích chứ.

https://thuviensach.vn

“Quán rượu của Tống giáo úy, đương nhiên là phải thường đến ủng hộ.” Úy Đông Đình vẫn không dừng bước, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn tên tiểu nhị này lấy một cái, thế nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng vui mừng hớn hở của Vân Phỉ.

Đột nhiên, Úy Đông Đình đưa tay chỉ cái vòng sắt và quả cầu sắt đang treo trên cành liễu, hỏi: “Đây là gì?”

Tống Kinh Vũ cười, nói: “Đây là trò chơi mà quán dùng để thu hút khách, nếu ai có thể ném quả cầu sắt qua chiếc vòng thì sẽ được miễn phí hoàn toàn.”

Úy Đông Đình dừng chân lại, thích thú quan sát quả cầu sắt rồi quay đầu sang cười với Tiếu Hùng Phi: “Ý này rất hay, Hùng Phi, ta và ngươi thử một chút đi.” Nói xong, y bước tới trước vài bước, cầm quả cầu sắt được xích vào đây xích lên, đặt trên tay, thảy thảy vài cái để thử sức nặng.

Vân Phỉ không ngờ y còn rảnh rỗi tới mức đến ném cầu, tự nhiên tim co thắt một cái.

Chính mắt nàng đã được chứng kiến võ công của Úy Đông Đình, vừa nghĩ tới cảnh y và Tống Kinh Vũ so chiêu trong quán trọ hôm đó, tự dưng nàng cảm thấy tim mình giống như quả cầu sắt kia, bị y ném lên ném xuống chơi đùa trong tay, hết sức khó chịu, cứ như là tim đập không theo nhịp nữa vậy.

Úy Đông Đình ngửa đầu lên, nheo mắt nhìn cái vòng sắt kia. Đột nhiên, một bóng đen bay lên từ bàn tay y, quả cầu sắt kia như một bao cát, bay lên thành một đường cong, lao thẳng về phía cái vòng sắt.

Trái tim Vân Phỉ cũng bay lơ lửng theo quả cầu. Xin ông trời phù hộ đừng để y ném trúng, nếu không sẽ phải miễn phí toàn bộ cho y.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là ông trời đi ngủ trưa rồi, không nghe thấy lời khấn nguyện của nàng nên quả cầu kia không hề thương tiếc cho trái tim sắp vỡ thành từng mảnh của nàng mà vô tư bay thẳng qua cái vòng sắt, sau đó là vài tiếng leng keng lạch cạch vang lên.

Đây không chỉ là tiếng dây xích sắt cọ xát vào vòng sắt mà còn là tiếng một con dao cắt ngang qua tim Vân Phỉ. Nàng ôm ngực, đau đến xuýt xoa, thỏi bạc kia cứ thế mà trở về với chủ cũ.

Tiếu Hùng Phi hưng phấn vỗ tay hoan hô: “Tướng quân quá khỏe, quá chuẩn.”

Tống Kinh Vũ cũng thầm bội phục lực cánh tay của Úy Đông Đình, hắn quay đầu sang nói với Vân Phỉ: “Tiểu Tô, tiền rượu của tướng quân.”

Vân Phỉ khóc không ra nước mắt. Nàng xoay người vào trong lấy thỏi bạc kia ra, không tình nguyện, không nỡ rời, bịn rịn quyến luyến đưa qua, vì đau lòng nên giọng cũng trở nên khang khác: “Tướng quân, tiền của ngài.”

“Cái này, ừm... lấy lại thì ngại quá.” Úy Đông Đình không đếm xỉa đến vẻ mặt đau lòng sắp chết của nàng mà chỉ quay đầu sang nhìn Tống Kinh Vũ, mỉm cười với vẻ ngại ngùng.

Vân Phỉ lập tức rụt tay ra sau. Đại tướng quân, ngài cũng đã đưa rồi, còn mặt mũi nào mà lấy lại nữa. Với kẻ giàu có như ngài, vung tiền như rác mới thể hiện được sự anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong.

Tống Kinh Vũ là một người thật thà, hơn nữa trong lòng y rất bội phục võ công của Úy Đông Đình nên vội vàng nói: ”Nếu tướng quân đã ném qua vòng sắt thì sao tôi có thể thu tiền của tướng quân được.”

Úy Đông Đình cười cười: “Nếu đã thế thì ta đành đa tạ Tống giáo úy vậy.”

https://thuviensach.vn

Tiếu Hùng Phi chắc trăm phần trăm rằng đại tướng quân tuyệt đối không lấy lại ngân lượng. Nhưng hắn không thể nào ngờ được Úy Đông Đình lại lấy lại thỏi bạc từ tay của tiểu nhị kia.

Tiếu Hùng Phi ngạc nhiên đến nỗi đầu óc mù mịt, đại tướng quân trở nên keo kiệt như thế từ khi nào vậy? Hắn liếc sang tiểu nhị kia, tiểu nhị ấy đang nhìn đại tướng quân với ánh mắt mong mỏi thiết tha, rõ ràng vẻ mặt như đang đứt từng khúc ruột.

Mà ánh mắt đại tướng quân nhìn tiểu nhị lại càng kỳ lạ hơn, có chút trìu mến làm Tiếu Hùng Phi không khỏi thấy buồn nôn. Hắn nhắm mắt lại, ta nhìn lầm rồi, nhất định là ta đã nhìn lầm rồi. Đại tướng quân giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc, độc thân chưa hôn ước chắc chắn sẽ không là vì nguyên nhân này, tuyệt đối không phải. Diện mạo của tên tiểu nhị kia có chỗ nào dễ nhìn đâu chứ, trừ đôi mắt sáng, lanh lợi hoạt bát ra thì những điểm khác đều tầm thường.

Úy Đông Đình không hề khách khí lấy lại ngân lượng, ung dung ra về. Dáng người anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong dần biến mất trên bờ đê.

Vân Phỉ xót của đến nỗi muốn hộc máu. Cảm giác để mất ngân lượng đúng là còn đau hơn bị dao cắt, thậm chí là còn đau gấp bội. Nàng giậm chân xuống đất, lòng thầm oán: Quốc cữu gia, ngài có nhiều tiền thế, sao còn phải đến ăn không uống không, chiếm lợi của người ta.

Tống Kinh Vũ an ủi nàng: “Tiểu thư, hai tô mì và mấy ly rượu vốn không đáng giá một thỏi bạc.”

Vân Phỉ bĩu môi, cứ buồn bực không vui. Chạy tới chạy lui, mừng hụt một phen. Úy Đông Đình quả nhiên là keo kiệt bủn xỉn, lần trước để ở chỗ nàng ba ngàn lượng còn trắng trợn thu lãi. Lần này càng quá đáng, chút lợi nhỏ nhặt này mà cũng muốn chiếm.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ tưởng Úy Đông Đình nói sẽ thường đến ủng hộ chỉ là thuận miệng nói chơi lúc đó, ai ngờ hôm sau, y thật sự bảo người ta tới ủng hộ.

Vân Phỉ vừa thấy Tiếu Hùng Phi dẫn theo sáu người đàn ông đến quán rượu thì lập tức mừng như mở cờ trong bụng, chạy ra nghênh đón, nỗi buồn ngày hôm qua nhanh chóng tan thành mây khói.

Tống Kinh Vũ ra nghênh đón, chắp tay thi lễ.

Tiếu Hùng Phi mỉm cười, đưa tay chỉ sáu người phía sau: "Úy tướng quân dặn mạt tướng dẫn các huynh đệ tới ủng hộ Tống giáo úy."

"Đa tạ đại tướng quân, mời các vị vào."

Vân Phỉ bưng rượu thịt lên, nhìn sáu người kia cười hì hì, lòng tính nhẩm tiền rượu hôm nay có thể bù cho bữa ăn miễn phí của Úy Đông Đình hôm qua.

Sau khi bảy người ăn uống xong, Vân Phỉ cười hì hì bước tới, hai mắt sáng rực định thu tiền.

Ai ngờ Tiếu Hùng Phi đứng dậy, mỉm cười nói: "Quán rượu của Tống giáo úy có một quy định, chỉ cần ném được quả cầu sắt qua cái vòng sắt kia thì có thể được miễn tiền rượu thịt. Các huynh đệ, hãy cho mọi người thấy bản lĩnh của cấm vệ quân chúng ta, đừng làm mất mặt đại tướng quân đấy."

Vân Phỉ vừa nghe những lời này, tim gan lập tức như ứa máu. Cái vòng treo trên cành liễu vốn là một mánh lới để thu hút mọi người mà thôi. Treo cao là thế, vòng nhỏ như vậy, người bình thường có ném tới chết cũng không trúng, nhưng mấy vị này chính là cao thủ của cấm vệ quân.

Nàng quýnh đến nỗi giậm chân giậm cẳng. Úy Đông Đình nào có bảo thuộc hạ tới ủng hộ, rõ ràng là tới phá quán, kiếm rượu uống.

https://thuviensach.vn

Người dạo chơi trên bờ đê thấy trước cửa Chiết Tẫn Xuân Phong có cấm vệ quân tới ném cầu thì lập tức vây tới xem. Người tụ tập ngày càng nhiều, không bao lâu xung quanh quán rượu đã bị vây tầng tầng lớp lớp, tiếng reo hò cổ vũ, vỗ tay hoan hô không ngừng vang lên.

Mấy người này, kể cả Tiếu Hùng Phi đều ra tay trổ tài. Cao thủ của cấm vệ quân, võ công thì khỏi phải nói, trong bảy người có ba người ném trúng. Lần này thì thảm rồi, một xu cũng không lấy được. Vân Phỉ đau lòng tới nỗi ước gì có thể đập cho Úy Đông Đình một trận, rồi ép thành đậu hũ khô.

Tiếu Hùng Phi dẫn thuộc hạ ra về. Và đương nhiên, một xu cũng không trả.

Đợi những người vây xem tản ra gần hết, Vân Phỉ lập tức đưa tay ôm ngực, nói với Tống Kinh Vũ: “Đi tháo cái vòng sắt trên cành liễu xuống, lỡ như mai bọn họ tới nữa thì tiêu đời.”

Tống Kinh Vũ nói: “Như thế không hay lắm đâu. Tiểu thư thấy dó, lúc nãy có rất nhiều người xúm lại xem, ai nấy đều rất hứng thú, nếu mai họ phát hiện vòng sắt bị tháo xuống thì sẽ chỉ làm người ta nói quán rượu của chúng ta nói không giữ lời, keo kiệt bủn xỉn.”

Vân Phỉ cũng chỉ là giận quá nên lú lẫn, nghe thấy Tống Kinh Vũ nói thế thì bĩu môi nói: “Vậy huynh nói phải là sao đây? Nếu ngày mai mà họ còn đến nữa thì chúng ta lỗ chết mất.”

Tống Kinh Vũ chỉ đành cắn răng an ủi nàng: “Đây chưa hẳn đã là chuyện xấu, tiểu thư nhìn xem chúng ta đã thu hút được biết bao người kìa. Có lẽ tướng quân cũng chỉ có ý tốt chứ làm sao ngài ấy lại để tâm đến chút tiền rượu nhỏ nhoi ấy.”

Vân Phỉ đành phải bấm bụng chịu đau. Về tới nhà, nàng xót của đến nỗi cả đêm đều ngủ không ngon, còn nằm mơ thấy quán rượu có rất nhiều

https://thuviensach.vn

người chen chúc, nhưng toàn là cấm vệ quân! Bừng tỉnh sau cơn ác mộng, lòng nàng chắc chắn một điều, nếu ngày mai bọn cấm vệ quân có đến nữa thì nhất định nàng sẽ tức đến nỗi hộc máu tại chỗ mất.

Mở quán rượu kiếm tiền vốn là một chuyện vui vẻ nhưng giờ lại bị Úy Đông Đình làm cho trở nên tâm thần không yên, thật là đáng ghét mà.

Hôm sau, cả buổi sáng, Vân Phỉ phải trải qua trong niềm thấp thỏm không yên. Thấy sắp đến giờ đóng cửa, cuối cùng nàng cũng thở phào một hơi, trái tim phập phồng sáng giờ rốt cuộc cũng được bình yên.

Không biết có phải nhờ hôm qua có cấm vệ quân đến hay không mà hôm nay khách đến quán rượu tăng rất nhiều, cũng có không ít người nóng lòng muốn thử ném cầu, đáng tiếc không ai ném trúng. Người ném cao được tầm một thước đã rất hiếm hoi.

Lúc trước khi Vân Phỉ thiết kế quả cầu đã suy tính đến vấn đề này. Nếu dễ dàng để cho người ta ném trúng, chẳng phải nàng sẽ lỗ chết sao.

Hôm nay bình yên tránh được một kiếp, Vân Phỉ hớn ha hớn hở cầm tấm biển đóng cửa ra chuẩn bị treo lên. Kết quả là, vừa mỉm cười xoay người lại thì nụ cười ấy bỗng trở nên cứng đờ.

Úy Đông Đình đứng đằng sau nàng, mặc một bộ thường phục màu đen, cao lớn tuấn lãng, khí khái bất phàm, ánh dương ấm áp chiếu vào làm nụ cười của y thêm rạng rỡ, đẹp đến mê người.

Đáng tiếc, trong mắt Vân Phỉ, không sắc đẹp nào có thể đáng yêu bằng ngân lượng.

Vừa thấy y, nàng liền nghĩ đến tiền rượu của mấy vị cấm vệ quân ngày hôm qua, nhất thời máu nóng bốc lên, tim như bị dao cắt, ngàn tên bắn qua tim.

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình sảng khoái hỏi nàng: “Tiểu Tô, lại đóng cửa nữa sao?”

Vân Phỉ không khách khí chỉ vào tấm biển. Tướng quân, ngài biết đọc hai chữ 'đóng cửa' này không vậy.

Úy Đông Đình hoàn toàn không nhìn tới hai chữ ấy mà chỉ khom lưng nhặt lấy quả cầu sắt, ném lên ném xuống. Quả cầu thật nặng mà vào tay y thì cứ như là bao cát, ném tới ném lui không nề nặng nề gì.

Vân Phỉ lập tức cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình cũng đang bị y ném lên ném xuống, lúc cao lúc thấp, thỏa sức chơi đùa.

Thấy y lại để lộ ý đồ ăn uống miễn phí, Vân Phỉ thực sự không nhịn được nữa: “Úy tướng quân, quán chúng tôi cũng chỉ làm ăn nhỏ. Ừm, Tống giáo úy mở quán là để kiếm chút vốn về cưới vợ, ngài làm thế không tốt lắm đâu. Hơn nữa, uống rượu nhiều không tốt cho sức khỏe, thỉnh thoảng uống chút thì được. Đại tướng quân, ngài bận rộn trăm bề, nên giữ gìn sức khỏe.”

Úy Đông Đình đặt quả cầu xuống, mỉm cười: “Hôm nay ta đến là để trả tiền rượu cho bọn họ.”

Vân Phỉ vừa nghe thế, mắt lập tức sáng rỡ: “Thật ư?”

Úy Đông Đình nghiêm túc gật đầu: Thật.” Y lấy một thỏi bạc ra, lập tức có ánh mắt nóng rực bắn về phía lòng bàn tay y.

Vân Phỉ hớn hở ra mặt: “Đa tạ đại tướng quân.” Nàng đưa tay định lấy thỏi bạc kia thì Úy Đông Đình đã nắm tay lại, giữ chặt ngân lượng. Đầu ngón tay mềm mại của nàng vừa chạm vào mu bàn tay y thì như bị điện giật, lập tức rụt lại.

Úy Đông Đình mỉm cười nhìn nàng: “Tiểu Tô, ngươi đi nấu cho ta một tô mì đi.”

https://thuviensach.vn

“Tôi?” Vân Phỉ chỉ vào mũi mình, nụ cười cứng đờ, mắt trợn tròn xoe.

Úy Đông Đình gật đầu, đặt thỏi bạc vào tay nàng: “Đi đi.”

Vân Phỉ nắm chặt thỏi bạc, mặt cười tươi, lòng thì bối rối. Giỡn gì vậy chứ, xuống bếp ư? Ngay cả việc may vá thêu thùa cơ bản nhất của tiểu thư khuê các bổn tiểu thư còn chưa tinh thông, loại hình nghệ thuật thể hiện tính mẹ hiền vợ đảm như vào bếp, đúng là lĩnh vực trước nay chưa từng tiếp xúc.

Nàng nuốt nước miếng, mắt đảo vài vòng, cười hề hề: “Ăn không ngon thì đại tướng quân không được đòi tiền lại đâu đấy.”

Úy Đông Đình nghiêm túc gật đầu: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không đòi tiền lại.”

Vân Phỉ nghiến răng, không dứt bỏ được tình yêu đối với ngân lượng nên quyết tâm xoay người vào bếp.

Phục Linh vừa nghe thấy nàng định đích thân nấu mì hành thì ngạc nhiên đến độ hai mắt như có đầy hành băm.

Vân Phỉ xắn tay áo lên: “Em hướng dẫn, ta làm.”

Phục Linh vội nói: “Tiểu thư, hay để em làm cho, bưng ra đó ngài ấy cũng đâu biết phải cô làm hay không?”

Vân Phỉ hăng hái nói: “Ra làm ăn thì chữ tín là quan trọng nhất, nếu ta đã nhận lời hắn thì phải tự tay làm, dù sao có khó ăn hắn cũng không đòi tiền lại.” Nói xong, nàng múc một muỗng muối thật to cho vào nồi.

Môi Phục Linh giần giật: tiểu thư, rốt cuộc thì Úy tướng quân đắc tội cô chỗ nào mà cô định cho người ta chết mặn thế.

Không lâu sau, Vân Phỉ bưng một tô mì ra.

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình đang nói chuyện với Tống Kinh Vũ bỗng nhiên im bặt. Tô mì này đặc sệt, nát bét như hồ, gần như không có nước, vừa nhìn là đủ làm cho người ta hết muốn ăn. Nấu kiểu này mà còn dám mang ra bán, ngay cả Tống Kinh Vũ cũng thấy xấu hổ. Nhưng từ một khía cạnh khác mà nhìn thì tô mì này quả thật do chính tay Vân Phỉ nấu.

Vân Phỉ cười gượng gạo: ”Tay nghề không được tốt lắm, xin tướng quân thông cảm cho.” Đặt tô mì xuống, nàng biết thân biết phận rút lui ngay.

Úy Đông Đình thở dài một hơi, lấy hết can đảm gắp một đũa, sau đó ăn một miếng rồi đặt đũa xuống.

Vân Phỉ ngồi sau quầy hàng, lấy tay che mặt, giả vờ như đang nhìn sổ sách. Một lát sau, nàng chột dạ ngước đầu lên, liếc một cái về phía Úy Đông Đình, không ngờ y cũng đang nhìn nàng.

Nàng cố nở nụ cười gượng, vội vã cúi đầu xuống. Qua tiếp một lát, lại lơ đãng bắt gặp ánh mắt của y. Điều này thật khác thường, hình như hôm nay y nhìn nàng hơi nhiều à, mà cũng hơi lâu nữa.

Vân Phỉ vẫn cứ mỉm cười, nhưng lòng thì đang hồi hộp, cứ cảm thấy ánh mắt y giống như một con dao mỏng dính, từ từ nạy lớp mặt nạ của nàng lên.

Nàng vô thức sờ lên mặt, không có gì khác thường, mặt nạ vẫn đang còn trên mặt. Nhưng ánh mắt sắc bén của Úy Đông Đình đúng là làm người ta căng thẳng, thế nên nàng không yên tâm, vội xoay người vào bếp, đổ một thau nước để soi thì thấy mặt nạ vẫn không có vấn đề gì.

Lúc nàng đi ra, Úy Đông Đình đã đứng dậy, Tống Kinh Vũ tiễn y ra cửa, nói với vẻ áy náy: “Tướng quân đi thong thả.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ vội vàng chạy theo, nhiệt tình vẫy tay hô: “Tướng quân đến thường xuyên nhé.”

Úy Đông Đình bỗng xoay người trở lại, đi đến trước mặt nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt nóng rực.

Tim Vân Phỉ đập thình thịch. Trời ạ, đừng nói y đã nhận ra nàng rồi nha, định vạch trần nàng hay sao chứ? Vậy thì thế nào, nàng không làm chuyện phạm pháp, sợ y chắc. Nàng đứng thẳng lưng, nhìn y không hề e ngại.

Úy Đông Đình nhìn nàng, như cười như không:“Tiểu Tô, mặt ngươi bị cuốn biên rồi kìa.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Treo Dê, Bán Chó

Mặt Vân Phỉ lập tức biến sắc, nàng vội vàng đưa tay sờ soạng mặt mình, men theo đường chân tóc nhấn nhấn vài cái, tay chân luống ca luống cuống.

Hình ảnh xảy ra bất ngờ và giàu tính hài hước này khiến cho người luôn mang mặt lạnh như Tống Kinh Vũ cũng không nhịn được mà bật cười.

Úy Đông Đình buồn cười: “À, thì ra là mặt nạ.”

Vân Phỉ vừa xấu hổ, vừa quẫn bách, vừa tức giận. Nàng đưa tay che mặt, nhìn y thật dữ dằn.

Úy Đông Đình nén cười, nghiêm túc nói: “Sau này nấu cơm nhớ đưa mặt ra xa chút, hơi nóng sẽ làm chảy keo, mặt nạ sẽ bị cuốn biên.”

Lúc này Vân Phỉ mới hiểu ra, Úy Đông Đình chỉ đích danh nàng đi nấu mì thì ra là cố ý để hơi nóng hun mặt nạ của nàng, tên này đúng là cáo già xảo quyệt. Nhưng làm thế nào mà y lại phát hiện ra nàng mang mặt nạ? Mặt nạ này gần như là hoàn hảo, nàng ở quán rượu làm tiểu nhị gần nửa tháng trời mà chưa từng bị ai phát hiện. Vân Phỉ ngơ ngác che mặt, ngẩn người ra nghĩ, thật sự không hiểu mình đã để lộ sơ hở chỗ nào.

Ánh mắt Úy Đông Đình cẩn thận nhìn lướt qua khuôn mặt nàng, trong ấy mang theo vẻ dịu dàng kỳ lạ.

Vân Phỉ bị y vạch trần nên cũng không thèm giấu diếm nữa, thầm nghĩ: dù ngươi nhận ra ta mang mặt nạ thì cũng chưa chắc biết ta là ai, cho

https://thuviensach.vn

dù biết ta là ai thì ta cũng chả sợ ngươi. Thế cho nên nàng dũng cảm ngửa mặt lên nhìn vào mắt y, có ngon thì ngươi tới vạch mặt nạ của ta xuống xem.

Điều kỳ lạ là Úy Đông Đình không thừa thắng xông lên, cũng không có ý định vạch trần nàng là ai, mà chỉ thôi không cười nữa, ra vẻ nghiêm túc nói: "Hôm nay ta không đến ăn cơm, cũng không đến uống rượu, ta có chuyện muốn tìm nàng."

Y đang định ngả bài luôn sao? Vân Phỉ hừ một tiếng, thầm nghĩ: ta chẳng sợ ngươi đâu.

Nàng đứng thẳng lưng, cao giọng nói: "Tìm ta có chuyện gì?"

Úy Đông Đình nhìn nàng chằm chằm: "Hai ngày nay ta vẫn luôn nghĩ tới nàng."

Đùng một tiếng, trên đầu nàng như vang lên một tiếng sấm lớn. Có nằm mơ Vân Phỉ cũng không ngờ được là y lại đột nhiên và tùy tiện nói câu này. Lời này được coi là gì đây? Thổ lộ sao?

Tống Kinh Vũ cũng cả kinh, hắn không rõ trong lòng mình đang có cảm giác thế nào nữa, chỉ muốn độn thổ trốn đi. Hắn âm thầm lùi ra sau bảy tám bước, lủi vào trong quán rượu.

Tuy Vân Phỉ to gan lớn mật nhưng dù sao thì cũng chỉ là một cô gái mười lăm tuổi, chưa từng trải qua những chuyện thế này. Trong nháy mắt, mặt nàng nóng bừng lên, nàng nghĩ rằng mặt nạ phía trên cũng sẽ bị độ nóng của da làm cuốn biên lần nữa mất.

Một lời bày tỏ ngắn ngủi như thế lại giống như rặng mây hồng nổi trên Hỏa Diệm Sơn, làm cho cả người nàng nóng bừng như lửa đốt. Còn Úy Đông Đình đứng đối diện thì lại mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng như đang nói hai ngày tay ta vẫn luôn muốn ăn bánh màn thầu.

https://thuviensach.vn

Nàng che mặt, hoàn toàn không rõ phương hướng nữa, tim đập loạn xạ cả lên, vừa lúng túng, vừa tức giận, vừa quẫn bách, rất muốn quăng một bạt tai lên mặt Úy Đông Đình nhưng lại phát hiện ra cánh tay mình đã trở nên mềm nhũn như bông, hoàn toàn không còn chút sức lực.

Y cố nén nụ cười giễu cợt, nghiêm giọng nói: “Ta chưa từng thấy cái mặt nạ nào lại tự nhiên như thật đến thế, cho nên hai ngày nay ta cứ nghĩ mãi, muốn mua tấm mặt nạ trên mặt nàng.”

Thình lình như có một thau nước lạnh tạt thẳng vào, dập tắt ngọn lửa trong lòng cùng sức nóng trên mặt nàng. Thì ra không phải y đang thổ lộ với nàng mà là thổ lộ với tấm mặt nạ này, không phải nhớ tới nàng, mà là tấm mặt nạ.

Nàng thở phào một hơi, không biết nên vui mừng hay thất vọng, tóm lại may mà có mặt nạ che lấp, không để y nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng của nàng, bằng không chứng tỏ nàng tự mình đa tình, đúng là xấu hổ.

Náng vuốt mặt, hừ một tiếng: “Mặt nạ này là do Tống giáo úy mua, nếu đại tướng quân thích thì nhờ huynh ấy tìm cho một cái.”

“Nhưng ta chỉ thích của nàng.”

Không biết có phải y cố ý hay không mà tới trước chữ 'của nàng', ý cố ý dừng một chút, thế là khiến cho trái tim vừa được bình yên của Vân Phỉ lại đập loạn xạ tiếp.

Nàng hừ một cái thật to: “Ta không bán.” Người này đúng là đáng ghét, làm nàng nghĩ bóng nghĩ gió, suýt nữa còn tự mình đa tình.

“Ta trả giá cao không được sao?” Y nhìn nàng cười cười, ánh mắt nóng rực cứ nhìn thẳng vào mắt nàng, như là muốn nhìn xuyên thấu trái tim nàng.

https://thuviensach.vn

Giá cao? Cao bao nhiêu? Vân Phỉ vuốt vuốt 'mặt' mình. Tấm mặt nạ này mua hai mươi lượng, nếu giờ ra giá một trăm lượng bán cho y, liệu y có cho rằng nàng điên rồi không?

Nhưng quốc cữu gia có rất nhiều tiền, một tô mì mà cũng chịu chi một thỏi bạc, nói không chừng một trăm lượng y còn chê rẻ thì sao. Thế nên Vân Phỉ bèn hất cằm lên, hỏi với vẻ khiêu khích: “Một trăm lượng, ngài mua không?”

Úy Đông Đình chau đôi mày kiếm, gằn từng tiếng: “Một – trăm – lượng!”

Giọng nói này, vẻ mặt này, rõ ràng là đang chê đắt, hơn nữa trong mắt y còn đang viết mấy chữ: gian thương hiểm độc.

Vân Phỉ nhướng mày: “Rất hiểm có phải không?”

“Có chút.” Úy Đông Đình dừng một chút: “Có điều vẫn còn thua xa Vân tiểu thư ở Kinh châu, một câu hỏi của nàng ấy thôi mà đã bán tới mấy ngàn lượng.”

Nhắc tới chuyện cũ, Vân Phỉ xấu hổ nên sầm mặt lại: “Ngài chê đắt thì thôi, dù sao ta cũng không muốn bán.”

Úy Đông Đình nhìn nàng không chớp, nói một câu đầy ẩn ý: “Không sao, ngàn vàng khó mua thứ mình thích.”

Trong mắt y như nhóm lên ngàn ngọn nến, Vân Phỉ vừa nhìn vào chỉ cảm thấy tim mình đập thật nhanh và mạnh, giống như là những ngọn nến trong mắt y bất ngờ nhen lên một ngọn đèn hoa đăng trong tim nàng vậy. Tự nhiên nàng thấy hồi hộp, vội né tránh ánh mắt của y, giống như là nếu nhìn tiếp thì sẽ bị y nhìn tới mức mọi ý nghĩ đều không chỗ che giấu.

Úy Đông Đình hỏi tới: “Nàng có bán không?”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ thoáng trầm ngâm suy nghĩ rồi gật đầu nói: “Được, ngày mai ngài hãy đến mua.” Nàng chả tin là y muốn mua mặt nạ đâu, chẳng qua là muốn xem rốt cuộc nàng là ai thôi.

“Bây giờ bán không được sao?”

“Bây giờ thì không được.” Vân Phỉ vuốt mặt mình, làm bộ làm tịch nói: “Hôm nay thoa hơi nhiều keo nên nếu cố gỡ xuống thì sẽ tổn thương tới làn da. Nếu Úy tướng quân thật lòng muốn mua thì chắc sẽ không ngại đợi thêm một ngày nữa.”

“Vậy được, một lời đã định.” Úy Đông Đình cười và ra về.

Những cành liễu trên bờ đê bị gió thổi qua, nhẹ nhàng tung bay như một bức rèm xuân. Chiếc vòng sắt treo trên cành liễu, bên trong rỗng, đang đợi người đến dùng cầu lấp đầy. Con đê dài được ánh dương chiếu ấm áp, hàng liễu xanh như khói tỏa làm say đắm lòng người. Đúng là một khung cảnh đẹp, thâu trọn mùa xuân về đây.

Vân Phỉ nhìn theo bóng dáng của Úy Đông Đình, một lúc sau mới thở phào nhẹ nhõm, lúc ấy nàng mới phát giác thì ra nãy giờ mình vẫn luôn căng thẳng.

Tống Kinh Vũ từ từ bước tới, ngập ngừng một chút rồi nói: “Úy tướng quân nói toàn những câu ý ở ngoài lời, xem ra mua mặt nạ là giả, muốn vạch trần tiểu thư mới là thật. Có thể là ngài ấy đã nghi ngờ tiểu thư.”

Vân Phỉ khịt mũi hừ một tiếng: “Ta sợ hắn sao chứ? Dù nhận ra ta thì đã làm sao? Ta cũng không làm chuyện gì xấu xa, kiếm tiền bằng bản lĩnh của mình là quang minh chính đại mà.”

Nàng xoay người chạy vào quán rượu, gom hết tiền hôm nay bỏ vào trong túi tiền, đặc biệt khi cầm lấy thỏi bạc kia thì lập tức cười tươi hơn hoa.

https://thuviensach.vn

Tống Kinh Vũ khoanh tay đứng trước cửa, lẳng lặng nhìn nàng. Xem ra, cho dù bị Úy Đông Đình nhận ra thì cũng không ngăn được bước chân xông xáo kiếm tiền của nàng.

Sau khi bãi triều, Úy Đông Đình đến bộ binh nghị sự. Bàn việc xong, khi y đến quán rượu thì đã là giờ ngọ, đúng lúc quán sắp đóng cửa. Y bước tới, nhìn thấy Vân Phỉ mặc bộ đồ bằng vải bố màu xanh, đang cầm tấm biển đóng cửa định treo lên.

Nàng cột tóc cao, cổ quấn một cái khăn vuông nhỏ. Nhìn từ bóng lưng, quả thật rất giống với một thiếu niên thông minh lanh lợi. Lần đầu tiên y đến đây, vốn cũng không chắc là nàng, nhưng lấy một thỏi bạc ra thử là biết ngay.

Cái kiểu thấy tiền là hai mắt sáng trưng, nụ cười tỏa nắng ấy không nàng thì còn ai, y tuyệt đối không nhận lầm người. Không có ai yêu tiền hơn nàng, cũng không có ai thấy tiền cười đẹp hơn nàng.

Y lặng lẽ bước tới trước, âm thầm đứng đằng sau nàng. Cô nàng ranh ma tinh quái này giống như một làn gió lùa qua khe cửa, ấm áp, mơn man, không sao nắm bắt được, chỉ cần hơi dùng chút sức là sẽ mất tăm.

Y tằng hắng một cái.

Nàng quay đầu lại, giật bắn cả mình, cứ đăm đăm nhìn y, khuôn mặt mang mặt nạ ngơ ngác trông rất buồn cười.

Úy Đông Đình cố nén cười, nghĩ thầm: nên trực tiếp gọi nàng là Vân Phỉ, vạch rõ thân phận của nàng hay là tiếp tục giả vờ hồ đồ, gọi nàng là Tiểu Tô để trêu nàng đây?

Nàng lập tức chìa tay ra, không nói một lời, rõ ràng là có ý một tay giao tiền một tay giao hàng, đúng như phong cách của Vân Phỉ.

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình mỉm cười, đặt tấm ngân phiếu một trăm lượng đã chuẩn bị sẵn vào tay nàng. Nàng nhìn ngắm, sau đó đưa tay tháo tấm mặt nạ trên mặt xuống.

Đầu tiên là hé lộ chiếc cằm xinh xắn, tiếp đó là đôi môi đỏ thắm, chiếc mũi cao thẳng, đôi mắt long lanh, sau đó là toàn bộ gương mặt xinh như hoa.

Nụ cười trên mặt Úy Đông Đình bỗng cứng đờ.

Phục Linh mỉm cười tươi tắn với y: “Đa tạ đại tướng quân, cái mặt nạ này tiểu nhân lời được tám mươi lượng cơ đấy.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Mua Gian, Bán Lận

Úy Đông Đình nhìn 'Tiểu Tô' đã được tráo đổi kia, vừa tức giận vừa tức cười. Tiểu hồ ly đúng là quỷ kế đa đoan, dùng trò treo đầu dê bán thịt chó để bịp bợm y. Có điều chiêu mà y giỏi nhất chính là dùng gậy ông đập lưng ông.

“Đột nhiên ta không muốn mua tấm mặt nạ này nữa.”

Y lấy lại tấm ngân phiếu trên tay Phục Linh, quay người đi thẳng. Phục Linh đứng ngơ ngác, tình hình này hoàn toàn ngoài dự liệu của tiểu thư. Nhìn thấy bóng dáng đại tướng quân anh tuấn phóng khoáng đi trên bờ đê, lúc ấy nàng ta mới hoàn hồn lại, vội vàng cầm tấm mặt nạ chạy vào trong bếp.

“Tiểu thư, tiểu thư, đại tướng quân tới rồi.”

Hai mắt Vân Phỉ sáng rực lên, hớn ha hớn hở hỏi: “Hắn ta nhìn thấy tháo mặt nạ ra là em thì ngạc nhiên lắm có phải không?”

Phục Linh gật đầu: “Dạ, rất ngạc nhiên, không dám tin luôn ấy.”

Vân Phỉ vừa tưởng tượng đến bộ dạng kinh ngạc đến chết lặng của y khi thấy Phục Linh thì nhịn không được mà khom người cười.

Phục Linh lại thở dài: “Nhưng mà ngài ấy đột nhiên không muốn mua mặt nạ nữa, lấy lại ngân phiếu rồi.”

https://thuviensach.vn

Tiếng cười của Vân Phỉ lập tức im bặt, nàng từ trên ghế nhảy dựng lên: “Cái gì, hắn dám lật lọng không mua?”

Phục Linh gật đầu.

Vân Phỉ tức đến nỗi giậm chân đành đạch: “Đường đường là đại tướng quân mà lại làm ra chuyện nói không giữ lời.” Đây chẳng phải là trắng trợn trêu đùa người khác sao, hại Phục Linh khổ sở buộc ngực thật chặt, suýt nữa là ngất xỉu vì không thở nổi.

Phục Linh bỗng mỉm cười: “Tiểu thư, sao em lại cứ cảm thấy đại tướng quân thích cô nhỉ. Rõ ràng là ngài ấy nói với với dụng ý khác, muốn nhìn diện mạo của tiểu thư, ai ngờ tiểu thư dùng kế cho nên ngài ấy mới nuốt lời.”

Mặt Vân Phỉ lập tức đỏ bừng, mắng nhỏ: “Không được nói bậy.”

Nếu thích một người, sao có thể keo kiệt bủn xỉn đến thế, ngân lượng để mấy ngày còn muốn thu lãi, ăn không uống không chẳng chịu trả tiền, không có việc gì làm thì chạy tới đùa bỡn nàng, nên nàng cảm thấy điều này là không thể.

Để đề phòng Úy Đông Đình lại đến, hôm sau Vân Phỉ vẫn bảo Phục Linh mang mặt nạ giả làm Tiểu Tô, còn nàng thì trốn trong bếp, cả buổi sáng đều cân nhắc xem lỡ Úy Đông Đình đến thì phải làm thế nào? Dứt khoát nói trắng ra cho xong hay là tiếp tục giả ngây giả ngô với y?

Mãi cho đến khi đóng cửa cũng không thấy Úy Đông Đình đến quấy rối, rốt cuộc Vân Phỉ cũng có thể yên lòng, háo hức chạy tới quầy hàng đếm tiền.

Kỳ lạ là từ hôm ấy, Úy Đông Đình không xuất hiện nữa, giống như là tự nhiên biến mất vậy. Lẽ nào y phát hiện Tiểu Tô là Phục Linh nên không

https://thuviensach.vn

còn hứng thú tới uống rượu nữa? Vân Phỉ nghĩ tới nghĩ lui, cũng không thể hiểu được.

Lúc chập tối, A Tông trở về, lại giống như con chim nhỏ vừa sổ lồng, nhào tới ôm chân Vân Phỉ, mặt mày hớn hở: “Tỷ tỷ, bắt đầu từ ngày mai đệ được nghỉ sáu ngày.”

Vân Phỉ cười hỏi: “Sao lại được nghỉ?”

A Tông hăm hở nói: Bởi vì hoàng thượng phải đích thân chủ trì cuộc thi tuyển chọn nhân tài văn võ, cho nên đệ được nghỉ.”

Vân Phỉ hiểu ra. Hiện nay triều đình chính là thiên hạ của họ Úy, tuyển văn đương nhiên là do một tay thừa tướng lo liệu, còn Úy Đông Đình thân là đại tướng quân nên trách nhiệm tuyển chọn tướng tài dũng mãnh không ai khác ngoài y. Cho nên trong thời gian này y hết sức bận rộn, không rảnh tới quán rượu.

Nàng véo mặt A Tông, mỉm cười, nói: “Vậy mai tỷ dẫn đệ ra phố chơi.”

A Tông vừa nghe thấy là đã thích thú đến nỗi nhảy cẫng lên. Nó tới kinh thành hai tháng nay mà vẫn chưa được dạo thành Lạc Dương một lần tử tế, ngày nào cũng như là ngồi tù, vào cung là mất cả tự do, về tới chỗ ở cũng không được tự tiện đi lung tung. Tám cấm vệ quân canh giữ ở cửa trước cửa sau ấy, bình thường không quản đến hành tung của Vân Phỉ, Phục Linh hay Tống Kinh Vũ, nhưng Vân Tông thì khác, bọn họ nhất định phải hỏi hướng đi, hơn nữa còn phải đi theo. Cho nên Vân Phỉ rất ít khi dẫn nó ra ngoài, chạng vạng từ cung trở về, ăn cơm tối xong thì đốc thúc nó luyện võ với Tống Kinh Vũ.

Bây giờ được nghỉ sáu ngày, Vân Tông vô cùng vui sướng, tối ấy đánh quyền cũng mạnh mẽ đầy uy lực, trông cũng hết sức bài bản. Vân Phỉ

https://thuviensach.vn

mừng thầm trong bụng, khi về phòng viết thư cho mẹ còn khen A Tông thật nhiều.

Hiếm khi A Tông được nghỉ, Vân Phỉ muốn dẫn nó đi chơi thật vui nên quyết định đóng cửa quán rượu một ngày. Mới sáng sớm, nàng đã dẫn A Tông, Tống Kinh Vũ, Tề Thị, Phục Linh rời khỏi chỗ ở, đi về phía đường Môn Thị phồn hoa sầm uất nhất của thành Lạc Dương. Tám cấm vệ quân thì đi theo sau không xa. Tuy có Tống Kinh Vũ, nhưng Vân Phỉ cảm thấy có thêm những người này bảo vệ thì cũng tốt.

Đoàn người đến đường Môn Thị, phố xá tấp nập, người đông như mắc cửi, ngựa xe như nước, các cửa hàng trên phố bán đủ thứ, cần gì có nấy. Bên trong quảng trường phía Tây Bắc có không ít những nghệ nhân tạp kỹ và mọi người vây xem tầng tầng lớp lớp.

A Tông rất thích thú, cứ ngắm chỗ này ngắm chỗ kia, cũng mua rất nhiều đồ chơi mới lạ. Mấy người Vân Phỉ cứ đi men theo con đường tiến về phía trước. Phía trước là dòng Lạc Hà, trên khoảng đất trống cạnh bờ sông, có một người đàn ông trung niên đang xiếc khỉ, xung quanh có không ít người vây xem.

Trước nay Vân Phỉ không hề có hứng thú với trò xiếc ỷ mạnh hiếp yếu tàn nhẫn này, A Tông vốn lương thiện, cũng không nỡ nhìn mấy chú khỉ con bị chủ nhân đánh, cho nên nhìn một chút là họ đi tiếp.

Lúc này, dưới gốc liễu cách đó không xa, một con trâu có tướng mạo kỳ lạ đập vào mắt mọi người.

Trên đầu con trâu này mọc hai cái sừng vừa dài vừa cuộn cong, thân hình chắc nịch, cao lớn hùng dũng, nhưng khắp người lại được phủ một bộ lông dày trắng bóc, dài gần chấm đất, giống như là được phủ một lớp tuyết, và trên lớp tuyết ấy lại được đặt một tấm thảm đỏ xinh xắn, quả thật là rất đẹp.

https://thuviensach.vn

Không chỉ Vân Phỉ và A Tông mới bị con trâu dễ thương này thu hút mà người qua đường đều nhìn nó bằng ánh mắt hiếu kỳ. Bên cạnh con trâu là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, dáng người cao to, vạm vỡ, mặt ngăm đen, có vẻ rất trung hậu và thật thà. Có một vài đứa bé sáp tới, muốn sờ vào bộ lông dài trắng như tuyết kia nhưng lại không dám, chúng vừa thích vừa sợ, cứ cười tíu tít. Người đàn ông dắt trâu kia không hề tức giận, chỉ đứng bên cạnh mỉm cười, hỏi mấy đứa nhỏ: “Có muốn cưỡi trâu không?”

A Tông thích thú hỏi: “Tỷ tỷ, đây là loại trâu gì vậy?”

Vân Phỉ chỉ thấy qua trâu và bò, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

Tống Kinh Vũ ở phía sau nói: “Đây là bò Tây Tạng trên cao nguyên Tuyết Vực, nhưng cả người trắng như tuyết thế này đúng là hiếm thấy.”

Con bò Tây Tạng kia như nghe hiểu được tiếng người nên phát ra một tiếng kêu nhỏ.

Người đàn ông dắt bò nói với A Tông: “Tiểu công tử có muốn cưỡi con bò Tây Tạng này không? Mười văn tiền một lần.” Nói xong, ông ta lại vuốt ve con bò, mỉm cười nói: “Tiểu công tử, con bò này đã được huấn luyện, tính rất hiền lành, không nguy hiểm gì đâu.”

Con bò kia đúng là rất ngoan, cúi đầu để chủ nhân vuốt ve chứ không phản kháng.

A Tông rất thích, nó ngửa đầu lắc lắc cánh tay Vân Phỉ: “Tỷ tỷ, đệ muốn cưỡi một lát, đệ chưa từng được cưỡi bò Tây Tạng.”

Vân Phỉ thấy còn bò Tây Tạng này cũng hiền lành, lại có chủ dắt cương nên liền gật đầu, bảo Phục Linh trả tiền, sau đó dắt tay A Tông tới bên cạnh con bò.

https://thuviensach.vn

A Tông tò mò vuốt bộ lông trắng, dài gần chấm đất của con bò, vừa thấy lạ vừa hưng phấn.

“Nào tiểu công tử, để tôi bế cậu lên.” Người đàn ông kia đang định bế A Tông lên thì Tống Kinh Vũ đã giành trước một bước: “Để ta.”

Hắn bế A Tông đặt lên tấm thảm đỏ trên lưng con bò, rồi đứng canh bên cạnh A Tông.

A Tông hăm hở ngồi cho vững vàng, nắm dây cương cười hì hì: “Đáng tiếc là không thể chạy được.”

“Tiểu công tử muốn nó chạy thì đơn giản thôi mà.” Người đàn ông kia mỉm cười, nói. Rồi đột nhiên hắn ta vung tay lên, thình lình có một con dao đâm thật sâu vào vú con bò, trên bộ lông trắng như tuyết lập tức chảy đầy máu. Con bò bị đau, rống lên một tiếng rồi xông tới trước như bị điên.

A Tông ngồi trên lưng bò, không kịp đề phòng nên người lập tức ngã ra sau. Lưng con bò không có cái yên, A Tông sợ tới mức hét toáng lên, người nghiêng ngả, rồi rơi từ trên lưng bò xuống. Một con ngựa không biết chạy từ đâu tới, người cưỡi ngựa cứ thúc ngựa chạy về phía A Tông, nếu A Tông rơi xuống đất thì sẽ bị móng ngựa giẫm lên.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, mọi người đều không kịp trở tay. Vân Phỉ thấy trước mắt tối sầm, vừa quýnh quáng vừa sợ hãi đến độ muốn ngất xỉu. Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Tống Kinh Vũ bay người lên, nhào qua nắm lấy cánh tay A Tông, sau đó dùng hết sức hất nó lên. A Tông vừa chạm đất đã bị nhấc lên, nhờ thế mới thoát khỏi vận mệnh nằm mẹp xuống đất. Tống Kinh Vũ mang A Tông nhảy vọt sang một bên, tránh được con ngựa đang chạy như bay tới kia.

Con ngựa gần như là xẹt ngang qua cạnh hai người. Người đàn ông dắt bò thừa dịp này bay người nhảy lên lưng ngựa. Tám cấm vệ quân đi

https://thuviensach.vn

theo cùng xông tới đuổi bắt hai người, đáng tiếc bọn họ đã sớm thúc ngựa chạy nhanh như bay.

Chuyện này xảy ra nhanh như chớp, chỉ như trong tích tắc mà A Tông đã từ ranh giới của sự sống trở về. Nó sợ tới nỗi mặt mày tái mét, một lúc sau mới chớp mắt, mở miệng nói được.

Vân Phỉ sợ tới mức chân tay rã rời, nàng nhào tới ôm lấy A Tông, không ngừng hỏi:“A Tông, đệ có sao không, có đau chỗ nào không?”

A Tông cảm nhận một chút rồi trả lời: “Đau ở cánh tay.” Vân Phỉ còn tưởng rằng lúc nãy Tống Kinh Vũ nắm lấy cánh tay nó, dùng sức quá mạnh nên mới bị đau. Nhưng khi A Tông vén tay áo lên nàng mới phát hiện cánh tay trái bị đau, áo hơi mỏng nên lúc nãy, khi rơi xuống đất, khuỷu tay chống xuống và bị xây xát, trầy cả da thịt, máu thấm ra.

“A Tông ráng chịu một chút.” Vân Phỉ không còn tâm trạng nào vui chơi nữa, lập tức dẫn A Tông về.

Trên xa ngựa, Tề Thị và Phục Linh đều hết hồn mà nhìn A Tông. Lúc nãy đúng là hết sức nguy hiểm, nếu không nhờ Tống Kinh Vũ phản ứng nhanh nhạy thì e là...

Vân Phỉ ôm A Tông, lòng không ngớt lo sợ. Nguy hiểm không chắc liếc mắt đã nhìn thấy được. Con bò Tây Tạng hiền lành là thế, người đàn ông nhìn trung hậu là thế nhưng lại có thể đẩy người ta vào chỗ chết một cách không ngờ. Cho dù nhiều người cũng không ngăn được mưu kế đã được người ta dày công tính trước.

Tề Thị nói: “Tôi thấy hai người đó tuyệt đối không phải là bá tánh bình thường, chắc chắn là rắp tâm làm hại A Tông.”

Phục Linh nói: “Chuyện này nên báo cho đại tướng quân để tra rõ lai lịch của hai người đó.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ vuốt ve mặt A Tông, nói: “Không cần chúng ta nói thì tám cấm vệ quân kia cũng sẽ bẩm báo thừa tướng và đại tướng quân.”

A Tông còn nhỏ, đương nhiên là không thể gây thù kết oán với người ta. Hai người kia muốn đẩy A Tông vào chỗ chết, rõ ràng là sau lưng có người sai khiến.

Hiện nay Vân Định Quyền đang đánh nhau với Tần Vương, hai người này muốn ám sát A Tông có thể là vì định ly gián Vân Định Quyền và triều đình, hoặc cũng có thể là người do Lâm Thanh Phong và Lâm Thanh Hà phái tới, nếu trừ bỏ được A Tông thì con của Lâm Thanh Hà sau này chính là trưởng tử.

Nghĩ tới đây, Vân Phỉ bắt đầu lo cho tương lai của Vân Tông. Nếu có một ngày cha hoàn thành tâm nguyện, làm nên nghiệp bá, vậy thì an nguy của A Tông càng khiến cho người ta phải lo lắng. Một trưởng tử không có bất cứ chỗ dựa nào, sau này sẽ trở thành mục tiêu công kích của nhiều người.

Về tới chỗ ở, Vân Phỉ lập tức bảo Phục Linh đi mời Chương Tùng Niên. May mà tay A Tông chỉ bị thương ngoài da chứ không bị gãy xương. Chương Tùng Niên thoa thuốc cho nó, băng bó lại, căn dặn không được dụng nước, kết vảy thì sẽ không sao.

Vân Phỉ mỉm cười nói cảm ơn, rồi bảo Phục Linh trả tiền thuốc.

Chương Tùng Niên cảm thấy có thể đến gặp Vân Phỉ một lần đã là hạnh phúc vô bờ, nhắc tới tiền bạc sẽ chỉ làm bẩn tình cảm thánh khiết trong lòng hắn nên bất luận thế nào cũng không chịu nhận tiền. Trong lúc đẩy tới đẩy lui, không cẩn thận đụng phải tay Phục Linh, hắn xấu hổ đến nỗi mặt đỏ bừng, vội quay người đi mất tăm.

Phục Linh nhìn theo bóng lưng của Chương Tùng Niên, thầm thấy tức cười. Tình hình này vừa nhìn là đã biết hắn thương thầm tiểu thư nhà nàng.

https://thuviensach.vn

Khó khăn lắm A Tông mới được nghỉ mấy ngày nhưng gặp phải chuyện này nên những ngày sau đó cũng đành phải ngoan ngoãn ở trong nhà không được ra ngoài. Ăn cơm tối xong, A Tông chán chường nằm sấp trên bàn đọc sách. Dưới ánh đèn, Vân Phỉ nhìn gương mặt thanh tú như chạm như khắc của đệ đệ, nỗi sợ hãi trong lòng vẫn không cách nào xua tan được. Nếu không nhờ Tống Kinh Vũ nhanh nhẹn cứu nó ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc thì nàng biết ăn nói thế nào với mẹ đây.

Nàng âm thầm thở dài một hơi, đứng dậy ra ngoài nhà trước. Để tránh lời ra tiếng vào, nàng và A Tông, Phục Linh, Tề Thị ở nhà sau, Tống Kinh Vũ ở phòng phía tây của nhà trước, còn Kì Hoa Dị Thảo ở phòng phía đông.

Đã vào đầu hạ nên trời nóng bức, cánh cửa sổ màu đỏ chạm khắc hoa văn được mở tung, từ bên ngoài có thể nhìn thấy Tống Kinh Vũ đang ngồi trước cửa sổ, tay cầm một quyển sách, ánh đèn chập chờn chiếu sáng gương mặt anh tuấn mà nghiêm nghị của hắn, không hiểu sao lại làm cho người ta thấy yên tâm đến lạ.

Nàng bước tới, đứng ngoài cửa sổ.

Tống Kinh Vũ nghe tiếng bước chân, lúc đầu tưởng là Kì Hoa hay Dị Thảo nên không quân tâm lắm, đến khi được cửa sổ đổ bóng tối sầm lại, hắn mới ngước mắt lên.

Thấy Vân Phỉ, hắn ngẩn ra một cái, rồi lập tức bỏ quyển sách trên tay xuống, đứng dậy.

“Tống đại ca, hôm nay may mà có huynh, ta thay A Tông đến cảm tạ ơn cứu mạng của huynh.” Cách cửa sổ, Vân Phỉ trịnh trọng hành lễ với hắn.

Tống Kinh Vũ hơi lúng túng, vội vàng nói: “Tại hạ không dám nhận.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ ngẩng đầu lên, mỉm cười thật tươi với hắn: “Tống đại ca, huynh là sư phụ của A Tông, có gì mà không dám nhận.”

Ngoài cửa sổ không được sáng lắm, nhưng nụ cười của nàng như làm bừng sáng cả màn đêm dưới mái hiên. Làn váy màu khói xám thanh nhã nhẹ hàng tung bay trong gió, giống như là một làn khói.

Nhất thời, Tống Kinh Vũ ngẩn ngơ. Ngoài sân cực kỳ yên tĩnh, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng chim hót xuyên cả màn đêm.

“Ta nghe A Tông gặp nguy hiểm nên đến xem thế nào.” Bỗng nhiên, sau lưng nàng có người nói chuyện.

Vân Phỉ giật mình, quay đầu lại thì thấy Úy Đông Đình đang đứng ngoài cửa, giống như là vừa đến, lại giống như đã đứng đó được một lúc. Đêm tối mơ màng, không nhìn rõ được vẻ mặt của y, nhưng mơ hồ cảm nhận được một khí thế lạnh lùng trong trẻo toát ra từ người y, giống như là quầng sáng nhạt của ánh trăng vừa mới lên.

Vân Phỉ không hề ngạc nhiên với sự thăm viếng bất ngờ của y. A Tông làm con tin, gặp nguy hiểm ngay tại kinh thành, bất luận thế nào Úy gia đều phải cho họ câu trả lời. Nàng bước nhanh ra hành lang, hỏi thẳng vào vấn đề: “Úy tướng quân có tra ra lai lịch của hai người đó chưa?”

Tống Kinh Vũ từ trong nhà bước ra, dứng trước thềm chắp tay hành lễ.

Úy Đông Đình gật đầu với hắn, ánh mắt lại dừng trên gương mặt nôn nóng của Vân Phỉ: “A Phỉ, chúng ta vào trong rồi nói.”

Một câu nói ngắn gọn nhưng lại hàm chứa vẻ thân thiết không gì sánh được. Y không gọi nàng là Vân tiểu thư mà gọi thẳng tên thân mật của nàng, nhất là trước mặt Tống Kinh Vũ khiến Vân Phỉ vừa thẹn thùng vừa

https://thuviensach.vn

tức giận, mặt lập tức ửng hồng như ráng chiều, muốn nổi cáu nhưng không biết nên nổi cáu thế nào.

Y tự mình đi vào trong nhà, nàng đành phải theo sau.

Đèn treo ngoài thềm chiếu sáng bờ vai rộng vững chãi của y, bàn tay chắp sau lưng thon dài sạch sẽ nhưng lại gây cho người ta một cảm giác ngửa tay che trời, lật tay che đất.

Y đột nhiên dừng bước, xoay người lại khiến Vân Phỉ nhất thời không kịp dừng chân, suýt nữa là nhào vào y. Vì kinh ngạc, nàng ngước mắt lên, hàng mi dài giống như là cánh quạt, trong không khí thoảng qua một làn gió thơm mát khiến người ta say đắm.

Y nhìn đôi mắt linh hoạt quyến rũ của nàng, nghiêm nghị nói: “A Phỉ, bắt đầu từ ngày mai nàng không được đến quán rượu nữa.”

Vân Phỉ ngạc nhiên: “Tại sao?” Hỏi xong, nàng phát hiện môi y cong nhẹ lên như mỉm cười, lúc ấy nàng mới hiểu ra mình đã bất tri bất giác thừa nhận mình là tiểu nhị Tiểu Tô. Nàng buồn bực cắn môi, không nhịn được mà oán thầm trong bụng, đúng là kẻ gian xảo kiến người ta không kịp đề phòng.

Úy Đông Đình không cười nữa, nghiêm mặt nói: “Trong nhất thời còn chưa bắt được người mưu hại A Tông, nhưng đã có manh mối cho thấy đó là thuộc hạ của Tần Vương. Bây giờ cha nàng đang đánh nhau với Tần Vương, cho nên nàng nên ngoan ngoãn ở trong nhà thì tốt hơn.”

Vân Phỉ chau đôi mày: “Ngài lo lắng người của Tần Vương sẽ gây bất lợi cho ta sao?”

“Địch trong tối ta ngoài sáng, khó mà đề phòng, cẩn thận vẫn hơn. Trong thời gian này nàng nên ngoan ngoãn ở nhà, không được chạy lung tung.”

https://thuviensach.vn

“Vậy quán rượu của ta thì làm thế nào đây, còn chưa thu hồi được vốn kìa.” Dưới tình thế cấp bách, nàng không e dè gì mà nhìn y, ánh đèn rọi vào trong đôi mắt đen của nàng, làm nó giống như là hai quả nho khiến người ta mê đắm.

Quá hiểu cá tính thấy tiền là sáng mắt của nàng cho nên y hoàn toàn không bất ngờ trong phản ứng này, chỉu nhíu mày hỏi: ”Bạc quan trọng hay là tính mệnh của nàng quan trọng hơn?”

“Đương nhiên cả hai đều quan trọng.” Vừa nghĩ đến số tiền vốn bỏ vào nay than thành bọt nước thì lòng nàng đau như dao cắt: “Không được không được, ta phải thu hồi lại tiền vốn mới được.”

Úy Đông Đình sa sầm mặt, nói: “Ta nói không được là không được.” Con người của y cũng thật lạ, khi cười thì như gió xuân ùa tới, khi nghiêm túc thì lại lạnh như tuyết trên núi băng, trong vẻ hiên ngang mang theo sự uy nghi không sao tả xiết.

Vân Phỉ tức giận: “Sao ngài phải quản đến ta chứ?”

Úy Đông Đình từ trên cao nhìn xuống, cô gái trước mặt hung dữ như một con mèo giương vuốt, vẻ xinh tươi động lòng người ấy như một làn gió xuân không nơi vào không len vào được, thổi qua mỗi tế bào trên cơ thể y, gây nên một cảm giác mơn man.

Y hết cách, thở dài một hơi: “Nàng tiếc tiền của mình đến thế sao, vậy để ta mua lại quán rượu là được chứ gì?”

Vân Phỉ kinh ngạc hỏi: “Ngài mua lại?”

Y gật đầu: “Bao nhiêu tiền, nàng ra giá đi?”

Nghe tới câu này, Vân Phỉ càng ngạc nhiên, sao y lại muốn mua lại quán rượu của nàng?

https://thuviensach.vn

Chiết Tẫn Xuân Phong là việc làm ăn buôn bán đầu tiên của nàng, hao tổn rất nhiều công sức, hơn nữa đang làm ăn phát đạt, thật sự thì nàng không nỡ đóng cửa.

Nhưng kinh thành là thiên hạ của Úy gia, Úy Đông Đình là cậu của hoàng đế, nàng không thể làm căng với y. Làm căng lên, không chừng cả nàng và A Tông đều mất tự do. Dù sao mở quán rượu là để kiếm tiền, nếu y đã muốn mua thì chi bằng kiếm của y một khoản.

Sau khi cân nhắc lợi hại, nàng quả quyết chìa tay ra, giòn giã nói: “Ta muốn bán quán rượu với giá năm trăm lượng.”

Y khẽ chau mày, nhìn bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn như làm bằng ngọc của nàng, ba đường vân tay rõ nét trong lòng bàn tay hồng hồng tạo thành hình một chữ 'xuyên' không thể đẹp mắt hơn. Y gần như không kiềm lòng được, muốn sờ lên đó một chút.

Vân Phỉ thấy y chỉ nhìn tay mình mà không nói gì thì tưởng là y chê đắt nên nghĩ lại xem có nên hạ giá xuống chút không.

Không gờ y lại gật đầu: “Được.” Nói xong, y lấy từ trong tay áo ra một tấm ngân phiếu đưa cho nàng, rõ là là đã có chuẩn bị trước khi đến.

Nàng cắn môi, không nhận lấy.

Úy Đông Đình nhìn vẻ mặt hối hận của nàng, không nhịn được cơn tức cười, hỏi: “Có phải hối hận vì ra giá hơi thấp không?”

Bị y nói trúng tim đen, mặt Vân Phỉ nóng lên, đưa tay giật lấy tấm ngân phiếu trên tay y, cầm chặt trong tay.

Mắt y lóe sáng, cười khẽ một tiếng: “Đồ tham tiền.”

https://thuviensach.vn

Rõ ràng đây là một từ có nghĩa tiêu cực, nhưng không biết sao lại tràn ngập vẻ ám muội cùng cưng chiều. Mắt của y sâu như một cái hồ không thấy đáy, không cẩn thận chút là chìm vào trong đó. Tự nhiên Vân Phỉ thấy mặt mình nóng lên, đột nhiên thấy hối hận vì đã bán quán cho y, ngân phiếu trong tay như mọc thêm móc câu, không cẩn thận chút là bị câu lại không thoát thân được.

Vân Phỉ cúi đầu, lòng rất mâu thuẫn. Một mặt cảm thấy kiếm được một khoản tiền lớn, một mặt thì không nỡ bỏ Chiết Tẫn Xuân Phong.

Úy Đông Đình nói: “Ta đi thăm A Tông.”

Vân Tông đang ngáp ngắn ngáp dài, vừa thấy cửa phòng thấp thoáng bóng người, rồi thấy người đi vào thì vội nuốt cái ngáp kia lại, từ trên ghế nhảy dựng lên.

“Đại tướng quân, lần này đệ không có giả bệnh, đệ bệnh thật đấy, là bị thương.” Nói xong, nó xắn tay áo lên, khoe khuỷu tay bị băng bó ra. Cái cảnh đại tướng quân muốn đích thân chữa bệnh cho nó lần trước quá đáng sợ, đã để lại trong nó một nỗi ám ảnh không nhỏ.

Úy Đông Đình mỉm cười: “A Tông phải cố mà luyện võ công. Đệ xem, nếu đệ có bản lĩnh như Tống giáo úy thì hôm nay đã không bị thương thế này.”

A Tông gật đầu: “Lúc ấy đệ không kịp đề phòng.”

Úy Đông Đình lại lấy hộp tử ngọc cao bị Vân Phỉ từ chối hôm trước ra, nhưng đáng tiếc là lần này cũng bị từ chối tiếp.

“Đa tạ đại tướng quân, Chương đại phu đã thoa thuốc cho nó rồi, không có gì đáng ngại cả, chỉ bị trầy xước mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Vừa nghe ba chữ Chương đại phu, Úy Đông Đình liền bất giác chau mày lại. Lúc nãy y đã nhìn thấy cảnh nàng và Tống Kinh Vũ đứng trong và ngoài cửa sổ nói chuyện. Trong mắt nàng chỉ có ngân lượng, không hề hay biết gì về tình cảm của người khác dành cho mình, không biết thế là may hay không may nữa. May mắn là nàng không nhận ra tình cảm của người khác; không may là nàng cũng không nhận ra tình cảm của y. Họa chăng trên mặt y có dát vàng dát bạc thì may ra nàng mới nhìn y thêm được vài cái. (Mon: Biết vậy mà còn không làm đi pa)

Úy Đông Đình ủ rũ xoay người lại xem thử, thấy sách mà A Tông đang đọc lại là "Đào Chu Công" thì lập tức giật lấy vỗ vào đầu nó mấy cái, nghiêm mặt nói: "Ngày mai ta sẽ sai người mang binh thư qua cho đệ."

Nói xong y liền cầm luôn quyển sách ấy, giống như định tịch thu.

Vân Phỉ vội vàng nói "Cái này là của ta đọc."

Úy Đông Đình liếc xéo nàng một cái. "Là của nàng thì càng phải tịch thu." Nhìn tới nhìn lui, trừ ngân lượng thì trong mắt nàng mãi mãi không chứa thứ gì khác.

Thấy quyển sách thân yêu của mình bị y tịch thu mất, Vân Phỉ quýnh đến nỗi đỏ cả mặt: "Đại tướng quân, sao ngài có thể lấy sách của người khác một cách vô cớ thế."

"Ngày mai ta sẽ tặng nàng mấy quyển sách hay hơn, nàng cứ đợi đi." Nói xong, Úy Đông Đình xoay người đi mất.

Tặng sách còn hay hơn? Vân Phỉ mong mỏi suốt một ngày, quả nhiên hôm sau Úy Đông Đình sai người mang tới mấy quyển sách còn mới tinh. Sáu quyển binh thư là cho A Tông, còn của nàng lại là 'Lương Chúc', 'Phượng cầu hoàng', 'Uyên ương kí' cùng với một quyển 'Kinh Thi'.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ lật lật vài trang, cực kỳ thất vọng. Mấy thứ tình cảm sướt mướt, bi bi lụy lụy này là sao đây? Cái gì mà Lương Chúc, Phượng cầu hoàng, Uyên ương kí, nàng không có hứng thú chút nào. Quyển Đào Chu Công ấy mới thú vị, trong đó giảng rất nhiều chuyện rằng Đào Chu Công đã kinh thương kiếm tiền thế nào.

Nàng xem thường, quẳng mấy quyển sách ấy cho Phục Linh, không rõ Úy Đông Đình có ý gì đây, đúng là xen vào việc của người khác tới mức làm người ta phát điên.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Món Quà Sinh Nhật

Tống Kinh Vũ nghe nói Úy Đông Đình mua lại quán rượu thì thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Lần này hắn đến kinh thành, gánh vác trọng trách bảo vệ an nguy của hai tỷ đệ Vân Phỉ và Vân Tông. Ban ngày Vân Tông ở trong cung, hắn chỉ cần hộ tống việc đi và về, đợi Vân Tông vào trong cung thì không phải lo cho an nguy của nó nữa. Nhưng Vân Phỉ thì khác, vị tiểu thư này trời sinh không chịu nhàn rỗi, tính cách tinh ranh lém lỉnh, trong bụng đầy những chủ ý kỳ lạ, khiến hắn không dám lơ là chút nào.

Phục Linh nghe nói quán rượu bị mua lại thì cũng rất vui mừng. Bởi vì bán tới năm trăm lượng, kiếm được một khoản lớn. Nếu để nàng ta kinh doanh, e là hai năm cũng không kiếm được nhiều như vậy.

Vân Phỉ còn tính toán túi tiền riêng của mình, cười hì hì nói: “Phục Linh, em nói xem nếu ta mở thêm một quán trà nữa thì sao? Úy tướng quân có dùng năm trăm lượng bạc để mua quán trà của ta nữa không?”

Phục Linh hết biết nói gì, xoa hai bên thái dương, thở dài: “Tiểu thư, cô định chọc đại tướng quân tức chết sao?”

Vân Phỉ mỉm cười, chọc giận y một chút cũng vui mà.

Phục Linh kề sát vào tai nàng, thì thầm: “Tiểu thư, em thấy đại tướng quân thích cô nên mới mua quán rượu của cô, ngài ấy không nỡ để cô làm tiểu nhị vất vả, rồi sợ cô tới quán rượu lại gặp phải nguy hiểm gì.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ mắng: “Nói hươu nói vượn.” Tuy nàng nghiêm mặt lại nhưng hai tai đã bỏ bừng lên làm Phục Linh không nhịn được mà cười trộm.

Hết mấy ngày nghỉ thì vết thương trên cánh tay A Tông cũng vừa khỏi. Buổi sáng Tần Phương đến đón nó vào cung, Tống Kinh Vũ đi theo hộ tống rồi mới trở về.

Quán rượu bị bán đi, Phục Linh và Vân Phỉ đều thất nghiệp, Tống Kinh Vũ hộ tống A Tông vào cung, trở về cũng không có việc gì làm nên ngồi trong sân lau kiếm, lau thật chậm, thật lâu.

Vân Phỉ đi đến bên cạnh, cúi người mỉm cười hỏi “Tống đại ca, sau này huynh có con thì cũng tắm cho nó thế này sao?”

Keng một tiếng, thanh kiếm trên tay Tống Kinh Vũ rơi xuống trúng chân, hắn lúng ta lúng túng nhặt lên, mặt đỏ như là khăn trùm đầu cô dâu.

Tề Thị đang ngồi ở hành lang thêu thùa, nghe thế thì cười đến đau cả bụng. Phục Linh đang tưới hoa cũng chạy tới hỏi: “Có chuyện gì mà vui thế?”

Vân Phỉ cười hì hì, xua tay: “Không có gì, em lo việc của mình đi.”

Vốn quen bận rộn, nay chợt nhàn rỗi, đúng là như tra tấn. Phục Linh xách bình nước đi tới đi lui trong vườn, cây cỏ hoa lá trong vườn được tưới đến cả ba lượt. Nếu cứ như vậy, sớm muộn gì hoa cỏ cũng bị ngập nước chết. Vân Phỉ cảm thấy mọi người ra ngoài dạo một lát thì tốt hơn nên đứng dậy nói: “Phục Linh, chúng ta ra ngoài dạo lòng vòng đi.”

Phục Linh lập tức quẳng bình nước sang một bên, tươi cười hớn hở: “Hay quá, hay quá!”

Tống Kinh Vũ nghe hai người định ra ngoài thì lập tức nói: “Úy tướng quân nói rồi, hai người nên ở nhà thì hơn.”

https://thuviensach.vn

“Ở trong nhà cứ như là ngồi tù, ta đi mua ít sách về đọc.” Kiếm tiền là chuyện cả đời, nếu thời gian này không thể ra ngoài mở quán thì hãy tích lũy ít kiến thức và ý tưởng trước, đợi sau này có cơ hội hãy dồn hết sức làm lại.

Phục Linh nghe nói nàng muốn đi mua sách thì rất khó hiểu: “Sách đại tướng quân đưa tới rất hay mà tiểu thư.”

“Ta chẳng thích đâu.” Vân Phỉ bĩu môi hừ một tiếng rồi quay đầu lại cười thật tươi với Tống Kinh Vũ: “Tống đại ca, bảo mấy vị cấm vệ quân đi theo là được mà. Dù sao thì họ cũng nhàn rỗi, đứng ngoài cửa ngáp ngắn ngáp dài kìa.”

Trời tháng bảy nóng như lửa đốt, ánh mặt trời rực rỡ chiếu khắp con phố rộn ràng sầm uất.

Vân Phỉ đi men theo mấy bóng cây, chú ý quan sát những cửa hàng làm ăn hưng thịnh, thỉnh thoảng còn tiến vào trò chuyện với tiểu nhị vài câu.

Phục Linh lấy làm lạ hỏi: “Tiểu thư, cô đang tính toán chuyện gì vậy? Không phải cô muốn đi mua sách sao?”

Vân Phỉ cười hì hì: “Hiện nay trong tay ta có một số tiền nhàn rỗi nên muốn tìm một cửa hàng để góp vốn, như thế có thể ngồi thu lợi tức, còn hơn là gửi vào trong ngân hàng.”

Phục Linh thở dài: “Tiểu thư của em ơi, sao cô cứ tập trung tinh thần vào chuyện kiếm tiền thế.”

Vân Phỉ nháy mắt: “Lẽ nào muốn kiếm tiền là sai ư? Vậy thì ta nên nghĩ chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là nghĩ chuyện... xuất giá.” Phục Linh ghé sát vào tai nàng, rồi cười phì.

Vân Phỉ đánh Phục Linh một cái: “Chuyện này không cần ta nghĩ.” Về chuyện hôn sự của nàng, chắc chắn Vân Định Quyền sẽ cân nhắc lợi hại nhiều lần, tìm cho nàng một mối có lợi cho hắn nhất. Điều này Vân Phỉ không nghi ngờ gì.

Vân Phỉ tới thư quán chọn được một đống sách. Phục Linh vừa thấy là thở dài. Cái gì mà Đào Chu Công, Thạch Sùng truyện, kinh thương... Một cô gái trong mắt chỉ có sách kinh doanh nhưng lại xinh đẹp kiều diễm như thế, sóng mắt đong đưa, má lúm đồng tiền như hoa khiến người chủ thư quán không ngừng liếc nhìn nàng.

Ra khỏi thư quán, Vân Phỉ thấy một chiếc xe ngựa xa hoa lộng lẫy đang chạy trên đường. Nàng còn nhớ rất rõ, đây chính là xe ngựa của Lục Nguyên.

Thị vệ hộ tống xe ngựa chạy qua, quả nhiên Lục Nguyên đang ngồi ngay ngắn trên xe, tay cầm một cái quạt màu đen, mặc một chiếc áo tơ tằm màu trắng, trên người không thấy chút hơi tiền, bộ dáng như không nhiễm chút bụi trần, hoàn toàn không giống một thương nhân mà nhã nhặn lịch sự, thanh cao ngạo mạn như một công tử thế gia.

Hai, việc làm ăn mà được như Lục gia thì mới đúng là vua trong giới thương nhân. Vân Phỉ nhìn Lục Nguyên trong xe với vẻ rất ngưỡng mộ, ánh mắt chăm chú vẫn nhìn theo cho tới khi xe ngựa đi xa.

Phục Linh chưa từng thấy tiểu thư nhìn một chàng trai nào với ánh mắt nóng rực chăm chú đến thế. Lẽ nào tiểu thư vừa gặp đã thương vị Lục công tử kiêu ngạo ngút trời, mắt để trên đầu này sao? Nàng ta không khỏi thầm sốt ruột thay cho Úy tướng quân, hậm hực hừ một cái thật to: “Úy tướng quân người ta là cậu của hoàng thượng mà cũng không kiêu ngạo

https://thuviensach.vn

đến thế này, có gì đặc biệt hơn người đâu chứ, chẳng qua cũng chỉ là con trai nhà giàu mà thôi.”

Vân Phỉ nghiêng đầu cười, không nói gì cả.

Chập choạng tối, Vân Tông từ trong cung trở về.

Tần Phương dẫn theo hai thái giám trẻ và một vị công công trắng trẻo mập mạp ra nhà sau, nói với Vân Phỉ: “Vân tiểu thư, vị này chính là Ngụy tổng quản của Ý Đức cung.”

Thì ra là tâm phúc bên cạnh thái hậu, Vân Phỉ vội vàng mỉm cười chào hỏi, nhưng lòng thì lấy làm lạ, sao ông ta lại đến đây? Từ sau bữa tiệc tẩy trần vào ngày đầu tiên nàng đến đây, thái hậu cũng không hỏi han gì đến nàng nữa, giống như là đã quên mất sự tồn tại của nàng.

Đại tổng quản Ngụy Mẫn của Ý Đức cung tướng mạo hiền lành phúc hậu, da còn trắng trẻo mịn màng hơn cả con gái, giống như một cái banh bao vừa được đem ra khỏi lồng hấp. Hai tay của ông nâng một cái hộp nhỏ màu đen nhũ vàng, mỉm cười nói: “Vân tiểu thư, đây là vật phẩm do thái hậu ban cho, người phái lão nô đưa đến.”

Cái hộp nhỏ nhưng hai tay ông ta lại giống như đang nâng gì đó rất nặng.

Vân Phỉ vội vàng tạ ơn rồi nhận lấy cái hộp, quả nhiên là nặng trịch, trọng lượng không nhẹ.

Ngụy Mẫn lại nói: “Thái hậu mời Vân tiểu thư ngày mai vào cung tham dự yến tiệc, đến lúc ấy lão nô sẽ đích thân mang xe đến đón Vân tiểu thư vào cung.”

Vân Phỉ lại tạ ơn lần nữa, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu. Mai không phải là ngày gì đặc biệt, sao tự nhiên thái hậu lại mời nàng?

https://thuviensach.vn

Đợi Tần Phương và Ngụy Mẫn đi rồi, Vân Tông liền tò mò, thúc giục nàng mở hộp ra xem: “Tỷ tỷ, mau nhìn xem thái hậu ban thưởng những gì?”

Vân Phỉ đặt cái hộp lên bàn. Chỉ riêng cái hộp thôi mà đã hết sức tinh xảo khéo léo, sơn đen nhũ vàng, bốn góc chạm trổ hoa văn như ý cát tường, ở giữa khắc hình hai hoa sen mọc cùng một gốc. Trên nắp hộp là cái khóa hình song ngư hí châu, mắt của hai con cá là hai viên ngọc đỏ. Không hổ là đồ trong cung, tay nghề vô cùng khéo léo.

Vân Phỉ mở cái khóa song ngư hí châu ra, xung quanh lập tức sáng lấp lánh. Đập vào mắt đầu tiên là một khúc gấm Vân Nam sáng rực như mây ngũ sắc. Những cống phẩm cho hoàng gia thế này, bá tính bình thường khó mà thấy được, Phục Linh và Tề Thị nhìn mà hoa cả mắt, cứ tấm tắc ca ngợi, không rời được mắt.

Chỉ một khúc vải thôi thì không thể nặng đến thế được. Vân Phỉ lấy khúc vải ra, ngạc nhiên phát hiện bên dưới chính là mười sáu đĩnh vàng được sắp xếp ngay ngắn thành bốn hàng, mỗi hàng bốn đĩnh.

Vân Tông không biết gấm quý giá, nhưng vàng thì lại biết rất rõ. Nó lập tức trợn mắt tròn xoe, hét lên: “Oa, là những đĩnh vàng.”

Vân Phỉ cũng không ngờ thái hậu lại ban thường vàng

Nhất thời tim đập nhanh thình thịch như con thỏ đang chạy. Những tặng phẩm này có vẻ hơi khác thường. Người ta nói vô công không nhận lộc, không duyên không cớ thì sao tự nhiên lại ban thưởng và mời nàng vào cung dự tiệc? Lẽ nào cha nàng đã thắng trận?

Nàng đoán là có thể cha đã công phá được Quan Nhai của đất Tần? Một khi đã phá được Quan Nhai thì Tần Vương không còn hy vọng gì nữa.

https://thuviensach.vn

Giờ dậu ba khắc ngày hôm sau, Ngụy Mẫn đích thân dẫn một chiếc xe ngựa đến đón Vân Phỉ vào cung. Có lẽ do mấy hôm trước A Tông gặp nguy hiểm nên lần này có rất nhiều tùy tùng đi theo. Trừ bốn thái giám, còn có mười sáu cấm vệ quân cưỡi ngựa, chia ra thành hai hàng bảo vệ hai bên xe ngựa.

Dạ yến được thết tại Bồng Lai Cung. Vượt qua hết lớp cửa này đến lớp cửa khác, vượt qua không biết bao ngọn đèn lưu ly được treo cao trên mái hiên, từ xa nhìn lại, giống như là một con rồng có vảy sáng lấp lánh.

Vân Phỉ đi theo Ngụy mẫn rất lâu, sắc trời cũng tối dần. Vào giây phút màn đêm hoàn toàn buông xuống, một ao hoa quỳnh bỗng xuất hiện trước mặt.

Một tòa cung điện đẹp lung linh được xây trên một cái ao sóng biếc dập dờn. Màn đêm vừa buông xuống, đèn đuốc lấp lóe trên mặt ao, cung điện mái cong tỏa ra màu vàng kim nhạt, mờ ảo hoa lệ, giống như cảnh bồng lai.

Men theo hành lang được xây dựng như một chiếc cầu màu đỏ tiến vào Bồng Lai Cung, trong điện hương thơm mát lượn lờ, sáng rực như ban ngày, ánh nến làm tôn thêm sự vàng son lộng lẫy chỉ hoàng gia mới có.

Vân Phỉ và Vân Tông bước lên bái kiến thái hậu và hoàng thượng.

Thái hậu Úy Lâm Lang ngồi trên cao quan sát cô gái dưới bệ rồng. Nàng đang tuổi thanh xuân mơn mởn nhưng không biết sao lại thích quần áo có màu sắc đậm. Lần đầu tiên gặp nàng hai tháng trước, nàng mặc một bộ váy màu tím đậm. Hôm nay lại là một bộ váy lụa tơ tằm màu xanh lam ngả xám, trên thắt lưng màu xanh lam đeo một chuỗi trân châu. Cách phối hợp đơn giản mà thanh nhã này tôn thêm làn da trắng như tuyết và gương mặt xinh như tranh vẽ của nàng. Linh hoạt mà không mất vẻ điềm đạm, đoan trang nhưng không mất vẻ đáng yêu, đúng mà một mỹ nhân làm

https://thuviensach.vn

người ta vừa nhìn là đã tim đập loạn xạ, thảo nào mà... Thái hậu mỉm cười, nói: “Bình thân, cho ngồi.”

Vân Phỉ và Vân Tông ngồi xuống. Ngoài điện nhã nhạc vang lên, như những làn gió nhẹ lượn lờ, thoảng qua tai tạo cho ngươi ta cảm giác nó xa tận chân mây.

Cung nữ bước lên gắp thức ăn, món nào cũng là những thứ sơn hào hải vị hiếm có.

Lần dự tiệc này khác với lần trước chính là Úy Trác và Úy Đông Đình không có mặt. Không biết có phải vì không có Úy thừa tướng ở đây hay không mà Úy Lâm Lang trông có vẻ thoải mái, cởi mở hơn lần trước rất nhiều, ánh mắt và nụ cười cũng thân thiết hơn trước.

Vân Phỉ thầm đoán chắc là vì gần đây cha nàng thắng trận nên trong mắt Úy Lâm Lang, mình và A Tông trở nên quan trọng hơn nhiều.

“Vân tiểu thư ở kinh thành đã quen chưa?”

Vân Phỉ vội vã đứng dậy hành lễ rồi cung kính trả lời: “Tạ thái hậu quan tâm, thần nữ đã quen rồi, mọi thứ ở kinh thành đều rất tốt.”

Thái hậu cười gật đầu: “Sau này có chuyện gì khó xử thì có thể bảo A Tông nói với hoàng thượng.”

“Tạ ơn thái hậu.”

Có mấy câu này của Úy Lâm Lang, rồi liên tưởng đến hộp vàng được ban thưởng, cuối cùng Vân Phỉ cũng hiểu được dụng ý của nàng ta. Có lẽ là thái hậu cho rằng cuộc sống của nàng gặp khó khăn nên mới thưởng vàng để 'tiếp tế' cho nàng. Xem ra chuyện nàng mở quán rượu đã truyền đến tai của Úy Lâm Lang, là do Úy Đông Đình tiết lộ hay có nguồn tình báo khác báo cho nàng ta?

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ ăn không biết ngon nên chỉ nếm mấy miếng rồi thôi, cũng không thấy ngự yến trong cung có chỗ nào ngon cả. Cũng phải, tâm trạng vui vẻ thì ăn mới ngon được chứ.

Bữa tiệc hết sức trầm tĩnh, tiểu hoàng đế vẫn ít khi nói chuyện, dường như là rất mệt mỏi, vừa ăn vừa ngáp ngắn ngáp dài.

Úy Lâm Lang nhìn Triệu Mân, thoáng chau mày lại, ánh mắt lạnh lùng có vẻ không vui.

Vân Phỉ cảm thấy ánh mắt nàng ta nhìn tiểu hoàng đế khác hẳn với ánh mắt yêu thương trìu mến tự tận đáy lòng mà mẹ nàng dành cho A Tông. Có thể do Triệu Mân là hoàng đế cho nên nàng ta phải hết sức nghiêm khắc với con mình.

Cuối cùng bữa tiệc cũng kết thúc, Vân Phỉ và Vân Tông tạ ơn cáo lui.

Ra khỏi Bồng Lai Cung, trên mặt hồ vang lên tiếng sáo du dương. Ao hoa quỳnh trong đêm như một ao ngọc, gió đêm thổi qua mặt nước, mang theo hơi ẩm nhè nhẹ.

Mấy cung nữ xách lồng đèn, một trước một sau đi bên cạnh Vân Phỉ. Ánh sáng chập chờn chiếu xuống những hàng gạch dưới đất. Trên ấy không biết khắc những hoa văn gì mà có vẻ mờ mờ ảo ảo, như hoa trong gương, trăng trong nước.

Vân Phỉ nắm tay A Tông bước trên cây cầu đá, vừa đến đầu cầu thì bỗng giật mình vì phía trước có một người đang đứng.

Ánh trăng lãng đãng chiếu soi dáng người cao cao của y, vì lờ mờ nên không thấy rõ được dung mạo, chỉ cảm thấy dường như cả người y toát ra một khí chất thanh lãnh.

https://thuviensach.vn

Vân Tông lập tức dừng bước, hành lễ: “Đại tướng quân.” Bởi vì mỗi ngày khi vào cung, nó đều gặp Úy Đông Đình vừa bãi triều xuất cung. Ở cửa cung gặp nhau nhiều lần nên Vân Tông đã quá quen thuộc với dáng người của y.

Vân Phỉ ngẩn ra. Đèn sau lưng chiếu tới, quả nhiên là y.

“A Tông, ta có chuyện muốn nói với tỷ tỷ của đệ, đệ xuống cầu đợi trước đi.” Trong bóng đêm, không nhìn rõ vẻ mặt của y, nhưng giọng nói thì vẫn ung dung bình thản như thường ngày, không mang theo chút cảm xúc. Vân Phỉ phát hiện ra chỉ cần y ở trong cung thì trên người liền toát ra vẻ uy nghiêm lạnh nhạt, lạnh như băng khiến người ta không dám gần.

Vân Tông trước giờ vẫn sợ y nên lập tức nghe lời, thả tay Vân Phỉ ra, theo mấy cung nữ kia lần theo những bậc thang xuống cầu.

Ánh đèn thoáng chốc đã biến mất, trên cầu chỉ còn lại ánh trăng mờ nhạt, gần như là tối om om.

Thân hình cao lớn vững chãi của Úy Đông Đình chắn trước mặt nàng, như là một đám mây đen.

Tự nhiên Vân Phỉ lại thấy hồi hộp, không biết y đột nhiên ngăn nàng lại là để nói chuyện gì? Xa xa, cung điện tỏa bóng xuống mặt nước, sáng lấp lánh và lay động theo sóng nước dập dờn, giống như trái tim thấp thỏm của nàng lúc này.

Địch không động thì ta không động, nàng im lặng không lên tiếng, lặng lẽ chờ y nói trước. Dường như y cũng không vội lên tiếng, cứ khoanh tay đứng đó, cúi đầu nhìn dáng người nhỏ nhắn xinh xắn kia.

Gió đêm thổi qua mang theo hương thơm trên người nàng, thời gian trôi chậm đến nỗi dường như đọng lại trên cây cầu dưới trăng này.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, y cũng lên tiếng: “Nhận được vàng, có phải vui lắm không?”

Câu này đúng là cực kỳ sát phong cảnh. Ngăn nàng lại chỉ để hỏi câu này thôi sao? Vân Phỉ gần như không muốn trả lời, chỉ hờ hững ừ một tiếng.

“Nghĩ tới nghĩ lui, ta vẫn cảm thấy tặng tiền là tốt nhất.” Giọng của y rất nhỏ, màn đêm che khuất vẻ mặt của y, câu nói có vẻ nhẹ nhàng bâng quơ này lại làm lòng Vân Phỉ thấy nặng trình trịch. Lẽ nào đống vàng ấy không phải do thái hậu ban thưởng ư? Sao nghe có vẻ như y tặng thế?

“Úy tướng quân có ý gì, ta nghe không hiểu lắm?” Vân Phỉ ngẩng đầu nhìn y, trời tối om nên không thấy gì cả, chỉ thấy một bóng người cao lớn.

Bóng đen kia im lặng cả buổi không đáp, nàng đợi đến nỗi sắp sốt ruột thì y mới nói: “Chẳng lẽ hôm nay không phải sinh nhật nàng?”

Tim Vân Phỉ lại đập mạnh và loạn xạ cả lên, giống như có một dòng máu xông lên tới não, trộn lẫn với não của nàng thành một mớ tương. Nàng ngây ngô không biết nói gì, chỉ đứng đờ người ra trên cầu.

Chẳng phải gió đêm tháng bảy thường mát mẻ lắm sao? Tại sao thổi qua mặt của nàng thì lại nóng như thế.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Có Qua Có Lại

Hôm nay đúng là sinh nhật của nàng. Trước kia khi còn ở nhà, mỗi năm Tô Thanh Mai sẽ tổ chức cho nàng. Bây giờ xa nhà, nàng hoàn toàn không có tâm trạng mừng sinh nhật, nhưng không ngờ vẫn có người nhớ tới sinh nhật nàng, hơn nữa còn là người mà nàng không ngờ tới.

Nàng không nhịn được nên buột miệng hỏi: “Sao ngài lại biết sinh nhật của ta?” Quá ngạc nhiên, quá bối rối khiến cho người trước nay vốn nhanh mồm nhanh miệng như nàng cũng trở nên nói chuyện không lưu loát, lúng ta lúng túng đến nỗi suýt cắn phải lưỡi.

“Muốn biết thì sẽ biết thôi.”

Y trả lời rất ngắn gọn nhưng ý tứ trong đó lại khiến người ta không thể không nghĩ sâu xa. Tại sao y lại muốn biết sinh nhật của nàng? Tại sao lại mượn danh nghĩa của thái hậu để tặng quà cho nàng? Có một đáp án đang nảy ra nhưng nàng lại không muốn tin, thà nghĩ rằng bởi vì cha nàng bán mạng cho triều đình nên họ muốn lấy lòng nàng.

Nhưng lý do này cũng khó mà thuyết phục được chính bản thân nàng. Trước nay nàng luôn to gan bạo dạn, thế mà không biết sao giờ phút này lại trở nên nhút nhát, không dám ngẩng đầu lên nhìn mặt y. Nàng nhủ với bản thân là vì trời quá tối, có ngẩng lên thì cũng không thấy gì. Nhưng trong lòng nàng lại có một giọng nói nho nhỏ lên tiếng phản đối, nó nói không phải vì trời tối mịt mà bởi vì ngươi đang sợ hãi.

Ta sợ cái gì chứ! Lòng nàng lập tức có một giọng nói khác lớn hơn, át đi giọng nói nho nhỏ kia. Thế nhưng giọng nói kia cứ như muỗi vo ve vào

https://thuviensach.vn

tai nàng, vào đầu nàng, khiến bộ óc vốn nhão như tương kia càng thêm hỗn loạn.

Nàng lúng ta lúng túng, thốt ra một câu không đầu không đuôi: “Ngài không cần phải lấy lòng ta, cha ta nhất định sẽ tận trung với triều đình.”

Úy Đông Đình có vẻ hơi tức giận, y đến gần thêm một bước, giọng trầm xuống: “Nàng nghĩ rằng do cha của mình sao?”

Nàng hỏi lại: “Chẳng lẽ không phải?”

“Đương nhiên không phải.”

“Vậy thì vì cái gì?”

Y lại ép sát thêm một bước: “Nàng nói xem?”

Nàng hung dữ nói: “Ta cũng không nhìn thấy trong lòng ngài đang nghĩ gì thì làm sao mà biết được.” Khi nàng bối rối thì thường dùng vẻ hung dữ để che giấu, đối với y cũng vậy.

Y trầm giọng nói: “Vậy thì nàng hãy bước vào lòng ta đi.”

Câu nói này giống như sấm sét giáng xuống, làm tim nàng muốn nhảy vọt ra ngoài. May mà trời tối om, có đỏ mặt thì y cũng không nhìn thấy. Mặt nàng nóng lên, không dám tiếp tục kiêu căng nữa nên xách váy chạy xuống cầu, nếu còn nói nữa thì chắc chắn sẽ không hay ho.

Không có đèn, nàng hoảng loạn nên bước tới hai bậc thang, chân nàng chệch một cái, rồi người nhào về phía trước. Thấy sắp ngã nhào xuống đất và lăn vòng vòng như bánh trôi trong nước sôi, nàng sợ tới mức hét lên. Ngay sau đó, chỉ trong một khoảnh khắc, thắt lưng nàng được ai đó ôm lấy, người nàng được cố định vào một lồng ngực rộng vững chãi.

https://thuviensach.vn

Y không nén được cơn tức cười: “Ta cũng không ăn nàng, sao nàng phải chạy chứ.”

Hai tay nàng chống lên ngực y, mặt đỏ bừng, nói năng lộn xộn: “Ngài, ngài mau buông tay ra.” Từ khi biết y đến nay, đây cũng không phải lần đầu tiên nàng ngã vào lòng y, nhưng lúc này nàng lại vô cùng bối rối và căng thẳng, vì lần này khác hẳn những lần trước.

Y chẳng những không buông tay mà ngược lại còn ôm lấy nàng đặt lên lan can bằng gỗ sau lưng mình. Dưới chân Vân Phỉ không còn gì đỡ, lại giãy giụa nên liền mất thăng bằng, bên dưới là ao hoa quỳnh, nàng lại không biết bơi, càng không muốn ngã bùm xuống đó thành bánh trôi nước nên chỉ có thể muối mặt bấu chặt y.

Y chống hai tay ở hai bên hông nàng, nhốt nàng vào trong vòng tay mình, như vậy mới có thể nói chuyện được, bằng không nàng sẽ chạy trốn mất.

Vân Phỉ không ngờ mình sẽ bị y nhốt như vậy nên vừa thẹn vừa giận. Trước giờ luôn là nàng bắt nạt người khác, nhưng bây giờ trời đất xoay vòng, từ khi gặp y đến nay nàng luôn bị y bắt nạt.

Nàng níu lấy cánh tay y, giơ chân đá qua một cái, vì dùng sức quá mạnh nên chiếc giày dưới chân văng ra, rơi xuống đất, tạo thành một tiếng vang nhỏ.

Úy Đông Đình không nén được mà bật cười: “Nàng xem, ngay cả giày cũng không giúp nàng kìa.”

Nàng vừa quýnh quáng vừa tức giận, nghiến răng nghiến lợi véo cánh tay y: “Mau thả ta xuống.”

Úy Đông Đình cố ý rướn người tới trước, Vân Phỉ vô thức nhích ra sau để né. Kết quả vừa ngửa ra sau thì lập tức muốn rơi xuống cầu. Dưới

https://thuviensach.vn

tình thế cấp bách, nàng lập tức ôm lấy cổ y, sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Bên tai là tiếng cười đáng ghét kia, đời này nàng chưa từng rơi vào tình cảnh khốn đốn như vậy nên tức đến muốn ngất xỉu, lại không dám kêu lên, càng không dám giãy giụa, lỡ như rớt xuống nước, bị đồn ra ngoài thì càng bị người ta chế nhạo.

Hai tay Úy Đông Đình vòng lại, ôm lấy thắt lưng của nàng, tư thế của hai người vô cùng thân mật.

Ánh đèn xa xa chiếu lên trên mặt nước, những đốm sáng lấp lánh lóe lên phát ra ánh sáng mê ly say lòng người. Nhờ ánh trăng lờ mờ, nàng loáng thoáng thấy được gương mặt y, nụ cười dịu dàng mãn nguyện, giống như có được một báu vật.

Y cúi đầu, cười hỏi: “Mười lăm tuổi không muốn lập gia đình, vậy mười sáu thì sao?”

Nàng luống cuống tay chân, không biết nên trả lời y thế nào. Khi đó đúng là nàng có đồng ý gả cho y, nhưng chẳng qua đó chỉ là kế thích ứng tạm thời, hoàn toàn không coi là thật.

Tuy nàng chưa từng trải qua chuyện tình cảm nhưng trong tiềm thức cũng đã có ý bài xích. Những lời ngon tiếng ngọt, chót lưỡi đầu môi kia giống như một cái khăn che mắt khiến người ta mụ mị đầu óc, tâm hồn điên đảo nhưng thật ra sự thật phía sau lại rất ghê tởm và đáng ghét, mãi mãi không thể chân thành như ngân lượng.

Thề non hẹn biển đều là lừa gạt. Người tới tay rồi cũng giống như quần áo, có mới nới cũ. Mẹ nàng là một thí dụ sờ sờ ra đó.

Úy Đông Đình trước mặt nàng cũng là người giống như Vân Định Quyền, bụng dạ sâu không lường trước, chỉ làm nàng tránh còn không kịp.

https://thuviensach.vn

So với y, nàng thà gả cho Chương Tùng Niên.

Nàng trốn tránh không trả lời vấn đề này, hung dữ nói: “Mau thả ta xuống.”

Úy Đông Đình hôn phớt lên má nàng như chuồn chuồn lướt qua mặt nước, sau đó thì thầm vào tai nàng: “Chờ cha nàng khải hoàn về triều, ta sẽ cầu thân với ông ấy.”

Đùng một tiếng, trên đầu nàng như vang lên tiếng sét tung trời. Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn y.

Tiêu rồi, chắc chắn cha sẽ đồng ý.

Nàng không biết nên nói gì mới phải, lòng thì rối như tơ vò, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây nhưng y cứ như là một bức tường chắn trước mặt, nàng dốc hết sức đẩy vào ngực y nhưng cũng chỉ như kiến bò trên cây.

Nàng vừa đánh vừa đẩy, làm mình mệt gần chết mà vẫn không giải trừ được vòng vây, cuối cùng thất bại dừng tay, thở hổn hển như một con cá mắc cạn.

Úy Đông Đình không ngăn nàng, cũng không tức giận, kiên nhẫn đợi nàng dừng cơn bạo hành này lại rồi mới cười, nói: “Ta tặng nàng lễ vật, nàng cũng nên có qua có lại chứ.”

Vân Phỉ thở hồng hộc, hỏi: “Cái gì mà có qua có lại?”

“Chương Tùng Niên tặng nàng cái túi thơm thì nàng tặng hắn bút lông. Ta tặng nàng mười sáu đĩnh vàng, nàng phải tặng lại ta cái gì đây?”

“Ngài muốn, muốn thứ gì?” Vân Phỉ bị hơi thở nam tính và tươi mát kia vây lấy, đầu loạn thành một mớ bòng bong nên lắp ba lắp bắp.

https://thuviensach.vn

Y cười mà không nói, rồi bất ngờ cúi đầu hôn lên môi nàng. Mười sáu đĩnh vàng đổi một nụ hôn, cũng coi như hợp lý.

Vân Phỉ không ngờ y lại tấn công như vậy nên đầu ong cả lên, máu từ chân tay như chảy ngược lên đầu, làm đầu óc nàng vừa nóng vừa căng thẳng, như sắp nổ tung.

Một lúc sau nàng mới bừng tỉnh từ cơn hoảng loạn, ra sức mà giãy giụa, đáng tiếc y quá mạnh, hai cánh tay cứ vòng chặt lấy nàng.

Nhân lúc nàng hoảng loạn thất kinh, y tách môi của nàng ra, hơi thở tươi mát ùa vào miệng nàng, môi kề môi, cùng quấn lấy nhau. Nàng chưa từng bị hôn một cách mãnh liệt như vậy nên chỉ biết cởi giáp xin hàng, chiếc lưỡi mềm mại cũng bị y ngậm lấy, mút đến nỗi tê dại và nóng lên làm nàng cảm thấy nó không thuộc về mình nữa.

Đôi môi anh đào khờ dại kia bị y xâm chiếm, giống như đang tuyên bố đó là lãnh địa của y.

Nàng hít thở không thông, trước mắt mơ hồ như có sao bay đầy, làm nàng nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy y, y từ trong rừng trúc bước ra, anh tuấn đĩnh đạc, khiến người không mê sắc đẹp như nàng cũng phải nhìn với ánh mắt sững sờ.

Khi đó nàng từ tư thế khom người vớt cá dưới suối đứng thẳng lên, cũng giống như bây giờ, trước mắt đầy sao, lấp lánh như hào quang của những đĩnh vàng.

Nhưng bây giờ nàng không muốn vàng, nàng chỉ cần không khí.

Nàng bị hôn đến nỗi chân nhũn ra, không thể thở được, cơ thể yếu điệu hoàn toàn dựa vào người y. Y thì nắm chặt eo nàng, cơ thể mềm mại thơm mát trong lòng, y hít lấy mùi hương ngọt ngào kia, cắn lấy vành tai nàng và thì thầm: “A Phỉ, nàng là tiểu hồ ly.”

https://thuviensach.vn

Gặp phải tiểu hồ ly trong mắt chỉ có tiền mà không hiểu chuyện tình cảm này, xem ra chỉ có thể dùng cách cưỡng ép mà thôi, chứ chờ nàng hiểu ra mà bày tỏ tình yêu dịu ngọt thì chắc không đời nào.

Nàng bình ổn lại hơi thở, càng thêm tức giận, giơ tay cào lên mặt y giống như là một con báo nhỏ đang nổi cáu.

Y nắm tay nàng lại, cười khẽ: “Đợi nàng gả cho ta rồi, mỗi năm sinh nhật nàng ta đều tặng nàng những đĩnh vàng, được không?”

Nghe tới hai chữ đĩnh vàng thì lửa giận ngập trời trong lòng nàng dần được dập tắt giống như là có gió xuân thổi qua.

Nàng nghi ngờ hỏi: “Thật không?”

“Thật.” Mặc dù trong bóng đêm không nhìn thấy được khuôn mặt y, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra vẻ vô cùng thành khẩn qua giọng nói của y.

Vậy chẳng phải sinh nhật tám mươi tuổi nàng sẽ có được tám mươi đĩnh vàng sao. Nàng nuốt nước miếng, lập tức hỏi: “Có thể cho ta ứng trước không?”

Úy Đông Đình: “.....”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Thích Khách Trong Cung

Y hít sâu một hơi, nói: “Không được, con người nàng không có chút đáng tin gì cả, nàng năm lần bảy lượt đồng ý gả cho ta mà có lần nào giữ lời đâu.”

Vân Phỉ nghênh mặt lên, không phục: “Vậy chứ huynh đáng tin lắm sao? Huynh cũng từng lật lọng không giữ lời vậy. Ta gả cho huynh rồi, đến khi ấy huynh nuốt lời thì ta biết làm sao đây?”

Rõ ràng là một đêm mùa hạ đầy lãng mạn, rõ ràng là nụ hôn đầu rất ngọt ngào, kết quả một cuộc hò hẹn đầy ái tình mật ngọt bỗng trở nên cò kè mặc cả như đang thương lượng chuyện làm ăn, đúng là sát phong cảnh mà.

Tham tiền đến mức này đúng là làm cho người ta vừa yêu vừa giận, Úy Đông Đình thở dài, nói với giọng hết sức nghiêm túc: “Nàng yên tâm, ta tuyệt đối không nuốt lời.”

Y bế nàng xuống, thuận tay vuốt mái tóc nàng. Nàng nghiêng đầu né tránh, định bước đi thật nhanh nhưng lại nhớ ra trên chân mình chỉ có một chiếc giày.

Nàng cúi người xuống tìm giày nhưng mặt cầu tối đen như mực, không thể nhìn thấy gì cả. Úy Đông Đình xách chiếc giày qua, khom người xuống nắm lấy chân nàng, sau đó mang giày vào cho nàng. Khi đứng lên y tiện tay nắm lấy tay nàng, dịu dàng nói “Ta dắt tay nàng đi, để tránh bị té ngã.”

Nàng vội vàng giãy tay ra: “Mau buông ra, A Tông sẽ thấy đấy.”

https://thuviensach.vn

“Thấy thì sao chứ, nàng là vị hôn thê của ta.”

Y không quan tâm đến sự giãy giụa của nàng, ra sức nắm chặt tay nàng, dắt xuống cầu.

Vân Tông và mấy cung nữ đang đợi bên dưới, thấy tỷ tỷ được đại tướng quân dắt xuống thì hai con mắt trợn tròn lên như hai cái bánh bao nhỏ, mấy cung nữ thì vội vã cúi đầu xuống, không dám nhìn.

Vân Phỉ ra sức vẫy tay Úy Đông Đình ra, lúc ấy y mới chịu buông. Nàng bước nhanh tới trước mặt A Tông, nắm lấy tay nó, vội vàng đi về phía cửa cung.

Úy Đông Đình dừng bước, dõi mắt nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn yêu kiều ấy, bất tri bất giác nở một nụ cười mãn nguyện.

A Tông tò mò hỏi: “Tỷ tỷ, sao tay của tỷ toàn là mồ hôi không vậy?”

“À, nóng quá ấy mà.” Vân Phỉ đưa bàn tay còn lại lên, làm bộ quạt quạt.

Ngoài cửa cung, Tống Kinh Vũ và Phục Linh chờ đã lâu. Vân Phỉ leo lên xe ngựa, xuyên qua màn đêm mà về nhà.

Vân Tông vốn tưởng buổi tối đi dự tiệc thì trở về sẽ không phải luyện công, ai ngờ Vân Phỉ lại nghiêm mặt, nói: “Không được lơi lỏng, luyện xong mới được ngủ.”

Vân Phỉ bĩu môi, rầu rĩ theo Tống Kinh Vũ ra sau vườn.

Phục Linh bưng nước nóng vào, Vân Phỉ nằm trong bồn tắm, không yên lòng mà chơi đùa với mấy chiếc lá bạc hà trên mặt nước.

Úy Đông Đình đã bất tri bất giác chiếm cứ toàn bộ tâm trí của nàng. Y muốn cưới nàng, rốt cuộc là vì thích nàng, hay là vì để kiềm chế cha nàng?

https://thuviensach.vn

Nhưng dù là nguyên nhân nào đi nữa thì nàng cũng sẽ không gả cho y, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Một khi thời cơ chín muồi, cha nàng sẽ trở mặt với triều đình, mà triều đình là thiên hạ của họ Úy, khi ấy nàng sẽ bị kẹt giữa cha mình và Úy gia, biết lựa chọn sao đây?

Vân Định Quyền khổ tâm ẩn nhẫn bao năm, đương nhiên sẽ không vì con gái mà bỏ qua dã tâm của mình, khi đó Úy gia sẽ coi nàng là con gái của kẻ địch. Có thể tưởng tượng ra tình cảnh của nàng lúc ấy sẽ thêm thảm biết bao. Úy Trác lòng dạ ác độc, lúc đó nàng có giữ được cái mạng nhỏ này hay không cũng khó nói lắm.

Cho nên nàng tuyệt đối không thể gả cho Úy Đông Đình. Nhưng hiện nay Vân Định Quyền vẫn chưa nắm chắc thành công nên trước mặt Úy Trác, trước mặt người trong thiên hạ, hắn vẫn sẽ đóng vai một thần tử trung thành và tận tụy với triều đình. Để thể hiện lòng trung thành, vì lấy được lòng tin của Úy Trác, chắc chắn hắn sẽ đồng ý việc thông gia với họ Úy, hơn nữa còn tỏ vẻ vô cùng biết ơn, vô cùng vinh hạnh, tuyệt đối không suy nghĩ cho tình cảnh sau này của nàng mà từ chối cuộc hôn nhân này.

Cha thì không đáng tin cậy, Úy Đông Đình nhất định sẽ không dễ dàng buông tay, nàng trăn trở rất nhiều nhưng vẫn chưa tìm được cách gì hay để giải quyết vấn đề nan giải này. Cho đến khi nước bị nguội, hắt xì một cái thật to thì nàng mới chui từ trong nước ra.

Tình cảm đúng là thứ làm người ta đau đầu. Xem hoa trong sương, ngắm trăng trong nước, đúng là mờ mờ ảo ảo không thấy rõ được. Nàng mặc quần áo, mở cái hộp nhỏ màu đen nhũ vàng ra, bên trong là mười sáu đĩnh vàng nằm im thin thít, ươn cái bụng vàng óng ánh lên, đáng yêu không sao tả xiết.

Nàng cầm lên ấp vào trong ngực, cũng chỉ có vàng là tốt nhất, mãi mãi không thay đổi, luôn luôn trung thành, thực dụng và tri kỷ. Đáng tiếc, tuy

https://thuviensach.vn

lời hứa tám mươi đĩnh vàng của y rất mê hoặc nhưng nàng càng trân trọng tính mạng của mình hơn nên chỉ có thể nén đau từ bỏ những thứ yêu thích.

Để đầu tóc còn ướt sũng, nàng đi ra sau vườn. Vân Tông đang luyện võ, sau mấy tháng khổ luyện, cuối cùng các chiêu thức cũng trông rất bài bản.

Tống Kinh Vũ đứng bên cạnh chỉ bảo cho nó, ánh đèn chiếu sáng gương mặt nghiêm túc và cương nghị của hắn. Đáng tiếc, quá trẻ tuổi, quá anh tuấn nên không đáng sợ chút nào.

Tống Kinh Vũ ngẩng đầu lên thấy Vân Phỉ thì ngây người một lát.

Nàng mặc một chiếc áo choàng rộng, vừa nhìn Vân Tông đánh quyền vừa hững hờ lau khô tóc. Những giọt nước rơi tí tách, mái tóc dài đen như mực tôn thêm gương mặt trong sáng, xinh xắn của nàng. Dung nhan như tranh vẽ, giống như một đóa sen nở rộ trong đêm, kiều diễm vươn lên từ trong nước mà không hay biết về sự quyến rũ của mình.

Vân Tông luyện quyền xong, như trút được gánh nặng, chạy lên hành lang, mang một thân mồ hôi thối hoắc định nhào vào người nàng: “Tỷ tỷ, mệt chết rồi, mệt chết rồi.”

Vân Phỉ vội vã đẩy nó ra: “Mau đi tắm đi, hôi chết được. Phục Linh đã chuẩn bị nước nóng rồi, mau đi đi.”

Vân Tông vừa chạy vừa cởi quần áo. Nói cho cùng thì vẫn chỉ là trẻ con, lộ tay lộ chân mà không biết mắc cỡ.

Vân Phỉ không nén được cơn tức cười, đang định đi theo nó thì Tống Kinh Vũ bất ngờ gọi nàng lại.

“Có chuyện gì không?” Nàng quay đầu qua, nhìn hắn bằng ánh mắt ngây thơ, tay thì tiếp tục lau tóc. Dưới ánh đèn mờ, hàng mi dài tạo thành

https://thuviensach.vn

một bóng râm trên gương mặt, trong khoảnh khắc nào đó, giống hệt một cánh bướm muốn vỗ cánh tung bay.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy thần trí rối bời, vội vàng quay đầu sang chỗ khác, nói: “Không có gì.”

Lạ thật, gọi nàng lại rồi bảo là không có gì. Vân Phỉ cười cười:“Huynh cũng nghỉ sớm đi.”

Trong vườn yên ắng, chỉ còn lại tiếng côn trùng kêu vang. Tống Kinh Vũ chậm rãi bước lên hành lang, đứng ở chỗ nàng vừa đứng, dưới đất vẫn còn một vũng nước nhỏ, là những giọt nước trên tóc nàng rơi xuống đọng lại, trong không khí còn loáng thoáng vương lại mùi hương thơm mát của nàng.

Hôm nay là sinh nhật của nàng, hình như nàng đã quên mất.

Hắn xòe lòng bàn tay ra, một chiếc trâm ngọc xinh xắn lẳng lặng nằm dưới ánh trăng. Hắn từ từ nắm chặt tay lại, một góc nhọn của chiếc trâm ngọc đâm vào da thịt, cứng rắn mà cũng mềm dịu.

Vì những lời thổ lộ kia của Úy Đông Đình mà Vân Phỉ đau đầu mấy ngày liền. Trước khi cha về, nàng nhất định phải nghĩ ra cách khiến y đánh mất ý nghĩ này mới được, tuyệt đối không thể đặt tương lai của mình vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Sáng hôm sau, Tần Phương đến đón Vân Tông, lúc Vân Phỉ tiễn nó ra cửa, Tần Phương mỉm cười nói: “Vân tiểu thư, hôm nay hoàng thượng thiết Quỳnh Lâm yến chiêu đãi tam khôi [1] văn võ, Vân công tử cũng phải tham gia, chắc là tối nay sẽ về trễ.”

[1] Tam khôi: tức ba người đứng đầu cuộc thi, chính là trạng nguyên, bảng nhãn và thám hoa

https://thuviensach.vn

“A Tông còn nhỏ, vào trong cung xin Tần công công chăm sóc nó nhiều hơn.” Nói xong, Vân Phỉ nhét một tờ ngân phiếu vào tay Tần Phương. Trong thời gian nay, cách ít lâu nàng lại đút ngân phiếu cho Tần Phương, Tần Phương đã quá quen nên nhanh chóng nhận lấy, mỉm cười dẫn A Tông đi.

Tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, hối lộ Tần công công, ít ra ở trong cung A Tông còn có người chăm lo đôi chút.

A Tông đi rồi, Vân Phỉ ngồi ngoài hành lang thêu thùa. Thấy chỉ kim tuyến đã dùng hết, nàng liền dẫn Phục Linh đi mua.

Vừa ra phố, Vân Phỉ phát hiện hầu như mọi người trên đường đều đang bàn luận về cuộc thi tuyển chọn nhân tài lần này của triều đình. Khi đi ngang qua quán trà, nàng vào nghỉ chân, khách uống trà bên trong cũng hầu như đang nói đến chuyện tam khôi văn võ.

Nàng ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, thấy bàn đối diện có hai lão bá đang ngồi, một người để râu dê, một người để râu cá trê. Hai lão bá đang trò chuyện hăng hái, Vân Phỉ vừa bưng trà uống vừa hóng chuyện.

“Văn trạng nguyên lần này là tài tử Cam Lâm Phái của đất Thục. Nghe nói hoàng thượng rất thích cái tên này cho nên mới khâm điểm cậu ta làm trạng nguyên.”

“Lần này triều đình mở khoa thi đúng là không hạn chế mặt nào, kể cả xuất thân. Nghe nói Trương đồ tể làm nghề bán thịt chó ở thành Tây mà cũng tham gia võ trạng nguyên.”

“Có đậu không?”

“Làm gì mà dễ vậy chứ. Thi võ có không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm về tụ tập kìa.” Lão bá râu dê vuốt chòm râu của mình, tắc lưỡi: “Nghe nói võ trạng nguyên võ nghệ siêu quần, chỉ với một cây thương dài mà đã

https://thuviensach.vn

làm mọi người kính phục. Đầu thương có cơ quan, có thể phun lửa như hoa lê nở rộ, gọi là Lê Hoa Thương.”

Lê Hoa Thương, cái tên này thật là hay.

Vân Phỉ uống trà xong, đứng dậy cùng Phục Linh ra về.

Thời tiết vốn đang đẹp, nhưng tới chiều lại đột ngột trở nên u ám, khí trời oi bức như là một cái lồng hấp lớn, chắc là sắp có một trận mưa to. Mùa hè đột nhiên đổ mưa cũng là chuyện thường, nhưng Quỳnh Lâm yến được tổ chức trong thời tiết thế này thì đúng là không hay.

Bởi vì tối nay Vân Tông không ăn cơm ở nhà nên Tề Thị đi nấu cơm sớm. Ăn cơm xong, Vân Phỉ và Phục Linh ngồi trên hành lang hóng mát, Tống Kinh Vũ thì đến trước cửa cung chờ Vân Tông.

Trong vườn oi ả nóng bức, không có lấy một làn gió, ngay cả Vân Phỉ – người chỉ biết lạnh chứ không biết nóng nay cũng cảm thấy lưng dính mồ hôi. Rồi đột nhiên trong nháy mắt, một trận gió thật to nổi lên, cây ngô đồng trong vườn cũng bị gió đưa xào xạc. Không lâu sau, sấm vang chớp giật, trận mưa to được ủ suốt cả buổi chiều cũng trút xuống như thác.

Khu vườn lập tức lênh láng nước, gió dữ mang theo nước mưa càn quét khắp nơi. Phục Linh và Tề Thị vội vàng đóng hết các cửa sổ lại.

Tề Thị nhìn cơn mưa to như thác đổ ngoài cửa sổ, không nén được lo lắng: “Không biết bây giờ trong cung có hỗn loạn không nữa.”

Phục Linh nói: “Ông trời không thương người.”

Vân Phỉ cười khanh khách: “Ai da, hoa trên đầu mũ của trạng nguyên chắc ướt hết rồi.”

https://thuviensach.vn

Tưởng tượng đến cảnh mấy người đàn ông đội trên đầu đóa hoa đỏ rực bị ướt sũng, ba người đều không nhịn được cười. Ngay lúc này, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân vội vã.

Kì Hoa và Dị Thảo xách đèn lồng, men theo hiên nhà bước vội tới, theo sát phía sau là Tống Kinh Vũ, trong lòng hắn ôm một đứa trẻ.

Mưa to tầm tã, đèn trong sân lờ mờ không rõ, Vân Phỉ chỉ nhìn thấy Vân Tông mềm oặt nằm trên cánh tay Tống Kinh Vũ, mặt thì vùi vào lòng hắn. Trong nháy mắt, nàng thấy chân tay mình lạnh cóng, tâm trí rối bời.

Nàng vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, vội vàng chạy qua hỏi: “A Tông bị sao thế?”

Người Tống Kinh Vũ ướt đầm, không rảnh để trả lời nàng mà quay sang nói với Phục Linh: “Mau đi trải giường.”

Mặt Vân Tông trắng bệch, cách tay phải băng vải trắng, vết màu đỏ tươi ghê rợn đập vào mắt Vân Phỉ.

Vân Phỉ lo tới mức chân tay nhũn ra, quýnh quáng hỏi: “Rốt cuộc A Tông làm sao thế?”

Tống Kinh Vũ nói: “Hôm nay ở Quỳnh Lâm yến có người hành thích hoàng thượng, Vân Phỉ bị ngộ thương.”

Thích khách hành thích? Vân Phỉ thật sự không dám tin. Sao Quỳnh Lâm yến lại có thể để cho thích khách trà trộn vào? Khi có một người vào cung, nhất định sẽ bị lục soát. Ngay cả nàng, lần trước vào cung dự tiệc cũng có một nữ quan lớn tuổi soát người một lần.

Phục Linh vội vã trải chăn đệm ra, Tống Kinh Vũ nhẹ nhàng đặt A Tông xuống giường.

https://thuviensach.vn

A Tông khẽ nhăn mày, rên một tiếng, giông như một chú mèo con bị thương.

Vân Phỉ cực kỳ đau lòng, nhẹ nhàng nắm lấy tay nó: “A Tông đừng sợ, mau nói cho tỷ tỷ biết chuyện gì đã xảy ra, sao đệ lại bị thương?”

A Tông ho khan mấy tiếng rồi chậm rãi nói: “Tam khôi văn võ được triệu lên điện để thụ phong, hoàng thượng khâm thưởng một thanh ngọc như ý, không ngờ thanh ngọc như ý của võ thám hoa Giang Như Trần lại rỗng ruột, bên trong giấu một con dao.”

“Vậy sao đệ lại bị thương?”

A Tông ngừng lại để hít thở, sau đó kể tiếp: “Lúc ấy đệ ngồi ở bên phải, phía dưới hoàng thượng. Lúc Giang Như Trần nhận lấy ngọc như ý, đột nhiên rút từ trong đó ra một con dao và nhào về phía hoàng thượng. Tất cả mọi người đều không ngờ được, hoàng thượng cũng đứng ngây ra đó không nhúc nhích. Đệ đứng dậy định bỏ chạy thì đột nhiên từ sau lưng có người đánh cho đệ một chưởng, lực rất mạnh, làm đệ bay tới chặn trước người Giang Như Trần, kết quả là con dao đâm trúng đệ.”

Vân Phỉ vội vàng hỏi: “Là ai đẩy đệ?”

“Đệ không nhìn thấy. Lúc ấy tim gan gì cũng muốn lộn ra ngoài, còn ói mấy ngụm máu nữa.”

A Tông sinh ra là đã sống trong nhung lụa, được mẹ và tỷ tỷ chiều chuộng nâng niu lên tận trời, chưa từng chịu nhiều đau đớn như vậy nên nó vừa kể vừa chảy nước mắt ròng ròng.

Vân Phỉ đau như đứt từng khúc ruột, nàng cắn môi, nhẹ nhàng vuốt ve ngực nó: “Ngực còn đau không?”

https://thuviensach.vn

“Đau, nhưng cánh tay còn đau hơn.” Vân Tông rưng rưng nước mắt mà nhìn nàng: “Tỷ tỷ, đệ rất nhớ mẹ, đệ muốn về nhà.”

Vân Phỉ nghe xong câu này, lòng đau buồn đến mức cũng muốn rơi lệ theo, không biết nên trả lời Vân Tông thế nào. Lẽ nào lại nói với nó cha sẽ không quan tâm đến sự sống chết của nó, cho dù nó có bị thương thì cũng phải tiếp tục ở đây làm con tin.

Tống Kinh Vũ trầm ngâm nói: ”Người đó có thể dùng sức đánh bay A Tông như vậy thì nhất định là một cao thủ có võ công cao cường. Lúc ấy trong điện trừ cấm vệ quân ra thì chỉ có võ trạng nguyên và võ bảng nhãn là có võ công cao vậy.”

Vân Phỉ gật đầu: “Đúng vậy, không phải cấm vệ quân thì sẽ là hai người này. Lúc nãy Tần Phương có nói là ai không?”

“Tôi đã hỏi rồi, Tần Phương ở ngoài điện, không thấy là ai làm.” Tống Kinh Vũ lại nhìn A Tông, lo lắng nói: “Ngoại thương thì không phải lo, tôi chỉ lo một chưởng ấy sẽ làm chấn thương đến tim phổi của A Tông.”

Vân Phỉ nghe thế thì càng thêm lo lắng, trong lòng cực kỳ oán giận cái tên đã đẩy A Tông ra làm lá chắn kia. Nếu hắn muốn cứu giá thì tự mình nhào tới, lấy thân mình ngăn cản là được, sao phải dùng một đứa con nít làm bàn đạp? Nếu A Tông không bị đâm trúng tay mà trúng tim thì sao, há chẳng phải mất mạng tại chỗ ư?

Nàng càng nghĩ càng thấy phẫn nộ, ước gì có thể tra ra ngay người đó là ai.

Tống Kinh Vũ nói: “Lúc ấy trong cung rất hỗn loạn, A Tông được băng bó cánh tay xong là lập tức xuất cung, tôi cảm thấy hay là mời Chương đại phu đến xem thế nào thì vẫn hơn.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ gật đầu: “Trời đã khuya rồi, lại mưa to thế này nữa, huynh trả tiền gấp đôi để mời huynh ấy đến đây đi.”

Nửa canh giờ sau, Tống Kinh Vũ dẫn Chương Tùng Niên tới, hai người đều bị mưa làm ướt đẫm cả người, Vân Phỉ hết sức áy náy, vội vã sai Phục Linh lấy khăn nóng ra, rồi liên tục nói cảm ơn.

Chương Tùng Niên cười, nói “không sao” rồi bước tới trước, bắt mạch cho Vân Tông.

Vân Phỉ e dè hỏi: “Chương đại phu, lúc ấy đệ đệ của ta có hộc mấy ngụm máu, không biết có bị nội thương không?”

Chương Tùng Niên cân nhắc cách dùng từ, nhẹ nhàng nói: “Tiểu công tử thân thể khỏe mạnh, từ từ điều dưỡng thì sẽ không có gì đáng ngại.”

Vân Phỉ nghe ra ẩn ý chứa trong lời của Chương Tùng Niên, không nén được cơn giận trong lòng.

Vừa nghĩ đến việc A Tông bị người nọ chưởng mạnh một cái bay lên, rồi lại bị thích khách đâm một dao, nàng giận đến nỗi cả người run lên. Người đó muốn bảo vệ hoàng thượng thì nên tự mình nhào tới chắn trước mặt thích khách, dùng A Tông làm lá chắn là gần như hại nó toi mạng, còn mình thì lại được mang cái danh tốt là trung quân hộ chủ, đúng là vô sỉ không gì bằng.

Tiễn Chương Tùng Niên đi rồi, Vân Phỉ nhìn khuôn mặt bụ bẫm dễ thương của đệ đệ, cảm thấy may mắn, rồi lại thấy lo lắng hơn. Trước kia nàng cứ nghĩ trong cung có nhiều hộ vệ như vậy, A Tông sẽ không xảy ra chuyện gì, nàng chỉ cần để Tống Kinh Vũ đi theo hộ tống trên đường vào cung để đề phòng. Bây giờ xem ra trong cung cũng không an toàn, một khi có chuyện thì tất cả mọi người sẽ xúm vào bảo vệ hoàng thượng, sẽ chẳng ai thèm quan tâm đến A Tông. Cho nên, A Tông nhất định phải trở về Kinh Châu mới an toàn.

https://thuviensach.vn

Hiện nay đại quân của Vân Định Quyền đang tranh đoạt Quan Nhai với Tần Vương. Nơi này địa thế hiểm yếu, chỉ có một con đường bị kẹt giữa hai ngọn núi. Lấy được Quan Nhai là có thể có được Tần Trung. Trận chiến này cực kỳ quan trọng, là điểm then chốt trên con đường hoàn thành nghiệp bá của Vân Định Quyền. Cho nên dù A Tông có gặp nguy hiểm ở kinh thành thì trong giờ phút quan trọng này, hắn ta cũng tuyệt đối không đề nghị với triều đình cho Vân Tông về Kinh Châu.

Tự ý rời khỏi kinh thành càng không thể, cha cũng sẽ không đồng ý. Chỉ có cách là làm cho triều đình lên tiếng thả A Tông về thì mới có thể làm cha không còn gì để nói. Tiểu hoàng đế chẳng qua chỉ là vật trang trí, triều chính đều nằm trong tay Úy Trác. Phải làm thế nào mới có thể khiến cho Úy Trác đồng ý thả A Tông về?

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Có Thù Tất Báo

Vết thương của A Tông bị đau nhức nên mãi đến canh ba thì mới thiêm thiếp ngủ.

Vân Phỉ sợ nó trở mình đè lên cánh tay bị thương nên cứ ngồi bên giường trông nó, Phục Linh và Tề Thị khuyên nàng đi ngủ nàng cũng chỉ lắc đầu: ”Hai người đi ngủ trước đi, đợi mai trời sáng hãy đến gọi ta.”

A Tông xảy ra chuyện như vậy, Vân Phỉ làm sao mà ngủ được. Nàng một thân một mình, không có ai để nương tựa, cho nên nhất định phải mau chóng nghĩ ra cách để đưa A Tông rời khỏi chốn kinh thành đầy hung hiểm này. A Tông đã liên tiếp hai lần xảy ra chuyện, nàng không thể trơ mắt nhìn đệ đệ của mình xảy ra chuyện lần thứ ba.

Màn đêm đen kìn kịt, tiếng mưa ngoài cửa sổ rơi tí tách, mãi đến khi hừng sáng thì mới chịu dừng lại. Mùa hè trời rất nhanh sáng, những tia nắng mai xuyên qua cửa sổ, chiếu sáng mọi vật trong phòng. A Tông ngủ mà cứ nhíu chặt mày, ngủ không được ngon lắm.

Tề Thị nhẹ nhàng bước vào, đến trước giường nhìn A Tông một chút rồi nhỏ tiếng gọi: “Tiểu thư, cô đi nghỉ đi, tôi và Phục Linh sẽ trông tiểu công tử.”

Vân Phỉ đứng dậy nói: “Có chuyện gì thì bảo Phục Linh sang gọi ta ngay. Đợi nó thức dậy thì cho nó uống thuốc liền đấy.”

“Được rồi, tôi sẽ để dành đồ ăn sáng cho tiểu thư, tiểu thư đi ngủ một giấc đi đã.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ trở về phòng mình, nằm trên giường ngủ thiếp đi, trong cơn mơ nàng nàng thấy mình trở về Kinh Châu, mẹ kéo tay nàng hỏi: “A Phỉ, sao Vân Tông không về?”

Nàng cả kinh, quay đầu lại nhìn thì phát hiện chỉ có một mình mình trở về, không thấy bóng dáng A Tông đâu cả. Nàng quýnh lên, từ trong mơ bừng tỉnh lại, lúc này mới phát hiện là Phục Linh đang lay nàng dậy.

“Tiểu thư, đại tướng quân tới rồi.”

Vân Phỉ lập tức ngồi dậy, sửa sang lại trang phục rồi bước vội ra khỏi phòng. Úy Đông Đình đã đến nhà sau. Mưa to suốt đêm, trong sân vườn đầy những vũng nước đọng làm giày Úy Đông Đình dính đầy bùn đất. Tuy thân hình y vẫn anh tuấn đĩnh đạc như trước nhưng trên mặt thì lại có vẻ mệt mỏi khó mà che giấu, mắt còn có cả tơ máu nữa. Trong cung xảy ra chuyện hành thích hoàng thượng động trời, chắc chắn là y không ngủ cả đêm, hơn nữa triều phục trên người cũng chưa thay, hẳn là từ trong cung đi thẳng đến đây.

Đi cùng y còn có tổng quản Ý Đức cung Ngụy Mẫn, sau lưng còn có mấy thái giám, tay bưng mấy cái hộp tinh xảo. Vân Phỉ thầm nghĩ xem ra là thái hậu phái người đến an ủi thương thế của A Tông.

Quả nhiên, Úy Đông Đình đi đến gần nàng, nhẹ nhàng nói: “Thái hậu lo cho thương thế của A Tông nên sai Ngụy Mẫn đưa vài thứ bổ dưỡng đến.”

“Tạ ân điển của thái hậu.” Không biết sao nhìn thấy y là Vân Phỉ lại thấy hơi tức giận. Nếu không do y, A Tông cũng sẽ không phải đến kinh thành làm con tin, và đương nhiên sẽ không phải liên tiếp gặp nguy hiểm như thế.

Úy Đông Đình biết nàng yêu thương đệ đệ, thấy nàng bĩu môi có vẻ không vui thì lòng y cũng mềm theo.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là nàng vừa ngủ dậy nên khuôn mặt vừa đỏ hồng, lại căng tròn mềm mại, thơm như là hương hoa. Mái tóc dài óng mượt được buộc lại qua loa rồi thả trước ngực, bên trên không có bất cứ trâm cài hay trang sức gì mà chỉ cùng một sợi dây bằng nhung màu hồng buộc lại trông có vẻ rất xinh xắn đáng yêu, khiến người ta thấy thích.

Sau cái đêm sinh nhật, thổ lộ và hôn nhau ở trên cây câu đá, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại. Nhìn đôi môi đỏ hồng căng mọng của nàng, y không khỏi nhớ tới nụ hôn kia, lòng nhất thời thấy lâng lâng, không thể kiềm chế bản thân.

Đáng tiếc, lúc này Vân Phỉ chẳng có lòng dạ nào mà nghĩ đến chuyện yêu đương, gặp y nàng cũng không có biểu hiện thẹn thùng xấu hổ vì chuyện thân mật hôm đó mà hỏi ngay vào vấn đề: “Tối qua là ai ở sau lưng đẩy A Tông làm nó bị thương thế?”

Sáng sớm, trải qua một cơn mưa to, không khí trong lành mát mẻ nhưng trong lòng nàng như lại chất chứa một ngọn lửa, hừng hực thiêu đốt trong đôi mắt, giống như một con sói nhỏ đang muốn báo thù.

Úy Đông Đình hơi chần chừ, rồi nói: ”Là trạng nguyên Anh Thừa Cương.” Y vốn không muốn nói, nhưng nghĩ lại thì nàng lo cho A Tông như thế, cho dù y không nói thì nàng cũng sẽ đi nghe ngóng, chi bằng để y nói với nàng.

“Ta phải tìm hắn để tính sổ.” Vân Phỉ lập tức giận tái mặt. Người khác có thể làm tổn thương đến nàng, nhưng nàng tuyệt đối không tha thứ cho ai làm tổn thương đến mẹ và đệ đệ.

Úy Đông Đình nhẹ nhàng nói: “A Phỉ, hắn có công cứu giá, không thể lỗ mãng.”

Vân Phỉ ngẩn ra, trong lòng thất vọng không nói nên lời. Nếu trước đây trong lòng nàng từng có chút tình cảm mơ hồ với y thì lúc này, như có

https://thuviensach.vn

một cơn gió lạnh thổi qua, cuốn bay đi chút tình cảm ít ỏi kia.

Nàng đã nghĩ đến sớm muộn gì cũng có một ngày nàng y và sẽ đứng trên hai lập trường đối địch nhau, nhưng không ngờ ngày ấy lại đến sớm như vậy. Bây giờ, người hại A Tông suýt nữa mất mạng lại chính là ân nhân cứu mạng của hoàng thượng, mà Úy Đông Đình lại là cậu của hoàng thượng, cho dù A Tông có mất mạng đi nữa thì y cũng sẽ không chủ trì công bằng cho A Tông, lại càng không báo thù cho nó.

Làm sao nàng có thể gả cho một người đàn ông như vậy chứ? Vân Phỉ hít sâu một hơi, không khí lạnh ùa vào tim phổi, làm tỉnh táo đến mức không thể tỉnh táo hơn được.

Úy Đông Đình thấy nàng cúi đầu không nói, lòng cảm thấy rất bất lực. Thân phận của thích khách vẫn chưa điều tra ra được, trong cung có nội gián, giữa lúc bộn bề nhiều việc y vẫn cố đến đây thăm A Tông, vì sợ nàng sẽ có ác cảm với mình, nhưng cuối cùng vẫn không thể tránh được.

Y vào phòng, hỏi han A Tông vài câu rồi lại vội vội vàng vàng rời khỏi đó. Trước khi đi, không nén được lại nhìn sang Vân Phỉ, sắc mặt của nàng còn lạnh lùng hơn trước, lạnh nhạt chưa từng thấy từ trước đến nay, thờ ơ ngạo nghễ hơn cả lần đầu tiên gặp mặt. Chỉ trong thoáng chốc, dường như quan hệ của họ lại trở về mức xa lạ còn hơn cả người xa lạ. Y bất đắc dĩ thở dài, lần này không biết phải dỗ dành đến ngày tháng năm nào mới có thể trở lại như xưa, có lẽ ngay cả vàng cũng không giúp ích được gì.

Đúng như Úy Đông Đình đã nghĩ, chuyện có liên quan đến tính mạng của mẹ và đệ đệ của nàng thì vàng bạc cũng không còn công hiệu. Vân Phỉ nhìn những vật phẩm thái hậu ban thưởng cho, chỉ cười khinh thường: thảo nào ai ai cũng muốn làm hoàng đế, làm hoàng đế thì có thể danh chính ngôn thuận bắt người ta chết thay cho, hàng ngàn hàng vạn tính mệnh của người khác cũng không quý giá bằng tính mệnh của bọn họ. Chết vì hoàng đế là vinh dự vô hạn.

https://thuviensach.vn

Nhưng nàng thì lại không nghĩ thế. Mạng sống của ai cũng là mạng sống, cũng chỉ có một cái. Dựa vào cái gì mà tính mạng của A Tông lại không đáng giá, có thể bị người ta coi như trái cầu đá qua làm lá chắn?

A Tông một mình lẻ loi ở kinh thành, bây giờ có người hiếp đáp cũng không có ai lấy lại công bằng cho. Người ta chỉ lấy làm may mắn khi tiểu hoàng đế bình an vô sự, ai lại quan tâm đến sự sống chết của A Tông. Nhưng điều làm cho lòng nàng thấy buồn bực là Úy Đông Đình lại có lập trường đối lập với nàng, vào thời khắc quan trọng nhất, y đã không ủng hộ nàng.

Nàng thở dài một hơi, đàn ông quả nhiên là không đáng tin cậy, mọi chuyện đều phải dựa vào chính mình.

Nàng không phải là con cừu non chỉ biết bấm bụng mặc cho người ta hiếp đáp, nàng là một cô gái có ân báo ân, có thù trả thù.

Mấy ngày sau, buổi sáng, giờ thìn, bách quan tan triều, lũ lượt xuất cung, võ trạng nguyên Anh Thừa Cương hăm hở từ trong cung đi ra, bên cạnh là một đám kim ngô vệ.

“Anh lão đệ tuổi còn trẻ mà đã được thăng tới ngũ phẩm, đúng là tiền đồ vô hạn.”

“Đúng vậy, tam khôi của võ khoa chỉ có Anh đại nhân là được vào kim ngô vệ, điều này cho thấy hoàng thượng tín nhiệm Anh đại nhân biết bao.” Cấm vệ quân trong kinh thành chia làm hổ thần vệ và kim ngô vệ, kim ngô vệ gánh trọng trách bảo vệ hoàng cung, thường chỉ có con cháu quan lại trong triều mới được gia nhập. Anh Thừa Cương có công cứu giá, hoàng thượng đặc cách an bài hắn vào kim ngô vệ, phòng làm võ tướng ngũ phẩm, hắn rất được thừa tướng tán thưởng.

Đám người kia vây quanh hắn cùng xuống những bậc thang, giống như là những vì sao đang nâng vầng trăng, đi về phía phòng cấm vệ.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ đứng trên cầu Ngọc Đới ở đối diện, từ xa quan sát người này. Trẻ tuổi đến không ngờ, thoạt nhìn chưa tới hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, diện mạo rất khôi ngô tuấn tú, đáng tiếc lại bụng dạ độc ác.

Người bình thường không được qua lại gần cửa cung, Vân Phỉ bảo Phục Linh và Tống Kinh Vũ đợi dưới cầu, một mình mình đi qua đó.

Đám người kia đang đi tới, vừa đi vừa tán dương tâng bốc nhau tưng bừng thì đột nhiên nghe có người nói: “Anh tướng quân đúng là nở mày nở mặt nha.”

Giọng nói trong veo như nước suối đầu nguồn, mềm mại như gió khẽ vờn qua nụ hoa, khiến người ta thấy rất thoải mái.

Mọi người ngước mắt nhìn thì thấy bên kia đầu cầu, nơi những cánh hoa rơi lả tả có một cô gái mặc áo trắng váy đỏ đang bước tới. Nàng có dung nhan long lanh trong sáng, đôi mày thanh thoát, mắt sáng như sao, hệt như một đóa hải đường vừa hé nở.

Đôi mày kiếm của Anh Thừa Cương khẽ chau lại, mắt lóe lên chút kinh ngạc khó có thể phát hiện ra.

“Anh tướng quân thi đậu trạng nguyên, lại có công cứu giá, đúng là song hỉ lâm môn, thật đáng mừng.” Vân Phỉ coi như không nhìn thấy những người khác, chỉ lẳng lặng mỉm cười nhìn Anh Thừa Cương, đôi mắt trong veo ấy tràn ngập ý cười, ngời sáng lấp lánh.

Những người khác không hề biết Vân Phỉ, nhưng thấy nàng hết sức xinh đẹp, rồi lại cười tươi như hoa và nói những lời chúc mừng may mắn thì cứ nghĩ nàng là người ngưỡng mộ của trạng nguyên Anh Thừa Cương trẻ tuổi tài cao kia, rồi không khỏi thầm thán phục sự can đảm của cô nương này, nàng đang định bày tỏ gì sao?

https://thuviensach.vn

Nhưng điều kỳ lạ là Anh Thừa Cương không nói tiếng nào, không kích động cũng không ngượng ngùng, chỉ nhìn Vân Phỉ không chớp mắt, ánh mắt cũng tối sầm lại.

Mọi người cười thầm, Anh tướng quân còn trẻ, chưa từng gặp phải tình cảnh này nên chắc là rất căng thẳng.

Vân Phỉ bước tới trước, cười thật tươi: "Anh tướng quân thân là võ trạng nguyên, võ công cái thế, tại sao khi hoàng thượng gặp nguy hiểm lại không đứng ra cứu giá mà lại trốn ở phía sau, đẩy một đứa con nít tới trước làm lá chắn, suýt nữa hại nó mất mạng. Bây giờ đệ đệ của ta đang ở nhà dưỡng thương, đau đớn không nói nổi, Anh tướng quân chẳng dòm ngó tới, còn trở thành đại công thần trung quân hộ chủ, có công cứu giá, được hoàng thượng ban thưởng, đồng liêu tâng bốc. Mặt dày vô sỉ tới mức này, đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt."

Lời lẽ của Vân Phỉ trần ngập sự trào phúng châm biếm, nhưng lại cười rất ngây thơ hồn nhiên, ngọt ngào đáng yêu. Nàng nói những lời này rất lưu loát như nước chảy mây bay, khiến người khác không cách nào chen vào được.

Anh Thừa Cương lập tức mặt đỏ tới tận mang tai, những người khác cũng giật mình, thầm nghĩ: thì ra cô gái này chính là tỷ tỷ của Vân Tông, con gái của châu mục Kinh Châu.

Lúc này, mọi người yên lặng như tờ, Vân Phỉ khẽ bĩu môi, giòn giã nói: "Anh đại nhân lấy tính mạng của một đứa trẻ ra để đổi lấy vinh hoa phú quý cho mình, không biết đêm về ngủ có yên giấc không vậy."

Anh Thừa Cương thấy nhục nhã, hai tay nắm chặt nắm đấm, đáng tiếc cho dù có võ công cái thế thì cũng không thể ra tay với một cô nương yếu đuối được.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều cảm thấy xấu hổ. Mặc dù bảo vệ hoàng thượng là chuyện đương nhiên nhưng lại không tìm thấy kẽ hở nào để phản bác mỗi câu mỗi chữ của cô nương này. Hơn nữa nàng có xuất thân hiển hách, là con gái của Vân Định Quyền, không ai dám đắc tội nên chỉ biết im lặng mà nhìn, mặc cho Anh Thừa Cương bị nàng châm chọc mà không dám lên tiếng.

Đúng lúc này, Úy Đông Đình và Tiếu Hùng Phi đi đến.

Úy Đông Đình sớm đã lĩnh giáo khả năng ăn nói sắc sảo của nàng nhưng không ngờ nàng lại to gan đến thế, dám chạy tới trước cửa cung để sỉ nhục Anh Thừa Cương.

Y bước nhanh tới trước, mỉm cười hỏi: “Vân tiểu thư, thương thế của A Tông đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Lúc này Vân Phỉ đang tức tối, thấy y đến giải vây cho Anh Thừa Cương thì càng thêm giận ngút trời.

Nàng đảo mắt, lạnh nhạt liếc y một cái, thờ ơ nói: “A Tông cũng không phải đệ đệ của đại tướng quân, không cần ngài phải lo lắng.”

Nói xong, nàng liền quay người đi mất.

Mọi người nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của nàng, không khỏi thầm tắc lưỡi. Vị Vân tiểu thư này đúng là không sợ trời không sợ đất. Trước giờ chưa có ai dám nói một chữ 'không' trước mặt đại tướng quân, thế mà nàng quẳng cho một câu rồi xoay người đi luôn.

Mọi người len lén nhìn sang đại tướng quân, rồi kinh ngạc phát hiện chẳng những y không hề tức giận mà trong ánh mắt nhìn theo Vân tiểu thư còn tràn ngập vẻ ôn hòa, dường như còn cất chứa một nụ cười bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

Tống Kinh Vũ và Phục Linh đợi cách đó không xa nên hai người đã chứng kiến rất rõ tình cảnh vừa rồi. Thấy Vân Phỉ bước tới, Phục Linh cười nói: “Tiểu thư mắng hay lắm, đúng là hả giận.”

Vân Phỉ trút giận thay cho A Tông nên tâm trạng rất vui vẻ, cười hì hì, phủi tay nói: “Chúng ta đến hiệu thuốc Hạnh Lâm một chuyến, ta có chuyện rất quan trọng phải tìm Chương Tùng Niên.”

Phục Linh hỏi: “Có liên quan đến tiểu công tử sao?”

Vân Phỉ gật đầu, lòng thầm nghĩ may mà mình vừa đến kinh thành là đã gặp được Chương Tùng Niên, bây giờ đúng lúc có dịp nhờ cậy hắn.

Chương Tùng Niên thấy Vân Phỉ thì tưởng là nàng đến mời hắn sang thay thuốc cho A Tông nên vội vàng đứng dậy tiếp đón: “Vân tiểu thư sai người đến là được rồi, cần gì phải đích thân đến.”

Vân Phỉ nhìn hắn: “Ta có chuyện muốn nhờ huynh giúp, có thể tìm một chỗ để nói chuyện không?”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Dối Trời Qua Biển

Chương Tùng Niên vội nói: “Vân tiểu thư, mời sang bên này.”

Hắn dẫn nàng ra phía sau của hiệu thuốc, băng qua quầy thuốc cao tới tận nóc nhà, phía sau có một cánh cửa, sau khi mở cửa ra thì có một tứ hợp viện[1], dùng để làm kho chứa và phòng khám bệnh. Trong viện thoang thoảng hương thơm của thảo dược. Chương Tùng Niên đi đến căn phòng đầu tiên của dãy phía đông, ngượng ngùng cười: “Bên trong sơ sài, Vân tiểu thư thứ lỗi cho.”

Đây là một gian phòng khám bệnh, bên trong chỉ có bàn ghế và một chiếc giường nhỏ, đơn giản nhưng sạch sẽ, và cũng tràn ngập mùi thảo dược.

“Vân tiểu thư, mời ngồi.”

“Có chuyện này không biết Chương đại phu có giúp được không nữa?” Vân Phỉ lấy từ trong tay áo ra một tấm ngân phiếu, đưa bằng hai tay cho Chương Tùng Niên.

Chương Tùng Niên đỏ bừng mặt, vội vàng từ chối: “Vân tiểu thư, có chuyện gì thì hãy nói đi, chỉ cần ta có thể giúp thì chắc chắn sẽ không chối từ. Ta không thể nhận số bạc này.”

Vân Phỉ thấy hắn kiên quyết không chịu nhận thì đành phải lấy lại.

“Cha ta là châu mục của Kinh Châu, hiện nay đang được triều đình phái đi thảo phạt Tần Vương. Triều đình sợ cha ta có lòng dạ khác nên bắt

https://thuviensach.vn

đệ đệ của ta lên kinh thành, nói là làm thư đồng của hoàng thượng nhưng thực tế là làm con tin.”

Vân Phỉ không hề giấu diếm Chương Tùng Niên, nói thật cho hắn biết tình cảnh của A Tông. Nghe đến đây, vẻ mặt của Chương Tùng Niên cũng bất giác trở nên nghiêm túc, hắn có dự cảm rằng tiếp theo đây, Vân Phỉ sẽ nói một chuyện rất trọng đại.

“Từ sau khi đến kinh thành, gần đây A Tông đã liên tục gặp nguy hiểm, lần nào cũng suýt nữa mất mạng. Nó mới chỉ có bảy tuổi, là đệ đệ duy nhất của ta, ta không thể để nó ở lại kinh thành nữa. Nhưng nếu không có lý do chính đáng thì triều đình sẽ không thả nó đi. Cho nên ta muốn xin Chương Tùng Niên hãy chẩn đoán là A Tông bị bệnh nặng.”

“Bị bệnh?” Chương Tùng Niên ngẩn ra, thầm nghĩ nếu đã làm con tin, e là dù có bệnh cũng không thể rời khỏi kinh thành.

Vân Phỉ gật đầu: “Phải, là bệnh nặng dễ lây cho người khác.”

Chương Tùng Niên giật mình hiểu ra. Nếu là bệnh có tính truyền nhiễm thì Vân Tông không thể vào cung được nữa, như thế thì trên danh nghĩa cũng không thể tiếp tục làm thư đồng của hoàng đế, Vân Phỉ có thể đề nghị để nó rời khỏi kinh thành, về nhà dưỡng bệnh. Trừ khi triều đình nói trắng ra nó là con tin, nếu không thì không còn lý do gì mà tiếp tục giữ nó lại.

Vân Phỉ quả nhiên thông minh cơ trí, hắn nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Vân tiểu thư, nói ra cũng thật khéo, tiểu công tử hơi ho khan phát sốt, hơi giống với triệu chứng của bệnh lao.”

Mắt Vân Phỉ sáng lên, mừng rỡ nói: “Đúng vậy, lao chính là một loại bệnh truyền nhiễm, Chương Tùng Niên thấy phải làm sao thì bệnh tình của A Tông càng giống lao hơn nữa.”

https://thuviensach.vn

“Để ta nghĩ cách đã.” Chương Tùng Niên ngập ngừng một lát rồi lại nói: “Có điều Vân công tử có thân phận đặc biệt, cho dù ta có chẩn đoán là bị lao thì trong cung còn có ngự y, chỉ sợ đến lúc đó hoàng thượng còn bảo ngự y đến chẩn trị.”

“Đây cũng chính là điều mà ta lo lắng. Một khi bẩm báo bệnh tình của A Tông lên triều đình thì hoàng thượng và thái hậu nhất sẽ phái ngự y đến tái khám. Nếu người đến tái khám là Lưu ngự y, Chương đại phu có thể làm cho ông ấy đừng nói ra tình hình thực tế không?”

Chương Tùng Niên ngần ngừ giây lát rồi nói: “Tuy Lưu ngự y là bạn thâm giao của ông nội ta nhưng chuyện lừa dối hoàng thượng và thái hậu, chưa chắc ông ấy đã chịu làm.”

“Ta cũng biết chuyện này rất khó, đây là ngân phiếu năm ngàn lượng, xin Chương đại phu hãy chuyển đến tay Lưu ngự y, nhờ ông ấy giúp đỡ.” Vân Phỉ lấy ra một phong bì đã được chuẩn bị trước, đưa cho Chương Tùng Niên: “Việc này trông cậy cả vào Chương đại phu, bất luận là có được hay không thì ta đều vô cùng cảm kích.”

Nói xong, Vân Phỉ cúi người, kính cẩn hành lễ với hắn.

Chương Tùng Niên vội vàng nói: “Vân tiểu thư đừng khách sáo, ta sẽ cố hết sức xem sao.”

Vân Phỉ không ngờ Chương Tùng Niên lại nhận lời một cách mau mắn như thế nên hết sức cảm kích: “Đại ân của Chương đại phu, ngày sau nhất định ta sẽ báo đáp.”

Chương Tùng Niên đỏ mặt, ngượng ngùng không biết nên nói gì cho phải, chỉ nhẹ nhàng nói: “Không có gì, Vân tiểu thư khách sáo rồi.”

Vân Phỉ lại liên tục cảm ơn rồi cáo từ, ra khỏi hiệu thuốc Hạnh Lâm.

https://thuviensach.vn

Theo sự phỏng đoán của nàng, một khi báo tin tức A Tông bị lao lên hoàng thượng thì chắc chắn thái hậu sẽ bảo Lưu ngự y đến chẩn bệnh lại cho A Tông.

Lưu ngự y và ông nội của Chương Tùng Niên là bạn thâm giao, nếu Chương Tùng Niên chẩn đoán A Tông bị bệnh lao mà ông ta lại phủ định thì một khi chuyện này truyền ra ngoài, không chỉ Chương Tùng Niên không còn mặt mũi nào mà còn tổn hại đến danh tiếng của hiệu thuốc Hạnh Lâm, chắc chắn vì tình nghĩa mà Lưu ngự y sẽ cân nhắc lợi hại trong đó.

Hơn nữa triều đình đang suy thoái, còn Vân Định Quyền thì lại như mặt trời ban trưa, ai ai trong cung cũng biết Vân Tông là con trai độc nhất của Vân Định Quyền, đến kinh thành làm thư đồng cho hoàng thượng là giả, làm con tin mới là thật. Lưu ngự y là người khôn khéo, rất có thể ông ta sẽ nhận số tiền này, sau đó thuận nước đẩy thuyền, giữ cho mình một đường lui.

Tính đi tính lại, Vân Phỉ cảm thấy kế hoạch này đã chắc chắn được bảy phần, còn lại ba phần tùy thuộc vào Úy Đông Đình.

Vân Phỉ quay về nhà, dặn Phục Linh và Tề Thị đi chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn.

Phục Linh nghi hoặc hỏi: “Hôm nay có khách sao ạ?”

Vân Phỉ khẽ mỉm cười, nói ba chữ: “Úy tướng quân.”

Phục Linh thầm lấy làm lạ, từ sáng tới giờ nàng vẫn đi theo bên cạnh Vân Phỉ, cũng không thấy nàng phái người đi mời khách thì sao dự đoán được là tối nay Úy Đông Đình sẽ đến?

Quả nhiên, khi ánh tịch dương dần buông xuống, Úy Đông Đình thật sự đến đây. Phục Linh nghĩ thầm: chẳng lẽ đây gọi là tâm linh tương thông ư?

https://thuviensach.vn

Nàng ta vội vàng đi thông báo: “Tiểu thư, đại tướng quân tới rồi.”

Vân Phỉ đang ngồi bên giường của A Tông, nghe giọng của Phục Linh thì quay đầu nhìn sang, chỉ thấy ngoài cửa có một bóng người, Úy Đông Đình đang từ từ bước vào phòng.

Nàng còn chưa kịp lên tiếng thì y đã mỉm cười với nàng: “Ta đến xem thương thế của A Tông.”

Trước nay Vân Tông vẫn luôn sợ vị Úy tướng quân uy nghiêm này nên từ trên giường tính lồm cồm bò dậy, Vân Phỉ lập tức quay lại đè nó xuống, nhẹ nhàng nói: “Đệ bị thương, đừng động đậy lung tung, Úy tướng quân sẽ không trách đệ đâu, phải không?”

Nói xong, nàng quay đầu lại, cười thật tươi với Úy Đông Đình. Trong sóng mắt long lanh ấy như có hàng ngàn tia sáng mảnh như sợi tơ, vây lấy trái tim ai đó.

Tim Úy Đông Đình đập thình thịch. Ở ngoài cửa cung, nàng xù lông như một con mèo nhỏ, phất tay áo bỏ đi, Y còn tưởng là nàng giận y nên đã chuẩn bị tâm lý xem nàng lạnh nhạt, không ngờ nàng lại làm như không có chuyện gì, khiến y rất bất ngờ và vui sướng.

Y đến thăm A Tông là thứ yếu, quan trọng nhất là muốn làm dịu quan hệ của hai người. Có mấy lần y định nói chuyện với nàng, nhưng nàng lại đi sang chỗ khác, chuyên tâm khiêu nến, ánh nến được khiêu phản chiếu vào mắt nàng, đôi mắt vốn tinh nghịch nay càng sáng lấp lánh, giống như cất chứa hàng vạn vì sao nho nhỏ, nhưng đáng giận là mỗi một vì sao ấy đều lóe lên những tia sáng kỳ lạ, lập lòe bí ẩn, khiến người ta không đoán định được.

[1] Tứ hợp viện: Kiểu nhà gồm bốn dãy nhà nối với nhau thành hình vuông, ở giữa là một khoảng sân trống

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình đành trò chuyện với A Tông theo kiểu câu được câu mất. Trước mặt y, Vân Tông như một cái hũ nút, y hỏi một câu thì nó ậm ừ đáp một câu. Xưa nay ở trong cung đại tướng quân đều uy nghiêm, nó đã quá quen rồi, bây giờ đột nhiên thấy y thân thiết như vậy, nó thật sự không quen lắm, giống như là đang gặp được yêu quái.

Úy tướng quân bị ma nhập kia rề rề rà rà suốt cả buổi trời, đến khi không còn gì để nói với A Tông thì đành phải đứng dậy.

Cuối cùng Vân Phỉ cũng quay đầu lại nhìn y: "Đại tướng quân định về sao?"

Y ừ một tiếng nhưng chân lại không nhúc nhích, hy vọng nàng có thể giữ y lại thêm một lúc nữa. Có điều y cũng biết đây chỉ là mong ước xa vời, không thể thành sự thật.

Ai ngờ hôm nay mặt trời lại mọc ở đằng tây, nàng chớp chớp mắt rồi cười dịu dàng: "Chắc đại tướng quân vẫn chưa dùng cơm tối đúng không?"

Úy Đông Đình gật đầu, lòng cảm thấy hơi kích động, lẽ nào nàng muốn mời y ở lại ăn cơm?

Đúng như thế thật.

"Nếu đại tướng quân không chê thì ở đây dùng luôn nhé." Nàng cúi đầu, dường như hơi xấu hổ.

Tim Úy Đông Đình đập loạn xạ cả lên, y đúng là được sủng mà kinh, vội vàng nói: "Được được."

Bữa tối được bày lên, Phục Linh thức thời lui xuống, nếu không phải tại mùa nè nóng nực, chắc nàng ta đã đóng luôn cả cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ là màn đêm êm như nhung, những làn gió trong lành thổi qua mang theo không khí tươi mát, dưới cửa sổ còn có tiếng côn trùng văng vẳng, những chú đom đóm bay ngang qua khung cửa sổ, sáng rồi tắt, tắt rồi sáng, giống như là muốn nhìn trộm tình cảnh ám muội trong phòng.

Trên bàn đặt một chiếc đèn bằng đồng thau rất đặc biệt, trong miệng của con cò đang giương cánh định bay có ngậm một đóa hoa sen, trên mỗi cánh hoa sen xếp chồng lên nhau cắm một ngọn nến to bằng ba ngón tay. Trên bàn trừ sáu món ăn ra còn có một bình rượu, là yên chi hiệp mà hôm trước Chiết Tẫn Xuân Phong bán chưa hết.

Không khí vui vẻ ấm áp có hương vị của phu thê hòa hợp, ngày tháng bình yên.

Vân Phỉ rót một ly rượu, nâng bằng hai tay đưa tới trước mặt Úy Đông Đình: ”Sáng nay ta nói năng không suy nghĩ, mạo phạm tới tướng quân, huynh sẽ không giận ta chứ?”

Nụ cười của nàng tràn ngập vẻ ray rứt, cực kỳ chân thành, dáng vẻ dịu dàng nhã nhặn, đúng thật là khác hẳn với cô nương ăn nhầm thuốc pháo, dữ như bà chằn ở trên cầu sáng nay.

Y nhận lấy ly rượu, đột nhiên nhớ tới tình cảnh ở trong quán trọ tại Kinh Châu lúc trước. Trên đời này rất hiếm người dám tính kế y, nàng lại không hề sợ hãi, dám đối chọi gay gắt với y, dám đấu trí đấu dũng với y. Mỗi khi nhớ tới những chuyện thú vị ấy, y lại không khỏi thầm tức cười.

Y bưng ly rượu nhìn nàng, nụ cười có vẻ chế nhạo.

Vân Phỉ nhớ tới chuyện xưa, không khỏi đỏ bừng mặt. Nàng đưa tay giật lấy ly rượu trên tay y, hung dữ nói: “Huynh không uống thì thôi vậy.” Nói xong, định hắt xuống nền đất.

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình vội vàng ngăn nàng lại rồi giật ly rượu, mỉm cười nhìn nàng. “Ta cũng chưa nói là không uống, tính khí cũng ghê gớm thật đấy.”

Vân Phỉ hừ lạnh: “Tính ta ghê gớm vậy đấy. Hôm nay mắng Anh Thừa Cương, chẳng phải huynh cũng thấy rồi đó sao.”

Úy Đông Đình uống một hơi hết sạch ly rượu rồi ngẩng đầu lên nhìn nàng, trầm giọng nói: “Không sao, ta thích.” Y nói rất nghiêm túc, hoàn toàn không mang theo chút cười cợt, dường như trong mắt có một cơn lốc xoáy khiến người ta phải đắm chìm vào trong.

Đây là... Tim nàng đập thình thịch, liếc y một cái thật dữ dằn, nhưng hai má lại không tự chủ được mà ửng hồng như hai áng mây.

Y nhẹ nhàng nắm tay nàng. Bất ngờ là nang không hề né tránh, để mặc cho y nắm.

Y dịu dàng nói: “Đã điều tra được thích khách Giang Như Trần hành thích hoàng thượng lần này là tử sĩ của Tần Vương. Hắn phối hợp với nội gian trong cung, suýt nữa là đã thành công. Lúc ấy tình thế nguy cấp, Anh Thừa Cương vì muốn cứu giá nên mới nhất thời thất sách, đẩy A Tông tới. May mà A Tông không sao, nàng cũng đừng tức giận nữa.”

Vân Phỉ cười rạng rỡ, gật đầu: “Được, dù sao ta cũng đã trút được cơn giận rồi.”

Úy Đông Đình không ngờ nàng lại dễ dàng bỏ qua cho Anh Thừa Cương như vậy, lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Y vẫn lo lắng chuyện này sẽ làm cho quan hệ của hai người tệ hơn, bây giờ xem ra y đã nghĩ quá nhiều rồi.

“Hiện giờ Tần Vương đã phát rồ đến độ muốn hành thích hoàng thượng, ta rất lo cho sự an nguy của nàng và A Tông, muốn đưa hai người sang phủ tướng quân ở.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nghĩ ngợi một chút rồi nghiêng đầu cười: “Được.”

Úy Đông Đình càng lấy làm ngạc nhiên vì sự nhu thuận nghe lời của nàng đêm nay. “Nàng bằng lòng thật sao?”

Vân Phỉ chớp chớp mắt: “Đương nhiên rồi. Đến cả hoàng cung cũng không an toàn, huống chi là nhà của ta. Phủ tướng quân canh gác nghiêm ngặt, sao ta lại không đồng ý.”

Úy Đông Đình cười: “Ta cứ lo là nàng sợ tai tiếng nên sẽ không đồng ý.”

Vân Phỉ cúi đầu, nói thật nhỏ: “Chẳng phải huynh tính cưới ta sao, cần gì phải lo chứ.”

Lòng Úy Đông Đình chấn động, không nói nên lời.

Nàng từ từ ngước mắt lên, ánh đèn phản chiếu vào trong đôi mắt long lanh của nàng, dường như mọi ánh sáng trên đời đều tập trung trong đôi mắt ấy, rực rỡ khiến người ta phải say đắm.

“Huynh... có ý ấy với ta không?” Hàng mi nàng khẽ run run, giọng nói nhẹ tênh như là một chiếc lông vũ bay trong gió nhẹ, khẽ lay động mỗi một tế bào trên người y, còn dễ đắm say hơn cả gió xuân.

“Ý ấy là ý gì?”

Dường như nàng rất bực bội với tư duy trì trệ của y nên hung hăng nói: “Chính là vừa gặp đã thương ấy.” Đôi mắt sáng long lanh nhìn thẳng vào y, ánh đèn chiếu sáng dung nhan xinh như tranh vẽ của nàng, thật sự là làm điên đảo chúng sinh.

Có nằm mơ Úy Đông Đình cũng không ngờ nàng sẽ hỏi ra những lời như vậy nên môi khẽ giần giật, dường như là rất bối rối, nhưng dường như

https://thuviensach.vn

cũng rất tức cười. Một lát sau, y như cười như không, hỏi: “Nàng muốn ta nói có hay là không?”

Nàng đỏ mặt, nói: “Đương nhiên là muốn huynh nói thật.”

Y nghiêm mặt nói: “Đương nhiên là có.”

“Ta biết khi ấy huynh đến Kinh Châu là vì muốn cưới ta, vậy sao lại thay đổi ý định.” Ánh mắt nàng sáng đến chói mắt, lóe lên vẻ bức ép người, như là muốn tính sổ với y.

Úy Đông Đình thản nhiên nói: “Ý của thái hậu và cha ta đúng là như vậy, nhưng nếu nàng đã không đồng ý thì ta cũng không thể miễn cưỡng.” Trong giọng nói của y như mang theo vẻ bất đắc dĩ và chút thanh cao.

“Ai nói ta không đồng ý, ta thích nhất là vàng mà.” Nàng cắn môi, dung nhan long lanh diễm lệ đẹp như là làm từ ngọc.

Úy Đông Đình chau đôi mày kiếm, hừ một tiếng: “Chỉ vì vàng thôi sao?”

“Đương nhiên rồi. Có điều cũng không hẳn là vậy.” Nàng ngập ngừng, cúi đầu, cắn môi, nói thật nhỏ: “Ta cũng thích huynh.” Tuy là nói dối, nhưng suy cho cùng nàng cũng là nữ nhi, thẹn thùng đến nỗi mặt đỏ ửng cả lên, xinh đẹp không sao tả xiết.

Gió xuân thổi qua, trong một đêm hoa nở khắp cành cũng không bất ngờ và tươi đẹp như lời thổ lộ trong khoảnh khắc này.

Úy Đông Đình im lặng, trấn tĩnh, giống như là một pho tượng, chỉ có trong mắt là tràn ngập sóng ngầm đang dâng cuồn cuộn.

Vân Phỉ nhìn vào mắt y, tim đập thình thịch. Y là một người rất khôn khéo, liệu y có tin nàng 'thật lòng' với y hay không đây?

https://thuviensach.vn

Y im lặng không nói, xem ra cần phải có thêm hành động để chứng tỏ. Ôm trái tim liều lĩnh, nàng lao vào người y...

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Diễn Giả Làm Thật

Y im lặng không nói, xem ra cần phải có thêm hành động để chứng tỏ. Ôm trái tim liều lĩnh, nàng lao vào người y...

Nàng đang định chủ động ôm ấp yêu thương sao? Người luôn ung dung trấn tĩnh như Úy Đông Đình cũng khó mà tin nàng lại nhiệt tình như thế.

Sự thật chứng minh y lại lần nữa tự mình đa tình. Vân Phỉ nhào tới bóp chặt cổ y, hung tợn nói: “Nếu sau này huynh dám thay lòng thì ta sẽ khiến huynh chết rất thảm đấy.”

Thì ra không phải tiểu thư dịu dàng mà là bà chằn lửa, đây mới đúng là phong cách của nàng. Y không nén được nên bật cười. Dừng một lúc, y thôi không cười nữa, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, nói rõ từng tiếng một: “Không bao giờ.”

Vân Phỉ cảm thấy sư tử Hà Đông rống còn dễ làm cho y tin tưởng vào tấm 'chân tình' của mình hơn là lời ngon tiếng ngọt nên lại tiếp tục hung dữ nói: “Vậy thì tốt.” Công nhận hiệu quả rất tốt, vẻ nghi ngờ của mắt y đã trở thành một dòng nước ấm rất tình cảm, dịu dàng lan ra khắp nơi: “Nàng yên tâm.”

Diễn kịch xong, nàng thả tay ra định lui về chỗ. Có điều đến thì dễ mà đi thì khó, Úy Đông Đình đưa tay ra ôm lấy eo nàng. Lưng Vân Phỉ chợt cứng ngắc, định đẩy y ra nhưng rồi lại cố mà chịu đựng, nếu không vở kịch vất vả diễn cả buổi trời này sẽ phí công phí sức mất.

https://thuviensach.vn

Nói những lời nhẹ nhàng tình cảm, giả vờ liếc mắt đưa tình đã khiến nàng rợn da gà đến độ muốn ngất xỉu, đau khổ như thế nàng không muốn phải diễn lại lần thứ hai nên đành phải cố nén ý định giơ tay tát cho y một cái. Nàng đứng trước mặt y, cứng đờ như một khúc gỗ.

Úy Đông Đình ôm nàng, từ tốn hỏi: “Nàng nói nàng thích ta?”

Nàng gật đầu.

“Nàng đồng ý gả cho ta?”

Nàng lại gật đầu.

“Nàng đừng hối hận đấy.”

Nàng lắc đầu.

Y trầm giọng nói: “Nói đi.”

Nàng đành phải từ bỏ hành động gật đầu lắc đầu, nói thật rõ ba tiếng: “Không hối hận.”

Y kéo nàng vào lòng, hơi nóng vội, hơi mạnh bạo, cúi đầu hôn nàng. Vân Phỉ giật cả mình, vô thức đóng chặt môi lại, sợ y lại tiến quân thần tốc như lần trước. Nhưng một ý nghĩ vụt qua trong đầu, đã diễn tới mức này rồi, nếu nàng tỏ chút không cam tâm tình nguyện thì nỗi vất vả vừa rồi sẽ hóa thành công cốc mất. Thế cho nên nàng không phản kháng nữa, mặc cho y xâm chiếm đôi môi nàng, ngậm lấy lưỡi, quấn quýt không rời.

Nụ hôn này từ lướt qua cho tới nồng nàn, mạnh bạo mà cũng dịu dàng. Nàng nhắt mắt lại, bất lực nghĩ: thôi đi, cứ coi như là bị chó cắn một miếng. Vì A Tông, chịu thiệt một chút thì có sao, dù sao cũng không ai biết.

Khó khăn lắm nụ hôn nồng nàn say đắm kia mới kết thúc, nàng bị hôn tới nỗi thở hồng hộc, má đỏ ửng như ráng chiều. Thấy y có vẻ như còn

https://thuviensach.vn

muốn hôn tiếp thì nàng vội vàng quay mặt đi, thẹn thùng nói: “Thức ăn sắp nguội hết rồi, ta đói quá.”

Úy Đông Đình buông nàng ra, rồi nắm tay buộc nàng phải ngồi bên cạnh mình. Y gắp thức ăn cho nàng đặt vào cái đĩa sứ có hình hoa sen.

Nàng ăn không biết ngon, lòng thầm nghĩ chắc là y đã tin mình rồi.

Úy Đông Đình vừa ăn vừa ngắm nhìn nàng, đột nhiên hỏi: “Nàng đang nghĩ gì thế?”

“Không nghĩ gì hết.” Nàng cúi đầu trả lời, vừa dịu dàng vừa ngoan ngoãn, giống như là rất thẹn thùng. Da thịt mịn màng như ngọc, đôi mắt sáng lấp lánh như sao, người đẹp như mộng như ảo, giống như một viên dạ minh châu đang tỏa sáng. Bàn tay trắng nõn nà, ngón tay thon dài, loại ngọc đẹp và quý nhất cũng không xinh bằng nàng.

Y kiềm lòng không đậu, cầm lấy tay nàng đặt vào lòng bàn tay mình.

“Huynh như thế thì ta làm sao mà ăn cơm.” Vân Phỉ liếc cho y một cái, lòng đầy bực dọc nhưng lại không dám thể hiện ra.

Úy Đông Đình mỉm cười nói: “Để ta đút cho nàng.” Hành động chu đáo dịu dàng, ánh mắt chứa chan tình cảm, chân thành thiết tha, ẩn chứa vẻ gợi tình, giống như cả đời này y cũng chỉ yêu có mình nàng.

Nhưng nàng sẽ không bị sắc đẹp của y làm rung động đâu, càng không bị biểu hiện dịu dàng giả dối này mê hoặc. Nàng chỉ muốn tát cho y một cái, đập y thành đậu hũ khô mà thôi.

Thế mà vẫn phải lừa gạt y, khiến y tin rằng nàng đã động lòng với y, diễn vở kịch này đúng là khổ không nói hết. Da gà nổi đầy người, sống lưng thì rợn gai ốc, bị đút vài miếng nàng đành phải cố nở nụ cười, nói: “Ta ăn no rồi.”

https://thuviensach.vn

“Nàng thu dọn một chút, mai ta sẽ đến đón nàng và A Tông đến chỗ ta ở.”

Nàng thẳng thắn nói: “Nơi này cách hiệu thuốc Hạnh Lâm gần hơn, thay thuốc cho A Tông rất tiện, chờ vết thương của nó khỏi rồi thì ta sẽ dọn qua đó.”

Úy Đông Đình gật đầu rồi véo má nàng: “Cũng được, thời gian này ta sẽ phái cấm vệ quân đến bảo vệ nàng, nàng phải ngoan ngoãn ở trong nhà, không được chạy lung tung.”

Vân Phỉ gật đầu: “A Tông bị thương, đương nhiên là ta sẽ không đi đâu, chỉ ở nhà trông nó thôi.”

Úy Đông Đình lưu luyến lấy tay ra khỏi mặt nàng. Khả năng tự kiềm chế mà trước nay y vẫn lấy làm kiêu ngạo nay cũng phải thất bại, cởi giáp xin hàng. Y thật hối hận, lúc đó tại Kinh Châu nên quăng thói kiêu ngạo ấy lên chín tầng mây cho rồi, cho dù khi ấy nàng không chịu cũng phải cưới được nàng về, ít nhất thì trong thời gian này không phải vò võ như thế, đợi Vân Định Quyền về kinh mới có thể cưới được nàng.

Nghĩ đến cảnh sớm chiều sống chung một nhà với nàng, y không khỏi cảm thấy người nóng bừng lên, dục vọng đang kêu gào khó mà chế ngự được. Y hít sâu một hơi, cố nén sự nóng bức cùng cơn kích động kia xuống, ăn cơm xong là vội vội vàng vàng ra về. Còn tiếp tục ở một mình với nàng, ngửi thấy mùi hương tươi mát ngọt ngào trên ngươi nàng nữa thì e là y không khống chế được mất.

Tiễn Úy Đông Đình đi rồi, Vân Phỉ thở phào nhẹ nhõm. Diễn kịch tình ái yêu đương ngọt ngào kiểu này đúng là còn mệt hơn cả để chân trần chạy một trăm dặm đường.

Chiều hôm sau, Chương Tùng Niên đến thay thuốc cho Vân Tông. Lúc Vân Phỉ tiễn hắn về, nàng hỏi với vẻ rất kỳ vọng: “Chương đại phu,

https://thuviensach.vn

chuyện ấy có tin tức gì chưa?”

Vì Phục Linh ở phía sau Vân Phỉ nên Chương Tùng Niên không tiện nói nhiều, chỉ khẽ nói: “Ông ấy nhận bạc.”

Vân Phỉ nghe thế thì hết sức vui mừng, nếu nhận bạc thì tức là đồng ý làm việc giúp nàng.

Chương Tùng Niên đưa cho nàng một túi giấy: “Trong này có một viên thuốc, nàng cho tiểu công tử ngậm trước khi Lưu ngự y tới, lúc ấy sẽ xuất hiện triệu chứng ho ra máu, để tránh bị nghi ngờ.”

Vân Phỉ mừng thầm trong bụng, luôn miệng nói: “Đa tạ Chương đại phu.”

Chương Tùng Niên nhìn nụ cười tươi như hoa của nàng, lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào. Vân Tông đi rồi, chắc là nàng cũng sẽ đi, có lẽ cả đời này cũng không có cơ hội gặp lại nữa, cuộc gặp gỡ trong thoáng qua này, cuối cùng chỉ còn là những ký ức ngọt ngào.

Nhưng cho dù nàng có ở lại kinh thành thì hắn cũng không thể ở bên cạnh nàng. Địa vị chênh lệch quá xa, giống như là một cái hào sâu mãi mãi không thể lấp đầy được. Chi bằng hãy giúp nàng rời khỏi đây, để nàng mãi nhớ đến hắn.

Mọi chuyện đều được an bài xong, đợi cánh tay của A Tông sắp khỏi hẳn thì Vân Phỉ liền báo với Tần Phương chuyện Chương Tùng Niên chẩn đoán A Tông bị bệnh lao, nhờ ông ta bẩm cáo với thái hậu.

Quả nhiên như Vân Phỉ đã dự đoán, chiều hôm ấy, Lưu ngự y được phái tới, cùng đi với ông còn có Ngụy Mẫn và Tần Phương.

Vân Tông ngậm viên thuốc Chương Tùng Niên đưa, quả nhiên ho ra đờm có lẫn theo máu, Ngụy Mẫn và Tần Phương đều thấy rất rõ.

https://thuviensach.vn

Mặt Vân Phỉ hết sức lo lắng, đợi Lưu Khánh Hòa chẩn đoán xong, nàng 'sốt ruột' hỏi: “A Tông thế nào rồi? Có phải Chương đại phu chẩn đoán lầm rồi không?”

Vẻ mặt của Lưu Khánh Hòa rất nặng nề: “Giọng của tiểu công tử bị khàn, ngực đau âm ỉ, người thì nóng, hai bên gò má phát đỏ, trong đờm có máu, đúng là các triệu chứng của bệnh lao.”

Ngụy Mẫn và Tần Phương đưa mắt nhìn nhau, đều bất giác lui ra cách A Tông xa một chút.

Vân Phỉ nghe được 'tin dữ' này, người lập tức chao đảo, như sắp ngất xỉu tới nơi.

Phục Linh vội vàng hét lên rồi đỡ lấy nàng: “Tiểu thư, tiểu thư.” Tề Thị cũng cả kinh, vội vàng cùng Phục Linh dìu nàng vào căn phòng ở kế bên.

Một lúc sau, Vân Phỉ mới 'tỉnh' lại, yếu ớt nói: “Lưu ngự y đi rồi sao?”

Phục Linh nhẹ giọng đáp: “Ngụy công công, Tần công công và Lưu ngự y đều đi rồi. Lưu ngự y cho công tử một đơn thuốc, Tống giáo úy đã đến hiệu thuốc Hạnh Lâm bốc thuốc rồi.”

Vân Phỉ tỉnh táo ngồi dậy, nói với Phục Linh: “Đợi Tống giáo úy về thì bảo huynh ấy lập tức đến gặp ta, ta có chuyện tìm huynh ấy.”

Phục Linh lo lắng hỏi: “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

“Ta không sao.”

Chưa đầy nửa canh giờ sau, Tống Kinh Vũ hốt thuốc trở về, được Phục Linh dẫn vào trong phòng.

https://thuviensach.vn

Trên tay hắn còn xách mấy thang thuốc, ân cần hỏi han Vân Phỉ, nhưng điều kỳ lạ là sắc mặt của nàng vẫn tươi tỉnh, không giống như vừa bị ngất xỉu.

Vân Phỉ bảo Phục Linh đóng cửa lại, xong mới chỉ những thang thuốc trên tay y, cười tươi: "Tống đại ca, A Tông không hề bị lao, thuốc này sắc xong huynh lén đổ đi là được."

Tống Kinh Vũ ngẩn ra, sau đó hiểu ngay, dò hỏi: "Tiểu thư muốn A Tông giả bệnh để được về Kinh Châu sao?"

Vân Phỉ gật đầu: "Đúng vậy, có điều ta lo là cho dù A Tông bị bệnh thì Úy thừa tướng cũng không chịu để nó về nên ta quyết định ở lại làm con tin, để A Tông được về."

Tống Kinh Vũ cả kinh, vội vàng nói: "Như thế không ổn lắm."

Vân Phỉ giơ tay lên: "Huynh nghe ta nói xong đã." Nàng cười thật tươi, chậm rãi nói: "Sau khi huynh hộ tống A Tông về Kinh Châu thì mang theo vài người đáng tin đến kinh thành, cải trang thành người của Tần Vương, tìm cơ hội cướp ta đi. Như vậy thì ngay cả Úy Trác cũng phải bó tay."

Đây quả là một diệu kế, Vân Tông có thể danh chính ngôn thuận rời khỏi kinh thành, Vân Phỉ cũng có thể thoát khỏi nơi đầy nguy hiểm rình rập này. Tần Vương từng phái người hại A Tông, bây giờ cướp đi Vân Phỉ thì tuyệt đối không ai nghi ngờ.

Vân Phỉ nói: "Sau khi huynh đến kinh thành thì đừng lộ diện, thuộc hạ của Úy Đông Đình biết mặt huynh. Huynh ở lại kinh thành, phái người liên hệ với ta, đây là tín vật."

Vân Phỉ thuận tay đưa dây buộc tóc màu đỏ của mình cho hắn.

https://thuviensach.vn

Tống Kinh Vũ nhận lấy, buộc tóc bằng nhung đỏ mềm mại trong tay, mang theo một hương thơm thoang thoảng.

Hai người đang nói chuyện thì Phục Linh ở ngoài cửa sổ gọi với vào: “Tiểu thư, đại tướng quân tới.”

Vân Phỉ vội nói: “Huynh mau đi đi.”

Lúc này Tống Kinh Vũ từ trong phòng đi ra đã không còn kịp nên vội vàng bước tới cạnh cửa sổ, chống hai tay lên nhảy vọt ra ngoài.

Vân Phỉ vội vàng ra sức dụi mắt, rồi lại thấm ướt khăn tay, quẹt quẹt vài cái lên mắt, lật đật soi gương thì thấy đôi mắt đỏ hoe, rưng rưng nước mắt, giống như là đang khóc.

Khi Úy Đông Đình bước vào thì Vân Phỉ đang 'lau nước mắt'.

“Tướng quân.” Vân Phỉ nhìn thấy y thì như thấy được chỗ dựa, đôi mắt trong veo còn ngấn lệ, nhìn y đầy khẩn khoản, giống như đang đợi quyết định của y. Hàng mi dài bị ướt dính vào nhau, càng thêm đen và dài, buồn bã động lòng người.

Tim Úy Đông Đình cũng tan chảy theo, y vội an ủi: ”Nàng đừng quá lo cho bệnh tình của A Tông, Lưu ngự y có tiếng là thánh thủ, nhất định có cách chữa trị.”

Hàng mi dài của Vân Phỉ khẽ chớp chớp, hai hàng nước mắt cũng tuôn rào, nàng nghẹn ngào nói: “Ta chỉ tưởng là nó bị cảm lạnh nên không chú ý lắm, mãi đến khi ho ra máu thì ta mới cảm thấy không ổn.” Dáng vẻ lo lắng sợ hãi, bàng hoàng không nơi nương tựa của nàng khiến trái tim người ta phải tan chảy theo.

Úy Đông Đình thở dài, lau nước mắt trên mặt nàng, nhẹ nhàng an ủi: “Trẻ con bị bệnh là chuyện thường, hoàng thượng cũng thường bị bệnh.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ cắn môi, đôi mắt trong như cất chưa hai dòng suối nhỏ, lúc nào cũng ngân ngấn nước làm y luống cuống chân tay, ngực cũng nhói đau theo.

Nàng rưng rưng nước mắt mà nhìn y: “A Tông bệnh thế này, ta muốn để nó về Kinh Châu.”

Úy Đông Đình gật đầu: “A Tông bị bệnh này thì không thể làm thư đồng cho hoàng thượng nữa, đưa về Kinh Châu để dưỡng bệnh là tốt nhất, có điều...”

Vân Phỉ vội hỏi: “Có điều cái gì?” Nàng tưởng rằng mình phải khóc lóc mè nheo với y một trận thì mới có thể buộc y đồng ý, không ngờ chuyện lại thuận lợi thế này.

Úy Đông Đình mỉm cười hết sức ôn hòa: “Cha biết ta có tình cảm với nàng nên đã xin thái hậu tứ hôn rồi.”

Quả là con cáo già gian xảo Úy Trác. Nếu thái hậu tứ hôn, người người đều biết Vân Định Quyền và Úy Trác là thông gia, như vậy chẳng khác nào đóng đinh lập trường của Vân Định Quyền với người trong thiên hạ, khiến hắn ta không thể phân vân bất định giữa các thế lực. Hơn nữa như vậy cũng có thể giữ Vân Phỉ ở lại kinh thành một cách danh chính ngôn thuận, thay A Tông làm con tin.

Vân Phỉ thầm bực bội trong lòng, nhưng ngoài mặt lại làm ra vẻ e thẹn: “Cho nên ta không thể về nhà, chỉ để mình A Tông về, đúng không?”

Ánh mắt của nàng nây thơ trong sáng, giống như là không hề biết gì về những âm mưu toan tính trong đó vậy. Úy Đông Đình nhẹ nhàng nâng gương mặt của nàng lên, dịu dàng nói: “Sau này Kinh Châu không còn là nhà của nàng nữa, kinh thành mới là nhà.”

https://thuviensach.vn

Mặt Vân Phỉ đỏ lên, giả vờ như rất e lệ: “Huynh sẽ đối tốt với ta cả đời sao?”

Úy Đông Đình khẽ hôn lên môi nàng, khẳng định chắc chắn: “Đúng vậy.”

Nói chuyện đàng hoàng không được sao, chưa tới ba câu là đã hôn. Vân Phỉ vừa giận vừa thẹn, ước gì có thể cắn cho y một cái. Nhưng chuyện đã đến thời khắc quan trọng nhất, ngàn lần không thể xảy ra sơ xuất gì nên đành ôm ý nghĩ 'việc nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn', mặc y hôn cho đã.

Một lúc sau, y mới buông nàng ra, cúi đầu mỉm cười, nhìn đôi gò má ửng hồng và đôi mắt trong veo như nước của nàng. Y vuốt ve gương mặt mịn màng của nàng, tự nhiên rất muốn ăn luôn nàng vào bụng.

Vân Phỉ vuốt môi mình với vẻ không vui, giống như là vừa ăn thật nhiều ớt cay vậy, nhưng vì không thể lộ ra vẻ bất mãn nên chỉ có thể cúi đầu giả vờ như thẹn thùng, thật ra trong lòng đang nổi trận lôi đình, cáu gắt lắm rồi.

“A Phỉ, sau khi thái hậu tứ hôn, ta sẽ đón nàng về phủ tướng quân ở.”

Vân Phỉ vừa nghe thế liền cảm thấy chuyện không ổn. Lúc ấy thuận miệng đáp ứng dọn sang phủ tướng quân chẳng qua là để mê hoặc y, bây giờ nàng phải chuẩn bị để người ta bắt đi bất cứ lúc nào, nếu ở trong phủ tướng quân canh phòng nghiêm ngặt ấy, há chẳng phải chuyện lớn khó thành sao.

Nàng cố nở nụ cười gượng gạo: “Chẳng phải sau khi gả đi thì mới sang nhà tướng công ở sao?”

“Tướng quân phủ là dinh thự được ban cho, thỉnh thoảng ta mới qua đó chứ không ở hẳn. Dù sao thì lúc thành thân, ta cũng không thể từ phủ

https://thuviensach.vn

thừa thướng đến cái viện bé tí này để đón nàng được, e là đội ngũ đón dâu không có chỗ mà đứng."

Úy Đông Đình véo má nàng, cười nói: "Đến lúc đó, ta từ phủ thừa tướng sang phủ tướng quân đón nàng, nàng không phải lo gì cả, cứ yên tâm đợi ta bế lên kiệu hoa là được."

Vân Phỉ đành phải cúi đầu cười gượng. Chắc chắn cha vừa về tới kinh thành là Úy Trác sẽ lập tức tổ chức hôn lễ của nàng và Úy Đông Đình ngay. Nếu trước đó mà nàng không bị bắt đi thì sẽ sa vào vực thẳm mất.

Ý chỉ tứ hôn của thái hậu nhanh chóng được ban xuống, Vân Tông cũng có thể rời khỏi kinh thành như ước nguyện. Vân Phỉ vốn định để Phục Linh và Tề Thị đi theo nhưng lại sợ Úy Đông Đình sinh nghi nên đành phải để Phục Linh lại làm bạn với mình.

Vân Tông vừa đi là ngày hôm sau Úy Đông Đình liền phái người đón tới Vân Phỉ sang phủ tướng quân.

Phủ tướng quân được thái hậu ban thưởng cho y vào ba năm trước, vì Úy Đông Đình vẫn ở trong phủ thừa tướng nên về cơ bản đều không bài trí gì cả, có điều người hầu trong phủ lại không ít.

Sau khi Vân Phỉ dọn tới liền trở thành nữ chủ nhân của nơi này, không chỉ người hầu đều cung kính với nàng mà ngay cả vợ chồng quản gia Úy Thiếu Hoa, vốn là họ hàng xa của Úy Trác cũng hết sức cung kính với vị thiếu phu nhân tương lai của phủ tướng quân này.

Bởi vì chỗ Vân Phỉ ở trước đây có nhiều người, lại không tìm được lý do danh chính ngôn thuận để đến nên Úy Đông Đình chỉ có thể thám thính tin tức của nàng từ miệng của Vân Tông để giải tỏa mối tương tư. Bây giờ nàng dọn đến phủ tướng quân, hai người đã có đính ước nên hàng ngày, mỗi khi Úy Đông Đình xong việc ở bộ binh là lập tức tới phủ tướng quân ở tới khi ăn cơm chiều thì mới chịu về nhà.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ vừa vào ở mấy ngày mà khổ không nói hết. Môi bị chà đạp là chuyện như cơm bữa, ban đầu là mỗi ngày một lần, nay đã thành một lát một lần.

Nàng nhẩm tính, cho dù Tống Kinh Vũ trở về với tốc độ nhanh nhất thì cũng phải mất khoảng hai mươi ngày, vừa nghĩ đến chuyện ngày nào cũng phải thân mật với y, nàng muốn phát điên lên.

Đáng ghét nhất là Vân Định Quyền đã chiếm được Quan Nhai, đang áp sát Trường An. Tin thắng trận liên tiếp gửi về, Úy Đông Đình không cần ở bộ binh bận rộn như trước kia nữa, bây giờ sau khi ăn trưa khoảng một canh giờ là y sẽ về phủ tướng quân, thời gian ở cạnh Vân Phỉ ngày càng nhiều, gần như là suốt cả buổi chiều.

Cứ tiếp tục như thế, Vân Phỉ cảm thấy chưa đợi được Tống Kinh Vũ đến đón mình đi thì cái mạng nhỏ này đã hương tiêu ngọc vẫn rồi.

Mỗi ngày đến giờ nghỉ trưa là nàng lại đứng ngồi không yên, cứ đi loanh quanh trong phòng, ước gì có thể độn thổ hoặc là mọc đôi cánh bay mất. Thấy sắp đến giờ Úy Đông Đình trở về, nàng nghiến răng nói với Phục Linh: “Đợi lát nữa đại tướng quân đến, em cứ nói là ta đang nghỉ trưa. Hắn không chịu đi thì ta không dậy, đợi một lát chán quá thì hắn phải đi thôi.”

Phục Linh cười phì một tiếng: “Dạ, tiểu thư.”

Vân Phỉ đóng cửa lại, nằm lên giường lấy một quyển sách ra đọc. Quả nhiên không lâu sau liền nghe bên ngoài có tiếng Phục Linh nói nhỏ: “Đại tướng quân, tiểu thư đang nghỉ trưa.”

“Chẳng phải bình thường nàng ấy chỉ ngủ nửa canh giờ sao? Sao hôm nay còn chưa thức dậy, để ta vào xem thử.”

https://thuviensach.vn

Nàng loáng thoáng nghe thấy tiếng Phục Linh nói: “Đại tướng quân, tiểu thư, tiểu thư không mặc quần áo chỉnh tề, e là không ổn lắm.”

Thấy Phục Linh không ngăn được y, Vân Phỉ vội vàng ném sách lên đầu giường rồi xoay người giả vờ ngủ.

Trong phòng vang lên tiếng bước chân khe khẽ, dừng ở bên giường. Nàng nhắm mắt, không nhúc nhích, hồi hộp tới nỗi tim sắp nhảy ra ngoài.

Bỗng nhiên, giường lún xuống một chút, không biết là y ngồi hay nằm xuống. Tim Vân Phỉ đập thình thịch, nhất thời có cảm giác tự đào hố chôn mình.

Đang mùa hè nóng bức, tuy trong phòng có băng nhưng vẫn nóng, nàng chỉ mặc một bộ váy áo mỏng. Làn váy màu hồng rực trải trên chiếu trúc màu xanh, giống như là một đóa sen nở rộ trên sóng biếc, xinh đẹp mà tĩnh lặng, hương hoa thoang thoảng. Ống tay áo khẽ vén lên một nửa, lộ ra cánh tay ngọc, giống như củ sen trắng nõn.

Nàng có cảm giác ánh mắt của y cứ nhìn chằm chằm vào cánh tay trần của mình. Căn phòng yên tĩnh tới mức tựa hồ như chỉ có tiếng hít thở khe khẽ của nàng. Phải nói là ánh nhìn của y còn lạnh hơn cả băng, nàng lập tức cảm thấy cánh tay trần kia lành lạnh và cứng đờ, giống như là bị trúng gió.

Nàng thầm hối hận khôn nguôi, nếu biết y không kiêng nể gì, con gái nhà người ta đang ngủ mà cũng dám xông vào thế này thì nàng đã không dùng cách này để tránh y, khiến bây giờ mình lỡ đâm lao phải theo lao, rơi vào thế bị động.

Bỗng nhiên, có mấy ngón tay nhẹ nhàng đặt lên cánh tay nàng, nàng lập tức nổi da gà, thế này thì không thể giả vờ được nữa. Lúc ấy nàng nghe thấy bên tai có tiếng cười khúc khích: “Con mèo lười.”

https://thuviensach.vn

Nàng vừa thẹn vừa giận, đang định trở mình ngồi dậy thì đột nhiên y xoay người đè lên người nàng, ngay sau đó môi nàng bị phong lại, y hôn nàng thật sâu. Khác với nụ hôn thường ngày, vì hai người đều đang nằm nên tư thế càng thêm ám muội, hơn nữa cách lớp quần áo mỏng, nàng có thể cảm nhận rõ ràng phản ứng cơ thể của y.

Tuy nàng chưa trải qua chuyện ấy nhưng cũng lờ mờ hiểu được thứ gì đang đặt trên đùi mình.

Trong lúc kinh hoàng, nàng cắn y một cái thật mạnh mới có thể khiến y buông mình ra. Y chống tay, cúi người nhìn nàng. Gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc, trong đôi mắt sáng như sao mai kia lóe lên một tín hiệu nguy hiểm.

Nàng cảm thấy hôm nay mình ngu ngốc đến tột cùng, cư nhiên đi vác đá để đập vào chân mình. Buồn bực và thiếu dưỡng khí, mặt nàng đỏ bừng lên như ráng chiều, sáng rực và lộng lẫy hơn cả ánh dương.

Úy Đông Đình không khỏi động lòng, đến giọng nói cũng khàn khàn: “Nếu sau này nàng còn dám giả vờ ngủ để trốn ta thì ta sẽ yêu nàng ngay bây giờ.”

Nàng cả kinh, định cho y một tát không chút khách khí. Y cười khanh khách, nắm cổ tay nàng lại, đè nó lên trên đầu nàng. Bộ ngực vốn không quá tròn đầy kia bị tư thế này làm cho càng thêm đẫy đà, giống là hai trái núi nho nhỏ. Khi hít thở, hai trái núi ấy khẽ phập phồng, hết sức kiều diễm.

Vẻ nguy hiểm trong mắt Úy Đông Đình ngày càng rõ, Vân Phỉ ý thức được mình đã ở bên bờ vực của sự nguy hiểm, chỉ cần lơ đễnh chút thôi là sẽ tự chuốc họa vào thân, bị y ăn sạch sẽ, mất cả chì lẫn chài.

Lần này nàng thật sự sợ hãi, nếu y cưỡng ép nàng thì nàng hoàn toàn không có sức phản kháng. May mà nàng còn có bản lĩnh muốn rơi nước mắt là sẽ rơi, nên dưới tình thế cấp bách, nàng ra sức nháy nháy vài cái, hai

https://thuviensach.vn

giọt nước mắt vừa tròn vừa to lập tức trào ra. Nàng khóc lu loa: “Huynh ức hiếp ta.”

Quả nhiên chiêu này lập tức có tác dụng. Úy Đông Đình thả tay nàng ra, dịu dàng nói: “Sao ta lại nỡ ức hiếp nàng chứ, chỉ có nàng ức hiếp ta thôi.”

“Ta ức hiếp huynh khi nào?”

Úy Đông Đình dùng tay chỉ vào trán nàng, vừa tức cười vừa tức giận: “Tiểu hồ ly này, muốn ta vạch trần nàng mới chịu sao?”

“Vậy huynh nói đi.”

“Từ khi quen biết nàng tới nay, đã khi nào nàng thật lòng với ta chưa? Ngày nào không nói dối ta thì ta đã A di đà Phật rồi, mặt trời cũng mọc từ hướng tây.”

Vân Phỉ thầm cả kinh, nước mắt cũng bất giác ngừng chảy, chột dạ hỏi tiếp: “Ta gạt huynh chuyện gì chứ?”

Úy Đông Đình cười tươi: “A Tông bị Giang Như Trần đâm bị thương là chuyện ngoài ý muốn, ta có thể giết Giang Như Trần nhưng không thể trừng trị Anh Thừa Cương. Bởi bì Giang Như Trần là kẻ hành thích vua, mà Anh Thừa Cương lại có công cứu giá. Ta biết nàng giận ta, cho nên nàng muốn đưa A Tông về nhà ta cũng thành toàn cho nàng.”

Thì ra là không gạt được y. Vân Phỉ bị y vạch trần, không những xấu hổ mà còn thấy chán chường. Nàng tự thấy kế hoạch này rất hoàn hảo, không có một chỗ sơ xuất, rốt cuộc là y thấy được sơ hở nào chứ?

Tại sao lần nào nàng cũng bại trong tay y? Nàng thật sự không cam lòng.

https://thuviensach.vn

Y đưa tay lau giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt nàng, nhẹ nhàng nói: ”Yêu ai yêu cả đường đi, A Tông là đệ đệ của nàng thì ta cũng sẽ thương nó như đệ đệ của mình, nàng không cần phải gạt ta. Sau này muốn gì thì cứ nói với ta, chỉ cần ta có thể làm được thì sẽ cho nàng được toại nguyện, trọn đời này sẽ luôn là thế.”

Vân Phỉ cảm thấy mặt mình nóng tới mức có thể nướng được khoai lang. Lần đầu tiên nàng cảm thấy áy náy với y. Thế nhưng, tiếp theo nàng còn phải gạt y, phải làm sao đây?

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Dần Bước Vào Hang Hùm

Úy Đông Đình gật đầu: “A Tông bị bệnh này thì không thể làm thư đồng cho hoàng thượng nữa, đưa về Kinh Châu để dưỡng bệnh là tốt nhất, có điều...”

Vân Phỉ vội hỏi: “Có điều cái gì?” Nàng tưởng rằng mình phải khóc lóc mè nheo với y một trận thì mới có thể buộc y đồng ý, không ngờ chuyện lại thuận lợi thế này.

Úy Đông Đình mỉm cười hết sức ôn hòa: “Cha biết ta có tình cảm với nàng nên đã xin thái hậu tứ hôn rồi.”

Quả là con cáo già gian xảo Úy Trác. Nếu thái hậu tứ hôn, người người đều biết Vân Định Quyền và Úy Trác là thông gia, như vậy chẳng khác nào đóng đinh lập trường của Vân Định Quyền với người trong thiên hạ, khiến hắn ta không thể phân vân bất định giữa các thế lực. Hơn nữa như vậy cũng có thể giữ Vân Phỉ ở lại kinh thành một cách danh chính ngôn thuận, thay A Tông làm con tin.

Vân Phỉ thầm bực bội trong lòng, nhưng ngoài mặt lại làm ra vẻ e thẹn: “Cho nên ta không thể về nhà, chỉ để mình A Tông về, đúng không?”

Ánh mắt của nàng nây thơ trong sáng, giống như là không hề biết gì về những âm mưu toan tính trong đó vậy. Úy Đông Đình nhẹ nhàng nâng gương mặt của nàng lên, dịu dàng nói: “Sau này Kinh Châu không còn là nhà của nàng nữa, kinh thành mới là nhà.”

https://thuviensach.vn

Mặt Vân Phỉ đỏ lên, giả vờ như rất e lệ: “Huynh sẽ đối tốt với ta cả đời sao?”

Úy Đông Đình khẽ hôn lên môi nàng, khẳng định chắc chắn: “Đúng vậy.”

Nói chuyện đàng hoàng không được sao, chưa tới ba câu là đã hôn. Vân Phỉ vừa giận vừa thẹn, ước gì có thể cắn cho y một cái. Nhưng chuyện đã đến thời khắc quan trọng nhất, ngàn lần không thể xảy ra sơ xuất gì nên đành ôm ý nghĩ 'việc nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn', mặc y hôn cho đã.

Một lúc sau, y mới buông nàng ra, cúi đầu mỉm cười, nhìn đôi gò má ửng hồng và đôi mắt trong veo như nước của nàng. Y vuốt ve gương mặt mịn màng của nàng, tự nhiên rất muốn ăn luôn nàng vào bụng.

Vân Phỉ vuốt môi mình với vẻ không vui, giống như là vừa ăn thật nhiều ớt cay vậy, nhưng vì không thể lộ ra vẻ bất mãn nên chỉ có thể cúi đầu giả vờ như thẹn thùng, thật ra trong lòng đang nổi trận lôi đình, cáu gắt lắm rồi.

“A Phỉ, sau khi thái hậu tứ hôn, ta sẽ đón nàng về phủ tướng quân ở.”

Vân Phỉ vừa nghe thế liền cảm thấy chuyện không ổn. Lúc ấy thuận miệng đáp ứng dọn sang phủ tướng quân chẳng qua là để mê hoặc y, bây giờ nàng phải chuẩn bị để người ta bắt đi bất cứ lúc nào, nếu ở trong phủ tướng quân canh phòng nghiêm ngặt ấy, há chẳng phải chuyện lớn khó thành sao.

Nàng cố nở nụ cười gượng gạo: “Chẳng phải sau khi gả đi thì mới sang nhà tướng công ở sao?”

“Tướng quân phủ là dinh thự được ban cho, thỉnh thoảng ta mới qua đó chứ không ở hẳn. Dù sao thì lúc thành thân, ta cũng không thể từ phủ

https://thuviensach.vn

thừa thướng đến cái viện bé tí này để đón nàng được, e là đội ngũ đón dâu không có chỗ mà đứng."

Úy Đông Đình véo má nàng, cười nói: "Đến lúc đó, ta từ phủ thừa tướng sang phủ tướng quân đón nàng, nàng không phải lo gì cả, cứ yên tâm đợi ta bế lên kiệu hoa là được."

Vân Phỉ đành phải cúi đầu cười gượng. Chắc chắn cha vừa về tới kinh thành là Úy Trác sẽ lập tức tổ chức hôn lễ của nàng và Úy Đông Đình ngay. Nếu trước đó mà nàng không bị bắt đi thì sẽ sa vào vực thẳm mất.

Ý chỉ tứ hôn của thái hậu nhanh chóng được ban xuống, Vân Tông cũng có thể rời khỏi kinh thành như ước nguyện. Vân Phỉ vốn định để Phục Linh và Tề Thị đi theo nhưng lại sợ Úy Đông Đình sinh nghi nên đành phải để Phục Linh lại làm bạn với mình.

Vân Tông vừa đi là ngày hôm sau Úy Đông Đình liền phái người đón tới Vân Phỉ sang phủ tướng quân.

Phủ tướng quân được thái hậu ban thưởng cho y vào ba năm trước, vì Úy Đông Đình vẫn ở trong phủ thừa tướng nên về cơ bản đều không bài trí gì cả, có điều người hầu trong phủ lại không ít.

Sau khi Vân Phỉ dọn tới liền trở thành nữ chủ nhân của nơi này, không chỉ người hầu đều cung kính với nàng mà ngay cả vợ chồng quản gia Úy Thiếu Hoa, vốn là họ hàng xa của Úy Trác cũng hết sức cung kính với vị thiếu phu nhân tương lai của phủ tướng quân này.

Bởi vì chỗ Vân Phỉ ở trước đây có nhiều người, lại không tìm được lý do danh chính ngôn thuận để đến nên Úy Đông Đình chỉ có thể thám thính tin tức của nàng từ miệng của Vân Tông để giải tỏa mối tương tư. Bây giờ nàng dọn đến phủ tướng quân, hai người đã có đính ước nên hàng ngày, mỗi khi Úy Đông Đình xong việc ở bộ binh là lập tức tới phủ tướng quân ở tới khi ăn cơm chiều thì mới chịu về nhà.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ vừa vào ở mấy ngày mà khổ không nói hết. Môi bị chà đạp là chuyện như cơm bữa, ban đầu là mỗi ngày một lần, nay đã thành một lát một lần.

Nàng nhẩm tính, cho dù Tống Kinh Vũ trở về với tốc độ nhanh nhất thì cũng phải mất khoảng hai mươi ngày, vừa nghĩ đến chuyện ngày nào cũng phải thân mật với y, nàng muốn phát điên lên.

Đáng ghét nhất là Vân Định Quyền đã chiếm được Quan Nhai, đang áp sát Trường An. Tin thắng trận liên tiếp gửi về, Úy Đông Đình không cần ở bộ binh bận rộn như trước kia nữa, bây giờ sau khi ăn trưa khoảng một canh giờ là y sẽ về phủ tướng quân, thời gian ở cạnh Vân Phỉ ngày càng nhiều, gần như là suốt cả buổi chiều.

Cứ tiếp tục như thế, Vân Phỉ cảm thấy chưa đợi được Tống Kinh Vũ đến đón mình đi thì cái mạng nhỏ này đã hương tiêu ngọc vẫn rồi.

Mỗi ngày đến giờ nghỉ trưa là nàng lại đứng ngồi không yên, cứ đi loanh quanh trong phòng, ước gì có thể độn thổ hoặc là mọc đôi cánh bay mất. Thấy sắp đến giờ Úy Đông Đình trở về, nàng nghiến răng nói với Phục Linh: “Đợi lát nữa đại tướng quân đến, em cứ nói là ta đang nghỉ trưa. Hắn không chịu đi thì ta không dậy, đợi một lát chán quá thì hắn phải đi thôi.”

Phục Linh cười phì một tiếng: “Dạ, tiểu thư.”

Vân Phỉ đóng cửa lại, nằm lên giường lấy một quyển sách ra đọc. Quả nhiên không lâu sau liền nghe bên ngoài có tiếng Phục Linh nói nhỏ: “Đại tướng quân, tiểu thư đang nghỉ trưa.”

“Chẳng phải bình thường nàng ấy chỉ ngủ nửa canh giờ sao? Sao hôm nay còn chưa thức dậy, để ta vào xem thử.”

https://thuviensach.vn

Nàng loáng thoáng nghe thấy tiếng Phục Linh nói: “Đại tướng quân, tiểu thư, tiểu thư không mặc quần áo chỉnh tề, e là không ổn lắm.”

Thấy Phục Linh không ngăn được y, Vân Phỉ vội vàng ném sách lên đầu giường rồi xoay người giả vờ ngủ.

Trong phòng vang lên tiếng bước chân khe khẽ, dừng ở bên giường. Nàng nhắm mắt, không nhúc nhích, hồi hộp tới nỗi tim sắp nhảy ra ngoài.

Bỗng nhiên, giường lún xuống một chút, không biết là y ngồi hay nằm xuống. Tim Vân Phỉ đập thình thịch, nhất thời có cảm giác tự đào hố chôn mình.

Đang mùa hè nóng bức, tuy trong phòng có băng nhưng vẫn nóng, nàng chỉ mặc một bộ váy áo mỏng. Làn váy màu hồng rực trải trên chiếu trúc màu xanh, giống như là một đóa sen nở rộ trên sóng biếc, xinh đẹp mà tĩnh lặng, hương hoa thoang thoảng. Ống tay áo khẽ vén lên một nửa, lộ ra cánh tay ngọc, giống như củ sen trắng nõn.

Nàng có cảm giác ánh mắt của y cứ nhìn chằm chằm vào cánh tay trần của mình. Căn phòng yên tĩnh tới mức tựa hồ như chỉ có tiếng hít thở khe khẽ của nàng. Phải nói là ánh nhìn của y còn lạnh hơn cả băng, nàng lập tức cảm thấy cánh tay trần kia lành lạnh và cứng đờ, giống như là bị trúng gió.

Nàng thầm hối hận khôn nguôi, nếu biết y không kiêng nể gì, con gái nhà người ta đang ngủ mà cũng dám xông vào thế này thì nàng đã không dùng cách này để tránh y, khiến bây giờ mình lỡ đâm lao phải theo lao, rơi vào thế bị động.

Bỗng nhiên, có mấy ngón tay nhẹ nhàng đặt lên cánh tay nàng, nàng lập tức nổi da gà, thế này thì không thể giả vờ được nữa. Lúc ấy nàng nghe thấy bên tai có tiếng cười khúc khích: “Con mèo lười.”

https://thuviensach.vn

Nàng vừa thẹn vừa giận, đang định trở mình ngồi dậy thì đột nhiên y xoay người đè lên người nàng, ngay sau đó môi nàng bị phong lại, y hôn nàng thật sâu. Khác với nụ hôn thường ngày, vì hai người đều đang nằm nên tư thế càng thêm ám muội, hơn nữa cách lớp quần áo mỏng, nàng có thể cảm nhận rõ ràng phản ứng cơ thể của y.

Tuy nàng chưa trải qua chuyện ấy nhưng cũng lờ mờ hiểu được thứ gì đang đặt trên đùi mình.

Trong lúc kinh hoàng, nàng cắn y một cái thật mạnh mới có thể khiến y buông mình ra. Y chống tay, cúi người nhìn nàng. Gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc, trong đôi mắt sáng như sao mai kia lóe lên một tín hiệu nguy hiểm.

Nàng cảm thấy hôm nay mình ngu ngốc đến tột cùng, cư nhiên đi vác đá để đập vào chân mình. Buồn bực và thiếu dưỡng khí, mặt nàng đỏ bừng lên như ráng chiều, sáng rực và lộng lẫy hơn cả ánh dương.

Úy Đông Đình không khỏi động lòng, đến giọng nói cũng khàn khàn: “Nếu sau này nàng còn dám giả vờ ngủ để trốn ta thì ta sẽ yêu nàng ngay bây giờ.”

Nàng cả kinh, định cho y một tát không chút khách khí. Y cười khanh khách, nắm cổ tay nàng lại, đè nó lên trên đầu nàng. Bộ ngực vốn không quá tròn đầy kia bị tư thế này làm cho càng thêm đẫy đà, giống là hai trái núi nho nhỏ. Khi hít thở, hai trái núi ấy khẽ phập phồng, hết sức kiều diễm.

Vẻ nguy hiểm trong mắt Úy Đông Đình ngày càng rõ, Vân Phỉ ý thức được mình đã ở bên bờ vực của sự nguy hiểm, chỉ cần lơ đễnh chút thôi là sẽ tự chuốc họa vào thân, bị y ăn sạch sẽ, mất cả chì lẫn chài.

Lần này nàng thật sự sợ hãi, nếu y cưỡng ép nàng thì nàng hoàn toàn không có sức phản kháng. May mà nàng còn có bản lĩnh muốn rơi nước mắt là sẽ rơi, nên dưới tình thế cấp bách, nàng ra sức nháy nháy vài cái, hai

https://thuviensach.vn

giọt nước mắt vừa tròn vừa to lập tức trào ra. Nàng khóc lu loa: “Huynh ức hiếp ta.”

Quả nhiên chiêu này lập tức có tác dụng. Úy Đông Đình thả tay nàng ra, dịu dàng nói: “Sao ta lại nỡ ức hiếp nàng chứ, chỉ có nàng ức hiếp ta thôi.”

“Ta ức hiếp huynh khi nào?”

Úy Đông Đình dùng tay chỉ vào trán nàng, vừa tức cười vừa tức giận: “Tiểu hồ ly này, muốn ta vạch trần nàng mới chịu sao?”

“Vậy huynh nói đi.”

“Từ khi quen biết nàng tới nay, đã khi nào nàng thật lòng với ta chưa? Ngày nào không nói dối ta thì ta đã A di đà Phật rồi, mặt trời cũng mọc từ hướng tây.”

Vân Phỉ thầm cả kinh, nước mắt cũng bất giác ngừng chảy, chột dạ hỏi tiếp: “Ta gạt huynh chuyện gì chứ?”

Úy Đông Đình cười tươi: “A Tông bị Giang Như Trần đâm bị thương là chuyện ngoài ý muốn, ta có thể giết Giang Như Trần nhưng không thể trừng trị Anh Thừa Cương. Bởi bì Giang Như Trần là kẻ hành thích vua, mà Anh Thừa Cương lại có công cứu giá. Ta biết nàng giận ta, cho nên nàng muốn đưa A Tông về nhà ta cũng thành toàn cho nàng.”

Thì ra là không gạt được y. Vân Phỉ bị y vạch trần, không những xấu hổ mà còn thấy chán chường. Nàng tự thấy kế hoạch này rất hoàn hảo, không có một chỗ sơ xuất, rốt cuộc là y thấy được sơ hở nào chứ?

Tại sao lần nào nàng cũng bại trong tay y? Nàng thật sự không cam lòng.

https://thuviensach.vn

Y đưa tay lau giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt nàng, nhẹ nhàng nói: ”Yêu ai yêu cả đường đi, A Tông là đệ đệ của nàng thì ta cũng sẽ thương nó như đệ đệ của mình, nàng không cần phải gạt ta. Sau này muốn gì thì cứ nói với ta, chỉ cần ta có thể làm được thì sẽ cho nàng được toại nguyện, trọn đời này sẽ luôn là thế.”

Vân Phỉ cảm thấy mặt mình nóng tới mức có thể nướng được khoai lang. Lần đầu tiên nàng cảm thấy áy náy với y. Thế nhưng, tiếp theo nàng còn phải gạt y, phải làm sao đây?

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Hết Sức Cảnh Giác

Món ngon nhớ lâu, đòn đau nhớ đời, Vân Phỉ không dám giả vờ ngủ khi Úy Đông Đình đến để trốn y nữa, chỉ ngoan ngoãn ở bên cạnh y, đọc sách, vẽ tranh, uống trà, tán gẫu.

Trong mắt của những người hầu trong phủ, hai người ngọt ngào hạnh phúc giống như một đôi phu thê mới cưới, hòa hợp yêu thương nhau. Đại tướng quân nâng niu chiều chuộng vị hôn thê làm cho những nha hoàn trẻ tuổi trong phủ vừa hâm mộ vừa ghen tị không thôi, có ai ngờ thân là người trong cuộc, Vân Phỉ sống một ngày bằng một năm, như trong cơn nước sôi lửa bỏng, khổ không nói hết.

Úy Đông Đình tốt với nàng đến mức không chê vào đâu được, yêu thương chiều chuộng nàng như con nít, lần nào đến cũng mang theo thứ này thứ kia như điểm tâm, quần áo, trang sức, đồ chơi... Đáng tiếc mỗi khi nàng sắp cảm động thì lại nhớ tới cha mình. Năm đó, ông cũng đối xử với mẹ như thế, dụ dỗ bà đem gia tài bạc triệu ra cho mình. Kết quả là lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển đều là những lời dối gạt người; vừa gặp đã yêu, anh hùng cứu mỹ nhân thì ra lại là cái bẫy đã được thiết kế sẵn.

Nàng sẽ không bị mắc lừa nữa đâu, Úy Đông Đình đối tốt với nàng cũng giống như Vân Định Quyền đối tốt với Tô Thanh Mai năm đó, không phải vì thích Tô Thanh Mai mà là vì người cha Tô Vĩnh An của nàng ta.

Cũng đồng dạng như vậy, Úy Đông Đình yêu thương che chở nàng cũng chỉ vì cha nàng. Nếu nàng không phải là con gái của Vân Định Quyền

https://thuviensach.vn

mà là con gái của ông Trương bán thịt ở ngoài thành thì y có tốt với nàng thế không chứ?

Nghĩ tới đây, chút mầm móng tình yêu vừa nảy lên trong lòng nàng liền bị ngắt bỏ một cách không thương tiếc. Đáng tiếc là mấy cái mầm này có sức sống quá dẻo dai, lửa đốt không chết, gió xuân thổi tới là lại nảy mầm. Những việc Úy Đông Đình làm cho nàng giống như không ngừng nhen lửa trong lòng nàng, dẫn dụ những cái mầm kia đội đất chui lên một cách mạnh mẽ.

Cho nên, mỗi khi ở bên cạnh y, Vân Phỉ không ngừng thầm nhổ cỏ mầm, lúc nào cũng cảnh tỉnh mình không được bị y làm cảm động, không được để y làm động lòng, nội tâm giằng xé rất khổ sở.

Trước khi Tống Kinh Vũ đi, hai người đã hẹn nhau vào ngày thứ hai mươi thì bảo Phục Linh tới hiệu thuốc Hạnh Lâm để nối liên lạc với người của hắn.

Phủ tướng quân canh gác nghiêm ngặt, không thể cướp người ở trong phủ nên chỉ có thể thực hiện ở bên ngoài. Cho nên Vân Phỉ bắt đầu lấy cớ ra ngoài, để sau này Tống Kinh Vũ đến kinh thành rồi, nàng đột nhiên ra ngoài thì Úy Đông Đình sẽ sinh nghi.

Thế là cứ cách năm sáu ngày là nàng lại dẫn Phục Linh ra phố một lần. Mỗi lần ra ngoài, quản gia Úy Thiếu Hoa lại như sắp ra trận, phái rất nhiều người theo bảo vệ, cho dù là trên phố xá sầm uất, trước sau xe ngựa cũng luôn có hơn hai mười người bao quanh.

Ngày nào Vân Phỉ cũng giơ ngón tay ra tính nhẩm, cuối cùng cũng tới ngày hẹn liên lạc lại với Tống Kinh Vũ. Ăn sáng xong, nàng nói với Phục Linh: “Em đến hiệu thuốc Hạnh Lâm nhờ Chương đại phu hốt ít thuốc thanh nhiệt hạ hỏa về đây, lưỡi của ta hơi đau.”

https://thuviensach.vn

Nửa canh giờ sau, cuối cùng Phục Linh cũng xách thuốc về, thấy xung quanh không có ai thì mới cẩn thận nói: “Tiểu thư, khi em đến bốc thuốc thì có người đưa cho em cái này, bảo là giao cho tiểu thư.”

Phục Linh đưa cho Vân Phỉ một cái túi hương, Vân Phỉ nhận lấy mở ra xem thì thấy trong đó chính là dây buộc tóc bằng nhung màu đỏ hôm trước nàng đưa cho Tống Kinh Vũ, bên trong còn có một bức thư.

Nàng vừa mừng vừa lo, mở ra xem thì thấy đúng là bút tích của Tống Kinh Vũ. Sau khi xem xong, nàng xé nát bức thư, nhưng nghĩ lại còn chưa yên tâm nên nhóm lửa đốt cháy.

Cuối cùng thì có thể rời khỏi kinh thành rồi, tâm trạng của nàng vui đến mức khó kiềm chế được, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Quần áo trang sức bình thường nàng không thể mang theo, chỉ có thể mang theo ngân phiếu của mình chạy trốn.

Khi nàng nhìn thấy mười sáu đĩnh vàng thì lòng đau như dao cắt, lẽ nào phải quăng những thứ đáng yêu này lại đây sao?

Nếu nàng mang theo mười sáu đĩnh vàng bỏ trốn thì chắc chắn Úy Đông Đình sẽ biết nàng bị bắt là giả, nàng cố ý bỏ trốn. Nếu muốn giả vờ bị bắt y như thật thì nhất định phải để những thứ mình thích lại.

Thứ nàng thích nhất đương nhiên chính là vàng bạc. Nhìn những đĩnh vàng lấp lánh đáng yêu, nàng cắn ngón tay, hết sức không đành lòng, ruột đứt từng khúc. Cuối cùng, rút kinh nghiệm xương máu, nàng đành phải nén đau bỏ những thứ mình thích lại.

Sau khi ngủ trưa dậy, nàng nhấp nhỏm cầm một quyển sách ra ngoài vườn hoa. Trên những dây nho xanh um tùm là những quả nho tím bóng bẩy, đang tỏa ra hương thơm tươi mát. Nàng không yên lòng mà đọc vài trang sách, thầm tưởng tượng ra tình cảnh bị người ta bắt đi, để tránh lại bị

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình nhìn ra chỗ sơ hở. Lần này, bất luận thế nào cũng không thể xảy ra sơ suất.

Đang nghĩ ngợi mông lung, quyển sách trong tay nàng bị ai đó giật lấy.

Nàng giật mình, chưa kịp quay đầu lại thì đã bị ôm vào một lồng ngực rộng vững chãi và ấm áp.

Không cần nhìn thì nàng cũng biết là Úy Đông Đình. Ở chung với nhau nửa tháng trời, ngày nào cũng thân thiết nên nàng đã quá quen với hơi thở của y, Nàng nghiêng người liếc y một cái, hơi bĩu môi. Vẻ mặt vốn là không vui kia lại đễ thương xinh đẹp không sao tả xiết, hớp hồn người ta.

Y không nén được nên cúi đầu hôn lên đôi môi xinh xắn kia, mút thật mạnh.

Ánh dương ấm áp chiếu qua những kẽ lá nho thành những tia sáng nhỏ, soi sáng đôi mày kiếm đầy khí khái cùng đôi mắt sâu thẳm của y, giống như là một vùng biển xanh êm ái. Giây phút ấy, nàng bỗng thấy mình động lòng. Có lẽ đây là lần cuối cùng ở bên cạnh y. Không biết tại sao, trong lòng nàng thoáng thấy hơi áy náy cùng không nỡ. Lần đầu tiên, nàng phá lệ, bắt đầu nếm thử chiếc hôn này.

Khoảng thời gian này ngày nào y cũng tập luyện nên kỹ thuật hôn đã tiến bộ rất nhiều, môi kề môi, lưỡi vờn lưỡi, nhẹ nhàng quấn quýt làm người ta phải say lòng. Nhưng nàng lập tức cảnh tỉnh mình tất cả chỉ là ảo ảnh, là bọt nước, là trò lừa bịp người. Y chỉ muốn mê hoặc nàng, sau đó khiến nàng toàn tâm toàn ý bán mạng cho y. Nàng cần phải nhanh chóng thoát khỏi cái bẫy ngọt ngào, vũng bùn êm ái này.

Dường như y nhận ra nàng không yên lòng nên dừng lại hỏi: “Nàng đang nghĩ gì vậy?”

https://thuviensach.vn

“Không nói cho huynh biết.” Bỗng nhiên nàng không dám nhìn y, dời mắt sang nhìn ngắm những trái nho trên đầu. Từng trái một bóng mượt như ngọc trai, chi chít um tùm, giống như những dấu vết, những kỷ niệm trong những ngày ở bên cạnh y, từ nhỏ bé xanh chua cho tới chín mọng tròn đầy, tất cả đều trở nên khác với lúc ban đầu.

Hai tay y vòng qua ôm lấy eo nàng, mắt nhìn thẳng vào mặt nàng, ánh mắt sáng rực sắc bén như muốn nhìn thấu mọi suy nghĩ của nàng. Tim nàng bắt đầu đập thật nhanh.

“Không nói cho ta biết, vậy có muốn ta đoán hay không?”

Đã có quá nhiều bài học kinh nghiệm, đã có quá nhiều lần thất bại, bị y vạch trần nên nàng bỗng thấy chột dạ, giống như chỉ cần y đoán là sẽ đúng nên vội vàng nói: “Được rồi, ta nói với huynh.”

Nàng cúi đầu do dự một lát rồi nói nhỏ:“Ta từng hứa nguyện tại Tịnh Thổ Tự, bây giờ nguyện vọng đã thành hiện thực nên muốn đi tạ lễ. Nhưng ta không thể trở về Kinh Châu được nên muốn đến Bạch Mã Tự một chuyến.”

Nàng ngước mắt lên, thấp thỏm bất an nhìn vào mắt y, tim đã hồi hộp tới mức muốn nhảy vọt ra ngoài. Sau khi bị y nhìn thấu vài lần, nàng giống như bị ám ảnh nên mỗi khi lừa gạt y đều luôn lo lắng bị y nhìn thấu. Cảm giác này thật là đáng ghét.

“Nàng hứa nguyện điều gì?” Úy Đông Đình khẽ mỉm cười, vân vê trái tai của nàng một chút. Đây là nơi nhạy cảm nhất của nàng, mỗi khi bị y vân vê như vậy thì nàng đều cảm thấy cả người như bị ngâm trong chậu giấm, cảm giác vừa mềm vừa nhũn đúng là khiến người ta muốn phát điên lên.

Nàng thở không đều đặn, nói: ”Ta... đương nhiên là hứa nguyện... có người chồng tốt.” Nói xong, mặt nàng đỏ ửng lên không phải do thẹn thùng, mà là do chột dạ.

https://thuviensach.vn

Mắt Úy Đông Đình lóe sáng, môi lại phủ lên đôi môi như cánh hoa của nàng.

Vân Phỉ khẽ nhíu mày, lại thế nữa rồi, y đói khát lắm sao chứ. Nàng vừa thầm oán vừa nghĩ tới mười sáu đĩnh vàng kia, cùng với mười bảy mười tám, rồi cho đến tám mươi đĩnh sau này. Hai, đau lòng muốn chết đi được.

Sáng hôm sau, ăn sáng xong, Vân Phỉ liền dẫn Phục Linh ra ngoài. Vì Bạch Mã Tự cách phủ tướng quân hơi xa nên Úy Thiếu Hoa hết sức cẩn thận, xung quanh xe ngựa có tới hai mươi mấy hộ vệ đi theo, ngoài ra còn có bốn nha hoàn.

Xe ngựa chạy một cách khoan thai, Úy Thiếu Hoa dẫn hai mươi mấy hộ vệ canh giữ ngoài xe ngựa của Vân Phỉ, một tấc không rời, trên đường hết sức cảnh giác.

Vân Phỉ nghĩ thầm, đây chắc chắn là do Úy Đông Đình đã căn dặn bảo hắn phải bảo vệ nàng thật tốt. Chắc chắn Úy Đông Đình sẽ không ngờ được nàng lại thiết kế bắt cóc chính mình nhưng y sẽ đề phòng người của Tần Vương hoặc Ngô Vương gây bất lợi cho nàng. Cho nên nàng sớm đã dặn Tống Kinh Vũ khi phái người tới bắt cóc nàng thì bảo họ nói vài câu tiếng phổ thông Trường An, nhằm để lại cho Úy Thiếu Hoa chút manh mối, đổ chuyện này lên đầu Tần Vương.

Sau khi dâng hương bái phật, Vân Phỉ từ trong chùa đi ra, lên thẳng xe ngựa, quay về phủ tướng quân.

Úy Thiếu Hoa thấy trên đường đi rất thuận lợi, sắp về tới phủ tướng quân thì trái tim vẫn cứ thấp thỏm sáng giờ nay cũng được nhẹ nhõm.

Lúc này đã gần trưa, tuy đã vào cuối hè nhưng trời vẫn còn rất nóng bức. Vân Phỉ vén rèm che xe ngựa lên, nhìn nhắm phong cảnh bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Xe ngựa thong thả chạy men theo con đường làm bằng đá tảng, Vân Phỉ gọi Úy Thiếu Hoa thông qua cửa sổ nhỏ: “Quản gia, ta hơi khát, ông xem phía trước có quán trà không thì dừng lại nghỉ ngơi một chút rồi đi tiếp.”

Úy thiếu hoa ừ một tiếng đồng ý. Hắn nhớ trên đường tới đây bên đường có mấy quán trà.

Không lâu sau, quả nhiên xuất hiện quán trà Lục Vũ nhìn có vẻ sạch sẽ và thanh nhã, hắn liền bảo người đánh xe dừng xe lại, kê đồ đặt chân xuống cho Phục Linh đỡ Vân Phỉ xuống xe.

Lập tức có một thiếu niên cao cao gầy gầy khoảng mười lăm mười sáu tuổi chạy tới nghênh đón.

“Các vị khách quan, mời vào trong này.”

Vân Phỉ hỏi: “Có những loại trà nào?”

Thiếu niên mỉm cười nói: “Có trà Long Tỉnh, Bạch Hào, Lục An, Quân Sơn, Thiết Quan Âm.”

“Vậy lấy trà xanh Lục Anh đi.”

“Được, khách quan đợi một chút.” Tiểu nhị quay người đi pha trà.

Vân Phỉ chỉ những thị vệ ngoài cửa nói với Phục Linh: “Bên ngoài rất nóng, hỏi xem có trà lạnh không thì mang cho họ uống giải nhiệt.”

Phục Linh lập tức đi hỏi tiểu nhị của quán trà, tiểu nhị mỉm cười, nói: “Có trà lạnh, còn có nước ô mai nữa.”

Nói xong liền bưng trà xanh Lục An mà Vân Phỉ đã gọi lên.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ đang định uống thì Úy Thiếu Hoa nói: “Vân tiểu thư, khoan đã.” Hắn lấy trong tay áo ra một cái túi vải, mở túi ra lấy ngân châm thử một chút rồi mới nói: “Mời Vân tiểu thư dùng.”

Vân Phỉ thầm nghĩ: không hổ là người của phủ thừa tướng.

Nàng bưng ly trà lên, mắt thì nhìn về những thị vệ đang nghỉ dưới bóng cây bên ngoài. Tiểu nhị bưng trà và nước ô mai ra, Úy Thiếu Hoa kiểm tra từng ly một xong mới bảo họ uống.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nhầm Lẫn Ngẫu Nhiên

Phục Linh khát nước nên không đợi được trà nóng mà cũng gọi nước ô mai để uống.

Vân Phỉ đợi trà xanh Lục An trong ly nguội một chút, đang định uống thì đột nhiên nghe Phục Linh ở phía sau ai da một tiếng rồi ôm bụng.

Vân Phỉ vội vàng hỏi: “Em sao thế?”

“Em đau bụng quá.”

“Có phải do nước ô mai lạnh quá không?”

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên tiếng xôn xao, hai mươi mấy thị vệ phía sau Úy Thiếu Hoa cũng đều ôm bụng. Úy Thiếu Hoa thấy thế thì cả kinh, vội vàng nhìn về phía Vân Phỉ.

Vì trà trên tay Vân Phỉ nóng quá nên nàng vẫn chưa kịp uống, còn Úy Thiếu Hoa bận kiểm tra nước trà của mọi người nên cũng chưa kịp hớp miếng nào, chỉ có hai người là không bị gì cả.

Phục Linh ngã phịch xuống đất. Tim Vân Phỉ run lên, chợt thấy có gì đó bất thường. Trong thư đúng là Tống Kinh Vũ đã nói là sắp xếp xong mọi thứ, bảo nàng dừng lại tại quán trà Lục Vũ, mọi chuyện sẽ có người tiếp ứng. Nhưng Phục Linh là người của mình, lẽ ra họ không nên bỏ thuốc cả nàng ta chứ. Hơn nữa trước đó nàng và Tống Kinh Vũ đã ước định là sẽ mang theo cả Phục Linh đi.

https://thuviensach.vn

Ngay khi trong đầu nàng lóe lên ý nghĩ này thì thiếu niên bưng trà rót nước kia đột nhiên lảo đảo rồi ngã xuống đất, sau lưng còn cắm một thanh kiếm dài, xuyên thẳng qua ngực.

Vân Phỉ kinh hoàng tới mức làm ly trà trong tay rơi xuống đất.

Úy Thiếu Hoa theo Úy Trác bao nhiêu năm nên đã gặp qua nhiều lần ám sát, hắn ta lập tức xông qua kéo Vân Phỉ chạy ra ngoài: “Mau lên ngựa, chạy đi.”

Nói thì chậm mà làm thì nhanh, Vân Phỉ vừa chạy ra khỏi quán trà thì phía sau có ba người đàn ông xông ra, vung đao lên định chém tới.

“Đừng làm bị thương con tiện nhân kia, bắt nó ra trận bảo cha nó lui binh, nếu không thì cắt từng miếng thịt của nó ném xuống tường thành.”

“Con gái của lão tặc Vân Định Quyền đúng là xinh đẹp.”

Mấy người này nói tiếng Trường An, nhưng Vân Phỉ dám khẳng định đây chắc chắn không phải là người do Tống Kinh Vũ an bài. Nếu không, cho dù là diễn kịch cho Úy Thiếu Hoa xem thì cũng không dám làm càn, gọi nàng là tiện nhân, càng không dám gọi cha nàng là lão tặc.

Khi đến đây, Vân Phỉ ngồi xe ngựa, chỉ có quản gia Úy Thiếu Hoa là cưỡi ngựa, còn thị vệ đều đi bộ. Úy Thiếu Hoa đỡ Vân Phỉ lên ngựa, rút thanh bảo kiếm bên hông ra, quất thật mạnh lên mông ngựa, vội vàng nói: “Vân tiểu thư mau đi đi.”

Vân Phỉ cưỡi ngựa của Úy Thiếu Hoa bỏ chạy.

Úy Thiếu Hoa cũng có võ công, hắn cầm bảo kiếm tiến tới nghênh địch. Gần đó còn có mấy thị vệ trúng độc nhẹ cũng cố gắng rút binh khí ra, tiến lên giao đấu với ba người kia. Đáng tiếc là không đủ thể lực nên cứ như châu chấu đá xe, hoàn toàn không phải là đối thủ của ba người kia.

https://thuviensach.vn

Ba người kia thấy Vân Phỉ cưỡi ngựa chạy mất thì chỉ để lại một người ứng chiến với Úy Thiếu Hoa, còn hai người khác thì chém đứt dây cương xe ngựa, cưỡi mấy con ngựa kéo xe đuổi theo Vân Phỉ.

Nhờ một khoảng thời gian trì hoãn này mà Vân Phỉ đã chạy được khá xa. Nàng không rõ rốt cuộc thì trong chuyện này có sơ suất gì, trong cơn kinh hoàng chỉ biết thúc ngựa mà chạy chứ không kịp suy nghĩ.

Quay đầu nhìn lại, phía sau có hai con ngựa đang đuổi theo, tiếng vó ngựa bám theo như hình với bóng khiến người ta phát điên lên được. Nàng chưa từng thê thảm như lúc này, chỉ biết chạy trối chết chứ không quan tâm đến chuyện gì khác.

Là Tống Kinh Vũ phản bội nàng, hay là chính hắn cũng không biết chuyện này, trong đám thuộc hạ có nội gián? Nàng tin vào khả năng thứ hai, bởi vì nếu Tống Kinh Vũ muốn hại nàng thì hai năm qua đã có vô số cơ hội. Nhất định là trong những người hắn mang tới lần này có nội gián của Tần Vương. Nếu như bị thuộc hạ của Tần Vương bắt được mang về Trường An thì nhất định sẽ như người đó nói, bị giải ra trận, bắt cha nàng lui binh hoặc thỏa hiệp. Nhưng chắc chắn Vân Định Quyền sẽ không vì nàng mà bỏ qua cho Tần Trung đã nằm gọn trong tay, nàng rất có khả năng sẽ bị thuộc hạ của Tần Vương chém thành ngàn mảnh.

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi rùng mình một cái.

Tiếng vó ngựa phía sau giống như là mưa dầm tháng bảy, gõ lộp cộp trên mặt đường giống như muốn giẫm nát trái tim bé nhỏ của nàng.

Đột nhiên trước mắt nàng xuất hiện một chiếc xe ngựa xa hoa lộng lẫy. Nóc xe màu vàng rực lấp lánh ấy hết sức quen thuộc, là Lục Nguyên!

Bên cạnh xe ngựa còn có tám tùy tùng cưỡi ngựa đi theo bảo vệ, cao lớn hiên ngang, trên hông còn mang binh khí.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ trong cái khó ló cái khôn, hét vội về phía xe ngựa đằng trước: “Lục Nguyên ca ca, Lục Nguyên ca ca!”

Tùy tùng nghe thấy tiếng kêu, quay đầu nhìn lại. Lục Nguyên ở trong xe ngựa cũng nghe thấy tiếng gọi trong trẻo mà gấp gáp của nàng nên không khỏi thò đầu ra cửa sổ để nhìn lại. Hắn thấy từ đằng sau có một thiếu nữ đang cưỡi ngựa chạy vội về phía mình. Quàn áo màu xanh nhạt giống như là một đám mây trôi, tung bay như cánh bướm. Mái tóc dài xõa ra trong gió, giống những những gợn sóng đen. Vì khoảng cách khá xa, lại xóc nảy nên hắn không nhìn rõ dung mạo của nàng, nhưng vẫn cảm nhận được vẻ thanh tú động lòng người, thoát tục xuất trần.

Phản ứng đầu tiên của Lục Nguyên chính là hắn không quen biết thiếu nữ này, bởi vì ở kinh thành hắn không có người thân quen, đến Lạc Dương là vì phụng lệnh cha đi thị sát sản nghiệp của Lục gia tại kinh thành. Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, hắn bận rộn việc làm ăn, không hề kết bạn với những thiếu nữ như vậy.

“Lục Nguyên ca ca, cứu muội.”

Lục Nguyên nghe thấy cách xưng hô này thì càng thêm nghi hoặc, không hiểu sao nàng ta lại biết mình, càng không hiểu sao nàng ta lại gọi mình là Lục Nguyên ca ca. Đầu hắn nhanh chóng nghĩ xem mình có thân thích gì như vậy không?

Tùy tùng nghe thấy Vân Phỉ gọi thân mật như thế thì cũng nghi hoặc về thân phận của nàng.

Vân Phỉ thở hồng hộc mà hét lớn: “Lục Nguyên ca ca, muội là con gái của ông chủ Ôn.” Nàng cưỡi ngựa chạy tới bên cạnh xe ngựa của Lục Nguyên, luôn miệng nói: “Lục Nguyên ca ca, phía sau có người muốn giết muội, mau cứu muội với.”

https://thuviensach.vn

Con gái của ông chủ Ôn? Lục Nguyên nhìn lại thì thấy phía sau có hai con khoái mã đang duổi theo thì lập tức nói: “Lâu Tứ An, ngăn bọn họ lại.” Xưa nay tính cách của Lục Nguyên vốn lạnh nhạt và ngạo mạn, nếu là bình thường, e rằng dù có người bị giết trước mặt, chỉ cần không liên quan tới hắn thì hắn sẽ không nhúng tay vào. Nhưng phường rượu Ôn gia chuyên cung cấp thần tiên túy cho Kim Ngọc Đường đã nhiều năm, quan hệ hợp tác của Ôn Trường An và Kim Ngọc Đường không phải mới ngày một ngày hai, thấy con gái của ông ta bị truy sát, lẽ nào hắn lại khoanh tay đứng nhìn, thấy chết mà không cứu.

Thế là hắn ném cho Vân Phỉ một câu: “Mau lên xe.”

Vân Phỉ vui mừng khôn xiết, vội vội vàng vàng xuống ngựa, nhào lên xe ngựa của Lục Nguyên.

Lâu Tứ An và bốn tùy tùng ngăn phía sau xe ngựa, bốn tùy tùng còn lại thì bảo vệ xe ngựa của Lục Nguyên, tăng nhanh tốc độ.

Lâu Tứ An rút cung tên dưới bụng ngựa ra, kéo cung lắp tên vào, dùng sức bắn thật mạnh. Phạch một tiếng, tên cắm trúng ngay chân trước của con ngựa đang chạy tới, con ngựa hí vang một tiếng rồi quỳ xuống đất, quăng người ngồi trên lưng ngựa ra xa. Người phía sau phải vội vàng ghìm cương lại mới không cho ngựa giẫm trúng hắn.

Người đó thấy Vân Phỉ có người tiếp ứng, hơn nữa còn là những cao thủ có võ công cao cường thì thương lượng với người dưới đất vài tiếng rồi không đuổi theo nữa mà quay đầu bỏ chạy.

Trên xe ngựa, Vân Phỉ ôm ngực, hết sức kinh hoàng. Một lát sau, nàng nghe Lâu Tứ An nói: “Công tử, những người đó đã đi rồi.”

Lúc này chiếc xe ngựa chạy băng băng mới giảm tốc độ lại.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ quỵ xuống, hành lễ thật kính cẩn với Lục Nguyên: “Đa tạ ân cứu mạng của Lục công tử.”

Mặt nàng không có chút son phấn, làn da trắng nõn như tuyết, rồi vì thúc ngựa phi nước đại nên tóc hơi rối, hai má hơi đỏ ửng nhưng vẫn tạo cho người ta cảm giác diễm lệ tới mức câu hồn đoạt phách.

“Không cần.” Gương mặt anh tuấn của Lục Nguyên hơi lạnh lùng, đôi mắt trầm tĩnh liếc nhìn nàng một cách đầy lạnh nhạt, hắn vẫn cao ngạo như thường ngày.

Giờ khắc này, cuối cùng Vân Phỉ đã hiểu tại sao mỗi lần mẹ nàng nhắc tới chuyện năm xưa mình gặp cướp, cha nàng xuất hiện trước mặt bà như thần tiên giáng xuống thì bà lại có ánh mắt đó. Tại sao bao nhiêu năm nay mẹ lại toàn tâm toàn ý với cha, móc cả tim gan mình cho ông ấy? Bởi vì quả thật ân cứu mạng trong thời khắc nguy hiểm này sẽ làm người ta nảy sinh ra một cảm giác hết sức tôn sùng.

Chẳng hạn như Lục Nguyên, cho dù lúc này hắn rất lạnh lùng nhưng nhìn vẫn hết sức khôi ngô tuấn tú, khiến người ta quên đi cảm giác trước kia hắn cao cao tại thượng, khiến ai cũng thấy chướng mắt.

Phía trước không xa có một ngả rẽ, bên phải là hướng ra ngoài thành. Vân Phỉ nhìn ngả rẽ ấy, thầm nghĩ nếu bây giờ mình trở về thì e là sẽ không bao giờ có cơ hội rời khỏi Úy phủ nữa. Xảy ra chuyện thế này, chắc chắn Úy Đông Đình và Úy Trác sẽ trông coi nàng còn nghiêm ngặt hơn cả ngồi tù.

Lúc này nàng đã rời khỏi phủ tướng quân, rời xa Úy Đông Đình, tuy không phải do Tống Kinh Vũ làm nhưng dù sao cũng đã đạt được mục đích rời khỏi kinh thành. Một khi nàng quay trở lại, chắc chắn sẽ bị giam cầm trong phủ tướng quân cho đến khi cha nàng quay về. Lúc ấy, nàng phải thành thân với Úy Đông Đình ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

Có lẽ Úy Đông Đình cũng hơi thích nàng, nhưng chút tình cảm nhỏ nhoi ấy có thể chống lại sự cám dỗ của quyền thế hay không? Khi Vân Định Quyền trở mặt với Úy Trác thì nàng phải làm sao? Đến lúc đó, có lẽ Úy Trác cũng sẽ như Tần Vương, bắt nàng giải tới trước ba quân, biến nàng thành quân cờ uy hiếp Vân Định Quyền.

Những ý tưởng này bỗng chốc lướt qua đầu nàng, khi xe ngựa sắp tới chỗ rẽ thì Lục Nguyên đột nhiên kêu dừng xe lại, thờ ơ hỏi: "Cô định về phường rượu Ôn gia sao?"

Vân Phỉ dịu dàng hỏi lại: "Lục công tử định đi đâu?"

Lúc nãy Vân Phỉ gọi hắn là Lục Nguyên ca ca là vì nàng đã từng gặp hắn hai lần, biết tính cách của hắn kiêu căng ngạo mạn, sợ hắn không chịu cứu nàng cho nên mới xưng hô như vậy để thu hút sự chú ý của hắn, khiến hắn tưởng mình quen biết nàng. Lúc này đã không còn nguy hiểm, đương nhiên nàng cũng ngại mở miệng gọi hắn thân mật như thế.

Nhưng trong lòng Lục Nguyên lại nghĩ, lúc nãy gọi Lục Nguyên ca ca, bây giờ lại đổi thành Lục công tử, nghe sao giống như qua cầu rút ván quá vậy? Hắn lạnh lùng nói: "Ta ra ngoài thành."

Vân Phỉ lập tức hỏi: "Lục công tử có thể cho tôi đi nhờ một đoạn không?" Nàng quyết định nhân cơ hội này rời khỏi kinh thành, cho dù không có Tống Kinh Vũ hộ tống thì nàng cũng có thể về được Kinh Châu. Có điều sau khi trở về thì phải mai danh ẩn tính để Úy Đông Đình khỏi phát hiện thật ra nàng không bị người của Tần Vương bắt đi.

Chân mày Lục Nguyên khẽ chau lại: "Cô không về phường rượu Ôn gia sao?"

"Lục công tử, thật không dám giấu diếm, tôi không phải là con gái của ông chủ Ôn, lúc nãy sợ huynh không chịu cứu tôi nên tôi mới giả mạo con gái của ông ấy. Tôi tên là Tô Vân, đến kinh thành nương nhờ họ hàng

https://thuviensach.vn

nhưng không ngờ người thân đã chuyển đi nơi khác. Những người đuổi bắt tôi lúc nãy chính là hàng xóm của người thân tôi, muốn bắt tôi bán cho bọn buôn người, tôi trốn họ chạy được ra đây.”

Vân Phỉ cứ tưởng đàn ông đều có bản năng thương hương tiếc ngọc, nàng gặp phải cảnh ngộ như vậy, chắc Lục Nguyên sẽ thương hại nàng. Không ngờ Lục Nguyên nghe thế thì mặt tối sầm lại, lạnh lùng nói: “Cô xuống xe đi.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Vì Bất Đắc Dĩ

Sở dĩ Vân Phỉ muốn đi nhờ xe của Lục Nguyên là vì kinh thành được canh gác hết sức nghiêm ngặt, ngoài thành còn đặt mấy trạm kiểm soát, khi nàng và A Tông từ Kinh Châu đến, nhờ có dịch trưởng đưa vào thành nên dọc đường mới không bị tra xét. Bây giờ may mà Lục Nguyên đang định ra ngoài thành, chắc chắn hắn có mang theo giấy thông hành, hơn nữa bên cạnh hắn còn có tám tùy tùng, đi chung với hắn có vẻ an toàn hơn.

Sự tình cấp bách, nàng nhất định phải rời khỏi kinh thành, sau đó tìm một nơi nào đó ở gần đây để thay hình đổi dạng rồi thuê một chiếc xe ngựa về Kinh Châu. Vốn định đi nhờ xe Lục Nguyên ra khỏi thành, không ngờ hắn không biết thương người như thế.

Tuy thầm mắng hắn lạnh lẽo vô tình nhưng trước mắt có việc phải nhờ người ta nên Vân Phỉ đành phải xuống nước, nhìn hắn bằng ánh mắt đáng thương: “Xin công tử cho tôi đi nhờ một đoạn đường thôi, qua trạm kiểm soát tôi sẽ xuống xe ngay.” Nàng chớp chớp đôi mắt ngập nước, rưng rưng như muốn khóc: “Tôi không có giấy thông hành, xin công tử rủ lòng thương, giúp tôi đi mà.”

Bản lĩnh cần là có nước mắt của nàng, dù ở trước mặt Vân Định Quyền cũng có vài phần tác dụng. Đôi mắt đen sáng ngời rưng rưng nước mắt, giống như một dòng nước xuân ấm áp có thể làm tan băng giá.

Đáng tiếc, Lục Nguyên lại là một tảng đá ngàn năm không thay đổi, hắn coi như không thấy dáng vẻ chứa chan lệ hết sức đáng thương của nàng mà chỉ lạnh lùng nói tiếp: “Ta không quen biết cô, xuống xe đi.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ tức giận tới mức tim gan đều ứa máu. Đời này nàng chưa từng gặp phải kẻ nào khó chơi như vậy, cũng chưa từng thấy kẻ nào kiêu căng như thế.

Ở Kinh Châu, nàng là châu mục tiểu thư dưới một người trên vạn người, ai dám nói một chữ 'không' với nàng. Cho dù ở trước mặt Úy Đông Đình, nàng cũng chưa từng bị đối đãi một cách thờ ơ ngạo mạn như thế.

Vì thế, lòng tự trọng bình thường ít thể hiện cũng bị Lục Nguyên khiêu khích trỗi dậy, nàng nghiến răng, định xuống xe.

Đúng lúc này, từ con đường đối diện bỗng vang lên tiếng vó ngựa rầm rập, một đội nhân mã đang lao tới thật nhanh. Vân Phỉ vừa thấy quần áo của cấm vệ quân là đã cả kinh, rồi nhìn lại người cầm đầm đang ra roi thúc ngựa chạy tới nhanh như chớp. Cho dù cách một khoảng khá xa nhưng dáng người cao lớn đĩnh đạc ấy không lẫn vào đâu được, là Úy Đông Đình!

Tim nàng đập loạn xạ, lập tức kéo màn che của xe ngựa xuống với tốc độ nhanh như sấm sét rồi rụt người vào trong xe.

Lục Nguyên vốn tưởng Vân Phỉ định xuống xe, ai ngờ nàng lại đột nhiên không chịu xuống mà còn kéo màn che lại thì bực bội chau mày: “Cô định làm gì, còn không mau xuống đi.”

Vân Phỉ quay đầu lại cười thật tươi với hắn: “Xin lỗi, lúc nãy tôi bị trật chân.” Trong lúc nói chuyện, đột nhiên có một tia sáng lạnh lóe lên, không biết từ khi nào trong tay nàng đã nắm một con dao, đặt trên cổ Lục Nguyên.

Lục Nguyên ngẩn ngơ.

Nụ cười trên môi Vân Phỉ tắt ngấm, nàng gằn giọng: “Không được lên tiếng, mau bảo xe ngựa đi tiếp.”

https://thuviensach.vn

Lục Nguyên tức tới mức muốn ngất xỉu, có nằm mơ hắn cũng không ngờ được cô gái này lại cầm dao sắc theo bên người, hơn nữa còn dám trắng trợn uy hiếp hắn ngay trước mắt tám tên tùy tùng. Quả nhiên làm người tốt thật không dễ, thân ai nấy lo, hồn ai nấy giữ là đúng đắn nhất mà.

Lâu Tứ An và tám tên thị vệ ở bên ngoài đều không ngờ chỉ trong giây lát mà trong xe ngựa đã xảy ra chuyện trời đất đảo điên thế này.

Lâu Tứ An thấy màn che đột nhiên bị kéo xuống thì cảm thấy hơi kỳ quái, đang định hỏi một câu thì nghe Lục Nguyên từ trong xe nói vọng ra: “Ra khỏi thành đi.”

Giọng của Lục Nguyên không khác gì với bình thường, Lâu Tứ An không nghi ngờ gì cả, càng không tưởng tượng được đại tiểu thư của phường rượu Ôn gia, một cô nương xinh đẹp, yếu đuối đáng thương, bị người ta truy sát kia lúc này đang đặt một con dao sắc trên cổ công tử nhà mình. Thậm chí hắn còn mừng thầm trong bụng, phải chăng thiếu chủ đã nhìn trúng Ôn tiểu thư mỹ lệ vô song, động xuân ý nên mới kéo màn che xuống để hai người tiện trò chuyện trong xe, không muốn cho họ nghe thấy.

Vì đã tính toán trước hôm nay mình sẽ bị Tống Kinh Vũ 'bắt cóc' nên trước khi ra ngoài, để Úy Đông Đình không nghi ngờ, Vân Phỉ hầu như không mang theo quần áo, chỉ lấy ngân phiếu và mặt nạ giấu trong người. Để đề phòng bất trắc, nàng còn mang theo một con dao, không ngờ tới thời khắc quan trọng nó lại phát huy công dụng.

Từ kinh ngạc và tức giận lúc đầu, Lục Nguyên đã trở nên bình tĩnh lại. Nếu gặp phải bọn đạo tặc hung tợn độc ác thì có lẽ hắn còn lo sợ. Nhưng cô gái xinh đẹp và yếu đuối này, cho dù trên tay cầm dao sắc thì vẫn khó làm cho hắn sợ hãi. Nhưng hắn cũng không dám làm bậy, lỡ đâu chọc giận nàng, nàng cắt vào cổ hắn một cái, không chết cũng bị thương.

https://thuviensach.vn

Hắn không muốn đổ máu một cách vô nghĩa, cũng rất sợ đau. Thôi được rồi, chẳng qua nàng chỉ muốn ra ngoài thành, mang nàng theo thì có sao. Nếu không phải nàng lừa hắn ngay từ đầu thì hắn đã không có ác cảm với nàng, đuổi nàng xuống xe.

Hắn trấn tĩnh lại, nhìn về phía Vân Phỉ. Hình như nàng đang rất căng thẳng, vểnh tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, mang theo một chút khí phách, bộ dạng cầm dao giống như là một con thú nhỏ xù lông, ước chừng như lúc nào cũng có thể nhào tới cắn người.

Tiếng vó ngựa ầm ầm lướt qua bên cạnh xe ngựa, Úy Đông Đình dẫn cấm vệ quân đi xa dần, Vân Phỉ thầm thở phào nhẹ nhõm. Chắc chắn là y đang đến quán trà Lục Vũ.

Vân Phỉ biết một khi hay tin nàng bị Tần Vương bắt đi, y sẽ nhanh chóng siết chặt vòng vây ở các trạm kiểm soát, cho nên nàng phải đi chung với Lục Nguyên thì mới có thể thuận lợi rời khỏi đây, hơn nữa cũng đi được nhanh hơn.

Nàng nói nhỏ vào tai Lục Nguyên: “Bảo xe ngựa đi nhanh lên.”

Một mùi hương tươi mát từ đôi môi nàng khẽ thoảng qua, giống như một làn gió nhẹ giữa ngày xuân, mang theo chút hương hoa không biết tên. Lục Nguyên chưa bao giờ gần gũi với thiếu nữ trẻ tuổi như thế này nên trong lòng cảm thấy không được tự nhiên lắm.

“Lâu Tứ An, bảo xe đi nhanh một chút.”

Người ngoài xe ngựa không hề cảm thấy có gì khác thường, tám tùy tùng canh giữ hai bên xe ngựa, tiếng vó ngựa mạnh mẽ mà có trật tự.

Vân Phỉ thầm thở phào. Nàng nhìn Lục Nguyên, dáng vẻ im lặng nghe lời, không hề phản kháng này hoàn toàn khác hắn với dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn, mắt để trên đầu lúc nãy.

https://thuviensach.vn

Lục công tử, ngươi cũng có lúc biết co biết dãn sao? Nàng thấy tức cười, lại như trút được giận, không nén được nên mỉm cười.

Nụ cười này còn tươi đẹp rạng rỡ hơn cả hoa nở giữa mùa xuân, khi khóe môi nàng cong lên, xe ngựa như chợt bừng sáng theo đó. Lục Nguyên nháy nháy mắt, cảm thấy chắc chắn là mình giận quá mất khôn rồi, sinh ra ảo giác.

Xe ngựa chạy thẳng ra ngoài thành. Tuy Úy Đông Đình đã dẫn người đi xa nhưng Vân Phỉ vẫn không dám khinh suất, kề sát con dao vào cổ Lục Nguyên, không dám lơ lỏng.

Nàng ngồi rất gần hắn, vào thời khắc quan trọng thế này nên cũng không màng tới chuyện ý tứ nữa, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào Lục Nguyên, đề phòng hắn bất ngờ kêu lên hoặc phản kháng.

Lục Nguyên lớn thế này rồi nhưng chưa bao giờ bị người ta nhìn một cách trắng trợn trong thời gian dài như thế, hơn nữa còn là một thiếu nữ xinh đẹp. Đôi mắt to trắng đen rõ ràng của nàng sáng lấp lánh, hồ thu trong veo ấy như mang theo độ ấm, làm hắn dần dần cảm thấy mặt mình cũng nóng lên.

Hắn mất tự nhiên nên quay mặt đi, muốn tránh đi ánh nhìn chăm chú của nàng. Nhưng hắn chỉ vừa nhúc nhích thì Vân Phỉ đã quýnh quáng, căng thẳng quát nhỏ: “Đừng nhúc nhích, quay mặt qua đây.”

Hắn không có phản ứng gì.

Vân Phỉ vươn tay nắm lấy cằm hắn, vặn mặt hắn qua không chút khách khí.

Những ngón tay nõn nà của thiếu nữ đặt trên cằm giống như là bàn ủi, làm gương mặt anh tuấn của Lục Nguyên đỏ và nóng lên. Hắn chưa từng bị

https://thuviensach.vn

người khác giới sờ mặt như thế nên vừa thẹn vừa giận, đỏ mặt nói: “Cô làm gì vậy?”

Trong lúc tức giận, giọng của hắn có vẻ hơi lớn nên Vân Phỉ lập tức nói: “Đừng kêu!” May mà còn cách màn che, giọng nói vẫn không thoát ra ngoài xe ngựa.

Lục Nguyên đành phải nhỏ tiếng: “Ta không kêu, cô đặt dao ra xa chút, ta không thích bị người ta uy hiếp.”

“Lục công tử yên tâm, ta tuyệt đối không làm công tử bị thương, ta chỉ muốn đi nhờ xe của công tử một chút mà thôi.” Để chứng minh mình là người tốt, không có ác ý, Vân Phỉ vội vàng thu hồi bộ dáng dữ dằn, nở một nụ cười vừa dịu dàng vừa nịnh nọt. Nàng chớp đôi mắt to tròn, nhẹ nhàng hỏi nhỏ: “Lục công tử có thể cho ta đi nhờ một đoạn không?”

Không mời mà cũng leo lên xe người ta cả buổi trời không chịu xuống, còn lấy dao ép buộc người ta, vậy mà còn nói chuyện kiểu này. Lục Nguyên hừ một tiếng, im lặng không đáp.

Vân Phỉ cười tươi tắn: “Vậy thì đa tạ Lục công tử.”

Lục Nguyên: “.....”

Khoảng hai khắc sau, xe ngựa tới trạm kiểm soát. Từ cửa sổ nhỏ trên xe ngựa nhìn ra, nàng thấy rõ bên ngoài có rất nhiều cấm vệ quân, kiểm tra từng người một đi ngang qua.

Vân Phỉ thấy thế thì quýnh lên. Vào thời khắc quan trọng này, Lục Nguyên không được lên tiếng. Nàng đưa tay ra vòng qua đầu hắn, dùng một tay bịt miệng hắn lại không chút khách khí.

Lục Nguyên vừa ngượng ngùng vừa lúng túng nên chỉ biết cứng người không dám nhúc nhích. Với tư thế này, hắn gần như bị nàng ôm vào lòng,

https://thuviensach.vn

không chỉ mũi và miệng đều chạm vào lòng bàn tay nàng mà thậm chí đầu hắn còn thoáng cảm giác được bộ ngực mềm mại của nàng.

Một mùi hương thoang thoảng cứ vây lấy hắn, giống như luồng hơi trong lồng hấp, nhanh chóng xông hắn đỏ cả mặt, người thì đầy mồ hôi, như muốn ngất đi.

Xe ngựa dừng lại, bên ngoài vang lên giọng nói của Lâu Tứ an. Chỉ nghe có người ân cần nói: “Lục công tử đi thong thả.”

Quả nhiên có tiền thì có thể sai khiến cả ma quỷ. Thậm chí còn không có người vén màn che xe ngựa của Lục Nguyên lên để nhìn một cái mà thấy giấy thông hành liền dễ dàng cho qua.

Xe ngựa lại xuất phát, rời xa trạm kiểm soát.

Cuối cùng Vân Phỉ cũng thở phào nhẹ nhõm vì trút được gánh nặng. Chỉ cần rời khỏi kinh thành là nàng được tự do.

Dưới lòng bàn tay nàng, Lục Nguyên ú ớ kháng nghị. Nàng vội vã buông tay ra, Lục Nguyên liên tục hít thở không khí rồi dùng ánh mắt vừa xấu hổ vừa giận dữ lườm nàng. Mặt hắn đỏ như là một quả trứng hỉ [1].

[1] Trứng dùng trong dịp đám cưới hoặc các ngày lễ, có màu đỏ rực

Vân Phỉ thầm lấy làm lạ, sao mặt hắn lại đỏ thế này? Thế là nàng thân thiết hỏi: “Sao sắc mặt của huynh khác thường thế, lúc nãy ta không có bịt mũi huynh kia mà?”

Lục Nguyên hừ nhỏ một tiếng, không chịu trả lời. Con dao sắc lạnh vẫn cứ để tại cổ hắn, hương thơm thoang thoảng kia thì cứ không ngừng lan tỏa ra từ tay áo nàng. Rõ ràng là mùi hương rất nhạt, nhưng không biết sao hắn lại cảm thấy đầu choáng mắt hoa, tim đập không yên.

https://thuviensach.vn

Đưa mắt nhìn xuống, những ngón tay cầm dao của nàng rất thon dài, trắng nõn như ngọc, đẹp như được điêu khắc từ ngọc mà thành. Lúc nãy hắn cũng bị một bàn tay che miệng, gần như là hôn lên bàn tay nàng. Vừa nghĩ đến đây, tim hắn tự dưng đập loạn nhịp.

Vân Phỉ vẫn cứ nhìn hắn chằm chặp, sợ hắn kêu lên hoặc giãy giụa. Bên trong ánh mắt dập dờn sóng nước, sáng long lanh kia như có một cái móc câu, chỉ cần nhìn vào một cái là sẽ bị nó hút vào trong đó.

Lục Nguyên như bị kinh hãi, vội vàng dời mắt đi không dám nhìn nữa. Nhưng cái móc câu kia như từ trong mắt nàng len lỏi vào mắt hắn, hơn nữa còn chạy dọc xuống, đi thẳng vào tim.

Thấy đã đi xa, cách trạm kiểm soát được một đoạn, Vân Phỉ mới thả con dao xuống, cười với hắn: “Đa tạ Lục công tử, lúc nãy đã đắc tội, mong công tử lượng thứ cho.”

Nàng đã chuẩn bị tâm lý, vừa lấy con dao ra là Lục Nguyên sẽ kêu toáng lên, bảo dừng xe lại, sau đó đá văng nàng ra ngoài.

Nhưng bất ngờ là Lục Nguyên không làm gì cả, chỉ đỏ mặt hừ một tiếng: “Có ai cầm dao tạ ơn người khác không?”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Không May Bị Bắt

Vân Phỉ ngẩn ra, sao tự nhiên hắn lại trở nên ôn hòa và dễ chịu thế. Lẽ nào vẻ cao ngạo của hắn bị con dao của nàng dọa chạy mất rồi sao?

Nàng thầm tức cười, vội vàng nói: “Xin lỗi, ta thật sự bất đắc dĩ.”

Vừa rồi hai người vẫn cố nói thật nhỏ tiếng, giọng nói lại bị át bởi tiếng vó ngựa nên không bị phát hiện. Bây giờ đã qua trạm kiểm soát, giọng của Lục Nguyên và Vân Phỉ đều bất giác to hơn rất nhiều.

Chiều mùa hạ, thời tiết nóng bức, Lục Nguyên vén màn xe ngựa lên, Vân Phỉ cất dao vào trong bao da được đeo trên cẳng chân, kéo váy cho nghiêm chỉnh.

Lâu Tứ An thấy màn được vén lên thì len lén nhìn vào, lòng thầm lấy làm lạ. Không biết lúc nãy trong xe xảy ra chuyện gì mà vị tiểu thư này thần sắc như thường còn công tử nhà mình thì lúng túng như thế.

Vân Phỉ thành khẩn nói cảm ơn Lục Nguyên: “Lục công tử, sau này nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp huynh.”

“Không cần.”

Vân Phỉ cảm thấy có lẽ mình sẽ không có cơ hội gặp lại hắn nữa, nghĩ ngợi một chút, cảm thấy báo đáp ngay tại chỗ thì tốt hơn. Tuy trên người nàng có mang theo ngân phiếu nhưng nghĩ lại thì Lục Nguyên là người giàu có, chắc sẽ không thèm chút tiền nhỏ nhoi của mình cho nên tháo chiếc

https://thuviensach.vn

vòng ngọc trên cổ tay ra, dâng hai tay cho hắn: “Mong công tử không chê chiếc vòng ngọc này.”

Lục Nguyên không thèm nhìn lấy một cái, vẫn nói câu đó: “Không cần.”

Tốt quá, nàng sớm biết hắn là kẻ có tiền, không thèm thứ này mà. Vân Phỉ đeo chiếc vòng vào tay trở lại.

Cái vòng này là do Úy Đông Đình tặng nàng, giá trị không nhỏ, trước khi đi nàng cố ý đeo nó trên người. Trừ ngân phiếu, đây gần như là thứ có giá trị nhất trên người nàng. Nói thật, nàng còn hơi tiếc đây.

Thấy vẻ keo kiệt bủn xỉn của nàng, Lục Nguyên không nhịn được mà hừ một tiếng thật mạnh. Nói cảm ơn mà không có chút thành ý nào cả, thì ra là nói cho có.

Vân Phỉ thấy xe đi về hướng bắc thì hỏi: “Lục công tử đang định về Sơn Tây sao?”

Lục Nguyên ừ một tiếng, ngừng lại rồi nói tiếp: “Nhà ta ở Tấn Thành.”

Vân Phỉ mỉm cười: “Vậy sao công tử lại xuất phát trễ như vậy, e là hôm nay không đến được Tấn Thành.”

“Ta phải ở lại Mạnh Tân một đêm, còn có hai cửa hàng ở Mạnh Tân phải thị sát.”

Vân Phỉ cười tươi tắn: “Thì ra Lục công tử cũng hay nói chuyện, ta cứ tưởng công tử là người tiếc lời nói như vàng.”

Lục Nguyên ngẩn ra, lúng túng hỏi: “Cô... trước đây cô gặp ta rồi sao?”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ cười dịu dàng: “Đúng vậy, ta gặp công tử hai lần, ấn tượng khó phai, gặp công tử lần đầu tiên là liền nhớ mãi.” Nàng thầm nghĩ, người kiêu căng ngạo mạn như ngươi, ai mà không nhớ chứ? Có điều nghĩ như thế, nhưng nụ cười trên mặt vẫn cứ ngọt ngào tươi tắn, đôi mắt như một dòng nước suối, trong đó có rất nhiều gơn sóng, giống như những cái vòng, có thể trói chặt ánh nhìn của người đối diện.

Lần đầu tiên gặp đã nhớ kỹ mình! Có ý gì đây chứ? Vừa gặp đã thương sao? Không phải vậy chứ? Mặt Lục Nguyên lại đỏ như tôm luộc, không dám nhìn vào mắt nàng, tim thì bắt đầu đập thình thịch.

Chắc do trời nóng quá nên bị say nắng rồi. Hắn ngửa mặt đón gió, rồi ngồi thật ngay ngắn. Không biết tại sao bị nàng ôm có một chút mà cả người hắn bỗng trở nên khác thường, tim cứ đập thình thịch rồi loạn nhịp cả lên, cảm xúc cũng không tự chủ được, vừa vui vừa giận, rất bất thường.

Hai bên đường toàn là ruộng lúa, bên trong là những mầm mạ xanh mơn mởn chạy dài hút tầm mắt, làn gió mang theo mùi hương ngan ngát trong lành của cỏ cây. Cảnh trí nông thôn dân dã này làm trái tim thấp thỏm phập phồng suốt hai tháng nay của Vân Phỉ cũng trở nên bình yên. Nàng đã rời khỏi kinh thành, thoát khỏi cái lồng son đầy áp bức kia.

Đáng tiếc, sự thích chí này không duy trì được bao lâu thì bụng của nàng đã sôi ùng ục. Mấy người Lục Nguyên vì phải xuất phát nên đã ăn cơm trưa sớm, còn Vân Phỉ thì bụng vẫn trống trơn, ngay cả ly trà trong quán trà Lục Vũ cũng chưa kịp uống. Lúc nãy qua trạm kiểm soát, tâm lý hồi hộp nên cũng không phát hiện mình đói, bây giờ mới phát hiện mình vừa đói vừa khát.

Nàng vốn định cố nhịn nhưng bụng cứ kháng nghị không chút khách khí. Nàng vừa ngượng ngùng vừa bối rối, thầm hy vọng âm thanh bất lịch sự này bị át bởi tiếng lộc cộc của xe ngựa.

https://thuviensach.vn

Lén đưa mắt nhìn, Lục Nguyên đang ngồi ngay ngắn, chắc là không nghe thấy. Nàng thầm thở phào, đưa tay lên bụng, nhấn mạnh vài cái.

Nhưng một lúc sau, Lục Nguyên lặng lẽ lấy một cái hộp giấy được gói cẩn thận từ sau lưng ghế dựa ra, đẩy tới trước mặt nàng rồi tiếp tục duy trì trạng thái ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh ấy.

Vân Phỉ vừa thấy mấy chữ 'mỹ vị' được viết trên hộp giấy thì lập tức ngượng chín cả mặt. Đây là cửa hàng điểm tâm khá nổi tiếng ở kinh thành, Úy Đông Đình từng nhiều lần mua cho nàng những món điểm tâm trong ấy. Có thể thấy được cái túi giấy này chính là thức ăn vặt Lục công tử mang theo để ăn trên đường.

Tuy hắn có lòng tốt nhưng làm như vậy quả thật khiến Vân Phỉ thêm ngượng ngùng. Vân Phỉ cố giữ bình tĩnh nhận lấy cái hộp, đỏ mặt nói cảm ơn.

Mở cái hộp giấy ra, bên trong có đậy một tờ giấy dầu, một hương vị ngọt ngào bay vào mũi. Bên trong là những món điểm tâm khác nhau như mứt quế hoa, mứt táo, mứt khoai từ... đủ các màu sắc vào sắp xếp đẹp mắt. Vân Phỉ lấy từ trong tay áo ra một cái khăn tay, bao một miếng mứt quế hoa, bỏ vào miệng.

Lẽ ra, Vân Phỉ đang ăn thì không nên nhìn, nhưng không gian trên xe ngựa chỉ có thế, hai người lại ngồi đối diện nên ánh mắt của Lục Nguyên lại bất giác lướt qua lướt lại trên mặt nàng.

Hắn phát hiện, tướng ăn của nàng vô cùng tao nhã, trong từng cử chỉ đều lộ ra vẻ nho nhã quý phái, khác hẳn với dân thường, nhưng nàng lại nói một thân một mình tới kinh thành nương nhờ họ hàng. Hắn bỗng thấy tò mò về thân thế của nàng nhưng lại không tiện hỏi, chỉ âm thầm đoán già đoán non. Đoán cả buổi trời vẫn không có kết quả, ngược lại càng thấy tò mò hơn.

https://thuviensach.vn

Tuy Vân Phỉ rất đói nhưng cũng ngại ăn ngấu nghiến trước mặt Lục Nguyên, hơn nữa không có nước trà, điểm tâm hơi khô nên nàng chỉ ăn hai miếng rồi lại đóng hộp lại, gói gém cẩn thận trả lại cho Lục Nguyên, nhẹ nhàng nói tiếng cảm ơn.

Lục Nguyên nhận lấy cái hộp, thầm nghĩ sao ăn còn ít hơn con mèo Ba tư của A Kim thế này?

“Vậy cô định đi đâu?”

Vân Phỉ tưởng hắn không thích cho mình đi nhờ xe nên vội vàng cười trả lời: “Tới Mạnh Tân ta sẽ xuống xe ngay.”

“Sau đó thì sao?” Hỏi xong, Lục Nguyên cảm thấy mặt nóng lên, dời mắt đi một cách không tự nhiên, cố làm ra vẻ thờ ơ không quan tâm gì cả, nhưng tai thì cứ dỏng lên nghe nàng nói chuyện.

“Ta còn có người thân ở Trường An, muốn đến đó nương tựa.”

“Không được, bây giờ Tần Vương đang đánh nhau với triều đình, Trường An bị bao vây từ lâu rồi, binh mã loạn lạc, cô lại một thân một mình, tốt nhất là đừng đi nữa.”

Đương nhiên là Vân Phỉ sẽ không đi Trường An, chẳng qua là thuận miệng trả lời Lục Nguyên mà thôi. Nàng nghĩ sau khi mình mất tích, nếu Úy Đông Đình nghĩ là nàng bị thuộc hạ của Tần Vương bắt cóc thì nhất định sẽ điều tra theo hướng đi Trường An. Nếu y nghi ngờ nàng nhân cơ hội này rời khỏi kinh thành về Kinh Châu thì nhất định sẽ lần theo hướng nam để tìm nàng. Cho nên hai hướng tây và nam, tạm thời nàng không thể lộ diện.

Thế là nàng tính cùng Lục Nguyên đi Mạnh Tân, chắc chắn Úy Đông Đình sẽ không ngờ được là nàng lại đi lên hướng bắc, hơn nữa còn trốn ở Mạnh Tân - nơi cách kinh thành rất gần. Ở lại Mạnh Tân vài ngày, đợi

https://thuviensach.vn

chuyện tạm lắng xuống thì sẽ xuống nam về Kinh Châu, để tránh cho giữa đường bị người ta chặn lại, phí mất bao nhiêu công sức tính toán.

Vì thế, Vân Phỉ nói với Lục Nguyên: “Tạm thời ta còn chưa nghĩ ra được phải đi đâu, ở lại Mạnh Tân vài ngày rồi tính sau.”

Lục Nguyên gật đầu, không biết sao trong lòng lại cảm thấy mất mát.

Xe ngựa chạy về phương bắc, hướng về phía Mạnh Tân.

Đang mùa hè, Bắc Mang Sơn được bảo phủ bởi một màu xanh bạt ngàn, cả núi non trải một màu xanh biếc um tùm. Thỉnh thoảng trên đầu lại có vài chú chim nhỏ không biết tên bay qua, để lại vài tiếng hót du dương lanh lảnh. Mặt trời dần chuyển sang hướng tây, ráng chiều phía chân trời đỏ rực, đẹp vô cùng, những tia nắng đỏ vàng chiếu rọi cánh rừng bên đường, xuyên qua kẽ lá tạo thành những vệt sáng li ti màu vàng kim lấp lánh.

Vân Phỉ đang say sưa ngắm nhìn thì bỗng nhiên nghe được những tiếng động lộc cộc lộc cộc, đưa mắt nhìn thì thấy từ trên sườn dốc phía trước có mấy khối gỗ to tròn đang lăn về phía xe ngựa.

Lâu Tứ An vội vàng nói: “Mau tránh đi.”

Xa phu lập tức ghìm cương lại, xe ngựa giật mạnh một cái, người Vân Phỉ loạng choạng, nhào vào lòng Lục Nguyên. Hắn vô thức giơ hai tay ra đón đỡ nàng, nhưng khi tay vừa chạm vào áo nàng thì bỗng rụt lại như bị điện giật, đành trơ mắt nhìn nàng lao đầu vào vách, ui da một tiếng rồi ôm trán. Hắn lại vội vội vàng vàng đỡ nàng dậy.

Tám tùy tùng bên ngoài vội xuống ngựa ngăn những khối gỗ lại để nó không đụng trúng xe ngựa. Đột nhiên, một khối gỗ bỗng nổ bùm một tiếng thật to, tám người vội vàng bay người né tránh. Ngay sau đó, mấy khối gỗ kia liên tục nổ lùm bùm, phía trước xe ngựa lan tỏa một luồng khói màu xanh lục dày đặc, một mùi hương gay mũi xông vào làm Vân Phỉ ho khù

https://thuviensach.vn

khụ, bên tai là tiếng ngựa hí vang trời và tiếng hét kinh hoàng của mấy tùy tùng.

“Mau bảo vệ công tử!”

Trong lúc hoảng loạn, nàng chỉ nghe thấy câu này, trước mắt là khói xanh mù mịt, gần như không thể hít thở, nàng bị khói làm ngất đi.

Không biết qua bao lâu, Vân Phỉ đột nhiên tỉnh lại.

Mở mắt ra, nàng mới phát hiện tay chân mình bị trói chặt, bị ném trong một căn phòng rộng rãi và sạch sẽ. Nàng vội vàng giãy giãy cố bứt dây thừng ở cổ tay, nó được buộc rất chặt, hoàn toàn không bứt ra được.

“Đừng phí sức nữa.” Sau lưng vang lên tiếng của Lục Nguyên, nàng quay đầu lại nhìn thì thấy hắn cũng bị trói chân tay, nhưng hình như tỉnh táo hơn nàng một chút.

“Lục công tử, có phải huynh có kẻ thù gì đó không?” Phản ứng đầu tiên của Vân Phỉ chính là lần bị bắt này không phải do thân phận của nàng bị bại lộ mà là do hắn.

Lục Nguyên im lặng một lát, rồi nghiêm túc trả lời: “Không biết nữa.”

Vân Phỉ: “.....” Nàng không khỏi bội phục sự trấn tĩnh của hắn, lúc này bị người ta bắt cóc mà vẫn có thể duy trì vẻ ngạo mạn và lạnh nhạt kia, giống như là đã quen với tình cảnh này vậy.

Nàng không nhịn được, hỏi: “Có phải trước đây huynh từng bị bắt cóc rồi không?”

Lục Nguyên gật đầu: “Sao cô biết? Năm bảy tuổi ta cũng bị bắt cóc một lần, bị ném trong sơn động, lần này là lịch sự lắm rồi đó.” Hắn quan sát

https://thuviensach.vn

cách bài trí trong căn phòng, khen ngợi: “Căn phòng này vừa sạch sẽ vừa thông thoáng, lại sáng sủa, bài trí cũng rất hay.”

Vân Phỉ: “.....”

Từ đồ đạc làm bằng gỗ đàn và những vật trang trí bằng gốm sứ và ngọc cho thấy, khiếu thẩm mỹ của chủ nhân nơi này không tồi, hơn nữa còn khá giàu có.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài đã hơi chập tối, không ngờ nàng hôn mê hơn một canh giờ. Bên ngoài căn phòng rất im ắng, không nghe được tiếng xe ngựa hay tiếng người, cho thấy căn phòng này nằm tại một nơi yên tĩnh hẻo lánh. Mặc kệ vì lí do gì mà bị bắt cóc, việc cấp bách trước mắt là phải chạy trốn. Vân Phỉ lắng nghe tiếng động ở bên ngoài, nói nhỏ: “Huynh lấy con dao của tôi ra đi.”

Lục Nguyên ngẩn người: “Dao của cô không bị soát đi sao?”

Vân Phỉ gật đầu: “Có lẽ vì ta là nữ tử, bọn họ không ngờ sẽ mang theo vũ khí nên không lục soát người.”

Lục Nguyên mừng rỡ: “Dao ở đâu?”

“Trong váy của ta, cột trên chân ấy.”

Trong váy, trên chân... nụ cười của Lục Nguyên dần cứng lại, hắn xấu hổ đỏ mặt: “Tay chân ta đều bị trói, làm sao mà lấy?”

Vân Phỉ nhìn hắn, mặt không đổi sắc: “Huynh có thể dùng miệng để kéo ra.”

Lục công tử đỏ bừng cả mặt, không biết nói gì...

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Trong Chốn Nguy Nan

Vân Phỉ thấy hắn không định hành động thì hơi sốt ruột. Thời gian cấp bách, làm gì có cơ hội để rề rề rà rà, thẹn thùng nhăn nhó nói mấy chuyện phi lễ chớ làm, phi lễ chớ nhìn chứ. Tính mệnh mới là thứ quan trọng nhất, nhân lúc không có ai canh giữ ở đây, mau chóng chạy trốn mới là trọng yếu.

Bây giờ đã đến lúc ăn cơm chiều, Vân Phỉ đoán rằng có thể bọn bắt cóc thấy nàng và Lục Nguyên còn chưa tỉnh nên ăn cơm trước, một lát nữa thôi sẽ qua đây, thế mà Lục Nguyên còn đỏ mặt, lề mề.

Vân Phỉ lập tức quyết đoán, thay đổi bộ mặt ôn hòa dễ mến thành bộ mặt dữ dằn: “Thể diện quan trọng hay tính mệnh quan trọng hơn? Ta không để ý thì huynh ngại cái gì, mau ngậm váy kéo lên.”

Giọng điệu này giống như là đang sai con chó săn trong nhà: đi, ngậm khúc xương kia mang lại cho ta.

Mặt Lục công tử càng thêm đỏ, hắn rối tinh rối mù. Nhưng tay chân bị trói, cũng chỉ còn miệng là có thể động đậy. Trong tình thế bất đắc dĩ, hắn đành bất chấp tất cả mà nằm xuống, cúi đầu ngậm váy Vân Phỉ kéo lên trên.

Trên cẳng chân của Vân Phỉ có cột một mảnh vải, con dao được cắm trong đó.

Con dao để sát vào chân nàng, nhiệm vụ khó khăn này đúng là khiến hắn xấu hổ đến không còn mặt mũi nào nữa. Mùa hè nên nàng mặc quần áo

https://thuviensach.vn

mỏng, cách một lớp quần bằng lụa trắng, hắn không chỉ cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nàng mà còn thoáng ngửi thấy mùi hương của thiếu nữ, giống hệt như mùi hương trong ống tay áo nàng, khiến trái tim hắn đập loạn xạ, đầu choáng mắt hoa, sao bay đầy trời.

Vân Phỉ đẩy hắn một cái thật mạnh, ý bảo nhanh lên. Hai, hắn không ngất đi đã là may lắm rồi đó.

Hắn ngậm con dao, dùng sức rút ra ngoài. Hơi thở gấp gáp phả lên chân Vân Phỉ. Nàng vốn sợ ngứa, cộng thêm thấy bộ dạng nhe răng cắn dao của hắn, không còn giống một công tử phú quý, mắt để trên đầu, kiêu căng ngạo mạn nữa mà giống một con chó đang ngậm xương hơn, thì không nén được cười. Nhưng không dám cười thành tiếng nên đành cố nhịn, người run run cả lên làm con dao chọt vào mũi hắn, đau đến ứa nước mắt.

Lục Nguyên vác bộ mặt đỏ như trứng hỉ, hai mắt rưng rưng mà nhìn nàng: “Cô đừng nhúc nhích.”

Vân Phỉ cắn môi, gật đầu, cố nén cười.

Lục Nguyên ngậm con dao, cố sức kéo ra ngoài. Đáng tiếc là sức của răng có hạn nên hắn vẫn chưa rút con dao ra được thì đã nghe tiếng nói chuyện từ bên ngoài vọng vào.

“Bích yên đạn này đúng là tốt, không tốn một đao một kiếm nào đã làm bọn họ hôn mê, đỡ phải mất công chém chém giết giết.”

“Vẫn là nhờ kế sách của đương gia, tám tên thuộc hạ của Lục Nguyên có võ công cao cường, nếu thật sự đánh nhau thì chưa chắc chúng ta đã dễ dàng bắt được.”

“Chắc bây giờ bọn họ đã tỉnh rồi.”

https://thuviensach.vn

Thấy có người đến, Lục Nguyên vội vả nhả con dao ra rồi kéo váy nàng xuống. Vân Phỉ trong cái khó ló cái khôn, cuộn chân phải xuống dưới, dùng chân trái che con dao.

Cửa phòng được mở ra, mấy tên đàn ông huỳnh huỵch đi vào. Bọn chúng mặc quần áo đen, đứng dàn hàng trước mặt hai người khiến Vân Phỉ lập tức có cảm giác như mây đen kéo tới.

Vân Phỉ thấy căng thẳng, không khỏi nhìn về phía Lục Nguyên.

Đáng tiếc, mấy người này vừa tiến vào thì không nhìn Lục Nguyên mà chỉ chăm chú nhìn nàng, hơn nữa còn bàn tán trước mặt nàng một cách trắng trợn, không hề nể nang gì.

“Cô ta là ai? Nha hoàn của tiểu tử này sao?”

“Trông cách ăn mặc cùng dung mạo thì không thể là nha hoàn được, chắc là tiểu nương tử của hắn rồi.”

“Nói bậy, tiểu tử này còn chưa thành thân, ta thấy có lẽ là tình nhân ở kinh thành.”

Bọn đàn ông trong phòng bắt đầu cười ha hả.

Vân Phỉ vừa thẹn vừa tức giận, nếu không phải tay chân bị trói, nàng đã muốn nhà tới đánh người. Lục Nguyên cũng đỏ mặt, nhưng trong lòng thì lại cảm thấy hơi ngọt ngào.

Trong lúc giận dữ, Vân Phỉ thầm thở phào. Xem ra nàng đoán không sai, mục tiêu bắt cóc lần này không phải nàng mà là Lục Nguyên. Chẳng qua tại nàng quá xui, bị bắt đi luôn.

Cả đám đang cười cợt thì đột nhiên nghe thấy ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân không nhanh không chậm, thong thả ung dung.

https://thuviensach.vn

Tiếng cười trong phòng đột nhiên im bặt, mấy người này lập tức đứng ngay ngắn ngay tại cửa, giống hệt như đang cung nghênh thánh giá.

Vân Phỉ không khỏi nhìn ra ngoài, đáng tiếc bị bình phong chạm trổ của phòng khách ngăn cản tầm nhìn nên chỉ nghe tiếng không thấy người.

Tiếng bước chân ấy từ từ mà đến làm người ta không khỏi nín thở. Lần đầu tiên trong đời, Vân Phỉ cảm thấy tiếng bước chân của một người lại êm như vậy, giống như là trong gió có người gõ vào thanh trúc vậy.

Nàng không nhịn được muốn đứng lên nhìn chủ nhân của tiếng bước chân này. Cuối cùng, ngoài cửa xuất hiện một người chân đi guốc mộc. Vân Phỉ ngẩn ra, tên cướp này hoàn toàn khác hẳn với những gì nàng tưởng tượng.

Hắn có dáng người co lớn, mặc một chiếc áo trắng rộng thùng thình, dưới vạt áo có hình vài nhánh trúc lơ phơ theo kiểu thủy mặc, tóc cài một cây trâm gỗ trầm hương, chân đi guốc mộc. Cách ăn mặc thanh nhã xuất trần này giống như là một ẩn sĩ không nhuốm bụi trần. Trên người hắn không có chút hương vị của kẻ cướp, chỉ cảm thấy cực kỳ thoát tục.

Mọi người chắp tay hành lễ, cung kính gọi hắn là trang chủ.

Trang chủ? Vân Phỉ nhìn hắn không chớp mắt, rốt cuộc thì người này bao nhiêu tuổi?

Từ da thịt săn chắc tươi trẻ cho thấy hắn giống như một người còn trẻ, nhưng bộ râu quai nón lại che hết nửa gương mặt nên không nhìn ra tuổi tác, có thể là hai mươi, cũng có thể là ba mươi, hoặc là bốn mươi.

Nếu hắn là một đại thúc dũng mãnh thì thôi cũng được, đằng này lại có một đôi mắt hoa đào hơi xếch lên, ánh mắt sáng rực như sao, khi hắn nhìn ngó xung quanh mà cũng toát lên vẻ phong lưu.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt đẹp thế mà lại phối hợp với bộ râu quai nón thô kệch thì quả thật không được hài hòa. Khi Vân Phỉ nhìn vào mắt hắn, thậm chí có một ảo giác rằng nó còn mạnh hơn cả thần tiên túy, nhìn thêm chút nữa chắc sẽ chìm đắm trong ấy.

Hắn khoanh tay bước tới, nhìn nàng với vẻ hứng thú: "Cô nhìn đủ chưa?"

Lúc này Vân Phỉ mới ý thức được mình đã nhìn hắn trong thời gian khá dài cho nên lập tức cúi đầu. Nhưng bây giờ giả vờ sợ hãi cũng đã muộn, giả ngốc hoặc giả háo sắc còn hơn. Nói thật, giả háo sắc là nàng quen thuộc nhất, bởi vì trước kia mỗi lần nhìn thấy cha nàng là mẹ nàng lại có ánh mắt và nụ cười ngây ngẩn ấy.

Hắn khom người xuống quan sát nàng: "Lạ thật, cô bị bắt cóc mà không sợ hãi ư?"

Vân Phỉ lập tức ngẩn đầu lên, cười mê mẩn: "Bởi vì trang chủ không giống kẻ cướp, cũng không giống người xấu."

Hắn cảm thấy nàng thú vị, nhướng mày mỉm cười: "Cô định nói ta rất đẹp sao?"

Tim Vân Phỉ như nhói lên. Sao hắn lại cười như vậy. Đôi mắt ấy cong cong như vầng trăng, sáng rực như sao, đa tình quyến rũ như sắp có cánh hoa đào bay ra.

Vân Phỉ lập tức tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc và chân thành, ca ngợi: "Trang chủ đẹp như tiên trên trời, thanh nhã thoát tục."

Nàng nghĩ thầm, may mà hắn không phải nữ nhi, nếu không chính là họa thủy mất. Nhưng sao hắn lại để râu quai nón? Mắt hoa đào và râu quai nón, không hài hòa chút nào cả. Vân Phỉ có mắt thẩm mỹ cao, ước gì có thể xách dao xông tới cạo phắt bộ râu ấy đi.

https://thuviensach.vn

Nhưng hình như câu này khen chưa đúng chỗ nên hắn bất mãn bĩu môi: “Hai câu này không có gì mới, không chân thành chút nào.”

Vân Phỉ lập tức tỏ vẻ thành khẩn hơn nữa “Trang chủ, tiểu nữ tài thô học thiển, trong đầu chỉ có hai câu này là có thể xứng với phong thái tuyệt thế vô song của trang chủ.”

Hắn vuốt cằm, hài lòng cười: “Lời khen này đặc biệt hơn, ta thích.”

Vân Phỉ thầm run một cái, nhưng vẫn cứ cười nịnh nọt: “Trang chủ anh mình.”

Hắn hài lòng hỏi: “Cô tên là gì?”

“Tiểu nữ tên là Tô Vân. Tôi và Lục công tử không quen biết nhau, vì trên đường đi không nổi nữa nên mới nhờ xe của Lục công tử. Xin trang chủ giơ cao đánh khẽ, thả tôi đi.”

Lục Nguyên giả vờ không quen biết nhưng trái tim thì vỡ thành ngàn mảnh.

Trang chủ thờ ơ vẫy vẫy ống tay áo vốn không có chút bụi nào, thuận miệng nói: “Vất vả lắm mới bắt được người, sao có thể tùy tiện thả ra được. Cô có tiền chuộc không?”

Tiền chuộc? Vân Phỉ cười hùa theo: “Trang chủ, thật không dám giấu, tôi đến kinh thành để nương tựa người thân nhưng người thân đã dọn đi nơi khác. Tôi lại gặp phải kẻ xấu, nếu không nhờ Lục công tử ra tay cứu giúp thì tôi đã rơi vào tay bọn buôn người rồi. Xin trang chủ rủ lòng từ bi thả tôi đi.”

“Phải làm sao đây? Nếu không có tiền chuộc thì bọn ta đều giết con tin.” Hắn nói mấy chữ giết con tin nghe có vẻ nhẹ nhàng lắm, giống như là giết con kiến vậy.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nghe mà toát cả mô hôi lạnh, vội vàng nói: “Đại vương tha mạng, trên người tôi còn chó chút bạc.” Nàng vốn nghĩ nói vài câu dễ nghe, nịnh nọt chút đỉnh là có thể thoát nạn. Nay đã không thành thì giữ mạng quan trọng hơn, ngân phiếu gì đó mai mốt còn sống kiếm lại sau. Giao ra hết, chỉ cần còn mạng là được.

Trang chủ liếc nàng một cái: “Có đủ mười vạn lượng không?”

Mười vạn! Trước mắt Vân Phỉ tối sầm lại, cười gượng: “Trang chủ nói đùa rồi, tôi làm gì có nhiều bạc thế chứ!”

Trong đôi mắt đào hoa lập tức hiện lên mấy chữ: khố rách áo ôm. Hắn không để ý tới nàng nữa và vỗ vai Lục Nguyên: “Lục công tử đừng sợ, ta chỉ muốn ít tiền chuộc mà thôi, sẽ không làm hại đến công tử.”

Lục Nguyên lạnh lùng nói: “Ngươi muốn bao nhiêu?”

Trang chủ cười nhạt: “Chuyện này hả, ta đang phái người đi đàm phán với cha cậu, Lục công tử cứ yên tâm ở lại sơn trang nghỉ ngơi vài ngày.” Hắn đứng dậy, tính dẫn người ra ngoài.

Vân Phỉ vội vàng nói: “Trang chủ, tôi thì sao?”

Hắn quay người lại, thờ ơ liếc nhìn nàng một cái: “Nếu cô không có tiền chuộc thì đành phải bị giết thôi.”

Vân Phỉ lập tức lạnh cả sống lưng, vội vàng nói: “Trang chủ tha mạng, tuy tôi không có mười vạn lượng nhưng cũng còn mấy trăm lượng, cái vòng này của tôi cũng rất có giá, trang chủ có thể lấy đi.” Nàng ngậm đắng nuốt cay trốn khỏi kinh thành, nếu tự dưng chết trong tay bọn cướp này thì đúng là oan uổng mà.

Hắn ngoảnh mặt làm ngơ, cất bước ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ vội vàng gọi lại: “Trang chủ giết tôi thì cũng không được lợi gì, chi bằng giữ tôi lại làm việc cho trang chủ, chuyện gì tôi cũng làm được hết, ăn lại ít nữa.”

Đôi guốc mộc của trang chủ vẫn cứ bước đi chậm rãi, ngay lúc Vân Phỉ sắp tuyệt vọng thì hắn đột nhiên ném lại một câu: “Trong thoáng chốc mà sơn trang có thêm nhiều người ăn, nhà bếp cũng thiếu nhân công.”

Vân Phỉ cảm kích đến rơi nước mắt, vội vàng tạ ơn: “Đa tạ trang chủ đã không giết, tôi nhất định ra sức làm việc để báo đáp trang chủ.”

Trang chủ quay đầu sang nói với một người hơi lùn: “Khánh Sơn, phải chăm sóc Lục công tử cho kỹ đấy. Còn tiểu nha đầu tên Tố Vân này thì cứ dùng để sai vặt trước đã, nếu không được việc thì chôn xuống gốc cây làm phân bón cho hoa.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đồng Cam Cộng Khổ (1)

Khánh Sơn đi theo sau, hỏi nhỏ: “Trang chủ, dùng cô ta yên tâm được không?”

Trang chủ khoanh tay, từ tốn nói: “Cô ta và Lục Nguyên không đi chung, khi Lục Nguyên đi không hề mang theo bất cứ cô gái nào, ta đã hỏi mấy tên tùy tùng, cô ta nửa đường đi nhờ xe. Bảo cô ta làm mấy việc vặt như giặt đồ rửa chén thì có gì mà không yên tâm.”

“Dạ, trang chủ.”

Vân Phỉ nghe được những lời này thì thầm nghiến răng. Đúng là một kẻ vừa độc ác vừa xấu xa.

Khánh Sơn bước tới cởi trói cho Vân Phỉ, sau đó gọi với ra bên ngoài: “Bánh trôi.”

Bên ngoài vang tên tiếng trả lời giòn giã, một nha đầu khoảng mười ba mười bốn tuổi bước vào. Cô nàng có khuôn mặt phinh phính, trắng trắng tròn tròn, đúng là rất giống một viên bánh trôi.

“Dẫn con nha đầu này ra sau, giặt đồ rửa chén gì thì cứ mặc sức mà sai nó làm.”

“Dạ.” Bánh trôi cười hiền hòa với Vân Phỉ, nhìn không hề giống với nha hoàn trong ổ cướp. Nụ cười hết sức ngây thơ chất phác, thật thà hiền hậu.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ kéo lại cái váy, lồm cồm bò dậy, xoa xoa cổ tay, khi ra khỏi phòng, nàng ngoái đầu lại nhìn Lục Nguyên một cái.

Mặt hắn xụ lại, vừa nhìn là biết đang giận dỗi. Vân Phỉ biết chắc chắn là do lúc nãy mình vội vã vạch rõ quan hệ với hắn và nịnh nọt trang chủ làm hắn phản cảm. Nhưng đại trượng phu phải biết co biết duỗi, hảo hán không ngại chịu thiệt trước mắt, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, chứ lấy trứng chọi đá thì có gì hay, nàng không làm được chuyện ngu ngốc ấy. Tùy cơ ứng biến, thông minh cơ trí mới là tấm giáp hộ thân của nàng.

Ra khỏi cửa phòng, nàng phát hiện căn phòng này nằm trong một tòa lầu hai tầng, hai phía đông tây còn có mấy căn phòng, sân vườn bài trí rất giản dị thanh nhã, cỏ hoa sum suê tươi tốt, dưới ngọn núi giả còn có một hồ nước xanh biếc, sen nổi bồng bềnh, bên trong có nuôi cá chép.

Trên đầu vang lên tiếng guốc mộc lạch cạch, Vân Phỉ ngẩng đầu nhìn lên hành lang lầu hai thì thấy có một bóng trắng xuất hiện. Xem ra vị trang chủ bề ngoài thanh thoát xuất trần, sáng như trăng sao nhưng bụng dạ thì nham hiểm độc ác kia ở tại lầu hai.

Căn phòng phía tây cửa được đóng chặt, bên ngoài còn có hai người đứng gác, Vân Phỉ nghi ngờ tám tên tùy tùng của Lục Nguyên và Lâu Tứ An bị nhốt trong ấy.

Bánh trôi mỉm cười hỏi nàng: “Cô bao nhiêu tuổi.”

“Tôi mười ba.” Vân Phỉ cảm thấy không nên nói thật tuổi của mình thì hơn. Một là vì cẩn thận, không muốn để lộ thân phận. Hai là bọn cướp này toàn là đàn ông, dù sao mười ba tuổi cũng còn là con nít, an toàn hơn mười sáu tuổi hơn một chút.

Bánh trôi lập tức hớn hở nói: “Vậy ta lớn hơn muội một tuổi.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ lập tức cười lấy lòng: “Mong Bánh trôi tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn, tỷ cứ gọi muội là Tiểu Vân.”

Chẳng bao lâu sau hai người đã đến nhà bếp phía sau, Bánh trôi gọi một đại thẩm đang ngồi nhặt rau ngoài cửa là mẹ.

Đại thẩm ngẩng đầu lên, đó là một khuôn mặt còn tròn hơn cả mặt của Bánh trôi, có vẻ hiền hậu dễ gần.

Bánh trôi chỉ vào Vân Phỉ, nói: “Đây là Tiểu Vân, trang chủ bảo muội ấy tới nhà bếp giúp chúng ta.”

Đại thẩm mặt tròn lau tay vào quần áo, mỉm cười nói: “Nhà chồng ta họ Thang, con cứ gọi ta là Thang thẩm.”

Vân Phỉ lập tức gọi một tiếng Thang thẩm thật ngọt ngào.

Trong bếp bay ra một mùi hương mê người. Vân Phỉ không được ăn cơm trưa, đói đến giờ nên không nhịn được mà ngóng vào bếp, lại còn không tự chủ được nuốt nước miếng một cái.

Thang thẩm nhìn là biết nàng đang đói nên vội nói: “Vào đây, trong bếp còn có cơm.” Nói xong bà liền chạy vào trong, múc một chén thịt kho củ cải và cầm một cái màn thầu ra.

Vân Phỉ mỉm cười nói cảm ơn, rửa tay xong thì nhanh nhẹn bưng cơm, ngồi trên băng ghế trước cửa bếp, bắt đầu ăn.

Thang thẩm ở bên cạnh nhìn, thầm nghĩ: tiểu cô nương này đúng là đẹp. Xinh tươi diễm lệ, hoạt bát lanh lợi, trên gương mặt chỉ bằng bàn tay có một đôi mắt long lanh như hồ nước, đôi mày cong cong đẹp như là lấy bút vẽ ra. Có điều Thang thẩm quen nhìn mấy gương mặt tròn nên cảm thấy Vân Phỉ quá gầy, e là gió thổi qua là bay mất, không chắc khỏe bằng con gái mình.

https://thuviensach.vn

Ăn cơm xong, Vân Phỉ cảm thấy người tràn trề sức lực, bữa cơm này ăn đúng ngon, chắc là do đói quá. Nàng thu dọn chén đũa, cười thật tươi hỏi: “Thang thẩm, có việc gì thì thẩm cứ mặc sức sai bảo nhé.”

Thang thẩm xua tay, cười nói: “Trong bếp cũng không còn việc gì nữa, ngày ba bữa mà thôi, đợi tối chút nữa thì nấu ít nước.”

“Vậy bây giờ con phải làm gì?”

“Đợi lát nữa mấy người trang chủ tắm rửa thì chúng ta nấu ít nước là được.”

Đang nói chuyện thì Khánh Sơn đi tới, nói lớn: “Bánh trôi, đưa ít cơm vào cho vị Lục công tử kia.”

Bánh trôi vội vàng dạ một tiếng rồi quay người vào bếp chuẩn bị.

“Khánh Sơn đại thúc.” Vân Phỉ gọi hắn lại, cười nịnh nọt: “Đại thúc, có cần đưa cơm cho mấy tùy tùng của Lục công tử không?”

Khánh Sơn ném cho một câu 'không cần' rồi xoay người đi mất.

Vân Phỉ thầm nghĩ: những người này thật tàn nhẫn, bỏ đói họ vì sợ họ sẽ có sức phản kháng. Bánh trôi xới cơm vào trong hộp, ra nhà trước đưa cơm cho Lục Nguyên. Vân Phỉ thì giúp Thang thẩm nấu nước.

Lúc nãy vì bảo vệ tính mạng, nàng nói khoác trước mặt trang chủ là chuyện gì cũng biết làm, thật ra nàng không biết gì hết. Chưa từng bước vào bếp nên ngay cả chuyện đơn giản nhất là chụm củi mà nàng cũng không biết làm thế nào.

Thang thẩm thấy nàng luống cuống chân tay thì không nhịn được mà hỏi: “Tiểu Vân à, ở nhà con không làm mấy việc này sao?”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ ngại ngùng gật đầu, nói nhỏ: “Nhà con vốn cũng được coi như giàu có, có người hầu làm mấy việc chân tay. Cách đây không lâu cha con quyết định chuyện hôn nhân của con, con không thích nên chạy tới kinh thành nương nhờ người thân, không ngờ lại gặp phải kẻ xấu, suýt nữa là bị bán. May mà có Lục công tử cứu giúp, còn tốt bụng cho con đi nhờ xe, ai ngờ bị bắt chung tới đây.”

Thang thẩm vốn mềm lòng nên lập tức an ủi: “Con đừng sợ, người ở trong này không xấu đâu, trang chủ rất rộng rãi, trừ ăn ở, mỗi tháng còn cho chúng ta mười lượng bạc.”

Vân Phỉ ngẩng đầu lên: “Thang thẩm, thẩm không phải người trong này ư?”

“Nhà ta ở tại một cái thôn dưới chân núi, mấy ngày trước có người vào thôn tìm người nấu cơm nên ta dẫn Bánh trôi lên đây.”

Vân Phỉ vừa chụm củi vừa nghĩ: thì ra Thang thẩm và Bánh trôi không phải là người của trang chủ mà là được mướn về làm việc. Xem ra không thể dò xét lai lịch của mấy người này từ Thang thẩm rồi. Nói không chừng sơn trang này là nơi bọn họ tạm thời chiếm dụng để tìm cơ hội bắt coc Lục Nguyên, đòi tiền chuộc.

Không lâu sau Bánh trôi liền xách hộp cơm về, bĩu môi giận dỗi: “Vị Lục công tử kia á, nói chuyện với hắn mà hắn cũng không thèm để ý, đúng là ghê gớm thật. Đưa cơm tới thì không ngó lấy một cái. Không ăn thì thôi, dù sao thì hắn đói chứ ai đói.”

Thang thẩm giật mình, lấy cái hộp mở ra xem, quả nhiên là cơm nước còn y nguyên không nhúc nhích. “Không ăn thì làm sao được chứ, đói cả đêm ngủ không được đâu.”

Đây mới là phong cách của Lục công tử mà. Vân Phỉ lau tay, thử thăm dò: “Nếu không thì để con đi khuyên huynh ấy cho.”

https://thuviensach.vn

Thang thẩm nói: “Phải, con và cậu ấy cùng đến đây nên quen thuộc hơn. Con ráng khuyên cậu ấy, người không thể thiếu cơm, sao phải để mình đói chứ.”

Vân Phỉ gật đầu, xách hộp cơm ra nhà trước.

Khánh Sơn và một người cao gầy đang canh trước cửa phòng Lục Nguyên, thấy Vân Phỉ đi tới thì ngẩn ra rồi quát: “Ai bảo cô qua đây?”

Vân Phỉ cười nịnh nọt: “Đại thúc, lúc nãy Bánh trôi nói Lục công tử không chịu ăn cơm cho nên tôi đến khuyên huynh ấy. Chẳng phải trang chủ nói phải chăm sóc Lục công tử cho kỹ sao?”

Người đàn ông cao gầy thấy nàng xinh đẹp thì không khỏi trêu đùa: “Không ăn thì thôi, đói một bữa cũng đâu có chết. Thế nào, cô đau lòng à?”

Vân Phỉ vừa xấu hổ vừa tức giận nhưng lại ngoan ngoãn không lên tiếng phản bác, chỉ cúi đầu, cắn môi, khiến cho người kia cảm thấy mình đang ăn hiếp một tiểu nha đầu nên hơi ngượng ngùng và không có hứng trêu nữa.

Khánh Sơn vẫy tay: “Cũng được, cô vào khuyên thử xem sao.” Nói xong, hắn đứng dậy mở khóa phòng ra, cho Vân Phỉ vào.

Trong phòng đã lên đèn, Lục Nguyên ngồi trên chiếc ghế dựa bên cạnh bàn trà, tay chân vẫn bị trói. Nhưng dù đang ở trong cảnh ngộ thê thảm thì khí chất ngạo nghễ trên người hắn vẫn không thay đổi, vẫn tạo cho người ta cảm giác sạch sẽ thanh thoát. Nghe cửa phòng có tiếng động nhưng hắn cũng không thèm ngước mắt lên nhìn, gương mặt anh tuấn lạnh như sắp đóng băng.

Vân Phỉ nhẹ nhàng bước tới trước mặt hắn, đặt hộp cơm lên bàn.

https://thuviensach.vn

Lục Nguyên vốn tưởng lại là nha đầu lúc nãy, nhưng khi trước mắt hắn xuất hiện đôi giày thêu màu khói xám có đính trân châu thì giật mình, định ngước đầu lên nhưng lại cố kìm nén.

Nàng và hắn vốn không quen biết, chẳng qua là đi nhờ xe mà thôi, tai nạn đến thì mạnh ai nấy lo, vội vàng vạch rõ giới hạn với hắn, không màng đến sống chết của hắn. Hắn càng nghĩ càng thấy giận, còn có một cảm giác đau lòng muốn chết nữa, đúng là không đâu vào đâu.

“Lục công tử, mau ăn cơm đi.” Vân Phỉ mở hộp cơm ra, đưa đũa tới cạnh tay hắn. Lục Nguyên lạnh mặt, không nhúc nhích, càng không để ý tới nàng.

“Có phải huynh sợ trong thức ăn có độc không? Huynh yên tâm, tôi đã ăn rồi, không sao đâu. Nếu không tin thì tôi ăn cho huynh xem.” Vân Phỉ nói xong thì gắp mấy miếng ăn cho hắn xem.

Lục Nguyên vẫn cứ thờ ơ, không thèm nhìn nàng một cái.

Vân Phỉ vẫn kiên nhẫn khuyên nhủ hắn: “Lục công tử, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ăn no rồi thì mới có sức nghĩ những chuyện khác.”

Lục Nguyên nghe thấy hai chữ thức thời thì không nhịn được oán giận trong lòng nữa, hừ một cái thật to: “Nếu nói tới thức thời thì có ai bằng cô đâu chứ.”

Vân Phỉ nghe hắn nói thế thì không giận mà còn mỉm cười: “Lục công tử, ta cũng rất có khí phách mà, chẳng qua là dùng vào lúc nào và chỗ nào mà thôi. Chẳng hạn như bây giờ, ta không có tiền chuộc, nếu có khí phách thì đã không còn mạng, ta không muốn bị chôn dưới gốc cây làm phân bón cho hoa đâu. Huynh xem, ta nói với họ vài lời ngon ngọt cũng không mất tiền, lại giữ được mạng, cớ sao mà không làm?”

https://thuviensach.vn

Lục Nguyên ngẩng đầu nhìn nụ cười dịu dàng trên mặt nàng, nỗi bực dọc liền tan biến. Nàng nói không sai, bây giờ rơi vào ổ cướp, có thể nghĩ ra cách bảo vệ mình là chuyện tốt, hắn cũng không bảo vệ được nàng. Nghĩ thế, hắn cảm thấy hơi hổ thẹn, cảm thấy mình tức giận là hơi nhỏ nhen.

"Lục công tử, ăn no rồi mới có sức, nếu không có cơ hội chạy trốn thì cũng không chạy nổi." Vân Phỉ thấy tay Lục Nguyên bị trói thì cầm lấy chén đũa, gắp một miếng thịt đưa tới trước miệng hắn. "Ta đút huynh ăn được không?"

Mặt Lục Nguyên đỏ lên, quay mặt đi chỗ khác.

Vân Phỉ cười phì: "Có phải huynh thấy ngượng vì được ta đút không?"

Lục Nguyên càng thấy ngượng hơn, nói nhỏ: "Ta không đói."

"Bớt giỡn đi, huynh là thần tiên sao chứ?" Vân Phỉ liếc hắn một cái, nhét miếng thịt vào miệng hắn mà không hề do dự. Lục Nguyên ngượng đến chín cả mặt. Hắn đã quen ăn sơn hào hải vị, thế mà khi ăn miếng thịt kho bình thường này lại cảm thấy đúng là mỹ vị.

Vân Phỉ đứng trước mặt hắn, kiên nhẫn đút hắn ăn cơm. Lục Nguyên cũng không rõ lúc này trong lòng mình cảm thấy thế nào. Tay áo nàng tỏa ra một mùi hương thoang thoảng, thắt lưng nàng thon thả, mềm mại mà rất thẳng. Hắn cảm thấy hết sức xấu hổ, nhưng cũng cảm thấy rất dễ chịu. Bởi vì có nàng bên cạnh, hình như bị trói cũng không còn là chuyện khó chịu nữa.

Vân Phỉ đợi Lục Nguyên ăn cơm xong mới dè dặt hỏi: "Lục công tử, thứ cho ta hỏi thẳng, nhà huynh có giao nổi tiền chuộc không?"

Lục Nguyên không khỏi bật cười: "Cô biết ta là ai không?"

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên ta biết huynh là ai, có điều...” Vân Phỉ cười khổ, không nói tiếp nữa. Chưa chắc cha nào cũng thương con, cũng chịu bỏ tiền cứu con, chẳng hạn như cha nàng. Tình cảm ông dành cho A Tông còn chẳng bằng đối với thuộc hạ, bởi vì những ái tướng của ông có thể giúp ông cầm binh đánh trận, còn A Tông thì không làm gì được cả.

Nghe giọng điệu của trang chủ thì có vẻ là mười vạn lượng bạc, nhưng đó là giá trị của nàng. Còn tiền chuộc của Lục Nguyên, chắc phải có giá trên trời khiến người ta phải tắc lưỡi. Cho nên dù Lục Thịnh là người giàu nhất Sơn Tây, gia tài bạc triệu nhưng giống như Vân Định Quyền thì chưa chắc đã đem số bạc lớn như vậy tới chuộc con trai.

Nàng ngại ngùng cười cười: “Vậy cha huynh sẽ đưa tiền chuộc sao?”

“Đưa.” Lục Nguyên trả lời rất chắc chắn. “Bởi vì ta là con trai duy nhất của Lục gia, cho dù có tán gia bại sản thì cha ta cũng chuộc ta về.”

“Vậy thì tốt.” Vân Phỉ cố nở một nụ cười, nhưng trong lòng thì không cười nổi. Bởi vì nàng vốn định khuyên Lục Nguyên cùng tìm cơ hội chạy trốn với mình, bây giờ xem ra thì không cần nữa. Tiền chuộc nhiều cỡ nào thì cha hắn cũng trả nổi, thảo nào mà từ đầu tới giờ hắn trấn tĩnh thế.

Vậy còn nàng phải làm sao đây? Nàng và hắn không thân không quen, Lục Thịnh không có lý do gì để bỏ tiền chuộc cứu nàng. Gã trang chủ kia thì tàn nhẫn độc ác, nói không chừng sau khi thả Lục Nguyên thì sẽ giết người diệt khẩu, chôn nàng xuống dưới gốc cây làm phân bón cho hoa.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi rùng mình. Nàng không muốn 'chết dưới gốc hoa hè, thành quỷ cũng phong lưu' đâu.

Lẽ nào, nàng phải viết thư cho Úy Đông Đình tới chuộc mình?

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đồng Cam Cộng Khổ (2)

Lẽ nào, nàng phải viết thư cho Úy Đông Đình tới chuộc mình?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu liền bị gạt bỏ. Thế chẳng phải nàng đã mất công tính toán vụ việc này hay sao. Vất vả lâu như thế, đi một vòng rồi lại quay về cái lồng sắt ấy à.

Đột nhiên cửa bị đẩy ra, Khánh Sơn bực bội hỏi: "Ăn xong chưa?"

Vân Phỉ vội đáp: "Ăn xong rồi, tôi đang thu dọn chén đũa đây." Nói xong, nàng đột nhiên đưa tay giật miếng ngọc bôi đeo trên thắt lưng của Lục Nguyên xuống. Lục Nguyên không hiểu nên trợn tròn mắt, Vân Phỉ nháy mắt với hắn, cười thật tươi.

Nàng xách hộp cơm đi ra cửa, cười với Khánh Sơn: "Đại thúc, Lục công tử bị trói như vậy thì tối nay làm sao mà ngủ đây?" Nói xong, nàng nhét miếng ngội bội có giá trị không nhỏ kia vào tay Khánh Sơn.

Khánh Sơn ngẩn ra, miếng ngọc bội trong tay bóng loáng, hắn đã sớm để ý thấy trên người của Lục Nguyên chỉ có một món phục sức này nên đoán là rất có giá trị. Hắn thuận tay nắm chặt, ừ một cái rồi nói: "Lát nữa sẽ cởi trói cho cậu, nhưng cậu phải nghe lời, khắp sơn trang toàn là người của bọn ta, đừng tự chuốc phiền phức."

"Sẽ không đâu, Khánh Sơn đại thúc khóa cửa phòng lại, ngoài cửa còn có người canh giữ, Lục công tử sẽ không chạy trốn đâu. Phải không, Lục công tử?" Vân Phỉ quay đầu lại nháy mắt với Lục Nguyên.

https://thuviensach.vn

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không chạy trốn.” Lục Nguyên bị Vân Phỉ khuyên răn vài câu thì cũng biết người ở dưới mái hiên, không thể cứ cứng đầu. Biết cúi đầu đúng lúc thì mới không làm mình chịu thiệt.

Khánh Sơn gật đầu, kéo Vân Phỉ ra ngoài: “Tiểu nha đầu, đi mau.”

Vân Phỉ xách hộp cơm, băng qua cửa về lại nhà sau. Quay đầu nhìn lại, đèn trên tầng hai đã sáng hết, chắc là thuộc hạ của trang chủ ở trên lầu hai, dưới lầu chỉ để vài người gác đêm, canh giữ Lục Nguyên và tùy tùng.

Bánh trôi vừa thấy nàng liền hỏi: “Vị công tử kia ăn chưa?”

Vân Phỉ đặt hộp cơm xuống, lấy chén đũa ra, mỉm cười nói: “Ăn rồi, còn khen Thang thẩm nấu ăn ngon nữa.”

Thang thẩm vui tới nỗi mắt híp thành một đường. “Đừng nói ta khoác lác, gì chứ nấu ăn thì trong thôn không ai qua được ta.”

Vân Phỉ cười ngọt ngào: “Phải phải, món thịt kho củ cải của Thang thẩm là món ngon nhất mà con từng ăn, nếu có thời gian thẩm dạy con làm nha.”

Thang thẩm càng vui hơn, cười tới nỗi không khép miệng được. Bánh trôi nghe Vân Phỉ khen mẹ mình thì cũng rất vui mừng.

Vân Phỉ rửa sạch chén đũa của Lục Nguyên, đem vào nhà bếp, xếp lên trên chiếc tủ đựng chén đũa. Lúc này trời đã tối đen.

Thang thẩm thu dọn căn phòng chứa đồ đạc bên cạnh nhà bếp rồi gọi Vân Phỉ sang, chỉ vào một chiếc phản gỗ, nói: “Tiểu Vân, con ở tạm một chút, may mà trời nóng nên không cần chăn. Đây là ngải thảo dùng để hun mũi, còn quạt thì để tối dùng.”

“Cảm ơn Thang thẩm, thẩm đi nghỉ ngơi đi.”

https://thuviensach.vn

Thang thẩm dẫn Bánh trôi sang căn phòng kế bên nghỉ ngơi.

Màn đêm giống như một tấm lụa đen mỏng, từng lớp từng lớp từ từ bao phủ xuống thành một cái màn tối đen dày đặc, không thấy rõ năm đầu ngón tay. Trong phòng không có đèn dầu cũng không có nến, chỉ có mùi hương ngải thảo.

Trên núi đúng là có nhiều muỗi, nàng còn chưa kịp ngủ thì không biết chúng nó chui từ đâu ra mà cứ vo ve bên tai. Nàng cầm cây quạt, quạt mũi.

Quạt được một lúc thì tay nàng cũng mỏi. Thôi vậy, chờ bọn muỗi hút no rồi thì sẽ không kêu nữa. Nàng cam chịu quăng cái quạt sang một bên, nhớ lại quãng thời gian nửa tháng sống trong phủ tướng quân. Chưa đợi trăng lên thì trong phòng đã thắp đầy nến, sáng như ban ngày. Trong phòng có những khối băng để giảm nhiệt, dưới chân giường có nhang bạc hà hun mũi, trong khung màn bằng sa mỏng như cánh ve là chiếc chiếu bằng trúc xanh mát lạnh. Còn bây giờ...

Úy Đông Đình chăm sóc nàng từng li từng tí, quả thật không chê vào đâu được. Nàng nhớ lúc ở trên xe ngựa của Lục Nguyên, thấy y thúc ngựa chạy qua, vội vàng đến quán trà Lục Vũ. Tuy cách một khoảng, nàng không thấy rõ vẻ mặt của y nhưng bóng dáng thúc ngựa chạy như bay, tiếng vó ngựa như mưa rào rạt ấy cho thấy lúc ấy lòng y nóng như lửa đốt.

Phải chăng lúc này y cũng đang lo lắng cho sự an nguy của nàng, phải chăng đang tối mắt tối mũi đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của nàng? Một chút áy náy bỗng dâng lên trong lòng nàng, nàng bất giác sờ lên chiếc vòng ngọc mà y tặng. Những kỷ niệm kể từ khi quen biết y lại ùa về trước mắt. Trong đêm tối lẻ loi này, nàng đột nhiên ý thức được mình đang nhớ đến y!

Ý nghĩ này vừa lóe lên thì lập tức bị nàng đập một phát tắt ngúm. Cho dù y quan tâm đến sự sống chết của nàng thì cũng là vì sợ Tần Vương bắt được nàng rồi đem uy hiếp cha nàng, sợ Vân Định Quyền làm ra những

https://thuviensach.vn

chuyện bất lợi cho triều đình cho nên y mới nóng lòng đi cứu nàng chứ hoàn toàn không phải vì thích nàng.

Phải, chính là thế. Một tên cáo già gian xảo như y, đã quen nhìn mỹ nhân, sao lại động tâm với một nha đầu không hiểu chuyện yêu đương như nàng chứ. Nàng quả quyết cắt đứt tình cảm không nên nảy sinh kia, nhanh chóng ném sự áy náy ấy lên chín tầng mây.

Tiếng muỗi vo ve bên tai càng làm cho tâm trạng của người ta bực bội hơn, thế nhưng trong lòng nàng còn có một âm thanh còn đáng ghét hơn cả tiếng muỗi, không ngừng vo ve rằng: “Sao lại cứ nghĩ không tốt về đại tướng quân thế, ngươi sợ yêu ngài ấy sao?”

Xí, ta không yêu y đâu. Suốt ngày y cứ chọc giận ta, tính kế ta, đừng tưởng dùng mười sáu đĩnh vàng là thu mua được ta. Nàng hung dữ hừ một cái, giống như y đang đứng trước mặt nàng, sau đó thì quay lưng lại, buộc bản thân không được nghĩ về y nữa.

Muỗi hút máu no rồi nên cũng thôi vo ve nữa, Vân Phỉ cũng đi vào giấc ngủ. Ngủ thẳng một giấc, thức dậy thì trời đã sáng.

Nàng vội vàng lao xuống phản, mở cửa phòng đi ra ngoài, nhà bếp đã có mùi hương thức ăn lan tỏa.

Bánh trôi đang đi từ đằng trước lại, trên tay xách một cái giỏ trúc, bên trong là quần áo.

Vân Phỉ vừa thấy chiếc áo trắng có vẽ hình cây trúc thì lập tức nhớ tới lời trang chủ nói, những việc chân tay như giặt đồ rửa chén đều là của nàng, cho nên nàng vội vàng đi tới, giành cái giỏ trúc trên tay Bánh trôi, ngượng ngùng cười: “Tối qua muội bị muỗi chích không ngủ được cho nên dậy trễ, để muội giặt quần áo cho.”

https://thuviensach.vn

Bánh trôi cười nói: “Để lát nữa ăn cơm xong thì chúng ta cùng đi giặt. Ai da, mặt muội bị cắn sưng mấy cục rồi kìa, mau đi rửa mặt chải tóc đi.”

Vân Phỉ đến bên giếng xách nước rửa mặt, sau đó đi nhà xí. Nhà xí ở trong cái góc hẻo lánh nhất của vườn sau, phía trước trồng một khóm trúc. Tối qua, nàng đã được Bánh trôi dẫn đến đây một lần, lúc ấy trời tối đen nên nàng chỉ lo nhìn dưới chân. Hôm nay đến lần nữa, nàng mừng rỡ phát hiện phía sau nhà xí có trồng một cây trúc đào.

Nàng nhìn cây trúc đào kia, suýt nữa mừng đến nỗi hét lên. Có lẽ ông trời đang giúp nàng trong cơn bế tắc. Nàng lập tức cảm thấy trước mắt sáng ngời, ngay cả mùi hôi thối trong nhà xí cũng không ngửi thấy nữa, từ trong bước ra với gương mặt hớn hở, nỗi lo lắng bực dọc trong lòng đã tan biến.

Thang thẩm nấu bữa sáng xong thì bảo Bánh trôi mang cho trang chủ trước. Một lát sau, Khánh Sơn dẫn theo hai người vào trong bếp nhận bữa sáng của họ.

Vân Phỉ vội vàng đuổi theo hỏi: “Khánh Sơn đại thúc, tôi đưa cơm cho Lục công tử nha.”

Vì đã nhận ngọc bội nên thái độ của Khánh Sơn đối với nàng hiền lành hơn nhiều, hắn ừ một tiếng.

Vân Phỉ mừng thầm trong bụng, vội vào trong bếp, lấy cái hộp cơm ngày hôm qua để chuẩn bị bữa sáng, đưa đến trước cửa phòng Lục Nguyên. Người canh gác đã được thay đổi, thấy Vân Phỉ đưa cơm tới thì cũng không hỏi nhiều, chỉ mở khóa cho nàng vào trong.

Vân Phỉ thấy tình hình của Lục Nguyên hôm nay tốt hơn nhiều, không bị trói chân tay nữa.

Nàng lè lưỡi với hắn, không nhịn được mà trêu đùa: “Lục công tử, huynh thấy tiền có thể sai khiến cả ma quỷ chưa, không sai được đâu.

https://thuviensach.vn

Huynh không tiếc miếng ngọc bội kia chứ?”

Lục Nguyên không khỏi bật cười.

“Lục công tử, mau ăn cơm đi, hôm nay không cần ta đút huynh nữa rồi.”

Vân Phỉ chỉ thuận miệng nói, nhưng Lục Nguyên lại khẽ đỏ mặt, lầm bầm một câu gì đó.

Vân Phỉ nghe không rõ, ngẩng đầu nháy nháy mắt: “Huynh nói gì?”

Lục Nguyên nói: “Cảm ơn cô.”

“Cảm ơn gì chứ, huynh đã cứu ta một lần, ta còn chưa báo đáp huynh đây.” Vân Phỉ bày thức ăn và chén đũa ra.

Lần này Lục Nguyên không chờ nàng khuyên, ngồi xuống bắt đầu ăn cơm. Hắn cúi đầu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được có một ánh mắt long lanh, trong veo, cứ nhìn chằm chằm vào mình, giống như là ánh dương mùa xuân ấm áp từ từ chiếu qua, mỗi một lỗ chân lông đều cảm thấy ngứa ngáy, giống như là say rượu.

Đáng tiếc hoa rơi có ý nhưng nước chảy vô tình. Vân Phỉ nhìn hắn như vậy, trong lòng thì đang nghĩ nên khuyên thế nào để hắn cùng bỏ trốn với mình.

“Lục công tử, ta nghe Bánh trôi nói nơi này cách Tấn Thành chỉ có một ngày đi đường, nếu cha huynh đưa tiền chuộc thì chắc tối nay sẽ đến.”

Lục Nguyên lắc đầu: “Sẽ không nhanh thế đâu.”

Vân Phỉ lấy làm lạ: “Tại sao?”

https://thuviensach.vn

“Bởi vì bọn họ biết cha ta là ai, đã hao tổn tâm trí để bắt cóc ta như vậy thì nhất định là đòi một khoản tiền lớn. Tuy cha ta có tiền nhưng muốn gom một số tiền lớn như thế thì phải cần hai ba ngày, nên nhanh nhất cũng phải sáng mốt mới có người mang tiền chuộc tới.”

Vân Phỉ gật đầu. Lục Thịnh rất biết cách làm ăn buôn bán, không lý nào lại để mười vạn lượng nhàn rỗi trong nhà, tiền đẻ ra tiền mới là đạo lý.

Vân Phỉ đưa tay ôm ngực, tỏ vẻ hết sức đau lòng: “Lục công tử, cho dù cha huynh rất giàu đi nữa thì số ngân lượng ấy cũng không phải từ trên trời rơi xuống mà là gia sản mà ông ấy vất vả lắm mới tích cóp được. không duyên không cớ dâng lên cho bọn cướp man rợ không làm mà hưởng này, lẽ nào Lục công tử cam tâm sao?”

Lục Nguyên cười khổ:“Đương nhiên là ta không cam tâm.”

Vân Phỉ căm hận nói: “Nếu đưa tiền chuộc cho chúng thì chi bằng phân phát cho bách tính nghèo khổ, hoặc là quyên cho chùa chiền cũng coi như tích được công đức. Đưa cho bọn cướp này, chỉ biết giúp kẻ xấu làm ác, huynh thấy có phải không?”

Lục Nguyên gật đầu: “Ta ghét nhất là loại người không làm mà hưởng này.”

Vân Phỉ bỗng nhiên nói thật nhỏ: “Lục công tử, nghe nói có những tên cướp tội ác tày trời, lấy được tiền chuộc rồi lại giết người diệt khẩu để ngừa hậu họa, không biết Lục công tử đã nghe qua chưa?”

Mặt Lục Nguyên hơi biến sắc, đương nhiên hắn cũng đã nghĩ đến chuyện này, chẳng qua là cố ôm hy vọng lạc quan, mong rằng bọn cướp này sẽ không như thế.

Vân Phỉ nhìn ra cửa, che miệng nói nhỏ: “Huynh nhìn mấy tên cướp này xem, ở trước mặt chúng ta mà cũng không che mặt, xem ra là không sợ

https://thuviensach.vn

sau này chúng ta nhận ra chúng. Chẳng lẽ chúng có ý định giết người diệt khẩu?”

Lục Nguyên cả kinh, sau lưng lập tức toát mồ hôi lạnh. Hắn nhớ lại lần bị bắt cóc hồi nhỏ, quả thật khác hắn với lần này. Bọn cướp ấy che mặt bằng vải đen, ném hắn vào trong một sơn động hẻo lánh, đừng nói là không lộ mặt, ngay cả nói chuyện cũng né tránh hắn, trước mặt hắn chỉ dùng tay ra hiệu, hết sức cẩn thận, sợ bị hắn nhận ra hoặc nghe được giọng nói. Nhưng lần này chúng không chỉ lộ mặt mà còn cả gan nhốt hắn vào trong sơn trang, lẽ nào không sợ sau khi hắn trở về sẽ báo quan, sau đó tra ra được lai lịch của chúng sao?

Lục Nguyên càng nghĩ càng cảm thấy mình đã quá chủ quan, Vân Phỉ phân tích rất có lý. Hôm đó trang chủ đã nói nếu Vân Phỉ không được việc thì cứ chôn xuống gốc cây làm phân bón cho hoa, chứng tỏ bọn chúng rất tàn độc.

Vân Phỉ kề sát vào tai hắn, nói nhỏ: “Lục công tử, bọn cướp này tàn nhẫn độc ác, sau khi cướp được tiền chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu, chúng ta không thể ngồi chờ chết được. Ta có một biện pháp có thể giúp huynh chạy trốn, huynh có chịu không?”

“Thật sao?” Lục Nguyên ngẩn ra, nhìn nàng với vẻ nửa tin nửa ngờ. Nơi này được canh gác nghiêm ngặt, bọn hắc y nhân này tới mười ba mười bốn người, hơn nữa trông như đều có võ công, nàng chỉ là một tiểu nha đầu trói gà không chặt, gắng hết sức thì cũng chỉ có thêm một con dao nhỏ mà thôi, hơn nữa bộ dáng mong manh yếu đuối này, chưa chắc đã đánh lại hắn chứ nói gì cứu hắn ra ngoài.

“Cô định làm thế nào?”

Vân Phỉ nhìn ra ngoài một cái, sau đó để sát vào tai hắn, thì thầm gì đó.

https://thuviensach.vn

Lục Nguyên nghe xong thì hai mắt sáng lên, nhưng nghĩ tới bọn chúng người đông thế mạnh còn mình và Vân Phỉ thế cô sức yếu thì không khỏi do dự: ”Thế có được không?”

Vân Phỉ vỗ ngực. “Huynh yên tâm đi, nếu chuyện không thành thì bọn chúng cũng sẽ không làm gì huynh, cùng lắm là giết mình ta thôi.”

Những lời đầy nghĩa khí, rất có trách nhiệm này của nàng khiến Lục Nguyên rất cảm động. “Nếu cô có thể cứu ta ra khỏi đây, nhất định ta sẽ đền ơn hậu hĩnh, hơn nữa cả đời này cũng sẽ báo đáp cô.” Nói xong câu cuối, tự dưng mặt hắn đỏ lên...

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thừa Cơ Hành Động

Vân Phỉ cười rạng rỡ: “Nhận được chút ơn như giọt nước nhưng phải báo đáp bằng cả dòng suối, Lục công tử đã từng giúp ta nên nhất định ta sẽ toàn tâm toàn lực cứu huynh ra ngoài.”

Đôi mắt sáng ngời của nàng ánh lên vẻ cực kỳ tự tin, giống như mọi thứ đều nằm trong tay nàng. Mặc dù chỉ là một thiếu nữ yếu đuối nhưng trên người lại ẩn chứa sức mạnh khiến người ta phải tin và phục.

Lục Nguyên đặt hết niềm tin vào nàng, nhưng không khỏi lo lắng cho an nguy của nàng nên nhìn nàng chằm chằm và nói nhỏ: “Cô cẩn thận đấy.”

“Huynh yên tâm.” Vân Phỉ cười thật tươi rồi xoay người xách hộp cơm đi ra ngoài.

Về tới nhà sau, Thang thẩm đang dọn dẹp nhà bếp, Bánh trôi đang rửa chén ngoài giếng, Vân Phỉ vội vã lấy chén đũa của Lục Nguyên ra rửa chung rồi chuẩn bị đi giặt quần áo.

“Bánh trôi tỷ tỷ, quần áo giặt thế nào đây?” Đừng nói quần áo, ngay cả cái khăn tay nàng cũng chưa từng giặt.

Bánh trôi lấy cái bàn giặt lại, làm mẫu cho nàng xem.

Vân Phỉ hỏi nhỏ: “Bánh trôi tỷ tỷ, chẳng lẽ không thể cho mấy tùy tùng của Lục công tử ăn cơm sao?”

https://thuviensach.vn

Bánh trôi nhìn ra cửa trước một cái, thấy xung quanh không có ai thì mới nói nhỏ: “Không biết nữa, không ai bảo chúng ta đưa cơm mà, chúng ta đừng lo nhiều thế làm gì.”

“Nhưng bọn họ bị bỏ đói từ tối qua tới giờ.”

“Đúng vậy.” Bánh trôi lè lưỡi, vừa thấy thương hại vừa hơi lo sợ, thì thầm thật nhỏ: “Mấy người trang chủ nhìn cũng không giống kẻ xấu, sao lại...”

Vân Phỉ nghĩ thầm: cướp bóc, bắt cóc, vơ vét tài sản mà còn không phải người xấu sao? Chẳng qua là không xấu với các người mà thôi. Bọn chúng vẫn cứ bỏ đói mấy người Lâu Tứ An, hơn nữa xem tình hình này thì có vẻ như sẽ không cho họ ăn cơm cho tới khi Lục Thịnh đưa tiền chuộc tới. Đúng là tàn nhẫn độc ác mà.

Nàng cầm lấy bộ đồ trắng vẽ hình trúc của gã trang chủ, ra sức chà lên bàn giặt, tưởng tượng như mình đang đè tên trang chủ ấy ra chà thành những sợi dưa leo nát mem, chà cho hắn tan xương nát thịt mới hả giận.

Một ngày lại cứ thế trôi qua trong bận rộn. Thang thẩm và Bánh trôi cả ngày vẫn loay hoay trong bếp, nấu cơm cho mười mấy người ăn đâu phải là chuyện nhẹ nhàng. Nhặt rau, rửa rau, xào rau, nấu cơm, chẻ củi, nhóm lửa, nấu nước sôi, nấu trà... nhiều chuyện tới mức làm không xuể. Vân Phỉ cũng lăn xăn như con quay, thầm nghĩ: thảo nào mà trang chủ bảo nàng tới nhà bếp hỗ trợ.

Vất vả lắm mới ăn cơm tối xong, rửa chén, dọn dẹp nhà bếp, nấu nước tắm cho mấy người trang chủ, mọi người mới được rảnh rang nhàn nhạ.

Mẹ con thang thẩm và Vân Phỉ dùng chỗ nước nóng còn lại để tắm rửa xong thì ai về phòng nấy để nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nằm trên tấm phản gỗ, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện của Thang thẩm và Bánh trôi ở phòng bên cạnh. Khoảng nửa canh giờ sau, phòng bên cạnh chìm vào trong yên tĩnh, có lẽ hai mẹ con họ đã ngủ rồi.

Vân Phỉ nhắm mắt lại, tính ngủ một giấc để lấy lại sức. Có điều trước khi ngủ nàng đã uống ba chén nước, như thế mới có thể bảo đảm nửa đêm nhất định phải thức dậy. Tất cả mọi hy vọng đều gửi gắm vào đêm nay, thành hay bại phụ thuộc vào lần hành động này, nàng vừa khẩn trương vừa hưng phấn. Vì ban ngày làm việc mệt mỏi nên nàng cũng buồn ngủ và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ trong tiếng muỗi vo ve.

Ngủ một giấc thức dậy, nàng vội vàng nhìn ra cửa sổ, sắc trời vẫn tối đen như mực. Trong phòng không có đồng hồ nước, trong núi lại không có người gác đêm báo canh giờ nên nàng không biết bây giờ là giờ nào, chỉ biết gió đêm hơi lạnh, bên ngoài tĩnh mịch không một tiếng động, có vẻ là nửa đêm về sáng.

Vân Phỉ lặng lẽ rời khỏi phòng, nhìn những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, có lẽ còn khoảng một canh giờ nữa thì trời mờ sáng. Nàng đứng ngoài cửa một lát, nghe tiếng Thang thẩm ngáy pho pho thì mới lén đi ra cửa nối với nhà trước.

Từ khe cửa gỗ nhìn ra, cả căn lầu đều chìm trong bóng đêm, chỉ có một ngọn đèn lờ mờ treo trên chỗ ngoặt hành lang. Xem ra bọn họ đã đi ngủ hết, kể cả vị trang chủ ở lầu hai kia.

Vân Phỉ lập tức bắt đầu hành động. Nàng xách một cái ghế trúc đi nhanh về phía nhà xí, đi vệ sinh trước, sau đó sửa sang lại quần áo, bắc ghế lên. Ban ngày lúc đi nhà xí, nàng đã thử đo một chút, leo lên ghế nữa là vừa đủ để với được nhánh cây. Nàng hái một đống lá trúc đào, sau đó rón rén đi vào trong bếp.

https://thuviensach.vn

Lúc chiều tối khi ra khỏi bếp, nàng đã cố ghi nhớ cách bài trí trong này, bàn ghế chén đũa để chỗ nào nàng đều nhớ hết, như thế thì không cần thắp đèn cũng sẽ không đụng vào đồ đạc gây ra tiếng động.

Nàng đi thẳng tới tủ đựng chén bát, nhẹ nhàng mở cửa tủ, lấy một cái chén ra, nhào nát mấy cái lá trúc đào cho ra nước.

Trong màn đêm tĩnh lặng, dường như nàng có thể nghe thấy tiếng tim mình đập mạnh như tiếng sấm. Đây là cơ hội duy nhất của nàng, không thể để xảy ra chút sơ suất nào.

Hôm ấy ở quán trà Lục Vũ, sở dĩ Úy Thiếu Hoa không nghiệm xét được trà có độc là vì quả thật nước trà và nước ô mai đều không có độc, thuốc được bôi bên ngoài vành ly trà, hoàn toàn không thể phát hiện, khi môi chạm vào chén thì mới trúng độc. Đây là chiêu mà Tống Kinh Vũ học được khi hành tẩu giang hồ hồi còn thiếu niên, Vân Phỉ nghe hắn kể một lần là nhớ mãi không quên.

Thang thẩm chỉ là một người nông dân được thuê từ trong thôn về, đương nhiên sẽ không bỏ độc vào thức ăn. Hơn nữa trong tay ba người họ cũng không có độc, trang chủ hoàn toàn không cần phải đề phòng họ. Cho nên Vân Phỉ cảm thấy đây là một cơ hội trời ban cho. Nàng bôi nước lá trúc đào lên miệng chén, rồi bôi một lượt lên trên đũa.

Làm xong việc này, nàng thở ra một hơi thật dài.

Đột nhiên, sau lưng vang lên tiếng quát sẵng: “Cô đang làm gì đó?”

Vân Phỉ sợ tới mức suýt nữa hét toáng lên.

Một tiếng phạch vang lên, một tia sáng chợt bừng lên trong đêm tối, một gương mặt đầy râu quai nón bỗng xuất hiện giữa luồng sáng nhỏ ấy. Đôi mắt đẹp sáng rực ấy phóng ra không phải là hoa đào, mà là những mũi tên sắc và lạnh căm.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ lấy cái bánh màn thầu nhét trong miệng ra, lắp ba lắp bắp nói: “Trang chủ, tôi... tôi... nửa đêm tôi đói quá nên dậy ăn màn thầu.”

Hắn bước tới gần hơn một chút, cầm cây đuốc nhỏ soi vào mặt nàng. Đầu tóc rối bời vì ngủ, vụn bánh thì dính đầy miệng, hai con mắt cứ lóe lên đảo qua đảo lại giống hệt như một con chuột đi ăn vụng lúc nửa đêm, bộ dáng rụt rè sợ hãi trông rất tức cười.

Hắn nhìn nàng, im lặng không nói. Trong sự im lặng đáng sợ này, nàng cảm thấy có một ánh mắt cực kỳ sắc bén đang rọi khắp người mình. Sát khí vô hình ấy lạnh như là núi băng ập xuống khiến cả người nàng phát run, gần như là muốn co cẳng chạy trốn.

Bộp một tiếng, bánh màn thầu trong tay nàng rơi xuống đất, lăn tới gần chân hắn.

Hắn bước qua cái màn thầu, đi đến trước mặt nàng, bóng dáng cao lớn ập tới như là núi đổ, Vân Phỉ sợ tới mức không dám thở, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn lạnh lùng hỏi: “Chẳng phải cô nói cô ăn rất ít sao?”

Vân Phỉ nghẹn ngào khóc không thành tiếng: “Trang chủ, tôi không dám tái phạm nữa đâu.”

Hắn nhíu mày: “Không dám ăn vụng nữa sao?”

Vân Phỉ thút thít nói: “Không, tôi không dám nói dối trang chủ nữa. Thật ra tôi ăn rất nhiều, thường tỉnh giấc nửa đêm vì đói. Cha tôi ghét tôi ăn nhiều quá nên mới muốn sớm gả tôi đi.” Nàng giơ bộ móng vuốt đèn thùi lên, 'đau khổ' lau nước mắt nước mũi.

Hắn nhìn gương mặt lem luốc của nàng, hết biết nói gì nên tắt đuốc và quay lưng đi mất.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ trải qua kinh hoàng quá độ nên chân mềm nhũn ra, suýt nữa là quỳ xuống đất. May mà lúc nãy, vì đề phòng có chuyện bất ngờ nên nàng ngậm một cái màn thầu trong miệng, nếu không chắc chắn hắn sẽ nghi ngờ.

Nàng cúi người xuống đất mò mẫm cái bánh màn thầu cứu mạng lúc nãy rồi nhanh chóng ra khỏi bếp.

Về tới phòng, nàng đóng cửa lại, rửa đôi bàn tay dính nước lá trúc đào nhiều lần cho sạch hẳn.

Trời sắp sáng, nàng cũng không buồn ngủ nữa, trong đầu cứ nghĩ tới những chuyện lát nửa sẽ làm, đến khi cảm thấy không có sơ suất gì thì mới yên tâm.

Không lâu sau, phòng bên cạnh vang lên tiếng của Thang thẩm. Bà đã quen làm vệc nặng nên hay dậy sớm, không lâu sau, nàng nghe thấy tiếng Bánh trôi xách nước ngoài giếng.

Vân Phỉ ngáp một cái, mở cửa phòng, vác cái đầu tóc bù xù ra ngoài.

Thang thẩm vừa thấy nàng liền bật cười: “Tiểu Vân à, con gái phải sửa soạng cho sạch sẽ chỉnh tề mới được. Con nhìn con kìa, đầu tóc như là tổ quạ ấy, phải chải lại mới được.”

Vân Phỉ ngượng ngùng cười cười, tháo bím tóc ra, dùng tay cáo cào vài cái, sau đó thì tết một bím tóc mới thật qua loa. Trong sơn trang này đều là đàn ông, hai ngày nay nàng cố ý lôi thôi lếch thếch là vì sợ những người đó có ý gì với mình. Mặt khác, quả thật nàng không biết tết tóc, từ nhỏ tới lớn đều có nha hoàn hầu hạ mặc quần áo, chải đầu tóc, không cần nàng phải động tay vào.

Nàng xách nước rửa mặt xong thì hỏi: “Thang thẩm, phải nấu cơm sáng đúng không?”

https://thuviensach.vn

“Nấu nước trước đã, trang chủ ngủ dậy thì phải uống một ly trà xanh trước.”

“Dạ, con giúp thẩm nhóm lửa.”

Nấu nước xong, Thang thẩm bảo Bánh trôi đưa trà cho trang chủ xong mới bắt đầu nấu cơm.

Nấu cơm xong, vẫn là Bánh trôi đi đưa cơm cho trang chủ, sau đó Khánh Sơn đến lấy phần cơm của bọn họ.

Vân Phỉ chuẩn bị một phần cơm sáng, xách hộp cơm đi đưa cơm cho Lục Nguyên. Còn tám tùy tùng và Lâu Tứ An thì vẫn không được ăn cơm.

Trước cửa phòng Lục Nguyên lại thay người canh gác.

Sau khi Vân Phỉ vào phòng, Lục Nguyên vừa thấy nàng là mắt sáng lên. Tối qua hắn cũng đã suy đi nghĩ lại về kế hoạch của Vân Phỉ, càng nghĩ càng thấy khả thi, cho nên hôm nay cứ ngóng trông nàng tới.

Vân Phỉ đặt màn thầu, cháo trắng và rau dưa lên bàn rồi cười với hắn, chỉ vào màn thầu. Theo đúng kế hoạch, Lục Nguyên chỉ ăn màn thầu, còn cháo và rau thì bỏ vào trong hộp trở lại.

Vân Phỉ ra khỏi phòng, sau khi ra nhà sau thì xách hộp cơm tới nhà xí, đổ thức ăn vào đó. Về lại nhà bếp, nàng rửa sạch chén đũa của Lục Nguyên, sau đó bới cơm đặt lên bàn đá, mời Thang thẩm và Bánh trôi ăn cơm. Bọn họ là người tốt, đương nhiên Vân Phỉ sẽ không để họ trúng độc.

Ăn cơm xong, Vân Phỉ và Bánh trôi cùng ra giếng rửa chén bát. Thỉnh thoảng Vân Phỉ lại khẩn trương nhìn về phía cửa, nghe ngóng động tĩnh ở nhà trước, thấp thỏm bất an đợi tín hiệu của Lục Nguyên.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, phía nhà trước cũng vang lên tiếng kêu cứu, âm thanh rất lớn, được truyền ra từ căn phòng nhốt Lục Nguyên.

Bánh trôi nhìn Vân Phỉ, nói: “Hình như là giọng của Lục công tử.”

Vân Phỉ càng cảm thấy hồi hộp, lập tức chuẩn bị tâm lý chiến đấu.

Không lâu sau, quả nhiên thấy Khánh Sơn vội vàng đi tới, mặt tối sầm quát: “Tô Vân, trang chủ gọi cô qua đó.”

Vân Phỉ lau tay, trấn tĩnh lại tinh thần, theo hắn đi ra nhà trước, đến trước căn lầu.

Cửa phòng của Lục Nguyên được mở toang, bên trong có bảy tám người đang đứng, Vân Phỉ vừa bước vào liền bắt gặp ánh mắt của trang chủ. Đôi mắt hoa đào quyến rũ ấy trở nên lạnh lẽo, khiến người ta phải khiếp đảm trong lòng. Bên trong giống như ẩn chứa vô vàn thanh kiếm sắc, bén ngót.

Nàng cúi đầu đi đến trước mặt hắn, dè dặt hỏi: “Trang chủ có gì căn dặn.”

Hắn nhìn nàng lạnh lùng: “Cơm của Lục Nguyên là do cô đưa tới?”

Vân Phỉ không hiểu gì nên chớp chớp mắt, gật đầu: “Là tôi đưa tới.”

Lục Nguyên ôm bụng, chỉ vào Vân Phỉ, gầm lên: “Chắc chắn là cô ta bỏ độc vào thức ăn, sau khi ta ăn vào thì không ngừng đau bụng.”

Vân Phỉ vừa nghe thấy thì vội vàng quỳ xuống đất: “Oan uổng quá trang chủ, trên người tôi lấy đâu ra độc chứ, hơn nữa Lục công tử đã từng cứu tôi, sao tôi lại hại huynh ấy chứ?”

Trang chủ từ trên cao nhìn xuống một cách ngạo nghễ, mặt không chút biểu cảm, mắt sáng quắc.

https://thuviensach.vn

“Trang chủ minh giám, tôi thật sự không làm mà.” Vân Phỉ lại bò đến trước mặt Lục Nguyên, ôm chân hắn, thề thốt: “Lục công tử, tôi tuyệt đối không hại huynh đâu, có trời chứng giám, nếu tô nói dối thì cả đời này tôi không có cơm mà ăn.”

Lục Nguyên giả vờ tức giận, ghét bỏ đẩy nàng ra, phẫn nộ nói: “Trừ cô ra thì còn ai nữa chứ?”

Vân Phỉ đột nhiên chỉ vào chân Lục Nguyên: “Trang chủ nhìn xem, dưới chân Lục công tử có gì ấy.”

Lục Nguyên vội vàng rụt chân giấu vào vạt áo, che lại thật nhanh, thần sắc hoảng loạn: “Không có gì cả.” Hắn càng làm thế thì người ta càng nghi ngờ.

Trang chủ bước tới một bước, khom người định kéo áo Lục Nguyên lên. Ngay trong khoảnh khắc hắn cúi người, Lục Nguyên bỗng nhiên dồn hết sức ôm chặt lấy eo hắn. Trang chủ đẩy mạnh Lục Nguyên ra, đang định đứng dậy thì lại phát hiện cổ mình lạnh ngắt.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thoát Khỏi Lồng Giam

"Đứng im!"

Vân Phỉ ra tay một phát là thành công nên vừa kích động vừa căng thẳng. Con dao này là vật yêu thích của Vân Định Quyền, tóc bay qua cũng đứt, cực kỳ sắc bén.

Người trang chủ cứng đờ, giữ nguyên tư thế khom lưng, không nhúc nhích. Sở dĩ Vân Phỉ và Lục Nguyên bày trò để hắn cúi người xem dưới chân của Lục Nguyên là vì vóc người hắn quá cao, nếu không cúi người xuống và bị Lục Nguyên ôm chặt lấy thì Vân Phỉ không thể hành động được.

Mấy người trong phòng đều kinh ngạc đến ngây người ra, không ai ngờ được là Vân Phỉ và Lục Nguyên lại đột nhiên hợp lực công kích, càng không ngờ Vân Phỉ lại cất giấu một con dao.

Hôm ấy khi bắt nàng đến sơn trang, bọn chúng thấy nàng là một tiểu cô nương yếu đuối nên không lục soát người. Sau đó nghe nói nàng chỉ là một nha đầu chạy nạn được Lục Nguyên nhặt trên đường thì càng không đề phòng. Ai mà ngờ chỉ chủ quan một chút thôi mà đã tạo nên tình thế lúc này.

Khánh Sơn vội vàng quát lớn: "Mau thả trang chủ ra."

"Trang chủ, ông thả bọn ta đi, ta sẽ không hại ông." Vân Phỉ đè mạnh con dao trong tay xuống một chút, con dao cực kỳ sắc bén nên một vết máu

https://thuviensach.vn

nho nhỏ lập tức xuất hiện trên nền áo trắng tinh của trang chủ. Trắng đỏ đan xen nhau, cực kỳ bắt mắt làm bọn chúng không dám động đậy.

Lục Nguyên quát: “Mau thả tùy tùng của ta ra.”

Khánh Sơn và những người còn lại đưa mắt nhìn nhau nhưng vẫn không có hành động gì.

Vân Phỉ đột nhiên hỏi hắn: “Đại thúc, bụng ông có đau không?”

Nàng vừa hỏi thì mặt Khánh Sơn lập tức biến sắc. Lúc nãy bụng hắn âm ỉ đau, có vẻ khác thường. Bây giờ nghe nàng hỏi thế thì lập tức hiểu ra: “Trang chủ, quả thật cơm có vấn đề.”

Lúc này, sau lưng Khánh Sơn vang lên vài tiếng kêu, mấy người kia đều ôm bụng, trong đó có một người bắt đầu nôn mửa.

Trang chủ lạnh lùng hỏi: “Ngươi bỏ độc vào trong cơm sao?”

Vân Phỉ nói: “Đúng vậy, là ta đã hạ độc. Ông thả bọn ta đi thì ta sẽ cho ông thuốc giải, nếu không thì mọi người cùng chết với nhau cũng chả sao.” Nàng không dám có chút khinh suất, lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào mặt hắn.

Mặt hắn bắt đầu trắng tái, hai bên thái dương hơi lấm tấm mồ hôi, chứng tỏ độc đã phát huy tác dụng, chẳng qua là hắn đang cố chịu đựng mà thôi. Vân Phỉ dám chắc rằng hếu hắn không trúng độc thì với sức của nàng và Lục Nguyên, tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Hắn im lặng giây lát rồi nói: “Được, ta thả các ngươi đi.”

Lục Nguyên nói: “Mau thả tùy tùng của ta ra trước đã.”

Khánh Sơn gắng chịu đựng, lết ra khỏi phòng. Không lâu sau, tùy tùng của Lục Nguyên được thả ra. Lâu Tứ An dẫn tám người kia cùng đến trước

https://thuviensach.vn

mặt Lục Nguyên. Vân Phỉ thầm cảm thấy yên tâm, nước cờ nguy hiểm này cuối cùng đã thắng lợi.

Lục Nguyên hỏi: “Ngựa của các người đâu?”

“Ở ngoài sơn trang.”

Lâu Tứ An chạy ra, phát hiện xe ngựa đã không biết ở nơi nào, chỉ còn lại mấy con ngựa.

Dưới sự yểm hộ của tám tùy tùng của Lục Nguyên, bấy giờ Vân Phỉ mới chịu thả trang chủ ra. Mặt hắn trắng tạc như tuyết và dung mạo càng thêm tuyệt diễm, cho dù là bị trúng độc thì vẫn cứ đứng thẳng, khí thế không hề giảm. Vân Phỉ càng cảm thấy người này không đơn giản.

Hắn chìa tay ra: “Thuốc giải.”

Vân Phỉ cười thật tươi với hắn: “Trang chủ, không có thuốc giải. Độc các người trúng là độc lá trúc đào, mau bảo Thang thẩm và Bánh trôi vào trong thôn tìm đại phu cho các người đi.”

“Không ngờ ta lại bại trong tay của một con nha đầu.” Hắn bỗng bật cười, nhìn nàng và gằn từng chữ một: “Tô Vân, tốt nhất là ngươi đừng để ta gặp lại ngươi.”

Lúc này tâm trạng của Vân Phỉ đang rất vui sướng nên không nhịn được mà cười ha ha rồi lè lưỡi, nhăn mặt với hắn: “Trang chủ, ta cũng đâu muốn gặp lại ông, tốt nhất là cả đời này chúng ta không gặp lại.”

“Mong là thế.” Hắn nghiến răng nói ra ba chữ này.

Vân Phỉ ra khỏi sơn trang, leo lên ngựa. Lúc gần đi, nàng không nén được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng trắng dựa vào cánh cửa đỏ, giống như là một nắm tuyết trên đá chu sa, đẹp mà thanh thoát.

https://thuviensach.vn

Đi khỏi sơn trang không bao lâu thì gặp đường lớn. Đưa mắt nhìn ra xa, bầu trời rộng lớn, ánh dương rực rỡ, bóng ma bị bắt cóc đã được quét sạch. Lục Nguyên thở phào một hơi, tâm trạng vô cùng sung sướng. Vân Phỉ thoát khỏi ổ cướp thì càng mừng rỡ, đôi mắt to tròn cứ sáng long lanh, lấp lánh như hai viên ngọc.

Lục Nguyên nghĩ tới tình cảnh vừa rồi, âm thầm bội phục sự nhanh nhạy dũng cảm của nàng. Nếu không nhờ có nàng, hắn chỉ còn biết chờ tiền chuộc của cha đến, mà có giữ được tính mạng hay không thì cũng khó nói. Những tên cướp lấy được tiền chuộc còn giết con tin cũng không ít.

Không chỉ hắn mang ơn Vân Phỉ, Lâu Tứ An và tám tùy tùng đều nhìn Vân Phỉ với cặp mắt khác xưa, trên đường đi cứ coi nàng là ân nhân, đối đãi với nàng ân cần khỏi phải nói.

Cả đám người ra roi thúc ngựa mà chạy, không lâu sau liền đến được Mạnh Tân.

Đám người Lâu Tứ An đói cả ngày, Lục Nguyên dừng lại tại một quán trà bên đường, để bọn họ vào mua ít lương khô ăn đỡ đói.

Vân Phỉ vốn định tới Mạnh Tân thì tạm biệt Lục Nguyên, sau đó đợi vài ngày cho sóng yên biển lặng rồi về lại Kinh Châu. Nhưng nghĩ lại thì Mạnh Tân và cái sơn trang kia quá gần nhau, lỡ như tên trang chủ kia tìm tới đây, bắt nàng lại mà nàng chỉ có một mình thì thật là thảm.

Lục Nguyên cũng không chịu để nàng ở lại Mạnh Tân một mình nên trên đường đi cứ khuyên nàng cùng về Tấn Thành với hắn. Đương nhiên, hắn không dám để lộ chút tình ý nào mà hết sức nghiêm túc, hết sức thành khẩn dùng chiêu bài báo ân để khuyên.

Vân Phỉ nghĩ lại bộ dáng nghiến răng nghiến lợi, hận không thể ăn thịt nàng của gã trang chủ trước khi ra đi thì cũng không dám ở lại Mạnh Tân một mình. Nàng nghĩ thầm, hay là đi cùng với Lục Nguyên cho an toàn

https://thuviensach.vn

trước đã, về Kinh Châu cũng không phải là chuyện cấp bách cho nên không từ chối nữa mà cùng đi với Lục Nguyên đến Tấn Thành.

Đoàn người ra roi thúc ngựa, đi không ngừng nghỉ, chỉ dừng lại ăn trưa qua loa rồi lại lập tức chạy về nhà. Cuối cùng, vào lúc chạng vạng, họ cũng đến được Tấn Thành.

Vân Phỉ không ngờ ngay cả một tiểu lại nho nhỏ ngoài cửa thành cũng biết Lục Nguyên, nhìn thấy hắn là niềm nở bước tới chào hỏi, điều này cho thấy thế lực của Lục gia tại Tấn Thành lớn mạnh cỡ nào.

Sau khi vào thành, Lục Nguyên chỉ vào những cửa hàng san sát nhau trên con phố sầm uất, thuận miệng nói: “Đây đều là những cửa hàng của nhà ta.”

Vân Phỉ không nhịn được, mỉm cười: “Đây chính là giàu ngang quốc khố trong truyền thuyết ư?”

Lục Nguyên không khỏi đỏ mặt. Hắn không hề có ý khoe khoang, chẳng qua trong lòng không còn coi nàng là người ngoài nên mới thuận miệng nói ra. Tấn Thành đúng là thiên hạ của Lục gia, xe ngựa đi ngang qua các cửa hàng, rất nhiều người nhìn thấy Lục Nguyên đều tiến tới chào hỏi.

Cuối cùng thì Vân Phỉ đã hiểu dáng vẻ cao cao tại thượng, nhìn đời bằng nửa con mắt, kiêu căng ngạo mạn của Lục Nguyên là từ đâu mà ra. Tòa thành này chính là thiên hạ của Lục gia, hắn chính là hoàng tử của vương quốc thương nghiệp này, gần như một nửa bách tính trong thành đều phải nhờ vào Lục gia mà sống.

Điều đặc biệt nhất là thỉnh thoảng bên đường lại có những thiếu nữ trẻ tuổi dùng quạt tròn che mặt, thẹn thùng nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Lục Nguyên thần sắc phấn chấn, khí khái hơn người, ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, mặt mày như ngọc, anh tuấn siêu phàm. Hắn là con trai một của Lục gia, lại có diện mạo khôi ngô như thế, gả cho người như vậy đương nhiên là mộng đẹp của vô vàn thiếu nữ.

Vân Phỉ nghĩ ngợi, không nén được mà cười phì một cái.

Lục Nguyên quay đầu lại nhìn nàng: "Nàng cười gì vậy?"

Mắt Vân Phỉ khẽ đảo qua đảo lại, mỉm cười, nói: "Không có gì, chỉ đột nhiên nhớ tới một câu thơ thôi."

"Câu thơ gì?"

"Cưỡi ngựa đi qua cầu, lầu hồng muôn người gọi [1]."

[1] Hai câu thơ trong bài "Bồ Tát man" của Vi Trang. Nguyên tác là: Kỵ mã ỷ tà kiều, mãn lâu hồng tụ chiêu.

Lục Nguyên lập tức đỏ mặt tía tai, tằng hắng hói: "Ta... ta chưa từng..."

"Chưa từng thế nào?" Vân Phỉ nghiêng đầu chớp chớp mắt, cười càng ranh mãnh hơn. Lục Nguyên không trả lời được, mặt lại đỏ như là quả trứng hỉ.

Ngựa chạy khoảng một chung trà [2] sau, trước mặt liền xuất hiện một khoảng tường màu xanh nhạt. Ánh trời chiều còn sót lại chiếu vào mái ngói lưu ly trong suốt trên đầu tường, phản chiếu ánh sáng lấp lánh như cầu vồng. Trên những bức tường cao, những cành lá sum suê vươn ra từ sau bức tường, từng đóa từng đóa hồng tường vi nở nộ, tranh nhau khoe sắc dưới ánh sáng rực rỡ ấy. Những đóa hoa muôn hồng nghìn tía ấy đã làm giảm bớt vẻ nặng nề của kiến trúc tường vây cao dày.

https://thuviensach.vn

[2] Một chung trà tức khoảng 10 phút.

Đoàn người đi dọc theo bức tường ấy được một lát mà vẫn chưa thấy cửa chính đâu cả, cho thấy bên trong bức tường này là một tòa phủ đệ xa hoa, khí phái thế nào. Cuối cùng, Vân Phỉ nhìn thấy hai con sư tử bằng đồng đen đứng oai phong lẫm liệt trên hai cái bệ bằng đá cẩm thạch trắng, sau đó đập vào mắt là hai chữ vàng lấp lánh trên cánh cổng: Lục phủ.

Vân Phỉ đã từng tưởng tượng Lục phủ xa hoa thế nào, nhưng không ngờ nó lại tráng lệ và hùng vĩ đến thế. Tòa phủ này gần như là một tòa thành.

Lục Nguyên ghìm cương lại, xuống ngựa. Lâu Tứ An bước tới gõ cửa. Lập tức, cửa được mở ra, một đám người ùa ra đón, đứng có ngay ngắn trật tự trên bậc thềm. Dẫn đầu là một người đàn ông chừng bốn mươi, là Lâu Tam Thuận, quản gia của Lục gia, ca ca của Lâu Tứ An.

Lâu Tam Thuận dẫn một đám người hầu tới trước mặt Lục Nguyên, kinh ngạc và mừng rỡ đan xen nhau, bước tới thi lễ: “Bồ Tát phù hộ, thiếu gia bình an trở về rồi, mau đi báo tin mừng cho lão phu nhân. Ngọc Hổ, mau đi ngân hàng báo tin cho lão gia.”

Lục Nguyên hỏi: “Lão gia không ở nhà sao?”

“Lão gia dùng bữa sáng xong là liền đến ngân hàng Long Thịnh.”

Lục Nguyên quay đầu nhìn Vân Phỉ, nói: “Đây là Tô cô nương, là ân nhân cứu mạng của ta.”

Lâu Tam Thuận nghe thế thì vội vàng bước tới hành lễ thật kính cẩn.

Vân Phỉ hơi xấu hổ, danh hiệu ân nhân cứu mạng này cũng quá to tát. Nàng cứu Lục Nguyên, thật ra cũng là để cứu mình.

https://thuviensach.vn

Lục Nguyên mời Vân Phỉ cùng vào với mình. Nhà giàu số một quả nhiên khí phái bất phàm, vừa vào cửa là thấy một bức tường làm bình phong có chạm chín con rồng. Không biết mắt rồng được khảm thứ gì mà sáng long lanh, giống hệt như tròng mắt, thần thái sống động, quả thật có cảm giác vẽ rồng điểm mắt [3].

[3] Xuất phát từ sự tích Trương Trang Do vẽ rồng mà không vẽ mắt, khi vẽ mắt thì nó sẽ bay mất. Ý nói bức vẽ sống động như thật.

Lầu gác đình dài trong này đều được chạm trổ công phu. Nha hoàn đầy tớ trong nhà đi ngang qua đều mặc tơ lụa, không kém gì trang phục của cung nữ. Vân Phỉ không khỏi nhìn sang Lục Nguyên, thầm nghĩ quần áo của hắn cũng coi như là giản dị.

Lục Nguyên quay đầu lại nói: “Tô cô nương, nàng theo ta đến thăm tổ mẫu trước nhé.”

Vân Phỉ gật đầu cười: “Được.”

Đi dọc theo hành lang, tiến vào ba bốn cánh cửa khác thì mới vào nhà chính. Chỉ thấy có một đình viện rộng rãi, hành lang có vài thị nữ đang đứng, một vú già vén bức rèm lên, một bóng dáng xanh lục ùa tới, một thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi từ trong nhà chạy ra.

“Ca ca.” Nàng ta vui mừng nhào tới, chiếc váy lụa trên người tung bay theo gió, giống như là một chiếc lá sen mềm mại. Nàng ta nắm lấy cánh tay của Lục Nguyên, hớn hở vừa đi vừa nhảy: “Ca ca, huynh an toàn trở về thì thật là tốt quá.”

Trước mặt Vân Phỉ, Lục Nguyên thấy hơi xấu hổ, vội vàng rút tay ra khỏi tay muội muội mình, chỉ vào Vân Phỉ nói: “Vị này là Tô cô nương, lần này có thể thoát khỏi nguy hiểm cũng là nhờ nàng ấy cứu huynh. Đây là Lục Kim, muội muội của ta.”

https://thuviensach.vn

Lúc này Lục Kim mới nhìn thấy sau lưng ca ca mình còn có một thiếu nữ lạ. Nàng ta bước tới hai bước, mỉm cười thi lễ: “Đa tạ Tô cô nương đã cứu ca ca của ta.”

Vân Phỉ khiêm nhường hành lễ lại.

Đôi mắt hạnh của Lục Kim cứ nhìn chằm chằm vào Vân Phỉ làm nụ cười trên mặt Vân Phỉ cũng hơi đơ ra, lúc ấy nàng ta mới tán thưởng một câu: “Ca ca, cuối cùng muội cũng nhìn thấy một người còn đẹp hơn cả muội.”

Lục Nguyên nói: “Muội đúng là không biết xấu hổ.”

Lục Kim lè lưỡi, dõng dạc tuyên bố: “Muội nói sự thật thì tại sao phải xấu hổ?”

Lời của lục kim làm Vân Phỉ vừa kinh ngạc vừa buồn cười. Có điều đúng là Lục Kim hết sức xinh đẹp, gương mặt chuẩn trái xoan, đôi mắt to tròn, sáng long lanh, đôi môi anh đào hơi cong lên, nhìn rất hoạt bát đáng yêu.

Đang nói chuyện thì nghe thấy có người nói: “Lão thái thái đến rồi.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tiếp Đón Nồng Hậu

Vân Phỉ thấy đầu bên kia hành lang có một đám nha hoàn và bà vú đang đỡ một lão phu nhân khoảng sáu mươi tuổi run rẩy đi qua phía bên này. Vị lão thái thái ấy hiền lành phúc hậu, trên tay cầm một chiếc gậy đầu rồng, từ xa xa đã gọi: “Nguyên Nhi, Nguyên Nhi của ta đã về chưa?”

Lục Nguyên vội vội vàng vàng bước lên đỡ lão phu nhân, không ngừng nói: “Bà nội, cháu nội bất hiếu, đã để cho người phải lo lắng rồi.”

“Cháu ngoan của bà.” Lão thái thái kích động ôm lấy Lục Nguyên và khóc.

Lục Kim hờn dỗi: “Bà nội, ca ca đang định đi thăm bà đây, sao bà lại ra đây chứ. Mấy người các ngươi cũng thật là, sao không ngăn lão thái thái lại, bà còn đang bệnh kia kìa.”

“Nguyên Nhi của ta đã về thì bệnh của bà già ta cũng tự nhiên khỏi.” Lão thái thái ôm Lục Nguyên vừa khóc vừa cười, vui mừng quá đỗi.

Vân Phỉ đứng bên cạnh vô cùng ngưỡng mộ. Ông ngoại cũng từng yêu thương nàng như thế, đáng tiếc người đã đi rồi. Bây giờ, ngoại trừ mẹ ra thì không còn ai yêu thương nàng như thế nữa. Úy Đông Đình cũng rất yêu thương nàng... Vừa nghĩ đến đây, lòng nàng lập tức 'xì' một tiếng: ai cần y yêu thương, y chẳng qua là cáo chúc tết gà thôi.

Vân Phỉ thầm bực bội, sao mình lại nghĩ đến y nữa chứ, phải chăng là bị ma nhập?

https://thuviensach.vn

Lục Nguyên chỉ vào Vân Phỉ đứng phía sau, nói: “Bà nội, đây là Tô cô nương. Lần này con có thể trở về bình an đều là nhờ nàng ấy cứu.”

Lục Nguyên vừa nói xong, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Vân Phỉ. Ánh mắt của lão thái thái sáng rực hơn ai hết, cứ nhìn nàng không chớp mắt.

Vân Phỉ lập tức nở nụ cười vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu với bà, thoải mái bước tới trước hành lễ: “Tô Vân xin thỉnh an lão phu nhân, chúc lão phu nhân thọ bỉ nam sơn.”

Lão thái thái bước tới trước vài bước, nắm lấy tay nàng, quan sát từ trên xuống dưới rồi cứ tấm tắc khen ngợi: ”Tiểu cô nương này sao lại xinh đẹp thế chứ, còn đẹp hơn cả A Kim nữa ấy. Ai da, dáng vẻ này đúng là làm người ta phải yêu thương hết mực đây. Nhìn đôi mắt long lanh này mà xem, cứ như là biết nói chuyện ấy, đúng là khiến người ta phải thích mà.”

Lão thái thái thích nhất là cảm giác con cháu đầy đàn, đáng tiếc con trai chỉ có một trai một gái, bây giờ đột nhiên gặp được tiểu cô nương xinh xắn như Vân Phỉ, lại là ân nhân cứu mạng của cháu nội mình thì lập tức yêu thương vô vàn. Bà cứ nắm lấy tay nàng không chịu buông, khen không dứt lời.

Tuy da mặt Vân Phỉ dày gấp đôi các cô nương khác nhưng cũng không đỡ được những lời khen ngút trới của bà lão ngay trước mặt mọi người, thế là gương mặt xinh đẹp nổi lên hai rặng mây hồng rất đáng yêu, làm tôn thêm vẻ diễm lệ vô song của nàng.

Mọi người đều nhìn nàng và nghĩ: một tiểu cô nương dịu dàng xinh đẹp thế này mà có thể cứu thiếu gia thoát khỏi tay bọn cướp hung ác, chẳng lẽ là tiên nữ hạ phàm?

Lục Nguyên đứng bên cạnh nhìn mặt đoán ý, thấy bà nội thích Vân Phỉ như thế thì vui mừng đến nỗi sắp không khép miệng được.

https://thuviensach.vn

Trước nay Lục Kim là hòn ngọc quý trên tay lão thái thái, bây giờ đột nhiên cảm thấy như bị thất sủng thì quay người làm nũng: “Bà nội, chẳng lẽ bà muốn nhận Tô cô nương làm cháu gái sao?”

Lão thái thái không nén được cười, dùng tay chỉ vào trán nàng ta, cười ha hả: “Thì sao chứ, nhìn bộ dạng ghen tỵ của nha đầu này xem.”

Lục Kim cười hì hì, nói: “Con không có ghen tỵ, con cũng thích Tô cô nương.”

Lục Nguyên nghe thế thì cả kinh. Nếu Vân Phỉ bị nhận làm cháu nuôi thì há chẳng phải nàng sẽ trở thành muội muội của hắn sao? Hắn vội vàng bước tới nói: “Bà nội, bà mau vào nhà nghĩ ngơi đi, Tô cô nương cũng đã mệt cả ngày rồi, để con mời nàng ấy đi nghỉ ngơi một lát trước đã rồi lại đến trò chuyện với bà có được không?”

Lão thái thái lập tức nói: ”Xem ta hồ đồ chưa này, vừa thấy các con trở về là vui tới nỗi quên cả đạo đãi khách. Tam Thuận, mau đi dặn nhà bếp tối nay phải làm một bữa cơm thật thịnh soạn để tẩy trần cho Tô cô nương và Nguyên Nhi.”

Thê tử của Lâu Thuận Tam là Bình Thị xin chỉ thị: “Lão thái thái, người thấy nên sắp xếp cho Tô cô nương ở đâu thì tốt?”

Không đợi lão thái thái lên tiếng, Lục Kim đã cười tươi tắn: “Đương nhiên ở gần ta là tốt nhất. Phía đông của Hòa Duyệt Uyển còn trống rất nhiều phòng, để ta dẫn Tô cô nương qua đó.” Nói xong, Lục Kim liền hăm hở nắm tay Vân Phỉ, nháy mắt với Lục Nguyên: “Huynh ở đây trò chuyện với bà nội, muội đi sắp xếp. Huynh yên tâm đi.”

Lục Kim dẫn Vân Phỉ đến Hòa Duyệt Uyển nơi mình ở.

Lúc này, trời vừa chập tối, các đình viện như bước bao bởi một tầng lụa mỏng màu xám tro, cứ như là được vẽ ra bởi mực nước màu nhạt, tĩnh

https://thuviensach.vn

mịch khác thường, như chốn bồng lai.

Vân Phỉ theo Lục Kim vào phòng khách, thị nữ Mặc Hương châm nến, Thư Hương thì dâng trà. Chén trà bằng sứ Điềm Bạch đựng trà xanh Lục An màu biêng biếc, hương thơm ngan ngát.

“Tô cô nương uống trà trước đi.”

Lục Kim quay sang căn dặn Thư Hương: “Em dẫn Linh Nhi, Uyển Nhi đi sắp xếp phóng dành cho khách ở phía đông, phải dùng đồ đạc tốt nhất, không thể tiếp đón Tô tiểu thư không chu đáo.”

“Dạ, tiểu thư.” Thư Hương dẫn hai nha hoàn khác lập tức đi sắp xếp phòng nghỉ.

Vân Phỉ bưng ly trà lên, nhẹ nhàng hớp một hớp. Môi chạm vào nước, giống như là cánh hải đường đọng sương. Da thịt nõn nà như ngọc kia còn sáng bóng hơn cả sứ Điềm Bạch.

Lục Kim vừa thích thú vừa hâm mộ, không nén được mà thở dài một hơi: “Tô cô nương, sao ngay cả dáng vẻ uống trà của cô cũng đẹp thế nhỉ?”

Vân Phỉ cười ngượng ngùng. Vị Lục Kim cô nương này đúng là khác một trời một vực với ca ca Lục Nguyên của mình. Một người thanh cao kiêu ngạo, người lạ chớ gần; một người thì nhiệt tình cởi mở, miệng mồm nhanh nhảu, tính cách hồn nhiên như là trẻ con.

Nếu so sánh thì vị Lục Kim cô nương này càng làm người ta yêu thích. Lão thái thái kia cũng rất hiền lành nhân hậu. Vân Phỉ vào Lục gia, tâm trạng bất giác cũng trở nên vui vẻ, sự kinh hãi cùng bôn ba vất vả trên đường từ kinh thành đến đây thoáng chốc cũng tan biến mất.

Lục Kim tò mò hỏi: “Tô cô nương, làm sao mà cô gặp được ca ca ta thế?”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ bèn kể cho Lục Kim nghe chuyện mình và Lục Nguyên cùng bị bắt cóc, rồi quá trình tính toán để chạy trốn tra sao. Đương nhiên, nàng tự động tỉnh lược chi tiết bạo lực là dùng dao kề cổ buộc Lục Nguyên qua trạm kiểm soát ra sao.

Lục Kim vỗ tay ca ngợi: "Tô cô nương trí dũng song toàn, thật là khiến người ta bội phục."

"Lục tiểu thư quá khen rồi, ta thật không dám nhận."

Lục Kim thích nhất là những thứ xinh xắn và những người xinh đẹp. Ca ca đột nhiên dẫn về một mỹ nhân đẹp như tiên nữ, hơn nữa còn là ân nhân cứu mạng của ca ca thì càng thêm có hảo cảm với Vân Phỉ hơn. Sau đó, nàng ta hỏi và biết Vân Phỉ mười sáu tuổi thì lập tức sửa miệng gọi nàng là Tô tỷ tỷ, cực kỳ thân thiết.

Vân Phỉ uống trà ly trà xong thì Thư Hương nói phòng đã được thu dọn sẵn sàng, Lục Kim lập tức mời nàng qua đó.

Trong căn phòng gồm hai gian này được bài trí hết sức xa hoa lộng lẫy, không hề thua kém khuê phòng của Lục Kim, phía sau còn có một gian phòng nghỉ. Vân Phỉ vừa nghĩ đến việc hai ba ngày nay mình không được thay quần áo thì ngại ngùng hỏi: "Lục tiểu thư, ta đi quá vội vàng nên không mang quần áo theo, có thể làm phiền Thư Hương cô nương đi mua cho ta hai bộ quần áo không?"

Lục Nguyên vừa nghe thì đã bật cười: "Còn phải đi mua sao, quần áo của muội nhiều lắm, rất nhiều bộ còn chưa mặc qua lần nào. Thư Hương, em sang tủ quần áo của ta mang ít quần áo mới qua đây. Đi nhanh nhanh lên, để Tô tỷ tỷ còn chọn."

Một lát sau Thư Hương đã trở lại, còn dẫn theo hai nha hoàn, trên tay mỗi người còn ôm mười mấy bộ quần áo, đặt lên giường của Vân Phỉ.

https://thuviensach.vn

Lục Kim hớn hở nắm tay Vân Phỉ kéo qua đó: “Tô tỷ tỷ, tỷ cứ tha hồ mà chọn, mặc tạm một bữa đi. Ngày mai muội mời thợ may tới đo may cho tỷ sau.”

Vân Phỉ nhìn lụa là gấm vóc muôn hồng nghìn tía trên giường, chỗ này mà còn cần may thêm sao? E là mặc cả một mùa hè cũng không hết.

Nàng lấy hai bộ, cười thật tươi: “Lục muội muội, vậy ta không khách khí nữa.”

“Tô tỷ tỷ đừng khách khí với muội thì tốt rồi.”

Vân Phỉ đi tắm rửa, thay quần áo, cảm thấy người nhẹ nhàng thoải mái hơn nhiều. Quần áo của nàng đã được coi là dùng chất liệu tốt nhất, nhưng nếu so với quần áo của Lục Kim thì vẫn kém rất nhiều. Cùng là lụa tơ tằm nhưng quần áo của Lục Kim càng mỏng và thoáng mát, mặc trên người nhẹ nhàng bay bổng giống như là không có gì, không cần gió mà cũng phất phơ bay hệt như lăng ba tiên tử, khi cử động có cảm giác như sắp cất cánh bay.

Lục Kim vừa thấy nàng bước ra thì ồ lên tán thưởng: “Woa, Tô tỷ tỷ đúng là đẹp như tiên. Mau đi thôi, bà nội bảo chúng ta qua ăn cơm kia.” Nói xong, liền thận thiết ôm lấy cánh tay Vân Phỉ cùng ra ngoài.

Hai nha hoàn xách lồng đèn đi trước, hai nha hoàn và hai bà vú theo sau, hộ tống Lục Kim và Vân Phỉ sang đình viện của lão thái thái.

Lão thái thái ở tại Phúc Thọ Uyển. Lúc này sắc trời đã tối, trên hành lang trong viện treo những cái đèn lồng đỏ thẫm, nhìn rất có không khí vui mừng. Nha hoàn bà vú nối đuôi nhau bưng thức ăn vào trong phòng.

Mặt đất được trải thàm lông cừu màu lam sẫm, trên có thêu những đóa mẫu đơn thật to khiến mỗi bước đi cứ như là đang giẫm lên hoa mà đi. Phòng khách xa hoa nhưng lại không kém phần tinh tế tao nhã, khiến người

https://thuviensach.vn

ta phải tán thưởng. Tuy nguy nga tráng lệ nhưng không tạo cho người ta cảm giác vàng bạc chất đống quá tầm thường.

Trước tấm bình phong bằng đá cảm thạch khắc hình biển mây rất khí phái có hai thị nữ đang đứng, một người tay bưng thau bạc, một ngươi tay cầm khăn.

Vân Phỉ rửa tay vào chiếc thau bạc sáng như soi gương được ấy rồi tiếp nhận chiếc khăn tơ tằm màu trắng có thêu hoa do thị nữ dâng lên để lau tay. Chiếc khăn ấy mềm mại như da thịt trẻ sơ sinh vậy.

Lướt qua bình phong, tiến vào trong nhà, bên trong ánh nến chiếu sáng rực như ban ngày.

Bên chiếc bàn bát tiên [1] bằng gỗ trắc, trừ lão thái thái và Lục Nguyên ra còn có một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi, diện mạo anh tuấn mà không kém phần uy nghiêm, mặt mũi trông giống Lục Nguyên nhưng có vẻ chín chắn chững chạc hơn, có phong thái điềm đạm của người đã trải qua dâu bể. Tuy ông chỉ khoác một chiếc áo dài mặc ở nhà màu lam sẫm, nhưng lại gây cho người ta cảm giác như biển cả mênh mông vô bờ.

[1] Bàn bát tiên: loại bàn hình vuông to, mỗi phía ngồi được hai người.

Lòng Vân Phỉ có hơi kích động. Trời ạ, đây chính là Lục Thịnh – người giàu nhất Sơn Tây sao? Thần tượng của ông ngoại đây mà, không ngờ lại trẻ tuổi và nho nhã như thế.

Vừa nghĩ đến truyền thuyết giàu ngang quốc khố của ông, nàng lập tức cảm thấy quanh người ông bỗng trở nên lấp lánh như là mặc một chiếc áo bằng vàng, sáng chói đến nỗi người khác không dám nhìn thẳng.

Lục Nguyên đứng dậy nói: “Tô cô nương, đây là cha ta.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nước tới hành lễ ra mắt với tâm trạng kích động vì sùng bái, mắt nàng lóe lên vẻ ngưỡng mộ. Nếu nàng có thể có nhiều tiền giống như ông ấy thì tốt biết bao.

Lục Thịnh làm động tác đỡ nàng dậy, nói: “Tô cô nương không cần đa lễ. Lần này ít nhiều cũng nhờ Tô cô nương cứu gúp Nguyên Nhi, cả nhà ta đều rất cảm kích.” Nói xong, ông cầm cái hộp gấm trên bàn đưa cho nàng. “Đây là chút quà tạ ơn, mong cô nương nhận cho, tuyệt đối đừng khách khí.”

Đối với quà tặng của thần tượng, Vân Phỉ vừa kích động vừa ngại ngùng, từ chối cả buổi trời mới miễn cưỡng tiếp nhận.

“Tô cô nương, đến đây nào, ngồi vào bên cạnh ta này.” Lão thái thái nhìn thấy Vân Phỉ là vui không sao tả xiết, bà gọi cô tới ngồi bên cạnh mình.

Vì thế, Lục Nguyên liền ngồi cạnh nàng, còn Lục Kim thì ngồi cùng phía với hắn.

Chén đĩa trên bàn bát tiên đều dùng sứ Điềm Bạch và sứ Thanh Hoa, chất men trắng sáng tinh xảo như là ngà voi. Bầu rượu bằng vàng ròng có hình cửu long hí châu, bình trà bằng đất tử sa [2], muỗng đũa bằng đồi mồi... mỗi một thứ đều là thượng hạng. Bữa ăn này có hương vị còn ngon hơn cả ngự thiện trong cung.

[2] Đất tử sa: một loại đất sét rất mịn, có hàm lượng sắt cao nên sau khi nung có màu nâu đỏ hoặc tím đen, chủ yếu làm dụng cụ pha trà.

Lục Nguyên ngồi bên cạnh Vân Phỉ, khóe mắt cứ liếc qua những ngón tay thon dài trắng nõn, làn da mềm mại và sáng như tuyết của nàng, bất chợt trong lòng bỗng dâng lên một cảm xúc mãnh liệt, nếu như nàng có thể ngồi cạnh hắn cả đời thì tốt biết mấy.

https://thuviensach.vn

Ánh đèn ấm áp, bữa tiệc gia đình yên vui, trong phòng đều là những người thân thiết nhất trong đời hắn: bà nội, cha, muội muội; nếu có thêm nàng nữa thì sẽ trở nên hoàn hảo. Tuy hắn đã đến tuổi lập gia đình nhưng chưa từng động lòng với một cô gái nào. Một là vì hắn luôn cao ngạo, hai là vì cha cũng có yêu cầu rất nghiêm khắc với hắn. Mười lăm tuổi liền cho hắn gánh vác việc làm ăn, hắn bận tối mắt tối mũi nên chuyện tình cảm vẫn chưa có gì.

Nhưng nay gặp được Vân Phỉ, hắn giống như là uống phải một ly rượu mạnh, khiến hắn lập tức đắm say.

Hắn gắp thức ăn mà lòng cứ không yên, suýt nữa là không cẩn thận đụng phải đũa của Vân Phỉ. Cạch một tiếng, chiếc đũa trong tay hắn rơi xuống đất.

Hắn luống cuống tay chân, vội vàng cúi người xuống nhặt. Dưới bàn, từ trong làn váy đỏ lộ ra mũi hài nho nhỏ xinh xinh của đôi hài thêu hoa lan trắng. Hắn lập tức nhớ đến việc mình từng cắn váy của nàng, từng kề sát chân nàng, từng được nàng ôm vào lòng, từng dùng môi chạm vào lòng bàn tay nàng...

Một dòng máu nóng bốc lên tận não, phịch một tiếng, hắn từ trên ghế té xuống đất.

Vân Phỉ ngồi ngay cạnh hắn, bị tiếng phịch bỗng dưng vang lên ấy làm giật mình nên vội vàng nghiêng người qua hỏi: “Lục công tử, huynh không sao chứ?” Nàng định đỡ hắn dậy nhưng nhớ ra lão thái thái và Lục Thịnh đang ở đây, mình nâng hắn thì không được hợp lễ cho lắm.

“Không, không sao.” Lục Nguyên bối rối từ dưới bàn bò dậy, mặt giống như là bị tạt nước sôi, đỏ đến nỗi thấy tội vô cùng.

Vậy mà Lục Kim còn vô tư cười ha hả: “Đang yên đang lành mà ca ca cũng có thể té nhào đầu, tức cười chết mất thôi.”

https://thuviensach.vn

Lão thái thái ân cần nói: “Nguyên Nhi, hai ngày nay con bị kinh hách, không được nghỉ ngơi. Mau ăn cho xong rồi đi ngủ một giấc đi.”

Lục Nguyên gật đầu lia lịa. “Tối qua con không ngủ được, đầu hơi choáng váng.”

Vân Phỉ không nghi ngờ gì, ăn cơm xong liền cùng Lục Kim về lại Hòa Duyệt Uyển.

Trước khi ngủ, nàng mở cai hộp gấm Lục Thịnh tặng, bên trong là một xấp ngân phiếu được xếp ngay ngắn.

Nàng vừa nhìn số lượng là cảm thấy tim bắt đầu đập loạn xạ, đợi cầm lên đếm thì kích động đến nỗi muốn ngất đi. Không ngờ lại là một vạn lượng.

Trời ạ, đúng là đại lão gia giàu có hào phòng, ra tay một cái là một vạn lượng.

Vân Phỉ kích động đến nỗi cả đêm ngủ không yên giấc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn cảm thấy số tiền thù lao này quá lớn, mặc dù nàng yêu tiền nhưng làm người thì không thể quá tham lam.

Sáng hôm sau, nha hoàn qua mời Vân Phỉ đến dùng bữa sáng, đúng lúc Lục Thịnh cũng có mặt.

Vân Phỉ dâng cái hộp bằng hai tay, ngại ngần nói: “Xin bá phụ thứ lỗi, vãn bối không hiểu chuyện, tối qua không biết cái hộp này nặng nhẹ thế nào mà đã nhận lấy. Xin bá phụ hãy nhận lại đi, lễ vật này quá nhiều, vẫn bối không dám nhận.”

Gương mặt khôi ngô nghiêm nghị của Lục Thịnh cũng xuất hiện một nụ cười. “Tô cô nương không cần khách khí. Chút lòng thành này so với số

https://thuviensach.vn

tiền chuộc Nguyên Nhi chỉ như là cát giữa sa mạc mà thôi. Nếu không nhờ Tô cô nương, ta phải mất trăm ngàn lần thế này nữa."

Lão thái thái cũng nắm tay nàng, nói: "Tô cô nương nhận lấy đi, ta nghe Nguyên Nhi nói cô đến kinh thành nương nhờ họ hàng, một thân một mình, còn gặp phải bọn người xấu. Đây chỉ là chút lòng thành của Lục gia, nếu Tô cô nương không chịu nhận thì bọn ta sẽ thấy rất áy náy."

Lục Nguyên cũng nói: "Hôm ấy ta đã nói sẽ báo đáp hậu hĩnh, nếu nàng không chịu nhận thì chẳng phải đẩy ta vào chỗ bất tín bất nghĩa rồi sao."

Vân Phỉ đành phải nhận lấy món quà quý giá này.

Cầm cái hộp gấm trong tay, nàng lập tức cảm thấy có khí thế, lưng cũng cứng cỏi hơn. Sức mạnh của ngân lượng đúng là còn vĩ đại hơn cả sức mạnh của tình yêu, Úy Đông Đình chưa từng khiến nàng cảm thấy sống lưng cứng cỏi như thế, chỉ luôn làm lưng nàng cứng đờ... Chẳn hạn như, mỗi khi y hôn nàng...

Vân Phỉ đột nhiên ý thức được mình đang nhớ tới những nụ hôn của y thì suýt nữa là làm rơi cái hộp gấm xuống đất. Tiêu rồi, chắc chắn là nàng đã bị mười sáu đĩnh vàng kia bỏ bùa mất rồi.

Trong lúc nàng đang hoảng loạn thì lão thái thái đột nhiên mỉm cười hỏi một câu: "Tô nha đầu đã hứa gả cho ai chưa?"

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Sự Cố Bất Ngờ

Tim Vân Phỉ đập thịch một cái, cái tên Úy Đông Đình tựa như một hòn đá đập vào tim nàng. Mặc dù nàng chưa từng thực sự muốn gả cho y, cũng không chấp nhận cuộc hôn nhân này nhưng một khi Vân Định Quyền chưa trở mặt với triều đình thì hơn ước giữa y và nàng vẫn chưa được hủy bỏ.

Lục Nguyên cứ nhìn Vân Phỉ không chớp mắt, hồi hộp tới nỗi sắp bẻ gãy đôi đũa trên tay. Lúc nãy khi Lục Kim dẫn Vân Phỉ đi nghỉ ngơi một lát, hắn kể hết cho lão thái thái nghe chuyện nàng làm thế nào để cứu hắn từ trong tay bọn cướp. Lão thái thái vừa ngạc nhiên vừa thán phục sự trí dũng song toàn của nàng, hảo cảm đối với nàng cũng tăng lên không ít.

Với gia thế của Lục gia, chắc chắn Lục Thịnh sẽ hết sức cân nhắc hôn sự của đứa con trai độc nhất này. Tuy Lục Nguyên thích Vân Phỉ nhưng cũng biết việc này khó khăn đến nhường nào, chắc chắc cha sẽ không dễ dàng đồng ý. Cho nên khi thấy lão thái thái thích Vân Phỉ như vậy thì liền nhân cơ hội ấy nói hết tâm tư của mình với bà, cầu xin bà tác thành cho hắn.

Đương nhiên lão thái thái không nhẫn tâm cự tuyệt lời cầu xin của cháu nội, hơn nữa quả thật bà cũng rất thích Vân Phỉ, cho nên không nhịn được mà hỏi ra vấn đề quan trọng nhất này.

Tuy Vân Phỉ không muốn chấp nhận việc thái hậu tứ hôn nhưng quả thật Úy Đông Đình vẫn là vị hôn phu trên danh nghĩa của nàng, cho nên nàng nói với lão thái thái: “Cha đã định cho con một mối nhưng con không

https://thuviensach.vn

muốn gả cho người đó nên mới tới kinh thành nương nhờ họ hàng, hy vọng người thân có thể giúp con khuyên nhủ cha, hủy bỏ hôn ước ấy."

Chiếc đũa trên tay Lục Nguyên lại rơi xuống trúng cái đĩa sứ Thanh Hoa tạo nên một tiếng vang, khiến cho mọi người trên bàn đều nhìn hắn.

Trong mắt Lục Thịnh lóe lên chút nghi hoặc, ông bất giác nhìn về phía Vân Phỉ. Dường như Vân Phỉ không hề để ý tới sắc mặt của Lục Nguyên, mặt nàng hơi thẹn thùng, đỏ đỏ hồng hồng giống như là đóa hợp hoan vừa nở.

"Thì ra là thế." Lão thái thái gật đầu, nhìn Lục Nguyên rồi thở dài, lòng thầm lấy làm tiếc nuối. Trái tim của Lục Nguyên như bị vỡ thành ngàn mảnh, hắn hoàn toàn không ngờ được nàng đã có hôn ước, tin tức này đúng là như tiếng sét giữa trời vang.

Lục Kim hỏi: "Vậy sau này Tô tỷ tỷ có tính toán gì chưa?"

"Tỷ tính vài ngày nữa sẽ về Kinh Châu."

Mặt Lục Nguyên lập tức biến sắc, hắn quay đầu nhìn Vân Phỉ: "Nàng, nàng định đi?" Lòng hắn càng thêm hỗn loạn.

"Phải, ta định về nhà." Vân Phỉ ngượng ngùng cười: "Không biết trong phủ có chuyến hàng nào định đi về phía nam không? Ta muốn đi cùng, như vậy trên đường sẽ an toàn hơn."

Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân Vân Phỉ đi cùng Lục Nguyên đến Tấn Thành. Việc làm ăn buôn bán của Lục gia rất rộng, nhất định là có những chuyến hàng vận chuyển đi khắp nơi trong lãnh thổ. Thông thường những đội buôn này đều có bảo tiêu theo theo áp tải hàng hóa. Nếu nàng có thể cùng về Kinh Châu thì sẽ an toàn hơn nhiều so với việc một thân một mình ngồi xe ngựa trở về.

https://thuviensach.vn

Miệng Lục Nguyên thấy đắng nghét đến nỗi không nói nên lời, cứ ngẩn ngơ mà nhìn nàng, chữ 'có' kia cứ như là có gai độc, mắc kẹt trong cổ họng không thốt ra ngoài được.

Vân Phỉ thấy biểu cảm của hắn như thế thì hơi lấy làm lạ.

Lục Thịnh nói: “Đúng là Lục gia có làm ăn buôn bán với vùng Kim Lăng, Chiết Giang, có điều phải nửa tháng mới có một chuyến hàng. Nếu Tô cô nương cần đi gấp thì ta sẽ phái người hộ tống cô về nhà, còn nếu Tô cô nương không gấp thì hãy ở lại thêm một thời gian nữa, đợi đầu tháng sau cùng xuất phát với đội buôn.”

Vân Phỉ nghe thế thì vội vàng cảm ơn Lục Thịnh: “Đa tạ bá phụ, vậy tiểu nữ xin quấy rầy quý phủ thêm một thời gian nữa, đợi cùng xuất phát với đội buôn.”

Để Lục Thịnh phái người hộ tống nàng về, nàng cảm thấy rất áy náy. Nàng cũng không ngại ở thêm mươi ngày nửa tháng, có lẽ Úy Đông Đình vẫn đang tìm nàng, trễ thêm vài ngày nữa sẽ an toàn hơn.

Lão thái thái lập tức nói: “Tô cô nương khách khí quá rồi, chúng ta sẽ tiếp đãi cô như người nhà vậy, cứ yên tâm mà ở, ở năm bảy năm cũng không sao cả.”

Lão thái thái thầm tiếc nuối trong lòng, nếu tiểu cô nương này vẫn chưa đính hôn thì đúng là một cô nương tốt, rất xứng với cháu nội bà. Dung mạo thì không cần phải nói, chỉ riêng việc dũng cảm cơ trí hơn người kia thôi cũng đã giống với mẫu thân của Lục Nguyên vài phần.

Vân Phỉ vui mừng nghiêng đầu sang cười thật tươi với Lục Nguyên: “Phải nhờ Lục công tử tốn chút công sức rồi. Hiện nay ta mang số tiền lớn trong người, rất lo trên đường bị cướp.”

https://thuviensach.vn

Lục Kim và lão thái thái đều bị những lời này của Vân Phỉ chọc cười, ngay cả người không thích cười nói như Lục Thịnh mà cũng cười mỉm, chỉ có Lục Nguyên là không cười nổi, gan ruột giống như là bị người ta đấm một đấm thật mạnh, gần như là nát vụn cả ra.

Ăn cơm xong, Lục Kim và Vân Phỉ cùng cáo từ, ra khỏi Phúc Thọ Uyển.

Bây giờ từ trên xuống dưới trong phủ đều biết Vân Phỉ là ân nhân cứu mạng của Lục Nguyên, được lão thái thái coi là thượng khách, cho nên người hầu trong phủ đều hết sức tôn kính Vân Phỉ, thấy nàng từ xa là đã cung kính hành lễ. Vân Phỉ cũng không ngại ở lại Lục gia thêm vài ngày, nhưng nơi này dù có tốt thì cũng không phải nhà mình, hơn nữa nàng lo lắng sau khi cha đánh vào Trường An thì sẽ trở mặt với Úy Trác, nàng ở cách kinh thành quá gần thì không được an toàn lắm.

Nửa tháng trôi qua nhanh như chớp mắt, cuối cùng cũng đến đầu tháng. Vân Phỉ đau đáu nhớ nhà, vừa tới mồng một liền hỏi Lục Nguyên ngay: “Lục công tử, khi nào thì ta có thể xuất phát?”

Lục Nguyên nhìn đôi mắt sáng long lanh rạng ngời, gương mặt xinh đẹp đáng yêu của nàng, trên khuôn mặt anh tuấn xuất hiện vẻ đau đớn khó tả. Thời gian nửa tháng trôi qua nhanh như tên bắn, cuối cùng thì nàng cũng phải đi rồi. Lần này đi, có lẽ cả đời cũng không còn cơ hội gặp lại nữa, hắn cảm thấy tim đau nhói, cố gắng lắm mới nói được mấy chữ: “Mồng năm.”

Vân Phỉ nghe thế thì cười còn tươi hơn hoa, vui sướng vỗ tay: “Tốt qua rồi, vậy ta sẽ bắt đầu thu dọn hành lý.”

Lục Nguyên nhìn nụ cười hớn hở của nàng, ruột gan đau như bị ai cắt. Lẽ nào cứ thế mà để mất nàng sao? Tuy nàng đã đính hôn nhưng nàng cũng đã nói nàng không hề muốn gả cho người kia.

https://thuviensach.vn

Lục Nguyên ngẩn ngơ nhìn theo bóng nàng, đột nhiên nghĩ: nếu nàng có thể hủy hôn...

Đến ngày mồng năm, Vân Phỉ ngóng trông Lục Nguyên đến gọi nàng, nhưng đợi mãi đến giờ ăn trưa mà vẫn không thấy Lục Nguyên có ý bảo nàng chuẩn bị xuất phát thì hơi sốt ruột. Nhân lúc ăn cơm, có mặt Lục Nguyên ở đó, nàng liền hỏi: "Lục công tử, hôm nay giờ nào ta sẽ xuất phát?"

Lục Nguyên nghiêm nghị nói: "Tô cô nương, cô không thể về được."

Vân Phỉ ngẩn ra: "Tại sao?"

"Bởi vì châu mục Lư Châu Lâm Thanh Phong đột nhiên lãnh binh tập kích Lạc Dương." Lục Nguyên nghiêm mặt, cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc chững chạc, nhưng trong lòng thì mừng như mở cờ, đây đúng là trời cũng giúp hắn.

Vân Phỉ giật mình, tin tức này đúng là quá bất ngờ.

Lục Thịnh cũng nói: "Đại quân áp sát, không thể đi xuống phía nam. Tô cô nương đừng sốt ruột, cứ an tâm ở lại đây."

Lão thái thái cả kinh hỏi: "Có đánh nhau sao? Kinh thành cách Tấn Thành không xa, có khi nào đánh tới đây không?"

Lục Thịnh bình tĩnh nói: "Mẹ cứ yên tâm, nơi Lâm Thanh Phong muốn đánh chiếm là kinh thành, chúng ta cứ ngồi yên xem tình hình đã, nếu tình thế không ổn thì lên phía bắc lánh nạn là được."

Lão thái thái gật đầu, thở dài: "Kinh thành sớm muộn gì cũng đánh nhau, nơi này cách kinh thành quá gần, chúng ta đi lánh nạn vẫn hơn."

Lục Thịnh gật đầu: "Mẹ cứ yên tâm, con sẽ biết cách sắp xếp."

https://thuviensach.vn

Khi Vân Phỉ nghe được tin tức bất ngờ này, phản ứng đầu tiên chính là: Lâm Thanh Phong đột nhiên phát binh là muốn độc chiếm Lạc Dương hay là đã giao hẹn trước với cha nàng, hai bên cùng đánh gọng kìm, liên kết cùng lật đổ triều đình?

Nghĩ kỹ lại thì nàng cảm thấy khả năng thứ hai có lý hơn. Nếu Lâm Thanh Phong muốn thừa cơ cha nàng đánh nhau với Tần Vương để làm ngư ông đắc lợi thì nên phát binh công đánh Lạc Dương ngay từ khi cha nàng đang giành Quan Nhai với Tần Vương chứ không đợi tới ngày hôm nay. Hơn nữa trong tay Úy Đông Đình còn có mấy vạn binh mã, chỉ với binh lực của Lư Châu thì Lâm Thanh Phong sẽ không dám manh động. Nhất định là cha nàng đã chiếm được Trường An, nhân lúc trên đường khải hoàn trở về, giao hẹn với Lâm Thanh Phong tạo thành hai mặt vây đánh, đoạt lấy Lạc Dương.

Có lẽ đây chính là kế hoạch mà cha nàng đã sớm hoạch định trước, cho nên trong thời gian này Lâm Thanh Phong âm thầm chuẩn bị, thời cơ đến là xuất binh đánh bất ngờ.

Nghĩ đến đây nàng thầm hối hận, lẽ ra nửa tháng trước nên rời khỏi Tấn Thành. Bây giờ quân của Lâm Thanh Phong đã cắt đứt đường xuống phía nam, trong cơn loạn lạc này nàng không thể mạo hiểm tính mạng để xông qua đó. Có điều nghĩ lại thì nếu lần này cha nàng và Lâm Thanh Phong thuận lợi đánh chiếm được kinh thành thì rất có khả năng ông sẽ xưng vương, sau đó đón mẹ và đệ đệ của nàng tới knh thành, vậy thì nàng cũng không cần về Kinh Châu nữa.

Thế nên Vân Phỉ chỉ có thể tiếp tục ở lại Lục gia, ngồi yên xem tình hình biến động thế nào.

May mà Tấn Thành rất gần với lạc dương, Lục Thịnh lại chăm chú theo dõi tình hình ở kinh thành để ứng phó nên hàng ngày Vân Phỉ đều cập nhật được tin tức của kinh thành. Úy Đông Đình đích thân thống lĩnh đại

https://thuviensach.vn

quân của kinh thành chặn quân của Lâm Thanh Phong tại Mang Sơn. Tuy kinh thành tạm thời giữ được nhưng Vân Phỉ biết chắc một khi cha nàng dẫn binh về tới Lạc Dương thì lúc ấy chiến tranh mới thực sự bắt đầu. Đến lúc đó, kinh thành bị vây cả hai mặt, binh lực của triều đình hoàn toàn không đủ để chống lại sự hợp sức công kích của Vân Định Quyền và Lâm Thanh Phong.

Đương nhiên nàng hy vọng cha mình thắng lợi, nhưng nếu cha thắng thì nhất định Úy Đông Đình sẽ... Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên không dám nghĩ tiếp nữa, lòng cảm thấy nặng nề, giống như là bị một tảng đá to đè nặng.

Để đề phòng bất trắc, Lục Thịnh quyết định đưa lão thái thái và con cái lên Thái Nguyên để lánh nạn. Đương nhiên Lục Nguyên sẽ không bỏ rơi Vân Phỉ nên ra sức khuyên Vân Phỉ cùng đi, Vân Phỉ cũng cảm thấy lúc này lánh đi là tốt nhất.

Hôm sau, Lục Nguyên dẫn một lực lượng thị vệ và nô bộc hùng hậu cùng xuất phát lên Thái Nguyên.

Vân Phỉ và Lục Kim cùng ngồi chung một chiếc xe ngựa, khi thả màn che xuống, nàng bất giác thở dài một hơi. Cha trở mặt với triều đình, như vậy hôn sự của nàng và Úy Đông Đình đương nhiên cũng sẽ bị hủy, nàng cũng không cần lo lắng có ngày sẽ khó xử vì bị kẹt giữa cha và chồng. Lẽ ra nàng nên vui mừng mới phải chứ? Thế nhưng tại sao nàng lại không hề vui vẻ như mình đã nghĩ?

Xe ngựa chuẩn bị xuất phát, Lục Kim hưng phấn nói: “Tô tỷ tỷ, đợi đến Thái Nguyên rồi chắc chúng ta sẽ có dịp cùng đến Ngũ Đài Sơn nhỉ?”

Vân Phỉ cười gật đầu, thật ra thì lòng đang rối như tơ vò, làm gì có tâm trạng để du sơn ngoạn thủy. Thậm chí nàng không nói rõ được sự lo lắng và ưu tư kia rốt cuộc là dành cho cha hay cho Úy Đông Đình. Thôi

https://thuviensach.vn

vậy, mắt không thấy thì lòng sẽ không lo, nàng nhủ với mình như thế. Không được nghĩ lung tung, thắng làm vua thua làm giặc, đây không phải là chuyện nàng có thể can thiệp được, thôi thì cứ giữ ngân phiếu của mình cho kỹ là được.

Vân Phỉ không yên lòng, trong lúc suy tư bỗng nghe thấy bên ngoài xe ngựa vang lên tiếng xôn xao ồn ào, sau đó bỗng nhiên trở nên im lặng, một loạt tiếng vó ngựa chạy tới trước mặt, có người hô to: "Thái hậu, hoàng thượng giá đáo, Lục Thịnh còn không mau quỳ tiếp giá!"

Nàng giật mình, còn tưởng là mình đang nằm mơ. Sao thái hậu và hoàng thượng lại tới đây?

Lục Kim cũng giật mình kinh hãi, ngơ ngác nhìn Vân Phỉ, sau đó định đưa tay vén màn lên.

Trên con đường làm bằng đá tảng rộng và thẳng tắp trước cửa Lục phủ, hơn trăm tên cấm vệ quân đang hộ tống một chiếc xe do sáu con ngựa kéo. Cờ đại diện cho thiên tử phất phới trong gió sớm. Trên lưng con ngựa lông vàng đốm trắng chạy trước xa giá của vua là thừa tướng Úy Trác. Người gọi tiếp giá chính là tổng quản Ý Đức cung Ngụy Mẫn.

Mười mấy người lập tức quỳ xuống đất. Lục Nguyên đỡ lão thái thái xuống xe ngựa, cũng quỳ xuống.

Vân Phỉ há hốc mồm, trong giây phút bị Lục Kim kéo xuống xe và quỳ xuống, nàng ước gì có thể độn thổ xuống đất. Đúng là trăm tính ngàn tính cũng không tính được có ngày hôm nay.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thế Sự Xoay Vần

Hoàng thượng đột nhiên tới Tấn Thành là điều bất ngờ ngoài dự đoán của mọi người. Lục Thịnh không hề có chuẩn bị, vội vội vàng vàng quỳ xuống đất, không ngừng thỉnh tội. Bao nhiêu năm nay, ông đã quyên góp cho triều đình không ít ngân lượng, hoàng thượng và thái hậu từng triệu kiến ông nhiều lần nhưng có nằm mơ ông cũng không thể ngờ được hoàng thượng lại đột nhiên giá lâm đến nơi này.

Hoàng đế ở trong xe nói một câu: ”Miễn lễ, đứng lên hết đi.” Bôn ba suốt cả đêm, tiểu hoàng đế vốn không được khỏe lắm nay càng thêm mệt mỏi, giọng thì khào khào, nói xong còn ho thêm vài cái.

Úy Trác xuống ngựa, giao dây cương trên tay cho tùy tùng rồi nói thẳng với Lục Thịnh: “Hoàng thượng muốn ở đây một thời gian, ông mau đi sắp xếp lại nhà cửa đi.”

“Thảo dân đi làm ngay.” Lục Thịnh lập tức dặn dò Lâu Tam Thuận dẫn người đi Phúc Hoa Uyển.

Triệu Mân đột nhiên đến đây chính là kế sách đề phòng ngộ ngỡ có chuyện gì của Úy Trác. Hắn luôn coi Tần Vương và Ngô Vương là hai mối họa lớn nên suy tính trước tiên là lợi dụng Vân Định Quyền đi tiêu diệt Tần Vương, sau đó tập trung binh lực của Tần và Sở để tấn công Ngô Vương.

Nhưng hắn lại không ngờ được Lâm Thanh Phong – người luôn tận trung với triều đình lại đột nhiên xuất binh đánh vào kinh thành. Tuy trước mặt hắn Vân Định Quyền luôn thể hiện sự trung thành tận tụy với triều đình nhưng Úy Trác chưa từng lơi là phòng bị đối với Vân Định Quyền.

https://thuviensach.vn

Sau khi biết muội muội của Lâm Thanh Phong là nhị phu nhân của Vân Định Quyền thì hắn càng sinh lòng cảnh giác, không thể không đề phòng.

Ở trong thư, Vân Định Quyền nói lời đầy chính nghĩa, muốn dẫn binh giải vây cho kinh thành, nhưng Úy Trác cũng không dám tin tưởng. Cho nên một mặt hắn sai Úy Đông Đình trấn thủ tại kinh thành, mặt khác thừa dịp đêm tối mang hoàng đế tới Tấn Thành, lỡ như Vân Định Quyền phản chiến, liên thủ với Lâm Thanh Phong vây đánh Lạc Dương thì hắn lập tức mang hoàng thượng lên phía bắc, sau này có thể đợi thời cơ khác.

Tấn Thành là thiên hạ của Lục gia, Lục phủ được xây dựng như một tòa thành trì, Úy Trác đã có hai dự tính. Nếu Vân Định Quyền thật sự trung thành với triều đình thì sẽ hợp lực với Úy Đông Đình đẩy lùi Lâm Thanh Phong, lúc ấy hắn sẽ dẫn hoàng đế về kinh. Nếu Vân Định Quyền có lòng dạ khác, hắn sẽ bỏ kinh thành, dẫn hoàng đế Triệu Mân lên Thái Nguyên. Chỉ cần tiểu hoàng đế được bình an, giữ được rừng xanh thì lo gì không có củi đốt.

Cung nữ mang đồ giẫm chân ra, Úy Lâm Lang và Triệu Mân cùng xuống xe. Lục Thịnh cung kính mời thái hậu, hoàng thượng và Úy Trác vào phủ.

Mấy trăm cấm vệ quân, một phần thì ở ngoài, vây quanh Lục phủ, một bộ phận khác thì xếp hàng ngay ngắn tiến vào Lục phủ.

Úy Lâm Lang cũng không ngủ cả đêm, gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ mệt mỏi, nhưng khí chất ung dung cao quý thì vẫn không giảm, nàng ta thong thả đi ngang qua.

Vân Phỉ nấp sau lưng Lục Kim, ước gì lúc này có thể tàng hình được, hồi hộp tới nỗi tim sắp nhảy ra ngoài. Điều khiến nàng chán chường chính là tuy số nha hoàn đi theo lão phu nhân rời khỏi Lục phủ rất nhiều nhưng nàng đang đi cùng Lục Kim, đương nhiên Úy Lâm Lang sẽ chú ý đến

https://thuviensach.vn

người nhà của Lục Thịnh hơn. Hơn nữa dung mạo của Vân Phỉ quá xuất sắc, vẻ đẹp thanh thoát động lòng người kia, cho dù đang ẩn giữa vô số người đẹp nhưng chỉ nhìn một cái là bị phát hiện ngay.

Úy Lâm Lang đang đi ngang qua trước mặt lão thái thái, đột nhiên chợt dừng bước, nhìn thiếu nữ xinh đẹp đang cúi đầu sau lưng Lục Kim, nghi hoặc rồi kinh ngạc hỏi một tiếng: “Vân Phỉ?”

Vân Phỉ chỉ còn cách miễn cưỡng bước tới vài bước, quỳ xuống: “Xin thỉnh an thái hậu.”

Lục Thịnh, lão thái thái, Lục Nguyên, Lục Kim và tất cả người hầu của Lục phủ đều kinh ngạc nhìn Vân Phỉ. Trong nhất thời, trước cửa Lục phủ yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng lá rơi.

Úy Trác nhìn Vân Phỉ, không nói tiếng nào. Ánh mắt âm trầm, sắc bén như đao khiến người ta phải phát run. Vân Phỉ nghĩ thầm trong bụng: lần này thì tiêu đời rồi! Trốn tới trốn lui, cuối cùng vẫn không trốn được.

“Đứng lên đi, sao ngươi lại ở đây?” Úy Lâm Lang nhíu đôi mày đẹp, nghi hoặc nhìn nàng.

Vân Phỉ không biết làm sao nên đành phải kể hết chuyện sau khi bị bắt cóc gặp được Lục Nguyên, rồi tới Tấn Thành như thế nào cho nàng ta biết.

Đến lúc này, Lục Nguyên mới biết thì ra nàng chính là em dâu của thái hậu. Vị hôn phu mà nàng hay nói là không muốn gả ấy chính là cậu ruột của hoàng đế, đại tướng quân Úy Đông Đình.

Hắn ngơ ngơ ngác ngác nhìn Vân Phỉ, toàn thân như lạnh đến nỗi mất đi tri giác, cơn lạnh ấy cứ thấm vào người, nỗi đắng cay vì tuyệt vọng còn mạnh hơn là rượu độc.

Úy Lâm Lang nhíu mày: “Ngươi theo ta qua đây.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ biết chưa chắc nàng ta đã tin lời mình nói. Quả nhiên, sau khi vào Lục phủ, Úy Lâm Lang gọi một mình Vân Phỉ tới, bảo cung nữ và thái giám lui ra rồi hỏi thẳng: “Nếu ngươi đã không bị người của Tần Vương bắt đi thì sao sau khi thoát hiểm lại không về kinh thành, thậm chí không báo cho Đông Đình một tiếng. Ngươi có biết khoảng thời gian này nó tốn bao công sức để tìm ngươi hay không?”

Tim Vân Phỉ chợt thấy nặng nề, nàng nói nhỏ: “Thái hậu tha tội.”

Úy Lâm Lang càng nói càng thấy giận, giọng cũng trở nên gay gắt hơn: ”Ngươi cư nhiên trốn tại Lục gia, suốt một tháng trời mà không cho nó biết một tiếng. Rốt cuộc thì ngươi có dụng ý gì?” Bôn ba suốt một đêm, sắc mặt của Úy Lâm Lang vốn đã không được tốt, lúc này tức giận thì càng khó coi, nhìn như già đi cả chục tuổi.

Vân Phỉ cúi đầu, im lặng không nói. Lúc này, người trước nay vốn thông minh lanh lợi như nàng cũng cảm thấy cho dù có nói gì đi nữa thì cũng không giải thích rõ ràng được. Nàng trốn tại Lục gia cả tháng trời là sự thật không thể chối bỏ. Nếu Tấn Thành cách kinh thành quá xa thì còn có thể giải thích là do tin tức chậm trễ, đằng này lại quá gần. Thôi được rồi, nếu đã bị nàng ta bắt được thì cứ nói toạc ra vậy.

Vân Phỉ ngẩng đầu lên, mỉm cười thật dịu dàng: “Thái hậu, hôn sự của ta và đại tướng quân là do người ban cho, người đã hỏi xem ta có đồng ý hay không chưa?”

“Ngươi, ngươi...” Úy Lâm Lang bị nàng hỏi ngược lại nên không biết nói gì, lẽ nào tứ hôn mà còn phải hỏi ý kiến nàng? Đây vốn là một cuộc hôn nhân chính trị.

“Thái hậu, rốt cuộc việc hôn nhân này là thế nào thì người rõ hơn ai hết. Binh pháp có nói: nghi ngờ thì không dùng, đùng thì không nghi ngờ. Nếu triều đình đã trọng dụng cha ta thì nên tin tưởng ông ấy, bảo Vân Tông

https://thuviensach.vn

làm thư đồng của hoàng thượng, bảo ta gả cho đại tướng quân, ai ai cũng biết ý đồ trong đó.”

Úy Lâm Lang đập bàn, ngạc nhiên đến độ quát lớn: “To gan! Làm càn!” Nàng ta không thể nào ngờ được Vân Phỉ lại cả gan dám nói trắng ra mọi chuyện. Tuy mọi người đều biết chuyện này là thế nào nhưng đều ngầm mưu tính ở trong lòng.

Vân Phỉ không hề sợ hãi, bình tĩnh nhìn nàng ta: “Ta ở lại Lục gia, không về kinh thành chính là vì không muốn trở thành công cụ giúp cha lấy lòng tin của triều đình.”

Úy Lâm Lang lạnh lùng nói: “Ngươi không sợ liên lụy tới cha ngươi sao?”

Vân Phỉ cười khẽ, từ tốn nói: “Ta chỉ đối tốt với những ai đối tốt với ta, người không tốt với ta thì sao ta phải dùng hạnh phúc cả đời để làm bàn đạp cho người ấy.”

Giống như là bị vật gì đó cắt vào tim, Úy Lâm Lang thấy tim mình đau nhói, sắc mặt trở nên rất khó coi. Nàng ta nhìn Vân Phỉ không chớp mắt, im lặng không nói, nhưng trong lòng thì đang dậy sóng. Câu nói 'người không tốt với ta, sao ta phải dùng hạnh phúc cả đời mình để làm bàn đạp cho người ấy' giống như là một tiếng sét, đánh vào khiến đầu óc nàng ta ong ong cả lên.

Vân Phỉ đứng hiên ngang trước mặt nàng ta, dáng người nhỏ bé yêu kiều nhưng lại có một sức mạnh rắn rỏi kiên cường, giống như là một cây trúc xanh phá vỡ mặt đất mà vươn lên. Đôi mắt trong veo sáng ngời kia ánh lên những tia sáng mạnh mẽ bất khuất.

Úy Lâm Lang nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy mình trở nên già nua rũ rượi, cả người đều mất đi sức lực, giống như là đã bôn ba khắp góc bể chân

https://thuviensach.vn

trời, mệt tới nỗi không muốn nói chuyện, chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc ngon lành.

Nàng ta bất lực xua tay: “Ngươi lui xuống đi.”

“Thái hậu bảo trọng.” Vân Phỉ thi lễ xong thì ra khỏi phòng.

Đứng ngoài hành lang, nàng trầm tư một lát, sau đó đi về phía Phúc Thọ Uyển của lão thái thái.

Úy Lâm Lang vạch trần thân phận nàng ngay trước mặt mọi người, tuy nàng không muốn lừa gạt nhưng vẫn thấy áy náy với người nhà của Lục Nguyên, định qua đó giải thích và xin lỗi lão thái thái.

Vừa bước xuống bậc thềm thì thấy Úy Trác dẫn theo mấy tùy tùng đi về phía này. Tuy đã hơn năm mươi tuổi nhưng dáng người hắn vẫn cứng cỏi, xuất thân là quan văn nhưng được trời cho mày kiếm mắt hổ, sát khí đùng đùng, không giận mà cũng uy nghiêm.

Vân Phỉ dừng bước, nghiêng người hành lễ. Nàng biết chắc chắn Úy Trác sẽ không bỏ qua cho mình. Bây giờ là lúc Vân Định Quyền phải tỏ rõ lập trường, Úy Trác nhất định sẽ lợi dụng nàng để uy hiếp hắn, nếu không đạt được mục đích thì chắc sẽ giết nàng cho hả giận. Nàng thầm thở dài, lần này muốn thoát khỏi tay Úy Trác, e là còn khó hơn cả lên trời.

Úy Trác dừng lại trước mặt nàng, vô hình có một áp lực kinh người ập tới khiến nàng bất giác trở nên căng thẳng.

Điều bất ngờ là Úy Trác lại dùng giọng nói cực kỳ thân thiện và hiền hòa nói: “Vân Phỉ, con là con dâu của Úy gia, trước mặt người nhà sao còn đa lễ thế làm gì.”

Vân Phỉ ngẩn ra, tim bỗng đập thình thịch, lão hồ ly này định làm gì đây? Sao tự nhiên lại trở nên hiền lành gần gũi thế?

https://thuviensach.vn

“Vân Phỉ, thái hậu vốn định chờ cha con về tới Kinh Châu thì sẽ tổ chức hôn lễ cho con và Đông Đình thật long trọng, ai ngờ xảy ra chuyện như vậy. Một khi chiến cuộc đã xảy ra thì không biết đánh tới ngày tháng năm nào nữa. Cha tuổi tác đã cao, lại chỉ có mình Đông Đình là con trai nên cha muốn đưa con về kinh thành lập tức thành thân với Đông Đình, như thế mới thỏa được sự mong mỏi của cha.”

Vân Phỉ kinh ngạc ngẩng đầu lên, ngẩn ngơ nhìn Úy Trác. Cổ họng nàng như bị ai bóp nghẹt, không nói được lời nào.

Úy Trác nhìn nàng với ánh mắt hiền hậu đến mức làm người ta thấy lạnh người.

Vân Phỉ biết nếu mình không đồng ý thì hắn sẽ trói nàng thành cây bánh tét rồi ném lên giường của Úy Đông Đình. Hảo hán không ngại chịu thiệt trước mắt, hiện nay nàng thân cô thế cô, hoàn toàn không phải là đối thủ của Úy Trác.

Nàng ngoan ngoãn gật đầu: “Vân Phỉ nghe theo sự an bài của thừa tướng đại nhân.”

Úy Trác rất hài lòng với thái độ hợp tác của nàng, hắn vuốt chòm râu, nói: “Chuyện cấp bách nên đành phải để con chịu ấm ức. Đợi cha con đẩy lùi Lâm Thanh Phong, thái hậu và hoàng thượng về triều thì sẽ tổ chức lại hôn lễ. Hôm nay con nghỉ ngơi cho tốt đi, sáng ngày mai cha sẽ về kinh cùng con, tổ chức hôn lễ cho con và Đông Đình.”

Nếu không phải Úy Trác đi cả đêm từ kinh thành đến đây, suốt đêm không ngủ nên mệt mỏi, cộng thêm tiểu hoàng đế đột nhiên bị bệnh thì lúc này hắn đã lập tức dẫn Vân Phỉ về kinh. Đêm dài lắm mộng, trước mắt lập trường của Vân Định Quyền rất quan trọng, cho nên hắn phải gấp rút tiến hành hôn lễ này, để gạo nấu thành cơm.

https://thuviensach.vn

Hắn quay người qua sai bảo Triệu Mộ An – thân tín của mình: “Ngươi lập tức về kinh báo chuyện này cho đại tướng quân, trong phủ lập tức bắt đầu chuẩn bị hôn lễ.”

“Dạ, thuộc hạ sẽ đi ngay.” Triệu Mộ An quay người đi ngay lập tức.

Trong chốc lát, Vân Phỉ đã mất tự do, bị nhốt trong phòng 'nghỉ ngơi cho tốt', không ai được quấy rầy, ngoài cửa có bốn cấm vệ quân trông coi.

Giờ phút này, Vân Phỉ – người trước nay luôn tinh ranh ma mãnh, đầu óc đầy ý tưởng cũng phải bó tay.

Úy Trác vẫn ôm chút hy vọng đối với Vân Định Quyền, hy vọng hắn có thể vì con gái mà hợp sức với quân của kinh thành đẩy lùi Lâm Thanh Phong. Nhưng Vân Phỉ quá hiểu cha mình, chắc chắn hắn sẽ không vì nàng gả cho Úy Đông Đình mà bỏ qua đã tâm xưng bá thiên hạ của mình. Vừa nghĩ đến tình cảnh sắp phải đối mặt, đầu nàng đau như búa bổ.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Vân Phỉ đã bị 'mời' lên xe ngựa, lên đường về kinh. Trừ mấy chục cấm vệ quân theo bảo vệ, trong xe còn có hai cung nữ thân tín của Úy Lâm Lang. Một người tên là Thu Quế, một người tên là Vãn Phong. Hai cung nữ này cao to khỏe mạnh, không rời Vân Phỉ một bước, cho dù là đi vệ sinh cũng trông chừng nghiêm ngặt.

Lúc đầu Vân Phỉ còn ôm ý đồ chạy trốn trên đường đi, nhưng sau đó thấy hoàn toàn không có cơ hội thì cũng bỏ cuộc, cứ nằm dài trên xe ngựa, nhắm mắt lại bắt đầu suy nghĩ khi gặp được Úy Đông Đình thì nên làm thế nào?

Y biết nàng trốn tại Lục gia một tháng trời thì sẽ có phản ứng gì? Trước giờ Vân Phỉ vẫn luôn to gan, ở trước mặt y chưa từng sợ hãi, nhưng không biết sao lúc này tim lại đập loạn xạ, bỗng dưng sinh ra cảm giác sợ hãi khi gặp y.

https://thuviensach.vn

Ngựa không ngừng bôn ba cả ngày, khi đến kinh thành thì trời đã tối, cửa thành đã đóng. Úy Trác giao lệnh bài của mình cho thuộc hạ, không lâu sau cửa thành được mở ra, quan thủ thành vội vội vàng vàng dẫn người tới nghênh đón Úy thừa tướng vào trong.

Đêm khuya, trên con đường bị cấm túc không một bóng người, im phăng phắt, tiếng vó ngựa cực kỳ chói tai, phá tan đêm thu tĩnh mịch.

Xe ngựa dừng lại ngoài phủ thừa tướng, màn che được vén lên, làn gió đêm lành lạnh khẽ ùa qua. Vân Phỉ được Vãn Phong, Thu Quế đỡ xuống xe.

Vân Phỉ vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy chiếc đèn lồng đỏ thẫm được treo cao trước cửa, vải đỏ quấn quanh, bên trên dán hai chữ hỉ màu vàng rực.

Vợ chồng quản gia Úy Thành dẫn mấy chục nha hoàn bà vú cung nghênh trước cửa. Úy Trác xoay người xuống ngựa, giao dây cương trong tay cho thuộc hạ phía sau.

Úy Thành vội vã bước tới bẩm báo: “Lão gia, mọi việc đều được an bài xong xuôi.”

Úy Trác nói với Thẩm Thị – thê tử của Úy Thành: “Mau dẫn thiếu phu nhân đi nghỉ ngơi.” Hai ba ngày nhọc nhằn bôn ba, hắn cũng cảm thấy rất mệt mỏi nên dặn dò qua loa vài câu rồi đi thẳng vào trong nghỉ ngơi.

Thẩm Thị bước lên thi lễ với Vân Phỉ, mỉm cười nói: “Thiếu phu nhân, mời!”

Cả đám nha hoàn cung cung kính kính gọi nàng là thiếu phu nhân, tiền hô hậu ủng hộ tống nàng vào trong, giống như là sợ nàng đột nhiên chạy mất hoặc đột nhiên biến mất vậy.

https://thuviensach.vn

Trong phủ đèn đuốc sáng ngời, đọc đường đều treo đèn lồng đỏ có dán chữ hỉ, từ hành lang cho đến nhà sau, ngay cả màn đêm cũng được nhuộm màu hoan hỉ.

Vân Phỉ theo Thẩm Thị đi vào nơi ở của Úy Đông Đình. Nơi này được bài trí càng thêm có không khí mừng rỡ, ngay cả thân cây trong vườn cũng treo lụa đỏ.

Sắc đỏ ấy càng ngày càng đậm thì tâm trạng của Vân Phỉ cũng ngày càng nặng nề. Tuy nàng chưa bao giờ mong mỏi quá nhiều vào việc tình cảm, nhưng cũng không ngờ được là bị ép cưới vội vội vàng vàng như thế.

Thu Quế và Vãn Phong dìu nàng vào phòng. Dưới đất trải thảm đỏ, chiếc lư hương bằng đồng vàng có hình sư tử dũng mãnh đang tỏa ra hương thơm lượn lờ. Nhìn cách bài trí, có lẽ căn phòng này chính là phòng tân hôn.

Thẩm Thị mỉm cười, nói: “Thiếu phu nhân đi đường mệt nhọc rồi, người tắm rửa thay quần áo đi, lát nữa tướng quân về sẽ cùng dùng cơm.”

Vân Phỉ gật đầu, nói với Thẩm Thị: “Ta khát rồi, châm cho ta ly trà đi.”

Nàng chậm rãi uống xong ly trà thì nước nóng cũng được chuẩn bị xong.

Phía sau phòng ngủ chính là phòng tắm, sau bốn tấm bình phong là một tấm màn bằng lụa đỏ treo từ trần nhà xuống, nhẹ nhàng lay động, giống như một làn nước được ánh chiều tà chiếu đỏ.

Giữa phòng tắm là một cái bồn tắm vừa rộng vừa dài, gần như có thể nằm được trong đó. Hơi nước bốc lên lượn lờ, dày đặc như là sương mờ vào sáng sớm.

https://thuviensach.vn

Ở trên xe ngựa chịu xóc nảy cả ngày trời, gần như là không được nghỉ ngơi giây phút nào nên nàng sớm đã mệt chết được, người cứ như muốn rã rời. Vừa bước vào làn nước, cảm giác thoải mái khiến nàng không nhịn được mà ưm lên một tiếng.

Nàng tháo bím tóc ra, thả mái tóc mềm mại ra ngoài thành bồn tắm.

Xuyên qua tấm màn lụa đỏ mờ mờ ảo ảo, nàng có thể thấy được sau bình phong có hai thị nữ cao to đang đứng. Nhìn dáng người thì mang máng như Thu Quế và Vãn Phong. Vân Phỉ vừa tức giận vừa tức cười, ngay cả lúc tắm rửa mà cũng trông coi nàng, Úy Trác quả là cẩn thận hết mức. Lẽ nào nàng có thể mọc cánh bay được sao?

Dòng nước ấm xua tan phần nào nỗi mệt mỏi của cơ thể, nàng từ từ nhắm mắt lại. Trong nhất thời, cơ thể giống như không còn là của nàng nữa, nhẹ nhàng lơ lửng như là một đóa hoa trôi trong nước. Cơn buồn ngủ ập đến, nàng dựa vào bồn tắm, nửa tỉnh nửa ngủ. Không biết qua bao lâu, dường như chỉ vừa nhắm mắt chừng một khắc, nhưng dường như đã lâu đến nỗi nằm thấy một giấc mơ.

Nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, cúi người xuống nhặt lấy chiếc khăn tắm đặt trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh. Vừa quay đầu qua, đột nhiên phát hiện sau tấm màn lụa có một bóng người cao cao.

Nàng sợ tới mức ngồi phịch xuống bồn tắm, suýt nữa là tim cũng nhảy ra ngoài. Thu Quế và Vãn Phong không cao đến thế. Xuyên qua tấm màn lụa, loáng thoáng thấy đó là một người đàn ông. Nàng kinh hoàng dùng khăn che trước ngực, ước gì nó có thể trở thành tấm chắn.

Trong cơn im lặng đáng sợ tới mức làm người ta nghẹt thở, tấm màn lụa đột nhiên bị vén lên. Trong ánh nến chập chờn, tấm màn lụa giống như là một làn nước bị một tảng đá ném vào làm gợn sóng. Sóng gợn lăn tăn, tầng tầng lớp lớp làm cho người ta choáng váng.

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình đứng đó, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Tóc huyền mắt đen, chiến bào như mực, sau lưng là tấm màn đỏ, hai màu đỏ đen đan chen nhau sáng rực đến chói mắt. Hai loại cảm giác quý phái thanh nhã và lạnh lùng sát khí cùng tập trung trên người y, lóe lên ánh sáng khiến người ta mất hồn.

Vân Phỉ kinh ngạc nhìn y, trong nhất thời không rời được mắt, quên cả sợ hãi.

***

Úy tướng quân: mẹ ruột vẫn là tốt nhất. Cách thức trùng phùng đặc biệt thế này, ta thích! *lau máu mũi*

Vân Phỉ: mẹ ruột vẫn là tốt nhất. Cho dù gặp mặt kiểu này thì ngươi cũng đừng mong chiếm được cái gì *liếc mắt xem thường*

Úy tướng quân: Đại Đại, rốt cuộc thì người là mẹ ruột của ai?

Mẹ Kim: Tướng quân, Đại Đại ta cũng thích kim nguyên bảo a!!

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Động Phòng Hoa Chúc

Mặt của y gầy đi trông thấy, làm tôn thêm sống mũi cao và đôi mắt sâu, những đường nét rắn rỏi, anh tuấn khôn tả, và cũng... lạnh lùng khôn kể. Trên gương mặt khôi ngô không có lấy một nụ cười, cũng không nói lời nào, cứ nhìn nàng chằm chằm không chớp. Trong đôi mắt đen sâu thẳm như màn đêm dường như ẩn chứa vô số cơn sóng ngầm, cuồn cuộn chảy xiết, hễ không cẩn thận là sẽ bị cuốn vào. Trong đôi mắt ấy cũng ẩn chứa hàng ngàn thanh kiếm sắc, muốn nạy bỏ lớp áo giáp ngụy trang dày cộm của nàng, để nhìn rõ mọi bí mật sâu kín nhất trong lòng nàng.

Do đưa lưng về phía ánh đèn nên bóng dáng của y trở nên hết sức cao lớn tráng kiện, giống như là một ngọn núi chắn trước mặt nàng, khiến nàng căng thẳng đến độ không thở nổi, tay chân như mềm nhũn ra, không còn chút sức lực nào.

Vân Phỉ vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để đối mặt với y, thế mà bây giờ bất ngờ gặp lại ở một nơi đầy xấu hổ thế này, nàng rất muốn ngất xỉu cho xong. Nhưng nếu ngất xỉu thế này thì cũng mất mặt quá.

Nàng hồi hộp nhìn y, chỉ có trong tích tắc mà cứ ngỡ là thời gian đã qua thật lâu, trong đầu nàng lóe lên vô vàn ý nghĩ, mạnh mẽ nhất chính là bây giờ mình đã trở thành cá nằm trên thớt, y muốn làm gì thì làm.

Nàng nhớ rất rõ lần đầu gặp nhau, trước ao phóng sinh, y đã trêu chọc nàng 'bây giờ nàng đã biết cảm giác cá nằm trên thớt là thế nào rồi chứ'. Có lẽ lần đầu tiên gặp mặt đã dự báo cho kết cục ngày hôm nay.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ đột nhiên cảm thấy chán chường, thất vọng. Nàng vất vả đấu tranh, trăm tính ngàn tính, không chịu khuất phục, không cam tâm, nhưng cuối cùng lại không thể thoát khỏi bàn tay quyền năng của tạo hóa. Đi loanh quanh một hồi, cuối cùng nàng vẫn rơi vào tay y, không thể không gả cho y.

Ánh mắt của y dời từ mặt nàng đi xuống một chút, nàng lập tức rụt người vào trong nước, nỗi thẹn thùng bây giờ mới tới kia dâng lên như thủy triều, khiến mặt nàng nóng như bị thiêu đốt.

Mặc dù nàng đã cố rụt người vào trong nước nhưng dáng người của y quá cao, cho dù không thấy toàn bộ thì cũng thấy được một phần, nàng nghĩ thế. Tiêu rồi, lần này chắc chắn sẽ bị ăn sạch sẽ, không còn một mẩu xương. Thế nhưng, điều kỳ lạ là có cơ hội tốt thế mà Úy Đông Đình lại không hề có ý định tiến tới ăn sạch sẽ miếng cá này mà chỉ quay người đi, vén tấm màn lụa đỏ lên, ra ngoài.

Khi đi ngang qua bình phong, y ném lại một câu: “Ra ăn cơm“. Giọng nói lạnh lùng dứt khoát, không nghe được bất cứ cảm xúc nào trong đó, giống như là không quen biết nàng cho nên rất lạnh nhạt, rồi lại giống như đã quen biết cả đời nên mới bình tĩnh như thế.

Vân Phỉ thở phào một hơi, lập tức lau khô người, mặc quần áo vào với tốc độ ánh sáng. Đứng sau bình phong, nàng hít sâu một hơi, trấn tĩnh lại rồi mới chậm rãi bước ra ngoài.

Úy Đông Đình đưa lưng về phía nàng, ngồi bên cạnh bàn ăn. Căn phòng như một vùng biển màu đỏ, trên người y toàn là màu đen, giống như là một ngọn núi khổng lồ trấn áp màu đỏ vui mừng này lại. Chiến giáp màu đen càng tôn thêm dáng người cao lớn tráng kiện của y. Trên miếng giáp bảo vệ vai còn khắc một con hỏa kỳ lân đang giương nanh múa vuốt nhìn nàng, khiến lòng nàng cũng phải run rẩy.

https://thuviensach.vn

Trên bàn bày những món ăn còn nóng hổi, nàng chậm rãi đi qua đó, thấp thỏm ngồi xuống, đợi y chất vấn mình, trừng phạt mình. Nhưng lạ lùng là y không nói tiếng nào, cũng không nhìn nàng lấy một cái, chỉ lẳng lặng ăn cơm.

Nàng lén nhìn y một cái, phát hiện y không thèm nhìn, ngay cả liếc cũng không thèm liếc. Y im lặng, xa lạ khiến người ta sợ hãi.

Tối nay y làm sao vậy? Quen y đã lâu, y chưa bao giờ đối xử với nàng thế này. Tuy ở trước mặt người khác y rất kiệm lời, cực kỳ uy nghiêm nhưng trước mặt nàng lại luôn vui vẻ hòa nhã, thích chọc nàng nói cười, thích trêu đùa nàng, thích nhìn nàng giở những trò ranh mãnh trước mặt y, sau đó ung dung vạch trần quỷ kế của nàng, khiến nàng vừa xấu hổ vừa bối rối.

Nàng không ngờ sau khi gặp lại phản ứng của y là thế này. Xem ra lần này nàng trốn tại Lục gia đã thực sự chọc giận y, cũng tổn thương tới lòng tự trọng của y, y là người kiêu ngạo thế kia mà.

Thế cũng tốt, y chán ghét nàng, không chịu cưới nàng thì còn gì bằng. Nàng cúi đầu, lặng lẽ ăn cơm. Căn phòng yên tĩnh tới cực điểm, chỉ nghe thấy tiếng nhai nuốt của hai người.

Tâm trạng của nàng không tốt, cũng rất mệt nên không muốn ăn, cộng thêm bên cạnh có một người đằng đằng sát khí như thế thì khó mà nuốt trôi được. Nàng ăn qua loa vài miếng rồi buông đũa xuống.

Nàng lẳng lặng rời khỏi bàn ăn, đi đến trước bàn trang điểm, cầm lấy chiếc lược bằng ngà voi, chải tóc. Không khí áp bức trong phòng làm nàng khẩn trương tới mức ngón tay cứng đờ.

Thời gian chậm chạp trôi qua, nàng đã hết sức buồn ngủ, sau lưng lại là chiếc giường êm ái, nàng rất muốn quẳng lược nhào lên giường, nhưng lại sợ nàng nhào lên giường rồi thì y sẽ nhào lên người nàng.

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới cảnh ấy, nàng chợt rùng mình. Có câu tránh được mồng một thì cũng không qua khỏi ngày rằm, cho dù không là tối nay thì cũng là tối mai. Úy Trác đã tỏ rõ thái độ là muốn gạo nấu thành cơm, nàng bị nhốt trong phủ thừa tướng, cho dù chắp cánh cũng khó bay.

Nàng nắm chặt cái lược, cảm thấy mình như một con cá chờ bị làm thịt. Con gấu xám kia đang ung dung ăn cơm, định bụng cơm no rượu say rồi thì sẽ qua ăn thịt nàng.

Nhất định là thế, nàng bi ai cắn môi, trong lòng lúc thì thầm nguyền rủa Úy Trác, lúc thì niệm A di đà Phật, Quan Âm Bồ Tát.

Đột nhiên, Úy Đông Đình đứng dậy, ra khỏi phòng ngủ mà không thèm quay đầu lại.

Bóng đen lóe lên, hắn biến mất trước cửa phòng ngủ. Vân Phỉ chớp chớp mắt, khó mà tin được, nhưng quả thật là y đã đi rồi, bóng đen trong phòng đã đi rồi. Vô hình chung, luồng sát khí đè nặng khiến người ta điên lên được ấy cũng tan biến theo.

Sau đó, hai nha hoàn đi vào, thu dọn chén đũa trên bàn.

Sau đó, Thu Quế bưng trà nước vào, nói với Vân Phỉ: “Đại tướng quân bảo thiếu phu nhân nghỉ ngơi sớm đi.”

Chiếc lược bằng ngà voi trên tay bị rơi xuống đất, Vân Phỉ thở phào một hơi, cảm thấy tim mình như sắp rụng ra.

Nàng đã sớm mệt đến nỗi muốn bò lên giường ngay. Lúc này Úy Đông Đình đã đi nên không chần chờ gì nữa, lập tức nhào lên giường, buông màn xuống, nhắm mắt lại, ngủ ngon lành.

Nếu không phải vì quá mệt mỏi thì nàng đã không dám ngủ trong hang sói. Nhưng ngồi trên xe ngựa cả ngày, mỗi một tế bào trong người đã bị

https://thuviensach.vn

nước ấm làm lười biếng nên nàng cứ thế mà mất cảnh giác, buông vũ khí đầu hàng, chỉ muốn được nghỉ ngơi.

Trong mơ, nàng như bị rơi vào trong nước, cứ hoảng loạn ôm lấy một khúc gỗ, xuôi theo dòng nước. Đột nhiên, dường như tóc nàng bị mắc vào nhánh cây, da đầu đau nhói, nàng bừng tỉnh giấc.

Góc phòng có một ngọn đèn còn sáng, ánh đèn đỏ đỏ mờ mờ giống như là thời khắc mặt trời vừa nhú lên. Khi nàng nhìn thấy bên cạnh còn có một người đang nằm thì lập tức sợ tới mức ngồi bật dậy. Nhưng vừa nhúc nhích, đầu lại đau đến nỗi phải xuýt xoa. Thì ra nhánh cây mà tóc nàng bị mắc trong mơ chính là mảnh giáp trên vai y. Tóc của nàng bị mắc trong miệng của con hỏa kỳ lân.

Úy Đông Đình mở mắt ra, lẳng lặng nhìn nàng. Không biết có phải là do đêm khuya yên tĩnh hay không mà ánh mắt của y sâu thăm thẳm, bên trong lóe lên vẻ nguy hiểm như thợ săn nhìn thấy con mồi. Nàng hoảng hốt ngồi dậy, luống cuống chân tay kéo tóc mình từ áo giáp của y ra.

Y ngồi dậy, gỡ tóc của nàng ra khỏi mảnh giáp trên vai, nhưng lại không buông ra mà nắm trong tay.

Nàng hồi hộp nhìn y, quyết định thực chiện chính sách địch bất động thì ta cũng bất động. Y không chịu lên tiếng trước thì nàng sẽ giữ im lặng. Nàng trốn tại Lục gia một tháng, ý đồ không muốn gả cho y đã bị vạch trần, cho dù lúc này có nói ngon nói ngọt thì y cũng sẽ không tin. Cho nên nàng thức thời im miệng, không giải thích, cũng không cầu xin tha thứ, kiểu gì thì cũng không có tác dụng.

Nàng mở to đôi lắt long lanh nhìn y, gương mặt nhỏ nhắn vì ngủ mơ màng nên đỏ hồng, rồi lại vì khẩn trương sợ hãi mà dần mất đi vẻ hồng hào ấy, trở nên trắng như tuyết đầu mùa, mỏng manh dễ vỡ.

https://thuviensach.vn

Không khí tĩnh lặng đến cùng cực. Tay y còn nắm tóc nàng, nàng không dám nhúc nhích, sợ rằng hễ nhúc nhích một cái là sẽ phá vỡ sự yên lặng này, kích thích đến lửa giận đang được áp chế của y.

Tuy ngoài mặt y hết sức bình tĩnh nhưng nàng biết trong lòng y đang cất chứa lửa giận. Nàng mai danh ẩn tích ở Lục gia mà không báo cho y một tiếng, để y phải hao tâm tổn trí đi tìm tung tích của nàng. Nỗi oán hận và căm phẫn này, chỉ nghĩ đến thôi mà Vân Phỉ đã thấy đau đầu.

Hầu kết của y giần giật, một lúc sau mới trầm giọng hỏi nàng: “Nàng ngủ đủ chưa?” Trong đêm tối, dường như giọng của y cũng có vẻ khác thường.

Ngủ đủ rồi thì có thể... Vân Phỉ cả kinh, lập tức lắc đầu nguầy nguậy: “Chưa, ta mệt chết đi được.”

Vừa nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, nàng căng thẳng tới mức muốn khóc lên. Lần đầu tiên nàng cảm thấy thì ra gan của mình cũng không to như mình tưởng. Nàng muốn gào khóc thảm thiết cho y xem, mặt đầy nước mắt nước mũi khiến cho y chán ghét, mất đi hứng thú. Nhưng đáng giận là đang lúc cấp bách này thì bản lĩnh nước mắt chảy mọi lúc mọi nơi của nàng lại bị mất đi tác dụng, nàng ra sức nháy nháy mắt nhưng không nặn được giọt nào.

Y sa sầm mặt, thả tóc nàng ra rồi nằm xuống, xoay người ra ngoài, ngủ tiếp.

Vân Phỉ ngạc nhiên nhìn con hỏa kỳ lân trên vai y, cảm thấy chắc hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây. Y nằm ngủ bên cạnh nàng mà chịu làm Liễu Hạ Huệ sao? Rõ ràng y hiểu được tính toán của Úy Trác, tại sao vẫn án binh bất động, phải chăng, phải chăng... Vân Phỉ đột ngiên nghĩ đến một khả năng, hay là y không làm được? Ý nghĩ này vừa vụt qua, mặt nàng liền đỏ bừng lên.

https://thuviensach.vn

Nàng không còn thấy buồn ngủ chút nào, cứ mơ mơ màng màng. Trời còn chưa sáng thì Úy Đông Đình bên cạnh nàng đã thức dậy, dường như y đứng bên giường nhìn nàng, sau đó tiếng bước chân liền từ từ ra tới cửa. Nghe thấy tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, cuối cùng Vân Phỉ cũng thở phào như trút được gánh nặng.

Cả một ngày dài cũng không thấy bóng dáng Úy Đông Đình đâu, Vân Phỉ đoán là y đến quân doanh. Nàng bị nhốt trong phòng 'nghỉ ngơi', không được đi đâu cả.

Lúc chạng vạng, Thẩm thị dẫn một đám nha hoàn tiến vào, tay cầm bộ hỉ phục đỏ tươi. Vân Phỉ vừa thấy thì đầu lập tức ong lên.

“Mời thiếu phu nhân thay quần áo.”

Chưa kịp nói gì thì mấy nha hoàn đã ùa tới thay quần áo, chải đầu tóc cho Vân Phỉ, sau đó đội khăn trùm đầu lên cho nàng, đỡ nàng ra nhà trước.

Bên tai vang lên tiếng nhạc. Vì tình hình khá đặc biệt nên hôn lễ này đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn. Sau khi bái lạy thiên địa, chỉ nghe giọng của Úy Trác vang lên. “Có con trai con dâu như thế, cha cũng đã được an tâm rồi. Sau này hai vợ chồng các con phải yêu thương lẫn nhau, đồng cam cộng khổ.”

Vân Phỉ nghe được bốn chữ đồng cam cộng khổ thì tức đến nỗi muốn vén khăn lên, nhào tới mắng hắn. Đây mà là thành thân gì chứ, rõ ràng là uy hiếp, bức ép con gái nhà lành mà.

Tình hình kinh thành đã rất nguy cấp, mọi thứ trong hôn lễ đều được giản lược, đương nhiên trò phá động phòng, kính rượu... đều được lược bỏ. Úy Trác tung tin cho khắp kinh thành đều biết con gái của Vân Định Quyền và đại tướng quân Úy Đông Đình thành thân, nếu giữa Vân Định Quyền và Lâm Thanh Phong có quan hệ gì mờ ám, khi nghe được tin tức này thì Lâm Thanh Phong cũng sẽ nghi kỵ Vân Định Quyền phần nào.

https://thuviensach.vn

Sau khi làm lễ, Vân Phỉ được đưa vào phòng của Úy Đông Đình.

Người trong phòng nhanh chóng lui ra, bọn nha hoàn chuẩn bị giường chiếu sẵn sàng thì cũng đi mất. Cuối cùng, cái vòng bằng đồng trên cửa leng keng một tiếng, căn phòng lại chìm trong yên tĩnh.

Từ khăn trùm đầu nhìn xuống, nàng thấy một đôi giày thêu hoa văn như ý cát tường xuất hiện. Nàng nắm chặt nắm tay, kiếm chế sự run rẩy của mình, nhưng tim vẫn cứ đập thình thịch không ngừng.

Trước mắt bỗng nhiên sáng bừng, trăn trùm đầu được vén lên, gương mặt của Úy Đông Đình đập vào mắt nàng. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy y mặc quần áo rực rỡ. Bình thường y chỉ mặc áo màu đen hay lam. Sắc đỏ tôn thêm vẻ anh tuấn rạng ngời của y. Nàng không nhìn thấu được ý nghĩ của y lúc này, càng không thấu được tâm trạng của y bây giờ. Chẳng phải y nói rất thích nàng sao, hôm nay tóm gọn nàng trong tay như ý nguyện rồi mà sao không tỏ vẻ gì vui sướng thế nhỉ?

Vân Phỉ ngơ ngác hoảng loạn, dưới ánh nhìn đầy áp lực của y, nàng cụp mắt xuống, lòng thầm than vãn: tối nay không thoát được kiếp nạn này rồi. Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc, chắc là trốn kiểu gì cũng không thoát được. Bộ óc luôn nghĩ ra những ý tưởng bất tận của nàng hiện giờ như không vận hành được nữa.

Chạy không thoát, cũng đánh không lại, độc dược hay dao gì đó cũng không có, nói lời ngon ngọt dỗ dành y cũng vô dụng. Nàng cam chịu leo lên giường, rồi quẳng giày ra ngoài. Một chiếc thì rất nghe lời, ngoan ngoãn rơi xuống đất. Một chiếc khác thì bướng bỉnh bay thẳng vào mặt Úy Đông Đình.

Vân Phỉ sợ tới mức ngẩn người, nàng không hề có ý ném vào y, chẳng qua trong lòng rất bực bội nên muốn cáu kỉnh chút thôi mà.

***

https://thuviensach.vn

Úy tướng quân: Mẹ à, động phòng lần thứ nhất là sao, sao con có một dự cảm không lành...

Vân Phỉ: Đừng tự mình đa tình, Kim Đại Đại là mẹ ruột của ta.

Úy tướng quân: Đại Đại, rốt cuộc thì người là mẹ của ai?

Bà mẹ tham tiền: Ta đi xem xem kim nguyên bảo Úy tướng quân hối lộ đã vào tài khoản hay chưa...

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Lấy Lùi Làm Tiến

May mà chân tay Úy Đông Đình nhanh nhẹn nên lập tức đưa tay chụp được 'ám khí' kia. Y cầm chiếc giày thêu màu đỏ, xụ mặt, im lặng đi đến bên giường.

Vân Phỉ nhìn ánh mắt thâm thúy khó đoán và gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị của y, tim như bị ai thắt lại. Trời ạ, đừng nói y cầm chiếc giày tới quất nàng nha.

Nàng lập tức chui vào trong chăn, hèn nhát vùi cả đầu vào trong ấy, giống như là một con rùa rụt đầu vào mai. Trước kia nàng chưa bao giờ sợ y, nhưng bây giờ chột dạ nên biết làm sao được.

Qua một lúc mà vẫn không thấy y có động tĩnh gì, Vân Phỉ len lén từ trong chăn he hé nhìn ra ngoài.

Úy Đông Đình đưa lưng về phía nàng, bộ đồ cưới đã được cởi ra, bên trong là bộ đồ lót màu trắng mỏng làm bằng tơ tằm nhẹ nhàng dán sát vào người. Theo mỗi cử động của y, những đường cong trên lưng đều loáng thoáng ẩn hiện. Lúc y thả bộ quần áo xuống, cánh tay vươn nhẹ ra, những khối cơ bắp ở đầu vai ẩn chứa một năng lượng tràn trề thấy rõ. Vân Phỉ nhìn cánh tay nhỏ bé mảnh khảnh của mình, lập tức đánh mất ý định đánh tay đôi, chiến đấu với y đến cùng.

Y vừa xoay người lại, Vân Phỉ lại vội vàng giấu mặt vào chăn.

Đột nhiên có một sức mạnh giật lấy cái chăn từ tay nàng làm gương mặt hoảng hốt của nàng lộ ra ngoài. Nàng nhìn y với vẻ thấp thỏm bất an,

https://thuviensach.vn

như trước mặt có giặc dữ.

Điều bất ngờ là y không thèm nhìn nàng lấy một cái, sa sầm mặt lấy chăn đắp lên người rồi sau đó hai tay khoanh trước ngực mà ngủ, coi nàng như không khí.

Vân Phỉ không dám thở mạnh, trong lòng vừa kinh hãi vừa vui mừng. Không ngờ y chung chăn chung gối với nàng hai đêm liền mà lại không chạm vào nàng.

Thế này là thế nào? Là thật sự bị nàng chọc tức, lòng tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng cho nên ngay cả hứng thú động phòng cũng không có sao? Hay là cơ thể có bệnh tật gì đó? Nàng cứ suy nghĩ vẩn vơ mà chả hiểu ra làm sao cả, chỉ biết vừa kích động vừa mừng rỡ.

Úy Đông Đình vốn nằm ngửa, một lúc sau thì trở mình đưa lưng về phía nàng, đưa tay tắt ngọn đèn bên cạnh giường.

Căn phòng lập tức tối om, chỉ còn lại một ngọn đèn nhỏ ở góc phòng, xuyên qua tấm màn lụa, tỏa ra ánh sáng lờ mờ.

Tối qua, do Vân Phỉ ngồi xe ngựa cả ngày, cực kỳ mệt mỏi nên mới nhanh chóng ngủ say. Nhưng hôm nay bị nhốt trong phòng nghỉ ngơi suốt ngày nên lúc này hoàn toàn không buồn ngủ, hơn nữa có Úy Đông Đình nằm bên cạnh, cái cảm giác bên người đặt một trái bom không biết khi nào sẽ nổ này quả thật làm nàng không ngủ được.

Thái độ trầm tĩnh bất ngờ của Úy Đông Đình khiến cho nàng cảm thấy thật khó hiểu, trong lòng cứ thấp thỏm bất an, giống như bị buộc vào một sợi dây treo lơ lửng trên không trung. Từ khi gặp lại, tổng cộng y nói với nàng chưa quá ba câu, đột nhiên từ ánh dương ấm áp biến thành núi băng lạnh giá, đúng là khiến người ta không thích ứng được.

https://thuviensach.vn

Thậm chí Vân Phỉ đã định nói với y, ngươi muốn báo thù thế nào thì cứ việc làm đi, cứ chậm rãi tra tấn kiểu dùng dao cùn giết người thế này ta không thích.

Nàng nằm thẳng tắp, cứng đờ trên giường, không dám nhúc nhích. Mãi đến khi tiếng hít thở của Úy Đông Đình ổn định nhịp nhàng, dường như đã chìm vào giấc ngủ thì nàng mới dám nhẹ nhàng nhúc nhích chân tay, sau đó lập tức dừng lại, nghe ngóng động tĩnh của Úy Đông Đình. Dường như y đã ngủ thật rồi, cứ nằm nghiêng như thế mà không có phản ứng gì.

Cuối cùng Vân Phỉ cũng thở phào, muốn tìm một tư thế thoải mái để ngủ. Đáng tiếc ban ngày nghỉ ngơi nhiều quá nên cứ trằn trọc mãi mà vẫn không buồn ngủ. Nhờ vào ánh đèn lờ mờ, nàng len lén nhìn Úy Đông Đình đang nằm bên cạnh.

Y vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng ấy, từ đầu đến cuối không hề nhúc nhích. Nàng không khỏi nhớ đến tối qua, y đến vào lúc nửa đêm, mới mờ sáng đã phải đi, ngay cả chiến giáp cũng lười cởi mà ngủ luôn. Nhất định là vì bận chiến đấu với Lâm Thanh Phong nên mới mệt mỏi như thế, mới ngủ say như thế. Nghĩ tới tình cảnh hiện nay của y, nàng đột nhiên nảy sinh cảm giác không đành lòng.

Nàng nghĩ ngợi lung tung một lúc thật lâu nên hơi khát, do dự một lát, nàng nhẹ nhàng ngồi dậy, leo qua khỏi người y.

Hai chiếc giày nằm ngay ngắn trên bệ để giày, lòng nàng chợt thấy cảm động. Chậm rãi mang hai chiếc giày thêu hoa được y đặt sẵn sàng vào, nàng nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ. Uống hết một ly nước, nàng lại nhẹ nhàng về giường, lẳng lặng leo qua người y.

Nhưng ngay lúc nàng vừa bỏ một chiếc đùi qua thì y đột nhiên xoay người, đồng thời giữ chặt eo nàng lại. Nàng giật mình la lên một tiếng rồi

https://thuviensach.vn

lập tức không dám nhúc nhích, tạo thành một tư thế cực kỳ mờ ám, nàng ngồi ngay trên người y.

Ánh mắt của y sáng kinh hồn, không giống như ánh mắt vừa mơ màng tỉnh dậy. Lẽ nào y vẫn luôn không ngủ? Nàng cố nén sự hoảng loạn trong lòng, nở một nụ cười gượng: “Xin lỗi đã làm huynh tỉnh giấc.”

Úy Đông Đình không nói tiếng nào, tay đặt trên eo nàng, hơi dùng sức. Nàng cứng đờ, gần như sắp biến thành một khúc gỗ. Những ngón tay đặt bên hông nàng như mang theo nhiệt độ nóng kinh người, khiến nơi ấy bắt đầu nóng lên như bị lửa thiêu.

Trong sự yên tĩnh tột độ, cuối cùng y cũng chịu lên tiếng nói một câu: “Nặng quá, xem ra nàng ở Lục gia rất tốt, nuôi tới béo phì rồi mà.”

Béo phì... Vân Phỉ bị từ này làm tức tới mức mờ mắt, suýt nữa là hộc máu lên mặt y. Đây là từ để miêu tả một thiếu nữ duyên dáng đáng yêu sao? Chút áy náy hiếm hoi lúc nãy cũng bị y làm tức giận bỏ chạy mất. Nàng dùng sức đẩy vào ngực y một cái, muốn leo từ trên người y xuống dưới.

Nàng vốn tưởng y sẽ không dễ dàng buông tay, ai ngờ y lại thả Lỏng tay mặc cho nàng leo xuống. Nhưng ngay lúc nàng vừa nằm xuống, y lập tức nghiêng người, nằm đè lên người nàng.

Nàng cả kinh, còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào thì một nụ hôn gần như khiến nàng nghẹt thở đã đặt lên môi nàng. Cảm giác hận không thể nuốt chửng cả người nàng vào bụng ấy vừa xa lạ vừa đáng sợ. Điều càng đáng sợ hơn là một bàn tay nóng hổi đã thò vào trong áo nàng, bầu ngực mềm mại chưa từng có ai chạm tới đã bị nắm trong bàn tay y.

Nàng kinh hoàng la ú ớ vài tiếng nhưng đôi môi lại bị phong thật chặt. Mọi sự chú ý đều chuyển dời từ đôi môi đến bờ ngực, nàng cảm thấy như thứ y đang nắm không phải là bầu ngực của nàng mà là trái tim nàng, bị y

https://thuviensach.vn

bóp thật chặt. Nàng vừa thẹn thùng vừa cuống quýt, dùng hết sức lực hy vọng chặn được bàn tay của y.

Y giữ chặt tay nàng lên trên đỉnh đầu, cúi đầu mình đè xuống ngực nàng, cách bộ đồ cưới, dùng một sức mạnh không nặng không nhẹ nhưng có thể làm nàng thấy hơi hơi đau để cắn mút nụ hoa nho nhỏ của nàng.

Trong nháy mắt, tim nàng như muốn nổ tung ra. Cảm giác mạnh mẽ mà xa lạ chưa từng có ấy làm cho nàng bối rối đến nỗi không biết lmà sao, đầu choáng mắt hoa, muốn ngất đi.

Một lúc sau, y mới chịu thả nàng ra, hai người đều thở hổn hển. Y chống tay hai bên người nàng, trong mắt lóe lên vẻ nguy hiểm lạ lùng.

Nàng sợ tới mức tim như ngừng đập. Thế nhưng, y không làm gì thêm nữa, chỉ nhìn nàng chằm chằm không hề chớp mắt. Rồi từ từ, hơi thở dồn dập nguy hiểm kia dần bình ổn trở lại, ánh mắt sáng rực ghê người kia cũng tối dần đi.

Y xoay người xuống, cầm quần áo của mình rồi ra khỏi phòng tân hôn, bước chân vừa nhanh vừa vội.

Vân Phỉ ngơ ngác nhìn bóng y khuất sau cánh cửa, mãi một lúc sau mới hoàn hồn lại, trái tim muốn nhảy ra ngoài khi nãy cũng từ từ về lại trong ngực.

Một vùng áo trước ngực bị y ngậm ướt, cảm giác lành lạnh hết sức rõ ràng, giống như là một dấu ấn được in lại trên ngực.

Rốt cuộc thì y có ý gì đây? Tại sao lại bỏ cuộc giữa chừng, chẳng lẽ là không làm được thật sao? Nếu không thì sao thành thân rồi mà vẫn chưa chịu hành động? Lòng nàng dấy lên một cảm giác không biết nên nói là vui hay buồn, đêm tân hôn như thế, đúng là không ngờ được.

https://thuviensach.vn

Hôm sau khi thức dậy, Vân Phỉ đến dâng trà cho Úy Trác, Úy Trác cũng cho Vân Phỉ nhiều lễ vật rất có giá trị, diễn vai người cha nhân hậu rất đạt.

Vân Phỉ cũng diễn chung với hắn. Người ở dưới mái hiên, không thể cứng đầu cứng cổ được. Cho dù nàng có phản kháng quyết liệt thì cũng chẳng có ai cứu được nàng. Chuyện đã đến nước này, đến đâu hay đến đó vậy.

Thậm chí nàng còn mừng thầm vì Úy Đông Đình không chạm vào nàng, chỉ cần có thể thoát thân thì nàng vẫn chưa thể coi là con dâu họ Úy.

Suốt cả một ngày, Úy Đông Đình đều không ở trong phủ. Mãi đến khi ăn cơm tối, lên giường ngủ vẫn không thấy bóng dáng của y đâu. Lúc đầu nàng còn lo là nửa đêm y sẽ trở lại, sau đó đợi đến lúc canh ba, cơn buồn ngủ kéo tới, nàng bất giác chìm vào giấc ngủ.

Không biết ngủ được bao lâu, bên tai phải có cảm giác hơi ngứa, nàng đưa tay phủi một cái. Ngón tay đụng phải da thịt ấm áp, nàng lập tức giật mình tỉnh lại.

Úy Đông Đình ngồi bên cạnh nàng, không biết y trở về từ lúc nào, cũng không biết y ngồi thế đã bao lâu. Nhờ ánh sáng mờ mờ ảo ảo ngoài màn, nàng nhìn thấy gương mặt anh tuấn mà trầm lặng của y. Khi chạm vào ánh mắt thâm thúy khó đoán của y, tim nàng lập tức đập nhanh thình thịch, cả người không được tự nhiên.

Nhưng nhờ có kinh nghiệm thoát thân khỏi hang hùm hai đêm trước, nàng tin rằng tối nay y cũng sẽ không làm gì nàng, cho nên dần trấn tĩnh lại.

Y đứng lên, nói một câu: “Dậy đi, ta mang nàng ra ngoài.” Sau đó đặt một bộ quần áo lên trên tấm chăn nàng đang đắp, vén màn đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ cầm lên xem, đó là một bộ quần áo của đàn ông. Nàng không rõ nguyên do nên sau khi mặc quần áo, mang giày xong thì hỏi với theo bóng y: “Đi đâu vậy?”

Y không trả lời, chỉ nắm tay nàng đi ra ngoài. Lúc này, ngoài trời còn đang tối mịt, nha hoàn gác đêm đang ngáp ngắn ngáp dài, thấy Úy Đông Đình thì vội vàng hành lễ: “Đại tướng quân.” Khi nhìn thấy Vân Phỉ mặc nam trang thì lộ ra vẻ ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn hai người ra khỏi đình viện.

Úy Đông Đình không nói tiếng nào, cứ nắm tay Vân Phỉ đi thẳng ra khỏi phủ thừa tướng. Ngoài cửa lớn có bảy tám tên cấm vệ quân mặc quân trang chỉnh tề đang đứng đợi.

Có một cấm vệ quân dắt một con ngựa qua, Úy Đông Đình leo lên ngựa rồi đưa tay ôm Vân Phỉ lên, đặt nàng ngồi trước mình, dùng chiếc áo choàng đen phía sau bao trùm lấy nàng.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Vân Phỉ lại hỏi y.

Úy Đông Đình nhìn thẳng phía trước chứ không nhìn nàng, chỉ lạnh nhạt nói mấy chữ: “Ra ngoài thành.”

Ra ngoài thành? Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Vân Phỉ chính là chắc y đang định dẫn nàng tới quân doanh, như thế thì mỗi đêm y không cần phải bôn ba, nửa đêm quay về, mờ sáng thì đi nữa. Hơn nữa đến lúc đó, hai bên giao chiến, y cũng tiện lấy nàng để uy hiếp Vân Định Quyền.

Nghĩ đến đây, nỗi buồn bực uất ức trong lòng nàng trào lên không sao tả xiết nên đưa tay véo một cái thật mạnh vào eo y. Thắt lưng y thoáng cứng đờ, nhưng cũng không kêu đau, chỉ kéo nàng sát vào lòng mình hơn rồi sau đó vung roi lên, thúc ngựa lao vào bóng đêm.

https://thuviensach.vn

Bảy tám cấm vệ quân kia theo sát phía sau, tiếng vó ngựa rầm rập vang lên trong màn đêm, quả nhiên là hướng về phía ngoại thành. Không lâu sau, khi đến cửa thành, lính gác cửa đều nhận ra Úy Đông Đình nên lập tức mở cửa thành cho bọn họ ra ngoài.

Tuy vừa vào thu nhưng trước khi trời sáng thì không khí hơi lạnh lẽo, Vân Phỉ được y bọc trong áo choàng mà vẫn phải rụt cổ lại. Làn gió nơi hoang vu này tấp vào mặt làm mặt nàng vừa lạnh vừa đau nên Vân Phỉ quyết định vùi mặt vào trong áo luôn.

Lồng ngực y vừa nóng vừa ấm, giống như là một nguồn nhiệt không bao giờ tắt. Nhưng trái tim chắc là lạnh lùng đến nỗi không có một hơi ấm, nàng đoán là như vậy. Nàng thở dài một hơi, cảm thấy tương lai thật là mờ mịt, còn đen tối hơn cả màu áo choàng của y

Nhanh thôi, nàng sẽ bị đưa tới trước hai quân. Đến lúc đó, chắc là y sẽ cầm một thanh kiếm sắc, hoặc là một thanh đao to đặt lên cổ nàng, uy hiếp cha nàng. “Nếu ngươi không lui binh thì ta sẽ giết ả.”

Đương nhiên cha nàng cũng không phải là tay vừa, nhất định sẽ cười lạnh và trả lời y: “Ngươi đã tính sai rồi, Vân Định Quyền ta chưa bao giờ chịu ai uy hiếp.”

Sau đó, xẹt một cái, nàng sẽ...

Nghĩ đến cảnh ấy, nàng cảm thấy tim se thắt lại, đau nhói. Cha và chồng đều không thể tin cậy, còn chẳng bằng một tờ ngân phiếu. Có điều ngân phiếu cũng không phải là vạn năng. Từ sau khi bị Úy Trác bắt gặp ở Lục gia, nàng liền lĩnh hội thêm được một điều, giàu ngang quốc khố cũng không được, vẫn cần có quyền lực và binh lực.

Nàng ở trong áo choàng tưởng tượng về tương lai của mình, lòng buồn bực đến nỗi như muốn nổ tung nên lại thò đầu ra hít thở một chút. Lúc này,

https://thuviensach.vn

một vài tia nắng ban mai đã lặng lẽ chui ra từ phía chân trời, những dãy núi xa xa trập trùng nhấp nhô như một bức tranh thủy mặc.

Thỉnh thoảng nghe thấy vài tiếng chó sủa ở xa xa, trong ánh nắng mai còn yếu ớt, nàng đột nhiên phát hiện Úy Đông Đình đang đi về phía tây chứ không phải phía đông.

Quân của kinh thành chắn ngang quân Lâm Thanh Phong nên đương nhiên phải ở phía đông kinh thành, y lại đi về hướng tây, rốt cuộc là muốn đi đâu đây?

Nàng đang định hỏi thì đột nhiên nhìn thấy trên con đường không xa phía trước có mấy người đang đứng, còn có một chiếc xe ngựa.

Úy Đông Đình thúc ngựa đến gần, mấy người đó đều đồng loạt bước tới hành lễ: “Đại tướng quân.”

Nhờ ánh mặt trời còn lờ mờ, Vân Phỉ nhận ra người dẫn đầu chính là Tiếu Hùng Phi từng đến quán rượu Chiết Tẫn Xuân Phong hôm ấy. Mấy cấm vệ quân kia, nàng cũng thấy rất quen mặt, hình như là những cao thủ được hắn dẫn qua đó, ném trúng cầu và được miễn tiền rượu.

Nàng cúi đầu, cảm thấy hơi ngại ngùng. Nhưng nghĩ lại thì hôm ấy mình đeo mặt nạ, bọn họ vốn không biết nàng là ai.

Úy Đông Đình khom người đặt Vân Phỉ xuống đất rồi ngồi thẳng dậy, nhìn những tia nắng sớm ở phương đông. Một vẻ lạnh nhạt và quyết liệt dứt khoát đọng lại trên mặt y, y dùng giọng nói lạnh lùng và trấn định nói với nàng: “Nàng đi đi, đại quân của cha nàng sẽ nhanh đến đây thôi, nàng cứ đi dọc theo con đường này, trước khi trời tối sẽ gặp được.”

Vân Phỉ giật mình kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

“Tiếu Hùng Phi sẽ hộ tống nàng đến đó, lên xe đi.” Nói xong, Úy Đông Đình quay đầu ngựa lại, chuẩn bị đi.

Vân Phỉ vội vàng nói: “Đợi đã.” Lòng nàng như đang nổi cơn sóng lớn, mãi đến lúc này mà nàng vẫn còn chưa dám tin, cứ như là đang nằm mơ.

Úy Đông Đình ghìm cương ngựa, quay lại nhìn nàng.

Mặt trời mọc từ đằng đông, trong gió sớm, dáng người y hiên ngang, mày rậm như lông chim trả, mắt sáng như sao. Một người văn hay chữ tốt như nàng mà trong nhất thời cũng không tìm được từ để hình dung vẻ đẹp của y.

Ánh mặt trời vừa nhô lên chiếu vào sau lưng nàng, ánh sáng vàng nhạt ấy vây lấy người nàng, tạo ra một quầng hào quang. Nàng giống như một đóa hoa vừa hé nở trong nắng ban mai, xinh đẹp rực rỡ, vĩnh viễn không nên có chút âm mưu u tối nào chạm vào người nàng.

“Tại sao huynh lại thả ta đi?” Vân Phỉ ngửa mặt lên nhìn thẳng vào y, trong đôi mắt như có hàng vạn ánh dương sáng chói.

Y né tránh không dám nhìn vào mắt nàng, không nói tiếng nào mà thúc ngựa chạy đi, chiếc áo choàng đen tung bay trong gió sớm.

Một nỗi chua xót bỗng ập tới làm mắt cay xè, nàng gọi với theo bóng y: “Úy Đông Đình!”

Y không quay đầu lại, cũng không dừng lại.

Vân Phỉ ngẩn ngơ nhìn y cưỡi ngựa biến mất trong tầm mắt của mình.

Tiếu Hùng Phi nói: “Thiếu phu nhân, lên xe đi.”

https://thuviensach.vn

Bước chân của Vân Phỉ nhẹ tênh tênh, giống như một tiếng gọi Úy Đông Đình kia đã mang đi mọi sức lực của nàng. Nàng leo lên xe ngựa, vừa liếc mặt một cái là đã nhìn thấy bên cạnh ghế có đặt một cái hộp. Cái hộp trông rất quen, là cái hộp đựng lễ vật mà Úy Lâm Lang phái người tặng cho nàng lúc trước.

Nàng nhẹ nhàng mở cái khóa hình hai con cá ra, bên trong có một bộ quần áo nàng từng mặc, vài món quà mà y từng tặng nàng, và cả... mười sáu đĩnh vàng!

Nước mắt cố nén nãy giờ lập tức trào ra như thác đổ, nàng ôm cái hộp ấy khóc rống lên.

Gửi thanks

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Trở Về Bình An

Không biết sao ngực nàng lại thấy nhói đau, giống như có hàng vạn mũi tên bắn xuyên tim, đau đến nỗi tay chân đều run lẩy bẩy. Một cơn kích động bất thình lình ập tới hệt như một cơn sóng dữ, Vân Phỉ gạt nước mắt, nhảy xuống xe ngựa, chạy tới trước mặt Tiếu Hùng Phi, nói: “Đưa ngựa cho ta, ta có lời muốn nói với tướng quân.”

Nói xong, nàng lập tức giật lấy chiếc roi ngựa trên tay Tiếu Hùng Phi rồi leo lên ngựa. Tiếu Hùng Phi ngẩn người, cũng vội vàng lên ngựa, dẫn bốn cấm vệ quân theo sát phía sau Vân Phỉ.

Vân Phỉ quất thật mạnh vào con chiến mã, chỉ mong sao lúc này có thể mọc thêm đôi cánh để bay cho nhanh. Ánh mặt trời ngày càng sáng dần, nàng dốc sức thúc ngựa chạy, đuổi theo hướng Úy Đông Đình vừa đi.

Cuối cùng phía trước cũng xuất hiện mấy điểm đen.

Tiếu Hùng Phi vừa nhìn thấy thì liền cất tiếng gọi thật to: “Tướng quân.” Mấy cấm vệ quân phía sau cũng kêu theo.

Buổi sớm ở nơi hoang vu, đất trời vạn vật còn chìm trong giấc ngủ, bốn phía trống trải tĩnh mịch, những tiếng gọi thật to này trở nên lảnh lót và vang vọng hơn bao giờ hết.

Những điểm đen ở phía trước dừng lại, khoảng cách ngày càng gần.

Úy Đông Đình ghìm cương, quay người lại. Chiếc áo choàng màu đen hệt như là một vùng biển đen tĩnh lặng.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ chạy đến trước mặt y, thở hồng hộc mà nhìn y, bao lời muốn nói bỗng nghẹn lại trong cổ họng, không biết nên bắt đầu từ đâu. Trong huyết mạch của nàng như có một dòng máu nóng đang chảy xiết, ngay cả khóe mắt cũng bị dòng máu nóng này làm cay cay.

Mấy cấm vệ quân phía sau hai người đều thức thời tránh đi chỗ khác.

Hai người cứ thế nhìn nhau, trời cũng sáng dần, Úy Đông Đình chỉ nhìn nàng mà không nói tiếng nào. Trong ánh ban mai, diện mao anh tuấn ấy càng trở nên tuấn tú, như được chạm khắc mà thành.

Vân Phỉ nhìn y không chớp mắt. Đột nhiên, một giọt nước mắt tròn xoe từ nơi khóe mắt nàng chảy xuống, tạo nên một vệt nước dài trên gương mặt trắng trẻo mịn màng.

Y nhìn vệt nước ấy, lòng như bị một cơn sóng dữ kéo tới và nhấn chìm, gần như là phá tan đi lớp tường phòng ngự mà khó khăn lắm y mới xây lên được. Y hít sâu một hơi, cố lấy lại lý trí, xoay người đi: “Nàng trở về đi.”

“Úy Đông Đình, ta không muốn gả cho chàng, không phải vì chàng, mà là vì thân phận của chàng.”

Y đưa lưng về phía nàng, người chợt cứng đờ, trầm giọng nói: “Nếu nàng còn không đi thì ta sẽ đổi ý đấy.”

Híií... Con chiến mã hí vang một tiếng, y quất cho nó một roi rồi thúc ngựa chạy về hướng đông.

Vân Phỉ ngẩn ngơ nhìn theo bóng y, cảm thấy tim mình tự dưng trống rỗng, giống như vừa mất mát thứ gì quá lớn lao, ngay trong gió sớm này.

Mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của y thì nàng mới quay lại đường cũ, leo lên xe ngựa.

https://thuviensach.vn

Tiếu Hùng Phi hộ tống nàng đi dọc theo đường cái, hướng về phía tây.

Quả nhiên như Úy Đông Đình đã nói, đến chiều tối hôm ấy, nàng liền gặp được đại quân của Vân Định Quyền. Lúc này đã chập tối, đại quân đang cắm trại. Tiên phong Trần Minh Nghĩa thường theo Vân Định Quyền ra vào phủ châu mục nên nhận ra Vân Phỉ và lập tức đích thân đưa nàng đến lều chính của Vân Định Quyền.

“Tướng quân, tiểu thư đến rồi.”

“A Phỉ!” Vân Định Quyền nhìn thấy con gái thì ngạc nhiên đến nỗi đang ngồi trước bàn cũng phải đứng bật dậy. Mấy thủ hạ đang thương nghị việc quân với hắn thấy vậy cũng đồng loạt cáo lui, rời khỏi lều chính. Vân Phỉ ngạc nhiên phát hiện ra Tống Kinh Vũ cũng có mặt ở đây.

Thấy được Vân Phỉ, trong mắt hắn ánh lên vẻ mừng rỡ, nhưng có Vân Định Quyền ở đấy, hắn không tiện nói chuyện với nàng, đành phải theo mấy vị tướng lĩnh ra khỏi lều chính.

“Cha.” Mắt Vân Phỉ cay cay, nước mắt lập tức trào ra.

Hai cha con đã nửa năm không gặp, sau khi Vân Định Quyền nhận được tin Vân Phỉ mất tích thì trong lòng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng không ngờ mấy ngày trước lại đột nhiên nghe được tin nàng và Úy Đông Đình thành thân. Úy Trác có tính toán gì đương nhiên là hắn hiểu rất rõ, hắn hận đến mức nghiến răng nhưng lại không biết làm sao. Chuyện đã đến nước này, cho dù Úy Trác giết Vân Phỉ thì hắn cũng không làm gì được, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Không ngờ Vân Phỉ lại đột nhiên từ trên trời rơi xuống, xuất hiện trước mặt hắn. Bất luận thế nào thì con gái cũng là cốt nhục của hắn, gặp được Vân Phỉ hắn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội vàng bước tới trước, vỗ vai nàng. “A Phỉ đừng khóc nữa, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Sao con lại ở đây?”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ kể hết những chuyện trong nửa năm nay cho hắn nghe. Trong đó, chuyện gặp nguy hiểm suýt mất mạng tại quán trà Lục Vũ, ở sơn trang bị trang chủ đày đọa như tôi tớ, thoát khỏi hang hùm lại bị Úy Trác bắt được, ép buộc phải thành thân... nàng thêm thắt vào, nghe cực kỳ bi thảm.

Vân Định Quyền nghe thế thì vừa đau lòng vừa xót xa, nhìn lại bộ dáng đầm đìa nước mắt của con gái, trong lòng có chút không đành, tự dưng cảm thấy áy náy với con gái. Trong cơn xúc động, hắn hứa hẹn với nàng. “A Phỉ, sau này cha sẽ không để con phải chịu chút uất ức nào nữa, cha sẽ cho con trở thành một công chúa cao quý nhất thiên hạ!”

Vân Phỉ rưng rưng nước mắt, nói: “Cha, A Tông còn đáng thương hơn con, suýt nữa là mất mạng.” Nàng kể cho cha nghe chuyện A Tông bị coi là đệm thịt, bị Anh Thừa Cương đánh đến hộc máu.

Vân Định Quyền nghe được chuyện này nhưng lại không chút động lòng.

“Cha, cha phải báo thù cho A Tông.”

Sở dĩ nãy giờ Vân Phỉ tố khổ là vì muốn hắn phải sinh lòng áy náy đối với nàng và A Tông. Nàng có làm công chúa hay không cũng chả sao, tương lai của A Tông mới là quan trọng nhất. Nàng phải khiến cho Vân Định Quyền hiểu được vì nghiệp bá của hắn mà suýt nữa A Tông bị mất mạng.

Vân Định Quyền không nói gì đến chuyện này, một lát sau mới bảo: “Chuyện này để sau hẵng tính, con đi nghỉ ngơi trước đi.” Vân Phỉ vừa tức giận vừa thất vọng với thái độ của hắn. Nàng thật sự không hiểu được tại sao hắn lại không quan tâm đến đứa con trai duy nhất như thế. Nhưng nàng không thể biểu lộ sự bất mãn này ra, đành phải nén nỗi bực đọc lại trong lòng.

https://thuviensach.vn

So với đứa con trai, lúc này Vân Định Quyền càng quan tâm đến tình hình của Úy gia. Úy Trác vội vã bức hôn như thế là muốn dùng Vân Phỉ để uy hiếp hắn, nhưng Úy Đông Đình lại làm trái nguyện vọng của Úy Trác mà thả Vân Phỉ về bên cạnh hắn, rốt cuộc là có mục đích gì? Chẳng lẽ là đến dò xét hắn?

Vân Định Quyền nheo mắt lại, nén giọng xuống thật nhỏ, hỏi: "Tình hình kinh thành thế nào rồi? Cha con Úy Trác có nói gì không?"

"Con bị nhốt trong phòng, chỉ gặp Úy Đông Đình có mấy lần, hắn đang rất bận rộn nên không nói gì nhiều với con. Quân của Lâm Thanh Phong áp sát kinh thành nhưng lại án binh bất động, Úy Trác cũng không vội phản công, chỉ đưa tiểu hoàng đế rời khỏi kinh thành."

Vân Định Quyền cười lạnh: "Lão già Úy Trác này vẫn luôn đề phòng cha, hắn nắm giữ binh lực của kinh thành nhưng lại án binh bất động, một là muốn lợi dụng quân của Vân gia đánh lui Lâm Thanh Phong, tiện thể làm suy yếu binh lực của cha. Hai là sợ khi hắn và Lâm Thanh Phong giao chiến, cha sẽ thừa cơ công thành, đến lúc đó hắn sẽ cùng lúc đối mặt với hai kẻ địch, không có cách nào thoát thân. Lâm Thanh Phong áp sát kinh thành nhưng cũng không vội tiến công là vì muốn bảo tồn thực lực, không muốn hao binh tổn tướng. Bọn họ đều có tính toán của riêng mình, cha đều biết hết."

"Vậy cha định làm sao đây?"

Vân Định Quyền gõ gõ vào mặt bàn, nói: "Ai nấy cũng đều đợi hai phe kia xâu xé lẫn nhau, sau đó làm ngư ông đắc lợi. Cha vốn định liên thủ với Lâm Thanh Phong, lấy danh nghĩa diệt gian thần để trừ Úy Trác, sau đó khống chế thiên tử trong tay để ra lệnh cho quần thần. Nhưng bây giờ cha đã đổi ý, nếu Lâm Thanh Phong đã dám giở trò với cha thì cha sẽ mượn tay Úy Trác khiến hắn hao tổn một phần binh lực, nếu không sau này cũng sẽ có mối họa kề bên."

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ vốn tưởng rằng cha mình và Lâm Thanh Phong là đồng minh rất tin tưởng lẫn nhau, nhưng lúc này nàng mới biết giữa hai người đàn ông muốn tranh quyền đoạt này chỉ có âm mưu và toan tính.

Đời này nàng ghét nhất là loại đàn ông lòng dạ khó lường, lúc nào cũng tính toán, nhưng không ngờ cha nàng lại là một người như vậy. Mà vì mẹ và đệ đệ, nàng không thể không lấy lòng hắn, đúng là rất bất đắc dĩ.

Vân Định Quyền gọi Vân Trung – con trai của Vân Thất, thị vệ bên cạnh mình đến, căn dặn. “Sắp xếp cho tiểu thư một lều riêng, rồi sang chỗ tam phu nhân gọi hai nha hoàn qua hầu hạ tiểu thư.”

Vân Phỉ vừa nghe tam phu nhân thì lòng bỗng thấy nặng trĩu, nhưng mặt thì lại mỉm cười hỏi: “Cha, tam phu nhân là ai? Là mẹ ba mà cha vừa cưới sao?”

Dường như Vân Định Quyền hơi bối rối, hắn né tránh ánh mắt của Vân Phỉ, cúi đầu nhìn tấm bản đồ trên bàn, nói: “Là Minh Châu quận chúa, con gái của Tần Vương.”

Đúng là vừa đánh giặc vừa cưới được mỹ nhân, không lỡ chuyện nào. Không đúng, sao Tần Vương có thể gả con gái cho hắn được, chắc chắn là sau khi công phá được Trường An, Minh Châu quận chúa bị hiến cho hắn.

Vân Phỉ thầm cười lạnh, đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ngay cả con gái của Tần Vương mà hắn cũng dám giữ lại bên mình, lẽ nào không sợ nửa đêm cô gái đó sẽ đâm chết hắn sao? Quả nhiên một khi đã có mẹ hai thì mẹ ba, mẹ bốn gì gì đó sẽ không ngừng tiếp nối. Đã có một Lâm Thanh Hà, lần này dù thêm một Minh Châu quận chúa thì Vân Phỉ cũng bình tĩnh hơn nhiều, nàng chỉ tươi cười. “Vậy con đi thăm mẹ ba xem, vừa nghe phong hào là đã biết chắc chắn mẹ ba sẽ là một mỹ nhân tuyệt sắc rồi.”

Vân Định Quyền ừ một tiếng: “Con đi đi.”

https://thuviensach.vn

Vân Trung dẫn Vân Phỉ đến lều của Minh Châu quận chúa Triệu Hiểu Phù. Vân Phỉ vừa nhìn thấy thì cũng ngẩn người. Minh Châu quận chúa đúng là một mỹ nhân hiếm thấy, mắt ngọc mày ngài, da dẻ như tuyết, mềm mại uyển chuyển như một đóa hoa, dù đặt trong lòng bàn tay cũng sợ gió thổi bay đi. Nàng ta trong trắng thanh khiết, xinh tươi yêu kiều, trên người còn toát ra một khí chất thanh cao. Vân Phỉ cảm thấy nếu mình là đàn ông thì cũng sẽ muốn ôm nàng ta vào lòng, sủng ái nàng ta.

Tuy Lâm Thanh Hà cũng rất đẹp nhưng không thể nào bì được vẻ cao quý thanh nhã độc nhất vô nhị mà chỉ hoàng gia mới có trên người Triệu Hiểu Phù. Và đương nhiên, người mẹ Tô Thanh Mai ba mươi sáu tuổi già nua kia của nàng lại càng không đáng nhắc đến.

Vừa nghĩ tới mẹ, tim Vân Phỉ cảm thấy chua xót tới nỗi muốn nổ tung, nhưng trên mặt lại tươi cười rạng rỡ và thân thiết, nàng bước tới hành lễ: “Mẹ ba.”

Đối mặt với đứa 'con gái' đột nhiên xuất hiện và xấp xỉ tuổi mình, gương mặt xinh đẹp của Triệu Hiểu Phù hiện lên chút xấu hổ. Hơn nữa ánh mắt nàng ta rất kỳ quái, khi nhìn Vân Phỉ, rõ ràng mang theo vẻ thù địch rất khó tả.

Vân Định Quyền đánh chiếm Trường An, buộc Tần Vương phải tự vẫn, đồng nghĩa với việc hắn là kẻ thù giết cha của Triệu Hiểu Phù. Vân Phỉ nghĩ nàng ta thấy mình là con gái của kẻ thù giết cha, không muốn gặp cũng là lẽ tất nhiên nên cũng không để bụng chuyện Triệu Hiểu Phù có phản ứng khác thường, ngược lại nàng còn thấy cảm thông, đối đãi với Triệu Hiểu Phù cũng khách khí hơn.

Triệu Hiểu Phù phái hai nha hoàn Bão Cầm và Tử Thư sang hầu hạ Vân Phỉ. Cứ tưởng là Vân Phỉ sẽ ra về, không ngờ Vân Phỉ không hề đi mà vẫn ngồi lại trong lều, bắt đầu trò chuyện với nàng ta, dường như không hề

https://thuviensach.vn

để ý tới thân phận của nàng ta, chỉ coi nàng ta là tỷ muội thân thiết, là bằng hữu vừa gặp là hợp ý.

Vân Định Quyền hay nói: biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Vân Phỉ cũng thuộc lòng đạo lý này, cho nên bất luận là với Lâm Thanh Hà hay Triệu Hiểu Phù, nàng cũng đều rất thân thiện.

Không lâu sau, Vân Định Quyền sang ăn cơm. Bữa tối được bày trong lều của Triệu Hiểu Phù. Trong bữa ăn, Vân Phỉ phát hiện cha mình rất sủng ái vị Minh Châu quận chúa này. Sau khi hắn cưới Lâm Thanh Hà, tuy cũng ngọt ngào và dịu dàng với nàng ta nhưng ánh mắt lại lạnh băng. Còn đối với Triệu Hiểu Phù này thì lại khác, ngay cả Vân Phỉ cũng có thể nhận ra vẻ nuông chiều trong mắt hắn, đó là sự yêu thương và trân trọng từ tận đáy lòng.

Nghĩ đến nmẹ đang một mình chăm sóc A Tông bị thương, còn cha thì lại ở đây dỗ dành người mới, quên mất vợ con ở Kinh Châu xa xôi, lòng nàng buồn bực đến nỗi sắp không chịu được. Nàng cố gắng kìm nén sự đau đớn trong lòng, ăn xong bữa cơm rồi dẫn Bão Cầm và Tử Thư cáo từ.

Điều kiện trong doanh trại đương nhiên là không thể tiện nghi. Đến đêm, Bão Cầm bưng ít nước nóng vào, Vân Phỉ chỉ rửa được mặt mũi tay chân. May mà đã là đầu thu, trên người không có mồ hôi, trong lều cũng không có quá nhiều muỗi.

Lòng Vân Phỉ cất chứa nhiều tâm sự nên không thể ngủ được. Nàng nhắm mắt lại, trong đầu luôn hiện lên bóng dáng của Úy Đông Đình. Y thả nàng đi, chắc chắn Úy Trác sẽ nổi trận lôi đình, không biết sẽ trách phạt y thế nào nữa. Đây chưa phải là chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là vài ngày nữa, đại quân sẽ di chuyển đến ngoại thành Lạc Dương, lúc ấy Úy Đông Đình sẽ phải giao chiến với cha nàng.

https://thuviensach.vn

Tưởng tượng đến cảnh ấy, lòng nàng rối rắm, bức bối như muốn nổ tung.

Xưng bá thiên hạ là tâm nguyện mà Vân Định Quyền đã cất công trù tính nhiều năm, bất cứ ai cũng không thể ngăn cản dã tâm của hắn. Trong trận chiến này, đương nhiên nàng hy vọng cha mình sẽ thắng, nhưng lại không muốn Úy Đông Đình xảy ra chuyện gì, không muốn y bị thương, càng không muốn y bị cha bắt được. Vân Định Quyền đã âm mưu chiếm đoạt giang sơn Đại Tề, như vậy phải diệt trừ cha con Úy Trác. Thân là cậu ruột của hoàng đế, là đại tướng quân thống lĩnh quân kinh thành, một khi Úy Đông Đình bị đánh bại thì có thể đoán được cục diện tiếp theo.

Vân Phỉ nghĩ đến đây thì lòng như se thắt lại, nàng nằm trong lều trằn trọc mãi, không thể ngủ được. Nếu Úy Đông Đình chết đi... Tim nàng đột nhiên đau nhói, giống như là bị ai đó đâm cho một kiếm. Nàng từ trên giường ngồi bật dậy, tay chân lạnh ngắt, tim đập mạnh như trống.

Không, y không thể chết. Nàng vội vã ra khỏi lều, đi về phía lều chính của cha mình. Màn đêm đen như mực, gió ùa vào mặt, nàng nhớ tới lồng ngực ấm áp của y, nhớ tới cái gộp gấm của y, một dòng nước ấm khẽ lan tỏa ra toàn thân.

Đến trước lều, không đợi lính gác đêm ngăn nàng lại, nàng đã dừng bước trước.

Lều của Vân Định Quyền đã tắt đèn, trong màn đêm tĩnh mịch, nàng loáng thoáng nghe thấy trong lều có tiếng kêu nho nhỏ, sau đó thì rên the thé, mềm mại như là một con mèo vừa được ăn no. Đột nhiên tiếng kêu to hơn, sau đó lại thút thít nỉn non.

Lúc đầu Vân Phỉ còn chưa biết, cứ tưởng là trong lều của Triệu Hiểu Phù có nuôi một con mèo. Nhưng đột nhiên, nàng chợt hiểu ra, mặt lập tức đỏ bừng, bối rối quay người đi mất.

https://thuviensach.vn

Về tới lều, nàng che mặt lại, tức đến nỗi khóc rống lên. Không biết trong lòng mình đang hận điều gì, hình như là hận cha, hình như là hận đàn ông khắp thiên hạ sao lại bạc tình như thế, gặp người nào là yêu người nấy, bội tình bạc nghĩa, không có lấy một người tốt.

Khóc đã rồi, nàng bò dậy mở cái hộp ra, bắt đầu đếm ngân phiếu. Đếm xong rồi lại sờ soạng mấy đĩnh vàng, vuốt ve từng đĩnh một, cuối cùng thôi rơi nước mắt.

Đêm lạnh như nước, nàng ôm mấy đĩnh vàng, cô đơn ngồi trong lều. Nước mắt lại bắt đầu tuôn trào...

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Mỹ Nhân Trước Mặt

Sáng sớm, Vân Phỉ ra khỏi lều, phát hiện Tống Kinh Vũ mặc quân phục, đứng chờ cách đó không xa.

Thấy được Vân Phỉ, hắn nở một nụ cười nhẹ, đi nhanh về phía nàng. Lâu ngày không gặp, khuôn mặt anh tuấn của hắn cũng gầy hơn rất nhiều, cũng càng rắn rỏi.

“Tống đại ca, sao huynh lại ở đây?” Thật ra, tối qua khi nhìn thấy hắn, Vân Phỉ đã muốn hỏi rồi, chẳng qua là không có cơ hội. Tống Kinh Vũ cũng vậy, trong lòng hắn có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng, nhưng trong quân lắm người nhiều mắt, lại là buổi tối, không tiện cho lắm, cho nên hắn mới đợi đến sáng nay mới qua tìm nàng.

Tống Kinh Vũ nói: “Sau khi tiểu thư bị mất tích ở quán trà Lục Vũ, tôi cứ tưởng tiểu thư bị Tần Vương bắt đi nên dẫn người đi một mạch về hướng tây để tìm cô, cuối cùng đến chỗ tướng quân, tướng quân giữ tôi lại trong quân để dùng.”

Vân Phỉ lập tức hỏi: “Chuyện ở quán trà Lục Vũ rốt cuộc là sao?” Tống Kinh Vũ là một người làm việc cẩn thận tỉ mỉ, trung thành đáng tin, Vân Phỉ luôn nghĩ mãi mà không hiểu rốt cuộc là đã xảy ra sai sót ở chỗ nào.

Tống Kinh Vũ đến tìm nàng chủ yếu là để giải thích chuyện này. Vân Phỉ gặp nguy hiểm, mất tích, hắn vẫn luôn áy náy trong lòng, ăn ngủ không ngon.

https://thuviensach.vn

“Hôm ấy sau khi đưa Vân Tông về Kinh Châu thì tôi lập tức dẫn năm người quay lại kinh thành. Năm người này đều là thân tín mà tướng quân tin tưởng nhất. Tôi sắp xếp xong mọi thứ, để bọn họ ở quá trà Lục Vũ hành động, còn tôi thì ở ngoài thành tiếp ứng, không ngờ hôm ấy bọn họ bị hạ mông hãn dược. Đến nay vẫn chưa biết rốt cuộc là ai phái người đến truy sát tiểu thư, nhưng có một điều tôi có thể khẳng định là trong năm người này, chắc chắn có một người là nội gián, nếu không chuyện sẽ không bị bại lộ, cũng không bị người khác lợi dụng. Tôi đã bẩm báo chuyện này với tướng quân nhưng không biết tại sao tướng quân lại không truy cứu.”

Vân Phỉ ngẩn ra, cảm thấy không dám tin. Cha là một người rất khôn khéo, không có lý gì biết trong năm người đó có nội gián mà vẫn giữ lại bên mình. Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Nàng cảm thấy quá khó hiểu.

Tống Kinh Vũ nói: “Tiểu thư, phu nhân gửi thư đến nói thương thế của A Tông đã sắp khỏi hẳn rồi.”

“Tốt quá!” Vân Phỉ rất vui mừng, tạm thời quên đi chuyện ở quán trà Lục Vũ, hăm hở hỏi: “Tống đại ca, huynh được thăng quan chứ?”

Tống Kinh Vũ chợt đỏ mặt, mỉm cười nhẹ. “Nhờ ơn tướng quân đề bạt.”

Hai người trò chuyện thêm một lúc nữa thì Tử Thư nói: “Tiểu thư, tướng quân mời cô sang dùng cơm.”

Vân Phỉ gật đầu rồi đi về phía lều của Triệu Hiểu Phù.

Ăn bữa sáng xong, đại quân chuẩn bị xuất phát. Vân Định Quyền đột nhiên thay đổi kế hoạch, tâu lên triều đình rằng trong quân có người bị nhiễm dịch bệnh, không thể không giảm tốc độ hành quân. Khi Vân Phỉ từ kinh thành đến đây, do cưỡi ngựa nên chỉ mất một ngày, nhưng đại quân đi bộ, còn có quân nhu, lương thảo nặng nề, nhanh nhất cũng phải năm sáu

https://thuviensach.vn

ngày mới tới kinh thành. Vân Định Quyền lại cố ý đi thật chậm, chỉ mong sao Lâm Thanh Phong và Úy Trác không đợi được nên khai chiến trước.

Đại quân chậm rãi đi về hướng kinh thành, tâm trạng của Vân Phỉ càng ngày càng sốt ruột. Hằng ngày, Vân Định Quyền thương nghị việc quân với các tướng lĩnh xong thì phần lớn thời gian đều ở bên Triệu Hiểu Phù.

Thắng lợi trong tay, mỹ nhân trong lòng, Vân Định Quyền càng ngày càng phấn chấn, trong mỗi cử chỉ lời nói đều toát lên khí chất của bá vương. Những năm gần đây, dưới dự chỉ huy của hắn, quân của Vân gia đã đánh không ít trận, kinh nghiệm phong phú, rồi vừa thắng được Tần Vương nên sĩ khí đang hăng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Đại Tề sớm đã tan rã nhiều năm, quân kinh thành trong tay Úy Đông Đình tuy hùng mạnh, là tinh túy của binh lực Đại Tề nhưng vì luôn đóng ở kinh thành, nên so về kinh nghiệm chiến đấu thực tế thì không sao bì được với quân Vân gia. Cùng lúc phải ứng chiến với Lâm Thanh Phong và Vân Định Quyền, quân kinh thành gần như là không có phần thắng.

Sự nắm chắc của Vân Định Quyền càng làm tăng nỗi âu lo trong lòng Vân Phỉ. Nàng lo cho sự an nguy của Úy Đông Đình nên đêm đến thường không ngủ được. Nhưng nàng không dám để cho ai nhận ra sự lo lắng này, trước mặt Vân Định Quyền, nàng còn phải miễn cưỡng vui vẻ, chúc hắn chiến thắng giòn giã.

Vì ngày ba bữa đều được dọn tại lều của Triệu Hiểu Phù nên mỗi ngày Vân Phỉ phải gặp nàng ta ít nhất ba lần. Mỗi sáng, Triệu Hiểu Phù đều có vẻ rất mệt mỏi, uể oải, giống như là một đóa hoa không chịu nổi mưa móc. Gương mặt xinh đẹp luôn mang theo vẻ không vui, nhưng như thế càng làm nàng ta trở nên quyến rũ, câu hồn đoạt phách.

Vân Phỉ nhớ tới âm thanh mình nghe được đêm hôm đó, cố nén sự khó chịu trong lòng xuống, cúi đầu ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Tuy không muốn trở lại kinh thành, không muốn đối mặt với cảnh cha và Úy Đông Đình giao chiến nhưng thời gian vẫn trôi qua nhanh như chớp mắt, đại quân sắp tới kinh thành.

Chập tối, đại quân đến Mãnh Trì, huyện lệnh thức thời dẫn người nhà dọn đi, nhường huyện nha lại cho Vân Định Quyền. Triệu Hiểu Phù và Vân Phỉ cùng ở trong hậu viện của huyện nha.

Chưa tới nửa canh giờ sau, bữa tối được dọn lên. Vừa nghĩ đến chuyện sắp đến thành Lạc Dương, cơm nước trong miệng của Vân Phỉ bỗng trở nên không còn mùi vị, khó nuốt như sáp. Triệu Hiểu Phù cũng có vẻ đầy ắp tâm sự, cúi đầu không nói câu nào, ăn hai ba miếng rồi buông đũa xuống

Vân Định Quyền lập tức lo lắng hỏi: “Nàng sao thế? Cơm không được hợp khẩu vị ư? Cố chịu thêm một vài ngày nữa, đợi đến kinh thành rồi ta sẽ bảo ngự trù trong cung làm cơm cho nàng.”

Vân Phỉ nghe được câu này thì chợt dừng đũa. Hắn đối với nàng ta đúng là quan tâm chăm sóc. Năm ấy mẹ nàng ở Tịnh Thổ Tự suốt cả một tháng, cơm canh đạm bạc nhưng cũng không thấy hắn hỏi một câu.

Đáng tiếc, người ta không cảm kích, cũng không cảm động trước sự săn sóc của hắn, chỉ lạnh lùng nói: “Ta không muốn vào kinh.”

“Tại sao?”

“Các người đánh nhau, ta rất sợ. Ta muốn ở lại đây, đợi khi nào ông đánh thắng rồi thì đến đến đón ta.”

Vân Định Quyền bật cười, nhìn nàng ta với vẻ nuông chiều, trêu chọc: “Nhát gan thế sao, có ta ở đây nàng sợ gì chứ?”

Triệu Hiểu Phù hừ lạnh một tiếng, không chịu nói chuyện, khóe mắt dần dần đỏ hoe.

https://thuviensach.vn

“Sao thế?” Vân Định Quyền vội vàng nâng mặt nàng ta lên, dáng vẻ rất đau lòng, giống như là muốn nâng niu nàng ta trên tay, thổi thổi xoa xoa vài cái.

Vân Phỉ nhìn bộ dáng chăm lo tỉ mỉ của hắn mà lòng thấy nghẹn ngào. Cho dù Vân Tông bị người ta làm bị thương suýt chết cũng chưa từng thấy hắn đau lòng như vậy. Nàng buồn bực đến nỗi muốn đặt đũa xuống, chạy khỏi nơi này cho xong.

Triệu Hiểu Phù ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn Vân Định Quyền hét lớn: “Khi ông công phá Trường An, chính mắt ta nhìn thấy mẹ chết ngay trước mặt mình, chảy rất nhiều máu. Ta không muốn nhìn thấy máu nữa.” Nói xong, nàng ta kích động hất toàn bộ chén đũa trên bàn xuống đất.

Chén đũa vỡ tàn tành dưới đất, bọn nha hoàn sợ tới mức không dám thở mạnh, chỉ dè dặt bước tới, nhẹ nhàng thu dọn tàn cục.

Triệu Hiểu Phù lã chã sắp khóc, hai mắt rưng rưng nước. Dáng vẻ như hoa lê đọng sương ấy rất mê người. Cơ thể hơi run run, nhưng mặt lại quật cường không hề sợ hãi, giống như là một đóa hoa hồng đầy gai, tạo nên một vẻ đẹp rất đặc biệt.

Vân Phỉ cũng cả kinh. Trước nay chưa từng có ai dám làm càn như thế trước mặt Vân Định Quyền. Nàng sửng sốt trước sự vô lễ của Triệu Hiểu Phù, sợ cha nổi giận. Nhưng bất ngờ là Vân Định Quyền không hề có chút tức giận mà ngược lại còn cười gượng một tiếng, nhẹ giọng nói: “Được được được, mọi chuyện đều nghe lời nàng. Dù sao thì nơi này cách kinh thành không xa, đợi ta đánh thắng rồi thì sẽ lập tức đến đón nàng.”

Triệu Hiểu Phù im lặng không nói, cắn đôi môi anh đào, nhìn thẳng vào Vân Định Quyền, trong mắt hiện lên sự thù hận rất rõ ràng.

Vậy mà Vân Định Quyền lại coi như không thấy nỗi hận này, cứ dỗ dành nàng ta như không có ai bên cạnh. Vẻ dịu dàng mềm mỏng ấy làm

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ.

Vân Phỉ khó mà hình dung được tâm trạng của mình lúc này. Nàng đặt đũa xuống, nhẹ nhàng rời khỏi phòng, nha hoàn trong phòng lặng lẽ thu dọn những mảnh vỡ dưới đất xong thì cũng thức thời lui ra.

Cảm xúc của Triệu Hiểu Phù dần bình ổn trở lại, nàng ta quay người vào trong phòng ngủ, Vân Định Quyền cũng theo sau.

Đèn trong phòng ngủ hơi mờ mờ, Triệu Hiểu Phù ngồi xuống giường, lạnh lùng như băng, nhưng cũng đẹp như hoa đào.

Vân Định Quyền bước tới, nâng cằm nàng ta lên, nhìn đôi mắt rưng rưng nước cùng đôi môi đỏ thắm của nàng, nói: “Cha nàng tự vẫn chứ không phải do ta giết. Nếu nàng cứ ghi mối hận giết cha mẹ lên người của ta thì e là cả đời này nàng cũng sẽ không vui vẻ. Nàng phải nhớ, bây giờ nàng đã là người của Vân Định Quyền ta, không còn là con gái của Tần Vương. Danh hiệu quận chúa có là gì đâu chứ, ta sẽ cho nàng biết, đi theo ta mới là phúc khí của Triệu Hiểu Phù nàng.”

Ý tứ trong lời hắn rất rõ ràng, nhưng sau khi Triệu Hiểu Phù nghe xong thì môi khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười nửa miệng. Nụ cười này lộ ra chút khinh miệt cùng cao ngạo, giống như là khinh thường những hứa hẹn của hắn.

Thái độ thanh cao và khinh khi này chọc giận Vân Định Quyền, hắn đẩy nàng ngã xuống, xé rách quần áo nàng không chút khách khí.

Triệu Hiểu Phù vừa thẹn thùng vừa tức giận, nhưng lại không có sức phản kháng, nhanh chóng bị lột trần. Dưới ánh đèn lờ mờ, da thịt tươi trẻ xinh đẹp như một đóa ngọc lan trắng đang nở rộ. Vân Định Quyền mê mẩn nhìn da thịt trắng ngần như tuyết của nàng, nhìn những đường cong quyến rũ, tinh thần lâng lâng.

https://thuviensach.vn

Gần đây hắn mới phát hiện, hai mươi mấy năm qua mình không màng nữ sắc không phải là vì bận lo cho nghiệp bá mà là vì chưa gặp được người phụ nữ nào có thể làm cho hắn điên đảo. Triệu Hiểu Phù giống như một ngọn lửa, nhen lên dục vọng ngủ say của hắn, làm cho hắn bất ngờ quay về thời thanh niên đầy đam mê dục vọng.

Hôm ấy, trong trận chiến với Tần Vương tại Quan Nhai, hắn đã hao tổn không ít binh lực cho nên khi phá được thành Trường An, hắn ôm ý định băm vằm Tần Vương thành ngàn mảnh cho hả giận. Ai ngờ Tần Vương tự vẫn, tự thiêu mình trong phủ Tần Vương, ngay cả thi thể cũng không chừa cho hắn. Mối hận ngút trời của hắn không có chỗ trút thì đúng lúc ấy thuộc hạ của Tần Vương dâng Triệu Hiểu Phù cho chắn.

Ôm lòng báo thù, đêm hôm ấy hắn liền cưỡng bức nàng ta, trút hết mối hận đối với Tần Vương lên người nàng. Chà đạp quần chúa của Đại Tề, con gái yêu của Tần Vương, không chỉ trả thù được Tần Vương mà cũng thỏa mãn lòng hư vinh từ sâu trong nội tâm của hắn. Vốn chỉ định xem Triệu Hiểu Phù là đồ chơi, ai ngờ lại dần dần say mê cơ thể nàng ta, khó mà tự chủ được.

Vân Định Quyền nằm trên người Triệu Hiểu Phù, chuyển động một cách kịch liệt. Triệu Hiểu Phù có nhan sắc khuynh thành, đến cả nơi ấy cũng tuyệt vời, khiến cho hắn như say như đắm.

Triệu Hiểu Phù nhắm mắt lại, cắn chặt môi, vì đau đớn và khó chịu mà phát ra tiếng khóc nho nhỏ nhưng vẫn cứ nghiến răng chịu đựng chứ không chịu cầu xin.

Sự thịnh nộ và khát khao chinh phục của Vân Định Quyền bị khơi dậy, vừa nghĩ đến ngày mai phải rời xa nàng, rất lâu không thể gần gũi thì động tác của hắn ngày càng mạnh mẽ.

https://thuviensach.vn

Nàng bất giác mất đi ý thức, không biết qua bao lâu mới tỉnh lại, khi ấy ngoài cửa sổ đen kịt, có lẽ là đã nửa đêm. Vân Định Quyền nằm ngủ say sưa bên cạnh nàng, dưới ánh đèn loe lói, nàng nhìn thấy những đường nét rắn rỏi trên gương mặt anh tuấn của hắn trở nên hiền hòa hơn, không còn vẻ hung tàn như khi nãy chiếm đoạt nàng nữa.

Triệu Hiểu Phù xoay người lại, ôm lấy cơ thể trần trụi của mình, lặng lẽ rơi nước mắt. Nàng sinh ra là Minh Châu quận chúa, là hòn ngọc quý trên tay, là đứa con gái mà Tần Vương yêu thương nhất, là cành vàng lá ngọc mà hàng vạn người không dám mơ tới, nhưng bây giờ lại bị một người đàn ông cưỡng đoạt, cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục này khiến nàng không sao chấp nhận được.

Vân Định Quyền rất cảnh giác, bên cạnh có động tĩnh nho nhỏ là hắn liền tỉnh giấc. Hắn đưa tay ôm Triệu Hiểu Phù vào lòng, bàn tay đầy giờ vết chai đặt lên bụng nàng, một lúc sau đột nhiên nói: “Sinh cho ta một đứa con trai, ta sẽ không bạc đãi nàng.”

Bàn tay hắn vuốt dọc theo bụng nàng cho đến giữa hai chân, dùng sức kéo người nàng ra sau, dán vào mình, rồi lại tiến vào cơ thể nàng.

***

Sắp phải nhìn thấy cảnh Úy Đông Đình và Vân Định Quyền chém giết lẫn nhau trên chiến trường, tâm trạng của Vân Phỉ ngày càng nặng nề, không thể ngủ được.

Nàng không biết rốt cuộc thì lúc này cha đang có ý đồ gì. Ngay từ đầu nàng đã xác định là hắn sẽ trở mặt với Úy Trác, nhưng mấy ngày trước hắn lại nói muốn cho Lâm Thanh Phong nếm mùi khổ sở, xem ra hắn đang định vờn nhau với Úy Trác thêm một thời gian nữa. Nếu như thế, có khi nào hắn sẽ đưa nàng về lại Úy gia để lấy lòng tin của Úy Trác không?

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới đây, nàng càng không sao ngủ được, đứng lên mặc thêm áo, ra đứng trước cửa sổ.

Gió đêm lành lạnh khẽ ùa qua những thanh cửa sổ có chạm trổ hoa văn. Những cơn sóng trong lòng nàng cũng trỗi dậy, trăm mối ngổn ngang. không biết tại sao lần này nghĩ đến chuyện về lại Úy gia nàng không còn cảm thấy sợ hãi nữa. Bởi vì nàng biết Úy Đông Đình sẽ không làm hại nàng.

Hôm sau, khi dùng bữa sáng, nàng không thấy bóng dáng Triệu Hiểu Phù đâu, chỉ có Vân Định Quyền. Vân Phỉ vấn án cha xong thì lẳng lặng ăn cơm, đợi hắn lên tiếng bảo nàng về lại Úy phủ.

Quả nhiên, ăn được một nửa thì Vân Định Quyền lên tiếng. “A Phỉ, Úy Đông Đình đưa con về lại bên cạnh cha rõ ràng là muốn thử xem cha có lòng dạ nào khác hay không. Nếu muốn lấy được lòng tin của Úy Trác thì cha nên đưa con trở lại Úy gia, nhưng cha lại lo lắng cho an nguy của con. Cho nên con cứ ở lại đây cùng với mẹ ba của con, chờ thế cục ổn định rồi cha sẽ đến đón hai người vào kinh.”

Biết nửa năm nay con gái mình đã chịu nhiều đau khổ, Vân Định Quyền cũng hổ thẹn không muốn lợi dụng nàng nữa, không muốn để nàng gặp nguy hiểm. Rốt cuộc thì lương tâm của hắn cũng trỗi dậy, muốn làm người cha tốt một lần.

Vân Phỉ không sao ngờ được hắn sẽ nghĩ suy cho sự an nguy của nàng. Sự quan tâm lo lắng hiếm khi có được ở cha này làm cho nàng được sủng mà lo, sống mũi cũng cay cay, nghẹn ngào nói: ”Cảm ơn cha đã nghĩ cho con.”

Vân Định Quyền ngừng một chút rồi nói tiếp. “Mẹ ba của con thân là quận chúa nên tính tình khó tránh khỏi kiêu ngạo, để mình nàng ấy ở đây cha không yên tâm lắm, con hãy chăm sóc tốt cho nàng ấy.”

https://thuviensach.vn

Thì ra để nàng ở lại đây cũng không hoàn toàn là lo cho sự an nguy của nàng mà là để chăm sóc Triệu Hiểu Phù thay cho hắn. Chút ấm áp vừa sinh ra trong lòng nàng lập tức trở nên lạnh căm. Nàng cố nén sự bi ai trong lòng, cười thật tươi. “Dạ được, cha cứ yên tâm đi, con sẽ chăm sóc mẹ ba thật tốt.”

Vân Định Quyền vui vẻ gật đầu. Điểm khiến hắn thích nhất ở đứa con gái này chính là rất hiểu lòng người, rất thân thiết với hắn. Đó là lý do vì sao có chuyện gì hắn cũng không ngại ngần mà nói với nàng.

Nhìn sắc mặt vui vẻ của Vân Định Quyền, cuối cùng Vân Phỉ cũng nói ra câu nói vẫn đè nặng trong lòng mình bấy lâu nay.

“Cha, Úy Đông Đình đã thành thân với con, nếu như, nếu như...” Cổ họng Vân Phỉ như bị một con dao làm nghẹn lại, nàng nói rất chậm và khó khăn. ”Nếu huynh ấy rơi vào tay cha, cha có thể đừng giết huynh ấy không?”

Nói xong câu này, nàng mới phát hiện trên mặt mình đã ướt đầm, nước mắt tuôn trào từ lúc nào nàng cũng không biết.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Rơi Vào Miệng Cọp

Nhắc tới Úy Đông Đình, Vân Định Quyền sa sầm mặt lại, căm hận nói: “Cha biết con chịu nhiều uất ức. Con cứ yên tâm đi, nhất định cha sẽ giết cha con tên tiểu nhân vô sỉ Úy Trác để báo thù cho con.” Con gái bị bức ép thành thân, Vân Định Quyền cũng rất căm giận. Lúc trước chấp nhận cuộc hôn nhân này cũng chỉ là kế tạm thời của hắn, muốn lấy lòng tin của Úy Trác chứ hắn chưa bao giờ có ý gả con gái cho Úy gia.

“Cha, con đã là người của Úy Đông Đình, nếu cha giết huynh ấy thì con sẽ thành quả phụ mất.”

“Quả phụ thì có sao chứ?” Vân Định Quyền không cho là đúng. “A Phỉ, khi đó con là công chúa, vinh hoa phú quý hưởng không hết, anh hùng hào kiệt trong thiên hạ mặc cho con tuyển chọn. Con yên tâm, lúc đó cha sẽ tìm cho con một chàng rể thật tốt.”

Lòng Vân Phỉ chợt thấy nặng nề. Nàng còn tưởng mình nói vậy thì Vân Định Quyền sẽ hạ thủ lưu tình, không ngờ hắn đã sớm ôm ý đồ kén rể khác cho nàng.

Vân Định Quyền nói hết sức ngang tàng. “Lúc đó con là công chúa cao quý, ai dám chê con đã từng gả cho người ta.” Hắn hừ một tiếng. “Đợi cha hoàn thành nghiệp bá, thiên hạ này là của Vân gia, đến lúc đó không biết có bao nhiêu người muốn cầu hôn công chúa, con lo gì chứ.”

Vân Định Quyền hoàn toàn không biết tâm sự của nàng, nàng cũng không thể nói thật, chỉ có thể giữ im lặng. Trong lòng giống như có vô số mũi kim đang châm vào, đau nhoi nhói, khiến nàng sắp điên lên được.

https://thuviensach.vn

Ăn sáng xong, Vân Định Quyền liền đi nghị sự với các tướng lĩnh. Giờ thìn, đại quân xuất phát, đi thẳng về phía kinh thành. Vân Định Quyền để lại ba trăm quân do Trần Hổ Thanh – con trai tiên phong Trần Minh Nghĩa – chỉ huy, bảo vệ sự an toàn của Vân Phỉ và Triệu Hiểu Phù.

Trước khi Vân Định Quyền xuất phát, Triệu Hiểu Phù không ra tiễn.

Vân Phỉ thầm lấy làm kỳ lạ, đợi Vân Định Quyền đi rồi nàng trở lại huyện nha, hỏi nha hoàn Tú Dung bên cạnh Triệu Hiểu Phù. “Sao tam phu nhân còn chưa dậy, có phải trong người không được khỏe không? Có cần mời đại phu đến khám không?”

Tú Dung cụp mắt xuống, nói nhỏ: “Không cần, phu nhân chỉ mệt quá mà thôi.”

Triệu Hiểu Phù bị thế này không phải là lần đầu tiên. Sau cái đêm bị Vân Định Quyền chiếm đoạt, nàng ta nằm trên giường hai ngày mới dậy nổi. Tối hôm qua, trong phòng cứ một lúc là lại có động tĩnh, gần như đến mở sáng mới dừng lại, cho nên Vân Phỉ vừa hỏi thì Tú Dung không khỏi lộ ra vẻ mặt lúng túng xấu hổ.

Nàng ta có vóc người cao lớn thô kệch, lại thể hiện thần sắc thẹn thùng như vậy thì có vẻ không được tự nhiên. Vân Phỉ thông minh nhanh nhạy, lập tức hiểu ra, nhất thời trên mặt cũng nóng lên, nàng xoay người rời khỏi phòng.

Triệu Hiểu Phù ngủ cho đến giờ cơm trưa mới thức dậy. Ngủ lâu thế mà người vẫn cứ uể oải. Nhưng vì nàng ta quá xinh đẹp nên cho dù mệt mỏi nhu nhược thế thì vẫn xinh đẹp vô ngần, giống như một đóa hải đường bị mưa làm ướt.

Vân Phỉ thầm nghĩ thảo nào mà cha lại động lòng. Mỹ nhân như thế, đến cả nàng nhìn cũng thấy mê mẩn. Đàn ông, có lẽ đều háo sắc như thế.

https://thuviensach.vn

Còn Úy Đông Đình thì sao nhỉ? Đôi đũa trên tay nàng chợt dừng lại, bất giác nghĩ ngợi mông lung.

Hình như Triệu Hiểu Phù không muốn ăn, uể oải ăn vài miếng thì buông đũa xuống và nói với Tú Dung. “Trong người ta không được thoải mái lắm, lát nữa ngươi đi mời đại phu tới đây.”

Tú Dung dạ một tiếng.

Vân Phỉ vội vàng cười nói: “Tú Dung không quen thuộc nơi này, để lát nữa con bảo Trần Hổ Thanh phái người đi mời đại phu đến.”

Tuy rằng Vân Định Quyền rất sủng ái Triệu Hiểu Phù nhưng trong lòng vẫn đề phòng nàng ta có tính toán gì khác nên trước khi đi, căn dặn Trần Hổ Thanh và ba trăm quân Vân gia rằng mọi chuyện đều phải nghe theo lệnh Vân Phỉ, không được nghe lệnh của Triệu Hiểu Phù. Vân Phỉ cố ý hỏi qua Trần Hổ Thanh thì biết Bão Cầm, Tử Thư và hai nha hoàn khác đều mới được mua về, chỉ có Tú Dung là nha hoàn của phủ Tần Vương, vẫn đi theo Triệu Hiểu Phù.

Cho nên, để đề phòng biến cố, Vân Phỉ cảm thấy chuyện này nên để cho Trần Hổ Thanh đi làm thì mới yên tâm.

Môi Triệu Hiểu Phù khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười kinh miệt.

Trần Hổ Thanh làm việc rất nhanh chóng, không lâu sau liền dẫn một vị đại phu tới. Triệu Hiểu Phù không hề có bệnh gì, chẳng qua tâm trạng buồn bực không vui nên không muốn ăn uống.

Sau khi đại phu viết đơn thuốc, Triệu Hiểu Phù lấy qua nhìn thật kỹ rồi mới đưa cho Trần Hổ Thanh đi bốc thuốc.

Vân Phỉ thấy thế thì mỉm cười hỏi: “Mẹ ba cũng am hiểu y lí sao?”

https://thuviensach.vn

Triệu Hiểu Phù khẽ mỉm cười: “Biết sơ qua mà thôi. Ta vốn có một đệ đệ, bị thứ mẫu hạ dược chết nên trong lòng ta bị ám ảnh, khi rảnh rỗi thường đọc sách y, đơn thuốc phải đích thân nhìn qua mới yên tâm.”

Vân Phỉ nghe được những lời này thì lòng nảy sinh cảm giác cùng chung cảnh ngộ với Triệu Hiểu Phù. Nàng ta tuy có danh hào quận chúa cao quý nhưng thật ra cũng không khác gì mình, là một người không quyết được vận mệnh. Có điều Vân Phỉ may mắn hơn nàng ta rất nhiều, gặp được Úy Đông Đình chứ không phải loại đàn ông bạc bẽo, ích kỷ như cha nàng.

Vừa nghĩ tới Úy Đông Đình, nàng mới ý thức được số lần nàng nhớ tới y trong một ngày ngày càng nhiều, hơn nữa thời gian nghĩ đến y cũng ngày càng dài. Sau khi cha đi, trong lòng nàng hết sức mâu thuẫn, vừa muốn biết tình hình kinh thành, vừa sợ nghe được tin tức không tốt lành. Bất luận Úy Đông Đình hay cha thua thì nàng đều không vui. Nhưng nàng thật sự không nghĩ ra được cách nào để thay đổi tình thế này.

Nàng sống một ngày như một năm, mất ăn mất ngủ. Tuy Mãnh Trì cách Lạc Dương rất gần nhưng Vân Định Quyền lại không hề truyền tin tức gì đến. Mãi đến chập tối ngày hôm sau, Vân Phỉ mới nghe được một tin làm người ta chấn kinh: Úy Đông Đình đột nhiên dẫn binh tiến lên phía bắc, để lại tòa thành Lạc Dương trống không.

Vân Phỉ đang ở trong phòng Triệu Hiểu Phù ăn cơm, nghe được tin tức này, ngoài trừ chấn kinh ra thì trong lòng còn có vẻ nhẹ nhõm không nói nên lời.

Một vấn đề nan giải khiến nàng hàng đêm mất ngủ lại được giải quyết bằng phương thức không thể ngờ được này, đúng là người tính không bằng trời tính. Ý trời, giống như một câu đố bí ẩn khiến người ta không cách nào đoán đúng được.

https://thuviensach.vn

Sau khi vui mừng, nàng lại cảm thấy kỳ lạ. Tại sao Úy Đông Đình lại đột nhiên bỏ thành Lạc Dương để lên phía bắc, lẽ nào vì y không thể cố thủ được kinh thành, cũng không muốn tổn thất số quân còn lại nên mới bỏ thành mà chạy? Nhưng nếu là thế thì khi Úy Trác đưa hoàng đế đến Tấn Thành thì cũng nên bỏ Lạc Dương, đi thẳng lên phía bắc mới phải, sao phải đợi đến khi Vân Định Quyền vừa vào tới kinh thành thì mới rút lui?

Vân Phỉ thật sự không đoán được ý đồ của Úy Trác. Nàng cúi đầu nhìn bát cháo hầm táo đỏ mà ngẩn người, không sao hiểu được.

Triệu Hiểu Phù thấy nàng không được yên lòng thì lặng lẽ gật đầu với Tú Dung.

Lúc này Tú Dung đang cầm một cái thìa bằng sứ rất dài, đứng sau lưng Vân Phỉ. Nàng ta vờ bước tới múc cháo vào cái chén sứ của Triệu Hiểu Phù...

Đột nhiên, nàng ta giơ cái thìa sứ trong tay lên, đập mạnh một cái vào gáy Vân Phỉ. Vân Phỉ đang ngẩn người, không kịp đề phòng nên cảm thấy gáy đột nhiên đau nhói, sau đó thì hôn mê.

Bão Cầm và Tử Thư đứng ngay bên cạnh Vân Phỉ nhưng chuyện xảy ra quá bất ngờ, Tú Dung ra tay cực nhanh nên hai người hoàn toàn không kịp phản ứng, cứ ngớ người ra. Triệu Hiểu Phù lập tức dùng một cây trâm thật nhọn kề sát vào cổ họng Vân Phỉ.

Lúc này Tử Thư và Bão Cầm mới hiểu được hai chủ tớ quận chúa muốn làm gì nên sợ tới mức hồn vía bay lên mây rồi lập tức lao ra cửa, ô thật to: “Người đâu, mau tới đây.”

Tuy Vân Định Quyền để lại ba trăm quân để bảo vệ an toàn của Vân Phỉ và Triệu Hiểu Phù nhưng chủ yếu là phòng bị người ngoài tập kích nên đều được sắp xếp canh gác ngoài huyện nha. Vân Phỉ và Triệu Hiểu Phù ở

https://thuviensach.vn

trong nhà sau của huyện nha, để tránh tai tiếng, Trần Hổ Thanh chỉ để lại vài vệ binh lớn tuổi trong nhà.

Tiếng kêu hô của Tử Thư và Bão Cầm lập tức khiến cho vệ binh trong vườn chạy tới. Mọi người cùng ùn ùn kéo tới thì thấy tam phu nhân đang bắt giữ tiểu thư nên không ai dám manh động, lập tức sai người gọi Trần Hổ Thanh tới.

Triệu Hiểu Phù tay cầm trâm vàng, Tú Dung thì cầm chiếc thìa bị gãy, mỗi người một bên cùng kìm kẹp Vân Phỉ, cùng chĩa đầu sắc nhọn nhất vào cổ họng nàng.

Trần Hổ Thanh vội vàng chạy tới, chỉ biết trơ mắt nhìn tình cảnh này chứ không biết làm gì. Hắn chỉ đề phòng tai họa bên ngoài chứ có nằm mơ cũng không thể ngờ được chuyện sẽ thành ra thế.

Triệu Hiểu Phù lạnh giọng nói: “Đưa ta ra ngoài, nếu không ta giết cô ta, sau đó tự vẫn.” Nàng vốn có khí chất cao quý ngạo nghễ, lúc này mặt lạnh như băng tuyết thì càng tạo nên cảm giác không thể xâm phạm. Giờ phút này, Trần Hổ Thanh nào dám nói tiếng không đồng ý, vội vàng nói: “Xin tam phu nhân đừng làm hại tiểu thư, mạt tướng sẽ đi dắt ngựa lại ngay.”

Triệu Hiểu Phù nói: “Ta cần xe ngựa.”

Trần Hổ Thành trơ mắt nhìn Triệu Hiểu Phù lên xe ngựa, còn Vân Phỉ vẫn rơi vào tay nàng ta thì quýnh lên, một mặt phái người đi thông báo cho Vân Định Quyền, một mặt dẫn người đi theo xe ngựa ra khỏi thành.

Xe ngựa chạy băng băng làm Vân Phỉ bị xóc nảy mà tỉnh lại.

Nàng khẽ mở mắt ra, lập tức nghe Triệu Hiểu Phù nói: “Không được nhúc nhích.”

https://thuviensach.vn

Hai tay nàng bị một chiếc thắt lưng trói chặt, Tú Dung đánh xe, Triệu Hiểu Phù ngồi bên cạnh nàng, với người tới vén màn lên thì nhìn thấy phía sau có mấy chục người đi theo với một khoảng cách an toàn, dẫn đầu chính là Trần Hổ Thanh.

Mặt trời dần đi chuyển về hướng tây, sắp lặn xuống đường chân trời, những ánh tà chiều chiếu rọi vùng hoang dã vừa vào thu này. Vân Phỉ chỉ vừa hít sâu một cái mà đã thấy sau gáy đau nhói.

Nàng nhìn Triệu Hiểu Phù, lòng cực kỳ hối hận, mình đúng là đã quá chủ quan.

Trần Hổ Thành dẫn ba trăm vệ binh, vây quanh canh gác huyện nha như một tấm lưới sắt, Triệu Hiểu Phù trói gà không chặt, lại sớm thất thân với cha nàng, cha nàng lại sủng ái nàng ta như thế, Vân Phỉ không ngờ nàng ta còn muốn đào tẩu.

Xem ra trong bữa cơm tối hôm đó, Triệu Hiểu Phù cáu kỉnh không chịu vào kinh với cha là đã có tính toán trong lòng, nhân cơ hội này mà đào tẩu.

Có điều Tần Vương đã chết, Quan Trung đã rơi vào tay Vân Định Quyền, nàng một thân một mình, cho dù chạy thoát thì có thể đi đâu được chứ? Hơn nữa Trần Hổ Thanh dẫn người theo sát phía sau, làm sao nàng ta đuổi được truy binh?

Bởi vì có Trần Hổ Thanh vẫn theo sát phía sau nên Vân Phỉ cũng không sợ, ngược lại nở một nụ cười thân thiện với Triệu Hiểu Phù. “Quận chúa, nếu cô muốn chạy trốn thì cứ nói thẳng với ta là được, ta sẽ giúp cô chứ cần gì phải thế.”

Triệu Hiểu Phù nghe thế thì cười lạnh, hỏi với vẻ mỉa mai: “Cô sẽ giúp ta sao?”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ gật đầu, chân thành nói: “Đương nhiên, bởi vì ta và cô đều là phụ nữ, ta bị ép gả cho Úy Đông Đình nên không ai hiểu được sự đau khổ của cô hơn ta.”

Triệu Hiểu Phù khẽ chau đôi mày đẹp, nghi hoặc hỏi: “Ý của cô là cô không muốn gả cho Úy Đông Đình?”

Vân Phỉ cười khổ: “Phải, ta đã chạy tới Tấn Thành, trốn tại Lục gia, ai ngờ số mạng quá xui xẻo nên bị thừa tướng và thái hậu bắt được, đưa trở lại kinh thành, bị ép thành hôn một cách qua loa.”

sắc mặt của Triệu Hiểu Phù ngày càng kỳ lạ, đôi mắt đẹp cứ nheo lại nhìn chằm chằm vào Vân Phỉ, mang theo vẻ dò xét rất sắc sảo, giống như muốn nhìn thấu nội tâm của Vân Phỉ.

Nhưng bản lĩnh giỏi nhất của Vân Phỉ chính là không bao giờ để lộ cảm xúc ra mặt, huống chi những gì nàng nói đều là sự thật, cho nên trên gương mặt xinh đẹp mang theo vẻ bình thản ung dung, ánh mắt thì hồn nhiên trong sáng, nhìn không có vẻ gì là giả dối, chân thành đến mức không thể chân thành hơn, khẩn khoản đến mức không thể khẩn khoản hơn, giống như không hề tức giận khi Triệu Hiểu Phù bắt nàng, làm hại nàng.

“Tại sao cô lại không chịu gả cho hắn? Hắn...” Triệu Hiểu Phù muốn nói lại thôi, ánh mắt lạnh lùng nhìn Vân Phỉ, lộ ra vẻ khó tin.

Vân Phỉ thầm lấy làm lạ, tại sao nàng ta lại quan tâm đến hôn sự của nàng và Úy Đông Đình đến thế? Giờ phút này mà còn rảnh để truy hỏi vấn đề này.

Vân Phỉ thông minh nhanh nhạy nên lập tức loáng thoáng hiểu được vẻ bất thường trong này nên nghĩ ngợi một lát rồi nói. “Quận chúa đã nghe qua câu chuyện này chưa? Vào thời Xuân Thu, Trịnh Lệ Công bảo Ung Củ giết nhạc phụ của mình Sái Trọng, chuyện này bị thê tử của Ung Củ biết được, nàng hỏi mẹ mình, cha và phu quân ai quan trọng hơn? Bà mẹ nói

https://thuviensach.vn

với nàng ta đương nhiên là cha quan trọng hơn, bởi vì cha chỉ có một còn đàn ông trong thiên hạ đều có thể làm chồng. Vì thế, thê tử của Ung Củ nói cho mẹ biết chuyện phu quân của mình muốn giết cha cho mẹ nghe. Sái Trọng liền giết phu quân của nàng là Ung Củ."

Vân Phỉ nhắc tới câu chuyện này là muốn làm Triệu Hiểu Phù xúc động.

Triệu Hiểu Phù im lặng không nói, mắt lóe lên, thất thần trong giây lát.

Vân Phỉ nhẹ giọng nói. "Tuy cha ta đối xử với quận chúa rất tốt nhưng trong lòng quận chúa vẫn nhớ ơn cha mẹ, cho nên ta hiểu được tâm trạng của quận chúa, nếu quận chúa muốn đi thì ta cũng sẽ không giữ lại. Trần Hổ Thanh cứ đuổi theo phía sau, quận chúa cũng khó mà thoát thân, chi bằng thả ta xuống xe, ta sẽ bảo Trần Hổ Thanh không tiếp tục đuổi theo cô nữa, thả cô đi."

Triệu Hiểu Phù hoàn hồn lại, nhìn nàng rồi cười khinh miệt, rõ ràng là không tin.

Vân Phỉ khẽ mỉm cười, thở dài: "Những gì ta nói đều là thật lòng, ta thật sự muốn giúp quận chúa rời khỏi đây, bởi vì cô quá xinh đẹp, cha quá sủng ái cô, ta thấy rất rõ ràng. Ta thật sự không muốn có thêm một người đến chia sẻ tình yêu thương với mẹ, lay động vị trí của bà."

Vẻ đề phòng trên mặt Triệu Hiểu Phù dần mất đi, im lặng không nói. Vân Phỉ biết có lẽ nàng ta đã tin những lời mình nói.

Lúc này, hoàng hôn đã bao phủ cả không gian, Trần Hổ Thanh vẫn dẫn người theo sau xe ngựa. vì trời chập tối, Trần Hổ Thanh sợ bị mất tung tích nên khoảng cách với xe ngựa cũng ngày càng giảm dần, tiếng vó ngựa ngày càng vang dội.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc này Triệu Hiểu Phù vẫn không có ý định thả Vân Phỉ để nàng đi ngăn cản Trần Hổ Thanh mà sắc mặt vẫn trấn tĩnh, giống như không sao cả.

Vân Phỉ đột nhiên cảm thấy không ổn, Triệu Hiểu Phù không hề dao động trước lời nói của nàng, cũng không vội vã thoát khỏi truy binh, chẳng lẽ là sẽ có người đến tiếp ứng nàng ta?

Vân Phỉ nghĩ đến đây thì trở nên lo lắng. Quả nhiên không ngoài dự tính, phía trước bỗng nhiên có ánh lửa sáng rực, tú dung ở bên ngoài xe ngựa hét lên: “Quận chúa, thế tử đến rồi!”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Oan Gia Ngõ Hẹp

Thế tử của Tần Vương? Vân Phỉ thầm cả kinh. Nàng từng nghe cha nhắc tới Tần Vương tự vẫn chết nhưng con trai hắn là Triệu Sách lại không ở Trường An, cho nên Vân Định Quyền vẫn luôn hạ lệnh tìm kiếm tung tích của Triệu Sách ở Tần Trung nhằm diệt cỏ tận gốc. Không ngờ hắn lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn tiếp ứng Triệu Hiểu Phù.

Vân Phỉ nhớ tới lời Tống Kinh Vũ nói, trong năm người mà hắn dẫn từ Kinh Châu tới nhất định có kẻ làm gian tế truyền tin cho Triệu Hiểu Phù và Triệu Sách, nếu không Triệu Hiểu Phù không thể nào liên lạc được với Triệu Sách và tính kế chạy trốn.

Xe ngựa dừng lại, Triệu Hiểu Phù kích động nhào tới khung cửa sổ nhỏ trên vách xe ngựa, cố sức gọi với ra ngoài: “Ca ca, ca ca!”

Bên ngoài vang lên tiếng binh khí va chạm, tiếng chém giết, tiếng ngựa hí, tiếng hét thảm thiết... rất hỗn loạn. Màn xe ngựa được ánh lửa chiếu rọi, từng bóng đen hắt lên, xẹt qua như tia chớp.

Đột nhiên màn cửa bị vén lên, trong ánh lửa, một gương mặt anh tuấn trẻ tuổi xuất hiện. Triệu Hiểu Phù kinh hô một tiếng, sau đó mừng rỡ nhào tới: “Ca ca.”

Vân Phỉ vừa nhìn thấy tướng mạo của hắn thì cả kinh đến nỗi tưởng nằng mình đang nằm mơ.

Không ngờ thế tử của Tần Vương lại chính là gã trang chủ bắt cóc Lục Nguyên hôm nọ! Tuy lúc này hắn đã cạo sạch bộ râu quai nón trên mặt

https://thuviensach.vn

nhưng đôi mắt hoa đào sáng rực ấy nàng không sao nhận sai được.

Dưới tình thế cấp bách, nàng giả vờ sợ hãi, vội vàng cúi đầu, vùi mặt vào đầu gối, tim kinh hoàng đến nỗi sắp nhảy vọt ra ngoài. Gần đây sao số nàng xui thế nhỉ, cứ luôn gặp phải chuyện oan gia ngõ hẹp.

Nàng nhắm mắt lại mà vẫn nhớ tới ngày hôm ấy, lúc nàng và Lục Nguyên rời khỏi sơn trang, Triệu Sách đã nghiến răng nghiến lợi thế nào. Tiêu đời rồi, lần này còn đáng sợ hơn rơi vào tay Úy Trác, đáng sợ hơn gấp vạn lần.

Cha nàng bức Tần Vương phải tự vẫn, lại cưỡng đoạt muội muội của người ta, cả món nợ cũ ở sơn trang nữa. Nàng không thể tưởng tượng được lát nữa khi Triệu Sách nhận ra mình là con gái của kẻ thù thì sẽ cho một kiếm xuyên tim hay là băm thành ngàn mảnh.

May mà lúc này tình thế nguy cấp, Triệu Sách không chú ý đến nàng, vội vàng nói với Triệu Hiểu Phù. “Muội đi trước đi.” Màn được thả xuống, xe ngựa lập tức chạy tiếp.

Vân Phỉ hoảng hốt ngẩng đầu, nói với Triệu Hiểu Phù: “Quận chúa, đã có người tới cứu cô rồi, cô có thể thả ta đi không?”

Có lẽ lúc này là cơ hội duy nhất của nàng, thế nhưng Triệu Hiểu Phù lại liếc nhìn nàng một cái rồi bình thản nói: “Đừng vội, chờ ta an toàn rồi thì sẽ thả cô.”

Vân Phỉ thầm than khổ rồi, xem ra nàng đã trở thành giấy thông hành và lá chắn, trước khi huynh muội Triệu Sách thoát được thì chắc chắn sẽ không thả nàng, lúc quan trọng có thể lấy nàng làm con tin, cho nên lúc này dù nàng có cầu xin thế nào cũng vô dụng.

Lúc này Vân Phỉ chỉ có thể hy vọng vào Trần Hổ Thành, hy vọng hắn có thể đánh bại người của Triệu Sách. Nhưng theo bánh xe ngựa đi càng xa

https://thuviensach.vn

thì tiếng chém giết sau lưng ngày càng nhỏ, cuối cùng cũng biến mất tăm. Xem ra người của Triệu Sách đã ngăn được Trần Hổ Thanh, tia hy vọng được cứu vớt cuối cùng của nàng cũng đã mất.

Xe ngựa cứ chạy thẳng về trước, không ngừng không nghỉ, khoảng nửa canh giờ sau thì từ từ dừng lại, bên ngoài vang lên tiếng nói.

“Đỡ quận chúa xuống xe.”

“Dạ. Quận chúa cẩn thận.”

Giọng nói vang lên bên ngoài xe ngựa Vân Phỉ nghe rất quen tai, chính là giọng của người đàn ông trung niên tên Khánh Sơn từng giao tiếp với nàng nhiều nhất ở sơn trang. Lúc này nàng đã có thể khẳng định thế tử của Tần Vương – Triệu Sách – chính là gã trang chủ hôm đó.

Thảo nào lúc cha nàng công chiếm được Trường An thì không có mặt hắn. Lúc ấy hắn đã sớm trốn vào Trung Nguyên, có lẽ là vì tình hình Tần Vương khẩn cấp nên hắn mới nảy ý nhằm vào Lục gia, tìm cơ hội bắt cóc Lục Nguyên, muốn kiếm một khoản tiền lớn để làm quân ngân, đáng tiếc mọi chuyện lại bị nàng làm hỏng.

Khánh Sơn nhấc màn xe lên, đỡ Triệu Hiểu Phù xuống.

“Ca ca.” Triệu Hiểu Phù nhào tới trước mặt Triệu Sách, nước mắt tuôn trào, khóc thút thít. Những đau đớn và nhục nhã phải chịu đựng trong những ngày này đều hóa thành nước mắt, không ngừng tuôn chảy.

Triệu Sách căm hận nói. “Hiểu Phù đừng khóc, sớm muộn gì ca ca cũng sẽ báo thù cho muội.”

Lúc này trong lòng Triệu Hiểu Phù đau xót không sao tả xiết, cho dù Triệu Sách đã cứu được nàng ra, nàng đã thoát khỏi Vân Định Quyền nhưng tất cả cũng đã muộn, những gì mất đi không thể lấy lại được. Cho dù

https://thuviensach.vn

Triệu Sách có giết được Vân Định Quyền thì cũng không thay đổi được sự thật là nàng đã thất thân với hắn.

Vân Phỉ nghe được nỗi căm hận trong giọng của Triệu Sách thì biết là mình sẽ không trốn được vận mệnh không lành sắp tới. Nàng từ trên xe ngựa bước xuống, vừa ngước mắt lên là đã bắt gặp một đôi mắt hoa đào sáng rực, trong ánh lửa bập bùng, nó giống như pháo hoa nở rộ giữa bầu trời đêm.

Triệu Sách nhìn nàng, cả người nàng, khuôn mặt nàng đều lọt vào mắt hắn không sót gì. Giống như Vân Phỉ vừa liếc mắt một cái là nhận ra hắn thì hắn cũng vừa nhìn là nhận ra Vân Phỉ.

Một tiểu cô nương tinh ranh ma mãnh, xinh đẹp không gì bằng như vậy, trên đời này không thể có người thứ hai, hắn cũng tuyệt đối không nhận lầm người.

Triệu Sách nhướng đôi mày kiếm lên, để lộ chút kinh ngạc, sau đó thì cười rất âm trầm, bước tới nâng cằm Vân Phỉ lên, nghiến răng cười lạnh. “Đúng là có duyên thật. Thì ra là cô.”

Vân Phỉ nhìn vào đôi mắt đẹp nhưng lạnh lùng của nàng, sống lưng lập tức thấy ớn lạnh.

Triệu Hiểu Phù ngạc nhiên hỏi: “Ca ca cũng biết cô ta sao?”

“Đương nhiên là biết.” Triệu Sách gằn từng chữ, mỗi khẽ mỉm cười, trong đôi mắt hoa đào lóe lên ánh nhìn lạnh căm khiến người ta phải phát run. Hắn có ngoại hình cực kỳ tuấn tú nhưng cả người lại toát ra vẻ yêu tà, giống như là một hồ nước ma quái, nếu không cẩn thận rơi vào đó thì mãi mãi cũng không có cơ hội thoát thân, chỉ có thể chìm sâu và nghẹt thở.

Mối thù giết cha, nỗi hận đoạt muội, cộng thêm việc trước đây nàng từng hạ độc hắn. Thù mới hận cũ chồng chất, Vân Phỉ cảm thấy rất có khả

https://thuviensach.vn

năng mình sẽ bị chặt làm tám khúc.

Haiz, đúng là xúi quẩy, trăm tính ngàn tính cũng không ngờ được là có ngày sẽ rơi vào tay hắn. Xem ra năm nay nàng đúng là mắc hạn, xui đến mức này đúng là làm người ta không biết nên nói gì.

Triệu Sách tỏ vẻ rất thong dong, mang theo vẻ đắc ý khi bắt được con mồi thì phải từ từ mà tra tấn.

Vân Phỉ bị hắn nhìn đến nỗi lạnh cả người, nhưng chuyện đã đến nước này thì sợ tới ngất đi cũng không có tác dụng gì. Oan gia ngõ hẹp, kẻ thù gặp lại, nàng bỗng sinh ra dũng khí phải dấn thân vào chỗ chết thì mới sống được. Bây giờ không phải là lúc tuyệt vọng bi ai, cha là người khôn khéo như vậy, không lý nào nghe được lời của Tống Kinh Vũ mà còn không chút cảnh giác, không đi điều tra gian tế là ai trong năm người kia. Có lẽ ông ấy đã biết là ai nhưng lại im hơi lặng tiếng, muốn thả dây dài câu cá lớn, lần theo đó mà tìm được Triệu Sách. Cho nên tối nay rất có thể là lúc Vân Định Quyền thu lưới, nói không chứng sẽ nhanh chóng có người tới cứu nàng.

Vừa nghĩ thế, nàng trấn tĩnh lại, mỉm cười với Triệu Sách: “Thế tử, ngài vẫn khỏe chứ.”

Triệu Sách hừ lạnh một tiếng. “Không khỏe.” Hắn dùng sức nắm lấy cằm Vân Phỉ, gương mặt tươi cười cực kỳ tuấn mĩ, lại mang theo vẻ tà mị: “Lúc ta không được vui thì cũng không muốn người khác sống vui vẻ, cho nên nếu tại hạ có điểm nào mạo phạm thì mong Vân tiểu thư có thể lượng thứ cho.”

Vân Phỉ thầm cả kinh, nhưng sắc mặt vẫn cứ trấn tĩnh, trên gương mặt kiều diễm vẫn không có vẻ gì là sợ hãi, nhưng thật ra trong lòng đã có tính toán xấu nhất.

Trong ánh mắt lạnh lùng của Triệu Hiểu Phù mang theo vẻ nghi hoặc: “ca ca, sao huynh lại biết cô ta?”

https://thuviensach.vn

“Nói ra thì dài lắm, hiểu phù, lát nữa huynh sẽ kể với muội sau.” Triệu Sách quay đầu sang căn dặn Khánh Sơn: “Đưa Vân tiểu thư vào phòng ta.”

Rõ ràng trong mệnh lệnh của hắn chứa đầy vẻ nguy hiểm. Tim Vân Phỉ nhói lên, có dự cảm rất xấu. Có khi nào hắn định ăn miếng trả miếng không?

Khánh Sơn nhốt nàng vào trong một căn phòng sạch sẽ, bên trong chỉ có vài đồ dùng đơn giản.

Vừa nghĩ tới cảnh sắp phải đối mặt, lòng Vân Phỉ nóng như lửa đốt, ánh mắt lập tức kiếm tìm những thứ có thể cắt được thắt lưng trên tay. Nhưng trong phòng này không có vật gì sắc bén, chỉ có một chiếc giường, một cái bàn và mấy cái ghế, trên bàn chỉ có một giá nến.

Mắt Vân Phỉ sáng lên, lập tức chạy tới phía trước, đưa cổ tay lên trên đầu ngọn nến. Mảnh vải trên tay cột rất chặt, quấn mấy vòng trói hai cổ tay nàng lại với nhau. Ánh lửa đốt cháy mảnh vải trên tay thì đồng thời cũng thiêu đốt da thịt của nàng, vừa nóng rát vừa đau đớn.

Vân Phỉ cố nén sự đau đớn trên tay, nóng lòng nhìn mảnh vải bị thiêu đứt, đột nhiên cửa bị đẩy ra.

Nàng vội vàng thả tay xuống, tim bắt đầu đập loạn xạ.

Triệu Sách tiến vào, khoanh tay đứng ngoài cửa một lát. Sau đó, hắn xoay người dập cửa lại, tạo ra một luồng gió mạnh tới nỗi suýt làm tắt ngọn nến trên bàn.

Vân Phỉ nhìn hắn không chớp mắt, dự cảm không lành kia giống như là một con rắn nhỏ đang bò từ dưới chân lên khiến cả người nàng lạnh đến sởn gai ốc.

https://thuviensach.vn

Triệu Sách chậm rãi bước về phía Vân Phỉ, cái bóng đen cao lớn lặng lẽ trải trên mặt đất, giống như là một con thú dữ đang định nhảy vồ vào con mồi.

Vân Phỉ lùi về sau từng bước, mãi đến khi sau lưng là chiếc giường

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Nghe Tin Sét Đánh

Nghĩ tới muội muội yêu quý, một thiếu nữ vô ưu vô lo, được cả nhà nâng niu trên tay như viên ngọc quý lại bị Vân Định Quyền làm vấy bẩn thì nỗi hận trong lòng hắn lại dâng lên như thủy triều. Hắn thô bạo xé rách váy ngoài của Vân Phỉ, gương mặt anh tuấn gần ngay trước mắt bỗng trở nên cực kỳ hung tợn, đáng sợ.

Đây là chuyện mà Vân Phỉ sợ nhất. Nàng dốc hết sức, dùng hai chân đá hắn. Triệu Sách cười lạnh, đè chặt hai bàn tay bị trói của nàng lên trên đỉnh đầu, cổ tay bị lửa đốt lại bắt đầu đau nhói làm người nàng run lên.

Triệu Sách đè người nàng lại, tay phải tiến vào trong váy nàng. Trong cơn tuyệt vọng, khi nước mắt trào ra như mưa, nàng đột nhiên nhớ tới Úy Đông Đình, nhớ tới nỗi trong lòng thầm gọi tên y, hy vọng kỳ tích xuất hiện, y có thể từ trên trời giáng xuống cứu nàng.

Lúc này nàng mới biết được thì ra ngoại trừ y, nàng hoàn toàn không thể chịu được sự đụng chạm của người đàn ông khác. Nụ hôn trên ngực nàng vào đêm tân hôn ấy sớm đã trở thành dấu ấn trong tim nàng.

Triệu Sách cúi đầu hôn lên má, lên môi nàng, động tác vừa mạnh mẽ vừa thô bạo, mang theo nỗi thù hận điên cuồng. Những sợi râu lởm chởm vừa mới cạo đâm vào má nàng tạo nên cảm giác đau đớn và nhục nhã, tuyệt vọng.

Nếu bị Triệu Sách xâm phạm, nàng thà chết còn hơn.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ điên cuồng mà giãy giụa, dốc hết toàn bộ sức lực, cương quyết đến độ làm Triệu Sách phải ngạc nhiên. Đó là sự dứt khoát giống như muốn cá chết lưới rách, cả hai cùng vào chỗ chết. Trong lúc điên cuồng phản kháng, nàng cắn mạnh vào môi Triệu Sách, vừa cắn vừa rứt khiến vị máu tươi dần lan ra trong miệng.

Triệu Sách đau đến nỗi đầu lưỡi tê rần, rút bàn tay đang đặt trên đùi nàng ra, tát một cái thật mạnh lên mặt nàng.

Một dòng máu từ trong miệng Vân Phỉ trào ra, tôn thêm vẻ xinh đẹp mà tuyệt vọng của nàng, tạo nên một cảm giác tuyệt mĩ mà thê lương. Ánh mắt nàng như là một ngọn đuốc, còn ba chữ Úy Đông Đình lại là ngọn lửa nhen lên sự cương liệt bất khuất của nàng.

Nàng thở hổn hển, gằn từng tiếng: “Triệu Sách, nếu ngươi dám chạm vào ta thì ta sẽ chết cho ngươi xem.” Nàng không hề có ý dọa hắn, nàng đã ôm quyết tâm thà làm ngọc nát không làm ngói lành, cùng lắm thì chết chứ không thể để mặc cho hắn làm nhục.

Đôi mắt tuyệt vọng và căm phẫn như được nước trong giội rửa, ẩn chứa băng tuyết, lạnh lùng và tuyệt vọng nhưng mang theo vẻ quyết liệt. Nàng lạnh giọng nói: “Nếu ngươi dám chạm vào ta thì ta tuyệt đối không sống nữa. Trần Hổ Thanh đã phái người cấp báo cho cha ta, chắc chắn cha ta sẽ nhanh chóng tới đây. Đến lúc đó, ngươi chỉ có thể dùng một cái xác làm con tin.”

Triệu Sách nhìn nàng chằm chằm, những sợi gân trên khuôn mặt anh tuấn hơi giần giật, lòng thì đang do dự. Hắn bắt nàng tới quả thật là muốn dùng nàng làm con tin vào lúc nguy cấp, khó có thể thoát thân. Nếu nàng chết rồi thì sẽ mất đi một tấm bùa hộ mệnh.

Vân Phỉ nói: “Nếu ta là ngươi thì ta cũng sẽ báo thù, nhưng cách thức báo thù tuyệt đối không phải là gian dâm một thiếu nữ vô tội. Ngươi làm

https://thuviensach.vn

thế thì có khác gì cha ta, đó không phải là anh hùng, mà là cầm thú.”

Con ngươi của Triệu Sách cũng co rụt lại.

Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành Phật 1].

[1] Là ma hay Phật, chỉ phụ thuộc vào một ý nghĩ, ranh giới giữa tốt và xấu là rất mong manh.

Triệu Sách từ trên người nàng leo xuống, hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười: ”Để cô chết chẳng phải là quá dễ dàng cho cô sao. Khiến cô sống không bằng chết thì càng thú vị, cô nói có phải không?”

Vân Phỉ ngồi dậy, gật đầu: “Ngươi nói rất đúng, cứ từ từ tra tấn, khiến ta sống không bằng chết thì sẽ càng làm ngươi vui vẻ hơn.”

Triệu Sách đi ra khỏi phòng.

Vân Phỉ thở phào một hơi thật dài, cả người không còn chút sức lực nào. Nàng nằm dài ra giường một lúc thật lâu. Cái cảm giác chìm xuống đáy biển sâu đến khi không thở được nữa mới được vớt lên; treo lơ lửng tại vách núi, sắp rơi xuống nới được dừng lại này còn đáng sợ hơn là chết.

Vầng trăng non đang mọc lên, ánh trăng lành lạnh xuyên qua song cửa sổ, chiếu sáng một vùng gạch dưới đất. Vân Phỉ chậm rãi chà xát mảnh vải trói trên tay vào trụ giường, cuối cùng cũng bứt ra được.

Nàng xoa xoa vùng da thịt bị tổn thương, lòng dâng lên một cảm giác chua xót. Giờ phút này Úy Đông Đình đang ở đâu? Nàng chưa bao giờ cảm thấy nhớ y da diết như lúc này.

Nhớ nhung, trong bóng đêm, giống như là một cái búa, cứ gõ từng nhịp từng nhịp vào tim nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng ngồi trong đêm đen, nghĩ về rất nhiều chuyện trước kia. Từ lần đầu tiên gặp y, nàng đã có ấn tượng không tốt, cứ luôn cho rằng y tốt với nàng chẳng qua là vì nàng là con gái của Vân Định Quyền, y chỉ muốn mượn sức của cha nàng mà thôi. Trong tiềm thức nàng không muốn tin những gì y nói, bởi vì nàng đã thấy quá nhiều sự dối trá và bạc bẽo từ cha nàng. Nàng không bao giờ dám tin những gì đàn ông nói nữa. Mãi đến thời khắc y đưa nàng trở lại bên cạnh cha, nàng mới biết y thật lòng với mình.

Nàng chìm đắm trong hồi ức, dần quên đi nỗi đau đớn trên cổ tay. Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng vó ngựa, cắt dứt dòng suy nghĩ của nàng.

Chẳng lẽ là cha phái người đến? Nàng vui mừng quá đỗi, lập tức đứng dậy.

Đột nhiên, cửa bị đá văng ra, Triệu Sách đã quay lại, bước nhanh tới lôi nàng ra khỏi phòng. Bên ngoài rất hỗn loạn, thuộc hạ của Triệu Sách đang vác binh khí, hộ tống Triệu Hiểu Phù chạy ra cửa.

Triệu Sách hét lớn: “Hộ tống quận chúa đi trước.”

Triệu Sách kéo nàng ra khỏi nhà sau, đáng tiếc cả khu nhà này đã bị bao vậy, muốn đánh chém để thoát khỏi vòng vây hoàn toàn là mơ mộng hão huyền.

Triệu Hiểu Phù đứng trước sân, sắc mặt trắng bệch như tuyết, thân hình mảnh mai nhu nhược hơi run run, dáng vẻ yếu ớt ấy đúng là đẹp như tiên nữ.

Ánh lửa sáng ngút trời, Vân Phỉ nhìn qua vai Triệu Hiểu Phù, không ngờ người cầm đầu đang ngồi trên ngựa lại chính là Anh Thừa Cương.

Vân Phỉ nhất thời nghi hoặc, rồi lại cảm thấy thất vọng. Hắn không phải là võ trạng nguyên mà Úy Trác rất tín nhiệm sao? Lẽ nào không phải cha phái người đến cứu nàng mà là Úy Trác?

https://thuviensach.vn

Anh Thừa Cương quét mắt nhìn Vân Phỉ một cái rồi lạnh lùng nhìn Triệu Sách: “Tướng quân có lệnh, nếu ngươi đầu hàng thì nể tình quận chúa, sẽ tha cho ngươi tội chết.”

Vân Phỉ nghe được câu này thì giật mình, rồi hiểu ra ngay lập tức. Thì ra Anh Thừa Cương là người mà cha nàng cài vào triều đình, thảo nào khi nàng đề nghị cha phải báo thù cho A Tông thì ông ta chẳng ư hử gì.

Lẽ nào khi đó Anh Thừa Cương lấy A Tông làm đệm thịt là để đạt được sự tín nhiệm của Úy Trác, khiến Úy Trác tin tưởng tuyệt đối rằng hắn không có bất cứ quan hệ gì với Vân Định Quyền, nếu không thì sao dám lấy con trai Vân Định Quyền làm lá chắn?

Nghĩ thế, lòng Vân Phỉ chợt thấy tái tê. Mọi chuyện là chủ ý của cha hay Anh Thừa Cương tự ý làm bậy? Nếu không có sự đồng ý của cha thì sao hắn lại dám to gan như thế, dám lấy tính mạng của đứa con trai duy nhất của cha ra làm trò đùa?

Anh Thừa Cương tìm ra chỗ ẩn thân của Triệu Sách nhanh như thế, rõ ràng là cha giữ năm người đó lại để dùng vào ngày hôm nay. Hoặc có thể ông đã dự đoán được rằng Triệu Hiểu Phù sẽ chạy trốn nên cố ý để nàng ta lại Mãnh Trì, dụ thế tử của Tần Vương ra.

Nếu thật là thế thì sao phải để nàng lại? Để nàng lại để làm mồi sao? Nghĩ đến đây, Vân Phỉ chợt thấy đau lòng.

Rốt cuộc trong mắt cha thì nàng và A Tông là thứ gì? Là những quân cờ có thể lợi dụng giống như mẹ hay sao? Yêu ai yêu cả đường đi, bởi vì không yêu Tô Thanh Mai nên hai đứa con nàng ta sinh ra có cũng được mà không có cũng chả sao ư? Chết rồi thì thôi, dù sao còn cố vô số người khác có thể sinh con cho hắn.

Tim Vân Phỉ đau đớn và chua chát đến độ muốn nổ tung. Chút tình cảm cha còn còn sót lại với Vân Định Quyền cũng hóa thành một sợi lông

https://thuviensach.vn

ngỗng, nhẹ nhàng bay xa theo cơn gió.

Giữa lúc bi ai, nàng bỗng cảm thấy như trút được gánh nặng. Thế cũng tốt, hắn đối xử với mẹ con nàng như thế thì nàng không cần phải kiêng kỵ tình cha con gì nữa. Trong lòng hắn chưa bao giờ coi nàng là con gái thì sao nàng phải coi hắn là cha?

Triệu Sách thấy không thoát được nên đưa tay bóp ngay cổ họng Vân Phỉ, cười lạnh với Anh Thừa Cương. “Nếu ngươi không thả ta đi thì ta sẽ giết ả.”

Anh Thừa Cương thậm chí không thèm nhìn Vân Phỉ một cái, thản nhiên nói: “Cứ việc giết đi.”

Vân Phỉ cả kinh, khó mà tin được hắn lại có thái độ như vậy. Thuộc hạ của Vân Định Quyền, chưa có ai dám đối với nàng như thế. Chẳng hạn như Trần Hổ Thanh, thấy nàng bị bắt làm con tin thì cứ theo suốt dọc đường mà không dám manh động, sợ làm nàng bị thương thì không thể ăn nói với Vân Định Quyền.

Triệu Sách không giật mình, không dám tin Anh Thừa Cương lại coi thường sống chết của con gái Vân Định Quyền như thế. Hắn rút kiếm ra, kề lên cổ Vân Phỉ, lạnh giọng nói: “Ta nói lại lần nữa, nếu ngươi không thả ta đi thì ta sẽ giết ả.”

Anh Thừa Cương coi như không thấy thanh kiếm đặt trên cổ Vân Phỉ, chỉ ung dung nói ba chữ: “Ngươi giết đi.”

Thanh kiếm sắc lạnh tỏa ra hàn khí đáng sợ, còn mang theo mùi máu tanh, Vân Phỉ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, không biết Anh Thừa Cương đang giả vờ không màng đến sống chết của mình hay là thật sư không để ý. Nàng càng không biết, trong cơn thịnh nộ, Triệu Sách có giết mình thật không.

https://thuviensach.vn

Triệu Hiểu Phù không ngờ được con tin lại mất đi tác dụng, lớn tiếng quát: “Ngươi có biết ả ta là ai không?”

Anh Thừa Cương lạnh lùng trả lời: “Đương nhiên là ta biết, cô ta là con gái của tướng quân.”

Cái kiểu thờ ơ này không phải là đang giả vờ, sự lạnh nhạt và chút thù địch toát ra từ người hắn làm Vân Phỉ cảm thấy kỳ quái. Cho dù trước đây nàng từng vì A Tông mà mắng hắn đi nữa thì dù sao nàng cũng là con gái của Vân Định Quyền, cho dù hắn còn ghi hận trong lòng, muốn báo thù thì cũng không ngây thơ tới mức báo thù một cách trắng trợn như thế chứ. Hắn mang theo nhiều người như vậy, nếu chuyện này lọt vào tai Vân Định Quyền, lẽ nào không sợ cha nàng giết hắn sao?

Triệu Sách quýnh lên, tay dùng sức kéo qua một đường, một cảm giác đau đớn lập tức ập tới làm Vân Phỉ phải hít hà, cảm giác có một dòng máu nóng đang từ từ chảy xuống.

Triệu Hiểu Phù thấy vết máu ấy thì mặt biến sắc, nhìn về phía Anh Thừa Cương.

Không ngờ Anh Thừa Cương vẫn không chút động lòng, ngược lại còn nhíu mày, mất kiên nhẫn. “Ngươi muốn giết thì giết nhanh lên.”

Triệu Hiểu Phù càng cảm thấy kinh hoàng, nếu Vân Phỉ không thể khiến Anh Thừa Cương thả bọn họ đi thì trừ liều mạng đến chết ra thì hai huynh muội bọn họ không còn đường nào khác. Nàng không muốn ca ca chết, cũng không muốn mình chết, nàng mới có mười sáu tuổi.

Triệu Sách trầm giọng quát: “Ta giết ả rồi ngươi không sợ Vân Định Quyền sẽ tìm ngươi tính sổ sao?”

Anh Thừa Cương ngồi trên lưng ngựa, mày khẽ nhướng lên, thản nhiên cười: ”Đây là chuyện giữa hai cha con ta, không cần ngươi phải lo.”

https://thuviensach.vn

Mọi người đều ngây ngẩn ra, kể cả Triệu Hiểu Phù, Triệu Sách và Vân Phỉ.

Một tiếng sét đánh rền vang trên đầu, lòng Vân Phỉ như nổi lên ngàn cơn sóng dữ. Chuyện giữa cha con? Hắn là con trai của cha sao?

Trong nháy mắt, tất cả mọi việc đều được giải thích một cách hợp lý.

Hắn dùng A Tông làm đệm thịt thì vừa có thể lấy được sự tín nhiệm của Úy Trác, khiến Úy Trác không nghi ngờ hắn là người của Vân Định Quyền, cũng có thể tiện tay diệt trừ A Tông, một mối nguy tiềm tàng của hắn.

Thảo nào Vân Định Quyền hoàn toàn không có ý truy cứu chuyện này, thảo nào trước giờ hắn chưa bao giờ quan tâm đến A Tông, thì ra hắn còn có một đứa con trai lớn có võ công cao cường như Anh Thừa Cương.

Vân Phỉ ngẩn ngơ mà nhìn Anh Thừa Cương. Tuổi của hắn còn lớn hơn nàng, vậy thì trước khi cưới Tô Thanh Mai, Vân Định Quyền đã cưới vợ sinh con rồi. Hơn nữa, có thể hắn không chỉ có một đứa con trai là Anh Thừa Cương. Nàng và A Tông trước giờ có cũng được mà không có cũng không sao. Thảo nào hắn chưa bao giờ lo đến chuyện sống chết của nàng và A Tông, thì ra vì trước giờ nàng và A Tông chưa bao giờ là đứa con duy nhất của hắn.

Mãi đến hôm nay, Vân Phỉ mới biết được tâm cơ của cha còn sâu độc hơn mình nghĩ nhiều. Nghĩ đến người me bị lợi dụng một cách triệt để và sạch sẽ, đến nay còn bị lừa dối chẳng biết gì, nàng phẫn nộ đến run cả người. Tim nàng đau nhói, từ từ lan ra toàn thân, nỗi đau từ vết thương trên cổ đã hoàn toàn bị che lấp.

Khuôn mặt anh tuấn của Anh Thừa Cương mang theo một nụ cười trào phúng, khích tướng Triệu Sách: “Ả ta đã trở nên vô dụng rồi, ngươi còn không giết ả đi.”

https://thuviensach.vn

Con ngươi của Triệu Sách co rụt lại, tay nắm chặt kiếm

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hồng Nhan Họa Thủy

Giờ khắc này, sự căm hận và bi phẫn đã làm cho nàng quên cả sợ hãi trước cái chết, Vân Phỉ nhìn chằm chằm vào Anh Thừa Cương đang ngồi trên lưng ngựa, coi như không thấy thanh kiếm đang đặt trên cổ nàng.

Tay Triệu Sách nắm chặt kiếm, ngay khi hắn định dùng sức kéo qua một đường thì bỗng dừng lại.

Thái độ của Anh Thừa Cương làm Triệu Hiểu Phù vừa kinh hoàng vừa tuyệt vọng. Vốn cứ nghĩ rằng Vân Phỉ là một tấm bùa hộ mạng chứ đâu ngờ rằng sự tình sẽ đến nước này. Thì ra hắn chính là ca ca cùng cha khác mẹ với Vân Phỉ, đáng tiếc là không có tình cảm sâu đậm như nàng và Triệu Sách, ngược lại muốn nhân cơ hội này đẩy muội muội vào chỗ chết.

Triệu Sách xuất thân từ phủ Tần Vương nên hiểu rất rõ chuyện thê thiếp đấu đá nhau, huynh đệ ganh ghét chém giết lẫn nhau. Hắn không biết tại sao Anh Thừa Cương lại muốn đẩy Vân Phỉ vào chỗ chết nhưng hắn biết, Vân Phỉ đã mất đi tác dụng của một con tin, đã không thể uy hiếp được Anh Thừa Cương.

Hắn cười ha hả: “Được, vậy hãy quyết một trận sống chết đi! Triệu Sách ta thà chết chứ không hàng!” Hắn ra lệnh một tiếng, mười mấy thuộc hạ ở phía sau lập tức xách đao xông lên liều chết. Trong ánh lửa, đao kiếm vung lên, máu văng khắp nơi.

Anh Thừa Cương ngồi ngông nghênh trên ngựa nhìn hai bên chém giết lẫn nhau, trên mặt có vẻ kiêu ngạo vì nắm chắc thắng lợi trong tay.

https://thuviensach.vn

Nhìn đội quân trùng trùng điệp điệp mà Anh Thừa Cương dẫn đến, Vân Phỉ biết trong trận chiến này Triệu Sách chắc chắn phải thua. Cái bẫy này Vân Định Quyền giăng ra đã lâu, tối nay là lúc thu lưới. Mà lúc này, con tin vô dụng như nàng đã trở thành gánh nặng, rất có khả năng sẽ chết dưới kiếm của Triệu Sách.

Đột nhiên, nàng nhớ đến câu nói vừa rồi của Anh Thừa Cương: "Nể tình quận chúa, ta có thể tha cho ngươi tội chết." Trong cái khó ló cái khôn, nàng nói với Triệu Sách: "Bắt muội muội ngươi làm con tin."

Triệu Sách còn chưa kịp ra tay thì Triệu Hiểu Phù đã hiểu ra, nàng nhặt thanh kiếm bên cạnh một thi thể lên, quyết liệt đặt lên cổ mình, hét to vào mặt Anh Thừa Cương: "Thả ca ca của ta đi, nếu không ta sẽ cùng chết với huynh ấy."

Quả nhiên Anh Thừa Cương biến sắc, giơ tay lên nói: "Dừng tay."

Lòng Vân Phỉ càng cảm thấy bi phẫn. Quả nhiên là thế, trong mắt cha nàng thì Triệu Hiểu Phù còn quan trọng hơn cả tính mạng của nàng, cho nên Anh Thừa Cương có thể để mặc sự sống chết của nàng nhưng lại không dám để Triệu Hiểu Phù chết trước mặt hắn.

Trận chém giết tạm thời dừng lại. Thuộc hạ của Triệu Sách đã chết hơn một nửa, máu dưới đất chảy thành sông, thi thể, chân tay nằm ngổn ngang làm người ta không dám nhìn.

Triệu Hiểu Phù không biết nên hận hay vui trước sự ưu ái này của Vân Định Quyền. Có điều, nhìn cảnh tượng bi thảm trước mắt, khi đi đến đường cùng, nàng đột nhiên cam chịu.

Những thứ mất đi vĩnh viễn không thể lấy lại, nàng không còn là quận chúa, ca ca cũng không còn thế tử, cho dù sống sót rời khỏi đây thì từ nay hai người phải lưu lạc khắp nơi, ngay cả miếng cơm cũng là một vấn đề. Nếu nàng đã là người của Vân Định Quyền, cho dù đi bất cứ nơi đâu thì

https://thuviensach.vn

cũng không thể quên được sự thật nhục nhã này, có lẽ về lại bên cạnh hắn mới chính là nơi dừng chân của nàng.

Nàng không muốn chết, cũng không muốn người thân duy nhất còn lại phải chết vì nàng.

Nàng quay đầu qua nhìn Triệu Sách, cười bi ai: “Ca ca, huynh mau đi đi.” Gương mặt xinh đẹp của nàng được lửa chiếu làm diễm lệ như ráng chiều, mang theo vẻ bi thương vì sinh ly tử biệt.

Mắt Triệu Sách đỏ ngầu, nghẹn ngào gọi một tiếng. “Hiểu phù.”

Triệu Hiểu Phù rưng rưng nước mắt, cười với hắn: “Vân Định Quyền sẽ không làm gì muội đâu, ca ca mau đi đi.”

Anh Thừa Cương giơ tay lên ra hiệu cho thuộc hạ nhường ra một lối đi, Triệu Hiểu Phù thấy chiêu này có tác dụng nên cực kỳ vui mừng, vội vàng nói: ”Khánh Sơn dắt ngựa qua đây đi.”

Thanh kiếm trên tay Triệu Sách vẫn đặt trên cổ Vân Phỉ, Vân Phỉ không biết lúc này hắn muốn giết chết nàng, thả nàng hay là mang nàng cùng đi.

Ba giả thiết đều có thể. Trong nháy mắt, nàng lóe lên một ý nghĩ. Rơi vào tay Triệu Sách, tuy nàng cũng gặp nguy hiểm nhưng với tính cách của hắn thì sẽ không lập tức giết nàng ngay, nàng còn có thể có cơ hội chạy trốn. Nhưng nếu ở chỗ này, chắc chắn Anh Thừa Cương sẽ giết nàng.

Cho dù sau đó Vân Định Quyền có nổi trận lôi đình thì ván cũng đã đóng thuyền, hắn cũng sẽ không làm gì Anh Thừa Cương. Dù sao đó cùng là con trai hắn. Có kinh nghiệm về chuyện của A Tông lần trước, chắc chắn Anh Thừa Cương sẽ không ngần ngại gì. Trong mắt Vân Định Quyền, đứa con trai trưởng võ công cao cường này quan trọng hơn một đứa con gái nhiều.

https://thuviensach.vn

Triệu Sách cũng nghĩ đến điểm này. Dùng Vân Phỉ làm con tin tuy không uy hiếp được Anh Thừa Cương nhưng nếu gặp phải Vân Định Quyền hay những thuộc hạ khác thì Vân Phỉ vẫn còn tác dụng. Vì thế, hắn chọn cách mang Vân Phỉ cùng lên ngựa, thoát khỏi vòng vây.

Trong bóng đêm, con ngựa nhanh chóng biến mất, nước mắt Triệu Hiểu Phù trào ra như suối đổ. Cuối cùng thì nàng vẫn rơi vào tay Vân Định Quyền, bỏ lỡ cơ hội được tự do.

Trong màn đêm thoáng đãng vang lên tiếng hét lớn của Triệu Sách: "Hiểu Phù, huynh sẽ trở lại."

Triệu Hiểu Phù nghe được câu này thì lòng càng đau như dao cắt, tình thế đã rồi, nàng sẽ không còn cơ hội chạy thoát nữa.

Anh Thừa Cương từ trên ngựa nhảy xuống, đi đến trước mặt Triệu Hiểu Phù, đưa tay ra: "Mẹ ba, đưa kiếm cho ta."

Tay Triệu Hiểu Phù hơi run lên, nhìn hắn không chớp mắt. Khi nhìn gần, diện mạo của hắn quả thật có hơi giống với Vân Định Quyền, đặc biệt là mày và mắt. Đôi mày kiếm thẳng tắp cùng đôi mắt sâu thẳm, gần như là từ một khuôn đúc ra với Vân Định Quyền.

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, từ từ lấy thanh kiếm trong tay nàng xuống, bên môi nở một nụ cười rất nhẹ, gần như là không nhận ra.

"Mẹ ba, cẩn thận." Trong cách xưng hô của hắn mang theo chút thân mật khó thấy, trong mắt lại nổi lên chút u tối không thể nói rõ được. Tim Triệu Hiểu Phù bỗng nhiên đập mạnh, cảm giác được một sự ám muội rất lạ lùng.

Nàng trơ mắt nhìn hắn ném thanh kiếm trên tay mình xuống đất, sau đó không thèm quay đầu lại mà ra lệnh cho những người phía sau: "Những người còn lại, giết không không tha."

https://thuviensach.vn

Triệu Hiểu Phù kinh hãi hét lên một tiếng: “Không!”

Tiếng chém giết lại vang lên, Anh Thừa Cương đứng trước mặt nàng, dáng người cao lớn chặn mất tầm mắt của nàng, khẽ mỉm cười: “Mẹ ba đừng nhìn, sẽ mơ thấy ác mộng đấy!”

Thuộc hạ của Triệu Sách – dư nghiệt của Tần Vương – đương nhiên là phải nhổ cỏ tận gốc. Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, Triệu Hiểu Phù loạng choạng sắp ngã, lạnh lùng nói: ”Ngươi thả họ đi.”

Anh Thừa Cương không nói gì, đưa lưng về phía chém giết tanh tưởi kia, mỉm cười nhìn Triệu Hiểu Phù, thần sắc bình thản như là không nghe thấy tiếng chém giết cùng tiếng kêu la sau lưng.

Khánh Sơn bứt ra khỏi cuộc chiến đẫm máu, nắm thanh kiếm trong tay, bay người tới, định đâm vào lưng hắn.

Anh Thừa Cương đưa lưng về phía Khánh Sơn nhưng sau gáy như có mắt, hắn cười lạnh một cái rồi đột nhiên vung cây thương dài trong tay lên. Cây thương còn chưa đâm vào mặt Khánh Sơn thì đã nghe ầm một tiếng, tia lửa ở đầu ngọn thương bắn ra bốn phía, trong đêm tối nó hệt như một mảng pháo hoa rực rỡ. Khánh Sơn kêu lên thảm thiết rồi ngã phịch xuống đất, trước ngực máu thịt lẫn lộn.

Lê hoa thương làm ngươi ta kinh hãi kia đã phóng ra một đóa hoa lê bằng máu.

Triệu Hiểu Phù thấy tình cảnh thê thảm của Khánh Sơn thì người lảo đảo rồi ngất đi.

Trong cơn mơ màng, nàng như được trở lại hồ Hoa Thanh ở ngoài thành Trường An, suối nước nóng đang xối rửa làn da nõn nà. Những đợt sóng nước khẽ ùa tới vỗ về cơ thể đã quá mỏi mệt, thoải mái đến nỗi làm nàng không muốn mở mắt ra. Có điều cơ thể thấy hơi nóng, một bàn tay

https://thuviensach.vn

chậm rãi xoa bóp cơ thể nàng tạo cảm giác rất khoan khoái. Nỗi khát khao trong cơ thể càng nhiều, nàng nuốt nước miếng một cái, lẩm bẩm nói: “Tú Dung, ta muốn uống nước.”

Một đôi môi ấm áp chậm rãi phủ lên môi nàng, một ngụm nước được đưa vào miệng, một cái lưỡi đang quấy rối trong miệng nàng, đưa nước vào cổ họng. Nàng mơ mơ màng màng nuốt xuống rồi đột nhiên cả kinh, lập tức tỉnh táo trở lại. Sao Tú Dung lại đút nước cho nàng kiểu này.

Nàng lập tức mở mắt ra thì phát hiện mình đang nằm trong lòng một người. Trong bóng tối, nàng không nhìn thấy người ấy là ai nhưng chắc chắn không phải Vân Định Quyền. Gần một tháng nay, nàng và Vân Định Quyền hàng đêm chung chăn chung gối, dù có nhắm mắt lại nàng cũng cảm nhận ra cơ thể của hắn.

Nàng sợ tới mức muốn ngồi bật dậy nhưng người lại không có chút sức lực nào: “Ngươi là ai?”

Một giọng nói trầm thấp mà dịu dàng vang lên bên tai nàng: “Hiểu phù, là ta.”

Triệu Hiểu Phù giật mình, run rẩy nói: “Sao, sao ngươi lại ở đây?” Người ôm chặt nàng, da thịt kề cận với nàng cư nhiên là Anh Thừa Cương!

Triệu Hiểu Phù quýnh lên, nói: “Ngươi, ngươi mau thả ta ra, ngươi không sợ ta nói với cha ngươi sao.”

Anh Thừa Cương vẫn ôm nàng, từ tốn nói: “Ta biết nàng không thích ông ấy, tuổi của ông ấy đủ để làm cha nàng.”

Triệu Hiểu Phù vừa thẹn thùng vừa căng thẳng, muốn đẩy hắn ra nhưng cả người không có chút sức, trong cơ thể như có một ngọn lửa tà ác đang bốc cháy. Tay hắn dần dần mò vào trong áo nàng, nắm lấy quả tuyết lê trên ngực nàng. Theo sự vuốt ve của hắn, cơn nóng cháy trong nàng ngày

https://thuviensach.vn

càng mãnh liệt, giống như một đóa hoa rực lửa muốn được nở rộ ngay tức khắc. Nàng thở hổn hển: “Ngươi, ngươi đã làm gi với ta?”

“Ta cho nàng ngửi mê hương... Hiểu Phù, cho ta.” Giọng của Anh Thừa Cương như mang theo ma lực, hắn cởi áo nàng ra, từ từ tiến vào cơ thể nàng.

Vân Định Quyền chưa từng dịu dàng với nàng như thế, nàng cũng chưa bao giờ được trải nghiệm sự khoái lạc của ân ái, thứ nàng cảm nhận được chỉ là đau đớn và nhục nhã.

Dưới tác dụng của mê hương, thân thể trẻ trung, khí chất cường tráng, hơi thở nam tính, sự hừng hực đầy sức sống của Anh Thừa Cương như là một ly rượu độc, rõ ràng biết là có độc nhưng vẫn không thể kiềm chế được.

Trong lòng nàng thì ra sức kháng cứ, nhưng cơ thể lại không tự chủ được mà có phản ứng. Theo những động tác của hắn, cơ thể nàng phát ra những tiếng đầy ám muội, nghe rõ mồn một trong đêm tối. Nàng nhục nhã muốn chết, nhưng lại sung sướng đến cực điểm.

Một lúc lâu sau, thuốc mất đi tác dụng, cơ thể nàng đã khôi phục sức lực, thần trí cũng tỉnh táo lại, một cảm giác nhục nhã dâng trào khiến nàng không còn mặt mũi nào. Trong cơn xấu hổ và giận dữ, nàng đưa tay định tát hắn một cái.

Anh Thừa Cương bắt được bàn tay nàng, mỉm cười khe khẽ: “Gạo đã nấu thành cơm, ta và nàng đã thế này rồi, có đánh cũng vô ích.”

Phải, mọi thứ đều đã muộn rồi. Cơ thể nhu nhược không xương của Triệu Hiểu Phù bị hắn giam cầm, vừa hổ thẹn vừa bất lực, chỉ có thể lẳng lặng mà khóc.

https://thuviensach.vn

Trong đêm tối, khóe môi Anh Thừa Cương cong lên thành một nụ cười lạnh. Hai mươi năm không thấy mặt trời, cuối cùng hắn cũng từng bước đoạt lại những thứ thuộc về hắn.

***

Đêm đen như mực, lúc này, trong một nông trại cũ nát ở ngoại thành, Vân Phỉ bị Triệu Sách hung hăng ném mạnh xuống đất. Vết thương trên cổ và trên tay cùng phát ra sự đau đớn. Nàng sờ lên cổ, đau đến hít hà. Sau khi rời khỏi chỗ ẩn nấp của Triệu Sách, nàng dùng khăn tay bịt kín vết thương trên cổ, lúc này máu đã đông lại, khăn tay cũng dính trên da thịt.

Triệu Sách túm nàng dậy, bóp cổ nàng, hung tợn nói: “Nếu cô dám chạy trốn thì ta sẽ đánh gãy chân cô.”

Vân Phỉ cong môi cười, châm chọc hắn một cách không khách khí: “Ta sẽ không chạy trốn đâu, bên ngoài tối như thế, ta không muốn gặp phải cầm thú, càng không muốn gặp phải loại người không bằng cầm thú như ngươi.”

Triệu Sách hừ một tiếng, lấy mồi lửa ra đi vào trong nhà. Không biết chủ nhân của nông trại này đi ra ngoài hay là nó đã bị bỏ hoang từ lâu mà hoang tàn đến nỗi hầu như không có gì. Trên cái giường đắp bằng đất chỉ còn lại một cái chiếu rách.

Đêm khuya gió lạnh, Vân Phỉ ôm hai vai, lạnh đến nỗi run cầm cập. Triệu Sách bước tới, ném khúc củi trên tay xuống đất, quát: “Nhóm lửa.”

Vân Phỉ gom củi khô lại, cả buổi trời mà không biết phải nhóm thế nào.

Triệu Sách cười lạnh: “Chẳng phải cô nói cái gì cô cũng biết làm sao?”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nhớ lại hôm đó ở sơn trang, vì muốn giữ mạng nên quả thật có nói như thế. Nàng hừ lạnh một tiếng. “Có giỏi thì ngươi tới mà làm.”

Triệu Sách đẩy nàng ra, lấy củi nhỏ để đốt trước. Ha người ngồi dưới đất, tay cầm một đống củi. Dần dần, ngọn lửa bùng lớn lên, trong phòng bắt đầu ấm lên, khí lạnh không xâm nhập vào người nữa.

Ánh lửa phản chiếu vào trong đôi mắt sáng ngời của hắn, vẻ hung tợn bạo ngược trong ấy giống như là một con rắn đang lè lưỡi, bất cứ lúc nào cũng có thể chui ra cắn người. Vân Phỉ cố nèn sự sợ hãi trong lòng, cố lấy lại bình tĩnh, nghĩ xem làm thế nào mới có thể thoát thân.

Triệu Sách nhìn nàng chằm chằm, đột nhiên hỏi: “Tại sao Anh Thừa Cương lại muốn giết cô?”

Nghe tới cái tên này, Vân Phỉ cố nén sự phẫn nộ đang bùng lên trong lòng, kể cho hắn nghe chuyện trước đó.

Triệu Sách nghe xong thì khoái chí cười ha hả: “Thảo nào hắn muốn giết cô.” Có lẽ Vân Phỉ từng sỉ nhục Anh Thừa Cương cho nên vẻ thù hận trong mắt Triệu Sách đã tan biến ít nhiều.

Vân Phỉ tức giận nói: “Hắn hại đệ đệ của ta suýt mất mạng, ta chỉ mắng hắn vài câu mà thôi, ngươi không thấy ta làm thế là rất khách khí với hắn rồi à?”

Triệu Sách hả hê khi thấy nàng gặp họa: “Ta đã muốn giết cô từ lâu để trả mối thù hôm đó, bây giờ cô có loại ca ca như vậy thì không cần ta ra tay giết cô nữa, tự khắc sẽ có người báo thù thay ta.”

Vân Phỉ không phục, phản bác: “Người không đáng ta ta không đáng người, hôm ấy ngươi muốn giết ta để bón cho hoa, tại sao ta phải khách khí với ngươi? Lẽ nào ta cứ trơ mắt ra chờ bị ngươi giết sao?”

https://thuviensach.vn

Triệu Sách bị hỏi thế thì không biết phải nói sao, hắn hừ một tiếng rồi chuyên tâm nghịch lửa.

Vân Phỉ thử thương nghị với hắn: “Hay là ngươi thả ta về, ta sẽ làm nội ứng cho ngươi cứu quận chúa ra.”

Triệu Sách cười lạnh một tiếng: “Ta bị cô gạt một lần rồi, cô nghĩ là ta sẽ tin cô nữa sao?”

Vân Phỉ nghiêm nghị nói: “Ta không có gạt ngươi. Ta biết rất rõ cha ta rất sủng ái quận chúa, ta không muốn quận chúa cướp mất tình yêu của mẹ.”

“Với tình hình của ta hiện nay, cứu Hiểu Phù ra sẽ chỉ làm muội ấy chịu khổ.” Trong mắt Triệu Sách hiện lên vẻ đau thương, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn nàng, nói với vẻ đầy ẩn ý: “Về phần cô thì còn tác dụng khác, ta sẽ dẫn cô đi tìm một người.”

Vân Phỉ vội hỏi: “Ai?”

Triệu Sách thừa nước đục thả câu, nheo mắt nhìn nàng, ung dung nói: “Cô đoán xem.”

Trong đầu Vân Phỉ lóe lên một cái tên.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đồ Chảnh Chọe

Nàng lắc đầu. “Ta không biết.” Nàng không thể để Triệu Sách biết trong lòng nàng đang nghĩ đến ai, nếu không sẽ bị hắn dùng làm con tin uy hiếp.

Triệu Sách hừ một tiếng: “Đồ ngu.” Hắn ngừng một chút mới thốt ra hai chữ: “Lục Nguyên.”

Vân Phỉ giật mình, lập tức hiểu được dụng ý của Triệu Sách.

Triệu Sách nói: “Nghe nói hôm đó cô cứu được Lục Nguyên, Lục gia coi cô là thượng khách, rất biết ơn cô. Lục Thịnh còn tặng cho cô một món thù lao rất hậu hĩnh nữa mà. Nếu bây giờ ta mang cô đi tìm Lục Nguyên đòi một khoản tiền, chắc hắn sẽ không nhìn ân nhân cứu mạng chết mà không cứu chứ?”

Vân Phỉ vừa căm giận sự vô sỉ của hắn, vừa mừng thầm trong bụng. Nơi này rất gần với Tấn Thành, nàng đến được chỗ Lục Nguyên thì coi như đã thoát hiểm. Chắc chắn Lục Nguyên sẽ không thấy chết mà không cứu.

Nàng ngập ngừng một lát. “Ý này của ngươi cũng không tồi, có điều Lục gia đã cho ta một khoản tiền hậu tạ, tuy ta đã cứu Lục Nguyên nhưng cũng không phải là người của Lục gia, e là bọn họ sẽ không đáp ứng.”

Triệu Sách nhướng mày: “Cô biết nghĩ cho Lục Nguyên quá nhỉ? Thế nào, thích hắn rồi sao?”

Vân Phỉ đỏ mặt: “Nói bậy.”

https://thuviensach.vn

Triệu Sách liếc xéo nàng, chế nhạo. “Hừ, không thích hắn sao còn ở lại Lục gia cả tháng trời, chẳng phải muốn thừa cơ hội này gả cho Lục Nguyên sao, ai ngờ Lục gia lại không vừa mắt với cô.”

Vân Phỉ liếc hắn một cái: “Ngươi nói đúng rồi, người ta không vừa mắt với ta.”

Triệu Sách trào phúng một cách cay nghiệt. “Một con ranh bụng dạ khó lường như cô, ai mà thèm.”

Vân Phỉ biết hắn hận nàng nên cố ý đâm thọc nàng. Thế là nàng liền thuận theo ý của hắn, làm ra vẻ bị người ta nói trúng tim đen. “Phải, ngươi nói không sai, ta là con nhóc bụng dạ khó lường, không ai thèm cưới cho nên ta và Úy Đông Đình thành thân hôm trước, hôm sau hắn đã bỏ ta rồi.”

Thấy vẻ mặt đau lòng của nàng, Triệu Sách tự dưng mất hứng, không nói thêm gì nữa.

Một lát sau, hắn đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Nếu ta đưa ngươi đến chỗ Úy Trác thì không biết sẽ thế nào nhỉ?”

Lòng Vân Phỉ cực kỳ kích động nhưng ngoài mặt thì lại làm ra vẻ kinh hoàng, vội vàng nói: “Đừng mà, cha ta và hắn không đội trời chung, Úy Trác nhất định sẽ giết ta mất.”

Triệu Sách cười lạnh: “Thế thì tốt, ta đã muốn giết cô từ lâu, nay mượn đao giết người cho đỡ bẩn tay ta.”

Đương nhiên Vân Phỉ hy vọng hắn có thể đưa mình tới chỗ Úy Đông Đình nhưng nàng biết Triệu Sách hận nàng, nếu hắn biết ý nghĩ thật sự trong đầu nàng thì nhất định sẽ không để nàng được như ý. Hơn nữa Úy Đông Đình đã kéo quân lên phía bắc, rời khỏi Tấn Thành rồi.

https://thuviensach.vn

Giữa Triệu Sách và nàng có quá nhiều ân oán, hắn bị kích thích nên tính tình hỉ nộ vô thường, ở chung với hắn thì lúc nào cũng đối mặt với nguy cơ bị giết. Nơi này rất gần với Tấn Thành, đi tìm Lục Nguyên thì sẽ nhanh thoát thân hơn. Úy Đông Đình cách quá xa, ngoài tầm với.

Cho nên khi Triệu Sách vừa đưa ra ý định giao nàng cho Úy Trác thì nàng lập tức làm ra vẻ kinh hoàng sợ hãi, rưng rưng nước mắt, vừa uất ức vừa lo sợ nhưng vẫn cố nén nỗi sợ hãi ấy.

Thấy nàng sắp rơi nước mắt thì Triệu Sách - kẻ luôn luôn kiêu ngạo tự phụ - trở nên không được tự nhiên cho lắm. Ỷ mạnh hiếp yếu từng là hành vi hắn khinh thường nhất, nhưng hiện nay hắn lại làm thế với nàng.

Hắn né tránh không nhìn nàng nữa. Một lát sau, khi hắn nhìn lại thì trên gương mặt trắng nõn của nàng đã lăn dài hai giọt nước mắt trong veo.

Triệu Sách càng cảm thấy mình đang ăn hiếp một cô gái bơ vơ vô tội, trong lòng hơi hổ thẹn và áy náy, nhưng vừa nghĩ đến Hiểu Phù thì lập tức cố mà nhẫn nhịn.

Vân Phỉ lẳng lặng quan sát, tinh tế cảm nhận được Triệu Sách đã hơi dao động. Rốt cuộc thì hắn sẽ tức giận nhất thời mà giết nàng hay còn muốn lợi dụng nàng một cách triệt để đây.

Vân Phỉ lau nước mắt, nhìn hắn. “Ta biết ngươi hận cha ta, thật ra ta cũng hận ông ấy. Ông ấy lợi dụng mẹ ta, lợi dụng ta và đệ đệ, hoàn toàn không coi sự sống chết của bọn ta ra gì nên đương nhiên ta sẽ không bênh vực ông ấy nữa. Nếu ta còn có mạng để trở về, ta sẽ giúp ngươi cứu quận chúa ra.”

Đề nghị này đúng là rất có sức mê hoặc, Hiểu Phù là người thân duy nhất của hắn trên đời này, đương nhiên hắn muốn cứu nàng ra. Nhưng đáng tiếc Triệu Sách từng bị Vân Phỉ gạt một lần nên trong lòng đã mặc định nàng là một người mưu mô xảo quyệt, cho dù Vân Phỉ có nói ngon nói ngọt

https://thuviensach.vn

hơn nữa thì hắn cũng không dám tin một cách dễ dàng. Triệu Sách cười lạnh hỏi ngược lại: “Cô nói xem ta có tin cô không?”

Vân Phỉ nhìn hắn: “Ngươi tin ta thì chỉ có lợi mà không có hại, tại sao không thử một lần?”

Triệu Sách im lặng không nói, trong lòng đang tính toán: giết nàng thì hả cơn giận nhất thời mà giữ nàng lại thì còn có tác dụng, hoặc có thể lợi dụng nàng để cứu được Hiểu Phù thật. Có điều không phải bây giờ, đợi hắn lấy được tiền, tìm được một nơi an toàn thì sẽ hành động sau.

Vân Phỉ tháo hết vòng tay, trâm cài, bông tai trên người ra, gom hết lại trong tay, đưa tới trước mặt hắn: “Bây giờ ngươi không một xu dính túi, ta còn có ít trang sức, ngày mai ngươi lấy đi bán để giải quyết chuyện khẩn cấp trước mắt cái đã.”

Hành động này của nàng làm Triệu Sách rất bất ngờ. Dưới ánh lửa, trong bàn tay nhỏ nhắn như ngọc của nàng, những thứ trang sức ấy phát ra ánh sáng lấp lánh.

Hắn muốn giết nàng, vậy mà nàng còn nghĩ thay cho hắn. Nhìn dung nhan xinh đẹp rớm lệ của nàng, nhìn ánh mắt trong trẻo chân thành, Triệu Sách đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi rối loạn, không hoàn toàn là mềm lòng mà còn có thêm thứ gì đó không nói rõ được.

Vân Phỉ nhẹ nhàng đặt những thứ trong tay lên áo của hắn.

Triệu Sách im lặng không nói, một lúc sau mới cất những thứ ấy đi, sau đó không nói thêm tiếng nào nữa, chỉ dựa vào tường nhắm mắt nghỉ ngơi, không biết có ngủ hay không.

Lúc này đã quá nửa đêm, Vân Phỉ cũng tựa lên đầu gối, chợp mắt một lát.

https://thuviensach.vn

Khoảng hơn một canh giờ sau, ngoài cửa sổ đã hơi rạng lên, lúc này trời sắp sáng.

Triệu Sách mở mắt ra, gọi một tiếng. “Đi thôi.” Vân Phỉ đứng dậy, vặn vẹo chân tay, ra khỏi nông trại.

Triệu Sách dắt ngựa qua, hai người cưỡi chung một con ngựa. Trên đường đi, hắn cầm đồ trang sức, ăn cơm xong thì không ngừng ra roi thúc ngựa chạy cho đến lúc hoàng hôn.

Suốt dọc đường, không có người đuổi theo bọn họ, hy vọng được cứu thoát của Vân Phỉ cũng hoàn toàn tan biến.

***

Úy Trác đột nhiên lui binh, dẫn quân kinh thành lên phía bắc, bỏ thành Lạc Dương. Lúc này, chắc chắn Vân Định Quyền đang bận bịu với chuyện làm chủ Lạc Dương, tự lập làm vua. Tuy binh lực của Lâm Thanh Phong không bằng hắn nhưng cũng không phải là kẻ dễ đối phó, cho nên cuộc đối chọi gay gắt giữa hai người không phải ngày một ngày hai là có thể giải quyết xong. Lúc này, nhất định thành Lạc Dương đang rất náo nhiệt. Vân Phỉ đoán hắn là Vân Định Quyền không rảnh mà lo cho sự sống chết của nàng nên mới giao chuyện giải cứu nàng và Triệu Hiểu Phù, tiêu diệt Triệu Sách cho Anh Thừa Cương. Cho nên nàng sẽ không được cứu, bởi vì Anh Thừa Cương ước gì nàng có thể chết trong tay Triệu Sách.

Sau khi trời tối, hai người lại tìm một nông trại bên đường để tá túc.

Bà lão nhận được mười mấy đồng bạc thì rất mừng rỡ, chuẩn bị cơm tối cho hai người hết sức nhiệt tình, rồi nhường căn phòng của mình cho họ ở.

Vân Phỉ thấy chỉ có một phòng thì vội nói: “Bà ơi, cháu ở một mình.”

https://thuviensach.vn

Triệu Sách lập tức liếc xéo nàng, lớn tiếng nói: “Cô còn lôi thôi gì nữa.”

“Đúng vậy, vợ chồng son cãi nhau đầu giường, làm hòa đuôi giường mà.” Bà lão thấy diên mạo của Vân Phỉ và Triệu Sách đẹp như trong tranh, lại cưỡi chung một con ngựa thì cứ tưởng là một đôi vợ chồng, cười ha hả rồi giảng hòa cho họ.

Vân Phỉ nhìn chiếc giường kia, lòng thầm sợ hãi, cứ ngồi bên bàn, mặt hơi căng thẳng.

Đương nhiên Triệu Sách biết nàng đang nghĩ gì, hừ một tiếng khinh thường. “Cô tưởng là ta sẽ chạm vào cô sao? Đúng là tự mình đa tình. Nếu không vì trả thù cha cô thì ta sẽ có hứng thú với cô chắc? Cô đẹp hơn ta sao chứ?”

Vân Phỉ vốn đang rất lo lắng, khi nghe được câu cuối cùng thì không nhịn được mà cười phì một tiếng, quay mặt đi.

Triệu Sách hừ lạnh: “Không muốn chết thì mau đi ngủ đi. Lão tử không ngủ cả đêm rồi, đâu rảnh mà giằng co với cô.” Nói xong, hắn kéo Vân Phỉ lên giường, sau đó cởi thắt lưng của nàng ra.

Vân Phỉ vừa thở phào nay lập tức khẩn trương, không ngừng giãy giụa: “Buông ra, ngươi làm gì vậy.”

Triệu Sách sa sầm mặt, không nói một tiếng, giật mạnh thắt lưng của nàng, sau đó trói hai tay của nàng lại, rõ ràng là sợ nàng nhân lúc hắn ngủ mà bỏ chạy.

Hai cổ tay bị đốt phỏng lại đau khiến Vân Phỉ phải hít hà, nhưng chỉ cần hắn không chạm vào nàng thì chút đau đớn này có là gì đâu.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên Triệu Sách không có hứng thú chạm vào nàng, chỉ nằm quay lưng về phía nàng mà ngủ.

Vân Phỉ lo lắng được một lúc, sau đó thì thả lòng người. Suốt một ngày một đêm nàng gần như là không ngủ, Triệu Sách cũng vậy nên hai người đều rất mệt mỏi và buồn ngủ, gần như vừa đặt đầu xuống gói là ngủ ngay, thậm chí không nói với nhau câu nào.

Có lẽ là vì quá mệt nên Vân Phỉ ngủ một giấc thật dài cho đến khi trời sáng, bị hương thơm của thức ăn ở bên ngoài làm tỉnh giấc.

Nàng vừa mở mắt liền nhìn thấy một gương mặt anh tuấn đang đưa về phía mình. Đôi mắt hơi xếch lên với một góc độ hoàn mĩ, đôi mày rậm, sống mũi cao, làn da gần như không chút tì vết, bóng loáng mịn màng còn hơn cả con gái. Nhưng những sợi râu lún phún vừa mọc dưới cằm lại khiến cho gương mặt xinh hơn cả con gái này có vẻ nam tính.

Mặt Vân Phỉ chợt nóng lên như bị giội nước sôi. Không biết từ khi nào, trong lúc ngủ nàng đã quay mặt về phía Triệu Sách, hai người mặt đối mặt, khoảng cách không đến nửa thước. Chưa hết, chân phải của nàng còn gác lên chân trái của hắn. Nàng vội vội vàng vàng lấy chân xuống.

Triệu Sách mở mắt ra, nhìn nàng rồi hừ lạnh: “Lão tử bị cô đè cả đêm, cô ngủ y như heo ấy.”

với tính cách của Vân Phỉ, nếu bị người ta mắng là heo thì sớm đã nhảy dựng lên nổi đóa rồi. Nhưng bây giờ bị hắn bắt giữ, đánh không lại, chạy cũng không được nên đành phải cố nhịn, cúi đầu không nói.

Triệu Sách mắng xong, thấy nàng im lặng không tranh luận thì cảm thấy hết thú vị. Dáng vẻ cúi đầu ngoan ngoãn của nàng làm hắn nhớ tới muội muội Hiểu Phù. hai người đều có gương mặt trái xoan, lúc cúi đầu thì hơi hơi giống nhau.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt hắn nhìn vào cổ nàng. Trên làn da nõn nà có một vết thương đã đóng vảy, giống như trên một bức tranh đẹp hoàn hảo lại có một nét bút bị lạc. Hắn dời mắt đi, cởi thắt lưng trói tay nàng ta.

Hắn nhảy xuống giường, ném lại một câu lạnh như băng: “Mau đi ăn cơm, ăn xong thì đi tiếp.”

Vân Phỉ xoa xoa cổ tay, chỗ ấy vốn bị đốt phỏng, hôm qua lại bị trói cả đêm thì bắt đầu có vẻ thêm nghiêm trọng, càng thêm đau nhức.

Bữa sáng của bà lão rất đơn giản, nhưng bụng đói thì ăn quàng, lạnh không chê áo rách, hai người đều ăn rất ngon lành. Ăn xong, Triệu Sách lập tức dẫn Vân Phỉ đi tiếp.

Lúc chạng vạng, hai người đến được Tấn Thành. Vừa vào thành, Vân Phỉ liền cảm thấy nơi này có gì đó khác với lần trước nàng đến, nhưng lại không biết chỗ khác biệt ấy là đâu.

Triệu Sách đến chợ mua một cái mũ có màn che, che từ đầu đến ngang hông Vân Phỉ.

Hắn cưỡi ngựa thẳng đến Lục phủ, muốn thám thính tình hình trước sau đó mới tính toán. Vân Phỉ nhìn mảng tường xanh ngói biếc quen thuộc, nhìn những đóa hoa hồng tường vi nở rộ trên đầu tường, lòng cảm thấy dâng lên nỗi vui mừng. Một tháng ở Lục gia còn hạnh phúc hơn là ở bên cạnh cha nhiều. Thứ hạnh phúc ấy giản đơn mà bình lặng, sự yêu thương chiều chuộng của Lục Thịnh đối với con cái làm nàng cực kỳ hâm mộ.

Nhưng điều bất ngờ là đi dọc theo mảng tường xanh được một đoạn thì đột nhiên có một mảng tưởng bị ngã, giống như là bị lửa thiêu, trên những viên gạch màu xanh đều là vết khói ám.

Vân Phỉ thầm cả kinh, ngay cả Triệu Sách cũng thấy bất ngờ, thúc ngựa chạy thẳng đến trước cửa phủ thì thấy cửa được đóng im lìm.

https://thuviensach.vn

Triệu Sách xuống ngựa, hỏi một người gánh hàng đi ngang qua.

“Lục gia làm sao vậy?”

“Huynh là người ở nơi khác tới đúng không?” Người này nghe xong thì có vẻ ngạc nhiên. “Ngay cả chuyện lớn thế mà cũng không biết sao? Không lâu trước đây Lục gia xảy ra hỏa hoạn, nghe nói Lục lão gia dẫn người ta đến Tấn Châu rồi.”

Vân Phỉ giật mình, vội vàng hỏi: “Hỏa hoạn? Người của Lục gia không sao chứ?”

Người qua đường lắc đầu: “Chắc là không sao.”

Vân Phỉ thở phào, lòng bớt lo lắng, cười nói tiếng cảm ơn với người kia. Lão thái thái, Lục Thịnh, Lục Nguyên, Lục Kim, bốn người này Vân Phỉ đều rất thích, nàng không muốn họ xảy ra chuyện gì.

Sau khi người kia đi, Triệu Sách cười đầy ẩn ý: “Quan tâm người của Lục gia quá nhỉ, xem ra cô đúng là hoạn nạn nảy sinh tình cảm với Lục Nguyên rồi. Đáng tiếc, cô đã gả cho Úy Đông Đình.”

Vân Phỉ cảm thấy số mình đúng là xui cực hạn. Vốn cứ tưởng tới Tấn Thành là có thể thoát nạn, ai ngờ lại không may như vậy, Lục Nguyên đã rời khỏi đây. Không biết tiếp theo Triệu Sách sẽ đối phó với nàng thế nào nữa. Lòng nàng vừa chán nản vừa lo lắng, rất sợ hắn sẽ nghĩ ra ý gì ác độc để giày vò nàng.

Nàng thấp thỏm hỏi: “Lục Nguyên không ở đây, ngươi tính làm sao bây giờ?”

Triệu Sách vuốt cằm, nói: “Không sao, ta dẫn cô tới Tấn Châu tìm hắn.”

https://thuviensach.vn

Lòng Vân Phỉ nửa mừng nửa lo. Lo là tiếp theo nàng vẫn bị hắn bắt giữ, không thể thoát thân. Mừng là Triệu Sách chưa lấy được tiền thì sẽ không làm gì nàng. Hơn nữa Úy Đông Đình dẫn quân rời khỏi Lạc Dương lên phía bắc, lần này đi Tấn Châu không biết có gặp y hay không?

Nghĩ đến đây, nàng thầm kích động, nhưng mặt vẫn không tỏ vẻ gì, chỉ nói: “Chi bằng ngươi dẫn ta về Kinh Châu, ngươi muốn bao nhiêu thì mẹ ta sẽ cho.”

Triệu Sách nhìn nàng rồi cười lạnh: “Tiểu nha đầu, cô lại muốn gạt ta nữa à. Tới Kinh Châu, e là ta sẽ chết không chỗ chôn.”

Vân Phỉ lập tức mở to đôi mắt ngây thơ hồn nhiên, nói hết sức chân thành: “Thật mà, ta không gạt ngươi đâu.”

Mặt Triệu Sách sa sầm lại, hung tợn nói: “Cô đừng có giở trò trước mặt ta, nếu không ta không ngại hy sinh bản thân để cắm sừng Úy Đông Đình đấy.”

Vân Phỉ vừa thẹn vừa giận nhưng lại không dám nổi đóa, lòng thầm mắng một tiếng: Đồ chảnh chọe

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Theo Triệu Sách tính toán thì bây giờ đất Tần – Sở – Dự đều đã là thiên hạ của Vân Định Quyền, một khi rơi vào tay hắn thì chắc chắn không có đường sống. Lên Tấn Châu ở phía bắc lại là một sự lựa chọn không tồi, vừa có thể trốn tránh được sự truy sát của Vân Định Quyền, vừa có thể kiếm được một số tiền lớn. Không có tiền, đừng nói là gầy dựng sự nghiệp, cho dù là ăn mặc ở cũng đã khó khăn.

Vì thế, Triệu Sách dẫn Vân Phỉ lên phía bắc, đi thẳng về hướng Tấn Châu.

Vết thương trên cổ Vân Phỉ đã đóng vảy nhưng vết thương trên cổ tay lại có xu hướng chuyển biến xấu, bởi vì mỗi đêm đi ngủ Triệu Sách vẫn trói hai tay nàng lại, sợ nàng nửa đêm chạy trốn.

Sáng hôm sau thức dậy, khi Triệu Sách cởi trói thì cổ tay vừa sưng vừa đỏ, Vân Phỉ đau đến nỗi cắn môi, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn Triệu Sách.

Trong lòng Triệu Sách thoáng có vẻ không đành, nhưng vừa nghĩ đến những chuyện mà Vân Định Quyền làm với Triệu Hiểu Phù, nghĩ đến mối thù giết cha mẹ sâu như bể thì chút không đành lòng ấy lập tức bị thù hận lấn át, chỉ cảm thấy mình đối với nàng như thế là đã quá nhân từ.

Vân Phỉ biết mối hận trong lòng hắn rất sâu đậm, cũng biết hắn cố ý làm vết thương nặng thêm để nàng không có sức mà chạy trốn cho nên nàng cũng không tốn hơi năn nỉ hắn tìm đại phu hay thoa thuốc, chỉ cắn răng mà chịu đựng.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cũng đến địa giới của Tấn Châu, Triệu Sách tìm một nông gia ở ngoài thành để ở lại. Lão nông này họ Lưu, bốn đứa con trai đều ra ngoài mưu sinh, trong nhà chỉ còn lại hai vợ chồng già.

Triệu Sách cho họ một ít bạc vụn, nói với họ Vân Phỉ là thê tử của hắn, đầu óc không được bình thường lắm, nay đến Tấn Châu để nương nhờ họ hàng, tiện thể chữa bệnh cho nàng.

Lão nông nhìn thấy ngân lượng nên hết sức nhiệt tình, chuẩn bị bữa tối khá phong phú, mời Triệu Sách và Vân Phỉ cùng dùng cơm. Triệu Sách liền bắt đầu hỏi thăm Lục Thịnh, nói mình là bà con xa của Lục Thịnh, từ Tấn Thành đến nương nhờ.

Hai vợ chồng già này đúng là người nhà quê, ở ngoài thành, kiến thức hạn hẹp, ngay cả người giàu nhất Sơn Tây mà cũng không biết. Triệu Sách rất thất vọng, định bụng mai hắn sẽ vào thành thám thính một chút.

Trời đã vào thu nên tối rất nhanh, vừa ăn cơm xong là đã tối đen như mực. Triệu Sách ngồi bên cạnh chiếc bàn, hai tay đan vào nhau, nheo đôi mắt hoa đào lại, nhìn Vân Phỉ từ trên xuống dưới.

Rõ ràng đó là một đôi mắt phong lưu, hào hoa tuyệt đỉnh nhưng Vân Phỉ lại bị hắn tìn tới mức lo sợ, tay nổi cả da gà.

Hắn hỏi: “Trên người cô có thứ gì của Lục Nguyên tặng không?”

Vân Phỉ thở phào một hơi, trả lời: “Không có.” Trang sức trên người nàng đã đưa cho hắn đổi thành ngân lượng hết rồi.

Vậy phải làm sao để Lục Nguyên tin là cô ở trong tay ta?” Triệu Sách gõ gõ lên mặt bàn, hỏi tiếp. “Hắn có nhận ra bút tích của cô không?”

Vân Phỉ lắc đầu: “Ta chưa từng viết chữ trước mặt huynh ấy, huynh ấy sẽ không nhận ra bút tích của ta. Hay là ngươi dẫn ta tới trước mặt huynh

https://thuviensach.vn

ấy, để huynh ấy thấy mặt ta.”

Triệu Sách trợn mắt lên: “Co đừng tưởng bở.” Hắn nhíu mày lại, nghĩ ngợi rồi nói: “Cô hãy viết trong thư chuyện gì mà chỉ có hai người biết được ấy.”

Như thế, cho dù Lục Nguyên không nhận ra bút tích của nàng thì cũng biết người viết thư là Vân Phỉ. Vì thế, hắn đứng dậy tìm Lưu lão để hỏi xin bút mực.

Lưu lão không biết chữ, trong nhà hoàn toàn không có bút mực nên vội vàng thắp đèn sang nhà Vương tú tài hàng xóm để mượn bút mực sang cho Triệu Sách.

Triệu Sách kéo Vân Phỉ qua, quát: “Mau viết đi.”

Vân Phỉ nghĩ ngợi một lát, chuyện mà chỉ có nàng và Lục Nguyên biết đương nhiên là chuyện nàng bảo hắn dùng miệng kéo váy lên, lôi con dao ra.

Nàng đành phải cầm bút lên viết lại chuyện này.

Triệu Sách đứng sau lưng nàng để nhìn, cười chế nhạo. “Thì ra là còn có chuyện ám muội thế nữa. Cắm sừng Úy Đông Đình, cũng không tồi!”

Vân Phỉ tức giận đến nỗi đỏ bừng cả mặt, không nhịn được nên lườm hắn một cái. Không biết tại sao, Triệu Sách đột nhiên nổi giận, móc thắt lưng ra định trói tay nàng lại.

Vân Phỉ lấy làm lạ, không biết sao hắn đột nhiên trở mặt nhưng cũng lặng lẽ đưa tay ra, vừa nghĩ tới cảm giác đau đớn ấy thì nàng nhắm mắt lại.

Triệu Sách bất chợt dừng tay lại. Cổ tay vốn nhỏ nhắn nõn nà của nàng nay đã thối rữa và sưng tấy. Nàng nhắm mắt lại, hàng mi vừa dài vừa

https://thuviensach.vn

rậm kia hơi run run, vẻ mặt đau đớn khi chuẩn bị nhận cực hình kia kiên cường đến độ làm người ta thương tiếc.

Hắn nghiến răng, ném thắt lưng lên tay nàng, lạnh giọng nói: “Ngủ đi.”

Tối nay không trói nàng lại, Vân Phỉ mừng thầm trong bụng, vội vàng mở mắt ra, mỉm cười với hắn: “Cảm ơn.”

Đây là lần đầu tiên nàng mỉm cười với hắn từ khi quen biết.

Triệu Sách ngẩn ra, sau đó xoay người đi tắt đèn.

Trong bòng đêm, giơ tay lên không thấy năm ngón, nhưng kỳ lạ là trước mắt hắn vẫn cứ hiện lên nụ cười của nàng, giống như một viên trân châu cứ lơ lửng trong không khí, tỏa ra ánh sáng mờ mờ ảo ảo, cho dù hắn nhắm mắt lại thì nụ cười ấy vẫn không biến mất.

Không ngờ nàng lại thích Lục Nguyên. Nghĩ tới chàng thiếu niên tuấn tú cao ngạo ấy, hắn thầm hừ lạnh một tiếng. Gã đó có gì tốt chứ, chẳng qua là biết cách đầu thai, trong nhà có tiền mà thôi, gầy gò ốm yếu, không thể gánh vác gì. Hắn khinh thường, cười lạnh.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Sách ăn cơm xong thì nhốt Vân Phỉ trong phòng, nói với Lưu lão: “Nương tử của ta đầu óc không được bình thường lắm, bây giờ ta sẽ vào thành tìm đại phu khám bệnh cho nàng ấy. Cửa phòng được khóa lại, bất luận nàng ấy nói gì thì cũng đừng mở cửa, đề phòng nàng ấy phát bệnh đánh người. Ta sẽ về ngay lập tức.” Nói xong, hắn lại đưa cho Lưu lão một ít bạc vụn, nói: “Bộ quần náo này của ta mặc mấy ngày liền nên cũng bẩn rồi, ông lấy cho ta một bộ khác sạch sẽ, bộ này ông giặt giúp ta.”

Lưu lão cười hì hì rồi nhận lấy ngân lượng, không ngừng nói được được, vội vội vàng vàng vào trong phòng lục lọi quần áo của con trai, cố

https://thuviensach.vn

gắng chọn được một bộ đồ bằng vải thô còn mới nhất, xách ra ngoài, ngượng ngùng nói: “Xin công tử mặc đỡ cho.”

Triệu Sách vào trong phòng thay bộ áo bào bằng gấm trên người mình ra, sau đó tiện tay trói Vân Phỉ vào đầu giường, khóa cửa lại, rồi cầm lấy bức thư của Vân Phỉ, cưỡi ngựa đi thẳng vào thành.

Hai vợ chồng Lưu lão nghĩ là đầu óc Vân Phỉ không bình thường nên Triệu Sách vừa đi thì họ cũng bận rộn chuyện của mình, hoàn toàn không để ý tới Vân Phỉ. Vân Phỉ vốn muốn thuyết phục bọn họ thả mình ra nhưng đáng tiếc, không có cơ hội nói chuyện với họ.

Nàng ở trong phòng, cảm thấy thời gian dài đằng đẵng, không biết Triệu Sách có tìm được Lục Nguyên hay không, càng không biết hắn định đòi Lục Nguyên bao nhiêu ngân lượng. Có điều chỉ cần có thể thoát thân thì nàng nhất định sẽ trả lại Lục Nguyên số bạc ấy.

Triệu Sách đi từ sáng sớm, mãi cho đến trưa mới quay lại.

Cửa vừa mở ra, Vân Phỉ nhìn sắc mặt của hắn trước, vẫn ổn, nhìn có vẻ rất bình tĩnh. Cho dù hắn mặc đồ bằng vải thô sơ nhưng vẫn có khí chất hào hoa phong nhã không ai bằng. Có lẽ vì muốn che giấu diện mạo quá xuất sắc của mình nên mấy ngày nay hắn lại để râu quai nón.

Triệu Sách bước tới, cởi trói cho nàng, động tác nhẹ nhàng hơn những lần trước nhiều.

Vân Phỉ thầm nghĩ chắc là vì nàng sắp được chuộc ra nên hắn khách khí với nàng hơn một chút. Nàng xoa xoa bả vai, hỏi: “Thế tử đã tìm được Lục Nguyên chưa?”

Triệu Sách hừ một cái, nói với giọng chua lè: “Tình nghĩa giữa hắn và cô quả nhiên là khác thường, hắn đồng ý chuộc cô.”

https://thuviensach.vn

Tuy Vân Phỉ không nói chuyện nhưng ánh mắt lóe lên vẻ mừng rỡ sáng ngời. Triệu Sách thấy vẻ mặt hớn hở của nàng thì sa sầm mặt lại, hừ lạnh: “Cô vui cái gì chứ, ta lấy tiền nhưng chưa nói là sẽ thả cô.”

Lòng Vân Phỉ nặng trình trịch, vẻ vui mừng trong mắt cũng tắt hẳn, giận đến nỗi muốn nhào tới nổi xung với hắn.

Triệu Sách cười đắc ý, mang theo vẻ hả hê khi cười trên nỗi đau của người khác.

Vân Phỉ cố nén lửa giận trong lòng mình xuống, nở nụ cười gượng gạo, nhẹ nhàng hỏi: “Lục Nguyên dùng tiền chuộc ta, ngươi không thả ta thì huynh ấy sẽ đưa tiền sao chứ?”

Triệu Sách liếc nàng một cái: “Chuyện này không cần cô lo, ta tự có cách sắp xếp.”

Hôm ấy, Triệu Sách chỉ ở trong phòng không đi đâu, ngoại trừ trầm tư ra thì lau thanh bảo kiếm của mình.

Vân Phỉ nhìn thanh kiếm từng đặt trên cổ mình, bất giác sờ lên cổ. Vết thương đã khỏi rồi, vảy cũng đã tróc ra, để lại một vết đỏ hồng. Bởi vì làn da nàng quá trắng nên vết đỏ ấy cũng rất rõ ràng, vừa ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy. May mà nàng không đỏm dáng như Triệu Sách, không để ý tới chuyện ấy lắm, so với một vết sẹo thì tính mạng quý giá gấp vạn lần.

Hôm sau, Triệu Sách vẫn án binh bất động, không ra ngoài. Vân Phỉ rất tò mò, hắn làm thế nào để liên lạc với Lục Nguyên nhỉ? Nhưng Triệu Sách không nói thì nàng cũng không hỏi, miễn cho hắn lại nổi khùng. Bị giết ngay trước khi được cứu thì oan uổng quá. Cho nên ngày hôm ấy, nàng hết sức ngoan ngoãn nghe lời, giống hệt như tì nữ của hắn vậy.

Ăn cơm trưa xong, rốt cuộc Triệu Sách có hành động. Hắn dẫn theo nàng, cưỡi ngựa chạy về hướng nam. Vân Phỉ thấy không chạy vào thành

https://thuviensach.vn

thì lòng hơi hoảng hốt, hỏi hắn: “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Triệu Sách ngồi phía sau nàng, hai tay vòng trước người nàng, trả lời: “Đi lấy tiền.”

Vân Phỉ thầm kích động trong lòng, cuối cùng đã đợi được giờ phút này. Nàng đã định là hễ nhìn thấy người của Lục Nguyên thì sẽ dốc hết sức mà chạy, nếu không sẽ không có cơ hội nữa. Triệu Sách lấy tiền mà không tính thả nàng, ai biết còn có âm mưu gì khác chứ.

Từ con đường đất trong thôn rẽ ra đường cái lớn, đi không bao lâu liền thấy phía trước là một con sông nhỏ. Vân Phỉ ở trên ngựa, từ xa nhìn thấy trên cầu có một người đang đứng.

Tim của nàng đập thình thịch, có phải Lục Nguyên không? Nếu là Lục Nguyên, hắn trói gà không chặt, cho dù nàng và hắn hợp sức thì cũng không phải là đối thủ của Triệu Sách. Hơn nữa trong tay Triệu Sách còn có binh khí.

Khi Triệu Sách cưỡi ngựa chạy đến gần, nàng thấy rõ đó là Lâu Tứ An thì lập tức mừng thầm trong bụng. Bởi vì Lâu Tứ An có võ công, cho dù đánh không lại Triệu Sách thì nàng cũng có thể nhân cơ hội thúc ngựa bỏ chạy. Nàng từng cứu Lâu Tứ An, chắc chắn hắn sẽ giúp nàng.

Lâu Tứ An thấy nàng thì cũng lộ ra vẻ kích động. Hôm ấy Vân Phỉ từng cứu hắn, trong lòng hắn vẫn rất cảm kích. Trong lúc ánh mắt hai người chạm vào nhau, Vân Phỉ càng tin chắc Lâu Tứ An sẽ không bỏ mặc mình.

Triệu Sách ngồi trên ngựa, cảnh giác nhìn bốn phía, hỏi: “Tiền đâu?”

Lâu Tứ An nói: “Công tử nhà ta nói số tiền lớn như thế, phải tận mắt thấy được Vân tiểu thư thì mới giao.”

https://thuviensach.vn

Mặt Triệu Sách lập tức lạnh như băng: “Lục Nguyên dám lật lọng sao?”

“Công tử đừng vội, công tử nhà ta đã mang tiền chuộc tới, đang đợi ở gần đây, đợi tiểu nhân phát tín hiệu thì công tử nhà ta sẽ đích thân mang tiền đến.” Nói xong, Lâu Tứ An lấy một cây sáo trúc trong tay áo ra, đặt lên miệng thổi một cái.

Đột nhiên, một loạt tiếng vó ngựa bỗng vang lên, Triệu Sách quay đầu lại nhìn thì thấy từ trong rừng cây ở phía xa xa bất ngờ có mấy chục người cưỡi ngựa xông ra, làm gió bụi tung bay mù mịt.

Vân Phỉ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, quả nhiên Lục Nguyên an bài người đến cứu nàng.

Triệu Sách thấy thế thì quất mạnh roi vào mông ngựa, quay đầu bỏ chạy. Nói thì chậm nhưng hành động thì nhanh, Lâu Tứ An lập tức nhào tới, vung ám khí trong tay lên, ném thẳng về phía con ngựa ô của Triệu Sách.

Ánh sáng lạnh lóe lên, chân trước của con ngựa dính một mảnh phi tiêu bảy cạnh, hai chân khuỵu xuống, ngã dưới đất. Theo quán tính, Vân Phỉ và Triệu Sách bị văng từ trên lưng ngựa xuống đất.

Vân Phỉ ngã xuống đất, cả người như bị vỡ vụn, đau đến nỗi rơi nước mắt. Nàng lăn trên cỏ mấy vòng thì mới dừng lại, nằm ngửa mặt lên trời.

Ánh mặt trời chói chang lập tức chiếu thẳng vào mặt nàng, chói đến nỗi đau cả mắt. Nàng đưa tay che mắt lại, những tia nắng vàng rực khẽ lùa qua kẽ tay, khiến mắt hoa lên, mơ mơ hồ hồ, đầu óc choáng váng. Nàng muốn bò dậy nhưng người không còn chút sức nào, hệt như lúc nãy té ngã đã làm tan biến hết sức lực.

https://thuviensach.vn

Trong lúc mơ mơ màng màng, dường như tiếng vó ngựa đến sát bên cạnh. Một con ngựa dừng lại trước mặt nàng, người trên ngựa lập tức nhảy xuống, dáng người cao lớn che mất ánh mặt trời chói chang kia. Xung quanh người ấy lóe lên những tia nắng màu vàng, giống như lần đầu tiên nàng nhìn thấy Úy Đông Đình vậy.

Nhất định là vì quá nhớ nhung y nên mới sinh ra ảo giác. Nàng nhắm mắt lại, ngất đi.

Trong lúc mơ màng, hình như có người đang vỗ về cổ tay nàng, nàng đau đến nỗi xuýt xoa. Ý nghĩ đầu tiên sau khi tỉnh lại chính là Triệu Sách đang trói nàng, nàng không có được cứu, còn ở trong tay hắn. Nàng tuyệt vọng đến mức không dám mở mắt, người không nén được mà run lên.

“A Phỉ!”

Bên tai vang lên một tiếng gọi trầm thấp dịu dàng. Tại sao lại quen thuộc như vậy, rất giống với giọng của Úy Đông Đình. Nàng nghi hoặc mở mắt ra, khó mà tin khi nhìn thấy người đang vuốt ve cổ tay mình chính là Úy Đông Đình.

Nàng ngẩn ngơ nhìn hắn cẩn thận băng bó cổ tay nàng lại, một cảm giác mát lạnh thấm vào da thịt làm giảm bớt cảm giác nóng rát và đau đớn.

Tại sao lại là y? Là bị ngã nên đầu óc có vấn đề, sinh ra ảo giác ư? Nhưng cánh tay mạnh mẽ mà ấm áp ấy, lồng ngực quen thuộc mà nàng thường nhớ nhung ấy lại rất chân thật, thậm chí hơi thở trên người y cũng có hương vị mà nàng hoài niệm.

Nàng nhìn gương mặt anh tuấn của y không chớp mắt, không nhịn được nên đưa tay ên vuốt ve nó. Úy Đông Đình nắm lấy tay nàng. “A Phỉ, là ta.”

https://thuviensach.vn

au khi xác định đây không phải là mơ, Vân Phỉ đột nhiên dang hai tay ra, ôm chặt lấy cổ y, khóc rống lên.

Lòng y Úy Đông Đình ngổn ngang trăm mối, y ôm chặt nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, an ủi: “Không sao nữa rồi.”

Từ trước đến giờ, Vân Phỉ không hề biết là nước mắt của mình lại nhiều như vậy. Nỗi lo sợ và ấm ức bị dồn nén trong lòng, không có ai san sẻ bấy lâu nay như một dòng nước được khơi dòng, mặc sức mà tuôn trào trong lòng y.

Úy Đông Đình lẳng lặng ôm nàng, vuốt mái tóc nàng, dịu dàng nói: “Đừng khóc nữa, mắt sưng hết rồi kìa.”

Đúng rồi, mắt sưng lên thì xấu lắm, nàng không muốn để y nhìn thấy dáng vẻ xấu xí của mình đâu.

Vân Phỉ khụt khịt mũi, cố nén không khóc nữa, xách vạt áo trước ngực y lên lau nước mắt không chút khách khí, sau đó ngẩng đầu nhìn y: “Sao lại là chàng?”

“Vậy nàng nghĩ là ai? Là Lục Nguyên sao?” Úy Đông Đình nhíu mày, giọng có vẻ hơi chua chua.

“Ta không ngờ là chàng lại ở Tấn Châu, cũng không ngờ là chàng sẽ đến cứu ta, chẳng phải chàng không cần ta nữa sao?” Vân Phỉ bĩu môi, mắt lại đỏ lên.

“Ai nói ta không cần nàng?” Úy Đông Đình chăm chú nhìn nàng, lòng thầm thở dài: là nàng không cần ta.

“Là chàng không cần ta mà, đưa ta đi mà không hỏi không han tới, khiến ta bị Triệu Sách làm hại, suýt nữa thì mất mạng.” Vân Phỉ càng nói

https://thuviensach.vn

càng thấy uất ức, nước mắt lại trào ra như mưa, tức giận đấm thình thịch vào ngực y.

Lòng Úy Đông Đình rung động, đột nhiên cảm thấy tình hình hơi bất ngờ, ngoài dự tính của y.

Biểu cảm này của nàng, rõ ràng giống như là... làm nũng?

Y ngẩn ngơ nhìn nàng, có chút không dám tin.

Nàng khóc đến nỗi chóp mũi cũng đỏ bừng. “Hu hu, đều do chàng không tốt, nếu tay của ta mà có sẹo thì ta sẽ hận chàng suốt đời. Hu hu...”

Xác định một cách chắc chắn nàng đang làm nũng, phải chăng điều này chứng tỏ... Y mừng như mở cờ trong bụng, lập tức đè nàng ngã xuống giường, mỉm cười nhìn nàng: “Ta sẽ không chê xấu đâu.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ngọt Ngào Như Mật

Nước mắt Vân Phỉ tuôn trào như suối chảy, vừa khóc vừa đánh y: "Đều tại chàng, tại chàng hết!"

Úy Đông Đình không ngừng gật đầu lia lịa, hớn ha hớn hở đè hai tay nàng lên trên đỉnh đầu. "Phải phải, đều tại ta hết. Đợi tay nàng lành rồi hãy đánh tiếp được không, đừng làm đau chính mình."

Vân Phỉ tiếp tục khóc. "Chàng là kẻ lừa đảo, bội tình bạc nghĩa."

Úy Đông Đình lấy làm buồn cười: "Rõ ràng là nàng không chịu gả cho ta, cả ngày lừa gạt ta, sao bây giờ lại nói ngược ngạo thế này?"

"Tóm lại đều do chàng không tốt, nói cái gì mà cả đời này sẽ đối tốt với ta, đều là những lời bịp bợm."

"Được được được, đều do ta không tốt." Úy Đông Đình nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt của Vân Phỉ, vừa cưng chiều vừa bất lực, mỉm cười: "Sao càng ngày càng đanh đá, không nói lý lẽ thế này."

Vân Phỉ lập tức nhìn y rất dữ dằn: "Chàng còn chê ta đanh đá, có phải là muốn tìm người khác hay không?"

Úy Đông Đình vội nói: "Không có, ta không có thời gian, cũng không có lòng dạ nào khác. Một mình nàng mà đã khiến ta..." Y cười rồi thở dài, không nói nữa.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ chớp chớp mắt, nước mắt lại tuôn ào ạt. “Khiến chàng chán ghét phải không?” Nàng tức giận đến nỗi muốn cắn người nhưng hai tay bị y đè lại nên hai chân cứ ra sức giãy đạp trên giường.

Úy Đông Đình chỉ cảm thấy mình đang đè một con cá nhỏ hoạt bát đang quẫy tóe nước, mắt đỏ, mũi đỏ, vừa đanh đá vừa bướng tỉnh, nhưng lại đáng yêu đến nỗi không nói nên lời.

Y không nén được cảm xúc trong lòng, lập tức cúi đầu hôn nàng.

Nụ hôn này nồng nàn và dai dẳng đến độ khiến Vân Phỉ suýt nghẹt thở. Dường như y không chỉ hút đi không khí trong phổi nàng mà còn hút đi mọi sự đau buồn và ấm ức trong lòng nàng. Thay vào đó, trái tim nàng dần được rót đầy mật ngọt.

Mãi một lát sau y mới buông nàng ra, nhìn bộ dạng của nàng thì không nhịn được cười. Lúc này không chỉ mắt đỏ, mũi đỏ mà môi cũng đỏ, mặt thì càng đỏ ửng như một con cá đỏ nhỏ xinh. Có điều dù thế nào thì trong mắt y, nàng luôn luôn xinh đẹp.

Vân Phỉ cụp mắt xuống, thẹn thùng nhìn y. Sau khi trút hết nỗi lòng, lúc này nàng mới phát hiện lúc nãy mình vừa khóc vừa la lối om sòm, rất giống một người đàn bà chanh chua không nói lý lẽ. Nàng vừa xấu hổ vừa chán nản, không biết mình bị sao vậy chứ, vừa thấy được y là lại mất kiểm soát. Rõ ràng là phải bày ra vẻ hoàn hảo nhất trong mặt y, thế mà... Nàng bĩu môi, rất buồn bực.

Thế nhưng Úy Đông Đình lại yêu cái dáng vẻ cố tình gây sự, không nói lý lẽ của nàng chết đi được. Cuối cùng thì trong lòng nàng cũng có y, y không biết phải dùng những từ ngữ gì để hình dung niềm vui sướng vì đã mất đi mà lại có được ấy, y chỉ biết ông trời đã đưa nàng đến trước mặt mình thì y sẽ không bao giờ buông tay nữa.

https://thuviensach.vn

Y véo đôi má nõn nà trong nàng, nói: “Nàng đi tắm trước đi, đã đói hay chưa, muốn ăn gì thì nói để ta sai người làm?”

Vân Phỉ nhớ tới những vất vả cực nhọc mà nàng phải chịu đựng trong mấy ngày nay, tức giận hừ một tiếng. “Ta muốn ăn lỗ tai heo của Triệu Sách.”

Úy Đông Đình nghe xong thì vừa đau lòng vừa tức cười, nửa thật nửa giả nói. “Được, lát nữa ta sẽ cắt nó cho nàng.”

Vân Phỉ từ trên ngựa ngã xuống và hôn mê, khi y vừa ôm nàng vào lòng, đầu nàng ngửa ra sau thì vết thương trên cổ hiện lên rất rõ ràng. Lúc ấy lòng y như se thắt lại, vừa sợ hãi vừa tức giận, ước gì có thể đâm cho Triệu Sách một kiếm.

Vân Phỉ nói: “Không cần, ta tự đi làm.”

Úy Đông Đình gọi một tiếng. “Người đâu.”

Hai nha hoàn từ ngoài cửa tiến vào, Vân Phỉ vừa nhìn thì thấy đó là cung nữ Thu Quế và Văn Phong bên cạnh Úy Lâm Lang. Lúc trước từ Tấn Thành về kinh thành, ngay cả đi vệ sinh mà hai người này cũng nhìn chằm chằm không tha, cho nên ấn tượng của nàng đối với hai người này không được tốt lắm, cứ cảm thấy bọn họ là người giám thị mình.

Úy Đông Đình nói: “Bưng nước nóng vào đây. Cổ tay của phu nhân không thể đụng nước, lúc hầu hạ phu nhân phải cẩn thận đấy.”

“Dạ, tướng quân.”

Hai người lui ra ngoài.

Vân Phỉ lầu bầu nho nhỏ: “Ta không thích để bọn họ hầu hạ.”

Úy Đông Đình nói đùa. “Nếu không để ta hầu hạ nàng?”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ đỏ mặt, quát yêu. “không cần.”

Úy Đông Đình thuận miệng nói tiếp. “Cũng không phải chưa từng thấy.”

Vân Phỉ ngẩn ra. “Chàng, chàng thấy hết thật sao?” Nhớ hôm đó nàng đang tắm rửa, y đột nhiên vén màn bước vào, nàng cứ luôn tự lừa mình rằng trốn trong bồn tắm thì cùng lắm y chỉ thấy một ít mà thôi.

Úy Đông Đình hơi bối rối: “Lẽ nào nàng không biết từ trên cao nhìn xuống thì nhìn thấy cả những núi đồi nho nhỏ sao?”

Nhỏ? Có ý gì chứ? Chê chỗ đó của nàng không được đẫy đà sao? Nàng vừa thẹn thùng vừa tức giận, mặt đỏ bừng lên như ráng chiều.

Lúc này, Thu Quế và Vãn Phong bưng nước nóng vào, hai nha hoàn phía sau cầm mấy thứ linh tinh như quần áo, khăn tắm đưa vào phòng tắm phía sau phòng ngủ.

Vân Phỉ lập tức đứng dậy bước ra sau. Mấy ngày nay ở chung với Triệu Sách, cả ngày nàng cứ đề phòng sợ bị hắn xâm phạm nên nào dám tắm rửa, ước gì cũng không rửa mặt luôn, dơ dáy bẩn thỉu khiến Triệu Sách không có hứng thú thì tốt nhất. Bây giờ đã thoát hiểm, nàng vốn thích sạch sẽ nên cảm thấy chịu hết nổi rồi, chỉ mong sao lập tức tắm rửa sạch sẽ, khoan khoái nhẹ nhàng.

Úy Đông Đình nhìn theo bóng nàng, trong lòng rất muốn tự mình cống hiến sức lực nhưng cũng biết nàng thẹn thùng, chắc chắn sẽ không chịu nể mặt. Có điều sớm muộn gì cũng có ngày đó, trước giờ y vẫn rất kiên nhẫn, tin chắc rằng chỉ cần là của mình thì sớm muộn gì cũng thuộc về mình.

Phòng ngủ và phòng tắm chỉ cách một bức tường, chính là bốn tấm bình phong có khung được làm từ gỗ trắc, trên tấm lụa mỏng có thêu những

https://thuviensach.vn

đóa mẫu đơn rực rỡ đang nở rộ bằng chỉ vàng, trông rất đẹp và quyến rũ.

Úy Đông Đình nhìn những đóa mẫu đơn kiều diễm kia, nhớ lại cảnh đẹp quyến rũ mà mình nhìn thấy lúc vén tấm màn lụa đỏ lên, người lập tức thấy khô nóng, hạ thân liền có phản ứng. May mà trong phòng không có người, y vận khí điều tức, cố nén cơn dục vọng kia xuống.

Gần nửa canh giờ sau, Vân Phỉ từ sau bình phong bước ra. Nàng mặc chiếc váy màu hoa anh đào, bên ngoài là chiếc áo choàng lụa màu vàng nhạt, mái tóc dài xõa tới ngang thắt lưng, màu đen nhánh ấy tôn lên gương mặt xinh xắn nõn nà của nàng, đẹp đến lấp lánh, khiến người ta không thể rời mắt được.

Bức tranh mỹ nhân vừa tắm xong còn đẹp đẽ và sống động hơn những gì y mơ màng trong đầu lúc nãy. Dục vọng y vừa cố nén xuống kia lập tức bừng tỉnh, hơn nữa càng thêm mãnh liệt.

Vân Phỉ không ngờ Úy Đông Đình vẫn luôn ở trong phòng đợi nàng. Thấy y nhìn mình chằm chằm không chớp mắt thì mặt lập tức nóng bừng, ngượng ngùng bước tới ngồi xuống trước bàn trang điểm. Từ trong gương, nàng thấy y vẫn đang nhìn mình, ánh mắt ấy khác hẳn với thường ngày, bên trong như ẩn giấu một con thú nhỏ, đang rục rịch muốn nhảy xổ ra nuốt chửng lấy nàng. Nàng hoảng hốt đến nỗi không dám nhìn vào gương nữa, cúi đầu mặc cho Thu Quế lau khô tóc cho nàng.

Mái tóc dài tới thắt lưng giống như là một màn mực đen nhánh. Úy Đông Đình nhìn ngắm rồi đột nhiên đứng dậy, bước tới tiếp lấy chiếc khăn trên tay Thu Quế.

Thu Quế lập tức thức thời lui ra.

Úy Đông Đình ngồi phía sau nàng, đích thân gom tóc nàng bỏ vào trong khăn tắm, để nó từ từ hút những giọt nước còn sót lại.

https://thuviensach.vn

Sống lưng Vân Phỉ cứng đờ, lòng vừa ngọt ngào vừa hồi hộp. Trong phòng yên tĩnh như không có người, chỉ còn lại tiếng tim nàng đập, lộn xộn không có quy luật, giống như là vừa uống rượu.

Một lúc sau, y đặt khăn tắm lên bàn trang điểm, đưa tay ôm nàng dậy, ngồi lên đùi mình.

Vân Phỉ thẹn đến đỏ mặt, không biết y muốn làm gì, nhưng trong tiềm thức nàng biết rằng, dù y muốn làm gì thì nàng cũng sẽ không kháng cự, bởi vì đó là y.

Y gom mái tóc bóng mượt của nàng nắm trong tay, nhìn nàng đầy tình tứ. Làn da trắng nõn như tuyết được nước nóng xông nên trở nên hồng hào, mịn màng như lụa. Y không nén được nên hút một cái, trên đôi má phinh phính hồng lập tức xuất hiện một dấu đỏ. Y không dám hôn nữa, sợ người ta thấy thì sẽ suy nghĩ bậy bạ. Nhưng rồi chính bản thân y lại không nhịn được mà nghĩ ngợi theo hướng sắc tình, rất muốn in đầy dấu ấn lên khắp người nàng.

Ôm lấy cơ thể mềm mại uyển chuyển của nàng, mùi hương thoang thoảng như gợi lên khát vọng được đè nén từ sâu trong đáy lòng y, y cảm thấy người nóng cháy đến độ ngay cả hơi thở cũng nóng hổi.

Vân Phỉ ngồi trên đùi y, thẹn thùng cúi đầu, rút mái tóc từ trong tay y ra, định búi lên. Khi tóc vừa được vén lên, cần cổ trắng ngần như ngọc lập tức lộ ra, y không nén được nên nhẹ nhàng cắn lên gáy nàng một cái.

Tay Vân Phỉ mềm nhũn, mái tóc trong tay cũng rơi xuống, che lại chiếc cổ của nàng. Hương thơm thấm vào tận gan ruột ấy càng thêm nồng, y không kìm chế được, từ trên gáy nàng hôn lần xuống, tay cũng bất giác đặt lên ngực nàng.

Vân Phỉ lập tức cảm thấy ngực nóng phừng phừng, theo vô thức định nhảy khỏi đùi y nhưng còn chưa kịp hành động thì y đã bế nàng lên, đi đến

https://thuviensach.vn

bên giường.

Khi y buông nàng ra, những sợi tóc đen nhánh trải lên trên tấm khăn trải giường bằng lụa màu xanh nhạt, chiếc váy đỏ tung lên rồi lại hạ xuống, cực kỳ diễm lệ.

Đỏ xanh tương phản, lại tôn thêm vẻ đẹp của nhau.

Y hôn nàng thật mạnh, tay mò vào trong làn váy, phủ lên chiếc mông tròn lẳn xinh xinh của nàng. Vân Phỉ cảm thấy như có sấm nổ trong đầu, rồi máu như chảy ngược. Nàng vội vàng chặn tay y lại, đáng tiếc bàn tay ấy quá mạnh mẽ và rất ngang tàng, chặn cả ngày mà vẫn không chặn được, y còn nhéo nhéo mông nàng mấy cái khiến nàng xấu hổ đến nỗi muốn ngất đi.

Y hôn lên môi nàng, thì thầm với giọng khàn khàn: “Thứ nàng nợ ta bao giờ mới trả đây?”

Nàng mụ mị đầu óc, hỏi: “Nợ chàng thứ gì?”

“Động phòng.”

Vân Phỉ đỏ mặt, vội nói: “Đừng, đừng mà, bây giờ là ban ngày.”

Y hỏi với giọng rất đường hoàng: “Ban ngày thì không được sao?”

“Đêm động phòng hoa chúc, đương nhiên là phải ban đêm.” Nàng đỏ mặt, cắn môi, hàng mi dài khẽ run run, con ngươi như mã não đen cứ đảo qua đảo lại, dáng vẻ thẹn thùng và bối rối ấy đáng yêu đến mức khiến người ta muốn nuốt chửng nàng vào bụng.

“Tiểu hồ ly này, để đến tối thì sợ nàng chạy mất.” Giọng của y trầm trầm, khàn khàn, hơi thở cũng gấp gáp, giống như đang cố sức đè nén điều

https://thuviensach.vn

gì đó. Vân Phỉ không dám nhìn y, chỉ cảm thấy hơi thở phả vào mặt mình rất nóng, như muốn nướng chín da mặt của nàng vậy.

Vân Phỉ thẹn đến đỏ mặt. “Ta không có chạy, là do chàng không cần ta thôi.” Hai đêm đó, rõ ràng là y có cơ hội nhưng lại án binh bất động, đâu trách được nàng.

Úy Đông Đình thở dài chán chường. “Ta hối hận gần chết đây.”

Vân Phỉ cười phì một cái, nhớ lúc ấy nàng còn nghĩ là y không làm ăn gì được, xem ra là nghĩ nhiều rồi.

“Còn cười nữa!” Y làm bộ hung dữ nói. “Đêm nay phải bồi thường gấp đôi.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ngọt Ngào Hơn Mật

Vân Phỉ xấu hổ, mặt đỏ như ráng chiều, ánh mắt đong đưa, diễm lệ vô song. Y cảm thấy cả người cực kỳ nóng khát, hôn nàng, vuốt ve nàng vẫn không cách nào giải được cơn khát này, ngược lại cơ thể càng ngày càng nóng, giống như là có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Hơi thở của y lại trở nên dồn dập, bàn tay đang đặt trên mông nàng từ từ trượt vào giữa hai chân.

Dù gì Vân Phỉ cũng là một thiếu nữ còn ngây thơ trong trắng, chưa từng bị đụng chạm như vậy nên vừa thẹn thùng vừa hoảng hốt, không biết phải làm sao. Nàng vô thức muốn chạy trốn nhưng lại không có sức để kháng cự. Dưới tình thế cấp bách, nàng nói dối rằng mình rất đói, muốn ăn cơm.

Lúc này mà đòi ăn cơm đúng là mất cả lãng mạn, nhưng Úy Đông Đình lại không nỡ để nàng đói. Y đè trên người nàng, hít sâu vài hơi rồi cố nén dục vọng trong người mình xuống.

“Được, đợi ăn cơm xong thì chúng ta sẽ…” Y bước ra cửa, bảo Thu Quế đang đợi ngoài cửa dọn cơm lên.

Vân Phỉ mặt đỏ tới mang tai, dậy chải lại mái tóc. Kiểu tóc phức tạp quá nàng không làm được, chỉ cột lại thành một bím.

Úy Đông Đình bước tới, nhìn bím tóc dài của nàng, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, hừ giọng: “Nha đầu thối, cái dây cột tóc bằng nhung đỏ đâu rồi?”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ vừa nghe y lôi chuyện cũ ra nói thì lập tức đỏ mặt. Sao chuyện gì cũng không thể gạt được y thế nhỉ? Cái dây cột tóc bằng nhung đỏ ấy nàng đưa cho Tống Kinh Vũ để làm tín vật khi đón nàng đi. Xem ra y cũng đã biết.

Nhìn bộ dáng chột dạ của nàng, Úy Đông Đình véo hai má nàng, vừa yêu vừa giận: “Con tiểu hồ ly này, cứ luôn trăm phương ngàn kế tìm cách gạt ta.”

Vân Phỉ lập tức cười rất ngoan ngoãn: “Sau này sẽ không thế nữa.”

Úy Đông Đình lập tức nhướng mày: “Thật không?”

“Thật mà.” Vân Phỉ nghiêm túc gật đầu, ánh mắt vô cùng chân thành, giống như một hồ nước xanh trong.

Úy Đông Đình cười, chĩa vào trán nàng: “Có điều cho dù con tiểu hồ ly này có gạt ta thì cũng sẽ bị ta nhìn thấu. Cứ coi như là đùa với nàng cho vui vậy.”

Vân Phỉ ngượng ngùng đỏ mặt, nhưng trong lòng lại không phục. Tại sao lần nào cũng bị y nhìn thấu hết vậy? Là vì y quá hiểu nàng sao? Nếu là nguyên nhân này thì… nàng không nén được, cúi đầu mỉm cười. Cảm giác thất bại trong lòng lại bị thay thế bởi cảm giác ngọt ngào.

Không lâu sau, bỗng nghe Thu Quế nói: “Tướng quân, cơm nước đã chuẩn bị xong.” Khi vừa mang Vân Phỉ từ ngoại ô về, y liền căn dặn nhà bếp phải chuẩn bị bữa tối thật thịnh soạn cho Vân Phỉ bồi bổ cơ thể. Lúc y vừa ôm nàng từ dưới đất lên liền cảm thấy nàng nhẹ đi rất nhiều.

Úy Đông Đình nắm tay Vân Phỉ, ra khỏi phòng ngủ. Đi được vài bước, y lại quay trở lại nói với Thu Quế vài câu. Vân Phỉ không nghe y nói gì, chỉ thấy y quay đầu lại cười với mình thật dịu dàng rồi bước nhanh tới, dắt tay nàng đi.

https://thuviensach.vn

Ra khỏi phòng, lúc này nàng mới có thời gian quan sát bên ngoài. Đình viện xây bằng gạch xanh ngói biếc, ngay ngắn chỉnh tề, mang theo vẻ sạch sẽ ngăn nắp, mang phong cách điển hình của nhà ở phương bắc. Nhưng trong đình viện lại hết sức yên tĩnh, trừ Thu Quế và Vãn Phong ra thì không thấy bóng dáng những người hầu khác. Nhìn bố cục nơi này, cũng không giống như nơi nhà cao cửa rộng gì.

Vân Phỉ tò mò hỏi: “Đây là đâu?”

“Đây là một biệt viện ở phía đông thành của Lục Thịnh.”

Lục gia? Vân Phỉ ngẩn ra, còn tưởng rằng sau khi mình bị hôn mê thì bị mang đến chỗ của Úy Đông Đình, không ngờ lại là một biệt viện của Lục gia. Nàng ngập ngừng hỏi: “Cha và thái hậu, hoàng thượng giờ đang ở đâu?”

Úy Đông Đình dẫn binh lên phía bắc, có lẽ Úy Trác và thái hậu, hoàng thượng đều đi cùng, nhưng không đến nỗi phải ở trong biệt viện của Lục Thịnh, thế thì quá cơ hàn rồi, ít nhất cũng phải ở trong phủ châu mục của Tấn Châu chứ.

Úy Đông Đình im lặng một lát rồi đột nhiên nói: “Hoàng thượng đã băng hà rồi.”

“Cái gì!” Vân Phỉ lập tức dừng bước, trợn tròn mắt nhìn y. Tin tức này còn khiến nàng chấn kinh hơn cả việc Anh Thừa Cương là đại ca của nàng. Trên đường nàng và Triệu Sách đi, không nghe chút tin tức gì kia mà.

Úy Đông Đình thở dài: “Sức khỏe của hoàng thượng trước giờ không được tốt, cái hôm từ Lạc Dương đến Tấn Thành liền bị bệnh, không cứu chữa được.”

Vân Phỉ hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào? Sao ta không ngh chút tin tức gì thế?”

https://thuviensach.vn

“Đêm thứ hai khi chúng ta thành thân. Vì tình hình của kinh thành quá khẩn cấp, sợ xảy ra biến loạn nên vẫn không tung ra ngoài.”

Không ngờ là đêm y đưa nàng đi. Vân Phỉ nhớ tới mảng tường bị thiêu sập của Lục gia, không biết có quan hệ gì với việc tiểu hoàng đế băng hà không.

Úy Trác đến Tấn Thành, mang theo rất nhiều cấm vệ quân, bao vây Lục gia, gần như là năm bước thì có một người canh. Lục gia rộng lớn, tuy trong phủ chỉ có bốn vị chủ nhân nhưng người hầu hơn trăm người, rồi cộng thêm cả cung nữ thái giám Úy Lâm Lang mang theo, theo lý mà nói, vừa xảy ra hỏa hoạn thì lập tức có người cứu hỏa mới đúng chứ. Nhưng nhìn bức tường của Lục gia, hình như lửa rất lớn, cháy rất lâu mới bị dập tắt.

Nàng tò mò hỏi: “Sao Lục gia lại xảy ra hỏa hoạn?”

Úy Đông Đình xoa đầu nàng, nói: “Đêm hoàng thượng băng hà, ta và cha đều đang ở kinh thành, thái hậu chịu nỗi đau quá lớn, quá đau lòng nên lỡ tay làm ngã ngọn nến, cháy lan ra. Ngọn lửa quá lớn, không kịp cứu nên thái hậu cũng…”

Vân Phỉ lại bị chấn kinh mà trợn tròn mắt. Lẽ nào Úy Lâm Lang cũng chết?

Nghe tới đây, cuối cùng nàng cũng đã hiểu tại sao Úy Đông Đình lại đột nhiên dẫn binh từ Lạc Dương lên phía bắc. Tiểu hoàng đế và thái hậu đều đã không còn, Úy Trác đã mất đi quân cờ trong tay, không thể dùng danh nghĩa của thiên tử để hiệu triệu các chư hầu nữa. Hắn cũng tuyệt đối không thể ủng hộ Ngô Vương xưng đế, nếu không thì không chỉ mất đi quyền thế, quân đội trong tay mà còn có khi mất mạng.

Không còn tiểu hoàng đế thì hắn chiếm Lạc Dương là danh bất chính ngôn bất thuận, sẽ trở thành cái bia cho mọi người cùng công kích. Cho nên

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình liền bỏ kinh thành để Vân Định Quyền và Lâm Thanh Phong tranh đoạt, còn mình thì dẫn binh rút lui.

Ngô Vương ở Giang Đông cũng bừng bừng dã tâm, đương nhiên sẽ không để mặc cho kinh đô của Đại Tề rơi vào tay kẻ khác, chắc chắn sẽ dẫn binh xuống phía nam để tranh đoạt Lạc Dương, thừa cơ xưng đế. Lạc Dương trở thành nơi mọi người đổ xô vào tranh giành, Úy Đông Đình thì lên phía bắc, bảo tồn lực lượng, bình chân như vại, quả là một hành động sáng suốt.

"Lần này cha bị đả kích quá mạnh nên bệnh nặng không dậy nổi. Tối qua ta nhận được tin cha nàng đã tự xưng đế ở Lạc Dương, quốc hiệu là Sở. Cho nên tạm thời nàng cứ ở đây, chờ bệnh của cha khỏe lên thì ta sẽ đón nàng qua đó, không ông ấy thấy nàng thì lại…"

Úy Đông Đình không nói tiếp, chỉ vuốt ve gương mặt nàng một cách bất đắc dĩ. Tuy y rất yêu Vân Phỉ nhưng Vân Phỉ lại là con gái của Vân Định Quyền, bây giờ hễ nhắc tới Vân Định Quyền là cha y lại mắng hắn là tên giặc cướp nước. E rằng nhìn thấy Vân Phỉ là ông sẽ không khách khí, y không muốn nàng phải chịu uất ức.

Vân Phỉ sớm đã biết dã tâm của cha, nghe hắn tự xưng đế thì cũng không lấy làm ngạc nhiên lắm. Nàng đã sớm đoán được sẽ có ngày như thế nên mới luôn kháng cự tình cảm với Úy Đông Đình. Lúc ấy cha và Úy Trác vẫn chưa trở mặt, Úy Trác còn giả bộ hiền lành trước mặt nàng. Nhưng bây giờ nếu thấy nàng thì chắc chắn sẽ ghét ai ghét cả tông ti họ hàng.

Nàng cúi đầu, một lúc sau mới nói: "Lúc trước cha chàng bắt ta vội vội vàng vàng gả cho chàng là vì muốn cha ta đứng về phía triều đình. Bây giờ cha ta đã tự xưng đế, vậy có phải hôn sự này cũng bị hủy bỏ không?"

Úy Đông Đình vừa thế thì vội vàng nói: "Sao, nàng lại muốn đổi ý à?"

Vân Phỉ nói thật nhỏ: "Cha của chàng…"

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình cầm tay nàng, nắm chặt trong bàn tay mình, nói chắc như định đóng cột: “Ta không cần biết nàng là con gái của ai, ta chỉ biết nàng là người mà ta thích. Ta và nàng đã bái thiên địa, đợi tối nay động phòng nữa thì nàng sẽ là người của ta.”

Vân Phỉ lại xấu hổ đỏ mặt, định ra sức vung tay y ra nhưng ngay sau đó eo cũng bị y nắm chặt. “Ông trời đã đưa nàng về lại bên ta, nếu ta mà để nàng đi nữa thì chính là thằng ngốc.”

Trong lòng Vân Phỉ thầm thấy tức cười, nhưng lại cố ý dùng ánh mắt kính phục và sùng bái để nhìn y, nghiêm túc khen ngợi y: “Chàng không phải là thằng ngốc, chàng là Liễu Hạ Huệ.”

Úy Đông Đình cắn vành tai nàng, thì thầm: “Đêm nay ta tuyệt đối không làm Liễu Hạ Huệ.”

Vân Phỉ bước thật nhanh, ngay cả vành tai cũng đỏ bừng.

Nhà ăn và phòng ngủ chỉ cách nhau có mấy chục bước, Văn Phong đứng ngoài nhà ăn, khom người hành lễ: “Tướng quân, phu nhân, mời dùng cơm.”

Úy Đông Đình xua tay. “Ngươi lui ra đi.”

Trên bàn ăn, những món ăn thịnh soạn được bày biện khéo léo đang tỏa ra mùi hương mê hoặc. Lúc nãy nói đói vốn chỉ là một cái cớ nhưng nhìn sơn hào hải vị đầy bàn thế này, Vân Phỉ không ngăn nổi cơn thèm ăn, cũng thật sự cảm thấy hơi đói.

Úy Đông Đình cầm đũa lên, mỉm cười nhìn nàng: “Nàng thích ăn gì, để ta gắp cho nàng.”

Vân Phỉ cười tươi tắn. “Không dám làm phiền đại tướng quân, để ta tự làm.”

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình mỉm cười tủm tỉm, ngắm nàng. “Tắm rửa không cho vi phu hầu hạ, gắp thức ăn cũng nể mặt một chút chứ.”

Vân Phỉ đỏ mặt, chỉ vào món cá sốt chua Tây Hồ.

Úy Đông Đình lập tức gắp một miếng cá, chọn chỗ bụng cá mềm và ngon nhất cho nàng. Nửa thật nửa giả hỏi: “Nương tử thích ăn giấm chua sao?” (Giấm chua còn có nghĩa khác là ghen)

Vân Phỉ mở to đôi mắt sáng trong, nhìn y, nửa thật nửa giả nói: “Đúng vậy, ta thích ăn giấm chua nhất.”

Y mỉm cười, vuốt mái tóc nàng. “Tiểu nha đầu này.” Làm sao y nỡ để nàng có cơ hội phải ghen chứ.

Vân Phỉ thấy y không ăn mà chỉ bưng một ly trà lên uống thì hỏi: “Sao chàng lại không ăn?”

Úy Đông Đình nhìn nàng đầy âu yếm. “Ta không đói, ta nhìn nàng ăn thôi.”

Vân Phỉ chớp chớp mắt, hỏi một cách không biệt ngượng ngùng. “Có phải chàng định nói nhìn người đẹp thôi cũng no phải không?”

Úy Đông Đình phụt một cái, nước trà trong miệng phun hết ra ngoài.

“Úy tướng quân, chàng không cảm thấy chàng rất có phúc sao? Ta vừa thông minh vừa xinh đẹp, còn…” Vân Phỉ cắn chiếc đũa, chống cằm, nghiêm túc suy nghĩ tìm những từ để ca ngợi mình. Vẻ dõng dạc không biết ngượng ấy vừa tức cười vừa đáng yêu.

Úy Đông Đình cười, nói tiếp thay cho nàng: “Còn yêu tiền hơn mạng nữa.”

https://thuviensach.vn

Bị vạch trần tật xấu, Vân Phỉ lập tức bĩu môi, xù lông lên. “Sao, chàng có ý kiến gì à?”

Úy Đông Đình lắc đầu, nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt. “không có, trong lòng ta, dù thế nào nàng vẫn là tốt nhất.”

Vân Phỉ ngượng ngùng cúi đầu, lòng cảm thấy ngọt ngào như vừa được uống mật. Khi nàng cúi đầu, chiếc cần cổ trắng ngần tạo nên một đường cong hoàn mỹ, e thẹn mà diễm lệ.

Úy Đông Đình không nén được, lòng cảm thấy lâng lâng. Y nhấc bổng nàng lên, đặt trên đùi mình, rồi bắt chước giọng điệu của Vân Phỉ, nói: “Nàng không cảm thấy mình rất có phúc sao? Phu quân của nàng tướng mạo xuất chúng, võ công cao cường, còn có rất nhiều ngân lượng.”

Vân Phỉ cười phì một tiếng, cơ thể mềm mại trong lòng y cười đến nỗi run run.

Úy Đông Đình nhìn nụ cười tươi hơn cả hoa giữa mùa xuân của nàng, thầm nghĩ: có thể nhìn nàng cười như thế cả đời thì ta đúng là có phúc.

Vân Phỉ ngẩng đầu lên, liếc mắt đưa tình với y. “Úy tướng quân đúng là không biết khiêm tốn, có điều…”

“Có điều sao?”

Nàng thẹn thùng vùi mặt vào ngực y, nói thật nhỏ: “Ở trong lòng ta, dù chàng thế nào thì cũng là tốt nhất.”

Úy Đông Đình vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, y nâng cằm nàng lên, ngẩn ngơ nhìn dung nhan như hoa như ngọc của nàng, lòng có cảm giác như khổ tận cam lai.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nhẹ nhàng nghiêng đầu ra khỏi tay y, dịu dàng nói: “Ta ăn no rồi.”

Lúc này, màn đêm ngoài cửa sổ giống như là một tấm màn màu đen được hạ từ chín tầng mây, nhẹ nhàng đáp xuống, bao phủ cả tòa nhà này.

Úy Đông Đình nắm tay nàng ra khỏi nhà ăn, đi về phía phòng ngủ.

Tim Vân Phỉ đập loạn xạ như một chú nai con ngơ ngác, lẽ nào ăn no rồi thì… Nàng cứ lề mề không chịu đi, lẩm bẩm thật nhỏ: “Chàng dẫn ta đi tản bộ một chút đi, ta ăn no nên trướng bụng.”

Úy Đông Đình cúi đầu nhìn nàng rồi cười, có vẻ như đã nhìn thấu tâm tư của nàng nhưng lại không nói ra, chỉ dắt tay nàng đi về hướng ngược lại với phòng ngủ. Vân Phỉ thầm thở phào một hơi.

Gió đêm khe khẽ, một vầng trăng non vừa ló ra khỏi tầng mây, cảnh vật trong vườn đều mờ mờ ảo ảo như được che bởi một màn lụa mỏng. Mọi thứ mông lung, cảnh đêm thu tuy không bằng mùa xuân nhưng không biết từ đâu đưa tới mùi hương hoa quế thoang thoảng, ngan ngát dịu dàng khiến tinh thần con người cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

So với nhà chính của Lục gia ở Tấn Thành, quy mô của biệt viện này nhỏ hơn rất nhiều, trong vườn hoa có một hòn núi giả, trên đó có một mái đình xinh xắn, đứng duyên dáng trong đêm.

Đi men theo con đường đá, mùi hương ngày càng đậm. Thì ra cây hoa quế ấy được trồng bên cạnh mái đình.

Úy Đông Đình dắt nàng đi vào trong đình, ngồi xuống ghế đá. Vân Phỉ đang định ngồi bên cạnh thì lại bị y ôm đặt lên đùi mình, chu đáo nói: “Ghế đá rất lạnh, ngồi trên đùi ta đi.”

Lòng Vân Phỉ cảm thấy ấm áp, ngoan ngoãn ngồi trong lòng y.

https://thuviensach.vn

Hương hoa quế ngan ngát trong gió đêm. Nàng cảm thấy trong mười sáu năm qua của cuộc đời mình thì đêm này là đêm ngọt ngào và lãng mạn nhất, quên đi mọi uất ức không cam lòng, quên đi thân phận và lập trường của nhau, không nghĩ tới những chuyện trắc trở trong tương lai mà chỉ nghĩ tới trước mắt, ở bên cạnh y.

Lòng không vướng bận, gió mát trăng thanh, có y bên cạnh.

Nàng dựa vào lòng y, nhắm mắt lại, đột nhiên cảm thấy vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ. Nàng chưa từng được thả lỏng như thế, giống như có y bên cạnh thì nàng không phải lo gì cả. Cảm giác an toàn kỳ lạ này trước kia nàng chưa bao giờ cảm nhận được.

Trong lúc đang mơ màng, bên tai nàng vang lên tiếng sáo véo von.

Nàng lặng lẽ mở mắt ra thì ngạc nhiên phát hiện Úy Đông Đình đang thổi sáo. Trong bóng đêm, nàng không nhìn rõ được gương mặt y, chỉ có những đường con lờ mờ.

Nhờ bóng đêm che giấu, nàng vứt bỏ sự thẹn thùng và e dè, ngẩn ngơ mà nhìn y, rất muốn cả đời này đều như vậy.

Một lúc sau, thổi xong một khúc, y buông sáo xuống.

Tiếng nhạc du dương như vẫn còn đang lượn lờ trong không khí, như mộng như ảo.

Nàng nhẹ nhàng hỏi: “Đây là khúc gì vậy?”

“Xuân ba lục.”

“Thật là hay.”

“Ta dạy cho nàng.”

https://thuviensach.vn

“Bây giờ à?”

“Bây giờ còn có chuyện khác phải làm.” Y bế nàng lên, ra khỏi đình. Từ trên cao nhìn xuống, lúc này, nàng nhìn thấy trên hành lang trước phòng ngủ có treo hai chiếc đèn lồng màu đỏ.

Y bế nàng đi thẳng về phòng ngủ, Thu Quế và Văn Phong đứng ngoài cửa cùng khom người hành lễ rồi lẳng lặng lùi ra xa.

Vân Phỉ vừa vào phòng thì lập tức ngẩn người. Trên bàn trải khăn bàn màu đỏ tươi, bên trên châm nến hình long phượng. Trên giường cũng đã thay trần màn màu đỏ, những tua rua màu đỏ rũ xuống, giống như đang dệt mộng.

Thời gian như quay về với đêm động phòng hôm ấy, y vẫn đứng đó đợi nàng, không có gì thay đổi.

Nàng thẹn thùng và hồi hộp, trong mắt đã hơi ươn ướt.

Úy Đông Đình đặt nàng lên giường, dưới ánh nến, những tua rua màu đỏ lay động như sóng dập dờn.

Nàng cảm thấy hơi sợ hãi, cũng cảm thấy mong chờ, mơ hồ biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng không biết rõ nó sẽ như thế nào.

“Đông Đình.”

Quen nhau lâu như thế, đây là lần đầu tiên nàng gọi tên y. Úy Đông Đình cực kỳ vui sướng, nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên, liếc mắt đưa tình nhìn nàng. “Gọi lại lần nữa.”

“Đông Đình.” Nàng thẹn thùng dán mặt vào lòng bàn tay y. Cái tên này nàng đã gọi thầm không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên nàng gọi thân mật như thế.

https://thuviensach.vn

Tay y vuốt mái tóc nàng, từ từ di chuyển xuống dưới, dọc theo sống lưng cho đến eo nàng. Những đường cong uyển chuyển mê hồn. Y nâng hai mông nàng lên, dán sát vào người mình.

Nàng cực kỳ bối rối, bất giác hơi giãy giụa. Thắt lưng nhỏ nhắn như là một cành cây bị gió xuân làm gãy. Y cởi quần áo nàng ra, lấy hết những thứ che chắn cuối cùng trên người nàng xuống.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Phải Yêu Phu Quân Hơn Ngân Lượng Gấp Vạn Lần

Cơ thể trẻ trung mơn mởn, xinh đẹp đến nỗi khiến người ta phải say đắm.

Hai chân thon dài, vòng eo thon thả, bầu bực trắng như tuyết, trên núi tuyết ấy nở bừng hai nụ hoa đỏ hồng, màu sắc tươi ngon như hai trái anh đào chưa chín hẳn. Hạ thân nóng bừng lên, y cúi đầu ngậm một quả anh đào vào trong miệng, nhẹ nhàng cắn mút.

Cơ thể lõa lồ không mảnh vai che thân trước mặt y làm nàng xấu hổ đến mức không dám mở mắt ra. Nhưng nhắm mắt lại thì cảm giác cơ thể cảm nhận được càng rõ rệt và kích thích.

Đêm tân hôn, y cũng từng cắn nàng như vậy, nhưng khi ấy còn cách một lớp áo. Bây giờ bị y ngậm trực tiếp trong miệng, bị môi và lưỡi nhẹ nhàng chơi đùa, muốn làm gì thì làm. Cảm giác xa lạ ấy càng ngày càng mãnh liệt khiến nàng không thể chịu nổi.

Chuyện mà Úy Đông Đình muốn làm ngay khi thấy nàng vừa tắm ra, lúc này bắt đầu được thi hành.

Nụ hôn của y nồng cháy và nhiệt liệt, vừa bắt đầu còn dịu dàng, nhưng nhanh chóng trở nên nóng vội. Y hôn lần theo môi, cổ, ngực của nàng rồi xuống phía dưới.

Dưới ánh đèn mờ, da thịt nõn nà như ngọc sáng như một vầng trăng non vừa nhú. Y hết sức kích động, không nhịn được mà cúi người hôn lên phía đùi trong của nàng.

https://thuviensach.vn

Chiếc cằm nhìn có vẻ trơn bóng của y thật ra còn có những sợi râu vừa mọc lởm chởm, đâm vào da thịt mềm mại làm nàng vừa đau vừa ngứa, giống như có một dòng điện chạy qua. Người nàng mềm nhũn ra, nhẹ nhàng gọi y. “Đừng, ngứa quá.”

Y hôn ngược lên trên, hôn đến vùng bụng của nàng, sau đó liếm cái rốn của nàng một chút.

Người Vân Phỉ run lên rồi mềm nhũn ra. Nàng nhắm mắt lại, nghe tiếng hít thở của y dồn dập bên tai mình, trong sự quen thuộc có thêm chút hương vị cuồng dã xa lạ.

“Đừng sợ, ta sẽ rất nhẹ nhàng.” Y hôn lên môi nàng, tay nâng người nàng lên một chút, tiến vào người nàng.

Cảm giác tốt đẹp ấy đột nhiên bị một cơn đau phá tan. Hoàn toàn không giống như nàng đã tưởng, tại sao lại có cảm giác đau như bị dao cắt vậy.

Nàng lập tức ra sức giãy giụa như một con cá bị đè lên thớt. “Đau quá, chàng làm gì vậy?”

“Đừng nhúc nhích.” Y hít một hơi rồi lại thử đưa vào trong một chút. Vì để tiện dùng sức, y đưa tay nâng mông nàng lên.

Hai tay nàng lập tức sờ vào chỗ bị đau, bỗng đụng tới một thứ gì đó cứng rắn như thép, một thứ gì đó kỳ lạ đang cắm vào người mình. Nàng giật nảy mình, quát: “Đây là thứ gì vậy?”

Trán y đầy mô hôi, tiến thối lưỡng nan, quả thật không biết nên trả lời thế nào.

Nàng mở mắt ra nhìn về nơi đó, vừa nhìn thấy thì cả kinh, ra sức mà giãy giụa. “Ta không cần, mau thả ta ra,.”

https://thuviensach.vn

Người ta động phòng đều có bí kíp mang theo, mẹ cũng sẽ úp úp mở mở dặn dò vài câu, còn nàng thì bị ép thành thân qua loa, trong đầu nàng chuyện ấy vẫn rất mơ hồ, nửa biết nửa không biết.

Có điều lúc nhỏ khi A Tông tắm rửa, nàng đã nhìn thấy và biết nơi đó có thứ để phân biệt nam nữ. Nhưng con chim nho nhỏ mềm mềm dễ thương sao có thể trở thành thứ cứng rắn như thép, xấu xí cực kỳ này?

“Đừng nhúc nhích, A Phỉ!” Tên đã trên dây, thế mà nàng cứ ở bên dưới vặn qua vặn lại, cứ thế này y sẽ điên lên mất. Y đè mấy móng tay đang cào cấu lung tung của nàng lại, đặt lên đỉnh đầu, giữ chặt nàng, hạ quyết tâm đẩy vào một cái thật mạnh.

Vân Phỉ đau đến nỗi kêu lên thảm thiết, khóc hu hu.

Y vội vàng an ủi nàng: “A Phỉ, lần đầu tiên sẽ bị như thế, sau này không bị nữa đâu.”

Nàng đau đến nỗi xuýt xoa, nói: “Không có lần sau nữa.”

Y vừa tức giận vừa tức cười, lập tức hôn lên môi nàng, từ từ tiến vào trong. Nơi ấm áp và chặt chẽ ấy bao lấy y, cuối cùng y cũng đã hiểu tại sao lại có cách nói chìm đắm trong ôn nhu hương, mất hồn mất vía.

Đợi nàng thích ứng một lát, lúc này y mới chậm rãi xâm nhập vào con đường nhỏ bí mật chưa từng có ai đặt chân đến. Cảm giác ấm áp và chặt chẽ ấy khiến y không khống chế được động tác, trở nên nhanh và mạnh hơn. Người nàng cũng nhấp nhô theo mỗi động tác của y.

Tuy rất đau, nhưng thân thể hai người lại dán sát vào nhau, chưa bao giờ họ được gần nhau đến như vậy. Y dịu dàng mà quyết liệt, mỗi một lần tiến vào đều như muốn hòa tan nàng, biến nàng thành một phần cơ thể mình. Nàng cũng muốn cùng y hòa làm một như thế, từ nay không bao giờ xa cách.

https://thuviensach.vn

Nàng nhắm mắt lại, đưa tay ôm lấy thắt lưng thon gầy nhưng tráng kiện của y, cảm nhận mỗi động tác của y, từ kháng cự trở thành tiếp nhận chàng trai phía trên người mình.

Những cơ bắp rắn chắc cứ phập phồng nhấp nhô, làn da trơn bóng đang căng ra cũng toát đầy mồ hôi, ẩm ẩm ướt ướt. Ngón tay nàng dính đầy mồ hôi, bất giác trượt xuống eo y một cái.

Chỉ chạm qua một chút rất nhẹ nhàng thế nhưng lại làm y có cảm giác lâng lâng như bay lên mây, cơ thể tê dại một hồi rồi liền… Úy tướng quân vốn đã chuẩn bị tâm lý đánh một trận thật lâu, nay trở nên hơi ảo não. Y dừng lại một chút, ôm lấy cơ thể nàng, trở mình để nàng nằm lên trên người y.

Dưới lòng bàn tay nàng là cơ thể rắn chắc tráng kiện của y, mang theo mồ hôi trơn ướt, cũng dính đầy bộ ngực nàng. Nàng chống tay lên ngực y, định đi xuống.

Y đè cái mông đang vặn vẹo của nàng lại, dùng sức nhấn nàng dán sát vào ngực mình, giọng khàn khàn. “Đừng nhúc nhích.”

Nàng thẹn thùng nói nhỏ: “Chàng ra ngoài đi, đau quá.”

Y xoay người, nằm nghiêng lại nhưng vẫn ôm lấy nàng, hôn lên má nàng một cái thật âu yếm. “Làm lần thứ hai sẽ không đau nữa, lát nữa nàng sẽ biết.”

Lát nữa còn có lần thứ hai sao? Nàng cả kinh biến sắc. “Chàng là kẻ lừa đảo, ta không tin chàng nữa đâu, còn đau hơn là bị cắt cổ nữa.”

Y vuốt mái tóc nàng, dịu dàng nói: “A Phỉ, ta sẽ không gạt nàng.”

“Thật không?”

https://thuviensach.vn

“Thật mà.”

“Trong đời này, ta ghét nhất là người khác lừa gạt ta.” Vân Phỉ nhớ tới mẹ, lòng cảm thấy chua xót. Khi Úy Đông Đình từ trên trời giáng xuống, cứu nàng thoát khỏi tay Triệu Sách, cuối cùng thì nàng đã hiểu tại sao khi đó mẹ lại một lòng một dạ với cha như vậy.

Chưa từng trải qua tuyệt vọng thì sẽ không thể hiểu được cảm giác được cứu vớt này. Nhưng đến giờ mẹ nàng vẫn chưa biết bọn cướp năm đó chính là do một tay cha an bài, chỉ vì khiến bà vừa gặp đã yêu, lấy thân báo đáp.

Giai nhân còn trong lòng, cơ thể Úy Đông Đình lập tức rục rịch ngóc đầu dậy. Y dỗ dành nàng. “Thử lại lần nữa được không?” Ăn xong vẫn còn thèm, một lần lúc nãy hoàn toàn không đủ giải khát.

“Ta, ta mệt rồi. Ngày mai đi.” Nàng thẹn thùng tránh khỏi vật cứng rắn của y, thật sự là quá đau và quá mệt.

Úy Đông Đình thấy nàng không chịu thì cũng không nỡ miễn cưỡng, y đứng dậy khoác áo choàng, ra mở cửa.

Vân Phỉ rúc trong chăn nghe y dặn là mang nước qua đây thì thẹn đến nỗi đỏ bừng mặt. Vậy chẳng phải hai nha hoàn đều biết lúc nãy nàng vừa làm gì…

Úy Đông Đình quay trở lại, nàng liền trách mắng. “Bọn họ sẽ cười ta mất.”

Úy Đông Đình nâng mặt nàng ra khỏi chăn, buồn cười. “Nha đầu ngốc, phu thê đều phải như vậy, hai người bọn họ từ trong cung đi ra, chuyện gì mà chưa thấy qua chứ, nàng xấu hổ cái gì.”

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, khi Thu Quế bưng nước vào, trên mặt không có chút khác thường, đường hoàng đặt nước nóng xuống rồi ra ngoài.

Úy Đông Đình khom người dùng áo choàng che người nàng lại rồi bế lên, đích thân rửa sạch cho nàng rồi mới đặt nàng vào chăn trở lại.

Phía dưới vẫn còn đau rát, tuy đã làm xong nhưng vẫn còn cảm giác không thoải mái vì bị vật bên ngoài xâm nhập. Úy Đông Đình lấy một hộp thuốc qua, nói: “Để ta thoa thuốc cho nàng.”

“Không cần đâu.” Vân Phỉ quấn chăn thật chặt, xấu hổ đến nổi mặt đỏ tới cổ.

Úy Đông Đình bước tới, không nói gì mà chỉ kéo cánh tay nàng ra, cởi mảnh vải trên cổ tay nàng. Lúc ấy nàng mới biết mình đã nghĩ bậy nên càng thấy ngượng ngùng.

Mảnh vải được mở ra, y nhìn cổ tay nàng thật kỹ rồi nhẹ nhàng nói: “Không sao, vài ngày nữa sẽ khỏi thôi.” Y mở hộp thuốc ra, nhẹ nhàng xoa một lớp thuốc mỏng lên đó. Vân Phỉ cảm thấy cái hộp này hơi quen thuộc, rồi bỗng nhiên nhớ ra trước đây y tặng nàng hai lần nhưng đều bị nàng từ chối.

Quả nhiên, y vừa thoa thuốc vừa nói: “Đây là thuốc trị thương tốt nhất trong cung, tặng cho nàng mà nàng còn không biết cảm kích, cứ khăng khăng đòi mấy thứ thuốc của Chương Tùng Niên.”

Vân Phỉ ngoan ngoãn giơ cổ tay ra, cười lí lắc. “Đại tướng quân, chàng đang ghen đấy sao?”

“Ta mà hay ghen thì chắc đã điên từ lâu rồi.” Úy Đông Đình hừ một cái. “Nàng và tên tiểu tử Lục Nguyên kia…” Y hít một hơi, muốn nói nhưng lại thôi.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ vội nói: “Ta chưa từng thích huynh ấy.”

Y nói với vẻ rất chua. “Chuyện hắn ngậm váy nàng… cũng chỉ có người làm phu quân ta là rộng lượng, nếu đổi lại là người khác thì sớm đã đánh mông nàng rồi.”

“Sao chàng lại biết?” Vân Phỉ giật mình, lập tức hỏi. “Chàng đọc bức thư ấy rồi sao?”

Úy Đông Đình hừ một cái, coi như thừa nhân.

Vân Phỉ vội vàng ôm lấy cánh tay y, cười nịnh nọt: “Phu quân, ta chưa từng có ý gì với bọn họ cả, chàng phải tin ta.”

Úy Đông Đình cười, liếc nàng một cái: “Đương nhiên là ta biết.”

“Chàng tin ta thật sao?”

Y chĩa vào trán nàng một cái, tức cười. “Trừ ngân lượng ra thì trong lòng nàng làm gì còn thứ gì khác. Lúc trước ta đối xử với nàng tốt như vậy mà cũng không thấy nàng động lòng, mấy người đó đương nhiên là không đáng nhắc tới.” Về điểm này, đại tướng quân của chúng ta vẫn rất tự tin. Con nha đầu không tim không phổi, trong lòng chỉ có tiền này có lòng dạ rất sắt đá, có thể kiên nhẫn theo đuổi tới cùng cũng chỉ có y mà thôi.

Mặt Vân Phỉ đỏ lên, bĩu môi, không phục. “Ta thích ngân lượng thì có gì sai chứ? Ngân lượng là đáng tin cậy nhất, sẽ không thay lòng đổi dạ, vừa lâu bền vừa trung thành, còn có tác dụng rất lớn. Không có ngân lượng thì nửa bước cũng khó đi.”

Nàng xòe tay ra đếm, nói tới ngân lượng là thao thao bất tuyệt, hai mắt sáng rực, dáng vẻ tham tiền ấy khiến người ta vừa yêu vừa giận.

Y không nhịn được, hỏi “Giữa ta và ngân lượng, nàng chọn cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là chọn cả hai.”

Úy Đông Đình tức giận, vỗ vào mông nàng một cái. “Chỉ được chọn một.”

Vân Phỉ chớp chớp mắt. “Đương nhiên là chọn chàng rồi.”

Thế còn nghe được. Y xụ mặt hỏi: “Tại sao?”

Vân Phỉ cười lém lỉnh. “Bởi vì phu quân chàng có rất nhiều ngân lượng.”

Úy Đông Đình nghiến răng, lập tức đè nàng ra giường, dữ dằn nói: “Đồ tham tiền.” Y cởi cái quần lót vừa mặc vào cho nàng ra, Vân Phỉ sợ y lại muốn nữa nên vội vàng giãy giụa, định bỏ chạy. Y đè chân nàng lại, dịu dàng nói: “Đừng động dậy, bôi chút thuốc sẽ không đau nữa.”

Vân Phỉ thẹn thùng đưa tay bịt mắt lại. Một lát sau, y sửa sang quần áo của nàng lại, kéo bàn tay đang che trên mặt nàng ra. “Nhìn xem đây là thứ gì?”

Trên tay y là một xâu hạc giấy đang đưa qua đưa lại trước mặt nàng, còn y thì nhìn nàng cười tủm tỉm.

Vân Phỉ ngạc nhiên. “Chàng biết xếp hạc giấy sao?” Đúng là càng ngày càng thích y rồi, y còn có rất nhiều bản lĩnh mà nàng chưa biết tới.

Úy Đông Đình cười đầy ẩn ý. “Đây không phải là giấy bình thường đâu, nương tử à.”

Vân Phỉ tò mò lấy xâu hạc giấy từ trên tay y qua xem, nhìn kỹ lại thì đó là do ngân phiếu xếp thành!

Hai mắt nàng lập tức sáng rỡ, nàng đưa tay ôm chặt cổ y, vui sướng hỏi: “Cái này cho ta phải không?”

https://thuviensach.vn

Y ngắt chóp mũi nàng, nói với giọng nuông chiều: “Ừ, đương nhiên là cho nàng.”

“Đông Đình, chàng thật là tốt!” Nàng ôm y thật chặt, sung sướng hôn lên má y một cái. Từ khi quen nhau đến nay, đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn y. Úy Đông Đình cảm thấy lòng thật ngọt ngào, y nâng mặt nàng lên, nghiêm túc hỏi: “Có phải ta còn tốt hơn cả ngân lượng không?”

Đại tướng quân rơi vào con đường tranh giành tình nhân với cả ngân lượng, trong lòng thật sự rất mâu thuẫn, ngổn ngang trăm mối, hết sức bất đắc dĩ.

“Phải phải, tốt hơn cả vạn lần.” Vân Phỉ lập tức ôm cổ y, cười nịnh nọt. “Ta sẽ yêu chàng như yêu tiền vậy.” Nụ cười ngọt ngào như từ trong tranh bước ra, cánh môi hé mở như cánh hoa, thật khiến người ta muốn nuốt chửng nàng vào bụng.

Úy Đông Đình vừa tức cười vừa tức giận, vỗ mông nàng một cái rồi nghiêm nghị nói: “Phải yêu phu quân hơn yêu ngân lượng gấp vạn lần, biết chưa?”

Vân Phỉ vội vàng gật đầu, ngoan đến mức không thể ngoan hơn.

Lúc ấy Úy Đông Đình mới hài lòng thỏa dạ nằm xuống ngủ. Người thân yêu tưởng chừng như đã để mất nay lại trở về, lòng kiên định đã được hồi đáp, cuối cùng y cũng có được cả cơ thể và trái tim nàng như mong ước, điều này khiến y rất phấn chấn, một lúc sau mới ngủ được. Tiểu hồ ly này tinh ma ranh mãnh, nhiều lần chạy thoát khỏi tay y, khiến cho lần này y có được nàng mà vẫn thấy bất an, lúc ngủ cứ ôm Vân Phỉ thật chặt, sợ rằng vừa thức dậy thì trong lòng sẽ không còn ai.

Đây là lần đầu tiên Vân Phỉ bị ôm chặt khi ngủ nên không được thoải mái lắm, Trong lúc ngủ cứ bất giác muốn hất bàn tay đang đặt trên ngực, cánh tay đặt trên eo và cái chân gác trên chân mình ra. Nàng không ngừng

https://thuviensach.vn

vặn vẹo trong lòng y, trăn qua trở lại. Y vốn chưa được thỏa mãn, lại bị nàng giày vò như thế, đúng là muốn điên lên được…

Đêm ấy, hai người đều ngủ không ngon giấc.

***

Úy Đông Đình đã quen luyện công vào sáng sớm, trời còn chưa sáng y đã nhẹ nhàng ngồi dậy, luyện công, tắm rửa xong mới quay lại. Mặt trời vừa mọc, ánh nắng ban mai khẽ xuyên qua tấm màn đỏ, mông lung mờ ảo như một ly rượu nho nồng nàn làm người ta phải say. Y nhẹ nhàng vén màn ra thì thấy Vân Phỉ vẫn đang ngủ say, cánh tay ngọc đặt ngoài chăn, bộ ngực sữa nửa che nửa hở, dáng vẻ hồn nhiên đáng yêu chết được.

Trong đầu y lập tức hiện lên hình ảnh cùng nàng triền miên ân ái tối qua, cảm thấy kích động khó mà tự chủ. Ánh ban mai xuyên qua tấm màn, những tia sáng cũng mang theo màu đỏ nhạt rất ám muội, thúc giục nhiệt huyết của y.

Dung nhan của nàng cũng được ánh sắc ấm áp này nhuộm lên làm cho càng thêm diễm lệ. Y nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt, tự mình đa tình nghĩ rằng trải qua một đêm nồng nàn với y, trên người nàng càng có vẻ quyến rũ yêu kiều.

Úy Đông Đình nhẹ nhàng nhấc chăn lên, cặp tuyết lê cũng lộ ra ngoài. Y cúi đầu ngậm một quả anh đào vào miệng.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Người Yêu Cũ

Vân Phỉ cả đêm ngủ không ngon, lúc này bên cạnh không có người nên ngủ rất say sưa, bị y trêu đùa cũng hoàn toàn không biết, chỉ ‘ưm’ một tiếng rất yếu ớt, cánh tay vung lên, xoay người ngủ tiếp.

Lần này nghiêng người, khe ngực như ẩn như hiện. Úy Đông Đình chịu đựng suốt một đêm, lúc này không thể nhịn tiếp nữa, lập tức cởi quần áo, ôm nàng vào lòng.

Vân Phỉ mơ màng cảm thấy phía dưới vừa nóng vừa trướng, còn tưởng rằng mình đang nằm mộng xuân. Nhưng cảm giác ấy càng ngày càng chân thật khiến nàng tỉnh táo lại và phát hiện phía sau có một cơ thể nóng hổi đang dán sát vào mình. Nàng lập tức hiểu ra mình đã bị đánh lén. Do còn đang buồn ngủ nên nàng gạt tay y ra định ngủ tiếp.

Úy Đông Đình nhịn một đêm, lúc này há có thể để nàng đi. Một tay y đè chặt eo nàng, một tay khác thì giữ ngực nàng, vây chặt nàng vào lòng mình.

Vân Phỉ đành phải để mặc cho y làm gì thì làm. Lần thứ hai nên động tác của y đã thành thạo hơn lần đầu nhiều, dùng sức cũng rất vừa phải, nơi ấy được bôi thuốc nên cũng không đau nữa mà theo động tác ra vào của y, sinh ra một cảm giác tê dại khoan khoái.

Những ngón tay thon dài đặt trên bầu ngực mềm mại, chậm rãi vuốt ve. Sự kích thích mạnh mẽ chưa từng có này khiến nàng sinh ra một cảm giác sợ hãi, giống như y dùng thêm chút sức thì nàng sẽ kêu lên thất thanh

https://thuviensach.vn

rồi ngất xỉu mất. Nàng cố gắng đè tay y lại, vừa khẩn trương, vừa kích thích, vừa cảm thấy thẹn thùng.

Tối qua Úy Đông Đình thương nàng lần đầu tiên hưởng mưa móc nên dùng chưa tới một nửa sức lực, động tác hết sức nhẹ nhàng và chậm rãi, sợ nàng bị thương nên cũng chấm dứt rất sớm. Nhưng sáng nay thì khác, dục vọng kìm nén một đêm giống như một con hổ dữ vừa được tháo củi sổ lồng, mạnh mẽ không sao kiểm soát được.

Lúc đầu Vân Phỉ cứ tưởng là sẽ giống như tối qua, y làm một lát thì sẽ tha cho mình. Ai ngờ nửa canh giờ trôi qua mà vẫn không thấy y dừng lại, cứ tung hoàng ngang dọc, thể lực tốt tới mức làm nàng phải kinh ngạc, cũng khiến nàng phải than thở.

Thể lực của nàng đương nhiên không thể sánh với người quanh năm luyện võ như Úy Đông Đình, chỉ một lát là phải giải giáp xin hàng, người nhũn ra trong lòng y, chỉ còn biết xin tha.

Cầu xin y tha cho thì cũng chỉ khiến y đổi tư thế khác mà thôi chứ không hề có ý dừng lại. Mãi đến khi trời sáng hẳn, trận hoan ái này mới được miễn cưỡng kết thúc. Đến cả giơ ngón tay lên nàng cũng không còn sức.

Úy Đông Đình chống người phía trên nàng, thỏa mãn nhìn những dấu đỏ dọc ngang trên vùng ngực tuyết trắng của nàng, cười đắc ý: “Tiểu nha đầu, sau này mà nàng dám không ngoan thì ta sẽ trừng phạt nàng như vậy.”

Lúc này nàng đâu còn dám ngang bướng, nỉ non như một con mèo con. “Vậy nếu ngoan thì sao?”

Y cười xấu xa: “Ngoan thì ta sẽ yêu thương nàng thế này.”

Vân Phỉ: “…..”

https://thuviensach.vn

Nói tới nói lui, ngoan hay không thì đều bị y làm thế, vậy nàng thà không ngoan còn hơn. Nàng liếc y một cái: “Ta đói rồi, muốn ăn cơm.”

Úy Đông Đình cười không biết làm sao. Sao lần nào nàng cũng đòi ăn vào lúc này thế chứ. Y véo mông nàng một cái. “Ăn nhiều một chút, mập lên rồi thì mới dễ sinh con.”

Vân Phỉ lập tức đỏ mặt. Sinh con? Nàng chưa từng nghĩ nhiều như vậy. Có điều thành thân thì phải sinh con, đó là chuyện đương nhiên thôi.

Nàng nhất định phải bồi dưỡng cơ thể, sinh một đứa con trắng trẻo mập mạp như A Tông chứ không thể giống như Triệu Mân, gầy gò yếu tớt.

Úy Đông Đình vuốt tóc nàng, hỏi: “Tiểu nha đầu đang nghĩ gì thế?”

Làm sao Vân Phỉ có thể nói ra mình đang nghĩ chuyện sinh con, cho nên chỉ cúi đầu nhặt quần áo của mình. Úy Đông Đình nói: “Đừng vội, đợi ta sai người bưng nước tới, nàng tắm rửa cái đã.”

Vân Phỉ nhớ ra tối qua vừa sai bưng nước, sáng nay lại sai nữa, thế chẳng phải công khai… Nàng vùi mặt vào chăn, cảm thấy thật mất mặt.

Sau khi tắm rửa, thay quần áo mới xong, Thu Quế và Vãn Phong bước vào sắp xếp lại chăn giường.

Vân Phỉ cúi đầu, thật sự không dám nhìn mặt hai người họ, ước gì mình có thể đích thân giành làm việc này. May mà hai người ở trong cung hầu hạ tiên hoàng và Úy Lâm Lang nhiều năm, đã sớm quen với những chuyện này. Năm ấy, tiên hoàng có tiếng phong lưu, còn trẻ mà đã mất sức, phải dùng thuốc kích thích rồi chết trên giường của Trần quý phi. Đây là bí mật mà ai nấy trong triều đều biết.

Úy Đông Đình dẫn nàng qua nhà ăn để ăn sáng. Vân Phỉ bị giày vò hai lần nên đã rất đói, lúc ăn sáng cũng ngon hơn bình thường nhiều.

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình ở bên cạnh mỉm cười tủm tỉm, cảm thấy rất có thành tựu.

Sau khi ăn xong, y lau miệng cho nàng rồi hỏi: “Còn muốn ngủ nữa không?”

Ăn xong rồi ngủ, giống con gì chứ?!!! Vân Phỉ lườm y một cái: “Triệu Sách đâu?”

Nhắc tới Triệu Sách, mặt Úy Đông Đình sa sầm lại, tay nhẹ nàng vuốt ve vết sẹo mờ mờ trên cổ nàng, nói: “Hắn làm nàng bị thương, chết ngàn lần cũng không hết tội.”

Vân Phỉ cả kinh. “Chàng giết hắn rồi sao?”

“Nhốt ở nhà sau, đợi nương tử đích thân xử lý.” Úy Đông Đình cười cười, nói nửa thật nửa giả: “Nàng định nuốt sống hay ăn chín?”

Vân Phỉ không nén được phải bật cười. Tối qua nói đùa là muốn ăn lỗ tai của Triệu Sách, vậy mà y vẫn nhớ trong lòng. Nàng thở dài một hơi, nói một câu làm Úy Đông Đình rất bất ngờ: “Ta định thả hắn ra.”

“Thả hắn ra?” Mắt Úy Đông Đình nhấp nháy, hỏi với vẻ không dám tin: “Nàng nên biết Tần Vương đã tự vẫn bỏ mình.”

“Ta biết, hơn nữa ta còn biết cha ta cưỡng đoạt muội muội của hắn, cho nên Triệu Sách coi cha ta là kẻ thù không đội trời chung.”

Úy Đông Đình chau mày: “Nàng thả Triệu Sách đi, không sợ hắn tìm cha nàng trả thù sao?”

“Ta thả hắn, chính là muốn để hắn đi trả thù.”

Úy Đông Đình càng thêm khó hiểu: “Tại sao?”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ tự trào: “Trong mắt cha, ta và A Tông không là gì cả, chẳng qua chỉ là công cụ để lợi dụng mà thôi.” Ngừng một lát, nàng nói tiếp: “Chàng biết không, Anh Thừa Cương là con trai của cha ta.”

Úy Đông Đình cả kinh, đây đúng là chuyện khiến người ta bất ngờ. Lúc trước Anh Thừa Cương lấy A Tông làm đệm thịt để cứu tiểu hoàng đế Triệu Mân nên Úy Trác mới hết sức tin tưởng hắn. Vì hắn có võ công cao cường, một thanh lê hoa thương khiến người người kính nể cho nên còn định trọng dụng hắn, cố ý sai người đi điều tra thân thế của hắn. Kết cho cho thấy hắn mồ côi cha từ nhỏ, một mình mẹ vất vả nuôi hắn và muội muội khôn lớn.

Vì thế, Úy Trác chưa từng nghi ngờ hắn có quan hệ gì với Vân Định Quyền, nếu không thì sao hắn dám lấy tính mệnh con trai duy nhất của Vân Định Quyền ra để cứu giá. Không ngờ hắn lại là con trai của Vân Định Quyền. Lúc này Úy Đông Đình không thể không bội phục sự mưu mô tàn nhẫn của Vân Định Quyền. Hổ dữ cũng không ăn thịt con, thế mà hắn có thể lợi dụng tính mạng của con mình để cài người vào bên cạnh hoàng thượng.

Y vuốt mái tóc nàng, nói: “A Phỉ, nàng gả cho ta thì là người của ta, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, sẽ không để nàng phải chịu khổ nữa.”

Vân Phỉ gật đầu: “Trong lòng ta vẫn lo lắng cho mẹ và A Tông. Trước đây, ta hy vọng cha có thể hoàn thành đại nghiệp, mẹ có thể khổ tận cam lai, tương lai A Tông cũng có thể kế thừa địa vị của ông ấy. Nhưng bây giờ xem ra ba mẹ con ta chỉ là những quân cờ của ông ấy, ông ấy mà hoàn thành nghiệp bá thì kết cục của mẹ và A Tông sẽ càng thảm hơn. Cho nên, ta phải thả Triệu Sách đi.”

Úy Đông Đình nói: “Được, ta đi thả hắn ra.”

https://thuviensach.vn

“Để ta tự đi, ta còn có chuyện muốn nói với hắn.” Vân Phỉ dứng dậy, nắm lấy tay y. “Chàng dẫn ta đi.”

Úy Đông Đình dẫn nàng ra nhà sau, Tiếu Hùng Phi và mấy thuộc hạ đang ngồi nói chuyện phiếm trong vườn, thấy hai người thì vội hành lễ: “Tướng quân, phu nhân.”

Úy Đông Đình nói: “Mở cửa ra.”

“Dạ.” Tiếu Hùng Phi mở chiếc khóa đồng trên cánh cửa của căn phòng ở giữa ra.

Vân Phỉ biết chắc chắn Triệu Sách bị nhốt bên trong, nàng cười với Úy Đông Đình. “Chàng ở ngoài chờ ta.” Nói xong, nàng tiện tay rút thanh kiếm bên hông Tiếu Hùng Phi ra.

Úy Đông Đình thấy nàng cầm kiếm thì hơi lo lắng, y vội vàng kéo tay nàng lại. “A Phỉ, nàng định làm gì?”

Vân Phỉ nghịch ngợm nháy mắt: “Chàng đừng lo, ta tự biết chừng mực.”

Úy Đông Đình không yên tâm, bước theo nàng lên thềm nhà, đứng ngoài cửa sổ.

Vân Phỉ cầm kiếm đi vào.

Triệu Sách bị trói vào cái ghế trong phòng, gương mặt anh tuấn hơi tiều tụy. Nhìn dáng vẻ thê thảm của hắn lúc này, Vân Phỉ nhớ tới suýt nữa thì mình bị hắn xâm phạm, suốt dọc đường bị hắn tra tấn thì vừa cảm thấy được hả giận, vừa cảm thấy hơi đáng thương.

Triệu Sách ngước mắt lên, thấy nàng thì mắt sáng lên, sau đó cười tươi, dường như hoàn toàn không thấy thanh kiếm trên tay nàng.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ chậm rãi bước tới, giờ phút này nàng đã hiểu được thế nào là cảm giác thắng làm vua thua làm giặc, thảo nào mà người người đều liều mạng để tranh quyền đoạt vị. Bởi vì một khi thất bại sẽ trở thành cá nằm trên thớt, mặc cho người chặt chém. Lúc này nếu Triệu Sách hoảng sợ, mở miệng xin tha với nàng thì chắc chắn nàng sẽ thả hắn ngay. Nhưng bộ dáng thấy chết không sờn, ung dung tự tại này của hắn càng khiến nàng muốn trêu đùa hắn.

Nàng cầm thành kiếm trong tay, bước tới gần hắn, ung dung nói "Triệu Sách, ngươi nói xem ta sẽ một kiếm giết ngươi hay sẽ từ từ tra tấn ngươi?"

Triệu Sách nở nụ cười. "Cô sẽ không nỡ giết ta ngay đâu."

"Phải, mấy ngày qua ngươi tra tấn ta thế nào thì ta sẽ trả lại toàn bộ, khiến ngươi nếm thử mùi vị chết không bằng sống." Vân Phỉ giả vờ đặt kiếm lên cổ tay hắn, dữ dằn nói: "Đầu tiên ta phải cắt gân tay của ngươi."

Vân Phỉ nghiến răng nghiến lợi, hung hăng định cắt xuống cổ tay hắn.

Triệu Sách nhìn nàng chằm chằm, không cầu xin, cũng không tránh né. Lúc thanh kiếm vừa chạm vào cổ tay hắn, Vân Phỉ đột nhiên dừng lại và cười thật tươi. Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, cười tủm tỉm: "Có phải sợ lắm không?"

Triệu Sách lẳng lặng không lên tiếng, vẫn nhìn nàng không chớp mắt.

Vân Phỉ tinh ranh chớp mắt, quơ qua quơ lại thanh kiếm trước mặt hắn, mỉm cười nói: "Phải rồi, tên đỏm dáng như ngươi, thứ quý giá nhất chính là gương mặt này. Cắt tay cắt chân thì có gì vui, chi bằng cắt vài đường lên mặt ngươi vậy. Sau này ngươi sẽ không còn là một công tử tuấn tú, phong lưu phóng khoáng, hào hoa phong nhã nữa." Nàng giả vờ khoa tay múa chân trên mặt hắn: "Viết một chữ tỉnh [1] trên mặt ngươi, hay là viết hai chữ kẻ xấu lên trên trán ngươi nhỉ?"

https://thuviensach.vn

[1] Chữ tỉnh: tức là hai vạch ngang hai vạch đứng như thế này 井

Mặt Triệu Sách lập tức biến sắc, chuyện này quả thật còn đáng sợ hơn cả cắt tay cắt chân. Tiểu nha đầu này trước giờ tinh ranh ma mãnh, bị hắn tra tấn mấy ngày nên giờ muốn báo thù cũng là bình thường.

Vân Phỉ thấy y sợ đến biến sắc thì không nhịn được, chống tay lên eo cười ha hả, trong lòng thật là khoái trá.

Úy Đông Đình ở ngoài nghe thế thì cũng rất tức cười, tiểu nha đầu này đúng lả ranh ma.

Triệu Sách vừa tức giận vừa bực bội, hắn trợn mắt nhìn nàng. “Ngươi hãy giết ta đi.”

“Chẳng phải ngươi nói phải từ từ tra tấn mới thú vị sao?” Vân Phỉ thôi không cười nữa, xách kiếm định cắt đứt dây thừng trên người Triệu Sách.

Triệu Sách ngẩng đầu lên, nhìn nàng với vẻ khó tin: “Cô định thả ta đi?”

Vân Phỉ gật đầu: “Phải.”

Triệu Sách nhìn nàng cắt dây thừng, lúc ấy mới tin là thật. Hắn nhìn nàng chằm chằm “Tại sao cô lại thả ta đi?”

Vân Phỉ cười rộng lượng: “Triệu Sách, thắng làm vua thua làm giặc, đối mặt với kẻ thù giết cha đoạt muội, ngươi muốn báo thù cũng là lẽ thường tình. Cho nên những việc ngươi làm với ta, ta không hề để trong lòng. Ngược lại còn phải cảm ơn ngươi đã đưa ta về với phu quân của mình.”

Nói đến hai chữ phu quân, môi nàng bất giác nở nụ cười thật ngọt ngào, mắt thì sáng lên, tỏa hào quang lấp lánh. Dung nhan xinh đẹp, thanh

https://thuviensach.vn

thoát như một đóa tuyết liên mọc nên đỉnh núi cao.

Dây thừng trên người rơi xuống đất, Triệu Sách khó mà hình dung cảm nhận của mình lúc này, cổ họng hơi khàn khàn, hắn trầm giọng nói: "Nếu có cơ hội, ta sẽ không tha cho Vân Định Quyền, cô đừng hối hận."

Vân Phỉ cười khẽ: "Ta chỉ hối hận vì sao không sớm nhìn rõ bộ mặt của ông ấy, hối hận vì trong lòng luôn niệm tình cảm cha con, kết quả suýt nữa hại chết A Tông, cũng hại chính mình. Cả đời mẹ ta bị ông ấy lợi dụng, lừa gạt, cuối cùng lại rơi vào kết cục lót đường cho người đi. Ta nghĩ ta phải đòi lại chút công bằng cho mẹ và đệ đệ."

Triệu Sách nhíu mày: "Cô muốn mượn tay ta để giết hắn?"

Vân Phỉ lắc đầu: "Không, ông ấy là cha ta, ta không muốn ông ấy phải chết. Huống chi ngươi cũng không giết được ông ấy. Bên cạnh ông ấy có rất nhiều thị vệ, ngươi một thân một mình, không phải là đối thủ của ông ấy. Nếu ta đoán không lầm thì Ngô Vương sẽ nhanh chóng dẫn binh đến thảo phạt. Tuy cha người và ông ta luôn bất hòa nhưng bây giờ cha ngươi đã không còn, có lẽ Ngô Vương cũng đã buông xuống những thù hận ngày xưa, dù gì ông ta cũng là hoàng thúc của ngươi, chi bằng ngươi hãy đi đầu nhập vào ông ta. Ta hy vọng ngươi có thể cứu được quận chúa ra, huynh muội đoàn tụ, khiến cha ta phải nếm thử mùi vị bị người thân yêu nhất vứt bỏ là thế nào."

Nàng lấy vài tờ ngân phiếu trong ống tay áo ra đưa cho Triệu Sách: "Trong thời loạn lạc, muốn chiêu mộ những người đi theo là rất dễ dàng. Số tiền này tuy không nhiều lắm nhưng cũng đủ để ngươi tìm được người giúp đỡ, cứu quận chúa ra."

Triệu Sách nhìn số ngân phiếu trong tay nàng, im lặng một lúc không nói gì. Đây là lần thứ hai nàng đưa tiền tài cho hắn, nhưng cũng là lần đầu

https://thuviensach.vn

tiên hắn nhận tiền tài từ một cô gái, hơn nữa còn là người mà hắn từng muốn hành hạ, muốn làm nhục, là con gái của kẻ thù.

Vân Phỉ đặt ngân phiếu xuống, quay người định đi. Đột nhiên, Triệu Sách ở phía sau lên tiếng: “Không biết cô có biết chuyện này không?”

“Chuyện gì?”

“Hiểu Phù và Úy Đông Đình từng có hôn ước.”

Vân Phỉ giật mình, quay đầu lại.

Triệu Sách nhìn nàng không chớp mắt, đôi mắt hoa đào quyến rũ sáng đến kinh người. Hắn không giống như đang nói đùa, mà chuyện này cũng không thể đem ra để nói đùa. Thậm chí không cần hỏi Úy Đông Đình thì Vân Phỉ cũng đã tin lời Triệu Sách. Thảo nào mà Triệu Hiểu Phù quan tâm đến hôn sự của nàng và Úy Đông Đình như thế, còn cả vẻ thù địch rất lỳ lạ ấy, thì ra là vì nàng không chỉ là con gái của kẻ thù mà còn là tình địch đoạt phu quân.

Chẳng trách Úy Đông Đình đã hai mươi hai mà vẫn chưa thành thân, thì ra là có hôn ước với Triệu Hiểu Phù. Sau này Tần Vương phản bội triều đình, cho nên hôn sự này mới bị bỏ mặc, Úy Trác liền bảo y đến Kinh Châu cầu thân.

Nàng ngẩn ngơ nhìn Triệu Sách, tim đau nhói như bị ai đó bóp chặt.

Úy Đông Đình đứng ngoài cửa sổ, nghe thế thì vội vàng bước vào, kéo Vân Phỉ đang đứng ngẩn ngơ ra phía sau lưng mình.

Triệu Sách thản nhiên cười: “Quả nhiên có người mới thì quên mất người yêu cũ, đáng thương cho Hiểu Phù, đến nay nó vẫn còn thương nhớ ngươi đó.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Chua Chua Ngọt Ngọt

Nghe được hai chữ ‘hôn ước’, tim nàng như bị ai bóp chặt. Nhưng lúc này nghe được ba chữ ‘người yêu cũ’ thì giống như có một thanh kiếm xuyên qua tim nàng.

Nàng rất muốn rộng lượng, muốn cười trừ một cách khoan dung, nhưng tại sao nở một nụ cười cũng khó khăn đến thế. Thậm chí nàng có thể dễ dàng tha thứ cho những gì Triệu Sách làm với mình, nhưng ba chữ ‘người yêu cũ’ lại giống như một tảng đá đè nặng lên tim nàng, cho dù nàng có phí sức cỡ nào thì vẫn không thể đẩy ra.

Bàn tay đặt trên vai nàng của Úy Đông Đình bất giác nắm chặt. Nàng cố đứng vững, cố gắng che giấu tâm trạng của mình, nói trái với lương tâm: “Cảm ơn ngươi đã nói cho ta biết chuyện này, nhưng đây đều đã là chuyện của quá khứ, ta sẽ không để trong lòng.”

Triệu Sách nói: “Ta nói cho cô chuyện này là muốn cho cô biết cha con Úy Trác luôn là những người xem hôn nhân làm trò đùa. Trong mắt Úy Đông Đình, cô và Hiểu Phù là gì thì chắc cô cũng hiểu rõ, đừng để sau này giẫm lên vết xe đổ của mẹ cô.”

Úy Đông Đình ôm lấy vai Vân Phỉ, lạnh lùng nhìn Triệu Sách, nói: “Trong lòng ta, Vân Phỉ mãi mãi là thê tử, không cần ngươi nhắc nhở, cũng không cần ngươi phải bận tâm.”

Triệu Sách cười đạm mạc, đứng dậy, phủi phủi mông rồi đi ra ngoài. Cho dù rơi vào bước đường cùng nhưng trên người hắn vẫn có phong thái hiên ngang ngạo nghễ, hắn ném lại vài tiếng cười lạnh rồi đi mất.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng hắn, nụ cười yếu ớt cố nở trên môi cũng không giữ được nữa, sắc mặt trắng như tuyết. Đời này nàng hận nhất là những người như cha nàng: lừa gạt, lợi dụng phụ nữ, bội tình bạc nghĩa. Nàng vẫn luôn nhủ với mình rằng không được giẫm lên vết xe đổ của mẹ, nhưng bây giờ, phải chăng nàng đã đi sai đường?

Úy Đông Đình nghe những lời Triệu Sách nói thì rất lo lắng, lúc này thấy sắc mặt Vân Phỉ như thế thì biết là xảy ra chuyện lớn, vội vàng nói: "A Phỉ, nàng nghe ta nói đã."

"Ta không sao, chàng không cần phải giải thích." Vân Phỉ bước ra khỏi phòng, trả kiếm lại cho Tiếu Hùng Phi, cười nói tiếng cảm ơn rồi quay người đi mất, bước chân vừa nhanh vừa vội.

Trước mặt mọi người, Úy Đông Đình không tiện gọi nàng lại. Khi quẹo qua chỗ ngoặt, y mới vội vàng bước thật nhanh, gọi: "A Phỉ, nàng nghe ta nói đã."

Vân Phỉ xách váy mà chạy, mặt thì ướt đầm đìa, không ngờ là giận tới mức trào nước mắt. Thật mất mặt, thật vô dụng, nàng không muốn bị y nhìn thấy nên chạy càng nhanh. Đáng tiếc vẫn bị y chạy theo bắt được, từ sau ôm eo nàng lại.

Nàng cố sức cạy tay y ra, vừa ngắt vừa nhéo nhưng y vẫn không chịu buông tay, ôm nàng thật chặt trước ngực.

"A Phỉ, nàng nghe ta nói đã."

"Ta không muốn nghe." Nhớ tới dung nhan tuyệt sắc của Triệu Hiểu Phù, nàng cảm thấy cổ họng vừa khô vừa rát như vừa ăn một quả trám chua chua chát chát, chua đến nỗi không kìm được nước mắt. Thì ra đều là gạt người, cái gì mà vừa gặp đã yêu nàng, không biết vừa gặp đã yêu bao nhiêu người rồi, đồ lừa đảo!

https://thuviensach.vn

Bởi vì cả đời mẹ đều bị cha lừa gạt nên nàng ghét nhất là bị đàn ông lừa gạt.

Úy Đông Đình vội vàng giải thích: “Đúng là ta từng có hôn ước với Triệu Hiểu Phù, nhưng ta chỉ mới gặp cô ta có vài lần thôi, không phải người yêu cũ gì hết.”

“Hừ, ai mà tin.”

Nàng không giãy ra được nên liền dùng khuỷu tay chọt vào người y. Y xoay người nàng qua, vừa thấy nước mắt ào ra như suối đổ trên mặt nàng thì không nhịn được, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. “Nàng đang ghen sao?”

Nàng ngang ngạnh phản bác: “Ai ghen, chẳng qua ta chỉ giận chàng lừa gạt ta.”

Trái tim vốn đầy mật ngọt nay đổi thành giấm chua, lại còn là giấm lâu năm. Ngay cả nước mắt chảy ra ngoài cũng chua lè.

“A Phỉ!”

Nàng không ngẩng đầu lên, cúi đầu, nước mắt rơi xuống như những hạt trân châu bị sút chỉ. Úy Đông Đình không còn cách nào, đành phải nâng cằm nàng lên. “A Phỉ, không phải như nàng đã nghĩ đâu.”

“Chàng là kẻ lừa đảo, lừa đảo!” Mặt nàng còn đầy nước mắt, cúi người xuống giãy giụa muốn thoát khỏi vòng tay của y. Lần này không phải làm nũng, cũng không phải đang dỗi. Úy Đông Đình cảm giác được sức của nàng rất mạnh, dường như đã thật sự tức giận, giống như là một con báo đang nổi điên.

Y vội vàng bế nàng lên, bước nhanh về phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ vừa tức giận vừa bực bội, cứ đá hai chân, hét: “Thả ta xuống, mau buông tay ra.”

Kêu được mấy tiếng, nàng đột nhiên nhìn thấy Thu Quế và Văn Phong đang đứng trên hành lang. Chuyện xấu trong nhà không thể đồn ra ngoài, nàng không muốn để hai nha hoàn chê cười nên lập tức không giãy giụa nữa, cũng ngại không hét lên nữa, vùi mặt vào lòng y, dụi qua dụi lại, lau nước mắt vào áo y.

Thu Quế và Văn Phong trợn tròn mắt nhìn, nhìn một lúc thì lập tức cụp mắt xuống, giả vờ như không thấy gì hết.

Úy Đông Đình làm như không thấy hai cô nha hoàn đang há hốc mồm kia, ôm Vân Phỉ đi thẳng vào phòng, chân đá ra sau một cái, tiện thể đóng cửa phòng lại.

Vào trong phòng, Vân Phỉ lại bắt đầu giãy giụa, vừa đánh đấm y, vừa la hét: “Thả ta xuống, kẻ lừa đảo này!”

Úy Đông Đình bước nhanh về phía giường, thả nàng xuống đó.

Vân Phỉ bật dậy định chạy ra ngoài, Úy Đông Đình vội vàng nắm eo nàng kéo lại. Để không cho nàng chạy nữa, y đè lên người nàng luôn. Vân Phỉ đưa tay định đánh y nhưng vết thương trên cổ tay lại bị đau. Nàng nhìn mảnh vải băng bó trên tay mình, nước mắt lại tuôn rơi.

Úy Đông Đình lúng ta lúng túng lau nước mắt cho nàng, trong lòng vừa vui mừng bởi nàng đã ghen vì mình, nhưng rồi lại thấy lo vì không biết nên dỗ nàng thế nào. Y luống cuống tay chân, quýnh đến nỗi trán toát cả mồ hôi.

“A Phỉ, ta chưa từng thích nàng ta, thật đấy.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ hung dữ nhìn y: “Ta không tin, nàng ta đẹp thế kia mà. Ta là nữ nhi mà còn động lòng khi nhìn nàng ta, chàng lại là đàn ông, hơn nữa còn là… đồ háo sắc.”

Úy Đông Đình bị oan uổng đến nỗi tháng sáu có tuyết rơi [1], vội nói: “Ta háo sắc bao giờ?”

[1] Ví von Úy Đông Đình bị oan như Đậu Nga, một người phụ nữ hàm oan mà chết. Trước khi chết nàng đã khấn: tuyết rơi giữa tháng sáu, che phủ cho xác nàng. Sau khi nàng chết, lời khấn được ứng nghiệm như một minh chứng cho sự vô tội của nàng.

“Chàng còn không háo sắc sao? Hôm qua, sáng nay chàng…” Nàng không tiện nói tiếp, vừa tức giận vừa thẹn thùng, mặt cũng đỏ lên, trừng y thật hung dữ.

Úy Đông Đình vừa tức giận vừa tức cười, dịu dàng nói: “A Phỉ, ta thích nàng, cho nên mới như thế. Ta cũng chỉ như thế đối với mình nàng thôi.”

Mặt Vân Phỉ nóng lên, câu này nghe vừa thuận tai vừa dễ chịu, giống như có một một thau nước lạnh giội vào dập tắt ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng. Nàng bĩu môi, hừ một cái: “Ta không tin nàng ta đẹp như thế mà chàng không động lòng.”

“Ta chỉ động lòng với một mình nàng thôi. Trong mắt ta, trên đời này không có cô nương nào xinh đẹp hơn nàng hết, ta vừa gặp là đã…”

Lòng Vân Phỉ thấy ngọt như mật, nhưng vẫn dữ dằn hỏi: “Đã thế nào?”

“Đã, đã…” Úy Đông Đình lúng túng, mặt cũng hơi đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ thấy thế thì ngẩn ra. Loại người mặt dày như y mà cũng biết mắc cỡ sao? Chắc chắn là nói dối nên mới đỏ mặt.

"Đồ lừa đảo, đã có hôn ước với người khác rồi mà còn giấu giếm ta." Nàng giận đến nỗi nói năng không suy nghĩ, hung hăng đẩy y ra: "Tên tàn hoa bại liễu này!"

Tàn hoa bại liễu… Úy Đông Đình vừa quýnh quáng vừa tức cười. "A Phỉ, trừ nàng ra, ta chưa từng chạm qua bất cứ người nào khác."

Lòng Vân Phỉ càng cảm thấy ngọt ngào, nhưng ngoài miệng thì vẫn không tha cho y. "Ta không bao giờ tin lời của kẻ lừa đảo như chàng nữa, ta muốn về Kinh Châu."

Úy Đông Đình ôm chặt lấy nàng. "Ta sẽ không để nàng đi nữa đâu, cả đời cũng không buông tay. Nàng đã là người của ta rồi, đừng hòng rời xa ta."

Vân Phỉ nghe được câu này thì lòng vừa ngọt ngào vừa chua chát, cơn tức giận cũng tan biến. Thật ra nàng đã không còn chỗ nào để đi nữa. Nhà của cha đã không còn là mái nhà năm xưa nữa rồi. Có thêm một Lâm Thanh Hà, thêm một Triệu Hiểu Phù, và cả một Anh Thừa Cương.

Chẳng qua là trong một sớm một chiều, nàng chưa thích ứng ngay với việc mình đã là thê tử của người ta. Trong tiềm thức, hôn lễ của nàng và Úy Đông Đình chỉ là công cụ để Úy Trác lợi dụng, không giống như là thật.

"Chẳng phải lần trước chàng đã thả ta về đó sao? Sao lần này lại không chịu?"

Úy Đông Đình cười. "Lần trước để nàng đi là vì nàng không thích ta, ta cũng không muốn nàng khó xử vì bị kẹt giữa ta và cha nàng. Ai ngờ nàng lại thích ta đến thế, thích đến độ… ghen tuông ghê gớm như thế này, làm sao ta để nàng đi được nữa."

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ xấu hổ: “Bớt chảnh chọe đi, ai ghen chứ?”

“Vậy sao nước mắt lại chua thế này?” Y liếm khóe mắt của nàng một cái, cười với vẻ bỡn cợt.

Mặt Vân Phỉ đỏ ửng nhưng vẫn mạnh miệng không chịu thừa nhận. “Không có.”

Úy Đông Đình nghiêm túc nói: “Hôn ước với Triệu Hiểu Phù đã hủy bỏ mấy năm trước rồi, nàng chưa từng hỏi tới, mà ta cũng không cảm thấy chuyện này quan trọng đến mức phải nói với nàng. Lúc đính hôn, nàng ta chỉ mới mười tuổi, sau đó bọn ta chỉ gặp nhau trong cung có mấy lần mà thôi.”

“Thật không?”

“Thật mà, nếu không tin thì sau này có cơ hội, nàng hỏi nàng ta mà xem. Ta chỉ gặp nàng ta có…” Úy Đông Đình chau mày lại, nghĩ ngợi một lát. “Bốn lần mà thôi.”

Vân Phỉ vốn đã hết giận, vừa nghe câu này thì lại nổi xung. “Chàng xem chàng nhớ rõ như vậy, rõ ràng là trong lòng còn nhớ tới nàng ta.”

Úy Đông Đình biến khéo thành vụng, hận tới mức muốn cắn nát đầu lưỡi của mình.

Nha đầu này mà giở chứng ngang ngược thì đúng là khiến người ta đau đầu, y cũng không định giải thích gì nữa, càng giải thích càng rối thêm. Cãi nhau đầu giường, hòa nhau cuối giường, giải thích chẳng bằng cởi quần áo. Y cúi đầu xuống, phong kín đôi môi khéo ăn khéo nói lại xinh xắn đáng yêu kia, rồi cởi thắt lưng nàng ra.

Vân Phỉ bị hôn tới mức đầu óc choáng váng, không còn sức chống đỡ. Đợi khi hoàn hồn lại thì mới phát hiện quần áo của mình đã bị ném rải rác

https://thuviensach.vn

dưới chân giường.

Nàng vội vàng kéo chăn che người mình lại, thẹn thùng đánh bàn tay đang sờ soạng khắp nơi của y. “Chàng làm gì vậy?”

“Không ngoan thì phải bị trừng phạt.”

“Ta không ngoan chỗ nào.”

Nàng kích động đá chân, nhưng lại bị y nhân cơ hội này chen vào giữa hai chân nàng.

“Chẳng phải lúc nãy khóc lóc om sòm đòi rời xa ta sao? Xem ra ta phải nhắc nhở nàng một chút, nàng đã là người có phu quân, tuyệt đối không thể có ý nghĩ bỏ chồng bỏ con.”

Vân Phỉ thật không biết nói gì với sức lực dư thừa của người này. “Chẳng phải khi sáng chàng đã…” Động tác của y quá mạnh mẽ, câu này của nàng nói trong ngắt quãng, giống như là những tiếng nỉ non.

Y nằm đè lên trên người nàng, nhẹ nhàng cắn vành tai nàng. “Thành thân lâu như thế mới chịu cho ta, nàng tính xem còn nợ ta bao nhiêu lần, hôm nay phải trả cho hết.”

Nàng sợ tới mức hai chân nhũn ra, mở to đôi mắt rưng rưng nước mà nhìn y: “Ta trả từ từ không được sao?”

Úy Đông Đình không nhịn được, bật cười. “Cũng được, để nàng trả cả đời cũng không hết.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Cưới Thêm Người Khác

Hiếm khi được dịp nhàn rỗi, Úy Đông Đình bận rộn suốt mấy tháng trời nên đương nhiên không chịu bỏ qua cơ hội mặn nồng với ái thê nên cả buổi sáng họ đều ở trên giường. Vân Phỉ bị giày xéo đến nỗi vừa mệt vừa buồn ngủ, không còn sức để xuống giường.

Úy Đông Đình bưng cơm nước tới, tự tay đút cho nàng ngay trên giường.

Vân Phỉ nghĩ tới vừa rồi y quá mạnh bạo, nàng cầu xin thảm thiết thế mà vẫn vô ích, cứ bị y trở qua trở lại giày vò thì hết sức cáu kỉnh. Bây giờ thấy y ra vẻ chính nhân quân tử, dịu dàng chu đáo thì cũng không khách khí, vênh mặt hất hàm sai khiến đại tướng quân cả buổi trời mới hả được giận.

Sau khi ăn cơm xong, nàng liền ngủ đến khi chạng vạng.

Lúc thức dậy, Úy Đông Đình đã không ở trong biệt viện, Thu Quế nhẹ nhàng tiến vào bẩm báo. “Phu nhân, tướng quân đã về phủ châu mục, tối nay trễ lắm mới quay lại. Tướng quân dặn phu nhân không cần đợi ngài ấy.”

Vân Phỉ biết chắc chắn là Úy Đông Đình về chăm sóc Úy Trác. Đối với một người bừng bừng dã tâm, luôn dùng danh nghĩa phò trợ tiểu hoàng đế để thao túng triều chính như Úy Trác mà nói thì việc đột nhiên mất đi tiểu hoàng đế và thái hậu gần như là một đả kích chí mạng, thảo nào mà hắn lại bệnh không dậy nổi.

https://thuviensach.vn

Từ sâu trong lòng, Vân Phỉ vẫn luôn không thích một người thao túng triều đình, mưu mô thâm độc như thừa tướng Úy Trác, thậm chí còn hơi sợ hắn, cho nên Úy Đông Đình sắp xếp cho nàng ở tại biệt viện thì nàng cảm thấy tự do tự tại hơn. Nhưng cứ thế này cũng không phải là kế sách lâu dài, bây giờ nàng là đã con dâu của Úy gia, không thể cứ luôn trốn không gặp Úy Trác. Hơn nữa thân là dâu con của Úy gia, hiếu thảo với cha mẹ là chuyện đương nhiên phải làm. Nhưng là con gái của Vân Định Quyền, Úy Trác không thích nàng cũng là chuyện đương nhiên, đến lúc đó có khi nào hắn sẽ gây khó dễ cho nàng không? Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy hơi lo lắng.

Vì lúc chiều ngủ nhiều quá nên buổi tối Vân Phỉ không hề buồn ngủ. Nàng xách một ngọn đèn đi ra hậu hoa viên, bước lên mái đình trên hòn núi giả.

Nàng ngồi đó, ngắm bầu trời đầy sao và vầng trăng non, lòng không khỏi nhớ tới mẹ và A Tông. Cha đã xưng đế, có lẽ đã phái người về đón mẹ và A Tông lên kinh thành.

Nàng vẫn luôn ủng hộ cha chính là vì muốn có một ngày như vậy: cha hoàn thành tâm nguyện, mẹ khổ tận cam lai. Nhưng không ngờ chuyện lại thành thế này. Bây giờ, bên cạnh cha có Lâm Thanh Hà, có Triệu Hiểu Phù, còn có Anh Thừa Cương. Sau này có lẽ còn có rất nhiều người mà nàng không ngờ tới.

Lâm Thanh Hà có đại ca Lâm Thanh Phong chống lưng; Triệu Hiểu Phù là người trong lòng của cha; mẹ nàng thì hoa tàn ít bướm, lại không có thế lực gì, ngôi vị hoàng hậu làm sao có thể tới phiên mẹ. A Tông thì càng không cần nói tới, trước nay cha không thích nó, có Anh Thừa Cương thì ngôi vị thái tử không cần phải mơ tới.

Vân Phỉ càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực và phẫn nộ. Cảm thấy không đáng cho mẹ, lo lắng cho A Tông.

https://thuviensach.vn

Vừa nghĩ tới sự thù hận của Anh Thừa Cương đối với mình và A Tông, lòng nàng càng cảm thấy lo lắng. Tính tình của mẹ nàng thì nhu nhược, e là không bảo vệ được A Tông, lỡ như Anh Thừa Cương ra tay với A Tông thì… Gió đêm se se lạnh, nàng ôm hai cánh tay, đột nhiên toát mồ hôi lạnh.

Đêm khuya tĩnh lặng, bỗng nhiên phía dưới vang lên tiếng bước chân. Dưới ánh trăng lành lạnh, một bóng dáng quen thuộc đang đi lên núi giả.

Vân Phỉ đứng dậy bước tới vài bước, nhào vào lòng Úy Đông Đình, ôm lưng y thật chặt, giống như chỉ có như thế mới có thể xoa tan nỗi lo lắng và sợ hãi trong lòng nàng.

Úy Đông Đình được mỹ nhân nhào vào lòng ôm ấp, quả là được sủng mà lo. Y ngẩng đầu vuốt ve hai má nàng, hỏi: “A Phỉ, sao nàng lại ở đây? Có lạnh không?” Y ôm nàng vào lòng, tiện thể cầm bàn tay hơi lạnh của nàng bỏ vào tay mình.

Vân Phỉ dựa vào lòng y, hấp thu hơi ấm trên người y, thật lâu không nói gì, giống như một con mèo con cứ rúc vào lòng y, thì thầm: “Đông Đình, mẹ và A Tông phải làm sao đây?”

Úy Đông Đình nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “A Phỉ, mẹ nàng và A Tông đều là người của Vân gia, cho dù cha nàng không thích họ thì cũng không đến mức làm hại họ.”

Vân Phỉ nói: “Người ta lo lắng không phải là cha mà là Anh Thừa Cương. Hắn coi A Tông là cái gai trong mắt, bây giờ cha ta đã tự xưng đế, chắc chắn Anh Thừa Cương luôn ao ước ngôi vị thái tử, A Tông càng thêm nguy hiểm.”

“Nàng nói không sai. Vậy nàng muốn làm gì?”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ tức giận nói: “Ta muốn đón A Tông đi, nhưng lại không cam tâm. Cha ta có được ngày hôm nay đều là nhờ công của ông ngoại ta, mẹ ta dốc hết mọi thứ cho ông ấy, gia tài bạc triệu cũng cho ông ấy, thế mà ông ấy lại đối xử với mẹ như thế. Nếu ta đón A Tông đi, há chẳng phải khiến Anh Thừa Cương được toại nguyện sao? Gia sản của ông ngoại ta, tâm huyết nửa đời mẹ ta đều phải dâng cho người khác, nghĩ đến đây là liền thấy buồn bực. Ta không nuốt được cơn giận này, ta phải đòi lại công bằng cho mẹ và A Tông.”

“Nàng nói rất đúng, nhưng ta và nàng dùng danh nghĩa gì để nhúng tay và chuyện của Vân gia? Nàng đã là con dâu của Úy gia, còn ta thì…” Úy Đông Đình cười khổ: “Càng không cần phải nói, e rằng ông ấy vừa nhìn thấy ta thì muốn giết ngay cho hả giận.”

Vân Phỉ thở dài. “Vậy phải làm sao đây? Ta vừa lo lắng cho an nguy của A Tông, vừa không cam lòng dâng những thứ lẽ ra phải thuộc về A Tông cho người khác.”

“Ta có thể phái người đón họ qua đây, nhưng chỉ sợ cha nàng không đồng ý. Dù sao đó cũng là vợ con ông ấy, có lý gì lại đưa đến chỗ kẻ thù.”

Vân Phỉ cảm thấy thế cũng không được. Cho dù y muốn thì Úy Trác cũng không chịu. Nhà chồng và nhà mẹ đẻ như nước với lửa, Vân Phỉ sớm đã lường được mùi vị bị kẹt ở giữa sẽ không dễ chịu. Quả nhiên hôm nay đã phải bước vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Nàng im lặng một lúc không nói gì, rồi bất chợt thở dài: “Tại sao ta lại gả cho chàng chứ?”

Úy Đông Đình ngẩn ra, lập tức hỏi lại: “Thế nào, nàng hối hận ư?”

“Ta không hối hận, chẳng qua chàng và cha ta đứng ở hai chiến tuyến đối lập… Sau này nếu có một ngày, chàng và cha ta gặp nhau trên chiến trường…” Nàng nói được một nửa thì dừng lại, ngẩng mặt lên nhìn y. Ánh

https://thuviensach.vn

trăng lờ mờ làm tăng thêm vẻ dịu dàng mềm mại trên gương mặt anh tuấn rắn rỏi của y.

Nàng ngơ ngác nhìn y, giọng trong trẻo dứt khoát. “Thôi đi, đến đâu hay đến đó vậy, ta sẽ không nghĩ ngợi nhiều thế làm gì. Hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai thì tính sau. Tuy ông ấy là cha ta nhưng lòng ta lại hướng về chàng. Nếu có ngày đó, ta sẽ không giúp ông ấy, ta hy vọng phu quân của ta có thể giành được thắng lợi.”

Câu này làm Úy Đông Đình vừa mừng vừa lo, ngổn ngang trăm mối. Y nâng cằm nàng lên, nói: “A Phỉ, có câu này của nàng, ta đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Ta hứa với nàng, nếu có ngày phải gặp nhau bằng đao kiếm, ta sẽ không làm hại đến tính mạng của ông ấy.”

Vân Phỉ gật đầu, hỏi: “Bệnh của cha đã đỡ chưa?”

Úy Đông Đình thở dài: “Mấy năm nay cha dốc hết tâm sức để vạch đường tính kế, cơ thể kiệt quệ, cơn bệnh này đến quá bất ngờ và dữ dội, thuốc thang không có hiệu quả gì, e là…”

Vân Phỉ ngẩng đầu lên: “Vậy chàng có tính toán gì không?” Hỏi xong câu này, nàng hơi hối hận. Chuyện này đến việc cơ mật quân sự, chưa chắc Úy Đông Đình đã nói với nàng. Nếu y có chút đề phòng nàng thì chắc tuyệt đối không tiết lộ nửa câu.

Không ngờ y chẳng hề do dự mà nói thẳng cho nàng biết. “Đại quân của Ngô Vương sắp đến Lạc Dương rồi, lúc ấy, hai bên giao chiến, Ngô Vương không có cách nào phòng bị, đó là thời cơ tốt nhất để tập kích Giang Đông.”

Vân Phỉ kinh ngạc hỏi: “Chàng định đoạt lấy Giang Đông sao?”

“Giang Đông giàu có màu mỡ, cha ta đã sớm có ý đóng đô ở Kim Lăng cho nên mấy năm nay vẫn âm thầm trù tính chuyện này. Châu mục

https://thuviensach.vn

của Sơn Đông Thương Vô Kỵ là cậu của ta, ta sẽ nhanh chóng dẫn đại quân đi hợp lại với ông ấy, chặt đứt đường lui của Ngô Vương, đoạt lấy Giang Đông."

Vân Phỉ lập tức hiểu ra. Thảo nào mà Úy Trác có thể bỏ Lạc Dương một cách dễ dàng như vậy, thì ra hắn định nhân lúc Ngô Vương rời khỏi Giang Đông mà ra tay đoạt lấy. Bỏ Lạc Dương khó xơi kia lại cho cha nàng, Lâm Thanh Phong và Ngô Vương cùng hùa vào tranh đoạt. Bên này thì đánh túi bụi, cùng bị thiệt hại, còn bên kia thì ở Giang Đông hưởng lợi.

"Vậy chàng đi rồi thì ta phải làm sao?"

"A Phỉ, đương nhiên ta không muốn rời xa nàng, nhưng lần này ta đi là để dẫn binh đánh trận, đao kiếm không có mắt, dẫn nàng theo ta thật sự không yên tâm. Cho nên ta định để nàng lại Tấn Châu."

Vân Phỉ lưu luyến hỏi: "Ta không thể đi cùng chàng sao?" Rõ ràng biết chiến trường nguy hiểm nhưng nàng vẫn không muốn rời xa y, càng lo cho sự an nguy của y.

"Nàng ở bên cạnh ta thì ta sẽ cứ phải lo lắng cho nàng. Đợi ta đoạt được Giang Đông rồi, sắp xếp xong mọi thứ thì sẽ đón nàng đến Kim Lăng, từ đó sẽ không rời xa nhau nữa, được không?"

Vân Phỉ bĩu môi, không được vui.

Úy Đông Đình thấy nàng lưu luyến không rời như thế thì rất vui, không kìm chế được bèn cúi đầu hôn lên mặt, lên môi nàng. Dịu dàng mà triền miên, thật lâu vẫn không chịu buông ra

Cây hoa quế phía sau tỏa ra hương hoa thơm ngào ngạt. Hai người như đang say, môi răng gắn bó, kề sát vào nhau. Còn chưa tới giờ phút chia ly mà đã lưu luyến bịn rịn.

https://thuviensach.vn

Vầng trăng non nhô lên cao, ánh trăng chiếu rọi khắp ngôi đình giống như là một màn sương trắng mỏng.

Úy Đông Đình khẽ vuốt gương mặt lơi lạnh của nàng, nói: “Trời lạnh rồi, chúng ta về thôi.”

Vân Phỉ vốn đang lo lắng cho mẹ và A Tông, bây giờ lại nghe nói phải chia lìa với y nên lòng càng rối loạn. Nàng ôm lấy eo y, nhõng nhẽo. “Ta không buồn ngủ, ta muốn nghe chàng thổi sáo, ta muốn nghe khúc xuân ba lục ấy.”

“Được, nàng đợi ta đi lấy sáo đã.”

Úy Đông Đình rời khỏi ngôi đình rồi nhanh chóng trở lại ngay, trong tay có thêm một cây sáo. Tiếng sáo du dương lượn lờ khắp nơi, Vân Phỉ dựa vào ngực y, trái tim đang bối rối cũng dần trở nên bình lặng.

***

Sáng hôm sau, Vân Phỉ thức dậy thì Úy Đông Đình đã đi rồi.

Vân Phỉ ăn sáng xong liền nói với Thu Quế. “Ngươi đi chuẩn bị kiệu, ta phải ra ngoài một chuyến.”

“Phu nhân định đi đâu?”

“Lục gia.”

Lúc trước Vân Phỉ giấu giếm thân phận của mình, ở Lục gia suốt một tháng trời nên lòng vẫn luôn thấy áy náy. Lần này được cứu thoát ít nhiều gì cũng nhờ Lục Nguyên, cho nên nàng quyết định đích thân tới nhà tạ ơn.

Tiếu Hùng Phi được Úy Đông Đình sai ở lại biệt viện, bảo vệ sự an toàn của Vân Phỉ. Kiệu được chuẩn bị xong, Tiếu Hùng Phi dẫn sáu người thân tín hộ tống Vân Phỉ đến trước cửa Lục gia.

https://thuviensach.vn

Lục Thịnh là người giàu nhất Sơn Tây, hầu hết những cửa hàng ở Tấn Châu đều là sản nghiệp của ông ta. Hầu như cứ hai tháng là Lục Thịnh lại đến Tấn Châu một chuyến để thị sát nên mười mấy năm trước đã mua một tòa nhà lớn ở phía đông thành.

Có điều Tấn Thành rất gần với kinh thành, lão thái thái lại không muốn rời xa quê hương nên phần lớn thời gian Lục Thịnh đều ở Tấn Thành với mẹ già. Tuy Tấn Châu lớn hơn Tấn Thành nhiều, nhưng nhà ở nơi này lại không xa hoa tráng lệ như nhà ở Tấn Thành.

Vân Phỉ ngừng kiệu tại bên kia đường, đang định bảo Thu Quế tiến tới đưa bái thiếp thì đột nhiên có hai người phụ nữ đi ngang qua, tay cầm giỏ thức ăn, vừa đi vừa nhìn vào cửa lớn của Lục gia, xì xào bàn tán.

“Lục gia làm thông gia với Úy gia thì càng khủng khiếp. Giàu ngang quốc khố cũng không bằng binh cường mã tráng. Lần này họ tìm được chỗ dựa vững chắc rồi!”

“Úy thừa tướng có thêm tiền, Lục gia có thêm quyền, hai nhà đều có lợi, cái này gọi là môn đăng hộ đối.”

Lúc đầu Vân Phỉ không để tâm lắm, nhưng nghe tới đây thì đột nhiên cảm thấy bất thường, vội vàng ngăn hai người đó lại. “Hai vị đại thẩm, cho hỏi hai vị nói thế là có ý gì?”

Người lớn tuổi hơn nhìn nàng từ trên xuống dưới rồi nói: “Cô nương chưa nghe thấy sao? Tiểu thư của Lục gia chuẩn bị gả cho con trai của Úy thừa tướng đó.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Cuộc Chiến Bảo Vệ Hôn Nhân

Vân Phỉ ngơ ngác nhìn cửa lớn của Lục gia, sự nhiệt tình sốt sắng lúc nãy giống như là bị người ta tạt một chậu nước lạnh, dưới chân nàng toát ra khí lạnh.

Ý nghĩ đầu tiên trong tiềm thức của nàng là không tin. Úy Đông Đình tốt với nàng như thế, sao có thể giấu nàng đi cưới Lục Kim?

Nàng quay đầu qua hỏi Tiếu Hùng Phi: “Ngươi có biết chuyện này không?”

Mặt Tiếu Hùng Phi khẽ biến sắc, hắn lắc đầu, nói nhỏ: “Phu nhân, tôi chưa từng nghe qua chuyện này, tướng quân và thừa tướng chưa từng nhắc tới.”

Vân Phỉ nửa tin nửa ngờ lời của hắn. Tiếu Hùng Phi là thân tín của Úy Đông Đình, cho dù hắn có nghe được thì cũng chưa chắc đã nói với nàng.

Những lời của Triệu Sách lại vang lên bên tai nàng: trước nay Úy Trác luôn là người lấy hôn nhân ra làm trò đùa. Triệu Hiểu Phù, nàng, và cả Lục Kim đều là những quân cờ để hắn lợi dụng. Bây giờ nàng đã là một quân cờ vô dụng, còn Lục gia thì giàu ngang quốc khố, Úy Đông Đình cưới được Lục Kim thì sẽ có được sự giúp đỡ rất lớn về mặt tài chính từ Lục gia.

Lục Kim có dung mạo xuất chúng, gia tài bạc triệu, muốn tìm phu quân dạng gì mà không có. Nhưng trong thời loạn, tốt nhất là nên tìm một người có thể bảo vệ gia sản của Lục gia, và hiển nhiên, Úy Đông Đình là sự

https://thuviensach.vn

lựa chọn tốt nhất. Tuổi trẻ đầy hứa hẹn, diện mạo anh tuấn, tay nắm binh quyền.

Những năm qua Lục Thịnh đều tận tâm tận lực với triều đình, mỗi năm đều quyên một số tiền không nhỏ để triều đình dùng làm quân lương. Ngay cả tiểu hoàng đế và thái hậu mà Úy Trác cũng đưa tới Lục gia, điều này cho thấy hắn rất tin tưởng Lục Thịnh.

Gió thu cuốn bay những chiếc lá rụng dưới đất, nàng nhìn cánh cửa lớn màu đỏ của Lục gia, một lúc sau mới có thể bình tĩnh lại được. Nàng không tin Úy Đông Đình sẽ phản bội lời thề đối với nàng, nàng không thể nghe lời bàn tán của hai người xa lạ mà đánh giá chuyện này một cách võ đoán. Đứng đây nghĩ tới nghĩ lui, chi bằng đích thân vào trong kiểm chứng.

Thu Quế và Vãn Phong thấy nàng im lặng đứng đó một lúc thì cứ tưởng nàng sẽ không vào Lục gia, không ngờ Vân Phỉ vẫn bảo Thu Quế tiến tới đưa bái thiếp.

Một lúc sau, Lâu Tam Thuận dẫn hai đầy tớ và hai nha hoàn vội vàng bước ra, cười nghênh đón Vân Phỉ. “Úy phu nhân đến thăm mà không tiếp đón từ xa được. Mời phu nhân đi bên này.”

Vân Phỉ dẫn Thu Quế và Vãn Phong bước lên bậc thềm, Tiếu Hùng Phi và thuộc hạ ở lại căn phòng ngoài cổng để đợi.

Lâu Tam Thuận mang theo hai nha hoàn dẫn đường cho Vân Phỉ, vừa qua khỏi bức tường bình phong thì đã thấy Lục Kim dẫn hai nha hoàn bước tới.

Vân Phỉ thấy nụ cười tươi như hoa của nàng ta thì cũng mỉm cười: “Lục muội muội.” Nàng vốn rất thích Lục Kim, nhưng lúc này nhìn thấy nàng ta, ngoại trừ vui mừng ra thì lòng còn có chút buồn bực. Nàng có thích Lục Kim tới đâu đi nữa thì cũng không thể chịu được việc nàng ta và mình cùng san sẻ một phu quân.

https://thuviensach.vn

Lục Kim mỉm cười, nhún người hành lễ. “Chào Vân tỷ tỷ, không, Úy phu nhân.”

Nàng để ý quan sát vẻ mạt của Lục Kim, cảm thấy hơi kỳ lạ. Sao nàng ta thấy mình mà không hề có vẻ gì là xấu hổ hay bối rối?

Lẽ nào những gì hai người đó nói đều là giả?

Nàng cố kìm nén những nghi hoặc trong lòng, cười nói: “Lục muội muội đừng đa lễ, sức khỏe của lão thái thái vẫn tốt chứ?”

Lục Kim nói: “Sức khỏe của bà nội vẫn rất tốt. Mời tỷ tỷ đi bên này.”

Vân Phỉ càng ngày càng mơ hồ, không thể xác định chuyện này là thật hay giả. Đột nhiên, nàng nghĩ tới việc Úy Đông Đình sắp xếp nàng ở tại biệt viện mà không đón về phủ châu mục. Tuy nói là sợ Úy Trác nhìn thấy nàng thì không vui nhưng phải chăng là vì sợ nàng biết y muốn cưới Lục Kim? Phải chăng y dự tính lén lén lút lút, giấu giếm nàng mà cưới người khác?

Vừa nghĩ đến đây, Vân Phỉ vừa sốt ruột vừa tức giận, ước gì có thể lập tức đi hỏi Úy Đông Đình.

Lục Kim vui vẻ nắm tay nàng, Vân Phỉ miễn cưỡng nở nụ cười, nói chuyện với nàng ta, nhưng lòng thì nóng như lửa đốt.

Đi đến trước nội viện, bà vú đứng trước cửa lập tức vén màn lên, bên trong vang lên giọng của lão thái thái: “Đến rồi sao, mau mời vào.”

Vân Phỉ và Lục Kim bước vào, lão thái thái đã run run bước ra cửa, thấy Vân Phỉ thì định hành lễ.

Vân Phỉ vội vàng nâng lão thái thái dậy, không ngừng nói: “Hôm nay Vân Phỉ đến là để thỉnh tội với người. Dựa vào sự nhân từ của người, Vân

https://thuviensach.vn

Phỉ ở tại Lục gia lâu như vậy mà lại giấu giếm thân phận của mình."

"Những lời phu nhân nói hôm đó, nếu không vì có nỗi khổ bất đắc dĩ thì sẽ không nói như vậy." Nói xong, lão thái thái lập tức sai người dâng trà lên.

Những nghi hoặc trong lòng Vân Phỉ đã đầy đến mức sắp nổ tung, trò chuyện với lão thái thái không lâu thì không nén được mà hỏi: "Lão thái thái, vừa nãy con ở ngoài cửa nghe được vài lời bàn tán, không biết người có nghe nói chưa?"

"Bàn tán chuyện gì?"

Vân Phỉ nhìn nha hoàn bà vú trong phòng, không nói chuyện.

Lão thái thái hiểu ra, lập tức cho những người trong phòng lui ra.

Lúc này Vân Phỉ mới kể cho lão thái thái nghe những lời mình vừa nghe được ở ngoài cổng.

Lão thái thái nghe xong thì mặt biến sắc, lập tức hỏi Lục Kim: "Sao ta chưa từng nghe cha con nhắc tới chuyện này?"

Lục Kim đỏ bừng mặt, vừa thẹn thùng vừa bối rối, nói: "Tỷ tỷ nghe được tin đồn ở đâu vậy, muội chưa từng nghe cha nhắc đến."

Vân Phỉ thấy hai người nói vậy thì lòng lập tức trở nên nhẹ nhõm. "Con cũng lấy làm lạ vì chưa nghe Đông Đình nhắc tới chuyện này, xem ra là có người tung tin đồn nhảm. Xin lão thái thái để tâm đến chuyện này nhiều hơn, Lục muội muội thuần khiết như ngọc, đừng để những lời đồn này làm ảnh hưởng."

Lão thái thái nói: "Phu nhân nói phải lắm, ta sẽ nói lại với cha nó, phải tra xem là ai đang tung tin đồn lung tung."

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ tán gẫu với lão thái thái thêm một lúc nữa rồi đứng dậy cáo từ ra về.

Lục Kim tiễn Vân Phỉ ra về, Vân Phỉ nắm tay nàng ta, nhẹ nhàng nói: "Lục muội muội, ta rất thích muội, hy vọng muội có thể gả cho một lang quân như ý."

"Vân tỷ tỷ." Lục Kim thẹn đến đỏ mặt.

Vân Phỉ chân thành nói. "Nhờ muội nói lại với ca ca của muội một tiếng, cảm ơn huynh ấy đã trượng nghĩa cứu giúp. Sau này nếu có cơ hội, nhất định ta sẽ báo đáp Lục gia."

Lục Kim gật đầu, lòng thầm lấy làm tiếc nuối. Nàng hiểu tâm ý của ca ca mình, từ sau khi biết Vân Phỉ là vị hôn thê của Úy Đông Đình thì hắn luôn sầu não không vui. Nhất là mấy ngày nay càng đi sớm về trễ, lo chuyện làm ăn ở Tấn Châu, còn bận rộn và chăm chỉ hơn cả cha, giống như là muốn dùng sự nghiệp để quên đi tình yêu.

Vân Phỉ rời khỏi Lục gia, về lại biệt viện, những lời hai người lúc nãy nói cứ vang vọng trong lòng. Từ phản ứng của Lục gia cho thấy hình như họ không biết gì, hoặc có thể chỉ một mình Lục Thịnh biết nhưng không nói với lão thái thái. Vậy có khi nào đây là chủ ý của mình Úy Trác không?

Vân Phỉ nhớ tới những lời của Triệu Sách, không khỏi cười khổ. Úy Trác và cha nàng quả là giống nhau, đều bừng bừng dã tâm, lòng dạ khó lường, rất giỏi tính kế, ngay cả con cái của mình mà cũng không tha. Phụ hoàng của Triệu Mân có tiếng là hoang dâm háo sắc, thế mà hắn vẫn nhẫn tâm đưa con gái mình vào cung, kết quả đang tuổi xuân xanh mà đã trở thành thái hậu. Để sớm ổn định thế cục, không tiếc bắt con gái phải mạo hiểm sinh sớm, khiến tiểu hoàng đế sinh thiếu tháng, yếu ớt nên sớm qua đời.

https://thuviensach.vn

Ngay cả con gái và cháu ngoại của mình mà hắn cũng không yêu thương thì nói gì đến đứa con gái của kẻ thù như nàng. Vân Phỉ nghĩ đến chuyện sau này phải sớm chiều hiếu kính hắn, cả người liền nổi da gà.

Úy Đông Đình đi cả một ngày trời không thấy mặt, lòng Vân Phỉ có nghi vấn nên đợi một ngày như một năm, mãi đến canh hai, y mới quay lại.

Úy Đông Đình mở cửa ra, một luồng khí ấm áp liền ùa vào người. Y cởi áo choàng ra, phát hiện Vân Phỉ đang chống cằm, ngồi bên ánh đèn, điều bất ngờ là thấy y thì không nhào tới ngay như thường lệ mà cứ nhìn chằm chằm vào y không chớp mắt, đôi mắt to trong veo và sáng rực, như vui mừng, nhưng cũng giận dữ.

Úy Đông Đình đặt áo choàng xuống, bước tới trước, mỉm cười và ngồi xuống. “Sao lại nhìn ta như thế, đang mỏi mắt mong chờ sao?”

Vân Phỉ mỉm cười, nhìn y, chậm rãi nói: “Đúng vậy, mỏi – mắt – mong – chờ – chàng trở lại.”

Tuy nàng đang cười nhưng trong đôi mắt sáng long lanh kia như có một ngọn rửa rừng rực, Úy Đông Đình hiểu nàng rõ như lòng bàn tay nên lập tức phát hiện đêm nay có vẻ khác thường, hơn nữa còn có mùi thuốc súng.

“Nàng sao vậy?”

Vân Phỉ cũng không vòng vo tam quốc với y nữa mà hỏi ngay: “Có phải chàng định cưới Lục Kim không?”

Mặt Úy Đông Đình lập tức biến sắc: “Nàng nghe ai nói vậy?”

Quả nhiên là có chuyện này. Vẻ mặt của y không những kinh ngạc mà còn hơi bối rối. Vân Phỉ thấy lòng buồn bực không nói nên lời, chỉ hỏi ngắn gọn một câu: “Ta chỉ hỏi có hay không?”

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình chưa từng thấy Vân Phỉ tức giận mà nghiêm túc đến thế, lập tức trả lời: “Cha từng nhắc đến chuyện này nhưng ta đã cự tuyệt.”

Quả nhiên là có chuyện này chứ không phải là tin đồn vô căn cứ. Thế mà y lại không nói tiếng nào, nếu nàng không tình cờ nghe được tin tức này thì có lẽ y sẽ giấu nàng mãi. Nàng cực kỳ khó chịu, cứ nhìn y chằm chằm, lòng không khỏi nghĩ rằng: rốt cuộc thì y còn giấu nàng bao nhiêu chuyện nữa đây?

Ánh mắt của nàng làm Úy Đông Đình hơi khẩn trương, trăm đắng nghìn cay mới chiếm được trái tim nàng, y rất sợ vì chuyện này mà sẽ sinh khúc mắc giữa hai người, khiến quan hệ của họ lại trở nên như lúc trước.

Y vội vàng giải thích: “A Phỉ, nàng nghe ta nói đã. Mặc dù ta đưa nàng đi nhưng trong lòng ta sớm đã nhận định nàng chính là thê tử của Úy Đông Đình này, trừ khi nàng gả cho người khác, nếu không thì ta sẽ không ruồng bỏ nàng trước. Cha nàng chiếm Lạc Dương, phản bội triều đình, ta lại đưa nàng về với cha nàng nên cha ta mới nghĩ rằng việc hôn nhân này đã hủy bỏ. Mấy thuộc hạ thân tín của ông ấy cứ năm lần bảy lượt đề nghị là thông gia với Lục gia, cha muốn ta cưới Lục Kim không chỉ một lần nhưng đều bị ta cự tuyệt. Ta không nói cho nàng biết là bởi vì trong lòng nàng vốn có thành kiến với cha ta, ta không muốn vì chuyện này mà nàng oán hận ông ấy.”

Vân Phỉ tức giận đến nổi đứng bật dậy. “Lúc trước thái hậu tứ hôn, cha chàng vội vội vàng vàng bức ép ta gả cho chàng. Vừa đảo mắt một cai thì ông ấy đã muốn hủy bỏ việc này, làm gì có đạo lý như thế.”

Úy Đông Đình hơi áy náy, dịu dàng nói: “A Phỉ, tuy cha ta có ý cầu thân với Lục gia nhưng ta vẫn luôn không đồng ý. trong lòng ta, chỉ xem một mình nàng là thê tử.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ tức giận: “Không được, ta phải tìm cha chàng để nói cho ra lẽ. Ông ấy khinh người quá đáng mà.”

Tiểu nha đầu này đúng là không sợ trời không sợ đất mà, nói không chừng gặp được cha y nàng sẽ phát hỏa thật. Úy Đông Đình vội vàng ôm nàng lại, dỗ dành: “A Phỉ, ta đã cự tuyệt rồi, nàng yên tâm đi, ta sẽ không cưới Lục Kim.”

“Ta không muốn ở trong biệt viện này nữa, ta phải dọn tới phủ châu mục, ở chung với cha chàng.”

“Nàng muốn dọn về đó?”

Vân Phỉ tức tối nói: “Phải, ta là thê tử chàng cưới hỏi đàng hoàng, ta phải đường đường chính chính xuất hiện trong nhà chàng, phải ở chung một chỗ với chàng, để mọi người đều biết chàng là người đã có thê tử, đừng có mà dòm ngó tới, cho dù là cha chàng cũng không được.”

Úy Đông Đình nghe được những lời giận dữ này, ngược lại còn vui mừng bật cười. Y ước gì nàng quan tâm y, để ý đến y, càng lo lắng càng khẩn trương thì càng tốt, tốt nhất là đặt hết tâm trí vào y.

“Được được được, ta cầu còn không được nữa là. Thế thì ta không cần phải chạy qua chạy lại hai bên nữa, có điều cha đang bệnh nặng, nàng hãy thông cảm cho ông ấy.”

“Chuyện gì cũng có thể tha thứ, riêng chuyện cưới vợ khác cho chàng thì ta tuyệt đối không khoan dung.”

Úy Đông Đình không nhịn được mà bật cười rồi véo má nàng. Dáng vẻ tức giận dữ dằn của tiểu nha đầu đúng là xinh đẹp đáng yêu.

Vân Phỉ trợn to đôi mắt hạnh sáng long lanh, hung dữ nói: “Chàng đã cưới ta thì cả đời cũng đừng hòng mơ tưởng tới người phụ nữ khác. Ta

https://thuviensach.vn

không dễ bắt nạt giống mẹ ta đâu, ta là một cái nĩa bằng sắt, ai khiến ta không vui thì ta sẽ đâm cho người đó thủng mấy lỗ.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Con Gái Xuất Hiện

Úy Đông Đình cười phì một cái: "Được được được, ta biết rồi, ta sẽ cẩn thận hầu hạ vị phu nhân hung dữ hay ghen này."

Tuy có được lời hứa hẹn của Úy Đông Đình nhưng trong lòng Vân Phỉ vẫn có khúc mắc. Úy Đông Đình sắp dẫn binh đánh Giang Đông cho nên quân lương đương nhiên càng nhiều càng tốt. Vì thế, chắc chắn Úy Trác sẽ không hết hy vọng vào chuyện thông gia với Lục gia, sẽ tiếp tục bắt Úy Đông Đình phải đồng ý, nói không chừng sẽ định đoạt chuyện này trước khi Úy Đông Đình đi.

Nàng đang ở trong biệt viện rất tốt, tự do tự tại, không cần sớm chiều hầu hạ hiếu kinh Úy Trác. Nhưng bây giờ xem ra chuyện gì cũng có lợi và hại. Ở biệt viện ung dung tự tại nhưng trong mắt của Úy Trác thì lại phủ định sự tồn tại của nàng, bắt đầu suy xét chuyện cưới người khác cho con trai. Cho nên bất luận thế nào, nàng không thể ở trong cái biệt viện tin tức không linh thông này, nhất định phải biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng.

Nếu đã thành thân với Úy Đông Đình thì nàng phải cố mà duy trì cuộc hôn nhân này, quyết không thể nhu nhược yếu đuối như mẹ mình, nàng phải trông nom những thứ thuộc về mình cho thật kỹ.

Trong bóng tối, Vân Phỉ nắm chặt tay, lòng tràn đầy ý chí chiến đấu.

Sáng hôm sau, Úy Đông Đình luyện công xong trở lại thì ngạc nhiên phát hiện Vân Phỉ đã thu dọn ngăn nắp sạch sẽ, đang ngồi trong phòng chờ y. Y tưởng rằng lúc này nàng đang ngủ say sưa, còn ôm ý định nhân cơ hội

https://thuviensach.vn

này mà hưởng thụ một chút, không ngờ sáng nay tinh thần nàng lại tốt như vậy, vẻ mặt rạng rỡ mà cười với y: “Phu quân, bây giờ ta sẽ cùng về với chàng.”

Úy Đông Đình tưởng rằng tối qua nàng nhất thời tức giận nên mới nói thế, lúc này mới biết nàng rất nghiêm túc. Lòng y thoáng có sự lo lắng. Cha một lòng bức ép y phải cưới Lục Kim, tuy y đã kiên quyết phản đối nhưng cha vẫn chưa từ bỏ ý định. Mấy vị thuộc hạ thân tín càng không ngừng khuyên bảo y, phân tích lợi ích ở trong đó. Lúc này cha mà nhìn thấy Vân Phỉ, e rằng sẽ không hoan nghênh nàng, còn tỏ vẻ căm ghét.

Y vuốt ve hai má nàng, dịu dàng nói: “Lát nữa về bên đó, nếu cha có nói gì khó nghe thì nàng cũng đừng tức giận, thông cảm cho ông ấy.”

Vân Phỉ nghiêm túc nói: “Xuất giá tòng phu, cha của phu quân cũng là cha của ta, dù ông ấy có đối xử không tốt với ta thì ta cũng sẽ không tức giận, sẽ chăm sóc hiếu thảo với ông ấy thật tử tế.”

Úy Đông Đình vui mừng gật đầu: “A Phỉ, nàng đúng là đại nhân đại lượng.”

Vân Phỉ nhìn y, nói: “Ta đại nhân đại lượng là vì yêu ai yêu cả đường đi, cho nên ta sẽ không để bụng những chuyện mà cha chàng đã làm, chỉ cần ta và chàng đồng lòng là được. Chàng phải hứa với ta, sau này có chuyện gì cũng phải nói với ta, không được giấu ta bất cứ chuyện gì.”

Đặc biệt là những chuyện tương tự như làm thông gia với Lục gia. Vân Phỉ tin rằng đây không phải là lần đầu tiên, cũng không phải là lần cuối cùng. Úy Trác và Vân Định Quyền giống nhau, đều là những người coi hôn nhân là một công cụ lợi dụng.

Úy Đông Đình nghiêm nghị nói: “Ta hứa với nàng, sẽ không giấu giếm nàng bất cứ chuyện gì.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nhìn đôi mày thẳng, ánh mắt long lanh của y, im lặng một lúc rồi nghiêm mặt nói: “Ta không muốn giống như mẹ mình, bị cha lừa gạt nửa đời người. Nếu chàng lừa gạt ta, ta nhất định không tha thứ cho chàng.”

Úy Đông Đình vén những sợi tóc hai bên tai nàng ra sau, dịu dàng nói: “Nàng yên tâm, ta sẽ không lừa gạt nàng.”

“Vậy chúng ta xuất phát thôi, đi gặp cha chàng.”

Úy Đông Đình sai Thu Quế và Vãn Phong thu dọn hành lý của Vân Phỉ, sau đó dẫn đám người Tiếu Hùng Phi rời khỏi biệt viện, về lại phủ châu mục.

Úy Đông Đình dẫn Vân Phỉ đi thẳng vào thư phòng của Úy Trác.

Vân Phỉ thấy Úy Trác đang nằm trên một cái giường nệm, trên người đắp một cái chăn thật dày. Lúc này vẫn đang là mùa thu mà trong phòng đã nhóm lửa. Úy Trác gầy đi rất nhiều, trên bàn tay cầm sách hiện lên rất nhiều gân xanh.

Úy Đông Đình gọi một tiếng: “Cha.”

Úy Trác ngước mắt lên, nhìn thấy Vân Phỉ đứng cạnh Úy Đông Đình thì quyển sách trong tay hắn rơi bịch xuống đất.

Vân Phỉ cúi người hành lễ, gọi tiếng cha hết sức tự nhiên, sau đó bước tới nhặt quyển binh thư dưới đất lên, đặt lên trên chiếc bàn trà bên cạnh chiếc giường, nhẹ nhàng nói: “Cha, người cứ yên tâm dưỡng bệnh, xem binh thư quá hao tâm tổn sức?”

Úy Trác ngạc nhiên nhìn nàng: “Sao lại là ngươi?”

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình kể lại chuyện nàng bị Triệu Sách bắt tới Tấn Châu và được mình cứu cho Úy Trác nghe.

Úy Trác nghe xong, vẻ mặt như hiểu rõ, sau đó cười cười: “Con bé này đúng là phúc lớn mạng lớn, mấy lần gặp nguy hiểm đều có thể hóa nguy thành an, có thể thấy nó là một người rất có phúc, sau này có thể mang phúc khí đến cho con.”

Úy Đông Đình vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Thái độ của cha đối với Vân Phỉ đúng là ngoài dự kiến. Tin tức Vân Định Quyền chiếm Lạc Dương, tự xưng hoàng đế truyền tới, Úy Trác hận Vân Định Quyền đến tận xương tủy, tức giận đến nỗi mắng hắn thật to, cho nên Úy Đông Đình mới không dám lập tức dẫn Vân Phỉ tới trước mặt cha mình, tạm thời để Vân Phỉ ở biệt viện vài ngày. Không ngờ y đã nghĩ nhiều quá rồi.

Vân Phỉ cũng hơi bất ngờ, nàng đã chuẩn bị tâm lý để nhìn gương mặt lạnh lùng của Úy Trác, sau đó nghe hắn mắng chửi cha mình vài câu, hoặc có thể bắt Úy Đông Đình đưa nàng đi cho khuất mắt. Ai ngờ hắn lại tỏ thái độ hoan nghênh, hoàn toàn không có vẻ gì là ghét bỏ.

Vân Phỉ vốn không dám hy vọng xa vời là Úy Trác sẽ thân thiện hay hoan nghênh mình, con gái và cháu ngoại của hắn còn bị đối xử thế nữa là, cho nên thái độ của Úy Trác làm cho nàng hết sức hài lòng.

Ra khỏi thư phòng, Úy Đông Đình không giấu được vẻ vui mừng. “Cha cũng rất khách khí với nàng, xem ra là ta nghĩ nhiều quá rồi.”

Vân Phỉ nở nụ cười rạng rỡ:”Ta đáng yêu thế này, ai mà chẳng thích, lý nào cha chàng lại ghét ta.”

Úy Đông Đình không nén được nụ cười, thừa dịp xung quanh không có ai, véo mông nàng một cái: “Nha đầu chảnh chọe.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ mỉm cười, nói: “Sự thật là thế mà. Lão thái thái của Lục gia cực kỳ thích ta kìa.”

“Thế sao.” Úy Đông Đình nói với giọng chua lè. “Thích đến độ muốn nàng làm cháu dâu phải không?”

Vân Phỉ chớp mắt. “Đúng vậy, cha còn muốn chàng sang làm cháu rể của lão thái thái nữa kìa.”

Úy Đông Đình lập tức thức thời, im miệng.

Vân Phỉ đâu dễ gì mà tha cho y, nàng cười tủm tỉm: “Nếu lúc trước ta và chàng chưa đính ước thì nói không chừng ta đã gả cho Lục Nguyên, nếu chàng cưới Lục Kim thì còn phải gọi ta một tiếng đại tẩu nữa là. Chúng ta thật là có duyên, chàng nói đúng không?”

Úy Đông Đình dở khóc dở cười, giơ tay đầu hàng.

Vân Phỉ liền ở lại phủ châu mục, mỗi ngày sớm chiều đều đi thỉnh an Úy Trác. Úy Trác cũng rất thân thiện với nàng, giống như quên mất chuyện nàng là con gái của Vân Định Quyền, còn để nàng quản lý việc trong nhà.

Vân Phỉ và Úy Đông Đình đều rất vui mừng. Hai người vừa tân hôn, tình cảm đang lúc nồng nàn, mỗi tối Úy Đông Đình từ trong quân trở về là trong phòng ngủ lại tràn ngập sự ấm áp và ngọt ngào.

Nhưng bệnh tình của Úy Trác vẫn không chuyển biến tốt. Lúc trước rời khỏi Lạc Dương, mấy vị thái y trong cung cũng được dẫn theo. Vân Phỉ gặp được Lưu ngự y, cảm thấy hết sức thân thiết.

Lúc trước A Tông giả vờ bị bệnh lao, ít nhiều gì cũng nhờ Lưu ngự y giúp đỡ cho, trong lòng nàng vẫn rất biết ơn, cho nên đã tìm cơ hội tặng thêm cho ông ấy ba trăm lượng.

https://thuviensach.vn

Hiện nay Lưu ngự y dẫn người nhà theo Úy Trác đến Tấn Châu nên tình hình cũng rất khó khăn, nay có được số bạc này thì hết sức mừng rỡ, đương nhiên là sẽ kể hết bệnh tình của Úy Trác, không giấu giếm điều gì với Vân Phỉ.

Vân Phỉ vừa nghe có thể Úy Trác không qua được năm nay, nhiều nhất là cầm cự đến mùa xuân thì lòng cảm thấy nặng trĩu.

Tin Ngô Vương phát binh vừa truyền đến, bên này Úy Đông Đình lập tức chẩn bị xuất quân. Hôm đại quân xuất phát, Úy Trác cố gắng gượng, đích thân chủ trì nghi thức tế cờ trước khi xuất chinh.

tiễn Úy Đông Đình đi, Úy Trác về lại phủ châu mục, còn chưa tới phòng ngủ đã ngất xỉu trước cửa viện. Lưu ngụ y vội vàng dẫn mấy vị thái y đưa hắn vào phòng, Úy Thiếu Hoa vội vội vàng vàng mời Vân Phỉ sang.

Nàng sốt ruột đợi ở phòng khách bên ngoài phòng ngủ của Úy Trác, nghe ngóng động tĩnh trong phòng, lòng hơi căng thẳng. Lỡ như Úy Trác đột nhiên từ trần mà Úy Đông Đình không có ở đây thì nàng sẽ trở thành chủ nhân của Tấn Châu. Đột nhiên, nàng cảm thấy trách nhiệm trên đầu nặng nề giáng xuống.

Một lúc sâu sau, Lưu ngự y từ trong phòng bước ra, Vân Phỉ vội vàng bước tới, nhỏ giọng hỏi: “Tình hình của thừa tướng thế nào rồi?”

Lưu ngự y không nói gì, chỉ lặng lẽ lắc đầu.

Lòng Vân Phỉ càng cảm thấy nặng nề. Tuy nàng có thành kiến với Úy Trác nhưng dù sao đó cũng là cha của Úy Đông Đình, trong lòng nàng không hy vọng hắn có điều gì bất trắc, huống chi Úy Đông Đình không ở bên cạnh nàng.

Lưu ngự y nói: “Thừa tướng bảo Úy Thiếu Hoa vào trong.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ quay đầu lại, gật đầu với Úy Thiếu Hoa: “Thừa tướng gọi ngươi vào trong.”

Trong thời gian này, Úy Trác rất thân thiện với Vân Phỉ, còn để nàng quản lý việc trong phủ làm nàng cứ tưởng rằng Úy Trác đã thật lòng chấp nhận nàng, xem nàng như người trong nhà. Nhưng lúc này, nghe thấy hắn vừa tỉnh lại, người đầu tiên gọi vào chính là quản gia của hắn mà không phải là con dâu thì nàng lập tức hiểu ra, ngoài mặt Úy Trác ôn hòa với nàng nhưng trong lòng vĩnh viễn cũng không xem nàng như người nhà, bởi vì nàng là con gái của Vân Định Quyền.

Không lâu sau, Úy Thiếu Hoa liền vội vàng từ trong bước ra, rời khỏi phủ châu mục.

Lưu ngự y nói với Vân Phỉ: “Phu nhân, người về nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì ta sẽ phái người sang mời phu nhân làm chủ.”

Vân Phỉ gật đầu, tạm thời về phòng nghỉ. Có điều trong lòng nàng vẫn cứ bất an, thỉnh thoảng lại chạy qua xem tình hình thế nào. Úy Trác khi thì hôn mê, khi thì tỉnh táo, mấy vị ngư y không dám rời một khắc, lúc nào cũng ở bên ngoài phòng của Úy Trác.

Đến lúc chập tối, Dương thị ở nhà bếp qua xin chỉ thị về chuyện sắp xếp bữa tối. Vân Phỉ nói: “Ngươi đi theo ta đến hỏi Lưu ngự y xem thừa tướng thích hợp dùng thứ gì.”

“Dạ, phu nhân.”

Vân Phỉ dẫn Dương thị đến trước cửa phòng Úy Trác, đúng lúc thấy Úy Thiếu Hoa vội vội vàng vàng trở về, hơn nữa phía sau còn dẫn theo hai người.

Là một cô gái chừng đôi mươi và một bé gái chừng năm sáu tuổi. Vân Phỉ không khỏi hiếu kỳ, cứ nhìn hai người này, lòng lấy làm kỳ lạ, hai

https://thuviensach.vn

người này là ai chứ? Chuyện Úy Trác sai Úy Thiếu Hoa đi làm là mang hai người này tới gặp hắn sao? Nếu thế thì chắc là người thân của hắn?

Có gái kia có dung mạo thanh tú, dáng người cao gầy, nhìn có vẻ đoan trang thùy mị. Bé gái thì thân hình nhỏ nhắn, cũng gầy gò mảnh mai, nhưng gương mặt thì rất dễ thương, làn da vừa trắng vừa hồng, đôi mắt sáng kinh người, nhìn có vẻ hết sức thông minh lanh lợi. Nhìn kỹ lại thì mặt mày giống Úy Đông Đình vài phần.

Tim Vân Phỉ giật nảy lên. Sau khi phu nhân của Úy Trác qua đời, hắn vẫn không cưới người khác, trong phủ không có lấy một vị thị thiếp, gần như là không giải thích nổi. Hay đây là con gái và cháu ngoại của Úy Trác? Hắn thấy cơ thể mình sắp không xong, muốn đón họ qua để dặn dò chuyện hậu sự?

“Phu nhân.” Úy Thiếu Hoa hành lễ với Vân Phỉ rồi quay sang nói với cô gái và đứa trẻ kia: “Đây chính là tướng quân phu nhân.”

Cô gái thanh tú kia nhún người hành lễ. “Uyển Đình tham kiến đại tẩu. Linh Tuệ, mau qua bái kiến mẹ đi.”

Vân Phỉ nghe được chữ ‘mẹ’ thì như có tiếng sấm nổ bên tai, không tự chủ được mà đứng bật dậy. Nàng cả kinh nhìn bé gái kia, khi nào thì nàng trở thành mẹ của người khác vậy, đúng là nói vớ vẩn mà.

Nàng lập tức hỏi Úy Thiếu Hoa: “Quản gia, đây là?”

Úy Thiếu Hoa nói: “Đây là Linh Tuệ tiểu thư con gái của tướng quân.”

Con gái của Úy Đông Đình! Người Vân Phỉ lảo đảo, suýt nữa là ngã xuống, vội vàng hỏi lại: “Là con gái ruột sao?”

Úy Thiếu Hoa cúi đầu trả lời: “Dạ phải, thưa phu nhân!”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nhìn tiểu cô nương với vẻ không dám tin. Quả thật cô bé rất giống Úy Đông Đình.

Tiểu cô nương mở to đổi mắt sáng long lanh, có vẻ không vui mà bĩu môi: “Lẽ nào cha chưa từng nhắc đến ta sao?”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Ám Toán

Vân Phỉ cắn môi, những đợt sóng ngầm trong lòng đang cuồn cuộn trỗi dậy, không biết nên hình dung tâm trạng của mình vào lúc này như thế nào.

Nàng ngắt một cái thật mạnh vào lòng bàn tay. Rất đau. Không phải là mơ, không phải là ảo ảnh, trước mặt là một đứa ‘con gái’ sống sờ sờ, từ trên trời rơi xuống.

Úy Thiếu Hoa nói: “Mộ tiểu thư, mau dẫn tiểu thư vào đi, thừa tướng đã đợi lâu rồi.”

Mộ Uyển Đình lập tức dẫn Úy Linh Tuệ tiến vào phòng Úy Trác, sau đó bên trong vang lên một tiếng gọi trong trẻo nhưng có phần nghẹn ngào: “Ông nội.”

Mặt Vân Phỉ trắng bệch, rồi bỗng nhiên bật cười. Quả nhiên là cháu ruột. Úy Trác không thể tìm một bé gái đến đóng vai cháu nội mình, trong lúc nhất thời thì sao có thể tìm được người giống như thế? Hơn nữa vị Mộ tiểu thư đưa nó tới thoạt nhìn khí chất thanh nhã, tự nhiên phóng khoáng, tuyệt đối không phải là nha hoàn hầu hạ.

Nàng quay đầu qua hỏi úy thiếu hoa: “Vị mộ cô nương kia là ai?”

Úy Thiếu Hoa nói: “Là tiểu thư Mộ Uyển Đình, cháu gái của tướng gia, biểu muội của đại tướng quân.”

Vân Phỉ hỏi với giọng khàn khàn: “Vậy mẹ của Linh Tuệ là ai?”

https://thuviensach.vn

Úy Thiếu Hoa do dự một lát rồi mới nói nhỏ: “Là một nha hoàn bên cạnh đại tướng quân năm đó, lúc sinh Linh Tuệ tiểu thư thì bị băng huyết mà chết. Bởi vì tướng quân chưa có thê tử nên Linh Tuệ tiểu thư vừa được sinh ra là đã đưa tới Mộ gia, do thân mẫu của Mộ tiểu thư chăm sóc. Sau này thân mẫu của Mộ tiểu thư qua đời thì do Mộ tiểu thư chăm sóc đến nay.”

Vân Phỉ cắn môi thật mạnh. Đến lúc này, nỗi trong đau lòng mới ào lên như thủy triều, đau đến nỗi gần như khiến nàng không thể hít thở được. Nàng lập tức nghĩ đến mẹ mình, khi bà nhìn thấy Anh Thừa Cương thì phải chăng trong lòng cũng thế này, giống như là bị đâm cho một nhát vào tim?

Nàng gần như là muốn cười thật to. Thì ra là mình tự cho là thông minh, kết quả là lại bị cha con Úy Trác đùa bỡn trong tay, trở thành một con ngốc không hơn không kém. Úy Đông Đình gạt nàng đúng là quá vất vả mà. Nếu hôm nay Úy Linh Tuệ không đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng thì nàng vẫn còn đang bị lừa gạt, giống như mẹ mình vậy.

Nàng đứng trên hành lang, người hơi run run, lòng tràn đầy lửa giận, thiêu đốt hừng hực làm miệng lưỡi khô khốc, tim thì muốn vỡ tung.

Trong phòng truyền ra tiếng trẻ con trong trẻo, giống những là những mảnh phi tiêu bắn tới khiến nàng thương tích đầy mình.

Nàng quay người định đi.

Đột nhiên, sau lưng có người nói: “Đại tẩu, xin dừng bước.”

Vân Phỉ quay người lại, Mộ Uyển Đình đứng trước cửa phòng mỉm cười với nàng, dung nhan dịu dàng thanh tú có vẻ hơi mệt mỏi uể oải.

“Cậu bảo đại tẩu vào trong.”

Vân Phỉ hít sâu một hơi, nhẹ nhàng bước vào phòng của Úy Trác.

https://thuviensach.vn

Linh Tuệ ngồi bên cạnh giường của Úy Trác, khóc đến nỗi hai mắt đỏ hoe. Thấy Vân Phỉ bước vào, cô bé xấu hổ lau nước mắt, sau đó đứng lên, nhỏ giọng nói: “Linh Tuệ tụng kinh cầu phúc cho ông nội, bệnh của ông nội sẽ nhanh chóng khỏi thôi.”

Úy Trác nở một nụ cười hiếm hoi, đưa bàn tay khô gầy ra, xoa đầu cô bé: “Đi tìm cô cô đi.”

Linh Tuệ đi đến bên cạnh Vân Phỉ, nhìn nàng một cái rồi ra ngoài. Trẻ con không biết giấu giếm cảm xúc, trong ánh mắt tò mò ấy còn mang theo vẻ thù ghét.

Nhìn gương mặt xinh xắn có phần giống Úy Đông Đình, tim Vân Phỉ lại thấy đau. Chuyện này không thể là giả, trẻ con không biết đóng kịch, nó khóc đến nỗi mắt đỏ hoe, đúng là vì quan tâm đến Úy Trác.

Nàng bất giác nghĩ đến những lời thề hẹn mà Úy Đông Đình từng nói. Y nói tuyệt đối sẽ không lừa dối nàng; trong đời này trừ nàng ra thì chưa bao giờ chạm vào người nào khác. Bây giờ nghĩ lại thì đúng là tức cười.

Một đứa con gái sống sờ sờ ra đấy đã vạch trần bộ mặt dối trá của y. Thì ra y cũng giống như cha mình, là một kẻ có tâm địa thâm độc. Còn vận mệnh của nàng lại giống như mẹ mình, điều bất đồng chính là Anh Thừa Cương đến hai mươi năm sau mới xất hiện, còn Linh Tuệ thì lại sớm xuất hiện trước mặt nàng, khiến nàng sớm nhìn rõ bộ mặt thật của Úy Đông Đình.

Úy Trác đưa mắt nhìn qua, đánh giá nàng một lượt. Hôm nay cố chống đỡ để chủ trì nghi thức xuất chinh nên sắc mặt của hắn càng tái nhợt khó coi. Hai hốc mắt sâu hóm, để lộ đôi mắt hổ sắc bén âm trầm.

Vân Phỉ bước tới trước, hành lễ: “Không biết cha có chuyện gì căn dặn?”

https://thuviensach.vn

“Mẹ ruột của Linh Tuệ là một nha hoàn bên cạnh Đông Đình, không danh không phận, sinh ra Linh Tuệ thì mất. Năm đó Đông Đình còn chưa có thê tử, không rảnh chăm sóc nó nên mới đưa đến Mộ gia, do cô cô của Đông Đình nuôi dưỡng. Bây giờ con đã là chủ mẫu của Úy gia, sau này Linh Tuệ sẽ giao cho con, con hãy chăm sóc nó cho tốt.”

Tim Vân Phỉ như có hàng vạn cây kim đang châm vào, đau đến nội tê dại, nàng bất ngờ cười và nói được.

Úy Trác gật đầu: “Con chưa từng chăm sóc trẻ con nên Uyển Đình sẽ ở lại đây giúp con chăm sóc Linh Tuệ.”

Vân Phỉ lại nói tiếng được, lòng thầm thán phục tâm cơ của Úy Trác. Đón Linh Tuệ qua đây, vừa có thể gặp được cháu nội lần cuối, căn dặn chuyện hậu sự, vừa thuận tiện đưa Mộ Uyển Đình qua giám thị nàng. Rõ ràng là hắn chưa bao giờ tiếp nhận nàng là con dâu, sợ nàng nhân lúc hắn bệnh nặng rồi làm gì đó.

Lúc Úy Đông Đình còn ở đây thì hắn giả vờ hiền lành thân thiện với nàng, thật ra trong lòng thì vẫn luôn phòng bị, chẳng qua là không để con trai mình nhận ra. Uổng cho nàng còn tâm nguyện xuất giá tòng phu, muốn hiếu thảo với hắn, muốn làm hắn cảm động. Đúng là nàng đã nghĩ quá đơn giản rồi. Tâm cơ của hai cha con nhà này đúng là thâm sâu đáng sợ.

Tối hôm ấy, Vân Phỉ không ngủ cả đêm, lòng thì rối như tơ vò, đau đến nỗi tê tái. Nàng rất có tự tin, trước giờ chưa bao giờ trao ra tấm chân tình, thà đi tin vào ngân lượng cũng không tin vào đàn ông. Thế nhưng sao vẫn thất bại trong gang tấc, rơi vào kết cục như hôm nay?

Nàng rất hận bản thân mình. Sớn đã biết đàn ông là không đáng tin cậy thế mà vẫn bị tình cảm che mờ lý trí, bị Úy Đông Đình làm rung động. Nàng tin tưởng y như vậy, tin đến nỗi trao cả trái tim mình cho y, coi y là

https://thuviensach.vn

chỗ dựa cả đời này, đáng tiếc vẫn không thể thoát khỏi con đường của mẹ mình, bị đàn ông lừa dối trót lọt, không còn một mảnh giáp.

Xem ta tình yêu chính là thuốc mê khiến cho người ta mất đi lý trí, trở nên đơn thuần và ngốc nghếch.

Nàng gạt những giọt nước mắt lạnh giá trên mặt, tự nhủ với bản thân sau này sẽ không bao giờ tin tưởng y nữa, nếu không sẽ còn thê thảm hơn cả mẹ mình.

Cả đêm trằn trọc không ngủ, sáng hôm sau Vân Phỉ cảm thấy người không được khỏe, không muốn ăn uống gì, lòng thì buồn bực. Những lời tình thâm ý trọng mà Úy Đông Đình nói với nàng vẫn đang quanh quẩn bên tai, không cách nào xua đi được. Nàng phiền não đến độ muốn bổ đầu mình ra, lôi những lời nói ngọt ngào giả dối ấy ra, giẫm cho tan nát dưới chân.

Nàng an ủi bản thân có lẽ ngủ một giấc thì sẽ không nghĩ đến những chuyện này nữa, nhưng nằm trên giừng vẫn không thể không nghĩ ngợi, tất cả hồi ức đều tập trung lại, những ngọt ngào ban đầu trở nên đắng nghét vì sự lừa dối kia.

Nàng đứng dậy định đi tìm Lưu ngự y để ông ta cho mình một ít thuốc, uống vào thì có thể ngủ một giấc ngon lành, nếu không cứ đêm không ngủ được thế này thì sẽ rất dễ sinh bệnh.

Mấy ngày nay, Lưu ngự y và mấy vị ngự y cứ canh giữ ngoài phòng của Úy Trác bất kể ngày đêm.

Đi đến hành lang thì gặp được Lưu ngự y và một vị ngư y khác đang nhỏ tiếng bàn bạc gì đó. Vân Phỉ không gấp, đợi Lưu ngự y nhìn thấy mình thì mới mỉm cười với ông ta.

Lưu ngự y làm như không thấy nàng, ngược lại quay người qua tiếp tục nói với người kia, nhưng bàn tay đang để sau lưng thì lại chỉ về hướng

https://thuviensach.vn

hành lang.

Vân Phỉ cảm thấy kỳ lạ nên dừng bước, nghĩ một lát rồi quay ngược lại. Không lâu sau, quả nhiên nhìn thấy Lưu ngự y vội vội vàng vàng đi tới.

Lưu ngự y nhìn trước nhìn sau, nói thật nhỏ: “Phu nhân tới rất đúng lúc. Tối qua thừa tướng hỏi ta thứ gì cho vào thức ăn mà không mùi không vị, lại có thể khiến người ta từ từ trúng độc mà chết.”

Vân Phỉ chấn kinh, những lời định nói đã bị câu này làm sợ tới nỗi bây mất tăm.

Lưu ngự y nói nhỏ: “Ta không biết thừa tướng muốn nhằm vào ai, nghĩ ngợi cả đêm thì thấy dường như trong phủ này chỉ là mình phu nhân là người ngoài nhưng chỉ mong là ta đã nghĩ quá nhiều. Phu nhân có ân với ta, xin phu nhân hãy cẩn thận mới được.”

“Đa tạ Lưu ngự y.”

Lưu ngự y không dám ở lâu, nói xong thì lập tức quay người đi.

Gió mùa thu cuốn bay đám là rụng trên mặt đất, cảnh vật vắng vẻ tiu đìu.

Vân Phỉ khó mà hình dung được sự chấn kinh và phẫn nộ trong lòng mình lúc này. Lưu ngự y nói không sai, trong phủ này chỉ có mình nàng là người ngoài.

Người mà Úy Trác muốn trừ bỏ chỉ có mình nàng, chỉ cần trừ bỏ nàng thì mới có thể khiến Úy Đông Đình hết hy vọng, cưới Lục Kim. Bây giờ hắn không còn nhiều thời gian, nàng lại là con gái của Vân Định Quyền, hắn lo nàng thừa lúc hắn chết thì sẽ nội ứng ngoại hợp với Vân Định Quyền, dẫn sói vào nhà, cho nên phải diệt trừ nàng trước khi chết để phòng hậu hoạn.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn lại không muốn khiến con trai hận mình cho nên mới chọn cách dùng độc, khiến nàng cứ chết đi trong âm thầm.

Giờ phút này nghĩ lại, có lẽ từ lúc nàng chuyển từ biệt viện tới gặp Úy Trác thì hắn đã có ý giết nàng, chẳng qua vì có Úy Đông Đình nên mới cố ý làm như rất tốt với nàng, khiến cho nàng và Úy Đông Đình không đề phòng.

Úy Đông Đình từng là lý do duy nhất khiến nàng ở lại chỗ này. Nhưng bây giờ, cuối cùng nàng cũng hạ quyết tâm rời khỏi đây.

Nàng xoay người đi về phòng. Thu Quế thấy sắc mặt của nàng không tốt thì hỏi: “Có phải phu nhân không được khỏe hay không? Có cần gọi Lưu ngự y đến khám không?”

Vân Phỉ nói: “Không cần đâu. Ngươi đi chuẩn bị xe, ta muốn dẫn Linh Tuệ và Mộ tiểu thư cùng ra ngoài, mua cho họ ít quần áo ấm. Thời tiết ngày càng lạnh, phải chuẩn bị trước mới được, để lúc đó khỏi phải cập rập.”

“Dạ, phu nhân.”

Vân Phỉ lại nói với Vãn Phong: “Ngươi đi mời Mộ tiểu thư và Linh Tuệ tới đây.”

Không lâu sau, Mộ Uyển Đình dẫn Linh Tuệ tới.

Mộ Uyển Đình cười nói: “Linh Tuệ, mau qua bái kiến mẹ đi.”

Linh Tuệ không muốn, cứ nhăn nhắn nhó nhó gọi một tiếng mẹ.

Vân Phỉ nghe được tiếng xưng hô này, tim lại như bị ai cắt. Trơ mắt nhìn ánh sáng sắc lạnh của thanh đao lóe lên nhưng lại không thể rút ra được.

https://thuviensach.vn

Nàng nói với Mộ Uyển Đình: “Biểu muội, các muội đến quá gấp gáp nên chưa chuẩn bị quần áo ấm. Khí trời đã thay đổi, giờ mà bảo thợ may từ từ làm thì e là không còn kịp. Trong thành có Cẩm Vân Phường của Lục gia bán rất nhiều quần áo trang phục, chất liệu và kiểu dáng rất đa dạng, đều thuộc hàng thượng hạng. Chúng ta cùng đi xem đi, chuẩn bị cho Linh Tuệ một ít.”

Mộ Uyển Đình cười nói “Vẫn là đại tẩu nghĩ chu đáo, Linh Tuệ còn không mau cảm ơn mẹ.”

Trẻ con vừa nghe thấy được mua quần áo mới thì lập tức lộ ra vẻ vui mừng nên nhìn bà mẹ trẻ tuổi này cũng thuận mắt hơn.

Vân Phỉ dẫn Linh Tuệ và Mộ Uyển Đình đi thẳng đến Cẩm Vân Phường của Lục gia.

Quả là trùng hợp, Vân Phỉ vừa xuống xe ngựa thì liền gặp được Lục Nguyên.

Bất ngờ gặp được Vân Phỉ, lòng Lục Nguyên trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cứ ngẩn ngơ nhìn nàng y hệt một tên ngốc.

Vân Phỉ cũng vậy, trong lòng dâng lên một cảm giác đau đớn khó mà nói thành lời. Nếu nàng không gả cho Úy Đông Đình thì có lẽ đã gả cho Lục Nguyên.

Ít nhất thì Lục lão thái thái rất thích nàng, Lục Thịnh cảm kích nàng, người của Lục gia sẽ không đẩy nàng vào chỗ chết.

Nhưng, trên đời này không có hai chữ nếu như…

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Chạy Trốn

Linh Tuệ còn nhỏ nhưng rất ranh ma, thấy Lục Nguyên nhìn bà mẹ trẻ tuổi xinh đẹp của mình không chớp, mà Vân Phỉ cũng có vẻ bùi ngùi xúc động như gặp được cố nhân thì lập tức khịt mũi, hừ một cái thật to.

Vân Phỉ thu hồi cảm xúc không hợp lễ nghi kia, khẽ mỉm cười với Lục Nguyên: “Lục công tử, lần trước ta tới nhà thăm hỏi là muốn gặp mặt để cảm tạ ơn cứu mạng của huynh nhưng đúng lúc huynh lại không có ở trong phủ. Hôm nay vừa khéo gặp được, cho Vân Phỉ được cảm ơn tại đây.” Nói xong, Vân Phỉ trang trọng hành lễ.

Lục Nguyên vội nói: “Phu nhân đa lễ rồi, Lục mỗ cũng từng được phu nhân cứu giúp mà.”

Vân Phỉ cười với hắn: “Nói vậy thì đó là cứu giúp lẫn nhau.”

Lục Nguyên nhìn nụ cười của nàng, cảm thấy vừa ngọt ngào vừa chua xót, vừa vui vừa buồn. Hắn thầm thở dài một hơi, cho dù có thích nàng thì cuối cùng vẫn không duyên không phận. Nàng chải mái tóc của người đã có phu quân, dung nhan càng thêm kiều diễm, quyến rũ hơn. Nhưng ánh mắt nàng lại không còn vẻ trong sáng hoạt bát như hôm nào, vẻ rạng rỡ lấp lánh động lòng người ấy dường như đã trở nên ảm đạm hơn.

Vân Phỉ mỉm cười chỉ vào Mộ Uyển Đình và Linh Tuệ ở phía sau: “Đây là Uyển Đình tiểu thư, biểu muội của Úy tướng quân. Đây là Linh Tuệ, con gái ta.”

https://thuviensach.vn

Lục Nguyên vừa nghe đến hai chữ ‘con gái’ thì giật cả mình, ngẩn ngơ nhìn Linh Tuệ.

Năm nay Vân Phỉ mới mười sáu tuổi, tuyệt đối không thể có con gái lớn như thế, rõ ràng đây là con gái của Úy Đông Đình. Trong nhất thời, lòng hắn càng cảm thấy đau buồn. Nhưng nhìn lại Vân Phỉ thì thấy nàng không hề có vẻ đau khổ hay xấu hổ mà còn nhìn Linh Tuệ và cười thật tươi, dịu dàng nói: “Ta đến mua ít đồ cho Linh Tuệ. Con gái ta xinh xắn đáng yêu là thế, nhất định phải ăn mặc cho thật đẹp mới được, đúng không Linh Tuệ?”

Không ai là không thích nghe người khác khen ngợi, Linh Tuệ xấu hổ giấu mặt ra sau Mộ Uyển Đình, chỉ lộ ra đôi mắt to tròn, trong ấy không vó vẻ gì là thân thiết với Vân Phỉ.

Thấy Vân Phỉ phải chịu ấm ức như vậy, phải đi lấy lòng đứa con gái này thì Lục Nguyên thầm thở dài trong bụng, quay người đi gọi một phụ nữ trung niên tới, căn dặn: “Hứa nương tử, mấy vị này là khách quý từ phủ thừa tướng, phải tiếp đãi thật tốt. Tiền quần áo hôm nay cứ ghi lại để ta trả.”

Vân Phỉ mỉm cười: “Lục công tử, huynh đang tính sau này không cho ta tới Cẩm Vân Phường nữa sao?”

Lục Nguyên đỏ mặt, vội nói: “Không, không phải.”

“Nếu huynh không lấy tiền thì sao ta cứ mặt dày mà tới được.” Nói xong, nàng lấy một tờ ngân phiếu ra, đưa cho Lục Nguyên, nói đùa với hắn: “Lục công tử, ta chỉ có bao nhiêu đây thôi, nếu không đủ thì huynh chịu thiệt một chút vậy.”

Lục Nguyên cúi đầu nhìn tấm ngân phiếu trong tay, bỗng giật mình, lập tức ngẩng đầu nhìn Vân Phỉ.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nhìn hắn với một ánh mắt kỳ quái, sau đó quay người sang nói với Mộ Uyển Đình: “Uyển đình, ta chưa từng mua quần áo cho trẻ con, cũng không biết Linh Tuệ thích những gì, làm phiền muội dẫn Linh Tuệ đi chọn quần áo. Linh Tuệ thích gì thì cứ mua cho nó, coi như là quà gặp mặt của ta cho con bé.”

Hứa nương tử vội vàng nhiệt tình dẫn Mộ Uyển Đình và Linh Tuệ vào Cẩm Vân Phường.

Linh Tuệ quay đầu lại nhìn Vân Phỉ và Lục Nguyên đứng đó, đang nói tạm biệt nhau. Con bé nói với Mộ Uyển Đình bằng giọng không vui: “Rốt cuộc là bà ta đến để mua quần áo cho con hay là đến gặp người đàn ông kia. Lát nữa về con phải mách với ông nội và cha.”

Mộ Uyển Đình vội vàng nói: “Tiểu nha đầu ranh ma, mẹ con gặp được người quen nên nói vài câu mà thôi, khua môi múa mép gây chuyện thị phi không phải là cách làm của tiểu thư khuê các,

Linh Tuệ bất mãn hừ một tiếng: “Con không thích bà ta, con muốn cô cô làm mẹ của con.”

Mộ Uyển Đình lập tức đỏ mặt, trách mắng: “Linh Tuệ còn nói bậy nói bạ nữa là cô cô sẽ về Mộ gia, không để ý đến con nữa đó.”

Linh Tuệ lè lưỡi, vội vàng ôm lấy cánh tay nàng ta lắc qua lắc lại, làm nũng: “Cô cô dễ thương, con không nói nữa, cô cô đừng rời xa con.”

Mộ Uyển Đình thở dài một hơi bất đắc dĩ, gương mặt đỏ bừng mới dần dần trở nên bình thường.

Hứa nương tử mang hết những trang phục tốt nhất của Cẩm Vân Phường ra, Mộ Uyển Đình và Linh Tuệ nhìn thấy đều hoa cả mắt, đặc biệt là Linh Tuệ. Cô bé chưa từng thấy nhiều quần áo đẹp như vậy nên gần như là đều đòi mua hết.

https://thuviensach.vn

Mộ Uyển Đình nói: “Linh Tuệ, sang năm con lại cao thêm một khúc nữa, mua nhiều như vậy cũng mặc không hết, đợi sang năm mua nữa được không?”

Linh Tuệ đảo đảo con mắt, cười hì hì: “Dù sao thì bà ta cũng có rất nhiều tiền. Nghe nói bà ta là một kẻ tham tiền, yêu tiền còn hơn mạng, cha con cho bà ta rất nhiều ngân lượng thì bà ta mới chịu gả cho cha con. Con ghét nhất là loại người như vậy nên phải tiêu sạch tiền của bà ta, khiến bà ta đau lòng gần chết mới được.”

Vân Phỉ tạm biệt Lục Nguyên nên vào sau một chút, lúc này vừa dẫn Thu Quế vào thì nghe được những lời như vậy, tim nàng như bị người ta đâm một nhát, máu tươi như muốn từ trong tim hộc ra khỏi miệng.

Nàng dừng bước, đưa tay che ngực, thở dốc mấy cái rồi quay người lại nói với Thu Quế sau lưng mình: “Thu Quế, ngươi vào trong cầm quần áo giúp Mộ tiểu thư, đầu ta hơi choáng váng, ta vào trong xe ngựa đợi các ngươi.”

Thu Quế cũng nghe được những lời của Linh Tuệ, biết chắc rằng lúc này Vân Phỉ rất đau lòng nên hoàn toàn không nghi ngờ gì, chỉ dạ một tiếng rồi vén màn bước vào trong.

Cuối cùng Mộ Uyển Đình khuyên được Linh Tuệ chỉ mua sáu bộ quần áo ấm, bản thân nàng ta cũng mua bốn bộ. Thu Quế và Hứa nương tử ôm quần áo đã chọn xong ra ngoài cho họ.

Mộ Uyển Đình thấy Vân Phỉ không đợi ở phòng chờ bên ngoài thì hỏi Thu Quế: “Phu nhân đâu?”

Thu Quế nói: “Phu nhân đang đợi trong xe ngựa.”

Mộ Uyển Đình và Linh Tuệ ra khỏi cửa thì thấy xe ngựa đang đợi trước cửa, Tiếu Hùng Phi và Úy Thiếu Hoa đang dẫn thị vệ canh giữ hai

https://thuviensach.vn

bên xe ngựa.

Vãn Phong thấy hai người đi ra thì liền vén rèm xe ngựa, mời Mộ Uyển Đình và Linh Tuệ lên xe.

Mộ Uyển Đình thấy trong xe không có ai thì không khỏi ngẩn ra, lập tức hỏi: “Phu nhân đâu?”

Vãn Phong chớp mắt, nghi hoặc hỏi: “Chẳng phải phu nhân vào trong cùng tiểu thư sao?”

Mộ Uyển Đình cả kinh, vội vàng nói: “Mau vào trong xem xem phu nhân có còn trong Cẩm Vân Phường không?”

Vãn Phong, Thu Quế cùng đám người Úy Thiếu Hoa và Tiếu Hùng Phi lập tức xông vào Cẩm Vân Phường, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng Vân Phỉ đâu cả. Hứa nương tử càng chẳng hiểu ra làm sao, dẫn Thu Quế đi xem một lượt, ngay cả nhà xí cũng không chừa.

Vân Phỉ giống như là bỗng dưng biến mất vậy.

Mộ Uyển Đình vội vàng nói: “Mau về bẩm báo với tướng gia.”

Cả đám người vội vội vàng vàng về lại phủ châu mục.

Mộ Uyển Đình và Úy Thiếu Hoa đi thẳng vào phòng Úy Trác.

Úy Trác đang uống thuốc, thấy sắc mặt của Mộ Uyển Đình khác thường thì hỏi: “Chuyện gì mà hoảng hốt như thế?”

“Không thấy phu nhân đâu nữa.”

Úy Trác giật mình, lập tức trách mắng: “Chẳng phải bảo con phải trông chừng ả sao?”

https://thuviensach.vn

“Cậu bớt giận, là Uyển Đình vô dụng. Lúc nãy ả dẫn Linh Tuệ đến Cẩm Vân Phường mua quần áo cho Linh Tuệ, con nhất thời sơ suất, không biết thế nào mà ả liền biến mất không thấy tăm hơi.”

“Không hổ là con gái của Vân Định Quyền.” Úy Trác hung tợn nói: “Phái người ra ngoài thành đuổi theo, không cần mang về, sau khi giết thì chôn ngay đi. Chuyện này giao cho Úy Thiếu Hoa đi làm, tay chân phải nhanh nhẹn một chút, đừng để Đông Đình nghe được tin tức gì.”

Mộ Uyển Đình dạ nhỏ một tiếng, Úy Thiếu Hoa lập tức dẫn người ra khỏi phủ.

***

Lúc này, xe ngựa của Lục Nguyên đã ra khỏi thành.

Ra khỏi thành an toàn, cuối cùng Vân Phỉ cũng thở phào một hơi, quỳ trong xe ngựa hành lễ với Lục Nguyên: “Ơn cứu mạng của Lục công tử, cả đời này Vân Phỉ cũng sẽ không quên. Đại ân đại đức này không biết nói sao cho hết, ngày sau Vân Phỉ xin kết cỏ ngậm vành báo đáp.”

Trái tim thấp thỏm bất an của Lục Nguyên trên suốt đọc đường cũng trở nên nhẹ nhõm. Hắn nhìn tờ ngân phiếu có viết chữ trên tay mình, không khỏi thấy sợ hãi “Nếu hôm nay nàng không gặp được ta thì phải làm sao đây?”

“Ta nghe Lục Kim muội muội nói hàng ngày cứ tới giờ này là huynh lại đến Cẩm Vân Phường, cho nên ta mới cố ý đến vào thời gian này.”

Lục Nguyên thở dài. “Không ngờ Úy thừa tướng lại đối xử với nàng như thế. Bây giờ nàng dự tính sao đây? Đi tìm Úy tướng quân sao?”

Vân Phỉ cười ảm đạm. “Ta phải về Lạc Dương, ta sẽ không bao giờ đi tìm hắn, mãi mãi cũng không.”

https://thuviensach.vn

Lục Nguyên nghe được câu này, không khỏi ngẩn ra. Nhìn lại thần sắc của Vân Phỉ, dường như là có rất nhiều nỗi đau thương dâng lên trong mắt nàng.

Hắn không tiện hỏi, chỉ nói với vẻ lo lắng: "Từ đây đến Lạc Dương phải mất mấy ngày, nếu không nàng đợi ở gần đây trước, chờ ta sắp xếp thêm nhiều người thì quay lại hộ tống nàng."

"Chắc chắn Úy Trác đang phái người tìm tung tích của ta, e rằng sẽ nhanh chóng có người đuổi theo, ta phải lập tức đi ngay."

Xe ngựa dừng lại tại một trạm dừng chân, Vân Phỉ và Lục Nguyên xuống xe ngựa.

Lục Nguyên nói với Lâu Tứ An: "An nguy của Vân tiểu thư đều phải trông cậy vào ngươi, trên đường ngươi phải cẩn thận đấy."

"Công tử yên tâm, tôi nhất định hộ tống Vân tiểu thư đến Lạc Dương an toàn."

Thời gian cấp bách, Vân Phỉ leo lên ngựa, chắp tay cười với Lục Nguyên: "Đa tạ Lục công tử nhiều lần tương trợ, chúng ta sau này còn gặp lại." Nói xong, nàng quất mạnh một roi, thúc ngựa mà chạy.

Lục Nguyên đứng trong đình, đưa mắt nhìn theo bóng dáng ấy cứ xa dần xa dần rồi biến mất trong làn gió hiu hắt, lòng hắn bỗng cảm thấy buồn bã mất mát.

Vào cuối thu, xung quanh hoang vắng tiêu điều. Lòng của Vân Phỉ cũng khô cằn không kém gì nơi hoang vu bát ngát này. Nếu không có Linh Tuệ, cho dù Úy Trác có muốn giết nàng thì nàng cũng không đau lòng đến vậy. Nàng sẽ rời khỏi Tấn Châu, đi tìm Úy Đông Đình, cho dù trong quân có gian khổ hơn nữa thì nàng cũng thấy ngọt ngào. Nhưng lúc này, nàng đã thất vọng hoàn toàn về Úy Đông Đình.

https://thuviensach.vn

Nàng đã từng nói với y, trong đời này nàng ghét nhất là người ta lừa dối nàng, thế mà nàng lại bị y lừa dối hết lần này đến lần khác. Úy Trác chưa từng coi nàng là con dâu. Nàng ở lại chỉ vì Úy Đông Đình, nhưng bây giờ lý do duy nhất khiến nàng ở lại cũng đã không tồn tại nữa.

Nước mắt cố nén đã lâu giờ cũng phải trào ra. Nhưng cũng chỉ rơi xuống hai giọt thì nàng đang đưa tay lau mất, sau đó ngẩng cao đầu, cố ngăn dòng nước mắt sắp trào lên kia lại.

Đồ vô dụng, khóc cái gì mà khóc. Bị y lừa dối thì cứ coi như là bị chó cắn một cái. Ngã một lần thì khôn ra một chút, con đường sau này còn rất dài, nàng còn rất trẻ.

Nàng lau nước mắt trên mặt, tự nhủ với bản thân rằng: không sao, đàn ông không đáng tin cậy, nàng hoàn toàn có thể dựa vào chính bản thân mình. Mất đi phu quân thì có làm sao, nàng còn có mẹ và đệ đệ, đó mới là những người thân cùng chung huyết thống với nàng, nàng phải dũng cảm kiên cường vì họ, giành lại tất cả những thứ phải thuộc về bọn họ.

***

Lâu Tứ An và Vân Phỉ ra roi thúc ngựa đi thẳng về hướng Lạc Dương. Ánh hoàng hôn nhanh chóng bao phủ, cảnh vật nơi hoang vu cũng mờ mờ ảo ảo rồi dần trở nên mơ hồ không rõ nữa. Vân Phỉ biết Úy Trác hay tin mình mất tích thì nhất định sẽ phái người đuổi theo ra khỏi thành tìm nàng cho nên dù sắc trời đã tối thì nàng cũng không dám dừng lại, cứ ra sức mà chạy như điên.

Vân Phỉ tính toán thời gian, sau khi Mộ Uyển Đình phát hiện mình mất tích thì sẽ không dám tự làm chủ mà phải về bẩm báo với Úy Trác trước. Khi Úy Trác hay được tin tức này, phái người đuổi theo thì đã mất một khoảng thời gian, cho nên người của Úy Trác sẽ không đuổi kịp nàng

https://thuviensach.vn

ngay được. Chỉ cần qua khỏi đêm nay, rời khỏi địa giới Tấn Châu thì có thể được an toàn.

Bóng đêm ngày càng dày đặc thì thành Tấn Châu cũng ngày càng xa, nàng cảm thấy cơ hội thoát khỏi nguy hiểm đã ngày càng gần. Lâu Tứ An nói: “Úy phu nhân, có lẽ bọn họ sẽ không đuổi theo kịp.”

Vân Phỉ nói: “Ngươi vẫn cứ gọi ta là Vân tiểu thư thì hơn.” Trước kia khi nghe được ba chữ Úy phu nhân thì nàng cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng bây giờ Úy Trác muốn đẩy nàng vào chỗ chết, Úy Đông Đình liên tiếp lừa gạt nàng mà nàng vẫn bị gọi là Úy phu nhân thì đúng là châm chọc đến loét tim.

Hai người còn chưa kịp thả lỏng thì Vân Phỉ đã nghe từ xa xa truyền đến những âm thành loáng thoáng, giống như là tiếng vó ngựa, giống như là tiếng mưa rơi. Lúc này màn đêm mờ mịt, nàng quay đầu lại nhìn thì cũng toàn một mảng tối đen, không thấy được gì cả. Nhưng bốn phía tĩnh mịch, âm thành ấy càng ngày càng rõ ràng.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Là Địch Hay Bạn

Lâu Tứ An đã từng vào nam ra bắc nên rất có kinh nghiệm, lập tức nói: “Vân tiểu thư, phía sau có người đuổi theo, không biết có phải là người của Úy thừa tướng hay không.”

Tim Vân Phỉ run lên một cái, nàng vội vã quất thật mạnh vào mông ngựa.

Tiếng vó ngựa phía sau càng ngày càng rõ rệt, hơn nữa nghe có vẻ như có rất nhiều người. Tiếng vó ấy rào rạt như mưa xối, càng ngày càng to, chứng tỏ những người đó càng ngày càng tới gần.

Những người đuổi theo đúng là đám người Úy Thiếu Hoa, hắn dẫn theo toàn là những binh sĩ trong quân, cưỡi đều là chiến mã nên tuy xuất phát sau một lát rất lâu nhưng rốt cuộc vẫn đuổi kịp tới đây.

Tiếng vó ngựa ngày càng áp sát, giống như tiếng trống giục ngoài chiến trường, khiến người ta kinh hồn bạt vía, lông tơ trên người phải dựng ngược.

Bàn tay nắm chặt dây cương của Vân Phỉ đã lạnh đến nỗi không còn độ ấm. Nếu bị người của Úy Trác đuổi kịp thì lần này nàng nhất định phải chết.

Lần này nàng đã có thể xác định chắc chắn rằng người mà Úy Trác muốn giết là mình, cho nên nếu họ đuổi kịp nàng thì sẽ giết nàng không chút do dự, thậm chí không cho nàng có cơ hội mở miệng.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến chuyện phải chết thảm dưới tay của Úy Trác, nàng vừa tuyệt vọng vừa không cam tâm. Nếu không động lòng với Úy Đông Đình thì sao nàng lại phải rơi vào kết cục như hôm nay.

Trước kia, vào những lúc rơi vào tuyệt vọng, nàng luôn mong ngóng Úy Đông Đình xuất hiện, cứu nàng ra khỏi nước sôi lửa bỏng. Nhưng bây giờ nàng sẽ không bao giờ hy vọng y từ trên trời giáng xuống nữa.

Lâu Tứ An nghe tiếng vó ngựa phía xa xa, biết những người đuổi theo không dưới hai mươi người. Trong tình thế cấp bách, hắn nắm thanh kiếm trong tay, lập tức nói với Vân Phỉ: “Mau xuống ngựa trốn vào rừng núi ở hai bên đường.”

Vân Phỉ cũng cảm thấy đây là cách duy nhất. Chỉ dựa vào một mình Lâu Tứ An thì không thể chống chọi được nhiều truy binh như thế, nếu bị đuổi kịp thì sẽ không chỗ chôn thây. Nếu lúc này bỏ ngựa mà chạy, nhờ bóng đêm che giấu thì còn có cơ hội sống sót.

Nàng lập tức dứt khoát ghìm cương lại, nhảy xuống ngựa, chạy nhanh vào khu rừng tùng bên đường.

Lâu Tứ An cũng nhảy xuống ngựa, rút thanh kiếm ngang hông ra, đâm mạnh vào mông ngựa.

Hai con ngựa bị đau nên hí vang một tiếng rồi vọt vào bóng đêm, trong tích tắc đã biến mất không thấy tăm hơi.

Bóng đêm đen kịt, Vân Phỉ và Lâu Tứ An dốc sức chạy lên sườn núi bên đường. Trên sườn núi mọc đầy cây cối, nhưng vào cuối thu, lá rụng xác xơ, chỉ còn lại những cành cây khẳng khiu.

Trong bóng tối, Vân Phỉ không thể nhìn thấy đường, chỉ liều mạng chạy lên sườn núi.

https://thuviensach.vn

Không lâu sau, một loạt tiếng vó ngựa như mưa rào kéo qua đường cái dưới núi rồi biến mất trong màn đêm mờ mịt. Vân Phỉ toát mồ hôi lạnh, may mà nhờ có bóng đêm che lấp nên Úy Thiếu Hoa không nhìn thấy bọn họ, chỉ nhìn chằm chằm vào hai bóng đen phía trước, đuổi thẳng về hướng nam.

Lâu Tứ An thấy truy binh đã đi qua thì nói nhỏ: "Vân tiểu thư đừng sợ, chúng ta tìm một nông gia nào đó nghỉ chân trước, ngày mai mua ngựa rồi đi tiếp."

Vân Phỉ hở hồng hộc, gật đầu: "Được, trên người ta có ngân lượng."

Hai người ra sức chạy lên sườn núi, không dám nghỉ ngơi một phút nào. Lâu Tứ An có sức khỏe dẻo dai, nhưng Vân Phỉ thì chưa từng đi đường ban đêm nên dọc đường cứ loạng choạng lảo đảo, mấy lần bị vấp ngã, Lâu Tứ An lại không tiện đỡ nàng nên dùng kiếm chặt một nhánh cây cho nàng làm gậy chống.

Gió đêm vào cuối thu lạnh đến buốt xương, những chiếc lá còn sót lại trên cây bị gió thổi xào xạc, dưới ánh trăng, những cái bóng đen chập chờn như ma quỷ.

Vân Phỉ dốc hết sức chạy về phía trước. Trong màn đêm yên tĩnh, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng chó sủa, càng khiến người ta thấy kinh hồn. Bóng đêm hệt như một con mãnh thú đang ẩn nấp, nàng chưa từng liều mạng chạy trong màn đêm ở nơi hoang vu sơn dã thế này nên mệt đến nỗi thở hồng hộc, trán đẫm mồ hôi. Gió đêm thổi qua, hơi lạnh trên trán ngấm vào tận tim.

Nỗi bi thương trong lòng là không sao tả xiết, nhưng cho dù đến bước đường cùng thì nàng cũng sẽ không tuyệt vọng, sự kiên cường bất khuất đang cho nàng sức mạnh để dũng cảm tiến về phía trước, trước giờ nàng chưa biết đến hai chữ yếu đuối.

https://thuviensach.vn

Lâu Tứ An cứ tưởng là sẽ tìm được một nông gia để tá túc, đáng tiếc vùng này hoang vu nên không có lấy một nóc nhà. Sau khi đi được hai canh giờ, Vân Phỉ vừa mệt vừa lạnh, nàng dừng lại bên một gốc cây, thở hổn hển. “Ta không đi nổi nữa rồi.”

Lâu Tứ An dừng lại, gom cành cây nhóm lửa.

“Vân tiểu thư, cô qua đây sưởi lửa cho ấm chút đi.”

Vân Phỉ ngồi bên đống lửa, mệt mỏi đến kiệt sức, thật muốn nằm xuống ngủ một giấc và sáng mai thức dậy thì đã tới Lạc Dương. Thế nhưng nàng không thể ngủ được.

Những ngôi sao trên đầu nhấp nháy, phát ra ánh sáng mờ mờ lành lạnh, nàng dựa vào thân cây, ôm đầu gối, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đang nhảy múa. Răng nàng va vào nhau cầm cập, người không tự chủ được mà cứ run lên lẩy bẩy.

Lâu Tứ An nhìn Vân Phỉ qua ánh lửa, người thì lạnh đến phát run, mặt tái nhợt, đầu tóc rối tung, váy bị bụi cây cào rách tơi tả thì không khỏi sinh ra cảm giác thương hại.

Nàng là một cô nương xinh đẹp dịu dàng, là đại tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, chưa từng trải qua cực khổ , chưa từng phải chịu cảnh chật vật nhếch nhác như thế.

Dưới ánh lửa bập bùng, đôi mắt trong veo của Vân Phỉ càng phản chiếu ánh sáng lấp lánh, toát ra sự chói mắt. Chỉ với đôi mắt này, sự chật vật nhếch nhác trên người nàng liền bị xua tan hết.

Lâu Tứ An nhỏ tiếng an ủi: “Vân tiểu thư, không có khó khăn nào là không vượt qua được, đợi đến được Lạc Dương rồi thì cô chính là công chúa của Sở Quốc.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nghe thấy hai từ Sở Quốc và công chúa thì không khỏi bật cười. Cha đúng là quá nóng vội, còn không đợi thiên hạ đại định thì đã vội vàng chiếm Lạc Dương, tự xưng đế, như vậy sẽ trở thành cái bia cho các thế lực cùng nhắm vào. Đại quân của Ngô Vương sẽ nhanh chóng đến trước thành Lạc Dương, lúc ấy không biết vương triều Đại Sở của hắn sẽ cầm cự được bao lâu.

Nàng không hề quan tâm đến nghiệp bá của hắn, những thứ ấy hoàn toàn không liên quan gì đến nàng, nàng chỉ quan tâm đến mẹ và A Tông. Nàng lựa chọn trở về cái hang hùm ấy chỉ bởi vì lúc này, hai người thân yêu nhất của nàng đang ở nơi ấy.

Cuối cùng, trên màn trời đen kịt cũng xuất hiện một vài tia sáng lờ mờ. Những tia sáng đầu tiên đã xé tan màn trời tối mịt ấy. Vân Phỉ xoa đôi chân đã cứng đờ, vịn thân cây đứng dậy, lần đầu tiên nàng cảm thấy nắng mai tươi sáng và ấm áp đến thế.

Nàng đưa mặt về phía mặt trời đang mọc trên núi, nở một nụ cười long lanh rạng rỡ.

Nàng đưa tay lên ngực, tự nhủ với mình rằng một ngày mới lại đến, nàng vẫn còn sống, mọi thứ vẫn có thể bắt đầu lại.

Lâu Tứ An trèo lên một nơi cao nhìn ngó xung quanh rồi nhảy xuống nói với Vân Phỉ: “Vân tiểu thư, chúng ta mau đi thôi.”

Vân Phỉ dập tắt đống lửa, đi theo hắn. Đi hơn nửa canh giờ sau thì cuối cùng trước mặt cũng xuất hiện một cái thôn nhỏ. Lâu Tứ An hết sức mừng rỡ, dẫn Vân Phỉ vào một nông gia, đưa chủ hộ một ít tiền và mua cho Vân Phỉ một bộ quần áo đàn ông, bảo nàng mặc vào.

Hai người ăn bữa sáng qua loa ở đó rồi nhờ chủ hộ vào một nhà giàu trong thôn mua hai con ngựa, sau đó mang theo lương khô, lập tức lên đường.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ và Lâu Tứ An đều thay quần áo. Vân Phỉ kéo cái mũ bằng da chó xuống tới sát tai, cột dây lại, rồi choàng một cái khăn quàng cổ thật to, chỉ để lộ ra đôi mắt. Nhìn ngoại hình, không thể nhận ra nàng là một cô gái.

Lâu Tứ An cũng ăn mặc thành một nông dân. hai người không ngừng thúc ngựa đi về hướng Lạc Dương.

Trên đường đi, Vân Phỉ cứ lo là sẽ gặp phải người của Úy Trác phái đi nhưng may mà mãi đến chiều tối cũng không gặp phải bọn chúng.

Đêm qua, đợi khi Úy Thiếu Hoa phát hiện mình đang đuổi theo hai con ngựa không thì lập tức quay ngược lại để tìm. Nhưng màn đêm đen kìn kịt, hắn lại không biết rốt cuộc thì Vân Phỉ bỏ ngựa để chạy ở chỗ nào nên quay về tìm hai ngươi trong bóng đêm mờ mịt giống như là mò kim đáy bể.

Rời khỏi địa phận Tấn Châu, Vân Phỉ coi như được nhẹ nhõm. Mấy ngày sau mà đến được Huy Thành thì nàng sẽ có thể hoàn toàn yên tâm vì đó đã là địa bàn của Vân Định Quyền, ra roi thúc ngựa khoảng một ngày đường thì sẽ về tới Lạc Dương.

Thấy đã đến giữa trưa, Vân Phỉ liền nói với Lâu Tứ An: “Chúng ta ở đây ăn ít cơm rồi hãy đi tiếp.”

“Được.” Lâu Tứ An xuống ngựa, dừng lại trước một quán rượu.

Vân Phỉ ngẩng đầu nhìn tên của quán rượu là Xuân An thì lòng lại thấy chua xót.

Nàng lại nhớ tới quán rượu Chiết Tẫn Xuân Phong bên bờ Lạc Hà của mình, lúc ấy cuộc sống tự do vui vẻ biết bao.

Bởi vì, lúc ấy nàng vẫn chưa bị tình yêu làm mờ mắt, nàng tỉnh táo biết rằng ngân lượng là đáng tin cậy nhất, cho nên toàn tâm toàn ý kiếm

https://thuviensach.vn

tiền. Nhưng sau đó sao lại hồ đồ thế nhỉ? Kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này đương nhiên chính là y.

Nàng thở dài, thời gian trôi như dòng nước, cảnh còn người mất. Sự thật chứng minh ngân lượng vẫn là đáng tin cậy nhất, trải qua bao nhiêu phong ba gian khổ thế, duy chỉ có ngân lượng là vẫn trung thành với nàng, không xa không rời, không phản bội, không lừa gạt.

Nàng sờ túi tiền trước ngực, bên trong là toàn bộ ngân phiếu của nàng, chỉ có những thứ này mới làm nàng cảm thấy yên tâm.

Trong quán rượu gần như đều là đàn ông, Vân Phỉ mặc nam trang, đội mũ, mang khăn quàng cổ, vừa nhìn đã biết là một chàng trai trẻ tuổi, không thu hút sự chú ý.

Lâu Tứ An gọi hai món ăn cùng hai tô mì thịt bò.

Tô mì thịt bò nóng hổi bốc lên mùi hương mê người, bên trên còn có mấy miếng hành lá nổi lềnh bềnh.

Vân Phỉ cúi đầu ăn, đột nhiên lại nhớ tới món mì hành của Chiết Tẫn Xuân Phong. Lần duy nhất trong đời nàng xuống bếp nấu ăn chính là nấu mì cho Úy Đông Đình.

Quá nhiều hồi ức đan xen nhau, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể làm nàng nhớ lại.

Nàng gắp mì với vẻ không yên lòng. Đột nhiên trước mặt bỗng tối tối, hình như có một người đứng phía trước. Nàng bất giác ngẩng đầu lên nhìn, đôi đũa trong tay lập tức rơi bộp xuống đất.

Đúng là có một người đứng trước mặt nàng, một đôi mắt hoa đào quyến rũ cứ nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt.

https://thuviensach.vn

Triệu Sách!

Ý niệm đầu tiên của nàng chính là phải mau chóng chạy khỏi đây, nhưng thấy phía sau hắn còn có bảy tám người đàn ông cao to lực lưỡng thì lập tức đánh mất ý nghĩ này. Nàng hy vọng hắn không nhận ra mình, nhưng đáng tiếc hy vọng này đã tan biến trong nháy mắt.

Triệu Sách nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt sáng rực: “Sao cô lại ở đây?”

Lâu Tứ An thấy Triệu Sách thì lập tức như thấy kẻ địch, lẳng lặng nắm chặt thanh kiếm trong tay, nhìn hắn nhưng không nhúc nhích, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Trong đầu Vân Phỉ lóe lên vài ý nghĩa. Lúc này gặp lại, nàng không biết Triệu Sách là địch hay là bạn.

Tuy nàng thả hắn đi, còn tặng cho hắn ngân lượng nhưng huyết hải thâm thù còn đó, chưa chắc hắn đã cảm kích nàng, hoặc có lẽ vẫn coi nàng là kẻ địch.

Nếu hắn muốn bắt nàng làm con tin như trước thì nàng cũng hết cách, chỉ biết ngoan ngoãn đưa tay chịu trói.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Đồng Minh

Vân Phỉ buộc mình phải trấn tĩnh, mỉm cười với hắn: “Ta về Lạc Dương. Triệu công tử có khỏe không?”

Triệu Sách nhìn dáng vẻ cải trang của nàng, khỏe môi khẽ nhếch lên, như trào phúng, như sung sướng khi thấy nàng gặp nạn: “Nhìn bộ dạng này thì chắc là vừa lén chạy trốn?”

Vân Phỉ không thèm để tâm đến sự châm chọc của hắn, bình tĩnh nhìn hắn: “Ta muốn về thăm mẹ và A Tông.”

Triệu Sách kéo cái ghế ra, giẫm một chân lên đó: “Nói thật đi.”

Nàng nhìn bộ dáng lôi thôi lếch thếch, không biết lễ nghĩa của Triệu Sách, trong đầu chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp hắn. Lúc ấy hắn mặc quần áo trắng in hình lá trúc, guốc mộc lộc cộc trên đất như phách nhịp, thanh thoát xuất trần như trăng thanh gió mát, cao cao tại thượng, giống như một vị tiên. Còn bây giờ, động tác của hắn giống hệt một thổ phỉ chính hiệu, vẻ thanh cao thoát trần ấy đã bị hắn giẫm nát bét dưới chân.

Mỗi lần nhìn thấy Triệu Sách, mỗi lời nói và hành động của hắn đều khiến Vân Phỉ có một cảm giác mới mẻ. Sự thay đổi của hắn khiến nàng cảm nhận được sức mạnh to lớn của môi trường và hoàn cảnh, nó có thể khiến người ta trở thành người khác. Nàng cũng vậy, chỉ trong nửa năm ngắn ngủi mà nàng đã không còn là đại tiểu thư vô âu vô lo của chủ châu mục Kinh Châu.

https://thuviensach.vn

“Những gì ta nói là thật, quả thật ta đang về Lạc Dương thăm mẹ và đệ đệ.”

Triệu Sách nhìn nàng, ung dung nói: “Có phải Úy Trác muốn giết cô không, cho nên cô mới chạy trốn. Sao Úy Đông Đình không bảo vệ cô?”

Vân Phỉ bị hắn vạch trần vết thương lòng một cách trắng trợn thế thì lòng bỗng nhói đau, nhưng nàng lại không để lộ vẻ đau thương ai oán như ý của hắn mà chỉ nở nụ cười: “Thế tử anh minh, vừa đoán đã đúng.”

Triệu Sách ngửa đầu cười ha hả: “Ha ha, cô cũng có ngày hôm nay.” Vừa nghĩ đến nàng rời khỏi Úy Đông Đình, không biết tại sao trong lòng hắn rất vui vẻ, vui đến nỗi chưa từng vui hơn.

Vân Phỉ đứng dậy, thản nhiên nói: “Chịu chút ơn như giọt nước thì cũng phải báo đáp bằng cả dòng suối, ta không dám mong ngươi báo đáp ta, nhưng cũng không muốn bị ngươi châm chọc thế này.”

Triệu Sách thôi không cười nữa, chắp tay nói với vẻ không đàng hoàng: “Ân nhân tại thương, xin nhận của Triệu mỗ một lạy.”

Vừa rồi Vân Phỉ sa sầm mặt nói câu ấy là để thăm dò hắn. Nếu hắn trở mặt thì chứng tỏ hắn là kẻ địch. Nếu hắn không trở mặt thì xem ra hắn đã bỏ qua thù hận với nàng, lòng còn nhớ đến chút ân tình hắn nợ nàng.

Thái độ này của Triệu Sách làm Vân Phỉ thở phào nhẹ nhõm. Lâu Tứ An nãy giờ cứ phập phồng lo lắng nay cũng được buông xuôi. Nếu thật sự động thủ với Triệu Sách thì hắn hoàn toàn không thể bảo vệ sự an toàn của Vân Phỉ.

Vân Phỉ ôn hòa nói: “Sao Triệu công tử lại ở đây?”

Triệu Sách cười nói: “Đại quân của Ngô Vương đang đối đầu với quân của Lâm Thanh Phong, Lạc Dương canh gác nghiêm ngặt, ta không thể vào

https://thuviensach.vn

thành. Đúng là trùng hợp, nay gặp được đại ân nhân cô, xem ra ông trời cũng giúp ta."

Thì ra là thế.

Vân Phỉ nghĩ ngợi một lát rồi cười nói: "Ta đang rầu vì bên cạnh còn thiếu một nha hoàn đây. Nếu Triệu công tử muốn vào thành, không biết có bằng lòng chịu uất ức một chút, làm nha hoàn của ta không?"

Mặt Triệu Sách biến sắc, không vui nói: "Cô dẫn ta vào thành, còn cần nha hoàn gì chứ?"

Vân Phỉ nghiêm nghị nói: "Chân dung của Triệu công tử sớm đã được dán ngoài cổng thành, nếu muốn phòng ngừa sơ suất thì tốt nhất là giả làm nữ tử, như thế mới có thể không khiến người ta nghi ngờ."

Triệu Sách trầm ngâm một lát, khịt mũi hừ một cái thật mạnh, coi như là miễn cưỡng đồng ý.

"Làm phiền Triệu công tử đi mua hai bộ quần áo qua đây, sáng sớm ngày mai mặc vào, ta dẫn huynh vào thành."

Triệu Sách im lặng không nói, sa sầm mặt, quay người đi ra chợ mua hai bộ quần áo phụ nữ rồi trở về.

Đoàn người lập tức khởi hành. Lúc đầu Vân Phỉ vẫn còn đề phòng nhưng thông qua việc bắt Triệu Sách giả làm nữ này, thấy hắn không hề có ác ý gì với mình, cũng chịu làm theo kế hoạch của mình thì trong lòng nàng mới hoàn toàn không đề phòng nữa.

Đêm ấy, đoàn người tá túc trong một gia đình nông dân ở ngoại thành Lạc Dương.

https://thuviensach.vn

Đã gần vào mùa đông, đêm khuya lạnh thấu xương, dù đóng cửa sổ lại mà vẫn nghe gió bắc rít gào trong đêm. Gia đình này rất nghèo, chăn đệm trên giường rất mỏng manh, Vân Phỉ cuộn người trong chăn mà vẫn lạnh đến phát run.

Tuy ngồi trên ngựa chạy như điên suốt cả ngày, vừa mỏi vừa mệt nhưng nghĩ đến chuyện sắp được gặp mẹ và đệ đệ thì ngoại việc vui mừng ra, lòng nàng còn nhiều ưu tư.

Bây giờ bên cạnh Vân Định Quyền có thêm mấy thế lực. Lâm Thanh Hà có Lâm Thanh Phong là chỗ dựa, thực lực mạnh nhất. Triệu Hiểu Phù thân cô thế cô nhưng lại được cha yêu nhất. Còn có một người đáng sợ nhất, chính là Anh Thừa Cương. Cho nên nàng về tới Lạc Dương, tuyệt đối sẽ không được như Lâu Tứ An nói, là công chúa cao quý, sống một cuộc sống an nhàn sung sướng, không ưu không lo. Những ngày tiếp theo của nàng sẽ là dè dặt từng bước, như đi trên mặt băng mỏng, nếu không cẩn thận thì cả nàng, mẹ và A Tông đều sẽ bị người ta giẫm dưới chân, tính mạng khó giữ.

Đột nhiên, vài tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Vân Phỉ hỏi nhỏ: “Ai?”

Bên ngoài vang lên tiếng đàn ông sang sảng: “Là ta, Triệu Sách, ta có chuyện buồn bán với cô.”

Vân Phỉ nghe là hắn thì hơi khẩn trương, nhỏ giọng nói: “Có gì để sáng mai chúng ta nói sau đi.” Đêm khuya, cô nam quả nữ cùng chung một phòng, dù sao nàng cũng phải lo lắng chứ.

Triệu Sách ở ngoài cửa cười xì vài tiếng châm chọc. “Ta và cô ngủ chung một giường biết bao ngày, nếu lão tử muốn làm gì thì đã làm rồi, còn chờ đến hôm nay à.”

https://thuviensach.vn

Tuy rằng giọng hắn không lớn lắm, nhưng Lâu Tứ An ở phòng bên cạnh. Mặt Vân Phỉ nóng lên, vội vàng đứng dậy đi mở cửa, sợ hắn lại nói thêm những lời gì đó khiến người ta hiểu lầm. Nhưng hắn nói cũng đúng, lúc ấy nàng bị hắn bắt cóc, trên đường đi sớm chiều ở chung, cùng ngủ một giường mà hắn cũng không làm gì, hôm nay hắn càng không nên có ý đồ gì xấu.

Nghĩ đến đây, nàng cũng trấn tĩnh lại, mở cửa phòng ra.

Một cơn gió lạnh ùa vào, ngọn lửa đỏ trước mặt bị gió thổi bùng lên. Vân Phỉ không ngờ trên tay Triệu Sách lại là một chậu than. Nàng vừa bất ngờ vừa vui mừng, mỉm cười nói cảm ơn với hắn.

Triệu Sách hừ lạnh một tiếng: “Cô mà chết cóng thì ta cũng không thể vào thành.” Rõ ràng là có ý tốt, thế mà hắn lại cố ý làm ra vẻ dữ dằn, không để cho người ta nhận ra sự quan tâm trong đó.

Vân Phỉ đóng cửa lại, Triệu Sách đặt chậu than xuống, căn phòng bỗng trở nên ấm áp hơn nhiều.

Triệu Sách đưa chậu than xong vẫn chưa chịu đi, tự kéo cái ghế ra rồi ngồi xuống, giơ hai tay hơ trên chậu than. Hắn cụp mắt xuống, hàng mi vừa dài vừa rậm, những ngón tay thon dài vẫn sạch sẽ và trắng trẻo, giống như một đôi tay chưa từng nhiễm bụi trần. Nghĩ đến xuất thân của hắn, nhớ tới hoàn cảnh của hắn, Vân Phỉ đột nhiên có cảm giác cùng chung cảnh ngộ.

Nàng và hắn giống nhau, trời đất bao la nhưng lại không chốn dung thân, biển người mênh mông nhưng không có người để dựa vào.

Nàng nhẹ giọng gọi hắn: “Triệu Sách.”

Triệu Sách ngẩng đầu lên, hung dữ trợn nàng một cái: “Dám cả gan gọi thẳng tên của lão tử sao.”

https://thuviensach.vn

“Ngươi già lắm sao?” Vân Phỉ lườm lại hắn một cái, không hề sợ hãi, ngược lại còn cười: “Bây giờ ta và ngươi đều là những người lưu lạc chân trời, chi bằng hãy làm bằng hữu với nhau, ngươi thấy sao?”

Triệu Sách hừ lạnh: “Trước nay lão tử không làm bằng hữu với đàn bà.”

Vân Phỉ mỉm cười: “Trùng hợp thật, trước nay ta cũng không tin vào đàn ông. Có điều mọi chuyện đều có ngoại lệ, nếu ngươi chịu làm bằng hữu với ta thì chỉ có trăm lợi mà vô hại, sao lại không làm? Sau khi ta vào thành thì lập tứ trở thành công chúa cao quý, có thể giúp ngươi rất nhiều việc.”

Triệu Sách nheo mắt lại, gật đầu: “Ừ, không tồi, thân phận công chúa đúng là có thể giúp ta làm rất nhiều chuyện. Vậy cô nói xem ta phải làm gì?”

“Trước tiên huynh hãy cho ta một tín vật, ta mang vào cung giao cho quận chúa, chỉ cần để nàng ấy tin tưởng ta là được.”

Triệu Sách im lặng một lát rồi móc từ trong áo ra một miếng ngọc bội, đưa cho Vân Phỉ: “Đây lễ quà của phụ vương tặng cho ta, muội ấy sẽ nhận ra.”

Vân Phỉ cất miếng ngọc bội hình rồng này vào trong áo, nghiêm túc nói: “Triệu Sách, tình cảm cảm cha con mười sáu năm giữa ta và Vân Định Quyền đã chấm dứt, sở dĩ ta giúp huynh là vì huynh là kẻ thủ của ông ấy. Ta và huynh kết bằng hữu với nhau, mặc kệ sau này là địch hay bạn thì bây giờ cũng coi như là đồng minh, hy vọng chúng ta có thể tin tưởng lẫn nhau, không làm ra những chuyện bội bạc phản trá.”

Nàng giơ tay ra, mỉm cười: “Nào, chúng ta đập tay để thề.”

Triệu Sách nhìn lòng bàn tay hồng hào của nàng, mắt lóe sáng, hừ một cái: “Ấu trĩ, đập tay để thề thì sẽ chắc chắn được sao? Biết bao nhiêu người

https://thuviensach.vn

làm trái lời thề mà có bị thiên lôi đánh đâu. Người tốt không thọ, kẻ xấu sống lâu, hiểu chưa đồ ngu ngốc.”

Vân Phỉ chưa từng bị ai mắng như vậy, nhưng may mà bây giờ lòng dạ nàng rộng rãi đến nỗi có thể chống thuyền nên không thấy tức giận, chỉ thở dài một tiếng: “Triệu công tử, bây giờ huynh không giống một thế tử gia đọc đủ thi thư gì cả, nói chuyện thật là thô lỗ quá.”

Đôi mắt hoa đào của Triệu Sách trừng lên, dữ dằn nói: “Thì đã sao, lão tử thích thế đấy. Cha cô làm ra vẻ nho nhã, giả vờ như chính nhân quân tử lắm, thật ra lại chẳng phải thứ gì tốt.”

Lúc này Vân Phỉ nghe hắn mắng chửi cha mình thì lại cảm thấy khoái trá không sao tả được. Hắn đã nói những lời mà nàng không thể nói ra, khiến nàng thấy hả hê.

“Sau khi ta dẫn huynh vào thành thì huynh cứ ở trong khách điếm Như Quy, ta sẽ phái người liên lạc với huynh, hoặc ta sẽ đích thân đến. Huynh hãy dùng tên giả là Tần Thủ [1].”

[1] Trong tiếng Hán, Tần Thủ phát âm là qín shǒu, còn cầm thú là qín shòu, nghe gần giống nhau

Mắt Triệu Sách quắc lên: “Cầm thú? Có đang chửi khéo ta đấy hả?”

Vân Phỉ mỉm cười: “Vậy được rồi, huynh tự lấy tên khác đi.”

“Tần Thế.”

“Được, nếu ta phái người đến thì sẽ mang tín vật theo. Huynh nhìn cho kỹ đi.” Vân Phỉ tháo một chiếc nhẫn trên tay xuống, đưa cho Triệu Sách.

Triệu Sách nhìn thật kỹ rồi trả lại cho nàng.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ đeo chiếc nhẫn vào tay, nói: “Sau khi vào kinh, chúng ta nội ứng ngoại hợp, xem tình hình rồi hành động.”

“Được.” Triệu Sách nhìn nàng rồi đứng dậy đi.

Vân Phỉ bước ra đóng cửa lại, vẫn cứ tươi cười. Không ngờ có một ngày nàng và Triệu Sách lại trở thành bằng hữu. Bất luận tương lai thế nào, nhưng ít nhất hiện tai hắn không coi nàng là kẻ địch nữa.

Trên bầu trời đêm có vài ngôi sao rải rác, gió đêm khẽ ùa vào mặt, thổi bay những luồng hơi ấm áp tỏa ra từ chậu than hồng.

Triệu Sách nghe được tiếng đóng cửa phía sau thì đứng yên một lát. Trước nay hắn chưa từng làm bằng hữu với nữ tử, nàng là ngoại lệ duy nhất, hoặc có lẽ là ngoại lệ trong cả đời này.

Sáng sớm hôm sau, Vân Phỉ khôi phục thân phận nữ nhi, Triệu Sách giả làm nữ nhi.

Vân Phỉ vừa nhìn thấy thì cười phì một cái.

Triệu Sách hung tợn nói: “Không được cười.”

Vân Phỉ khen ngợi thật lòng: “Triệu công tử cải trang thành nữ đúng là đẹp tựa như tiên, khuynh quốc khuynh thành.”

Triệu Sách đỏ mặt, nghiến răng nghiến lợi, hừ lạnh một cái rồi leo lên ngựa.

Thật ra Vân Phỉ không hề nói đùa. Triệu Sách vốn đã có dung mạo rất đẹp, lúc này mặc quần áo nữ nhi vào thì càng duyên dáng uyển chuyển, khuynh quốc khuynh thành, thậm chí còn có vẻ yêu kiều quyến rũ hơn cả Triệu Hiểu Phù, ngay cả một nữ nhi chân chính như Vân Phỉ còn phải tự nhận là không bằng.

https://thuviensach.vn

Chiều hôm ấy, đoàn người đến được lạc dương. nhìn tường thành cao lớn, nhìn kinh thành quen thuộc, lòng Vân Phỉ càng thấy nao nao.

Cảm giác vinh hoa phú quý và tương lai mờ mịt cùng đan xen lẫn nhau khiến lòng nàng vừa sung sướng vừa nặng nề, rồi lại tràn ngập ý chí chiến đấu.

Bất luận phía trước có chông gai thế nào, nàng đã dám đến thì sẽ đối mặt, sẽ không sợ hãi hoặc chịu khuất phục.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Công Chúa

Triệu Sách nhìn những binh lính canh gác dày đặc trước cửa thành, đột nhiên mỉm cười, hỏi: “Có khi nào lát nữa đột nhiên cô bán đứng ta không?”

Hắn mặc quần áo nữ nhi, nhìn nàng với vẻ nửa thật nửa đùa, đôi mắt hoa đào hơi nheo lại, tư thế lơ đãng quyến rũ ấy làm Vân Phỉ thấy hắn như đang tỏa nắng, không dám nhìn thẳng.

Vân Phỉ cũng cười: “Tần Thế, Vân Phỉ ta tuy chỉ là một nữ tử nhưng còn giữ chữ tín hơn cả nam giới. Nếu ta đã coi huynh là bằng hữu thì tuyệt đối sẽ không bội tín bội nghĩa, làm những chuyện hại người hại mình. Nếu lỡ như huynh bị người ta nhận ra thì không cần khách khí, cứ lấy ta làm con tin, huynh vẫn có thể thoát thân.”

Sự thẳng thắn của Vân Phỉ làm Triệu Sách hoàn toàn yên tâm. Hắn ngượng ngùng vuốt cằm. “Kế này rất hay. Có điều nếu gặp phải Anh Thừa Cương nữa thì chắc sẽ tiêu đời.”

Vân Phỉ ngửa đầu lên cười tươi tắn: “Làm gì có chuyện đó, lúc này hắn đã là vương gia cao quý, đâu rảnh mà tới lạng qua lạng lại ở cái cổng thành này.”

Tuy nói thế nhưng trái tim vốn đã bình yên của Vân Phỉ lại bị câu này của Triệu Sách làm cho thấp thỏm bất an. Khi Anh Thừa Cương thấy được nàng, chắc sẽ ngạc nhiên đến mức hai mắt lồi ra. Không biết khi ấy hắn ăn nói với Vân Định Quyền thế nào về chuyện nàng bị Triệu Sách bắt đi, nhưng Vân Phỉ có thể chắc chắn là hắn không dám nói thật. Mà có lẽ Vân Định Quyền sẽ hoàn toàn tin tưởng, không chút nghi ngờ về lời nói dối của

https://thuviensach.vn

hắn. Cho nên việc đầu tiên khi nàng gặp được Vân Định Quyền là phải kể hết cho hắn nghe chân tướng của chuyện này, để hắn biết đứa con trai trưởng mà hắn tin tưởng kia đã làm mưa làm gió thế nào sau lưng hắn.

Quả nhiên như Triệu Sách đã nói, binh lính canh gác tiến hành khám xét những người ra vào thành rất nghiêm. Bởi vì Vân Định Quyền chiếm kinh thành, chân chưa vững vàng nên luôn phải phòng bị gian tế của Ngô Vương trà trộn vào.

Triệu Sách đã đến kinh thành từ sớm nhưng vì sợ bại lộ thân phận nên không dám vào thành, cứ lẩn quẩn ở mấy huyện thị quanh đấy, rồi gặp được Vân Phỉ.

Vân Phỉ quay đầu lại nói với Triệu Sách: “Các huynh đợi ở đây trước đã.” Nàng đi thẳng về phía trước, báo thân phận của mình cho binh lính gác thành biết.

Mấy vệ binh canh gác đều ngẩn ra, đánh giá nàng, nửa tin nửa ngờ.

Tuy mọi người không nhận ra nàng không cũng biết quả thật hoàng thượng có một vị trưởng nữ, tên là Vân Phỉ. Thiếu nữ trước mặt dung mạo tuyệt trần, khí chất thoát tục, thần thái lại toát lên vẻ cao quý không sao tả được nên họ đã tin phần nào. Dù thế, binh lính vẫn không dám cho qua, nhưng lại không dám khinh suất nên lập tức phái người bẩm báo lên trên.

Không lâu sau, một vị quan chừng bốn mươi tuổi, dáng người cao gầy vội vàng từ trên thành đi xuống. Vừa thấy được Vân Phỉ, hắn ta ngạc nhiên đến ngẩn cả người.

Vân Phỉ nhận ra người này, chính là bà con xa của cha nàng, tên gọi Vân Thập Thất, thường ra vào phủ châu mục, trước kia nàng thường gọi hắn là Thập Thất thúc.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ vừa thấy hắn thì lộ ra vẻ vui mừng, gọi một tiếng Thập Thất thúc thân thiết như ngày nào.

Vân Thập Thất vừa bất ngờ vừa mừng rỡ, hắn vội vàng bước tới, cúi người hành lễ: “Công chúa, đúng là người rồi. Sao công chúa lại ở đây?”

Vân Phỉ thấy hắn hành lễ với mình, hơn nữa còn gọi công chúa thì lòng bỗng dâng lên một nỗi chua chát. Cách đây không lâu, nàng cũng từng mong có một ngày cha sẽ giành được Trung Nguyên, hoàn thành nghiệp bá, lúc ấy nàng sẽ là công chúa, mẹ là hoàng hậu, đệ đệ là thái tử, cả nhà sống một cuộc sống yên bình hạnh phúc. Bây giờ nghĩ lại thì lúc ấy mình ngây thơ và buồn cười biết bao, cũng giống như mẹ, mơ một giấc mộng đẹp ngây ngô, bây giờ cuối cùng thì đã tỉnh mộng.

“Thập Thất thúc, bây giờ cha ta đang ở đâu? Ở trong cung sao?”

Vân Thập Thất gật đầu lia lịa, nói: “Thần sẽ đưa công chúa vào cung ngay. Hoàng thượng thấy được công chúa thì chắc sẽ rất vui mừng.”

Vân Phỉ nghe được hai chữ ‘hoàng thượng’ thì lòng có một cảm giác rất khó tả, đột nhiên nghĩ đến những từ mà Úy Trác mắng cha mình: tên giặc cướp nước.

Vân Phỉ thầm nghĩ: rốt cuộc là tên giặc cướp nước hay minh quân khai quốc thì đều không liên quan đến nàng. Trong lòng nàng, hắn chính là một kẻ tiểu nhân đê tiện vô liêm sỉ, chỉ thế mà thôi. Người mà nàng quan tâm đến chỉ có mẹ và đệ đệ, nàng vội vàng hỏi vân thập thất ngay: “Thập Thất thúc, mẹ ta và A Tông đã đến kinh thành rồi phải không?”

Vân Phỉ biết rất rõ tuy cha mình đê tiện nhưng lại rất sĩ diện, cho nên hắn nhất định sẽ đón mẹ nàng và A Tông đến đây. Quả nhiên, Vân Thập Thất trả lời: “Vừa đến được mấy ngày.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ gật đầu chỉ vào đám người Triệu Sách và Lâu Tứ An ở xa xa, nói: “Lần này ta có thể trở về bình an đều là nhờ mấy vị tùy tùng của Lục gia, họ hộ tống ta từ Tấn Châu đến đây.”

Vân Thập Thất nhìn ra sau Vân Phỉ.

Triệu Sách giả vờ e thẹn, nghiêng người qua, cúi đầu xuống. Vân Thập Thất thấy đó là một cô gái thì cũng không tiện nhìn kỹ, chỉ tập trung quan sát đám người Lâu Tứ An. Nhưng đó là người Vân Phỉ dẫn theo nên hắn cũng không nghi ngờ gì cả, càng không ngờ trong đó có trà trộn Triệu Sách – kẻ mà Vân Định Quyền năm lần bảy lượt muốn diệt cỏ tận gốc.

Thế là đám người Triệu Sách và Lâu Tứ An thuận lợi theo Vân Phỉ vào thành.

Vân Thập Thất lập tức sai thuộc hạ mang một chiếc kiệu tới, mời Vân Phỉ lên kiệu, đích thân hắn đưa nàng vào cung.

Vân Phỉ quay đầu lại nói với Lâu Tứ An: “Đa tạ Lục công tử đã trượng nghĩa ra tay tương trợ. Xin các vị hãy quay về chuyển lời lại với Lục công tử rằng ta đã đến kinh thành bình an. Trên đường đi các vị đã vất vả nhiều rồi, chi bằng hãy ở lại khách điếm Như Quy nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy về lại Tấn Châu.”

Lâu Tứ An chắp tay nói: “Đa tạ công chúa quan tâm, công chúa bình an trở về thì tiểu nhân cũng yên tâm về báo cáo lại.”

Vân Phỉ gật đầu, nhìn Triệu Sách, khẽ mỉm cười với hắn, sau đó lên kiệu. Lúc thả màn kiệu xuống, nàng nhìn thấy Triệu Sách nhìn nàng thật lâu, trong mắt ánh lên vẻ gì đó không tả được, giống hệt ánh mắt của những người đưa tiễn người thân đi xa trên bờ đê.

Triệu Sách đưa mắt nhìn theo chiếc kiệu của Vân Phỉ biến mất trong dòng người xuôi ngược, quay đầu lại nói với thuộc hạ: “Đi, chúng ta đi tìm

https://thuviensach.vn

khách điếm Như Quy rồi ở lại.”

Kinh thành chỉ có một khách điếm tên là Như Quy, nằm bên bờ sông Lạc Hà, cách Chiết Tẫn Xuân Phong lúc trước không xa, cho nên Vân Phỉ biết rất rõ.

Triệu Sách tìm thấy khách điếm Như Quy, dùng tên giả Tần Thế để thuê mấy căn phòng, yên lặng chờ Vân Phỉ phái người đến liên lạc.

Thay bộ quần áo nữ nhi ra, hắn đứng trước cửa sổ ngắm cảnh sắc trước kia liễu xanh như khói giờ hoang vắng tiu đìu, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh của Vân Phỉ.

Tình cảnh ban đầu gặp gỡ, rồi trùng phùng gặp lại giữa hắn và nàng lần lượt lướt qua trong mắt hắn. Duyên phận thật là một thứ kỳ diệu, không thể tưởng tượng được. Hắn đột nhiên nhớ tới đêm hôm ấy, nàng bị hắn bắt gặp trong nhà bếp, chiếc bánh màn thầu trong miệng lăn lông lốc xuống dưới chân hắn, mặt nàng đầy vụn bánh, quỳ xuống cầu xin hắn. Hắn bất giá nở nụ cười.

Sau khi cười xong, hắn lại chán chường thở dài một hơi. Nàng không còn là một tiểu cô nương tinh ma ranh mãnh, hắn cũng không còn là một thế tử cao cao tại thượng như trước. Từng là kẻ thù ngươi chết ta sống, bây giờ lại là bằng hữu trong lúc hoạn nạn, thế sự vô thường là thế này đây.

***

Vân Thập Thất đích thân dẫn người hộ tống Vân Phỉ đến cửa cung.

Vân Phỉ vén màn lên, xuống kiệu. Trước mặt nàng là hoàng cung nguy nga tráng lệ. Ánh mặt trời mùa đông ấm áp chiếu rọi kiến trúc có lịch sử lâu đời này, mái ngói lưu ly màu vàng, bức tường màu đỏ thẫm, mọi thứ đều không khác gì với trước khi nàng rời đi, chỉ có điều trong cung đã đổi chủ,

https://thuviensach.vn

không còn là tiểu hoàng đế nhu nhược yếu ớt nữa mà là Vân Định Quyền như mặt trời ban trưa.

Vân Thập Thất lấy lệnh bài ra, đến thông báo. Không lâu sau, cửa cung được mở ra, từ bên trong có một người đi tới.

Tống Kinh Vũ mặc quân phục của cấm vệ quân, mặt mày xán lán, trên vai là hai mảnh giáp mềm bằng tơ, tư thế oai hùng. Vân Phỉ nhìn thấy hắn thì như nhìn thấy người thân, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, trăm mối cảm xúc giao nhau, không biết tại sao khóe mắt bỗng thấy cay cay.

“Bái kiến công chúa.” Tống Kinh Vũ quỳ một chân xuống đất.

Vân Phỉ cúi đầu nhìn hắn, càng cảm thấy đây là một giấc mơ. Cha đã thật sự đoạt được giang sơn Đại Tề, ngồi lên ngai vàng ngày ngày ao ước, tự xưng hoàng đế, còn nàng cũng vinh dự trở thành công chúa cao quý.

“Miễn lễ.” Vân Phỉ nhẹ nhàng thốt ra hai chữ này, nỗi vui mừng khi gặp được Tống Kinh Vũ đã bị cái quỳ này của hắn làm tan biến.

Hắn và nàng không còn là những bằng hữu từng vào sinh ra tử với nhau ngày nào nữa, mà là quân và thần. Quan hệ thay đổi bất ngờ này làm Vân Phỉ không được thích ứng lắm, thậm chí hơi kháng cự. Nàng không muốn giữa mình và Tống Kinh Vũ trở nên xa lạ như thế, bị ngăn cách bởi hai chữ ‘quân thần’ nặng nề và vô tình này.

Trong lòng nàng, những người có thể tin tưởng trên đời này còn lại quá ít, mà Tống Kinh Vũ là một trong số đó.

Tống Kinh Vũ đứng dậy, mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt vẫn trong trẻo và trầm tĩnh như trước. “Mời công chúa theo vi thần vào cung, vi thần đã sai người báo tin tức công chúa quay về cho hoàng thượng và nương nương biết.”

https://thuviensach.vn

Người Vân Phỉ muốn gặp lúc này nhất đương nhiên không phải là Vân Định Quyền. Nhưng nàng cũng biết người lúc này mình phải gặp đầu tiên là hắn. Trên đường đến đây nàng luôn suy nghĩ khi gặp lại hắn, mình nên nói những gì, làm những gì.

Trong khoảnh khắc Anh Thừa Cương bảo Triệu Sách giết nàng thì thanh kiếm đặt trên cổ nàng đã cắt đứt chút tình cha con cuối cùng còn vương vấn lại.

Tống Kinh Vũ dẫn nàng đến Đức Dương Diện nguy nga hùng vĩ. Trên đường đi cứ mười bước là có một lính gác, tay cầm binh khí, uy phong lẫm liệt. Tòa cung điện tôn quý nhất thiên hạ này đứng uy nghi sừng sững ngay giữa hoàng cung, khí thế hùng vĩ. Vân Phỉ giẫm lên những bậc thềm bằng đá cẩm thạch có in hình mây trời để bước vào trong.

Dọc đường, thái giám cung nữ quỳ đầy đất, đồng thanh hô công chúa.

Giống như một giấc mộng phù hoa, Vân Phỉ khó mà tả được tâm trạng của mình lúc này. Dưới chân như được trải mây trắng, từng bước nàng đi như từ cõi trần ai bước lên thiên đường.

Một tiếng công chúa khiến cho những người bên cạnh nàng trở nên bé nhỏ như hạt bụi, họ quỳ phủ phục dưới đất, ngửa mặt nhìn nàng.

Nàng chưa bao giờ thông suốt như giờ phút này, hiểu ra tại sao người ta lại tham quyền thế đến vậy, vì nó mà không tiếc ruồng rẫy vợ con, cam tâm làm kẻ tiểu nhân bạc tình bạc nghĩa, không biết liêm sỉ.

Trong cung điện vàng son rực rỡ, Vân Định Quyền từ trên ngai vàng bước xuống.

Đưa mặt về phía ánh trời chiều ngày đông, những con rồng năm móng thêu trên quần áo hắn sáng lấp lánh, tỏa ra ánh vàng rực chói lóa làm Vân Phỉ đau cả mắt.

https://thuviensach.vn

Tất cả oán hận đều được nàng vùi chặt dưới đáy lòng, Vân Phỉ lòng rướm máu nhưng vẫn khẽ nheo mắt lại, nhìn cha mình rồi từ từ quỳ xuống: “Phụ hoàng.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Hậu Cung

Gạch dưới đất trơn bóng như gương, Vân Phỉ nhìn những hoa văn như ý cát tường được khắc trên đó, nghe tiếng bước chân của Vân Định Quyền đến trước mặt mình, nỗi hận cố đè nén nãy giờ đột nhiên trào lên như một dòng nước lũ được khơi nguồn, cứ gào rít trong nàng. Nàng nắm chặt nắm đấm, nuốt cơn tức hộc máu đang dâng lên tới cuống họng kia xuống.

Vân Định Quyền đích thân đỡ nàng dậy. “Vân Phỉ, mau đứng dậy đi.”

Vân Phỉ đứng dậy, nhìn thấy cha mình người mặc long bào, đầu đội vương miện. Gương mặt anh tuấn nho nhã, chín chắn chững chạc kia gầy đi rất nhiều, nhưng trên đó lại có thêm sự ngang tàng và sắc sảo. nhớ tới những nỗi đau mà hắn đã làm với mình, với mẹ và A Tông, cổ họng Vân Phỉ như có một cái kéo sắc bén cắt ngang qua, mỗi một câu nói muốn thốt ra đều rất khó khăn. Nàng nghẹn ngào nói: “Con gái chúc mừng phụ hoàng cuối cùng đã được như ý nguyện.”

Vân Định Quyền cứ tưởng là nàng chịu nhiều uất ức, nay gặp được mình thì kích động đến rơi lệ chứ hoàn toàn không biết giờ phút này, trái tim Vân Phỉ đã bị sự phẫn nộ, không cam tâm, thất vọng, đau đớn… chiếm cứ toàn bộ, cuối cùng tập trung lại thành nước mắt căm phẫn.

Vân Định Quyền nhìn ngắm dung nhan hơi gầy của nàng, lòng cũng thấy không đành, thở dài: “Hôm đó sau khi con bị Triệu Sách bắt đi, phụ hoàng đang ở kinh thành bận đến sứt đầu mẻ trán, không có thời gian để chú ý đến nên cố ý căn dặn Anh Thừa Cương bất luận thế nào cũng phải tìm được con, thế nhưng vẫn không có tin tức gì. Sau đó nghe nói con đến

https://thuviensach.vn

Tấn Châu, ta cứ lo là Úy Trác sẽ gây bất lợi cho con… May mà con gái ta phúc lớn mạng lớn, thông minh cơ trí, mấy lần đều bình an thoát khỏi nguy hiểm.”

Còn làm ra vẻ người cha hiền từ. Bảo Anh Thừa Cương đi tìm nàng? Lẽ nào không biết Anh Thừa Cương hận nàng và A Tông đến nỗi muốn giết cho khuất mắt sao? Trong lòng hắn, tính mạng của Triệu Hiểu Phù mãi mãi quý giá hơn đứa con gái này.

Vân Phỉ rưng rưng nước mắt, mỉm cười: “Phụ hoàng, Anh Thừa Cương là đại ca của con sao?”

Vân Định Quyền sửa sai một chút: ‘Là Vân Thừa Cương. Lúc nãy Vân Thập Thất nói với con rồi sao?”

“Không phải Thập Thất thúc nói với con, con đã sớm biết trước rồi.” Vân Phỉ nhìn thẳng vào mắt hắn, từ tốn nói: “Trong cái đêm bị quận chúa bắt đi, con đã biết hắn là đại ca của con.”

Vân Định Quyền ngẩn ra.

“Đêm ấy, Triệu Sách và quận chúa muốn dùng con uy hiếp để thoát khỏi vòng vây, Triệu Sách đặt kiếm lên cổ con, bắt đại ca để cho bọn họ một con đường sống. Đại ca nói: “Ta sẽ không tha cho ả ta, ngươi cứ giết ả tùy thích, đương nhiên ta sẽ có cách ăn nói với cha mình. Lúc ấy con mới biết thì ra hắn là đại ca của con.”

Vân Định Quyền lại giật mình, nói: “Sau khi đại ca con trở về thì nói Triệu Sách bắt cóc con, nó sợ gây hại đến tính mạng của con nên mới thả Triệu Sách đi.”

Vân Phỉ giận đến nỗi tim rung lên. Vân Thừa Cương đúng là biết cách đổi trắng thay đen, lộn trái thành phải.

https://thuviensach.vn

Nàng ngửa đầu lên, chỉ vào vết sẹo mờ trên cổ mình. “Phụ hoàng, người nhìn xem, đây là do Triệu Sách gây ra đó. Lúc ấy đại ca không chỉ không có ý cứu con mà còn khích tướng để Triệu Sách giết con.”

Vết thương trên cổ Vân Phỉ tuy đã sớm lành nhưng vì làn da nàng quá trắng nên vết sẹo hồng ấy rất rõ ràng.

Lúc này Vân Định Quyền mới tin là Vân Thừa Cương không hề nói thật với mình. Nhưng vì nhiều năm qua, đứa con này không thể bước ra ngoài ánh sáng nên trong lòng hắn rất áy náy, cho nên dù có tức giận thì cũng không nhẫn tâm trách phạt, huống chi Vân Phỉ vẫn sống sờ sờ ra đó. Vì thế, hắn bối rối nói: “Tuy là nó cố ý như thế nhưng con xem, cuối cùng nó vẫn vì con mà thả Triệu Sách đấy thôi.”

“Phụ hoàng lầm rồi, hắn không hề vì con mà thả Triệu Sách, mà là vì quận chúa.”

Vân Định Quyền giật mình: “Quận chúa?”

Vân Phỉ gật đầu: “Đúng vậy, quận chúa đặt kiếm lên cổ, đại ca lập tức thả Triệu Sách đi. Có lẽ ở trong lòng đại ca, quận chúa còn quan trọng hơn cả con.”

Câu nói có vẻ vô tình này nhưng lại làm Vân Định Quyền cảm thấy không được thoải mái lắm, hắn trầm giọng nói:”Lát nữa ta sẽ bắt nó nhận lỗi với con.”

Suýt nữa hại chết nàng và A Tông mà chỉ nhận lỗi thôi sao? Xem ra ở trong mắt cha, tính mạng của nàng và A Tông còn mỏng manh hơn sợi chỉ.

Vân Phỉ sớm đã hoàn toàn hết hy vọng vào cha mình, nàng cũng không hy vọng hắn lấy lại công bằng cho mình. Nàng nói cho Vân Định Quyền biết sự thật này chỉ là vì muốn hắn biết rằng đứa con trai trưởng mà hắn luôn tin tưởng kia đã lừa gạt sau lưng hắn như thế nào.

https://thuviensach.vn

Nàng hiểu ý nói: “Con nói với phụ hoàng những lời này không có ý làm cho phụ hoàng trách phạt đại ca, con chỉ muốn cho phụ hoàng biết đại ca không thích con và A Tông. Sau này người nhà chúng ta còn phải gặp mặt thường xuyên, trong lòng con hơi sợ hãi, hy vọng phụ hoàng có thể bảo vệ con và A Tông. Khó khăn vất vả lắm con mới từ Tấn Châu đến được đây chính là vì trong lòng rất nhớ phụ hoàng, chỉ có phụ hoàng mới là chỗ dựa vĩnh viễn của con và A Tông.”

Bởi vì tâm trạng hơi kích động nên những lời dối trá này của nàng lại có vẻ chân thành tha thiết, nước mắt cứ đượm trên mi như muốn khóc, nhìn có vẻ hết sức đáng thương, có sức lay động lòng người.

Nghĩ lại những gì mà đứa con gái này từng làm và hy sinh cho hắn, mấy lần suýt nữa thì mất mạng, cho dù lòng Vân Định Quyền làm bằng sắt đá thì cũng không khỏi sinh ra lòng thương xót.

Vân Phỉ cố ý yếu đuối rơi nước mắt là vì muốn khiến hắn áy náy. Vân Định Quyền nhẹ giọng nói: “A Phỉ, con và A Tông đều là con của trẫm, đương nhiên trẫm sẽ bảo vệ hai con. Con yên tâm, phụ hoàng sẽ từ từ mà bù đắp cho con, bây giờ con đã là công chúa cao quý của Đại Sở.”

Vân Phỉ lộ ra vẻ mặt cảm kích sắp khóc, mừng rỡ nói: “Đa tạ phụ hoàng.”

“Con đi gặp mẹ con và A Tông trước đi. Tiền Trung, dẫn công chúa đến Thục Hòa cung.”

Một vị thái giám trung niên đứng ngoài điện lập tức trả lời: “Mời công chúa.”

“Đa tạ phụ hoàng, con gái xin lui trước.” Vân Phỉ hành lễ xong thì ra khỏi Đức Dương điện.

https://thuviensach.vn

Tiền Trung dẫn hai thái giám và hai cung nữ, cung kính dẫn Vân Phỉ đến Thục Hòa cung. Vân Phỉ nghĩ đến người mẹ đã lâu không gặp thì hết sức kích động, vội vàng lướt thật nhanh qua những cung điện san sát, không hơi sức đâu mà nhìn phong cảnh trên đường đi.

Đến Thục Hòa cung, không đợi thông báo, Vân Phỉ đã vội vội vàng vàng bước lên thềm đá, kích động gọi: “Mẹ, A Tông.”

Tô Thanh Mai đã nhận được tin tức, lúc này đang hết sức sốt ruột. Nghe được giọng nói mình luôn ngóng trông thì người mềm nhũn ra, gần như là không có sức đứng dậy.

“Tỷ tỷ!” A Tông không đợi được, chạy vội ra ngoài, vọt tới trước mặt Vân Phỉ, lập tức ôm hông nàng, suýt nữa thì làm nàng ngã nhào ra đất.

“A Tông!”

Vân Phỉ mừng đến muốn khóc. nàng nâng khuôn mặt trắng trẻo hồng hào, bầu bĩnh đáng yêu của đệ đệ lên, vui sướng đến mức không biết phải nói gì. Xem ra thân thể của A Tông đã khôi phục.

Lúc ấy, Tô Thanh Mai được một đám cung nữ thái giám dìu ra ngoài. Nàng gầy gò không sức sống, xanh xao yếu đuối, quần áo son phấn cũng không che được vẻ tang thương mất mát của nàng, bị ánh mặt trời ngày đông chiếu không sót gì.

Vân Phỉ rưng rưng nước mắt nhìn người mẹ gầy gò tiều tụy của mình, lòng chua xót đến không nói nên lời.

Nàng nhớ đến ngày xuân ngẩng đầu nghe chim hót ấy, mẹ mặc bộ váy màu tím, khoác áo choàng trắng có in hình trăm con bướm giữa rừng hoa, sóng mắt long lanh, nụ cười rạng rỡ làm sao. Lục tung cả tủ quần áo với tâm trạng vui sướng, trang điểm chờ người tới. Đáng tiếc, cha lại đâm cho mẹ một nhát vào tim.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi mà mẹ đã già nua đi cả chục tuổi, người mẹ ngây thơ, rạng rỡ như thiếu nữ kia đã không còn nữa, giống như là một bức họa cuộn tròn bị bụi trần bao phủ, mãi mãi nằm lặng giữa thời gian.

Nước mắt cứ lặng lẽ chảy dài, nàng bước nhanh tới trước, ôm chặt lấy mẹ.

Tô Thanh Mai ôm con gái, lệ tuôn đầy mặt, không nói nên lời. “A Phỉ!”

Hai người như trải qua sinh ly tử biệt, trong lòng ai cũng tràn ngập chua xót và đau đớn.

Tiền Trung cười hùa theo. “Thục phi nương nương và công chúa gặp lại thì nên vui mừng mới phải.”

Bốn chữ ‘Thục phi nương nương’ rơi vào tai Vân Phỉ khiến lòng nàng đau nhói. Nhờ có gia sản của ông ngoại làm bàn đạp, lần lượt đi đến ngày hôm nay, vậy mà Vân Định Quyền chỉ phong cho người vợ nguyên phối này một cái danh ‘thục phi.’

toàn bộ sự phẫn nộ trong lòng lập tức trào lên, thậm chí lấn át cả niềm vui mẹ con đoàn tụ. Nàng buông mẹ ra, quay đầu hỏi Tiền Trung: “Tiền công công, hiện nay ai quản lý hậu cung?”

Tiền Trung nói: “Là Đức phi nương nương.”

Vân Phỉ nhíu mày: “Là Minh Châu quận chúa sao?”

“Không phải, là Anh nương nương, mẫu thân của Đoan vương.”

“Đoan vương là ai?”

https://thuviensach.vn

Tiền Trung không dám gọi thẳng tên của Vân Thừa Cương, nên nói: “Là con trai trưởng của bệ hạ.”

Vân Phỉ bỗng nhiên hiểu ra, thì ra là mẹ của Vân Thừa Cương. cha lừa gạt mẹ nàng cả một đời, lợi dụng cả một đời, cuối cùng đâm một dao vào tim bà. Khi ông ta đạt được mọi thứ thì lại để mẹ con Vân Thừa Cương hưởng thụ tất cả.

Mẹ nàng chỉ mơ một giấc mộng đẹp, tỉnh lại thì chỉ còn lại nỗi thê lương vì làm bàn đạp cho người khác.

Vân Phỉ tức giận đến nỗi cả người run lên, nỗi căm phẫn trong lòng không sao tả xiết. Cha lấy làm áy náy với mẹ con Vân Thừa Cương, lẽ nào không hề có chút áy náy với mẹ nàng sao?

Tô Thanh Mai biết tính khí của con gái mình, lúc này bà phát hiện con gái mình đang khẽ run lên nên nắm tay nàng nói: “A Phỉ, chúng ta vào trong hẵng nói.”

Tiền Trung dẫn người cáo lui.

Hai cung nữ đứng phía sau Tô Thanh Mai bước tới quỳ xuống, đồng thanh nói: “Xin thỉnh an công chúa.”

Vân Phỉ vốn đang bừng bừng lửa giận, lúc này thấy hai cung nữ trước mặt là Phục Linh và Bạch Thược thì vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nàng vội vàng kéo họ dậy, hỏi Phục Linh: “Sao em lại ở đây?”

“Ngày ấy em bị trúng độc, sau đó đại tướng quân chạy đến, mang em và những người kia về phủ, sau đó ngài ấy phái người đưa em về Kinh Châu, lần này em theo nương nương đến kinh thành.”

Vân Phỉ vừa nghe đến ba chữ đại tướng quân thì lập tức cố xua y ra khỏi đầu, không nghĩ đến y nữa, mọi chuyện đều đã là quá khứ.

https://thuviensach.vn

Vào trong điện, Tô Thanh Mai cho mấy cung nữ thái giám lui ra, bảo Phục Linh và bạch thược dẫn A Tông đi nơi khác, trong điện chỉ còn hai mẹ con nàng.

Vân Phỉ ôm lấy mẹ, vui buồn lẫn lộn: “Mẹ, sau này chúng ta sẽ không xa nhau nữa, sống chết gì đều ở bên nhau.”

Tô Thanh Mai gật đầu, lau nước mắt, nói: “A Phỉ, mãi đến mấy ngày trước mẹ mới biết thì ra cha con sớm đã có một người vợ, tên gọi là Anh Hồng Tụ. Con trai trưởng Vân Thừa Cương của bà ta còn lớn hơn con. Bao nhiêu năm nay, mẹ cứ tưởng cha con không màng nữ sắc, thì ra ông ấy còn có một gia đình khác ở bên ngoài, Anh Hồng Tụ đã sinh cho ông ấy hai trai một gái.”

Vân Phỉ cả kinh: “Hai trai một gái?”

“Phải, còn có một đứa con trai mười bốn tuổi tên Vân Vĩ, một đứa con gái mười sáu tuổi tên Vân Thúy, sinh cùng ngày cùng tháng với con.” Tô Thanh Mai nói tới đây, giận đến nỗi run cả người, cười khổ, rồi tự trào mình: “Loại phụ nữ ngu xuẩn như mẹ đúng là thế gian hiếm thấy, ta đúng là hối hận không kịp.”

Vân Phỉ nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, ông ta đối xử với chúng ta như vậy, con sẽ không để ông ta được sống yên.”

Tô Thanh Mai xua tay. “A Phỉ, mấy ngày nay mẹ đã nghĩ thông suốt rồi, là do mẹ quá ngốc, bị gạt cũng đáng đời. Nếu mẹ khôn khéo một chút thì đã không rơi vào kết cục như hôm nay. Cha con không ra gì, nhưng may mà mẹ còn có con và A Tông. Mẹ vốn rất giận Lâm Thanh Hà, nhưng bây giờ lại thấy biết ơn nàng ta. Nếu không có sự xuất hiện của nàng ta, lúc này mẹ đột nhiên nghe được tin tức đó chắc là sẽ bị tức chết, hoặc là quyết sống mái với ông ấy. Vì có chuyện của Lâm Thanh Hà nên mẹ đã không còn hy vọng gì vào ông ấy, giờ biết được chuyện này thì cũng chỉ như thêm sương

https://thuviensach.vn

trên tuyết mà thôi. Bây giờ mẹ chỉ coi mình là một quả phụ đã mất chồng, có con và A Tông ở bên cạnh thì mẹ cảm thấy đủ lắm rồi."

Vân Phỉ không ngờ mẹ mình lại bình tĩnh được như thế.

Tô Thanh Mai vốn là người mềm yếu, từ nhỏ được cha nâng niu chiều chuộng, có một cuộc sống cơm áo không lo. Sau khi gả cho Vân Định Quyền thì cũng là một châu mục phu nhân được người người kính ngưỡng. Mãi cho đến khi Lâm Thanh Hà xuất hiện thì mới phá tan cuộc sống tưởng chừng như hạnh phúc của nàng. Hơn nửa năm nay, nàng ở Kinh Châu một mình, càng nhìn thấu hồng trần, không tranh với đời. Bây giờ con trai con gái đều ở bên cạnh, nàng chỉ muốn được bình an.

Vân Phỉ chậm rãi nói: "Mẹ, mẹ biết không, con và A Tông sớm đã bị Vân Thừa Cương coi là cái đinh trong mắt, hắn hận mẹ chiếm lấy vị trí chính thê, hận con và A Tông có thể quang minh chính đại còn hắn và mẹ hắn thì phải sống cuộc sống âm thầm bí mật."

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Có Thai

Tô Thanh Mai nghe thế thì lo lắng nói: “Cha con phong Triệu Hiểu Phù làm Quý phi, Lâm Thanh Hà là Hiền phi, chưa lập hoàng hậu, cũng chưa lập thái tử. Phong hai con trai của Anh Hồng Tụ là Đoan vương và An vương, con gái là Giai Lan công chúa. Anh Hồng Tụ còn lớn hơn mẹ mấy tuổi, dung mạo bình thường mà có thể khiến cha con không vứt bỏ bà ta, còn sinh ba đứa con với bà ta thì chứng tỏ đó là một người phụ nữ không đơn giản. Bọn họ người đông thế mạnh, chúng ta người ít thế yếu, sao đấu lại được với bọn họ.”

Vân Phỉ nói: Mẹ, người không đáng ta, ta không đáng người, nhưng nếu có ai đó dám đến ức hiếp thì chúng ta quyết không thể mặc cho họ xâu xé. Anh Hồng Tụ nhìn có vẻ người đông thế mạnh nhưng thật ra cũng không đáng sợ, bởi vì cha không lập bà ta làm hoàng hậu, cũng không lập Vân Thừa Cương làm thái tử.”

Lòng Tô Thanh Mai đau như dao cắt, nàng ta cười khổ: “Ta là thê tử cưới hỏi đàng hoàng, là phu nhân nguyên phối của cha con nhưng bây giờ người đàn bà đó lại giống như chính thê, ta lại thành tiểu thiếp, địa vị còn dưới cả bà ta. Lúc cha con phái người đến Kinh Châu đón ta và A Tông, ta không hề biết sự tồn tại của Anh Hồng Tụ, nếu không ta tuyệt đối không đến đây để chịu nhục thế này. Nhìn tình hình này thì có thể cha con định phong bà ta làm hoàng hậu, nếu bắt mẹ ngày ngày đi thỉnh an hành lễ với bà ta thì mẹ thà chết còn hơn.”

Vân Phỉ vội nói: “Mẹ, mẹ nghĩ nhiều quá rồi. Anh Hồng Tụ nhờ có Anh Thừa Cương nên mới được cha ưu ái, hơn nữa cha con cảm thấy nợ

https://thuviensach.vn

mẹ con họ quá nhiều nên mới phong bà ta là Đức phi nhưng tuyệt đối sẽ không phong bà ta là hoàng hậu, nếu không sẽ không phong Đức phi trước. Theo con thấy, ngôi vị hoàng hậu này là để dành cho Triệu Hiểu Phù, nhưng bây giờ tình hình khẩn trương, ngai vàng của cha chưa vững, còn phải dựa vào Lâm Thanh Phong chống lại Ngô Vương giùm ông ấy nên mới không dám phong Triệu Hiểu Phù làm hoàng hậu."

Tô Thanh Mai tức giận nói: "A Phỉ, mẹ không muốn làm hoàng hậu gì cả, chỉ không nuốt nỗi mối nhục này thôi. Mẹ đường đường chính chính gả cho Vân Định Quyền, mai mối cưới hỏi đàng hoàng mà bây giờ lại trở thành thiếp thất, nếu mẹ nuốt được nỗi nhục này thì ông ngoại con trên trời cũng không được yên lòng. Mẹ vốn không yên lòng về A Tông, bây giờ có con ở đây thì mẹ cũng yên lòng. Ân Minh tự ngoài thành có rất nhiều gia quyến của các quan lớn quý tộc đến tu hành, có mấy vị thái phi của Đại Tề cũng ở đấy, mẹ muốn đến Ân Minh tự xuất gia."

Vân Phỉ cả kinh, không ngờ mẹ lại nản lòng đến độ muốn xuất gia. "Mẹ, ngày tháng còn dài, con nhất định sẽ giúp mẹ giành lại những gì lẽ ra nên thuộc về mẹ và A Tông."

Tô Thanh Mai lắc đầu: "A Phỉ, mẹ hoàn toàn không coi trọng những thứ đó, thứ mẹ muốn không phải là vinh hoa phú quý mà là một tấm chân tình nhưng cha con hoàn toàn không xứng. Cho dù bây giờ ông ấy có cầm mũ phượng đến đây thì mẹ cũng không thèm nhìn."

Vân Phỉ thấy mẹ có vẻ rất quyết tâm, dưới tình thế cấp bách, nàng rơi nước mắt: "Mẹ, lẽ nào mẹ không nghĩ cho A Tông sao?"

"Chính vì nghĩ cho nó nên mẹ mới muốn xuất gia. Làm như thế cũng có thể cho thấy mẹ không có ý thèm muốn ngôi vị hoàng hậu, đương nhiên A Tông cũng không thể được làm thái tử. Nếu ngai vàng của cha con vững vàng thì sau này còn có vô số phụ nữ, vô số con cái, sự tranh đoạt trong chốn hậu cung là không thể tránh khỏi, chỉ bằng sức của mẹ con ta thì làm

https://thuviensach.vn

sao đối phó? Mẹ xuất gia có thể khiến A Tông được bình an, cũng có thể không nhìn mặt cha con nữa.”

Tô Thanh Mai thở dài một hơi, nói: “A Phỉ, mẹ thật sự rất hối hận, sao lúc đó mẹ lại đui mù mà gả cho ông ấy. Bây giờ, ngay cả nhìn ông ấy một cái mẹ đều thấy ghê tởm, nếu không xuất gia thì làm sao mẹ sống tiếp được.”

Lòng Vân Phỉ đau như dao cắt, nước mắt như mưa. Nỗi hận trong nàng càng ngày càng mãnh liệt, nặng trĩu như đá tảng.

Tô Thanh Mai lau nước mắt cho nàng, không nén được sự lo lắng: “A Phỉ, đời này của mẹ cũng như xong rồi, con còn trẻ, sau này phải làm sao đây?”

Vân Phỉ khụt khịt mũi. “Mẹ, chẳng phải con vẫn tốt đó sao?”

Tô Thanh Mai thở dài: “Rốt cuộc thì con và Úy Đông Đình làm sao vậy?”

Vân Phỉ kể hết cho mẹ nghe những chuyện đã xảy ra trong thời gian này, Tô Thanh Mai càng nghe thì lòng càng không yên, tim như muốn nhảy vọt ra khỏi ngực. Đợi Vân Phỉ kể xong thì nàng ta đau lòng khôn nguôi, ôm con gái vào lòng, khóc không thành tiếng. “A Phỉ, mọi chuyện đều tại cha con, nếu không phải ông ấy thì sao con lại rơi vào bước đường ngày hôm nay.”

Vân Phỉ thở dài một hơi, nhưng nàng không đau lòng như mẹ, ngược lại có vẻ rất ung dung, giống như đang nói đến chuyện của người khác vậy, chỉ cười khẽ một cái: “Đúng vậy, nếu không tại ông ấy thì sao con lại phải gả vào Úy gia.”

Tô Thanh Mai vừa tức giận vừa căm hận. “Vân Thúy cũng là con gái của ông ta, sao không bảo nó gả cho Úy Đông Đình đi? Rồi sao không bảo

https://thuviensach.vn

Vân Vĩ, Vân Thừa Cương đi làm con tin mà bảo chúng ta đi chết thay cho họ?”

Vân Phỉ nói: “Nếu không nhờ ông ngoại và mẹ thì cha làm gì có ngày hôm nay, thế mà ông ấy lại lấy oán trả ơn, tuyệt tình tàn nhẫn với chúng ta như thế. Cho nên, mối thù này, con không thể không báo.”

Hai người đang thì thầm bàn tán thì nghe Phục Linh ở bên ngoài nói nhỏ: “Nương nương, công chúa, hoàng thượng phái Tiễn công công đến mời dự tiệc.”

Tô Thanh Mai chau mày lại, lắc đầu. “A Phỉ, con cứ nói mẹ không được khỏe. Mẹ không muốn nhìn bộ mặt của cha con, cũng không muốn thấy mấy người đó.”

Vân Phỉ hiểu được tâm trạng của mẹ mình, nhẹ nhàng nói: “Được, mẹ cứ nghỉ ngơi đi, con dẫn A Tông qua đó.”

Tiễn Trung dẫn người đến, đang đợi ở bên ngoài. Thấy Vân Phỉ đi ra thì mỉm cười hành lễ: “Hoàng thượng thiết yến tại Bồng Lai cung để tẩy trần cho công chúa, mời Thục phi nương nương dẫn công chúa và tiểu điện hạ theo lão nô qua đó.”

Vân Phỉ gật đầu rồi quay đầu sang ngoắc A Tông.

Phục Linh hỏi nhỏ: “Công chúa, người có cần thay quần áo, trang điểm không?”

Vân Phỉ mỉm cười: “Không cần đâu.”

E là ba người phụ nữ của cha và mấy đứa con khác của ông ấy đều có mặt trong bữa tiệc này, nếu nàng ăn mặc lộng lẫy quá thì chỉ khiến những người đó chướng mắt mà thôi. Bây giờ nàng ở thế yếu, trước khi liên minh được với Lâm Thanh Hà và Triệu Hiểu Phù thì nàng phải để bọn Anh Thừa

https://thuviensach.vn

Cương cảm thấy nàng nghèo túng đáng thương mới được. Nếu có thể khiến cho Vân Định Quyền nảy sinh chút áy náy thương xót thì nàng và A Tông cũng có thêm một người che chở.

Tiễn Trung dẫn một đám cung nữ thái giám đi trước dẫn đường.

Đây không phải lần đầu Vân Phỉ đến Bồng Lai cung. Đêm sinh nhật, Úy Lâm Lang từng triệu nàng vào cung thiết yến.

Vân Phỉ dẫn A Tông bước lên cầu, hồ nước xanh biếc vẫn như thuở nào, không một gợn sóng, nằm im ắng trong ánh trời chiều, giống như một miếng ngọc. Những chuyện đã qua lại lần lượt ùa về trong nàng.

Ngay trên chính cây cầu này, lần đầu tiên Úy Đông Đình hôn nàng, lần đầu tiên thổ lộ tấm lòng với nàng một cách rõ ràng…

Nàng nhắm mắt lại, cố nén những cảm xúc vừa dâng trào xuống, bước nhanh khỏi cây cầu.

Tình yêu cũng như dòng nước trôi, không thể quay lại.

Bồng Lai Cung lung linh đẹp đẽ được xây giữa hồ hoa quỳnh gợn sóng biếc. Đêm vừa buông xuống, ánh đèn sáng trưng, phản chiếu xuống hồ giống những những ngôi sao rơi vào trong làn nước. Cung điện mái cong được ánh đèn phản chiếu làm phát sáng lunh linh, nguy nga tráng lệ.

Quả nhiên như Vân Phỉ đã đoán, mấy vị phi tần của Vân Định Quyền cũng đều có mặt trong bữa tiệc.

Nàng đã từng gặp Triệu Hiểu Phù và Lâm Thanh Hà, còn người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi kia chắc là mẹ của Vân Thừa Cương, Đức phi Anh Hồng Tụ. Nhìn bà ta có vẻ còn lớn tuổi hơn Tô Thanh Mai, dung mạo đoan trang, già nua gầy guộc, trong mắt mang theo chút gì đó cay độc.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh bà ta là một thiếu nữ chừng mười sáu mười bảy tuổi, Vân Phỉ vừa thấy là biết đây chính là Vân Thúy, muội muội sinh cùng ngày cùng tháng với nàng.

Hai người đều ăn mặc rất lộng lẫy, nhìn là biết đã chăm chút tỉ mỉ thế nào. Đặc biệt là Anh Hồng Tụ. Để che màu da của mình, trên mặt bà ta đánh rất nhiều phấn, nhưng bàn tay lộ ra bên ngoài thì lại để lộ màu da vốn có của bà ta, khác hẳn với màu da trên mặt. Vân Thúy thì đeo ngọc ngà châu báu đầy đầu, từ đầu đến chân đều đeo trang sức đắt tiền, rực rỡ muôn màu, lung linh sáng chói.

Chỉ đáng tiếc, khí chất không phải là thứ có thể tô vẽ nên nhờ dùng xiêm y và trang sức diêm dúa. Châu báu đầy đầu, quần áo lòe loẹt càng lộ ra vẻ thô tục.

Đặc biệt là Vân Thúy, nếu đi so với Triệu Hiểu Phù thì đúng là một trời một vực.

Lâm Thanh Hà vốn cũng là một giai nhân thanh lệ, nhưng do sắp sinh nên bụng bầu thật to, khí sắc không được tốt lắm, mặt bị sưng phù, cho nên dung nhan của Triệu Hiểu Phù càng thêm tuyệt thế. Nhờ vị Đức phi già nua tầm thường cùng Lâm Thanh Hà mập mạp khệ nệ kia làm nền, nàng ta càng có vẻ ung dung cao quý, xinh đẹp không ai bằng.

Sự yêu thương chiều chuộng nồng nàn trong mắt Vân Định Quyền là không sao che giấu được.

Kề sát bên bàn tiệc của Đức phi là hai chàng trai trẻ. Ngoại trừ Vân Thừa Cương thì còn một thiếu niên, chắc là An vương Vân Vĩ. Tướng mạo của hắn giống với Anh Hồng Tụ, thân mình thì hơi mập, không anh tuấn bằng Vân Thừa Cương.

Vân Phỉ chậm rãi đi qua, dẫn Vân Tông hành lễ với Vân Định Quyền và ba vị phi tử.

https://thuviensach.vn

Vân Định Quyền ngồi trên ngôi cao, chỉ vào Vân Thừa Cương, Vân Vĩ và Vân Thúy, mỉm cười nói: “A Phỉ, đây là đệ đệ và muội muội của con. A Thúy sinh cùng ngày cùng tháng với con, có điều muộn hơn hai canh giờ.”

Vân Thúy đứng dậy, cùng Vân Vĩ thi lễ với Vân Phỉ, gọi nàng tỷ tỷ.

Tuy trước mặt Vân Định Quyền hai người này tươi cười thân thiện nhưng Vân Phỉ có thể nhận ra nụ cười ấy miễn cưỡng mà xa cách, còn mang theo vẻ thù địch.

Anh Hồng Tụ nói: “Nghe nói công chúa vừa từ nhà chồng chạy trốn tới đây, chắc là trong thời gian này chịu không ít khổ sở.” Câu này nghe qua thì có vẻ quan tâm nhưng thật ra là đang trào phúng.

Vân Phỉ cười tươi tắn. “Đa tạ mẫu phi quan tâm, vì phụ hoàng, con gái chịu chút khổ sở thì có sao đâu, cho dù có hy sinh tính mạng thì cũng không tiếc. Đúng không, đại ca.” Vân Phỉ nhìn Vân Thừa Cương, mỉm cười. “Chúc mừng hoàng huynh được phong vương, đúng là không ngờ được huynh muội ta còn có ngày gặp lại.”

Vân Thừa Cương hơi lúng túng xấu hổ, ừ một tiếng cho có lệ rồi không dám nhìn nàng.

Sau khi Vân Phỉ ngồi xuống, Vân Định Quyền hỏi: “Sao mẹ con không tới?”

“Mẹ không khỏe trong người nên đang định mời thái y sang khám.”

Vân Định Quyền biết Tô Thanh Mai né tránh hắn nên hừ một tiếng không vui. “Nàng ấy trở nên yếu ớt như thế từ khi nào vậy.”

Vân Phỉ nói với hàm ý sâu xa. “Đầu xuân này, mẹ ở Tịnh Thổ Tự bị bệnh một trận, sau đó thì sức khỏe vẫn không được tốt lắm, mong phụ

https://thuviensach.vn

hoàng lượng thứ.”

Vân Định Quyền lập tức không nói gì nữa. Lúc ấy hắn đột nhiên ở Lư Châu cưới Lâm Thanh Hà trở về, trong cơn tức giận Tô Thanh Mai đã bỏ nhà đi Tịnh Thổ tự.

Vân Phỉ nhìn Hiền phi Lâm Thanh Hà ngồi đối diện, nhìn nàng ta với vẻ thân thiệt và đầy quan tâm, mỉm cười hỏi: “Mẫu phi từ Lư Châu đến kinh thành, chắc là đã chịu nhiều vất vả.”

Lâm Thanh Hà cong môi lên, nở một nụ cười. Nàng ta sắp sinh, vốn định ở nhà mẹ đẻ sinh sản thì Ngô Vương phát binh, chiến sự ở Lư Châu căng thẳng, Vân Định Quyền phái người đến Lư Châu đón nàng ta vào kinh. Không còn đường nào khác, nàng ta phải vác cái bụng bầu lên đường, trên đường xóc nảy, khổ không sao nói hết. Đợi khi vất vả đến được kinh thành thì mới biết Vân Định Quyền không chỉ có người mới mà còn có một đứa con trai trưởng còn lớn hơn mình, nỗi hận trong lòng không nói cũng biết.

Trong bữa tiệc, Anh Hồng Tụ và Lâm Thanh Hà đều không vui, chỉ có quý phi Triệu Hiểu Phù là thần sắc bình tĩnh, trong mắt giống như không có ai, dưới sự làm nền của Anh Hồng Tụ và Lâm Thanh Hà, khí chất thanh nhã, cao quý thoát tục ấy càng thêm rõ rệt.

Nhìn dung nhan rực rỡ không ai sánh bằng ấy, Vân Phỉ bất giác nhớ đến Triệu Sách – ca ca của nàng ta. Nhờ quan hệ với Triệu Sách, chắc chắn Triệu Hiểu Phù sẽ cùng chung trận tuyến với nàng. Còn Lâm Thanh Hà, thậm chí không cần nàng chủ động thì cũng sẽ lựa chọn cùng phe với nàng.

Bởi thế, Đức phi người đông thế mạnh kia cũng không đáng sợ. Vân Phỉ cười cười, cúi đầu dùng bữa.

Bữa tiệc hết sức thịnh soạn, nhưng Vân Phỉ lại ăn không biết ngon, có nhiều thứ vừa nhìn là đã thấy ớn, đặc biệt là mấy món thịt cá. Lúc đầu nàng

https://thuviensach.vn

cứ tưởng mình đi đường mệt nhọc, tâm trạng không vui nên mới không muốn ăn. Nhưng khi nàng ăn một ngụm canh cá, suýt nữa nôn ra thì nàng thầm cả kinh.

Trước đây, khi Lâm Thanh Hà vừa đến Kinh Châu, trước bữa tối nàng cũng từng múc cho nàng ta một chén canh cá, mỉm cười nói với nàng ta cá ở Kinh Châu rất ngon, canh cá thì càng ngon. dáng vẻ buồn nôn muốn ói của Lâm Thanh Hà lúc ấy nàng vẫn nhớ rất rõ.

Một ý nghĩ chợt nảy lên trong đầu, tay nàng run lên, cái muỗng suýt nữa là rơi vào trong chén.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Thận Trọng Từng Bước

Tim Vân Phỉ như muốn nhảy ra ngoài, nghĩ kỹ lại thì hình như tháng này kinh nguyệt chưa tới. Đầu óc nàng trở nên rối bời, ước gì có thể lập tức gọi một đại phu đến bắt mạch cho mình. Nhưng ý nghĩ này vừa lóe lên thì lập tức bị xua đi ngay. Nếu nàng thật sự có thai, dứt khoát không thể để Vân Định Quyền biết được. Hoặc là hắn sẽ bắt nàng phá thai, hoặc là sẽ để nàng sinh đứa bé này ra rồi dùng nó để đặt điều kiện với Úy Trác và Úy Đông Đình. Nghĩ đến hai khả năng này, người Vân Phỉ toát đầy mồ hôi lạnh.

Nàng lại an ủi bản thân mình, có lẽ là không phải có thai, chẳng qua nàng nghĩ nhiều quá thôi. Bởi vì chạy trốn từ Tấn Châu đến đây, bôn ba cực nhọc, hơn nữa tinh thần uể oải nên kinh nguyệt mới bị trễ. Nói cũng lạ, cảm giác buồn nôn ấy đã biến đâu mất tiêu làm nàng càng không thể xác định mình có mang thai hay không, cố chờ cho cung yến kết thúc nhưng thời gian cứ dài đằng đẵng.

Vân Định Quyền đứng dậy rời khỏi bữa tiệc cùng với Triệu Hiểu Phù. Sắc mặt của Triệu Hiểu Phù lạnh nhạt, còn Vân Định Quyền thì đầy vẻ yêu thương chiều chuộng. Bởi hơi chếnh choáng say, hắn nắm tay Triệu Hiểu Phù ngay trước mặt bao nhiêu người, dắt nàng ta ra khỏi điện.

Vân Phỉ nhìn với vẻ thờ ơ, thầm nghĩ không phải hắn không thật lòng, không phải không thích nữ nhi tình trường, chẳng qua phải xem đó là ai. Hắn có thể lúng túng trước những giọt nước mắt của Triệu Hiểu Phù nhưng lại xem như không thấy mẹ nàng rơi lệ. Mẹ nàng trao cho hắn tất cả, tốt với hắn như thế mà lại bị lợi dụng, bị ruồng bỏ, thế mà cô gái xem hắn là kẻ thù

https://thuviensach.vn

này lại được hắn yêu thương trân trọng. Vân Phỉ khẽ đảo mắt nhìn sang Anh Hồng Tụ, quả nhiên thấy trong mắt bà ta có sự căm hận rất rõ ràng. Bởi vì Lâm Thanh Hà đang mang thai nên không thể thị tẩm, xem ra chuyện Triệu Hiểu Phù đêm đêm được sủng hạnh đã khiến cho Anh Hồng Tụ rất khó chịu.

Về tới Thục Hòa cung, Vân Phỉ nhìn thấy một đám người đang xách đèn lồng từ trong cung đi ra.

Nữ quan Lâm Mạc Sầu của thục hòa cung nhẹ nhàng nói: "Chương ngự y đi thong thả."

Bởi vì Tô Thanh Mai giả bệnh không tham gia yến tiệc, để làm như thật, trước khi đi Vân Phỉ đã căn dặn Lâm Mạc Sầu đi mời một ngự y đến khám cho Tô Thanh Mai.

Vân Phỉ đi đến gần, nhờ ánh đèn sáng, nàng vừa nhìn thấy là đã ngẩn người. Không ngờ vị ngự y này lại là Chương Tùng Niên.

Chương Tùng Niên thấy Vân Phỉ thì cũng giật mình, lập tức cúi người hành lễ: "Xin thỉnh an công chúa." Bởi vì bất ngờ và kích động, giọng của hắn cũng hơi run run.

Vân Phỉ bất ngờ gặp được cố nhân, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội nói: "Chương đại phu mau đứng lên đi, không ngờ lại là huynh, ta thật sự rất vui."

Lúc Úy Trác dẫn tiểu hoàng đế và thái hậu rời khỏi kinh thành thì cũng mang mấy vị ngự y đi theo. Cho nên sau khi Vân Định Quyền đăng cơ liền chọn mấy vị đại phu của mấy hiệu thuốc có tiếng trong kinh thành để bổ sung vào thái y viện. Chương Tùng Niên cũng nằm trong số đó.

Vân Phỉ bảo A Tông vào trước, còn mình thì tiễn Chương Tùng Niên ra ngoài hành lang.

https://thuviensach.vn

Chương Tùng Niên cúi người nói: “Xin công chúa quay về đi, trời rất lạnh, cẩn thận kẻo bị lạnh.”

Vân Phỉ nhớ lại từng được hắn giúp đỡ, lòng hết sức cảm kích, nhẹ nhàng bảo: “Chương đại phu, tuy thân phận của ta đã thay đổi nhưng ta vẫn coi huynh là bằng hữu, hy vọng Chương đại phu cũng coi ta như vậy, đừng giữ khoảng cách xa lạ với ta. Nếu có chỗ nào Vân Phỉ ta giúp được thì Chương đại phu cứ lên tiếng.”

Chương Tùng Niên cảm thấy ấm lòng, nuốt nước miếng một cái rồi nói: “Đa tạ công chúa, có câu này của công chúa, vi thần có chết cũng không chối từ.”

“Chương đại phu đi thong thả.” Vân Phỉ ngập ngừng rồi nói nhỏ: “Nếu hoàng thượng có hỏi tới sức khỏe của mẹ ta thì huynh cứ nói là bà bị bệnh thật.”

Chương Tùng Niên cũng đáp thật nhỏ: “Vi thần đã biết, vi thần xin cáo lui.”

Vân Phỉ nhìn theo bóng dáng nho nhã của hắn dần biến mất trong bóng đêm, lòng dâng lên một sự kích động, gần như là muốn đuổi theo bảo hắn bắt mạch cho mình xem rốt cuộc là có…

Nhưng nàng vẫn không dám, chuyện này không thể để bất cứ ai biết. Nàng hít sâu một hơi rồi xoay người đi vào trong.

Tô Thanh Mai nhìn thấy nàng thì lập tức sốt sắng hỏi tình hình bữa tiệc, sợ Vân Phỉ và A Tông chịu ấm ức.

Vì trong lòng có tâm sự nên Vân Phỉ cứ ngật ngờ, hồn treo ngược cành cây.

https://thuviensach.vn

Tô Thanh Mai cứ tưởng là nàng đã mệt nên liền sai cung nữ chuẩn bị nước nóng để Vân Phỉ tắm rửa rồi nghỉ ngơi sớm.

“Mẹ cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Vân Phỉ ôm một bầu tâm sự bước ra khỏi tẩm điện của Tô Thanh Mai. Nằm trong bồn nước ấm, cả người nàng được thả lỏng, nhưng tâm trạng thì vẫn cứ nặng nề. Trong lòng nàng vốn đã có một tảng đá to đè nặng, giờ thì cảm thấy trên tảng đá ấy lại có thêm một tảng đá khác.

Tay nàng bất giác đặt lên trên cái bụng vẫn còn bằng phẳng, sau đó thì như giật mình, lập tức lấy tay ra. Sẽ không đâu. Nàng và Úy Đông Đình đã cắt đứt quan hệ, ông trời sẽ không đùa giỡn với nàng, khiến hắn để lại cho nàng một đứa con.

Lòng nàng rối như tơ vò, nàng vội vàng tắm rửa cho xong rồi bước ra khỏi bồn tắm, mặc quần áo rồi đến cung điện phía tây của Thục Hòa cung. Có những chuyện nghĩ nhiều cũng vô dụng, còn mấy tháng nữa bụng mới to lên, đủ để nàng báo thù rửa hận.

Nàng hít sâu một hơi, cố buộc mình không nghĩ ngợi lung tung đến chuyện này nữa. Rốt cuộc có phải mang thai hay không, không cần mời đại phu khám, đến tháng sau mà kinh nguyệt còn chưa tới thì chắc chắn là có rồi. Bây giờ có nghĩ cũng vô dụng, để dành đầu óc nghĩ chuyện báo thù trước đã.

Nàng vứt ý nghĩ này ra khỏi đầu, cầm lấy miếng ngọc bội hình rồng mà Triệu Sách đưa, ngắm nghía thật tỉ mỉ.

Vân Định Quyền chỉ mới bốn mươi, dung mạo anh tuấn, như mặt trời ban trưa, bây giờ lại là vua của một nước, vinh hoa phú quý hưởng không hết. Điều nàng lo lắng nhất là trong thời gian này, Triệu Hiểu Phù đã bị sự sủng ái của cha làm cảm động.

https://thuviensach.vn

Cho dù là kẻ thù sống chết, chỉ cần dính đến một chữ tình thì người ta sẽ mất đi lý trí, mất đi lập trường. Tuy cha nàng bức tử Tần Vương nhưng nếu Triệu Hiểu Phù động lòng với cha nàng thì cho dù Triệu Sách muốn dẫn nàng ta đi, chưa chắc nàng ta đã chịu theo.

Nếu là như thế, rất nhiều kế hoạch của nàng sẽ phải thay đổi. Từ thái độ của Triệu Hiểu Phù ở bữa tiệc hôm nay cho thấy, nàng ta vẫn thờ ơ lạnh nhạt với cha nàng. Nhưng Vân Phỉ cảm thấy những biểu hiện ngoài mặt thì không đáng tin, ngày mai nàng phải đích thân đến Quý Hoa cung một chuyến, nói chuyện với Triệu Hiểu Phù, xem xem thái độ của nàng ta thế nào.

Nơi hậu cung thay đổi liên tục này, nhìn có vẻ thì đầy ắp kẻ địch nhưng thật ra, thế chân vạc này là có lợi cho Vân Phỉ nhất.

Sáng sớm hôm sau, Vân Phỉ liền sai Lâm Mạc Sầu chuẩn bị một phần lễ vật, sau đó dẫn Phục Linh và Bạch Thược đến Quý Hoa cung.

Triệu Hiểu Phù cứ tưởng rằng cả đời này sẽ không gặp Vân Phỉ nữa, thậm chí nàng ta đã nghĩ chắc hẳn ca ca của mình sẽ giết chết nàng. Ai ngờ trong bữa tiệc hôm qua lại thấy Vân Phỉ bình an vô sự trở về. Bởi vì âm mưu bắt cóc nàng, còn hại nàng suýt chết, khiến nàng chịu nhiều đau khổ cho nên ngày hôm qua khi nhìn thấy Vân Phỉ, Triệu Hiểu Phù đã nghĩ là chắc chắn nàng sẽ đến trả thù mình nhưng không ngờ Vân Phỉ còn mang theo lễ vật tới bái kiến, khiến Triệu Hiểu Phù rất xấu hổ và bối rối. Vân Phỉ thì lại làm như đã quên đi những ân oán khi xưa, dâng lễ vật lên.

Cung nữ bên cạnh bước lên nhận lấy lễ vật, Vân Phỉ thấy đó là Tú Dung – nha hoàn từng dùng muỗng canh đánh nàng ngất xỉu rồi cùng Triệu Hiểu Phù bắt cóc nàng lúc trước.

Vân Phỉ mỉm cười với nàng ta.

Tú Dung vội vàng quỳ xuống, tạ tội với Vân Phỉ.

https://thuviensach.vn

Không ngờ Vân Phỉ không hề để bụng thù xưa mà còn cười với Tú Dung. “Ngươi trung thành với chủ thì có tội gì chứ? Chuyện quá khứ đừng nhắc đến nữa, đứng dậy đi.”

Tú Dung vội vàng tạ ơn.

Đêm qua, Triệu Hiểu Phù làm như vô tình nghe ngóng tình hình của Vân Phỉ gần đây, định thăm dò tin tức của ca ca mình. Ai ngờ Vân Định Quyền lại nói với nàng Vân Phỉ từ chỗ Úy Trác chạy về đây, về phần Triệu Sách thì hắn không nhắc đến. Triệu Hiểu Phù cũng không dám hỏi, lo lắng cả buổi tối, không biết rốt cuộc đại ca mình còn sống hay đã chết, càng không biết sau khi hắn bắt Vân Phỉ đi thì đã xảy ra chuyện gì, tại sao Vân Phỉ lại đến chỗ Úy Trác ở Tấn Châu, bây giờ Triệu Sách đang ở đâu?

Những câu hỏi này cứ nghẹn trong cổ họng của nàng ta, nhưng nghĩ đến chuyện mình và ca ca từng làm thế với Vân Phỉ, cho dù nàng ta có mở miệng hỏi thì chưa chắc Vân Phỉ đã chịu nói thật cho nàng ta biết, dù sao thì cũng do Triệu Sách bắt Vân Phỉ đi, có thể coi như là kẻ thù của Vân Phỉ.

Vân Phỉ thấy bộ dạng muốn hỏi mà không dám hỏi của Triệu Hiểu Phù thì đương nhiên biết nàng ta đang nghĩ gì.

Nàng nhận lấy ly trà Tú Dung dâng lên, nhấp một ngụm nhỏ rồi cười thật tươi với Triệu Hiểu Phù. “Phụ hoàng đúng là sủng ái mẫu phi hết mực, mùa đông mà vẫn có thể được uống trà long tỉnh đầu xuân này, hương vị không khác nào mùa xuân, đúng là hiếm thấy. Phụ hoàng thật là chu đáo với mẫu phi, những thứ tốt nhất trên đời này đều muốn đưa hết đến chỗ của người.”

Triệu Hiểu Phù nghe Vân Phỉ nhắc đến Vân Định Quyền thì chau mày lại, vẻ chán ghét ghê tởm không sao giấu được xẹt qua trong mắt nàng ta.

Vân Phỉ vừa thăm dò là đã biết mình lo lắng thừa, Triệu Hiểu Phù vẫn có thái độ căm hận và thù địch với Vân Định Quyền. Nàng yên tâm hơn,

https://thuviensach.vn

cười nói: “Mẫu phi xuất thân cao quý, chắc là hiểu biết nhiều, con có một miếng ngọc bội nhưng không biết lai lịch, mẫu phi xem giúp con xem nó có phải là thứ đáng giá hay không?”

Vân Phỉ đặt ly trà xuống, chậm rãi lấy một miếng ngọc hình rồng từ trong ống tay áo ra chưa cho Triệu Hiểu Phù.

Sắc mặt Triệu Hiểu Phù vốn đang lạnh nhạt, vừa nhìn thấy miếng ngọc bội thì lập tức ngước mắt lên nhìn Vân Phỉ, dường như muốn nhìn ra điều gì đó từ ánh mắt và biểu cảm của nàng.

Vân Phỉ chỉ mỉm cười nhìn nàng ta, không nói gì cả. Triệu Hiểu Phù không giữ được bình tĩnh, lập tức bảo cung nữ bên cạnh lui xuống hết, kể cả Tú Dung cũng ra ngoài cửa để canh chừng.

Triệu Hiểu Phù lập tức hỏi ngay. “Từ đâu mà cô có được miếng ngọc bội này?”

Vân Phỉ nói: “Là thế tử đưa cho ta, bảo ta đưa cho quận chúa làm tín vật.”

“Bây giờ huynh ấy ở đâu?”

“Huynh ấy ở ngay trong kinh thành.”

Triệu Hiểu Phù vừa nghe thì lập tức kích động đứng bật dậy: “Cô biết huynh ấy ở đâu sao? Bây giờ huynh ấy thế nào?”

“Quận chúa chớ lo, thế tử rất tốt.” Vân Phỉ kể cho Triệu Hiểu Phù nghe những chuyện xảy ra sau khi Vân Thừa Cương thả Triệu Sách và nàng vào đêm.

Lúc ấy Triệu Hiểu Phù mới biết thì ra mọi chuyện lại diễn biến phức tạp như vậy, cũng trùng hợp đến kinh người. Nàng ta nắm miếng ngọc bội,

https://thuviensach.vn

khóe mắt cũng ửng đỏ, khi cúi đầu, hai giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt xinh đẹp.

Một chiếc khăn tay làm bằng gấm Vân Nam được đưa đến trước mặt nàng ta.

Triệu Hiểu Phù ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt trong veo của Vân Phỉ, trên môi nàng còn nở một nụ cười dịu dàng và thân thiện.

Sự thân thiện này làm Triệu Hiểu Phù không sao hiểu được nên lấy làm lạ hỏi: “Tại sao cô lại chịu giúp huynh ấy chuyển thư cho ta? Cô không hận ta sao? Không hận ca ca sao?”

Huynh muội bọn họ từng tính kế đối phó Vân Phỉ, hại nàng suýt nữa mất mạng, chết dưới kiếm của Triệu Sách nên Triệu Hiểu Phù khó mà tin được Vân Phỉ lại chịu truyền tin giúp Triệu Sách, chịu giúp hắn vào thành, thậm chí còn muốn giúp nàng ta thoát khỏi Vân Định Quyền. Tại sao vậy?

Vân Phỉ nhìn cảnh mùa đông tiêu đìu ngoài cửa sổ, mắt lóe lên vẻ đau thương, chậm rãi nói: “Quận chúa, ta không hận cô, cũng không hận thế tử, bởi vì báo thù là chuyện hết sức bình thường. Chẳng hạn như ta, bây giờ trong lòng ta cũng tràn ngập thù hận, rất muốn báo thù rửa hận.”

“Kẻ thù của cô là ai?” người đầu tiên mà Triệu Hiểu Phù nghĩ tới chính là Vân Thừa Cương, sau đó là Anh Hồng Tụ.

Vân Phỉ nhìn nàng ta, cười nhạt. “Kẻ thù của ta chính là Úy Trác. Lúc trước ta không chịu gả cho Úy Đông Đình, chạy khỏi kinh thành, trốn tại Lục gia, hắn ép ta phải thành thân với Úy Đông Đình, sau đó lại muốn đẩy ta vào chỗ chết.”

Triệu Hiểu Phù nghe tới đây thì hiểu ra, không nghi ngờ gì lời của Vân Phỉ.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nói thế là để Triệu Hiểu Phù hoàn toàn vứt bỏ sự thù địch với mình. Triệu Hiểu Phù từng ghen ghét nàng vì nàng gả cho Úy Đông Đình, bây giờ nàng đã rời xa Úy Đông Đình, lại coi Úy Trác là kẻ thù, chứng tỏ nàng hoàn toàn không có ý muốn gả cho Úy Đông Đình, chỉ bị Úy Trác cưỡng ép. Vô hình chung, nàng đã không còn là người chiếm đoạt vị hôn phu trong lòng Triệu Hiểu Phù nữa.

"Đợi ta ra cung liên lạc với thế tử xong thì sẽ tìm cơ hội để quận chúa và thế tử gặp mặt. Lúc ấy quận chúa và thế tử hãy trù tính xem khi nào thì rời khỏi kinh thành."

Cuối cùng thì Triệu Hiểu Phù cũng nở một nụ cười thật lòng với Vân Phỉ. "Đa tạ công chúa trượng nghĩa giúp đỡ."

Vân Phỉ đứng dậy cáo từ.

Triệu Hiểu Phù đột nhiên nói: "Có đi thì phải có lại, nếu cô đã chịu giúp ta thì ta sẽ không chịu ân huệ của cô mà không báo đáp, lúc ấy ta sẽ tặng cô một lễ vật thật lớn."

Vân Phỉ giật mình: "Lễ vật gì?"

Trong mắt Triệu Hiểu Phù lóe lên vẻ căm hận: "Đợi đến khi ta rời khỏi đây, ta sẽ nói cho cô biết."

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Xuất Gia

Về tới Thục Hòa Cung, Vân Phỉ vừa ngồi nghỉ không lâu thì Lâm Mạc Sầu đến bẩm báo là Hiền phi tới chơi.

Vân Phỉ sớm đã dự đoán được là Lâm Thanh Hà sẽ đến, nàng mỉm cười, đứng dậy ra đón.

Lâm Thanh Hà được Ngọc Trì và một cung nữ khác đỡ xuống cáng. Chiếc áo choàng màu đỏ ửng có viền da chồn bạc khiến mặt nàng hồng hào hơn, dễ nhìn hơn tối qua rất nhiều.

Vân Phỉ vội vàng bước tới trước, đích thân đỡ nàng ta lên thềm, mỉm cười nói: “Con đang định sang Hiền Minh cung bái kiến mẫu phi đây, nhưng sợ lúc này còn sớm, quấy nhiễu mẫu phi nghỉ ngơi nên định chiều mới sang.”

Lâm Thanh Hà cười, nói: “Hôm qua trong bữa tiệc, nghe nói Thục phi tỷ tỷ không được khỏe trong người nên ta qua thăm tỷ tỷ.”

Bạch Thược đi tới, nhún người hành lễ. “Xin thỉnh an Hiền phi nương nương, Hiền phi nương nương đang có mang, Thục phi nương nương sợ sẽ lây bệnh cho nương nương nên bảo nô tì đến thay Thục phi nương nương đa tạ người chứ không phải không muốn gặp, xin Hiền phi nương nương đừng chê trách.”

Lâm Thanh Hà cười nói: “Vẫn là Thục phi tỷ tỷ nghĩ chu đáo, sao ta lại chê trách chứ.”

https://thuviensach.vn

Người hôm nay Lâm Thanh Phong muốn gặp vốn không phải là Tô Thanh Mai mà là Vân Phỉ. Từ khi nàng ta gả cho Vân Định Quyền, Tô Thanh Mai vẫn tránh né không gặp mặt, chỉ có Vân Phỉ là giao tiếp với nàng ta. Ấn tượng mà Vân Phỉ để lại cho Lâm Thanh Hà chính là một người thông minh tinh ý, hơn nữa nàng chưa từng nói những lời độc địa châm chích, từ khi gặp mặt tới nay đều rất khách khí và thân thiện với bà mẹ hai này. Cho nên nhìn khắp hậu cung, Anh Hồng Tụ và Triệu Hiểu Phù đều là kẻ địch của Lâm Thanh Hà, duy chỉ có Tô Thanh Mai là không hề có sự uy hiếp, ngược lại còn có thể giúp đỡ lẫn nhau. Vì thế Lâm Thanh Hà mới đích thân tới đây, lấy lý do là thăm bệnh để thăm dò thái độ của Thục Hòa Cung.

Vân Phỉ hiểu rất rõ mục đích đến đây của Lâm Thanh Hà, vì thế càng tỏ ra nhiệt tình với nàng ta. Nàng đích thân dìu Lâm Thanh Hà vào trong điện, mời nàng ta ngồi, sau đó sai cung nữ dâng điểm tâm và trà lên.

Lâm Thanh Hà đang có thai nên hết sức cẩn thận, không hề động đến điểm tâm và trà nước. Vân Phỉ làm như không biết, ngắm nghía bụng của nàng ta rồi cười nói: “Nhìn bụng của mẫu phi thì chắc chắn là một đệ đệ.”

Lâm Thanh Hà đỏ mặt, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve bụng mình, nói: “Đứa trẻ này còn chưa sinh ra đã phải chịu đủ mọi xóc nảy, bất luận là nam hay nữ, ta chỉ cần nó được bình an sinh ra là đủ.” Tuy nói bất kể nam nữ, nhưng trong lòng nàng ta vẫn rất hy vọng sinh ra một đứa con trai.

“Sao mẫu phi không ở Lư Châu sinh nở rồi hãy tới đây? Trên đường đi chắc là phải chịu nhiều vất vả.”

“Phụ hoàng của con bảo ta tới đây, phái người đi đón ta, ta đành phải lên đường.”

“Mẫu phi sắm lâm bồn rồi mà còn phải chịu xóc nảy, lẽ nào phụ hoàng không sợ trên đường đi có bất trắc gì sao? Mẫu phi đúng là phúc lớn, đệ đệ

https://thuviensach.vn

cũng rất cứng cáp, chắc chắn sau này sẽ có thành tựu lớn.”

Những lời nghe có vẻ vô tâm của Vân Phỉ lại làm cho Lâm Thanh Hà biến sắc. Trong lòng nàng ta vốn tràn đầy oán giận, lúc này nghe được những lời này thì không khỏi nghĩ ngợi lung tung.

Trước kia ở Lư Châu Vân Định Quyền từng hứa hẹn rằng sau này nàng ta sinh ra con trai thì sẽ để nó kế thừa nghiệp bá của hắn ta. Lúc ấy hắn còn là châu mục Lư Châu, còn phải trông cậy vào Lâm Thanh Phong cùng đánh dẹp giang sơn với hắn. Chính vì lời hứa này là Lâm Thanh Phong mới chịu gả Lâm Thanh Hà cho hắn, Lâm Thanh Hà cũng vì thế mà chịu thiệt gả cho hắn làm nhị phu nhân.

Lâm Thanh Hà cứ tưởng rằng hắn đón nàng tới là để phong nàng làm hoàng hậu, ai ngờ đến kinh thành thì mới phát hiện không phải thế. Bên cạnh Vân Định Quyền bỗng dưng xuất hiện một Triệu Hiểu Phù xinh đẹp như tiên chưa nói, còn có một bà vợ đầu còn lớn tuổi hơn cả Tô Thanh Mai, còn Tô Thanh Mai – người mà nàng ta luôn coi là kẻ địch thì lại là một vật hy sinh đáng thương, hoàn toàn không có bất cứ sức uy hiếp gì. Nỗi lo của nàng bây giờ là Triệu Hiểu Phù mới được sủng và đứa con trai trưởng Vân Thừa Cương còn lớn tuổi hơn cả nàng ta.

Nếu Vân Định Quyền muốn tuân thủ ước hẹn thì nên lập nàng làm hoàng hậu, như thế thì đứa trẻ trong bụng nàng mới có thể danh chính ngôn thuận làm thái tử. Nhưng hắn lại hoàn toàn không nhắc đến chuyện lập hậu, bốn người phụ nữ đều được phong làm phi. Thậm chí Lâm Thanh Hà còn cảm thấy sở dĩ Vân Định Quyền muốn nàng vác cái bụng bầu lên kinh thành là vì cố ý khiến nàng gặp bất trắc trên đường đi, đứa trẻ không giữ được thì mới tốt.

Ý nghĩ này không phải chưa từng hiện lên trong đầu Lâm Thanh Hà, bây giờ ngay cả Vân Phỉ cũng nghĩ vậy nên nàng ta càng cảm thấy Vân

https://thuviensach.vn

Định Quyền ôm ý đồ độc ác ấy. Nàng ta nghiến răng, cười lạnh: “Cha con chưa từng quan tâm đến đứa trẻ này.”

“Mẫu phi, có câu này con không biết có nên nói hay không?”

“Con cứ nói, không sao đâu.”

“Con cứ luôn không hiểu tại sao phụ hoàng lại không thích A Tông. Lúc ấy A Tông là đứa con trai duy nhất của phụ hoàng, tuy tính tình nó hơi nghịch ngợm nhưng cũng thông minh đáng yêu kia mà. Mãi đến sau này khi nhìn thấy Vân Thừa Cương thì con mới hiểu được. Thì ra trong lòng của phụ hoàng, dù A Tông có thông minh lanh lợi thì cũng không thể nào bì được với con trai trưởng của ông ấy. Vân Thừa Cương có võ công cao cường, một thanh Lê Hoa Thương khiến người người kinh sợ, từng là võ trạng nguyên. Hắn đã hai mươi tuổi, có thể giúp phụ hoàng đánh chiếm giang sơn, còn A Tông thì có thể làm gì được? Nó chẳng qua chỉ là một đứa trẻ nghịch ngợm mà thôi.”

Vân Phỉ nói bóng nói gió càng khiến Lâm Thanh Hà lo lắng và phẫn nộ. Đúng như Vân Phỉ nói, cho dù nàng ta có sinh được con trai thì cũng chỉ là một đứa trẻ nằm trong tã lót, ở trong lòng Vân Định Quyền, có đứa con trưởng như Vân Thừa Cương rồi thì sao còn coi trọng những đứa con khác chứ. A Tông chính là một ví dụ sống.

“Bây giờ chính là lúc phụ hoàng phải trông cậy vào Lâm tướng quân, mẫu phi nên nắm bắt thời cơ này, bắt phụ hoàng lập hậu.”

Sao Lâm Thanh Hà lại không muốn thế chứ, chẳng qua là nàng ta không biết nên mở miệng thế nào. Từ biệt mấy tháng không gặp, quan hệ giữa nàng ta và Vân Định Quyền đã xa cách rất nhiều, bởi vì không thể thị tẩm nên càng không có cơ hội thủ thỉ bên tai hắn. Nàng ta đành cười gượng. “A Phỉ, chuyện này liên quan đến vấn đề xã tắc, ta chỉ là một người phụ nữ trong chốn hậu cung, nào dám can thiệp triều chính.”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên mẫu phi không thể trực tiếp đề cập đến chuyện này, nên để Lâm tướng quân gây sức ép với phụ hoàng, để Lâm tướng quân nghĩ cách giúp mẫu phi.”

Lâm Thanh Hà thầm giật mình, đây cũng chính là những gì nàng ta đang nghĩ, không ngờ Vân Phỉ lại nói thẳng ra như thế.

Nàng ta lo đây là do Vân Định Quyền bảo Vân Phỉ đến thám thính mình nên vội nói: “Ta có tài đức gì mà có thể thống lĩnh hậu cung, mẫu nghi thiên hạ. Ngôi vị hoàng hậu làm gì tới lượt ta, Thục phi nương nương mới là chính thất kia mà.”

Vân Phỉ lắc đầu cười khổ. “Mẫu phi nói đùa rồi, bây giờ mẹ con chỉ được phong Thục phi, bên kia còn có một vị Đức phi nương nương còn lớn tuổi hơn bà, địa vị cũng cao hơn, con trai còn lớn hơn con. Phụ hoàng phong bà ta làm Đức phi, rõ ràng là cho rằng bà ta mới là chính thất. Hơn nữa hai đứa con trai của bà ta đã được phong vương, còn A Tông thì có gì chứ. Theo con thấy thì phụ hoàng muốn lập bà ta làm hoàng hậu nhưng ngại rằng hiện nay Lâm tướng quân đang đánh nhau với Ngô vương nên không dám thực hiện ý nghĩ này, vì thế mới phong làm Đức phi, tạm thời quản lý hậu cung. Đợi chiến sự xong rồi thì chuyện vui sẽ đến với Ý Đức cung. Lúc ấy ai là thái tử chắc mẫu phi cũng đoán được.”

Lâm Thanh Hà không còn cười được nữa, trong lòng cũng đồng ý với những lời của Vân Phỉ. Một khi lập Anh Hồng Tụ làm hậu, Anh Thừa Cương là trưởng tử, ngôi vị thái tử còn ai khác ngoài hắn.

Vân Phỉ nói: “Hết chim thì bẻ ná, lệ này trong sử sách đã có vô số, mẫu phi phải quyết định cho sớm, đừng để lỡ thời cơ.”

Cho dù Vân Phỉ đã nói thế nhưng Lâm Thanh Hà vẫn không chịu biểu lộ ý nghĩ thật sự của mình.

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ biết trong lòng nàng ta vẫn còn đề phòng mình nên nói: “Mẫu phi, nói thật thì con cứ tưởng phụ hoàng đăng cơ rồi, mẹ con là chính thất thì đương nhiên phải được lập làm hoàng hậu, ai mà ngờ… Nếu mẹ con và A Tông đã không có hy vọng thì con mong mẫu phi sẽ làm hoàng hậu, bởi vì mẫu phi làm hoàng hậu thì sẽ không đối phó con và A Tông. Nếu Đức phi làm hoàng hậu, Vân Thừa Cương làm thái tử thì tính mạng của con và A Tông sẽ rất đáng lo. Cho nên con nghĩ cho mẫu phi cũng chính là lo nghĩ cho mình, mẫu phi đừng lấy làm lạ. Sau này nếu có chuyện gì cần đến con thì con sẽ cố hết sức giúp đỡ mẫu phi.”

Mục đích Lâm Thanh Hà đến đây chính là vì chuyện này, không ngờ Vân Phỉ lại chủ động đề xuất đến. nàng ta mừng thầm trong bụng nhưng ngoài mặt thì vẫn không tỏ vẻ gì, chỉ nhẹ nhàng nói: “A Phỉ, sau này ta sẽ không bạc đãi con và A Tông, con cứ yên tâm.”

“Mẫu phi, người cũng sắp sinh rồi, nhất định phải cẩn thận với thái giám cung nữ bên cạnh mình.”

Lâm Thanh Hà gật đầu: “Ta sẽ cẩn thận.”

Tiễn Lâm Thanh Hà đi, Tô Thanh Mai từ nhà sau đi ra, hỏi: “A Phỉ, nàng ta đến làm gì thế?”

“Đến tìm đồng minh.” Vân Phỉ đỡ Tô Thanh Mai, thở dài một hơi. “Mẹ, nói ra thì nàng ta cũng là người đáng thương. cha không hề quan tâm đến nàng ta và đứa con trong bụng. Theo con thấy, cha chỉ mong sao trên đường đi xóc nảy, cái thai chết trong bụng thì mới tốt.”

Tô Thanh Mai nói. “Tội lỗi thật, dù gì thì đó cũng là con của ông ấy.”

“Mẹ, mẹ nghĩ xem tại sao cha chưa chịu lập hậu? Giờ là lúc quan trọng, ngoại trừ lập Lâm Thanh Hà thì lập ai cũng đắc tội với Lâm Thanh Phong, nhưng trong lòng ông ấy lại không muốn lập Lâm Thanh Hà, cho

https://thuviensach.vn

nên cứ để đấy, đợi giải quyết xong Ngô Vương thì nhất định sẽ lập Triệu Hiểu Phù làm hoàng hậu.”

Tô Thanh Mai nói: “Ông ấy đúng là yêu thương vị quận chúa kia, không sợ nửa đêm người ta giết mình sao chứ.”

“Triệu Hiểu Phù không phải là loại phụ nữ trung liệt gì. Quen sống trong giàu sang phú quý, nhất định là tham sống sợ chết. Giết cha rồi thì nàng ta chỉ có một con đường chết. Nếu nàng ta muốn chọn cách thức chết chung quyết liệt này thì sớm đã làm khi bị cha chiếm đoạt rồi, sao còn chờ tới hôm nay.”

Tô Thanh Mai nói: “Ta lại hy vọng Triệu Hiểu Phù có thể một kiếm giết chết ông ấy.”

“Không cần Triệu Hiểu Phù ra tay con cũng có thể rửa hận cho mẹ.” Vân Phỉ cười tươi tắn. “Phụ hoàng yêu thương nàng ta như yêu tính mệnh, con tính thả Triệu Hiểu Phù đi, khoét một lỗ trong tim ông ấy, như thế còn khiến ông ấy đau hơn là đâm cho ông ấy một nhát.”

“Con định thả nàng ta? Hậu cung canh gác nghiêm ngặt, con đừng làm gì manh động. Cha con đã mất hết tính người, trở mặt vô tình, nếu biết là do con làm thì chắc chắn sẽ lấy mạng con mất.” Tô Thanh Mai biết con gái mình từ nhỏ đã có nhiều sáng kiến, nhưng sau khi thấy được sự vô tình và tàn nhẫn của Vân Định Quyền thì nàng ta vẫn lo là con gái mình không đấu lại hắn.

Vân Phỉ cười nói: “Đương nhiên là con sẽ không để ông ấy biết là do con làm. Mẹ cứ yên tâm đi, con tự biết chừng mực.”

Tô Thanh Mai thở dài một hơi, đặt một nắm tóc vào tay Vân Phỉ.

Lúc này Vân Phỉ mới phát hiện một lọn tóc phía sau của mẹ đã không còn nữa, nàng vội vàng hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại…”

https://thuviensach.vn

Tô Thanh Mai cười ảm đạm. “A Phỉ, lòng mẹ đã quyết thế rồi, con đưa nắm tóc này đến cho Vân Định Quyền, nói mẹ muốn đi Ân Minh tự, nếu ông ta không chịu thì mẹ sẽ cạo đầu tu ở trong cung.”

Vân Phỉ rưng rưng nước mắt, nói: “Mẹ, thật sự phải làm thế sao?”

Tô Thanh Mai cười thê lương. “Mẹ đã hồ đồ cả nửa đời người rồi, nhưng chưa bao giờ tỉnh táo như bây giờ.”

Vân Phỉ thấy mẹ mình đã quyết thế thì đành phải nghẹn ngào đáp ứng, cầm lấy mớ tóc của mẹ đi về phía Đức Dương Điện.

Noãn Các ở phía đông của Đức Dương Điện chính là ngự thư phòng. Tiền Trung đứng trước cửa, từ xa nhìn thấy Vân Phỉ thì hắn đã vội tươi cười hớn hở chạy ra đón, cong lưng hành lễ: “Xin thỉnh an công chúa, hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương, công chúa đợi một lát để lão nô vào bẩm báo.”

“Đa tạ Tiền công công.” Vân Phỉ đưa mắt nhìn theo bóng dáng lanh lợi của hắn, thầm nghĩ có ngân lượng đúng là tiện lợi, tờ ngân phiếu năm ngàn lượng đã mua được Tiền Trung, có nhiều chuyện cũng trở nên dễ dàng hơn, muốn có được tin tức cũng không cần tốn sức.

Lúc này Vân Phỉ đột nhiên nhớ tới lời của Úy Linh Tuệ. “Bà ta yêu tiền nhất, cha con tốn rất nhiều tiền bà ta mới chịu gả cho cha…” chỉ là lời trẻ con nói bừa nhưng Vân Phỉ nghe được vẫn rất chói tai và đau lòng.

Nếu Úy Đông Đình chưa từng nói thế thì sao một đứa trẻ như nó lại biết chuyện này? Ở trong lòng y, nàng chẳng qua chỉ là một phụ nữ yêu tiền như mạng, cho nên chỉ cần dùng mười sáu đĩnh vàng, mấy vạn lượng bạc là có thể mua được trái tim nàng.

Nàng cũng thật là ngốc, chỉ thế mà bị y làm cảm động, cứ tưởng rằng mình đã nhận thấy được tình cảm phía sau ngân lượng ấy còn vững bền

https://thuviensach.vn

hơn, nhưng sự thật đã chứng minh, vàng bạc vẫn là tốt nhất, chân thật khiến người ta yên tâm, còn có tác dụng rất lớn, chẳng hạn như bây giờ, Tiền Trung nhìn thấy nàng là cười toe toét như hoa.

"Mời công chúa vào." Tiền Trung mỉm cười, cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng. Vân Phỉ nói tiếng cảm ơn rồi cất bước lên thềm đá. Cung nữ thái giám đứng hầu trước cửa đều đồng loạt hành lễ, hô công chúa thiên tuế.

Vân Phỉ tiến vào ngự thư phòng thì thấy sau chiếc bàn bằng gỗ trắc, Vân Định Quyền mặc áo bào gằng gấm, đầu đội mũ ngọc ngồi trên ngai vàng. Nếu không có cái ngai vàng chạm rồng xung quanh kia đang tỏa hào quang lấp lánh thì Vân Phỉ đã có cảm giác rằng thời gian đang ngừng lại năm nàng mười lăm tuổi, hắn đang ở thư phòng của phủ châu mục Kinh Châu.

Lúc ấy, không có Lâm Thanh Hà, không có Anh Hồng Tụ, cũng không có Triệu Hiểu Phù, hắn nổi tiếng là quyền cao chức trọng nhưng không tham nữ sắc, mẹ một lòng một dạ yêu thương hắn, vô ưu vô lo, vui vẻ hạnh phúc vô cùng.

Vân Phỉ bỗng dưng thấy thê lương, mái tóc xanh trong tay nàng lạnh và trơn bóng, như không giữ được thời gian, cũng không giữ được lòng người.

Vân Định Quyền ngẩn đầu lên hỏi: "A Phỉ, có chuyện gì sao?"

"Phụ hoàng." Vân Phỉ cầm mớ tóc của mẹ, chậm rãi bước tới trước, hành lễ rồi nói: "Phụ hoàng, có chuyện này mẹ muốn xin người ưng thuận cho."

"Chuyện gì?"

Vân Phỉ không trả lời, chỉ nhẹ nhàng đặt mớ tóc của mẹ lên long án.

https://thuviensach.vn

Vân Định Quyền giật mình, ngẩng đầu nhìn Vân Phỉ: “Thế này là sao?”

“Mẹ muốn đến Ân Minh Tự tu hành.”

“Làm càn.” Đôi mày kiếm của Vân Định Quyền cau chặt lại, đứng bật dậy: “Trẫm đã phong nàng ấy làm Thục phi, nàng ấy còn thấy chưa đủ sao? Lẽ nào còn vọng tưởng làm mẫu nghi thiên hạ?”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Chuyện Xưa

Vân Phỉ nghe được câu này thì tức giận đến nỗi run lên. Mẹ nàng đã dâng cho ông ta mọi thứ, tiêu tán hết cả gia tài, thân là chính thất, lẽ nào được phong hoàng hậu không phải chuyện đương nhiên sao? Vậy mà ông ta lại cảm thấy mẹ nàng hoàn toàn không xứng với ngôi vị mẫu nghi thiên hạ, là mơ mộng hão huyền!

Trong mắt ông ta chỉ có quyền thế và lợi ích, chưa bao giờ biết mẹ thật sự muốn gì. Loại người không bằng cầm thú này hoàn toàn không xứng với tấm chân tình của mẹ. Mẹ làm rất đúng, thà rằng xuất gia chứ không muốn nhìn bộ mặt ghê tởm đáng ghét này nữa.

Nàng hít sâu một hơi, cố nén lửa giận và sự căm phẫn trong lòng xuống.

“Phụ hoàng, mẹ không hề có ý đó, mẹ sớm đã có ý định xuất gia tu hành từ lâu rồi. Đầu năm nay ở Tịnh Thổ tự người đã nảy sinh ý định xuất gia, chắc phụ hoàng cũng còn nhớ mẹ từng muốn dùng tiền ông ngoại để lại để xây một cái am.”

Nhắc tới chuyện đầu xuân này, cơn giận của Vân Định Quyền cũng bất gian tiêu tan. Lúc ấy, quả thật Vân Phỉ có nhắc đến chuyện Tô Thanh Mai muốn xây một cái am để tu hành. Sau đó, số bạc ấy bị hắn lấy mất. Bây giờ nhắc tới chuyện cũ, hắn cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

“Mẹ đã quyết ý rồi, bà nói nếu phụ hoàng không chịu đồng ý thì bà sẽ cạo đầu, tu hành trong cung.”

https://thuviensach.vn

Cạo đầu tu hành trong cung? Vậy há chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười chỉ trích sao? Đồn ra ngoài thì hắn biết để mặt vào đâu? Vân Định Quyền cau mày nói: “Thế còn ra thể thống gì nữa. Nếu bà ấy muốn đi Ân Minh tự thì cũng được, nhưng không thể cạo đầu đi tu mà chỉ có thể để tóc tu hành.”

“Đa tạ phụ hoàng.”

Sau khi Vân Phỉ lui ra, ngự thư phòng chìm trong yên tĩnh, ngọn lửa trong lò sưởi bùng cháy, than trong lò nổ tách một tiếng khiến Vân Định Quyền giật mình.

Mớ tóc dài trên bàn đen nhánh và óng ả. Hắn bất giác nhặt nó lên, trong lòng nhớ lại rất nhiều chuyện xưa.

Lúc ấy, hắn sắp xếp cho người bắt cóc nàng, còn hắn thì dẫn người đi cứu. Khi lấy cái bao trùm đầu nàng ra, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy chính là mái tóc của nàng. Đen nhánh, óng ả, như một mảnh lụa đen bóng.

Khi nhìn thấy mặt nàng, hắn cũng ngẩn ngơ, không ngờ nàng lại xinh đẹp yêu kiều đến thế.

Hắn cũng đã từng rất thích nàng, nhưng theo thời gian trôi qua, số tiền hắn dùng của nàng ngày càng nhiều thì tình cảm đối với nàng cũng càng ngày càng phai nhạt, thậm chí hắn không muốn gặp nàng nữa. Bởi vì khi nhìn thấy nàng, hắn sẽ nhờ tới việc hắn đã đặt bẫy lừa dối nàng như thế nào, đã lợi dụng nàng thế nào, vắt kiệt tiền tài của nàng thế nào.

Tô Thanh Mai giống như một tấm gương luôn soi rõ bộ mặt xấu xí nhất của hắn, khiến những công lao nở mày nở mặt, vinh quang chói mắt của hắn ở trước mặt mọi người đều trở nên buồn cười khó coi. Cảm giác lưng bị đè nặng, cổ họng bị siết chặt này khiến hắn ghét cay ghét đắng, thậm chí có khi còn nghĩ rằng Tô Thanh Mai chết đi thì hắn mới có thể được giải thoát.

https://thuviensach.vn

Đi cũng tốt, càng nhìn nhau thì càng ghét.

Vừa nghĩ đến Tô Thanh Mai, cả người hắn liền cảm thấy không được thoải mái, không còn tâm trạng nào mà phê duyệt tấu chương nữa. Hắn đứng dậy, đi đến Ý Đức Cung.

Anh Hồng Tụ tuổi già sắc kém chính là một liều thuốc hay để chữa trị sự hèn mọn thấp kém của hắn trước mặt Tô Thanh Mai.

Còn chưa đến Ý Đức cung thì đã nghe tiếng cười giòn giã từ trong ấy truyền ra.

Hắn xua tay, bảo thái giám đi sau dừng lại, một mình mình bước vào trong.

Vân Thúy đang ở trong sân đá cầu với mấy cung nữ, dưới ánh mặt trời ngày đông, nàng cười hết sức thoải mái, mắt nheo thành một đường cong.

Vân Định Quyền nhìn nàng ta, bỗng nhớ tới Vân Phỉ. Hai đứa con gái sinh cùng ngày cùng tháng nhưng lại có hai tính cách khác nhau. Từ nhỏ Vân Phỉ đã thông minh tinh ý, nhạy bén sắc sảo, còn Vân Thúy thì lại có tính cách mơ hồ ngốc nghếch.

Vân Định Quyền thường thầm thở dài: người ngốc có phúc của người ngốc, nàng không được làm châu mục tiểu thư thì cũng có chỗ tốt. Vân Phỉ là đại tiểu thư con chính thất, nhiệm vụ hôn nhân chính trị phải rơi vào người nàng. Nhưng cũng may là Vân Phỉ chứ nếu là Vân Thúy thì chắc đã chết mấy lần rồi.

Nghĩ tới Vân Phỉ, trong lòng hắn lại cảm thấy có chút áy náy. Tuy không thích Tô Thanh Mai nhưng dù sao nàng cũng là trưởng nữ của hắn, vì hắn mà suýt nữa mất mạng, hôn nhân cũng thành dở dang thế này.

Hắn thở dài một hơi, bước vào trong.

https://thuviensach.vn

Mấy cung nữ tinh mắt, vội vàng quỳ xuống đất. Vân Thúy quay đầu qua gọi một tiếng phụ hoàng rồi chạy qua.

Vân Định Quyền ừ một tiếng: “Mẫu phi của con đâu?”

Anh Hồng Tụ đã nghe tiếng, từ trong điện đi ra, cười nói: “Hoàng thượng, thần thiếp đang có chuyện muốn thương lượng với người đây, người đến thật đúng lúc.”

“Có chuyện gì?”

Anh Hồng Tụ nói: “Vân Thúy đã mười sáu tuổi rồi, nếu là con gái nhà bình thường thì sớm đã định hôn sự rồi.”

Vân Định Quyền nghe thấy câu này thì lòng không khỏi áy náy. Bởi vì những đứa con này luôn phải giấu giếm lén lút nên cũng không thể quyết định hôn nhân, kể cả Vân Thừa Cương, đã hai mươi tuổi mà còn chưa cưới vợ, Vân Thúy mười sáu mà còn chưa đính hôn.

Hắn bước vào điện, ngồi xuống cái ghế dựa làm bằng gỗ lim lót tơ vàng, thở dài: “Trẫm bị chuyện của Ngô Vương làm sứt đầu mẻ trán, chuyện hôn nhân của con gái, nàng cứ tự liệu mà làm đi. Chọn cho Vân Thúy một mối thật tốt, Thừa Cương cũng nên cưới vợ rồi, hơn nữa…” Vân Định Quyền ngừng lại một chút, nói. “Nàng cũng lưu ý chọn một mối cho Vân Phỉ nữa.”

Anh Hồng Tụ vừa nghe liền có vẻ không vui. “Nó có mẹ ruột nó lo, thiếp chọn cho nó, cho dù có tốt thì nó cũng có thể kiếm cớ này nọ được.”

Vân Định Quyền nói: “Tô Thanh Mai muốn đến Ân Minh Tự tu hành.”

Anh Hồng Tụ giật mình. “Cái gì, tu hành?”

https://thuviensach.vn

“Phải.”

Anh Hồng Tụ mừng như điên, như thế thì Vân Tông sẽ mất đi tư cách được lập làm thái tử, cơ hội của Vân Thừa Cương sẽ càng lớn hơn. Vân Thúy là người nông nổi, không thể sâu sắc như mẹ mình nên mặt lập tức tỏ vẻ vui mừng.

Vân Định Quyền thấy vẻ mặt của hai mẹ con nàng ta thì lập tức không vui.

Hắn đứng dậy, nghiêm mặt nói: “Nàng phải chọn cho Vân Phỉ một phu quân thật tốt, lúc ấy sẽ cùng xuất giá một lượt với Vân Thúy, không thể nặng bên này nhẹ bên kia.”

“Dạ, thần thiếp biết rồi.”

Anh Hồng Tụ giỏi đoán sắc mặt, thấy mặt Vân Định Quyền không được vui, đứng dậy định đi thì vội vàng cười lấy lòng: “Nếu Thục phi muốn xuất gia thì thần thiếp sẽ coi nó như con gái của mình, đương nhiên sẽ tìm cho nó một mối thật tốt, xin hoàng thượng cứ yên tâm.”

Vân Định Quyền ừ một tiếng rồi lập tức rời khỏi Ý Đức cung.

Vân Thúy thấy cha đi rồi thì lập tức nói nhỏ: “Mẹ, nàng ta đã gả một lần rồi, còn chọn cho nàng ta một phu quân tốt gì nữa?”

“Dù có gả một lần rồi thì vẫn có người muốn cưới, bây giờ nó là công chúa, con hiểu chưa.”

Vân Thúy bĩu môi nói: “Con cũng là công chúa vậy.”

Anh Hồng Tụ cười đắc ý. “Đương nhiên rồi, tuy nó là công chúa nhưng còn kém rất xa vị công chúa như con. Con chưa gả, huynh đệ đều là vương gia, còn nó thì đã từng gả cho người ta, mẹ là một ni cô, ha ha.”

https://thuviensach.vn

Vân Thúy cũng cười. “Mẹ nàng ta đúng là ngu ngốc.”

“Đúng vậy, nên sau này con phải lanh lợi một chút, đừng có giống như Tô Thanh Mai.”

Hai mẹ con họ trào phúng Tô Thanh Mai ngu ngốc, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới những thứ mình có được bây giờ đều là nhờ Tô gia ban cho.

Anh Hồng Tụ vốn là biểu tỷ thanh mai trúc mã của Vân Định Quyền, còn lớn hơn Vân Định Quyền hai tuổi. Năm Vân Định Quyền mười sáu tuổi liền thành thân với nàng ta. Vì nhà nghèo rớt mồng tơi, hắn phải xa nhà mưu sinh, khó khăn lắm mới lấy được một chân đình trưởng.

Vào một dịp tình cờ, hắn biết Tô Vĩnh An giàu nhất vùng đó chỉ có một đứa con gái, gia tài lại đồ sộ nên nảy lòng tham, gài bẫy để Tô Thanh Mai gả cho hắn. Lúc ấy Anh Hồng Tụ ở quê đã sinh một đứa con trai, hắn không thể vứt bỏ nên giấu Tô Thanh Mai, sắp xếp cho Anh Hồng Tụ ở trong một ngôi nhà ở ngoại thành.

Tuy Anh Hồng Tụ giận Vân Định Quyền vứt bỏ nàng ta cưới người khác nhưng vì thế mà có được cuộc sống tốt đẹp hơn nên cũng nuốt giận, bấm bụng chịu cảnh lén lút.

Vân gia và Anh gia đều rất nghèo, sau khi Vân Định Quyền cưới Tô Thanh Mai thì lấy ít tiền tài của Tô gia cho nàng ta, nàng ta được hưởng thụ rất thoải mái, được nha hoàn bà vú hầu hạ quen, không kém gì những phu nhân quan lại giàu có, chẳng qua không thể được quang minh chính đại, không thể đường đường chính chính gặp người khác.

Nàng ta vừa tham cuộc sống an nhàn sung sướng, vừa không cam tâm từ vợ cả trở thành tình nhân không dám thấy mặt trời nên thường khóc lóc oán trách trước mặt các con, cho nên Vân Thừa Cương hận Tô Thanh Mai, Vân Phỉ và Vân Tông đến thấu xương.

https://thuviensach.vn

Bây giờ Vân Định Quyền đã đăng cơ làm hoàng đế, hậu cung không có hoàng hậu, vị trí Đức phi đứng đầu tứ phi, cuối cùng thì Anh Hồng Tụ cũng được nở mày nở mặt. Loại người bị đè nén nhiều năm này, một khi có được quyền thế thì trình độ ngang ngược ngông nghênh lập tức tới mức không thể nói nổi, vô hình cứ tỏ vẻ ta đây hơn hẳn ba vị phi tử khác.

Anh Hồng Tụ xuất thân thấp hèn, lại ru rú trong nhà, ít giao tiếp với người khác, chưa từng được thấy những cảnh linh đình nên sau khi thống lĩnh hậu cung đã làm ra không ít chuyện khôi hài. Không lâu sau, người không được lòng hậu cung nhất chính là vị Đức phi nương nương này.

Vân Phỉ về đến Thục Hòa cung, nói cho Tô Thanh Mai biết chuyện Vân Định Quyền đã đồng ý cho Tô Thanh Mai đến Ân Minh tự tu hành. Tô Thanh Mai lộ ra vẻ vui mừng vì được giải thoát, niệm một câu A di đà Phật.

Mấy ngày sau, Vân Định Quyền phái người đưa Tô Thanh Mai đến Ân Minh Tự.

Vân Định Quyền là người rất sĩ diện, rất chú trọng lễ nghi bề ngoài này nọ, tuy trong lòng vô tình với Tô Thanh Mai nhưng trước mặt người khác lại làm ra vẻ tình sâu nghĩa nặng, khi tiễn Tô Thanh Mai đến Ân Minh Tự đã dùng nghi thức gần như là của hoàng hậu, còn tưng bừng nói với thiên hạ rằng Tô Thanh Mai không hề xuất gia, chỉ là do Thục phi nương nương có lòng hướng Phật, vì muốn cầu cho quốc thái dân an nên đến Ân Minh Tự cầu phúc cho Đại Sở.

Rất nhiều bách tính ở gần đó nghe được tin này, cũng đến xem náo nhiệt.

Trước cửa Ân Minh Tự được canh gác nghiêm ngặt, bách tính bị cấm vệ quân ngăn lại, từ xa xa nhìn đoàn diễu hành của hoàng gia dừng trước cửa Ân Minh Tự. Ân Minh Tự này tuy không lớn, không nổi tiếng bằng

https://thuviensach.vn

Bạch Mã Tự nhưng vì người nhà của những quan lại quý tộc trong kinh thành thường đến đây tu hành, cộng thêm những vị thái phi của Đại Tề cũng ở đây xuất gia, bây giờ lại thêm một vị Thục phi nên đúng là nở mày nở mặt.

Ngày hôm trước, trụ trì Huệ An đã nhận được tin từ trong cung truyền ra, không đợi đoàn người của Thục phi tới đã sớm dẫn các sư cô ra đón trước cửa.

Vân Phỉ đỡ Tô Thanh Mai xuống liễn. Huệ An lập tức dẫn các sư cô bước tới cung nghênh Tô Thanh Mai vào trong chùa. Tô Thanh Mai ở trong một khoảng sân độc lập, có ba gian phòng, trước cửa có một cây bồ đề, trong phòng tuy sạch sẽ ngăn ngắp nhưng dù sao cũng là chùa chiền, không thể bì với trong cung được.

Vân Phỉ nhìn căn phòng đơn sơ này, lòng không khỏi cảm thấy chua xót. Nhưng Tô Thanh Mai lại nở một nụ cười thư thái. Làm bạn với kinh phật, sớm chiều gõ mõ mới là chốn dừng chân thật sự của nàng. Không cần phải nhìn thấy gương mặt đáng ghét ấy nữa, cũng không cần nghĩ đến những chuyện đau thương nát lòng kia nữa.

Huệ An chỉ hai ni cô trẻ tuổi bên cạnh, nói: “Đây là Minh Nguyệt và Minh Ngạn, có chuyện gì nương nương cứ sai bảo.”

Tô Thanh Mai gật đầu: “Làm phiền sư phụ phải lo toan rồi.”

Lúc này, hai vị ni cô từ ngoài mang vào một ít điểm tâm chay và một bình trà. Minh Nguyệt và Minh Ngạn nhận lấy, đặt trên chiếc bàn bên cạnh Tô Thanh Mai, rót ba ly trà cho Tô Thanh Mai, Vân Phỉ và Vân Tông.

Huệ An thối lui, Minh Nguyệt và Minh Ngạn cũng ra ngoài cửa phòng, để ba mẹ con trò chuyện với nhau.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng A Tông không nhịn được nữa, ôm lấy mẹ, khóc rống lên. “Mẹ, mẹ phải ở đây thật sao? Sẽ không về với A Tông nữa sao?”

Tô Thanh Mai vuốt tóc A Tông một cách trìu mến, nói trong nước mắt. “A Tông, con cũng nên khôn lớn rồi. Trước đây mẹ đã quá nâng niu chiều chuộng con, sau này con phải nghe lời tỷ tỷ, mọi chuyện phải dựa vào tỷ tỷ. Nếu con nhớ mẹ thì bảo tỷ tỷ dẫn tới đây thăm mẹ, nơi này cách hoàng cung không xa lắm.”

Vân Tông khóc thút thít. “Con biết mẹ không muốn ở trong cung một ngày nào nữa. Mẹ cứ yên tâm đi, đợi A Tông lớn lên sẽ gầy dựng giang sơn của riêng mình, đón mẹ về, chỉ ba người chúng ta sống với nhau.”

Tô Thanh Mai mỉm cười gật đầu: “Ừ, mẹ đợi đến ngày đó.” nàng lại nói với Vân Phỉ. “A Phỉ, A Tông còn nhỏ, sau này mẹ giao nó cho con.”

Vân Phỉ gật đầu, quay người sang nói với Bạch Thược: “Có chuyện gì thì em cứ vào cung tìm ta, nếu không gặp được ta thì đi tìm Tống Kinh Vũ, bây giờ huynh ấy là thống lĩnh cấm vệ quân trong cung, luôn canh gác trong cung.”

Bạch Thược gật đầu. “Xin công chúa cứ yên tâm.”

Vân Phỉ ở lại nói chuyện với mẹ khá lâu rồi mới dẫn A Tông trở về cung.

Ra khỏi chùa, nàng bước lên liễn, dân chúng ở bên ngoài vây xem còn chưa đi hết. Lúc vô tình ngước mắt lên, nàng phát hiện trong đám dân chúng phía sau cấm vệ quân có một người lướt qua, bóng dáng rất quen thuộc, nhưng khi nàng nhìn lại lần nữa thì bóng dáng ấy đã biến mất giữa dòng người.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Gian Tình

Vân Phỉ ngồi trên liễn, đột nhiên nghĩ ra rằng chỗ này là một nơi rất tốt để hẹn Triệu Sách và Triệu Hiểu Phù gặp mặt. Vì thế khi về tới hoàng cung, nghỉ ngơi một chút, nàng liền định dẫn Phục Linh đến Quý Hoa cung. Ai ngờ không đợi nàng đi, Triệu Hiểu Phù đã dẫn người đến chỗ nàng.

Vân Phỉ ra nghênh đón, cười với Triệu Hiểu Phù thật tươi tắn: "Con đang định sang vấn an mẫu phi đây."

Triệu Hiểu Phù nói: "Thục phi nương nương ở trong chùa có tốt không? Hôm nay ta muốn đến tiễn Thục phi một đoạn nhưng lại sợ bà ấy thấy ta thì lại không vui."

"Ân Minh Tự không bị hồng trần quấy nhiễu, là một nơi rất tốt." Vân Phỉ cho cung nữ lui ra, nói: "Quận chúa, phụ hoàng đã đồng ý cho ta thường dẫn A Tông đi thăm mẹ. Lúc ấy quận chúa giả làm cung nữ, theo ta ra ngoài cung, đến Ân Minh Tự để gặp mặt thế tử ở đó."

Triệu Hiểu Phù rất mừng rỡ: "Tốt quá, đây là một ý rất hay."

Vân Phỉ nói: "Ta chỉ lo phụ hoàng lâm triều xong thì sẽ đến Quý Hoa Cung ngay, phát hiện ra quận chúa không ở trong cung. Cho nên quận chúa phải tìm thời cơ thích hợp, phụ hoàng không có mặt thì chúng ta mới ra ngoài cung được."

Triệu Hiểu Phù chau mày, lộ ra vẻ hơi bực bội. Đúng như Vân Phỉ đã lo lắng, sau khi Vân Định Quyền lâm triều, xử lý chính sự xong thì về cơ bản sẽ ở chỗ của nàng ta suốt cả ngày. Nàng ra cung với Vân Phỉ, có nhanh

https://thuviensach.vn

nhất cũng phải mất một buổi sáng mới quay lại, lỡ như Vân Định Quyền không thấy nàng, đi tìm khắp nơi thì sẽ nghi ngờ.

Nghĩ ngợi một lát, mắt nàng đột nhiên sáng lên. “Có một cơ hội tốt đây.”

“Cơ hội nào?”

“Cha cô chuẩn bị cưới thê tử cho Vân Thừa Cương, Đức phi đã chọn được vài người, sẽ gọi những người ấy vào cung cho cha cô và Vân Thừa Cương xem qua, lúc ấy cha cô bận rộn chuyện này, ta có thể nhân cơ hội ấy xuất cung.”

“Được, vậy phiền quận chúa lưu ý thêm chuyện này. Quận chúa cứ xác định ngày giờ, ta sẽ lập tức phái người đi thông báo cho thế tử, để huynh ấy chuẩn bị trước.”

“Được, ta đợi tin tức của cô.”

Vân Phỉ tiễn mẹ đi rồi, Thục Hòa Cung liền trống trải đi rất nhiều. Vân Thừa Cương và Vân Vĩ đều đã được phong vương, có vương phủ ở ngoài cung, Vân Tông còn nhỏ nên vẫn ở trong Thục Hòa Cung. Mỗi ngày ăn sáng xong là đến Quốc Tử Giám học tập. Vân Vĩ mười bốn tuổi cũng đang học ở đó.

Vân Phỉ không yên tâm lắm, âm thầm sang đó mấy lần, phát hiện Vân Vĩ thật thà trung hậu hơn Vân Thừa Cương nhiều. Tuy không quá nhiệt tình với Vân Tông nhưng cũng không đến nỗi ăn hiếp nó, chỉ khách khí và xa lạ.

Còn Vân Tông thì lại thay đổi khác trước rất nhiều, biết cách che giấu cảm xúc, thấy Vân Vĩ thì cung kính gọi nhị hoàng huynh, hết sức lễ phép và thân thiện.

https://thuviensach.vn

Lúc này Vân Phỉ cũng cảm thấy mẹ mình rời cung đến Ân Minh Tự là một quyết định rất đúng. Như thế, A Tông sẽ không có bất cứ uy hiếp gì đối với hai mẹ con Đức phi, bây giờ mọi tính toán của hai mẹ con bà ta đều nhắm vào Hiền Minh Cung.

Vân Định Quyền bị gây sức ép, cuối cùng cũng phải phong Lâm Thanh Hà làm hoàng hậu. Bởi vì Lâm Thanh Hà sắp sinh nên vẫn tạm ở lại Hiền Minh Cung, đợi sinh con ra, đầy tháng xong thì sẽ cử hành đại điển phong hậu, rồi chuyển sang Tiêu Phòng Điện.

Lúc Vân Phỉ mang lễ vật đến Hiền Minh Cung của Lâm Thanh Hà thì đúng lúc Vân Định Quyền cũng có mặt.

Vân Phỉ mỉm cười nói: “Xin phép cho con được chúc mừng mẫu hậu trước rồi mới chúc mừng phụ hoàng. Người ta nói bụng nhọn thì sinh con trai, bụng của mẫu hậu vừa nhìn là biết sẽ là một hoàng đệ.”

Lâm Thanh Hà vội vàng cười nói: “Thật ra thần thiếp càng thích con gái hơn, gần gũi thân thiết như A Phỉ vậy.”

Vân Định Quyền gật đầu: “Trẫm cũng thích con gái.”

Lâm Thanh Hà nói: “Hoàng thượng, mẫu thân của thần thiếp không ở kinh thành, thần thiếp sinh nở lần đầu tiên nên cũng hơi sợ, muốn nhờ công chúa đến ở Hiền Minh Cung với thần thiếp.”

Lâm Thanh Hà từ Lư Châu xa xôi đến đây, hậu cung này trừ Ngọc Trì là tâm phúc của nàng ta ra thì những người khác đều phải đề phòng. Nàng không những phải đề phòng mẹ con Đức phi mà thậm chí ngay cả Vân Định Quyền cũng phải thầm dè chừng. Tô Thanh Mai rời cung tu hành, nàng ta cảm thấy Vân Phỉ chính là một đồng minh có thể tin tưởng được.

Vân Định Quyền nói: “Vân Phỉ chưa từng nuôi con nít, hay là để Đức phi đến chăm sóc cho nàng thì tốt hơn.”

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh Hà nghe thế thì lập tức biến sắc, nhưng lại không biết nói gì để phản đối, quýnh quáng đến nỗi vò chiếc khăn trong tay, đưa mắt cầu cứu Vân Phỉ.

“Mẫu hậu đừng sợ, bà đỡ và bà vú đều đã tìm sẵn hết rồi, thái y cũng đang đợi lệnh bất cứ lúc nào. Lúc đó con sẽ qua đây ở bên cạnh mẫu hậu.”

Lâm Thanh Hà nghe được câu này thì mới thầm yên lòng được một chút.

Vân Phỉ mỉm cười với nàng ta. Đột nhiên, trong dạ dày cuộn lên một vị chua, trào đến cổ họng. Nàng vội vàng ho khan mấy tiếng để che giấu.

Vân Định Quyền hỏi: “Con sao thế?”

“Mấy ngày trước con đến Ân Minh Tự bị cảm gió, thỉnh thoảng bị ho.”

Vân Định Quyền nói: “Con còn bị bệnh mà không sợ qua đây lây bệnh cho mẫu hậu con sao. Mau về nghỉ ngơi đi, bảo thái y tới khám xem sao.”

Vân Phỉ liền đứng dậy cáo lui.

Ra khỏi Hiền Minh Cung, Vân Phỉ chậm rãi đi dọc theo hành lang có lan can bằng gỗ có khắc hoa văn, tính nhẩm trong bụng. Nàng đã vào cung được nửa tháng mà kinh nguyệt vẫn chưa tới, nàng gần như có thể khẳng định mình đã có thai.

Vừa nghĩ đến chuyện mình bôn ba suốt dọc đường, gian nan vất vả chạy từ Tấn Châu đến đây, nàng vịn lấy lan can của hành lang, lòng buồn bã gần như muốn rơi lệ. Vân Phỉ không ngờ mình lại mang thai đứa con đầu tiên trong tình cảnh thế này. Tuy sớm đã cắt đứt quan hệ với Úy Đông Đình nhưng dù sao nó vẫn là cốt nhục của nàng. Bản năng của người mẹ

https://thuviensach.vn

khiến nàng rất yêu đứa con còn chưa chào đời này, bất luận thế nào nàng cũng phải bảo vệ nó.

Phục Linh thấy nàng vịn lan can, dường như không được khỏe thì quan tâm hỏi: “Công chúa, người sao vậy?”

“Ta không sao.” Vân Phỉ vội vàng quay đầu qua để che giấu hai giọt nước mắt vừa rơi xuống má, bước nhanh về phía Thục Hòa Cung.

Vân Phỉ không ngờ rằng Lâm Thanh Hà lại sinh sớm như vậy, vừa ăn cơm tối xong là Ngọc Trì đã vội vội vàng vàng chạy tới mời nàng qua đó.

Lúc này trời đã tối đen, Phục Linh cầm đèn lồng, dẫn bốn cung nữ hộ tống Vân Phỉ đến Hiền Minh Cung.

Vân Phỉ là người đầu tiên đến, Lâm Thanh Hà đã vỡ nước ối, đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt. Vân Phỉ vừa bước vào, Lâm Thanh Hà đã nắm chặt tay nàng, nói: “Công chúa, có cô ở đây ta mới yên tâm được.”

Vân Phỉ nói: “Mẫu hậu cứ yên tâm đi. Thái y đã đến rồi, đang đợi ở bên ngoài.” Bà đỡ và bà vú đã tìm sẵn từ sớm. lúc này lò than trong điện được nhóm rực lên, Vân Phỉ ngồi một lát liền cảm thấy toát mồ hôi.

Trên trán Lâm Thanh Hà đầm đìa mồ hôi, nhưng không phải vì nóng mà là vì đau đớn.

Không lâu sau, Đức phi mang một đám cung nữ đến Hiền Minh cung. Ngay sau đó, Vân Định Quyền cũng đến. Trong nhất thời, Hiền Minh cung đèn đuốc sáng trưng, có rất nhiều người.

Vân Định Quyền và Đức phi bước vào tẩm cung, Vân Phỉ vội vàng từ bên giường của Lâm Thanh Hà bước tới hành lễ: “Xin thỉnh an phụ hoàng, mẫu phi.”

https://thuviensach.vn

Vân Định Quyền nói với vẻ không vui: “A Phỉ, sao con lại ở đây, nơi này có Đức phi là được.”

Lâm Thanh Hà vội nói: “Thiếp muốn công chúa ở lại với thiếp.”

“A Phỉ còn bệnh trong người, ở lại làm cái gì. Có trẫm và Đức phi nàng còn chưa yên tâm sao?” Vân Định Quyền xua tay, nói với Phục Linh: “Đưa công chúa về đi.”

Vân Phỉ đành phải cáo lui. Không biết tại sao nàng cứ cảm thấy thái độ của Vân Định Quyền hơi kỳ lạ, hình như là không thích nàng và Lâm Thanh Hà quá thân thiết với nhau, càng không muốn nàng có mặt ở Hiền Minh cung khi Lâm Thanh Hà sinh sản.

Có khi nào Vân Định Quyền quan tâm đến phụ nữ thế đâu chứ? Lúc mẹ nàng sinh A Tông, bởi vì khó sinh nên gần như là suýt mất mạng. Lúc ấy hắn bận đánh trận, hoàn toàn không rảnh để bận tâm đến. Hôm nay vừa nghe động tĩnh là đã chạy tới ngay, đuổi nàng đi khỏi đó, phải chăng là để Đức phi dễ dàng động tay động chân?

Vân Phỉ càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ. Nàng hiểu bản chất máu lạnh vô tình của cha mình hơn ai hết.

Cho dù có lập Lâm Thanh Hà làm hoàng hậu mà Lâm Thanh Hà không có con thì ngôi vị hoàng hậu ấy chỉ là hình thức cho có, sau này sẽ không có mối lo ngoại thích [1]. Qua vài năm nữa, thiên hạ đã ổn định, hắn sẽ từ từ làm suy yếu thế lực của Lâm Thanh Phong, rồi lại dùng danh nghĩa không có con nối dõi để phế đi vị hoàng hậu không có con, không được sủng ái này.

[1] Ngoại thích: gia đình phía mẹ hoặc vợ vua

Đây mới là âm mưu hoàn hảo của Vân Định Quyền. Về tới Thục Hòa cung, Vân Phỉ càng nghĩ càng cảm thấy Lâm Thanh Hà đáng thương, nàng

https://thuviensach.vn

nghĩ ngợi một lát rồi nói với Phục Linh: “Em lấy một bộ quần áo thái giám tới đây, chúng ta đến Quý Hoa cung một chuyến.”

“Đến Quý Hoa cung?”

“Ừ, ta nhờ Triệu Hiểu Phù đến Hiền Minh cung một chuyến.”

Triệu Hiểu Phù là người được Vân Định Quyền sủng ái, có nàng ta ở đó, có thể sẽ ngăn được kế hoạch của Vân Định Quyền và Đức phi.

Phục Linh đến chỗ A Chính lấy một bộ quần áo thái giám cho Vân Phỉ thay. Hai người xách đèn lồng, len lén ra khỏi Thục Hòa cung, đi đến Quý Hoa cung.

Đêm đông lạnh lẽo, hoàng cung chìm trong màn đêm tĩnh mịch, không một tiếng động.

Trừ tẩm cung của hoàng đế hoàng hậu ra thì Quý Hoa Cung chính là cung điện xa hoa lộng lẫy nhất trong hậu cung này. Trên con đường đá ngọc thạch dẫn đến quý hoa cung, phía đông là một rừng hoa mai, phía tây là một rừng hoa đào.

Đến mùa xuân, hoa đào nở rực đầy trời, như gấm như mây. Đến mùa đông, hoa mai nở rộ, hương thơm thoang thoảng khắp nơi. Cho nên Vân Định Quyền mới ban cung điện tốt nhất này cho người trong lòng mình.

Còn chưa đến gần mà đã ngửi thấy một mùi hương thanh mát được gió đêm thổi tới. Vân Phỉ hít sâu vài hơi, lập tức cảm thấy nỗi buồn bực trong lòng vơi đi rất nhiều.

Đến trước rừng hoa mai, Vân Phỉ đứng lại, nhìn xung quanh một lượt rồi nói nhỏ với Phục Linh: “Em đi gọi Tú Dung ra đây, ta ở đây đợi em.” Tuy nàng đã thay quần áo thái giám nhưng vẫn lo có người trong Quý Hoa cung nhận ra mình.

https://thuviensach.vn

Phục Linh dạ một tiếng rồi xách đèn lồng bước nhanh về phía trước.

Vân Phỉ nấp vào rừng mai bên đường. Đã là mùa đông, trời lạnh như cắt, trên trời không có lấy một ánh trăng, rừng mai tối đen như mực, tuy mùi hương thơm dễ chịu nhưng Vân Phỉ cũng không dám đi sâu vào trong, chỉ nấp vào gốc cây cách đường đi khoảng một trượng, đợi Tú Dung và Phục Linh đến.

Gió đêm tĩnh mịch mang hương hoa thanh nhã đến, Vân Phỉ ôm hai tay, nhìn về phía Quý Hoa Cung.

Đột nhiên trong rừng mai vang lên một tiếng động nhỏ. Vân Phỉ giật mình, lắng tai nghe thật kỹ thì lại không thấy đâu nữa. Lẽ nào nghe lầm rồi sao? Nàng rón rén đi thêm vài bước vào trong rừng mai, liền loáng thoáng nghe thấy tiếng thì thầm nỉ non của ai đó.

Đêm khuya tối mịt thế này mà ai còn ở trong đó? Nơi này cách Quý Hoa cung gần như vậy, lẽ nào là người của Quý Hoa cung? Nàng nhất thời tò mò, lại lắng lặng bước thêm vài bước, cuối cùng tiếng nói chuyện khe khẽ ấy liền rơi vào tai nàng.

Nàng kinh ngạc đến nỗi nín thở. Không ngờ người nói chuyện lại là Triệu Hiểu Phù.

“Ngươi buông tay ra!”

“Một đêm vợ chồng, ân nghĩa trăm năm. Ta và nàng đã có bảy đêm với nhau, sao còn trở mặt vô tình thế.”

Nghe được giọng nói này, Vân Phỉ càng thêm cả kinh, không ngờ lại là Vân Thừa Cương. Tim nàng muốn nhảy vọt ra ngoài, chân thì như bị đóng dinh xuống đất.

https://thuviensach.vn

Trong màn đêm yên tĩnh, có tiếng rên khe khẽ. Vân Phỉ lặng lẽ quay trở lại.

Cạch một tiếng, hình như trong lúc giằng co, có thứ gì đó rơi xuống đất.

Nàng cẩn thận rời khỏi rừng mai, không lâu sau trên con dường bằng đá cẩm thạch phía trước có hai ánh đèn, Phục Linh đã dẫn Tú Dung đến đây.

Vân Phỉ lẳng lặng bước tới trước, nói với Quý Hoa: "Ngươi báo với quận chúa, bảo nàng ấy mau đến Hiền Minh cung ngay."

Tú Dung ngạc nhiên nhìn tiểu thái giám trước mặt, đợi nghe ra được giọng của Vân Phỉ thì lập tức hiểu ra, vội vàng đáp nhỏ: "Dạ, nô tì sẽ đi báo cho quận chúa ngay."

Vân Phỉ vội vàng dẫn Phục Linh rời khỏi đó. Trên đường đi, lòng nàng bị chấn kinh đến nỗi rất lâu sau vẫn chưa bình ổn được. Nàng không cách nào ngờ được Vân Thừa Cương lại dám mơ tưởng đến người của phụ hoàng, hơn nữa nghe lời của hắn thì hai người đã…

Tại sao hắn lại muốn chiếm được Triệu Hiểu Phù? Chỉ là say mê sắc đẹp của nàng ta thôi sao? Hay là còn có ý đồ gì khác? Vân Phỉ cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy. Bây giờ hắn đã là Đoan vương, muốn có bao nhiêu phụ nữ mà chẳng được, hà tất phải mạo hiểm chiếm đoạt người của phụ hoàng? Nhất định trong đó còn có âm mưu gì khác!

Vân Phỉ vội vàng về thẳng Thục Hòa Cung, trái tim cứ nhảy liên hồi như một con thỏ con, mãi một lúc sau mới trở lại bình thường.

Những gì gặp được đêm nay đúng là khiến người ta không dám tin. Nếu không phải do quá quen với giọng của Vân Thừa Cương thì nàng thậm chí còn không dám tin.

https://thuviensach.vn

Ngoài sự bất ngờ ra, nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Vân Thừa Cương tướng mạo anh tuấn, võ công xuất chúng, tuổi tác lại rất xứng với Triệu Hiểu Phù, lại có quan hệ da thịt gần gũi. Triệu Hiểu Phù không thích Vân Định Quyền, nhưng có thích Vân Thừa Cương hay không? Nhưng từ sự giằng co và hai câu đối thoại ngắn ngủi của hai người cho thấy, Triệu Hiểu Phù đang chống cự Vân Thừa Cương. nhưng vì sắc trời quá tối, nàng không thấy được vẻ mặt của Triệu Hiểu Phù, có lẽ nàng ta chống cự thật, nhưng cũng có thể nghĩ một đằng nói một nẻo, giả bộ chối từ.

Sau khi trời tối, cửa cung nghiêm cấm ra vào. Vân Thừa Cương và Vân Vĩ dù là hoàng tử cũng không được ở trong cung. Bình thường gần như đêm nào Vân Định Quyền cũng ở Quý Hoa cung, Vân Thừa Cương muốn hẹn hò với Triệu Hiểu Phù gần như là không có cơ hội. Nhưng sao hôm nay hắn lại xuất hiện trong rừng mai bên ngoài Quý Hoa cung?

Vân Phỉ càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ. Nàng căn dặn Phục Linh: “Em dẫn A Chính theo, mau đi phòng trực cấm vệ quân hỏi Tống Kinh Vũ xem sao tối nay Đoan vương lại vào cung?

Phục Linh dạ một tiếng rồi tức khắc đi ngay. Chừng gần một canh giờ sau, nàng từ phòng cấm vệ quân trở về, người lạnh ngắt, xoa tay nói. “Công chúa, thì ra tối nay hoàng hậu sinh, Đoan vương dẫn một vị nữ đại phu gọi là Liễu nương tử vào cung, nghe nói y thuật cao minh, thường đỡ đẻ cho các nhà quan to quyền quý.”

Vân Phỉ thầm nghĩ: thì ra Vân Thừa Cương mượn lý do đưa vị nữ đại phu này để vào cung, sau đó thừa cơ đến Quý Hoa cung. Kỳ lạ là hoàng hậu sinh, bà đỡ và bà vú đều đã chuẩn bị trước, tại sao vào lúc nương nương sắp lâm bồn mới đón vị Liễu nương tử này vào cung, hơn nữa còn là do Đoan vương đưa vào?

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Phò Mã Và Cố Nhân

Chuyện này thật là lạ. Vân Phỉ nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ có một khả năng, chính là Vân Định Quyền muốn thay mận đổi đào. Nếu tối nay Lâm Thanh Hà sinh con gái thì dễ xử, nếu sinh được con trai thì sẽ là con của chính thất, có Lâm Thanh Phong gây sức ép, hắn sẽ phải suy xét tới việc lập đứa trẻ này làm thái tử. Cho nên có thể hắn đã sai Vân Thừa Cương chuẩn bị một đứa con gái, để Liễu nương tử mang vào cung, nếu Lâm Thanh Hà sinh con trai thì sẽ tráo đổi hai đứa trẻ.

Vân Phỉ nghĩ ngợi một lát rồi nó với Phục Linh: “Sáng sớm ngày mai, nhân lúc trời còn chưa sáng, em hãy lén vào rừng mai bên đường dẫn đến Quý Hoa cung, xem xem trong đó có thứ gì bị người ta làm rớt không. Nếu nhặt được thì lập tức mang về cho ta.”

Phục Linh nói: “Dạ, công chúa ngủ trước đi, trời không còn sớm nữa rồi.”

“Ừ, em nhất định phải cẩn thận, đừng để ai nhìn thấy.”

“Nô tì biết rồi.”

Vân Phỉ căn dặn mọi chuyện rồi mới chịu đi ngủ. Vừa thức dậy, Phục Linh đã ở bên cạnh, nhẹ nhàng gọi: “Công chúa.”

Vân Phỉ lập tức mở mắt ra, ngồi dậy.

“Công chúa, nô tì tìm được thứ này trong rừng mai.”

https://thuviensach.vn

Trên tay Phục Linh nâng một miếng ngọc bội, trên đó được buộc một sợi dây treo những viên ngọc nhỏ màu xanh. Đây không phải là thứ trên người Triệu Hiểu Phù, vậy đương nhiên là đồ của Vân Thừa Cương. Vân Phỉ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, đúng là thu hoạch bất ngờ. Hôm qua nàng nghe được một tiếng động nhỏ, cảm thấy có đồ vật gì đó rơi xuống đất nhưng cũng không hy vọng là tìm được thứ gì cho lắm. Có lẽ là lúc ấy Triệu Hiểu Phù và Vân Thừa Cương đều kích động cho nên không phát hiện ra có đồ bị rơi.

Nàng tươi cười, cất miếng ngọc bội đi.

Phục Linh nói: “Công chúa, lúc nãy trên đường về, em nghe nói hoàng hậu đã sinh rồi.”

Vân Phỉ hỏi: “Là một tiểu công chúa phải không?”

Phục Linh lắc đầu, sắc mặt có vẻ nghiêm trọng: “Hoàng hậu khó sinh, tiểu hoàng tử vừa sinh ra đã tắt thở.”

Vân Phỉ ngẩn ngơ mà nhìn Phục Linh, kinh ngạc đến nỗi không nói được lời nào.

Nàng chỉ nghĩ là Lâm Thanh Hà sẽ sinh được một tiểu công chúa, bất luận có phải là con ruột của Vân Định Quyền hay không, nó cũng chỉ có thể là công chúa. Không ngờ kết quả lại thế này.

Trước khi sinh, Lâm Thanh Hà đã phải chịu sự xóc nảy trên một quãng đường khá dài tới kinh thành, thân thể nàng ta vốn yếu đuối, đứa trẻ này khó sinh mà chết cũng không phải không có khả năng, như thế cũng đúng như ý của Vân Định Quyền.

Thế nhưng, có thật là đứa trẻ này khó sinh mà chết không?

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ vội vàng chạy tới Hiền Minh cung thì thấy Ngọc Trì đang vội vã đi ra ngoài với vẻ mặt mệt mỏi, thấy Vân Phỉ thì nàng ta lập tức nói: "Công chúa đến rất đúng lúc, nương nương đang bảo nô tì đến mời công chúa đây." Hai mắt nàng ta đỏ au, vẻ mặt tiều tụy, vừa nhìn đã biết là cả đêm không ngủ.

"Đêm qua ngươi ở bên cạnh hoàng hậu mãi chứ?"

"Hoàng thượng sai nô tì canh giữ bên ngoài, bên trong có hai bà đỡ cùng một vị nữ đại phu, là người được Đoan vương mời từ ngoài cung vào."

Vân Phỉ vội vã bước vào phòng ngủ của Lâm Thanh Hà, bên trong đã được dọn dẹp sạch sẽ, Lâm Thanh Hà nằm trên giường không động đậy, không biết có đang ngủ hay không.

Ngọc Trì bước tới, khẽ gọi: "Nương nương, công chúa đến rồi."

"Công chúa." Trên giường vang lên tiếng nói rất yếu ớt.

Vân Phỉ bước tới trước thì thấy sắc mặt Lâm Thanh Hà trắng bệch, hai mắt đỏ hoe, chỉ trong vòng một đêm mà nàng ta đã như già đi cả chục tuổi, dung nhan đang tuổi thanh xuân tươi trẻ bị khô héo gầy mòn chỉ trong một đêm.

Cùng là phụ nữ, hơn nữa lúc này đã có thai nên khi Vân Phỉ nhìn Lâm Thanh Hà thì trong lòng cũng thấy chua xót, nhẹ nhàng an ủi: "Mẫu hậu hãy giữ gìn sức khỏe, ngày tháng còn dài, sẽ còn có đứa con khác."

Lâm Thanh Hà nắm chặt tay Vân Phỉ, run run nói: "Lúc ấy ta đau đớn đến kiệt sức nên không tỉnh táo lắm, nhưng rõ ràng ta nghe thấy tiếng trẻ con khóc, sao có thể vừa tắt thở khi sinh ra? Nhất định là Đức phi đã làm gì đó, hoàng thượng đuổi con đi, ông ta chắc chắn cũng là đồng mưu, chuyện

https://thuviensach.vn

này nếu không được hoàng thượng cho phép thì Đức phi sẽ không dám to gan đến thế."

Vân Phỉ nói: "Mẫu hậu, người nghe con nói, nếu mẫu hậu sinh được một hoàng tử khỏe mạnh thì chắc chắn phụ hoàng sẽ không nỡ bỏ nó, dù sao đó cũng là cốt nhục của phụ hoàng."

"A Tông cũng là cốt nhục của ông ấy, sao không thấy ông ấy có chút tình cảm gì với nó, huống chi là một đứa trẻ vừa mới chào đời."

Đêm qua, không chỉ mình Vân Phỉ bị Vân Định Quyền đuổi đi mà Ngọc Trì – thị nữ bên cạnh Lâm Thanh Hà cũng không được ở lại bên cạnh, đương nhiên Lâm Thanh Hà sẽ cảm thấy bên trong có chuyện mờ ám.

"Mẫu hậu, Liễu nương tử mà đêm qua Đoan vương mời vào cung rất đáng nghi. Nếu mẫu hậu nghi là Đức phi động tay động chân gì đó thì nên lập tức phái người điều tra vị Liễu nương tử kia."

Lâm Thanh Hà nghiến răng nói: "Ta biết, cha con không muốn ta sinh được con trai."

Vân Phỉ nói nhỏ: "Mẫu hậu, theo như con đoán thì đúng là phụ hoàng không muốn người sinh được con trai nhưng cũng sẽ không tàn nhẫn đến độ giết chết con trai mình, cho nên ông ấy bảo Đoan vương đưa Liễu nương tử vào, tính toán rằng nếu mẫu hậu sinh được con trai thì sẽ dùng một bé gái để tráo đổi. Nếu ông ấy muốn giết đứa trẻ này thì sẽ không cần làm những chuyện vòng vèo như thế. Nhất định là Đức phi nảy lòng độc ác, nhân lúc phụ hoàng không ở đó mà…"

"A Phỉ, con nói có lý lắm, ta sẽ không tha cho bọn họ." Hai hàng lệ từ trong mắt Lâm Thanh Hà chảy dài xuống mặt, nỗi hận trong lòng nàng như một con dao, đâm vào khiến máu chảy đầm đìa.

https://thuviensach.vn

“Mẫu hậu hãy tĩnh dưỡng thân mình lại trước đã rồi hãy nghĩ cách báo thù. Trước hết hãy điều tra Liễu nương tử kia trước đã, còn cả người bên cạnh Đoan vương nữa.”

Hai mắt Lâm Thanh Hà đỏ ngầu, căm hận nói: “Thù này ta nhất định phải báo, cho dù có đánh đổi ngôi vị hoàng hậu này, ta cũng sẽ không tha cho bọn chúng.”

Vân Phỉ rời khỏi Hiền Minh Cung với tâm trạng nặng nề. Không biết từ lúc nào, trời đã có tuyết rơi lất phất. Trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay rơi vào một sớm mùa đông lạnh lẽo thê lương. Rốt cuộc thì đứa trẻ ấy bị làm sao, có thể chỉ có Vân Định Quyền và Đức phi mới biết.

Thục phi rời khỏi hoàng cung, hoàng hậu mất con, hậu cung của Vân Định Quyền trở nên hết sức u ám. Nhưng trong Ý Đức cung thì lại tràn ngập không khí vui mừng, Đức phi đã chọn cho Vân Thừa Cương bảy cô gái tài đức vẹn toàn, đích thân bà ta mang hình và lý lịch của họ đến ngự thư phòng cho Vân Định Quyền xem.

Vân Định Quyền xem qua một lượt rồi gật đầu nói: “Trẫm đặt rất nhiều hy vọng vào Thừa Cương nên vương phi cũng phải tuyển chọn thật cẩn thận.”

Anh Hồng Tụ vừa nghe xong thì mừng như mở cờ trong bụng, có phải hắn đang ám chỉ Đoan vương phi sau này sẽ là mẫu phi thiên hạ? Vậy Vân Thừa Cương sẽ là thái tử rồi.

“Hoàng thượng, thần thiếp muốn triệu bảy vị tiểu thư này vào cung để người và Thừa Cương cùng chọn. Thần thiếp vụng về, một mình không quyết định được, chuyện đại sự thế này phải nhờ hoàng thượng làm chủ cho.”

Vân Định Quyền gật đầu. “Được, nàng chọn ngày rồi triệu mấy vị tiểu thư này vào cung đi.”

https://thuviensach.vn

Đức phi mừng rỡ cáo lui, sau khi về Ý Đức Cung thì giở lịch ra xem, cuối cùng định ngày chọn vương phi là ngày mồng tám tháng chạp.

Triệu Hiểu Phù nghe được tin tức này liền báo cho Vân Phỉ biết. Từ cái đêm Lâm Thanh Hà sinh, Vân Phỉ không gặp Triệu Hiểu Phù nữa, lúc này gặp được nàng ta, không khỏi nhớ đến chuyện trong rừng mai tối đêm hôm đó.

Rốt cuộc thì Triệu Hiểu Phù có tình cảm thế nào với Vân Thừa Cương? Vân Phỉ làm ra vẻ tò mò, hỏi: “Quận chúa, những người được chọn làm Đoan vương phi thế nào?”

“Sao ta biết được chứ.” Triệu Hiểu Phù hừ một tiếng, có vẻ không quan tâm: “Chắc cũng không ngoài con gái của mấy vị công thần trong triều.”

Vân Phỉ chú ý quan sát thần sắc của nàng ta, có vẻ như không hề có sự đố kỵ nào. Nếu nàng ta có tình cảm với Vân Thừa Cương thì sẽ không thờ ơ vô cảm với những người được chọn là Đoan vương phi như thế.

Vân Phỉ thầm thở dài một hơi, lại thử tiếp một câu: “Đoan vương diện mạo anh tuấn, võ công cao cường, lại được phụ hoàng tin dùng, không biết ai sẽ là người may mắn được gả cho hoàng huynh đây.”

Triệu Hiểu Phù cười lạnh với vẻ khinh bỉ, gạt đề tài này sang một bên, nói với Vân Phỉ: “Vậy chúng ta sẽ đi thăm mẹ cô vào ngày mồng tám.”

Vân Phỉ cười tươi tắn: “Được, ta sẽ phái người đi báo cho thế tử ngay, hôm ấy phiền quận chúa phải giả làm cung nữ.”

“Đa tạ công chúa, ta cáo từ trước.”

Sau khi Triệu Hiểu Phù đi, Vân Phỉ liền đến ngự thư phòng xin Vân Định Quyền cho phép mình đến Ân Minh Tự thăm mẹ vào ngày mồng tám

https://thuviensach.vn

tháng chạp.

Vân Định Quyền không hề nghi ngờ gì, lập tức đồng ý ngay.

Vân Phỉ đang định cáo lui thì Vân Định Quyền gọi nàng lại: “A Phỉ, có chuyện này ta muốn hỏi con.”

“Xin phụ hoàng cứ hỏi.”

“Trong lòng con có vừa ý người nào chưa?”

Vân Phỉ ngẩn ra, sau đó lòng thấy nặng nề. Có ý gì chứ? Muốn lợi dụng nàng thêm lần nữa sao? Lần này định gả nàng cho ai đây?

Vân Định Quyền nói: “Trẫm bảo Đức phi chọn cho con một phò mã, nếu trong lòng con thích ai đó thì nói ra nghe thử.”

Vân Phỉ vừa nghe nói Đức phi chọn phò mã cho nàng thì thầm cười lạnh một cái. Sao bà ta lại chọn cho nàng một phò mã tốt được chứ. Vân Định Quyền giao chuyện này cho bà ta làm, lẽ nào không biết người Đức phi hận nhất chính là ba mẹ con nàng sao.

Nàng cố nén sự căm phẫn trong lòng, nở nụ cười gượng gạo: “Chuyện này con vẫn chưa nghĩ đến, nhưng nếu phụ hoàng đã hỏi thì con cũng xin nói thật, trong lòng con quả thật có thích một người, người này rất được phụ hoàng tin dùng.”

“Ai?”

“Tống Kinh Vũ.”

“Hắn sao?” Vân Định Quyền ngẩn người một lát rồi cũng cười, lòng không hề nghi ngờ gì cả, bởi vì lúc trước Tống Kinh Vũ hộ tống A Tông vào kinh làm con tin, Vân Phỉ và hắn sớm chiều gặp nhau, chắc là lâu ngày sinh tình.

https://thuviensach.vn

Vân Định Quyền nghĩ ngợi rồi nói: “Đáng tiếc, thân phận của hắn quá thấp, không xứng với con.”

“Phụ hoàng, tuy địa vị của Tống Kinh Vũ hơi thấp nhưng lại rất trung thành với phụ hoàng, hơn nữa còn đang giữ chức thống lĩnh cấm vệ quân trong cung.”

Vân Định Quyền trầm ngâm không nói, nhưng vẻ mặt thì đã hơi dao động. Vị trí thống lĩnh cấm vệ quân trong cung rất quan trọng, nhất định phải là người tâm phúc. Vân Phỉ biết chỗ yếu của Vân Định Quyền nên đánh một kích là trúng ngay.

Vân Phỉ khẩn cầu. “Con đã từng gả cho người ta, người gia thế quá tốt thì e là sẽ chê con. Lần trước thành thân là bị bức ép, lần này con muốn được tự làm chủ, mong phụ hoàng đồng ý.”

Nhắc tới chuyện hôn nhân lần trước, Vân Định Quyền cũng hơi áy náy, cuối cùng cũng gật đầu: “Tống Kinh Vũ cũng là một người rất thích hợp, trẫm phong hắn là phiêu kỵ đại tướng quân, như thế cũng coi như xứng với con.”

“Đa tạ phụ hoàng.”

Vân Phỉ thở phào nhẹ nhõm. So với việc để Đức phi chọn cho mình một phò mã đáng ghét, chi bằng nàng ra tay trước một bước, giữ cho mình một đường lui.

**

Vân Phỉ về lại Thục Hòa Cung thì lập tức cầm bút viết thư, sau đó bỏ chiếc nhẫn tín vật vào trong phong thư, dán lại.

Nàng cầm thư, dẫn Phục Linh ra khỏi thục hòa cung, đi thẳng về phòng cấm vệ quân. Tống Kinh Vũ đang giữ chức thống lĩnh cấm quân nội

https://thuviensach.vn

vệ, ngày nào cũng trực ở đó. Cấm vệ quân ở cửa nhìn thấy Vân Phỉ thì vội vàng hành lễ.

Vân Phỉ hỏi: “Tống tướng quân có ở đây không?”

“Dạ có, xin công chúa chờ một lát.”

Lập tức có một cấm vệ quân chạy vào trong thông báo, chỉ trong chốc lát Tống Kinh Vũ đã từ bên trong vội vã bước ra. Hắn mặc quan phục của cấm vệ quân, càng toát lên khí khái hào hùng.

Vân Phỉ mỉm cười nhìn hắn, bỗng nhiên nảy sinh cảm giác thân thiết và tin cậy.

Tống Kinh Vũ không ngờ lại là Vân Phỉ nên ngẩn ra giây lát, đang định hành lễ thì Vân Phỉ đã ngăn hắn lại. “Tống đại ca, ta có chuyện này muốn nhờ huynh giúp đỡ.”

Tống Kinh Vũ tươi cười. “Công chúa đừng khách khí, cứ nói thẳng ra đi.”

Vân Phỉ ngại ngùng cười cười. “Huynh theo ta qua đây.”

Nàng đi sang một bên, bỗng dưng nói một câu: “Ta nói với phụ hoàng muốn chiêu huynh làm phò mã.”

Tống Kinh Vũ ngẩn người ra, trong chốc lát mặt đã đỏ lên, không dám nhìn Vân Phỉ mà chỉ ngượng ngập cúi đầu.

Vân Phỉ không nén được mà mỉm cười. “Ngại quá, đã làm huynh giật mình rồi. Tống đại ca, huynh khoan hoảng sợ đã. Phụ hoàng bảo đức phi chọn phò mã cho ta, đức phi rất hận ta và A Tông, không cần nghĩ cũng biết bà ta sẽ chọn cho ta loại phò mã gì. Dưới tình thế bất đắc dĩ, ta đành phải nói với phụ hoàng trong lòng ta có huynh, không gả cho ai khác ngoài

https://thuviensach.vn

huynh. Có lẽ rất nhanh thôi phụ hoàng sẽ hạ chỉ. Huynh đừng lo lắng quá, ta sẽ không gả cho huynh thật đâu, đây chỉ là kế tạm thích ứng mà thôi, đến khi đó ta sẽ nghĩ cách khác để huy bỏ hôn ước. Tống đại ca cứ coi như là giúp ta lần nữa đi."

Tống Kinh Vũ lại ngây người lần nữa, vẻ ửng đỏ trên mặt giống như là bị gió thổi bay mất, hắn ngơ ná nhìn Vân Phỉ, không nói được một câu nào, cổ họng vừa khô vừa rát, cực kỳ đau đớn.

Thì ra chỉ là một phen mừng hụt.

Hắn cố gắng thốt ra một câu: "Có thể giúp được cho công chúa là vinh hạnh của thần."

"Đa tạ Tống đại ca. Làm phiền huynh giao phong thư này cho Bạch Thược."

Vân Phỉ đưa cho hắn bức thư vừa được viết xong, nói sâu xa: "Trong cung này, người ta có thể tin tưởng chỉ có huynh và Phục Linh mà thôi."

Nàng nhìn ra hồ hoa quỳnh phía xa xa, khóe mắt hơi cay cay. "Ta rất nhớ những ngày tháng ở Kinh Châu. Lúc ấy, huynh, ta, còn có mẹ và A Tông đều sống rất vui vẻ và hạnh phúc. Tại sao bây giờ lại trở nên thế này?"

Vân Phỉ hơi bi thương, thở dài một hơi rồi quay người đi mất.

Tống Kinh Vũ đưa mắt nhìn theo bóng Vân Phỉ, những cơn sóng lòng không ngừng nhấp nhô, suýt nữa là đã buột miệng hỏi: sao nàng không thể thật sự gả cho ta?

Nhưng cuối cùng thì vẫn cố nuốt câu ấy vào lòng.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh liền đến ngày mồng tám, Vân Định Quyền vừa lên triều sớm thì Triệu Hiểu Phù liền thay quần áo thái giám rồi lén rời khỏi Quý Hoa Cung, lúc ấy trời vẫn còn chưa sáng hẳn. Nhân lúc trời còn mờ mờ, nàng cúi đầu đi thật nhanh, vội vã đến Thục Hòa Cung.

Phục Linh đang đợi trên đường, thấy được nàng ta liền dẫn vào tẩm điện của Vân Phỉ.

Vân Phỉ đưa cho nàng ta một bộ quần áo cung nữ đã chuẩn bị sẵn để nàng ta thay vào, ăn mặc giống hệt như Phục Linh. Sau đó, nàng liền lấy son và phấn trong hộp đồ trang điểm ra bôi lên mặt Triệu Hiểu Phù. Làm như thế, làn da của nàng ta trở nên hồng hơn, không còn trắng mịn như ngọc giống lúc nãy nữa.

Chuẩn bị xong xuôi, Triệu Hiểu Phù ở Thục Hòa Cung đợi tới trời sáng.

Ăn sáng xong, Vân Phỉ dẫn A Tông ra khỏi cung.

Phục Linh và Triệu Hiểu Phù cùng đi theo sau Vân Phỉ, leo lên xe. Ra khỏi cửa cung, Triệu Hiểu Phù thở phào một hơi, nói với Vân Phỉ: “Không ngờ lại xuất cung thuận lợi như thế, chi bằng ta cứ đi luôn, không về cung nữa.”

Vân Phỉ nói: “Quận chúa không biết đấy thôi, xuất cung thì dễ nhưng ra khỏi thành thì lại khó. Bốn cổng thành đều canh gác nghiêm ngặt, bách tính ra vào đều bị kiểm tra. Thế tử ở ngoài thành mấy ngày mà vẫn không dám manh động, sau đó phải giả làm thị nữ của ta mới được ta dẫn vào thành. Quận chúa đừng vội, trước tiên gặp thế tử một lần đã, phải bàn bạc kế sách ra khỏi thành cho thật chu toàn. Lỡ như thất bại, không chỉ quận chúa mãi mãi cũng không có ngày ra khỏi cung mà thế tử cũng sẽ phải mất mạng.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hiểu Phù gật đầu. “Đúng vậy, có cô thì ra khỏi cung không phải là chuyện gì khó, khó là làm thế nào để ra khỏi thành.”

Xe ngựa đến Ân Minh Tự, cấm vệ quân bao vậy ngôi chùa lại, Huệ An dẫn các ni cô ra nghênh đón Vân Phỉ và Vân Tông.

Hôm qua Tô Thanh Mai đã nhận được tin tức từ trong cung, biết hôm nay Vân Phỉ và A Tông sẽ đến nên sớm đã đích thân đợi ở ngoài cửa. Vân Phỉ bước vội tới trước, đỡ lấy mẹ mình. “Mẹ, trời rất lạnh, sao mẹ lại ra đây, mau vào trong đi.”

Tô Thanh Mai gặp được con gái con trai nên rất vui mừng, đầu tiên là ôm A Tông vào lòng, nâng mặt nó lên, ngắm nghía một lát: “Mau để mẹ nhìn xem có ốm đi không.”

Vân Phỉ nũng nịu. “Mẹ đúng là thiên vị, sao không nhìn xem con gái có ốm hay không.”

Tô Thanh Mai ngẩng đầu nhìn nàng. “A Phỉ, mẹ đang định hỏi con đây. Gần đây con ốm đi rất nhiều, sao không nhờ chương đại phu đến xem xem. Cậu ta vốn là bằng hữu của con, con có thể yên tâm.”

“Con không sao.”

Vân Phỉ đánh trống lảng, kéo mẹ vào trong.

Lúc này trong cung đều đốt địa long, trong phòng ấm áp như mùa xuân. Tuy Huệ An rất chăm lo cho Tô Thanh Mai, không dám sơ suất nhưng dù sao trong chùa cũng kham khổ, trong phòng chỉ có hai chậu than.

Vân Phỉ nhìn xung quanh, nghĩ tới giờ phút này Anh Hồng Tụ đang ở trong cung hưởng vinh hoa phú quý còn mẹ mình lại làm bạn với đèn xanh và kinh phật, sống kham khổ qua ngày thì lòng rất đỗi xót xa, gần như là muốn rơi lệ.

https://thuviensach.vn

Nàng đứng dậy nói: “Mẹ, mẹ nói chuyện với A Tông trước đi, con ra ngoài một chút.”

Nàng vẫy tay gọi Bạch Thược, Bạch Thược ra khỏi phòng, nói với nàng: “Chuyện công chúa giao nô tì đã làm xong rồi.” Hôm ấy nàng nhờ Tống Kinh Vũ đưa thư cho Bạch Thược chính là bảo nàng ta đi tìm Triệu Sách.

Vân Phỉ yên tâm, chỉ vào căn phòng phía đông, nói với Triệu Hiểu Phù: “Cô vào trong đó đợi một lát đi.”

Triệu Hiểu Phù gật đầu, cùng Phục Linh đi vào trong phòng đợi. Vân Phỉ ra ngoài vườn, nhìn ngắm xung quanh. Bởi vì trong chùa đều là ni cô, còn có gia quyến của một số quan lại quyền quý ở đây tu hành nên cấm vệ quân chỉ có thể ở bên ngoài, cung nữ và thái giám Vân Phỉ dẫn tới đều đợi ở ngoài viện.

Không lâu sau, hai ni cô đi tới, một người tay bưng trà nước, một người thì bưng điểm tâm.

Mắt Vân Phỉ quét qua vị ni cô có dáng người cao cao, mắt lập tức sáng lên.

Nàng ngăn ni cô bưng điểm tâm lại, chỉ vào căn phòng phía đông, nói: “Cái này đưa vào trong đó.”

“Dạ, công chúa.”

‘Ni cô’ dung mạo rất xinh đẹp, nhưng giọng nói thì hơi khàn.

Vân Phỉ mỉm cười nhìn ‘nàng’, nói: “Tiểu sư thái đúng là xinh đẹp, xuất gia thì thật đáng tiếc. Chi bằng hãy hoàn tục, bổn cung sẽ chọn cho ngươi một nhà chồng tốt, gả cho một phu quân tốt, thế nào?”

https://thuviensach.vn

Mắt nàng cong cong, cười vừa ranh ma vừa đáng yêu.

Triệu Sách nghiến răng, mặt thì đỏ lên, tim đập như sấm rền: Tiểu nha đầu này dám đùa bỡn lão tử.

Vân Phỉ nhướng mày, tỏ vẻ 'ngươi làm gì được ta'. Triệu Sách nghiến răng, hảo hán không sợ thiệt trước mắt, hiếm khi có cơ hội gặp được Hiểu Phù, thời gian cấp bách, đây không phải là lúc tranh hơn thua với Vân Phỉ. Hắn bưng điểm tâm bước nhanh lên bậc thềm, tiến vào trong phòng.

Một lúc sau, Phục Linh từ trong bước ra, nháy mắt với Vân Phỉ.

Vân Phỉ đang định vào phòng nói chuyện với Tô Thanh Mai thì phía trước có một cấm vệ quân bước vội tới, đứng ở cửa lớn tiếng thông báo: "Công chúa, ngoài chùa có một người nói là cố nhân của công chúa, muốn cầu kiến công chúa."

Người nói chuyện chính là giáo úy Đỗ Uyên, người hộ tống Vân Phỉ đến Ân Minh Tự lần này.

"Cố nhân?" Vân Phỉ nghĩ ngợi. Ở kinh thành nàng có cố nhân nào đâu chứ? Người của Lục gia đã đến Tấn Châu, Chương Tùng Niên vào cung làm ngự y, sẽ là ai đây? Nàng hơi nghi hoặc nhưng cũng tò mò, bèn theo Đỗ Uyên ra ngoài viện.

Trước cửa chùa có mười mấy cấm vệ quân đang đứng, tay cầm giáo dài, hông đeo bảo kiếm. Một chàng trai bị ngăn ở ngoài vùng cấm địa.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Đại Lễ Báo Thù

Vân Phỉ vừa nhìn thấy đã ngây người, người này một thân quần áo vải bố màu lam xám, đầu quấn khăn xanh, để râu, tuy cách ăn mặc hoàn toàn khác hẳn với thường ngày, nhưng Vân Phỉ vừa nhìn đã nhận ra ngay, đí chính là Tiếu Hùng Phi!

Vân Phỉ như thế nào cũng không ngờ được hắn thế mà sẽ xuất hiện ở kinh thành, hơn nữa còn dám cả gan xuất hiện ở trước mặt nàng.

Vừa thấy hắn, nàng lại nhớ tới chuyện cũ ở Tấn Châu, nghĩ lại mà đau đớn lòng. Những hồi ức không muốn nhớo tới, cùng nỗi đau thương không nói nên lời, lập tức dâng trào trong lòng nàng.

Nàng xoay người định bước đi, trong lòng nhớ tới lúc đến Ân Minh Tự lần trước, từng thấy một bóng người có vẻ quen thuộc, chắc hắn chính là hắn.

Đỗ Uyên hỏi: “Công chúa không quen người này sao? Kẻ to gan lớn mật dám giả mạo bằng hữu của công chúa, vi thần sẽ…”

Vân Phỉ vội nói: “Thật đúng là bằng hữu của ta, ngươi gọi người ấy lại đây, ta có chuyện muốn nói.” Nàng vốn không muốn gặp Tiếu Hùng Phi, nhưng đột nhiên trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ: kinh thành canh gác nghiêm ngặt như thế, làm sao hắn có thể trà trộn vào được?

Nàng đi tới trước vài bước, đứng sau bức tượng hộ pháp, phía sau truyền đến tiếng bước chân, Tiếu Hùng Phi tiến lên thấp giọng nói: “Tham kiến phu nhân.”

https://thuviensach.vn

Giờ phút này nghe được từ ‘phu nhân’, Vân Phỉ chỉ cảm thấy lòng như dậy sóng, chói tai nói không nên lời, nàng quay đầu, nhìn Tiếu Hùng Phi rồi cười tự giễu: “Xưng hô Úy phu nhân này dẫn tới quá nhiều nguy cơ hiểm ác, tinh phong huyết vũ. Ta không đảm đương nổi.”

Tiếu Hùng Phi khẩn thiết nói: “Phu nhân, chuyện này có rất nhiều hiểu lầm, phu nhân đi rồi, tướng quân lòng nóng như lửa đốt, hận không thể đích thân tới đón phu nhân trở về, để giải thích với phu nhân.”

Vân Phỉ cười nhạt: “Có gì mà hiểu lầm chứ, cha hắn muốn giết ta, lẽ nào ta phải ở lại để mặc cho ông ta xẻ thịt?”

“Trước khi Tướng quân xuất binh đã căn dặn mạt tướng, nếu thừa tướng định gây bất lợi cho phu nhân, mạt tướng sẽ lập tức dẫn phu nhân rời đi, đưa đến nơi an toàn. Tướng quân đã sắp xếp hết sức cẩn thận, phu nhân tuyệt không sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào. Ai ngờ phu nhân đột nhiên mất tích, là mạt tướng thất trách, không thể bảo vệ tốt phu nhân.”

Tiếu Hùng Phi vẻ mặt tự trách, quỳ một gối xuống: “Hết thảy đều do thuộc hạ vô năng, thỉnh phu nhân đừng trách tướng quân. Phu nhân trách phạt thuộc hạ như thế nào, thuộc hạ đều không có nửa câu oán giận.”

Vân Phỉ nói: “Ngươi đứng lên đi, chuyện quá khứ không cần nhắc lại nữa.”

Tiếu Hùng Phi đứng lên, thấp giọng nói: “Tướng quân phái mặt tướng đến đón phu nhân trở về, ngài muốn đích thân giải thích với phu nhân chuyện tiểu thư Linh Tuệ. Tướng quân bảo mạt tướng nhắn với phu nhân một câu, ngài ấy chưa hề làm chuyện gì có lỗi với phu nhân.”

Ai ngờ Vân Phỉ nghe thấy những lời này mà vẫn thờ ơ, không chút quan tâm, mặt lại càng không đổi sắc, ngược lại hỏi: “Ngươi làm sao vào thành được? Cửa thành canh gác nghiêm ngặt như thế, ngươi cách nào mà trà trộn vào được? Lại tính mang ta rời đi như thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Chuyện này liên quan đến quân tình cơ mật, không được tướng quân đồng ý, mạt tướng không dám nói cho bất luận kẻ nào. Phu nhân cứ yên tâm, mạt tướng tự nhiên có thể dẫn phu nhân an toàn rời đi.”

Vân Phỉ thầm nghĩ: Úy Đông Đình thân là đại tướng quân, toàn bộ kinh thành đều nằm trong tay hắn, Úy Trác nắm triều chính nhiều năm nay, theo lý mà nói chắc khắp kinh thành nơi nơi đều có nội ứng do Úy gia để lại. Kinh thành canh gác nghiêm ngặt như thế mà Tiếu Hùng Phi vẫn có thể tự do ra vào được, bởi vậy có thể thấy được, giang sơn này của cha nàng, sắp ngồi không vững rồi.

Nàng thật sự muốn tận mắt chứng kiến ngày hắn rơi từ trên ngai vàng xuống, chứng kiến cảnh tâm huyết nửa đời của hắn tan thành mây khói, chứng kiến cảnh người hắn yêu nhất biến mất tăm hơi.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng ấy, nàng không kìm chế được mà nở nụ cười: “Nếu ngươi đã không chịu nói cho ta biết, ta cũng sẽ không đi theo ngươi. Ta và tướng quân nhà ngươi đã sớm nhất đao lưỡng đoạn. Hắn cũng không cần phải giả vờ giả vịt là không nỡ xa ta, vừa vặn có thể đi cưới Lục Kim tiểu thư, nếu không, Úy thừa tướng có chết cũng không nhắm mắt.” Nói đến người này, Vân Phỉ thản nhiên cười nói: “Phụ hoàng đã tuyển cho ta một phò mã, người đó còn tốt hơn hắn gấp trăm lần.”

Tiếu Hùng Phi ngây dại.

Vân Phỉ đi thẳng vào trong chùa, vừa rồi hỏi Tiếu Hùng Phi làm cách nào vào thành, chính là muốn đi đường tắt, nghe ngóng cách thức để giúp Triệu Hiểu Phù cùng Triệu Sách ra khỏi thành. Đáng tiếc, Tiếu Hùng Phi không nói cho nàng. Cho nên nói, trong mắt của Úy gia và Úy gia quân, nàng vĩnh viễn là người ngoài, là con gái của kẻ địch, phải cẩn thận đề phòng.

https://thuviensach.vn

Đứng trước cửa chùa, Đỗ Uyên vừa thấy công chúa đã muốn đi vào chùa, liền bước lên phía trước kéo Tiếu Hùng Phi ra ngoài.

“Còn không mau đi.”

Tiếu Hùng Phi thở dài, đành phải rời đi. Thầm nghĩ, tướng quân nghe nói phu nhân có phò mã, không biết liệu có hộc máu hay không.

Vân Phỉ đi được vài bước, đột nhiên cảm thấy ngực khó chịu, một luồng hơi chua bỗng trào lên, nàng chống tường, hít vài hơi rồi mới chậm rãi đi tiếp.

Úy Đông Đình thật sự là buồn cười, cư nhiên còn phái người tới đón nàng về.

Về để chịu chết sao?

Nàng đã ngu ngốc một lần rồi, sẽ không bao giờ mắc phải lỗi lầm ấy nữa.

Về đến phòng của Tô Thanh Mai, nàng trò chuyện với mẹ mình một lúc, rồi nói với Bạch Thược nói: “Em đi nói cho Phục Linh, chúng ta cần phải đi.” Tuy nàng không nỡ phải xa mẹ nhanh thế nhưng lại lo lắng Vân Định Quyền sẽ phát hiện Triệu Hiểu Phù không ở trong cung, cho nên phải nhanh chóng trở về mới được.

Rời khỏi Ân Minh tự, Triệu Hiểu Phù vẫn chưa bình ổn được cảm xúc của mình, mắt vẫn còn đỏ hoe, vừa nhìn liền biết mới khóc xong.

Vân Phỉ vốn chắc chắn rằng một khi có cơ hội thì Triệu Hiểu Phù nhất định sẽ chạy trốn mà không do dự, nhưng từ khi phát hiện chuyện giữa Vân Thừa Cương và nàng ta, trong lòng nàng có chút không an tâm lắm. Địa vị ngày nay của Triệu Hiểu Phù so với Minh Châu quận chúa năm đó còn cao quý hơn, mà Triệu Sách cũng không còn là thế tử cao quý, không thể cho

https://thuviensach.vn

nàng ta vinh hoa phú quý cùng cuộc sống an nhàn. Liệu nàng ta có còn kiên định như trước hay không?

Nàng thử thăm dò nói: “Quận chúa đừng buồn, rất nhanh sẽ đoàn tụ cùng thế tử thôi.”

Triệu Hiểu Phù nói: “Đại Tề ta có phong tục, vào đêm nguyên tiêu hàng năm, hoàng đế phải đến Nguyệt Thiên Lâu để cùng dân chúng thả đèn. Năm nay là năm đầu tiên Đại Sở lập quốc, cha cô chắc chắn sẽ cùng ăn mừng với dân chúng ở tết nguyên tiêu. Cho nên chúng ta tính sẽ chạy trốn vào đêm ấy.”

Vân Phỉ nghe được câu này, hoàn toàn yên tâm. Xem ra nàng ta cũng không hề có tình cảm gì đối Vân Thừa Cương, nếu không sẽ không ra đi một cách dứt khoát như thế.

Vân Phỉ trong lòng thập phần cao hứng.

Triệu Hiểu Phù có chút sầu não: “Nhưng buổi tối ra khỏi thành, phải có lệnh bài Đồng Ngư. Ca ca bảo ta nghĩ pháp tìm được một tấm lệnh bài Đồng Ngư.”

Vân Phỉ giả vờ như không biết chuyện của nàng ta cùng Vân Thừa Cương, thấp giọng nói: “Việc này, phải tìm Đoan vương, hiện tại hắn phụ trách canh gác và phòng thủ kinh thành.”

Triệu Hiểu Phù cắn môi, trong mắt hiện lên một tia hận ý. Sao Vân Thừa Cương có thể đưa lệnh bài cho nàng ta được chứ. Đã vài lần nàng nhẫn nhục vụng trộm, ứng phó với hắn chỉ vì để trộm lệnh bài. Nhưng Vân Thừa Cương cực kỳ xảo trá, chỉ chiếm lấy cơ thể nàng mà không chịu nhả ra cái gì.

Vân Phỉ nói: “Quận chúa, ta có thể lấy được lệnh bài.”

https://thuviensach.vn

“Thật sao? Chẳng phải Vân Thừa Cương hận cô thấu xương sao, sao có thể đưa lệnh bài cho cô?”

Vân Phỉ cười cười: “Ta tự có cách, xin quận chúa yên tâm. Ta có thể thỉnh cầu quận chúa trước khi rời đi, giúp ta một việc được không?”

Triệu Hiểu Phù liền nói ngay: “Chuyện gì? Chỉ cần ta có thể làm, ta nhất định sẽ giúp ngươi.”

“Ta muốn quận chúa viết cho cha ta một một phong thư.”

Triệu Hiểu Phù lấy làm lạ, hỏi lại: “Thư?”

Vân Phỉ gật đầu: “Phải, về phần trong thư viết những gì, chờ ta lấy được lệnh bài, quận chúa sắp ra đi thì nhờ quận chúa viết sau.”

Triệu Hiểu Phù nghe nàng nói như vậy, trong lòng có hơi chấn động, cúi đầu như nghĩ ngợi điều gì.

Trở lại trong cung, trời vẫn còn sớm, Vân Phỉ đưa Triệu Hiểu Phù tới Thục Hòa cung, để nàng ta thay quần áo thái giám. Sau đó Vân Phỉ giả vờ muốn đi bái kiến quý phi, dẫn Phục Linh cùng vài thái giám cung nữ đi đến Quý Hoa cung, nhân cơ hội đó đưa Triệu Hiểu Phù về.

Lúc này, Vân Định Quyền đang ở trong cung của Đức phi để tuyển phi cho Đoan vương.

Vân Phỉ ngồi lại Quý Hoa cung chốc lát, liền cáo từ rời đi, dọc theo con đường bằng đá trắng không xa, ven đường chính là rừng mai.

Vân Phỉ dừng bước, nói với Phục Linh: “Thật đúng lúc, hôm nay Đoan vương ở Ý Đức cung tuyển vương phi, ngươi đi nói với hắn là ta đợi hắn ở rừng mai, có một vật muốn tặng cho hắn.”

https://thuviensach.vn

Phục Linh quyệt bĩu môi nói: “Đoan vương xưa nay cùng công chúa bất hòa, lúc này ngài ấy đang tuyển vương phi, liệu có đến không?”

Vân Phỉ cười: “Nghe được hai từ rừng mai và vật gì đó, hắn nhất định sẽ đến.”

Phục Linh dạ một tiếng, rồi dẫn một tiểu thái giám đi.

Vân Phỉ mang theo hai gã cung nữ cùng hai tiểu thái giám còn lại, đi vào rừng mai.

Hoa mai cao ngạo, một mình nở rộ, tỏa hương trong gió ré. Đứng trong đó, giống như cả thể xác và tinh thần đều tắm trong mùi nồng nàn, khiến người cảm thấy tỉnh táo và dễ chịu.

Vân Phỉ kiên nhẫn chờ, rốt cục, Vân Thừa Cương cũng đến. Hắn hôm nay ăn mặc rất trang trọng, áo bào màu lam có hình rồng ẩn mình giữa biển mây, tôn thêm vẻ anh tuấn như ngọc, phong thần tuấn lãng. Thật sự là không thể trông mặt mà bắt hình dong, cầm thú mà lại khoác một lớp da đẹp như thế.

Hắn đứng đó, lạnh lùng nhìn Vân Phỉ, trong ánh mắt mang theo một tia tàn độc, giọng điệu lại càng khó nghe: “Ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Vân Phỉ xua tay: “Phục Linh, các ngươi đều lui ra trước đi.”

Vân Thừa Cương tiến lên vài bước: “Đồ vật gì?”

“Ngươi ở trong này đã làm rơi vật gì, thì nên rõ hơn ai hết chứ.” Vân Phỉ cười nhạt: “Cái đêm Hoàng hậu sinh, thực khéo, ta đến rừng mai, nghe thấy được một ít âm thanh khiến người kinh hồn, sau lại lại nhặt được một vật.”

Vân Thừa Cương hung tợn nói: “Ngươi muốn gì?”

https://thuviensach.vn

“Ta không muốn gì cả, chỉ cần đưa cho ta một tấm lệnh bài Đồng Ngư, ta sẽ coi như chưa từng nghe, chưa từng thấy gì hết.”

Vân Thừa Cương lập tức đề phòng hỏi: “Ngươi muốn thứ đó làm gì? Ngươi muốn đưa ai ra khỏi thành sao?”

“Đương nhiên là đưa mẹ ta ra khỏi thành. Bà đến Ân Minh Tự tu hành chỉ là cái cớ, bà muốn rời khỏi Lạc Dương, về lại quê nhà.”

Lý do này không hề có điểm nào khả nghi. Vân Thừa Cương suy nghĩ một lát: “Được, ta đưa cho ngươi một tấm lệnh bài, ngươi đưa vật nọ đây.”

“Ngươi yên tâm, ngươi đưa lệnh bài ra, ta tất nhiên sẽ trả lại ngọc bội cho ngươi.”

Vân Thừa Cương hừ lạnh một tiếng: “Nếu ngươi dám nói một chữ trước mặt phụ hoàng, ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn thân.”

Vân Phỉ cười tươi tắn: “Chuyện này mà bại lộ, thì người chết không có chỗ chôn tuyệt không đối sẽ không phải là ta.” Dứt lời, nàng liếc một cái khinh bỉ, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Vân Thừa Cương nghiến răng, nhìn theo bóng dáng thanh lệ của nàng, nắm chặt nắm tay.

Tối hôm đó, liền có một thái giám của Ý Đức cung đưa đến một tấm lệnh bài. Vân Phỉ nhận lấy lệnh bài, đem kia miếng ngọc bội kia tới, mỉm cười rồi dùng kéo cắt chuỗi ngọc phía dưới, bảo Phục Linh cầm đưa cho cái tiểu thái giám kia.

Nghĩ đến bộ dáng Vân Thừa Cương khi nhìn thấy chuỗi ngọc này, Vân Phỉ không khỏi bật cười, rồi cất miếng ngọc bội đi. Miếng ngọc bội này còn có chỗ cần dùng. Nếu để cho phụ hoàng biết được đứa con trai trưởng mà

https://thuviensach.vn

hắn luôn luôn tín nhiệm kia đã dụ dỗ người hắn yêu nhất thì không biết sẽ phản ứng thế nào.

Hôn sự của Vân Thừa Cương định vào tháng hai năm sau, Đoan vương phi là Bành Tiêu Tiêu, trưởng nữ của Bành Viễn Sơn, ái tướng của Vân Định Quyền. Sau khi vương phi của Vân Thừa Cương được quyết định, Đức phi liền bắt đầu tuyển phò mã cho Vân Thúy. Bà ta vốn nhân cơ hội trả thù định chọn cho Vân Phỉ một võ tướng lớn tuổi, không ngờ Vân Phỉ đã chủ động đề xuất với Vân Định Quyền trước đó. Đức phi đành phải hậm hực từ bỏ.

Vân Phỉ lấy được lệnh bài, ước gì có thể lập tức đưa Triệu Hiểu Phù rời khỏi cung. Nhưng vì nàng mới đi thăm Tô Thanh Mai, mới có hai ngày mà đi nữa thì e rằng sẽ khiến người ta nghi ngờ, cho nên nàng quyết đinh đợi thêm vài ngày nữa, đên ngày hai ba tháng Chạp thì lấy cớ đưa cho mẹ một ít đồ, tiện thể cùng mẹ mừng tết ông Táo, như thế Vân Đinh Quyền cũng không thể nói gì.

Càng gần đến tết Nguyên Đán thì tin báo tiệp liên tục truyền về. Ngô Vương và Lâm Thanh Phong đang giằng co bất phân thắng bại thì đột nhiên Giang Đông thất thủ, Ngô Vương vội vàng điều binh về, kết quả bị Lâm Thanh Phong và Lỗ quân đánh gọng kìm, gần như toàn quân bị diệt, Lâm Thanh Phong bắt sống Ngô Vương, sẽ nhanh chóng giải hắn về kinh.

Vân Định Quyền nghe được tin báo tiệp thì cực kỳ mìmg rõ, lập tức hạ thánh chỉ phong Lâm Thanh Phong làm Vệ vương. Sau khi Vân Định Quyền lập quốc, đây là lần đầu tiên hắn phong vương khác họ. Những công thần dưới trướng hắn cũng được phong thường toàn bội. Chỗ của Lâm Thanh Hà thì vật phẩm đưa tới vô số kể, Vân Định Quyền hết sức quan tâm chăm sóc Lâm Thanh Hà, tuy nàng ta không thể thị tẩm nhưng Vân Định Quyền vẫn thường ngủ lại trong cung của nàng ta.

https://thuviensach.vn

Mùa xuân đầu tiên của Đại Sở sắp đến, trong cung không khí vui mừng rộn rã, khắp nơi giăng đèn kết hoa, rực rỡ hẳn lên, quét sạch cơn âm u mù mịt trước đây.

Cuối cùng thì Vân Phỉ cũng đợi đến ngày hai ba tháng chạp, hai ngày trước đó nàng đã đi cầu xin Vân Định Quyền, nói là muốn đi mừng lễ chung với mẹ. Đương nhiên Vân Định Quyền sẽ không ngăn cản. Vì thế, giống như lần trước, Vân Định Quyềnvừa lên triều thì Triệu Hiểu Phù lập tức cải trang thành thái giám, đến Thục Hòa Cung.

Vân Phỉ lấy lệnh bài ra đưa cho nàng ta, cười cảm thán: “Quận chúa, cuối cùng thì cô cũng có thể được tự do rồi, rời khỏi cái nơi dơ bẩn này, rời xa những kẻ bỉ ổi kia.”

Triệu Hiểu Phủ cầm lệnh bài, kích động không nói lên lời, Vân Phỉ đột nhiên hỏi: “Quận chúa, cô có mang ngân phiếu theo không?”

Triệu Hiểu Phù chỉ vào bộ quần áo thái giám trên người mình, cười khổ: “Trước giờ cha cô chỉ ban thưởng vật phẩm chứ không thưởng tiền. Ta ăn mặc thế này, làm sao mà mang tay nải theo được.”

Vân Phỉ mim cười: “Cho nên ta nói, thứ tốt nhất trên đời này chính là ngân phiếu đó quận chúa à.” Nàng đột nhiên giơ một cái túi tiền ra giống như làm ảo thuật, mỉm cười đưa cho Triệu Hiểu Phù. “Quận chúa có thứ này thì cũng có thể an cư lạc nghiệp.”

Triêu Hiểu Phù hơi cảm động. Vân Phỉ bằng tuổi trước mặt đây, nàng ta từng coi là kẻ thù, từng hại Vân Phỉ suýt mất mạng, thế mà nàng vẫn không so đo chuyện cũ, chịu giúp đỡ nàng ta. Cho dù Vân Phỉ có mục đích của mình nhưng sự trượng nghĩa này quả thật đã làm Triệu Hiểu Phù cảm động.

Nàng ta nhận lấy túi tiền, cho vào trong áo, chân thành nói: “Cô giúp ta thế này, ta không biết lấy gì báo đáp. Ta nhớ cô từng nói muốn ta viết

https://thuviensach.vn

một bức thư để lại cho cha cô. Cô lấy giấy bút qua đây.”

Vân Phỉ ngạc nhiên: “Quận chúa không hỏi ta muốn bảo cô viết gì ư?”

Triệu Hiểu Phù cười nói: “Ta không biết cô muốn ta viết những gì, nhưng ta biết cô cũng giống như ta, cũng hận Vân Định Quyền và Vân Thừa Cương. Cho nên dù cô không bảo ta để lại thư thì ta cũng sẽ tự viết cho Vân Định Quyền, nói cho hắn biết mọi chuyện.”

Phục Linh lấy bút mực tới, Triệu Hiểu Phù cầm bút viết thư, sau đó đặt bút xuống nói với Vân Phỉ: “Ta từng nói sẽ tặng cô một lễ vật bất ngờ.”

Vân Phỉ cúi đầu đọc nội dung bức thư và cả kỉnh ngẩng đầu lên. Cuối cùng thì nàng cũng hiểu tại sao Vân Thừa Cương lại nhúng chàm Triệu Hiểu Phù, thì ra hắn bảo Triệu Hiểu Phù hạ thuốc tuyệt dục cho Vân Định Quyền. Như thế, cho dù sau này hậu cung của Vân Định Quyền có thêm vô số phi tần mỹ nữ thì hắn cũng chỉ có ba đứa con trai, ngôi vị thái tử không thoát khỏi tay Vân Thừa Cương.

Vân Phỉ không nén được cơn thở dài, đúng là cha con, lòng dạ mưu mồ hiểm độc như nhau.

Triệu Hiểu Phù nói: “Vân Định Quyền mà đọc được bức thư này thì chắc chắn Vân Thừa Cương sẽ phải chết, Đức phi cũng sẽ bị biếm, thế là đệ đệ A Tông của cô từ chỗ không được coi trọng đã trở thành nhân tuyển cho ngôi vị thái tử. Đây là lễ vật mà ta tặng cho cô.”

Vân Phỉ cầm bức thư, thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đúng như nàng ta nói, Vân Định Quyền nhìn thấy bức thư này, biết được Vân Thừa Cương nhúng chàm người hắn yêu nhất, còn hạ thuốc tuyệt dục cho hắn, đưa lệnh bài Đồng Ngư để Triệu Hiểu Phù ra khỏi thành thì chắc là sẽ giết Vân Thừa Cương ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

“Đa tạ quận chúa, có bức thư náy thì ta đã mãn nguyện lắm rồi. Ta chỉ cần báo thù là được, A Tông có làm thái tử không cũng không quan trọng. Sau khi quận chúa ra khỏi thành an toàn thì ta sẽ đích thân đưa nó cho cha ta, đây cũng chính là lễ vật mà ta tặng cho ông ấy”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Báo Thù, Gặp Lại

"Đáng tiếc ta không thể tận mắt nhìn thấy bộ dáng của Vân Định Quyền khi đọc xong bức thư này, không thể tận mắt chứng kiến hắn giết Vân Thừa Cương." Triệu Hiểu Phù cười khoái trái nhưng trong mắt thì lại dần rưng rưng ánh nước.

Nhìn dung nhan kiều diễm động lòng người, đôi mắt rưng rưng muốn khóc của nàng ta, lòng Vân Phỉ dâng lên sự cảm thông và thương tiếc. Hồng nhan bạc mệnh, nàng ta xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành như thế nhưng cuộc đời lại đầy bi ai, khiến người ta phải thở dài.

Tại sao những ngươi phụ nữ xinh đẹp này đều phải mang nghiệp chướng vì những gã đàn ông vô tình vô nghĩa kia? Lâm Thanh Hà, Úy Lâm Lang, thậm chí là Anh Hồng Tụ, nghĩ cho kỹ lại thì bọn họ cũng chỉ là những người bị hại, cho dù tiếp tay cho kẻ xấu nhưng kẻ đầu sỏ đều là những gã đàn ông độc ác tàn nhẫn, bị quyên thế làm mờ mắt kia.

Vân Phỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay Triệu Hiểu Phù: "Quận chúa, Vân Phỉ ta là người yêu ghét rõ ràng, có ân tất báo, có thù tất trả. Ngày sau, nếu quận chúa nếu có việc cần ta giúp đỡ thì cứ phái người tới tìm ta, ta mãi mãi là bằng hữu của quận chúa và thế tử."

Triệu Hiếu Phủ gật đầu, nhìn sâu vào mắt nàng. "Trước kia ta vốn rất hận cô, ta bị cha cô cưỡng đoạt, cô lại gả cho vị hôn phu của ta. Nhưng không ngờ cô lại khoan dung độ lượng như thế, lấy đức báo oán nhiều lần cứu giúp bọn ta. Cô tốt với ta, ta sẽ nhớ mãi trong lòng. Ngày sau gặp lại ta sẽ coi cô là bằng hữu."

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ dịu dàng đáp: “Hiểu Phù, hãy quên mọi chuyện đi, bắt đầu lại từ đầu.”

Triệu Hiếu Phủ rưng rưng nước mắt, mỉm cười: “Được, bắt đầu lại từ đầu.”

Phục Linh nói nhỏ: “Công chúa, đến giờ rồi nên đi thôi.”

Lúc này trời đã sáng, Triệu Hiểu Phù thay bộ quần áo thái giám ra, ăn mặc giống như Phục Linh.

Vân Phỉ thuận lợi dẫn Triệu Hiểu Phù xuất cung giống như lần trước.

Ra khỏi cửa cung, cấm vệ quân hộ tống Vân Phỉ đến thẳng Ân Minh Tự. Vân Phỉ đã sớm thông báo cho Triệu Sách, bảo hắn lẻn vào chùa đợi ở chỗ Tô Thanh Mai.

Lần này Triệu Sách giả trang thành một quý phu nhân đến chùa thắp hương, sau đó thừa dịp không ai để ý, được Bạch Thược dẫn vào viện của Tố Thanh Mai, giấu hắn ở trong phòng phía đông.

Khi Vân Phỉ dẫn Triệu Hiểu Phù tới thì hắn đã đợi ở đấy khá lâu. Đẩy cửa phòng ra, Triệu Hiểu Phu kích động gọi một tiếng ca ca. Triệu Sách đứng dậy, nắm chặt tay nàng ta, vẻ mặt cũng hết sức kích động.

Vân Phỉ nói với Bạch Thược: “Mau lấy những thứ ta bảo em chuẩn bị ra đây, nhanh chóng thay đồ cho họ.”

“Nô tì đã chuẩn bị xong hết rồi.” Bạch Thược, mở một tay nải, lấy ra hai bộ quần áo, đều là quần áo bằng vải bình thường dân chúng hay mặc, mội bộ màu xám tro, một bộ màu xanh.

Vân Phỉ nói: “Quận chúa hãy mặc bộ màu xám vào, giả làm một bà lão.” Triệu Sách và Triệu Hiểu Phù mặc quần áo vào, Bạch Thược lại xõa

https://thuviensach.vn

mái tóc của Triệu Hiểu Phù ra búi thành một búi, ở bên ngoài bọc một lớp vải màu xám tro. Sau đó bôi vài thứ lên mặt nàng rồi dùng khăn trùm đầu lại, nếu không nhìn kỹ thì giống hệt một bà lão đã quá năm mươi.

Triệu Sách vẫn cải trang thành một cô gái trẻ, như thế khi hắn đỡ Triệu Hiểu Phù thì người ta sẽ tưởng là hai mẹ con.

Chuẩn bị sẵn sàng, Vân Phỉ nhìn ngắm hai người một lượt, cảm thấy không còn chút sơ hở nào rồi mới nói: “Chia tay tại đây, chúc hai vị thuận buồm xuôi gió.”

Triệu Sách nhìn nàng, ánh mắt xa xăm, giống như có hàng vạn lời muốn nói nhưng cuối cùng hắn chỉ cười cười: “Cô đã biết tin úy Trác đã chết hay chưa?”

Lưu ngự y đã sớm nói cho Vân Phỉ biết Úy Trác không còn sống được bao lâu nữa, sẽ không qua hết năm nay. Nhưng khi đột nhiên nghe được tin này, Vân Phỉ vẫn kinh ngạc một chút, nàng mỉm cười, nói: “Ta đã sớm không còn quan hệ gì với Úy gia.”

Triệu Sách nhìn nàng chằm chằm: “Cô... bảo trọng.”

Vân Phỉ mỉm cười, gật đầu: “Đa tạ, hai người cũng bảo trọng. Bạch Thược, em đưa họ ra ngoài đi.”

Triệu Hiểu Phù và Triệu Sách cùng ra ngoài, khi đến cổng thì hai người đông thời dừng bước, quay lại nhìn Vân Phỉ.

Vân Phỉ mỉm cười, vẫy vẫy tay với họ. Bất giác, lòng nàng bỗng dâng lên cảm giác mất mát. Có lẽ trên đời này, thật - giả, trắng - đen, ân – oán, đúng – sai đều không có tuyệt đối. Hai huynh muội bọn họ đã trở thành bằng hữu của nàng không biết từ lúc nào. Còn cái người mà nàng đã từng yêu và tin tưởng kia thì đã trở nên xa cách.

https://thuviensach.vn

Troi bắt đầu có tuyết rơi lả tả, tuyết dần dần rơi càng ngày càng dày hơn. Vân Phỉ ăn trưa với Tô Thanh Mai xong, ngồi thêm nửa canh giờ rồi mới bắt đầu lên đường về cung.

Suốt dọc đường, xe đi rất chậm. Vân Phỉ cố ý kéo dài thêm thời gian để Triệu Sách và Triệu Hiểu Phù có thể đi xa thêm một chút. Hôm nay, Vân Thừa Cương và Vân Vĩ đều vào cung mừng lễ, đúng là một cơ hội tốt hiếm có.

Vân Phỉ về tới Thục Hòa Cung thi Lâm Mạc Sầu vội vàng chạy tới nghênh đón, rồi nói nhỏ: “Quý phi nương nương mất tích, khắp hoàng cung đều đang tìm. Lúc nãy hoàng thượng phái người sang hỏi, bảo nếu công chúa về thì lập tức tới ngự thư phòng ngay.”

Vân Phỉ mỉm cười: “Không vội, ta hơi đói rồi, mang chút điểm tâm và trà nóng lên đây.” Lúc nãy ở trong chùa toàn là thức ăn chay, Vân Phỉ vẫn chưa no.

Lâm Mạc sầu hơi lo lắng, nhưng cũng không dám làm trái ý công chúa, vội vàng mang điểm tâm và trà lên. Vân Phỉ chậm rãi ăn bánh xong, cảm thấy cả người trở nên ấm áp thì mới đứng dậy đi.

Phục Linh vội vàng khoác thêm cho nàng chiếc áo choàng bằng da chồn trắng, đội mũ che tuyết lên cho nàng. Hai cung nữ che dù, đoàn người đi về phía ngự thư phòng. Trên đường đi, thỉnh thoảng lại nhìn thấy cung nữ thái giám vội vàng qua lại, có lẽ là đang tìm Triệu Hiểu Phù khắp nơi.

Tiền Trung đang lo lắng đứng gác trước cửa ngự thư phòng, thấy Vân Phỉ thì vội vàng đội tuyết chạy tới: “Công chúa, hoàng thượng đang đợi người đấy!”

Vân Phỉ gật đầu: “Ta vừa trở về, xảy ra chuyện gì vậy, sao trong cung lại loạn thế này?”

https://thuviensach.vn

Tiền Trung nói nhỏ: “Quý phi nương nương mất tích, hoàng thượng phái người tìm khắp hoàng cung mà vẫn không thấy tăm hơi.”

“Nói bậy nói bạ, sao lại không thấy đâu được chứ.” Vân Phỉ mìm cười bước lên bậc thềm, Tiền Trung đích thân vén màn lên cho nàng, một luồng khí ấm áp chợt ùa tới.

Bên trong ngự thư phòng ấm áp như mùa xuân, Vân Định Quyền ngồi sau long án với bộ mặt tức giận và sốt ruột, thấy Vân Phỉ tiến vào thì lập tức đứng dậy hỏi: “Hôm nay Quý phi có ghé sang cung của con không?”

Vân Phỉ lắc đầu, vẻ mặt ngơ ngác: “Không có ạ. Mới sáng sớm con đã xuất cung đến Ân Minh Tự, vừa mới trở về mà.”

Vân Định Quyền nghiêm giọng hỏi: “Con không dẫn nàng ấy xuất cung đấy chứ?”

Vân Phỉ nói: “Phụ hoàng, con đi thăm mẹ, sao phải dẫn Quý phi theo?”

Vân Định Quyền tìm khắp hoàng cung mà vẫn không thấy Triệu Hiểu Phù nên hơi nghi ngờ rằng Vân Phỉ dẫn Triệu Hiếu Phủ xuất cung, nhưng lúc này thần sắc của Vân Phỉ vô cùng trấn tĩnh, không có chút hoảng loạn bối rối nào.

Vân Phỉ bước tới, nói: “Phụ hoàng, tuy COM không gặp Quý phi nhưng khi vừa trở về, cung nữ nói sáng nay có một tiểu thái giám của Quý Hoa cung đưa một bức thư và một miếng ngọc bội.”

Vân Định Quyền ngẩn ra, sau đó lập tức hỏi: “Tiểu thái giám nào? Đồ đâu?”

“Lúc ấy con đã đi Ân Minh Tự nên không biết tiểu thái giám nào đưa tới. Khi con về thi đã nghe nói Quý phi mất tích, nhìn thấy thư và ngọc bội

https://thuviensach.vn

thì liền cảm thấy kỳ lạ cho nên không dám bóc thư ra, vội vàng đưa đến cho phụ hoàng.”

Vân Phỉ dè dặt đặt bức thư và ngọc bội lên long án.

Miếng ngọc bội này vừa nhìn là biết ngọc bội bên mình của nam tử, Vân Định Quyền không kịp nhìn kỹ thì vội vội vàng vàng mở thư ra.

Vân Phỉ đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm vào sắc mặt hắn chuyển từ trắng sang xanh, sau đó từ xanh sang xám, rồi đột nhiên phun ra một ngụm máu.

“Phụ hoàng!”

Hai mắt Vân Định Quyền long lên sòng sọc, tay thì ôm lấy ngực, thân mình lảo đảo đi lấy thanh kiếm trên tường, dùng sức rút ra. Kiếm chưa ra khỏi vỏ thì hắn đã ngã lăn xuống đất.

Bức thư trên long án nhuộm đầy máu tươi giống như những đóa hoa mai nở rộ trong rừng mai, rực rỡ mà kỳ dị.

Vân Phỉ nhìn Vân Định Quyền nằm bất tỉnh dưới đất mả không nhúc nhích, qua một lúc sau mới chậm rãi bước tới.

Một vệt máu dính nơi khóe miệng của hắn, đôi mày rậm của Vân Định Quyền cau chặt lại, sắc mặt xanh xám như mặt người chết, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Vân Phỉ từ tốn ngồi xuống, ngắm nhìn hắn, một giọt lệ bỗng từ trong khóe mắt nhỏ xuống, rơi vào sàn gạch vàng bóng loáng như gương.

Vân Phỉ cười trong nước mắt: “ Cuối cùng ông cũng có ngày hôm nay. Cuối cùng ông cũng phải nếm trải cảm giác đau như kiếm xuyên tim. Ông có từng nghĩ tới mẹ tôi ngày ngày phải sống trong nỗi đau như tim vỡ ấy

https://thuviensach.vn

chưa? Ông có từng nghĩ trong trái tim của bà có bao nhiêu vết thương hay chưa?”

Nàng đứng dậy, lau nước mắt, thở dài một hơi. Một luồng hơi trắng từ miệng nàng bay ra, lượn lờ trong không khí. Bao nhiêu oán hận tích tụ trong lòng bấy nhiêu ngày qua đều được giải thoát ra ngoài giống như làn hơi ấy.

Bên ngoài tuyết đã che kín mặt đất, trời đất một màu trắng xóa, trong sạch không sao tả xiết.

Vân Phỉ quay người bước tới cạnh cửa, vén rèm lên, nói với Tiền Trung ngoài cửa: “Hoàng thượng ngất xỉu, mau gọi ngự y Chương Tùng Niên.”

Tiền Trung nghe thế thì mặt trắng tái, lập tức dẫn hai tiểu thái giám chạy như bay trong trời tuyết.

Một lúc sau, Chương Tùng Niên đến, Tiền Trung dẫn hắn bước vội vào ngự thư phòng.

Vân Phỉ nói: “Hoàng thượng đột nhiên ngất xỉu, Chương đại phu mau xem xem là có chuyện gì.”

“Công chúa, sao hoàng thượng lại ngất xỉu?” Chương Tùng Niên lập tức đặt hòm thuốc trên vai xuống, lấy kim châm ra.

“Chắc là bị kích động.” Vân Phỉ quay đau nói với Tiền Trung: “Tiền công công, hoàng hậu vẫn đang tịnh dưỡng, không thể ra ngoài. Hoàng thượng xảy ra chuyện lớn thế này, mau mời Đức phi và Đoan vương tới đây.”

Bởi vì sắp tết nên chắc chắn lúc này Vân Thừa Cương và Vân Vĩ đều đang ở Ý Đức cung.

https://thuviensach.vn

Tiền Tung vội nói: “Lão nô phái người đi mời ngay.”

Vân Phỉ quay đầu nhìn Vân Định Quyền đang nằm dưới đất, Chương Tùng Niên cầm kim châm vào vài huyệt vị trên mu bàn tay hắn. Vân Định Quyền rên lên khe khẽ, cổ họng giống như bị thứ gì đó chặn lại, nghe thều thào.

Một lát sau, cuối cùng thì hắn cũng mở mắt ra.

Vân Phỉ đỡ lấy cánh tay hắn, giả vờ như không biết gì, sốt sắng hỏi: “Phụ hoàng, người làm sao thế?”

Vân Định Quyền chống tay, từ từ đứng dậy, chậm rãi bước tới bên cạnh long án rồi ngồi xuống. Hắn nhìn bức thư trên long án, ánh mắt trở nên thâm độc, hung tàn và sắc lạnh.

Bốp một tiếng, hắn đập tay lên mặt bàn một cái. Hắn thường xuyên tập võ, sức mạnh hơn người, cái đập này lại trong cơn phẫn nộ nên những thứ trên bàn bị chấn động đến rung lên.

Ngay sau đó, hắn vung tay gạt hết cục chặn giấy, nghiên mực, bút lông trên bàn xuống đất rồi quát lớn: “Người đâu!”

Tiền Trung đứng ngoài cửa lập tức bước vào: “Hòang thượng, có nô tài.”

“Lập tức triệu Đoan vương.” Vân Định Quyền vừa nghĩ tới đứa con trai trưởng mà mình gửi gắm nhiều hy vọng và lấy làm tự hào này thì hận tới nỗi cả người run lên.

Vân Phỉ nói: “Phụ hoàng, lúc nãy người đột nhiên ngất xỉu, con quá lo lắng, không dám tự quyết định nên đã phái người mời Đoan vương và Đức phi nương nương tới đây rồi.”

https://thuviensach.vn

“A Phỉ, con lui ra đi.”

“Dạ, phụ hoàng bảo trọng thân thể.”

Vân Phỉ ra khỏi ngự thư phòng, lòng hết sức tiếc nuối vì không thể tận mắt chứng kiến cảnh cha con Vân Định Quyền và Vân Thừa Cương trở mặt thành thù, chém giết lẫn nhau.

Nàng chờ đợi bao lâu nay chính là vì một ngày này. Rời khỏi ngự thư phòng, nàng không lập tức trở lại Thục Hòa cung, mà đứng trên hành lang cách Đức Dương điện không xa, lẳng lặng chờ đợi.

Một lát sau, Vân Thừa Cương và Đức phi cùng đến, đi vào Đức Dương điện. Vân Phỉ nhìn theo hai người bước vào ngự thư phòng.

Một lát sau, ngự thư phòng truyền ra tiếng thét chói tai thê lương của phụ nữ.

Vân Phỉ quay đầu nói với Phục Linh: “Em an bài một người ở lại này thám thính tin tức, có động tĩnh gì, tức khắc báo lại.”

Trên đường về Thục Hòa cung, tuyết rơi càng dày. Trên hành lang chín khúc rơi đầy bông tuyết, tạo thành một đường tuyết dài trên đường ven hành lang.

Vân Phỉ co ro hai tay, bước lên con đường tuyết ấy. Những bông tuyết bay lả tả trên mũ nàng, ngẫu nhiên có vài bông đọng lại trên hàng mi nàng, ẩm ướt lành lạnh, khóe mắt cay cay được cảm giác mát lạnh này vỗ về an ủi. Nàng mỉm cười, vươn lòng bàn tay tiếp được một bông tuyết, lẩm bẩm nói: “Mẹ, người xem, ông trời có mắt, thiện ác có báo. Chúng ta rốt cục đã báo được thù.”

Phục Linh thấp giọng nói: “Công chúa, trời rất lạnh, người nên mau hồi cung đi.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ ngoái đầu nhìn lại cười: “Ta một chút cũng không lạnh, trong lòng ta lúc này rất ấm áp, giống như có lửa vậy.”

Đã rất lâu rồi Phục Linh không được thấy Vân Phỉ vui vẻ thoải mái như vậy. Da thịt như ngọc trở nên ửng hồng vì tuyết lạnh, ánh mắt trong như hồ nước sáng lấp lánh. Nụ cười rạng rỡ và thanh thoát ấy, giống như là một cơn gió xuân thổi qua một vùng tuyết trắng xóa giữa trời đông rét mướt, đẹp khiến người ta ngẩn ngơ.

Rất nhanh, tin tức được truyền đến, Đoan vương ý đồ mưu phản bị ban chết. Đức phi không biết dạy con, bị biếm thành Đức tần.

Vân Phỉ không ngờ Vân Thừa Cương lại chết nhanh như vậy, nàng lại một lần lãnh giáo được sự ngoan độc của Vân Định Quyền, cho dù là con trai ruột thì hắn cũng không buông tha. Một khi chạm đến hoàng quyền địa vị của hắn, hắn liền không chút nào nương tay.

Trong cung đã xảy ra chuyện như vậy, không khí lại trở nên ngột ngạt khó thở.

Mùa xuân này là mùa xuân đầu tiên từ khi Đại sở khai quốc, cho nên Vân Định Quyền đã sớm chuẩn bị ăn mừng long trọng một phen. Yến hội được tổ chức vào đêm hai mươi tháng chạp, tại Bồng Lai cung, mời gia quyến của các công thần trong triều đến dự tiệc, xem ca múa.

Mặc dù trong cung xảy ra biến cố, nhưng cung yến vẫn cử hành theo lệ. Hôm giao thừa, đại tuyết lại buông xuống, từ chiều liền bắt đầu rơi, càng rơi càng lớn. Đám quần thần đội tuyết mà đến, chạy tới Bồng Lai cung. Trong Bồng lai cung rộng lớn, không khí ấm áp như mùa xuân, cắm đầy mai đỏ, nến thắp sáng rực như ban ngày.

Triều thần mặc quần áo mới, gia quyến ăn mặc lộng lẫy, kiều diễm động lòng người. Không khí long trọng linh đình, khắp nơi đều lộ vẻ thái bình thịnh vượng.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc, Vân Định Quyền trong bộ long bào kia lại có vẻ mặt như bệnh nặng mới khỏi, trong bữa tiệc chỉ miễn cưỡng nở nụ cười, tự nhiên không vui, sắc mặt không tốt lắm.

Ngồi bên cạnh hắn không còn là ái phi Triệu Hiểu Phù, mà là hoàng hậu Lâm Thanh Hà. Lâm Thanh Hà hậu sản vừa mới khôi phục, thân thể còn rất suy yếu, ngồi một lát liền cáo từ. Đức tần bị biếm, khí sắc càng tệ, son phấn thật dày cũng không che dấu được vẻ tiều tụy già cả của bà ta. Vì bị Vân Thừa Cương liên lụy, Vân Vĩ cũng bị thất mất sủng, trong bữa tiệc hết sức trầm mặc, Vân Thúy cũng như vậy, không còn vẻ dương dương tự đắc như mọi khi nữa.

Mặt ao hoa quỳnh đóng băng thật dày, trơn bóng trong như gương. Buổi tiệc ca múa long trọng được tổ chức trên mặt băng ấy. Các vũ nữ xiêm áo rực rỡ múa hát uyển chuyển trên mặt băng, tuyết rơi lả tả đầy trời, những dải lụa đỏ trong tay vũ nữ bay lượn trong làn tuyết, nhẹ nhàng phiêu dật, như thơ như họa, hệt như tiên cảnh.

Vân Phỉ nhìn cảnh ca múa tưng bừng náo nhiệt này, không khỏi nhớ tới mự mình ở Ân Minh Tự. Ngồi bên cạnh nàng, A Tông cũng nhớ tới mẹ, thấp giọng nói: “Mẹ ăn tết có một mình...”

Vân Phỉ lặng lẽ nắm tay A Tông, thấp giọng nói: “A Tông, tỷ đã phái người báo cho mẹ biết chuyện trong cung, mẹ nhận được món quà năm mới này thì chắc chắn sẽ rất vui mừng, đệ nói có đúng không.”

Vân Tông gật đầu, hai tỷ đệ nhìn nhau cười.

Cung yến tan, Vân Phỉ mang theo A Tông trở lại Thục Hòa cung. Trong phòng đốt địa long ấm áp, trong bình có cắm một cành mai, hương bay vào mũi. Xa xa ngoài cung, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng pháo rộn rã.

Vân Phỉ nhớ tới người mẹ trong Ân Minh Tự của mình, trong lòng hết sức nhơ mong. Trong đêm tối cô đơn lạnh lẽo như vậy, một mình bà làm

https://thuviensach.vn

bạn với thanh đăng cổ phật, kham khổ cô đơn. Nàng từng nghĩ sau khi báo thù sẽ mang A Tông và mẹ đi thật xa. Nhưng hiện tại, nàng lại đổi ý. Nếu Vân Định Quyền không thể sinh con được nữa, thì hắn chỉ còn lại hai đứa con trai là Vân Vĩ và Vân Tông.

Có vết xe đổ của Vân Thừa Cương, chắc chắn Vân Định Quyền sẽ nảy sinh khúc mắc với Vân Vĩ. Vậy thì đúng như Triệu Hiểu Phù đã nói, Vân Tông sẽ trở thành nhân tuyển cho ngôi vị thái tử.

Nhưng nếu nàng không đi, thì đứa bé trong bụng phải giấu giếm như thế nào đây? Trừ phi nàng lập tức gả cho Tống Kinh Vũ, nhưng dù vậy, đứa bé này chưa đủ tháng mà sinh ra thì cũng sẽ làm cho Vân Định Quyền hoài nghi.

Tay nàng bất tri bất giác đặt lên bụng, đứa bé này rất ngoan, giống như biết được tình cảnh gian nan của mẹ, mà không hề giày vò hành hạ nàng. Nàng thỉnh thoảng chỉ buồn nôn, không ai có thể nhận ra nàng đang có thai.

Nàng nằm trên giường, mơ màng đi vào giấc ngủ. Trong mơ, nàng lại nhìn thấy tình cảnh mình và Lâu Tứ An chạy trối chết ở nơi đồng không mông quạnh trong đêm ấy, nàng vừa sợ vừa mệt, trán đám mồ hôi, hoảng hốt và bất lực. Đột nhiên, có người ôm lấy nàng, trên môi lành lạnh như có tuyết, một cảm giác lạnh lẽo ùa tới, khiến ở trong mơ mà nàng cũng phải rụt cổ lại.

“A Phỉ.” Bên tai có tiếng ai gọi khẽ, nàng mơ mơ màng màng biết mình đang nằm mơ, trong mộng nhìn thấy người mình không muốn gặp nhất. Nàng nhíu mày, ngẩng đầu lên vô ý thức lắc lắc đầu, đột nhiên tay chạm phải một gương mặt lạnh lẽo, nàng nhất thời kinh hãi bừng tỉnh.

Không chờ nàng kêu ra tiếng, một bàn tay đã bưng kín miệng nàng.

Vân Phỉ mở to mắt, kinh hoàng phát hiện bên cạnh mình có một người. Bởi vì là đêm giao thừa, trong tẩm cung còn giữ lại một cây nến đỏ,

https://thuviensach.vn

khiến nàng nhìn rõ được khuôn mặt hắn.

Úy Đông Đình!

Vân Phỉ kinh ngạc đến nỗi quên kêu to, này quả thực là đang nằm mơ. Nhưng lòng bàn tay ấm áp trên môi cùng sức lực không mạnh không nhẹ kia và cả sự thâm tình lẫn kích động trong mắt y, tất cả đều chân thật đến không thể chân thật hơn. Nàng tròn mắt khôm dám tin. Hoàng cung canh gác nghiêm ngặt, làm sao hắn có thể đột nhiên từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trên giường của nàng được.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, Úy Đông Đình cũng nhìn nàng không chớp mắt. Ánh mắt của hai người đan vào nhau, như chỉ trong chốc lát nhưng cũng như đã thật lâu.

Úy Đông Đình nhẹ nhàng dời tay, thấp giọng nói: “A Phỉ.”

Vân Phỉ lập tức ngồi bật dậy, tấm chăn trượt khỏi bờ vai nàng, lộ ra chiếc áo ngủ màu hồng nhạt, tôn lên dung nhan kiều diễm như ngọc, yểu điệu như sen của nàng.

Úy Đông Đình kéo chăn lên đắp lại cho nàng, thuận thế nắm tại hai vai nàng. Vân Phỉ nhìn hắn đầy phòng bị. Ngoài điện im phăng phắc, cung nữ gác đêm không có một chút động tĩnh gì.

Nàng trấn định lại, hỏi: “Sao chàng lại ở đây, chàng vào bằng cách nào?” Nàng thậm chí còn nghi ngờ phải chăng hắn biết bay, biết băng tường vượt nóc mới có thể xuất hiện trước mặt nàng lúc đêm khuya thế này. Đúng là không thể tưởng tượng được.

“Ta vào bằng mật đạo.”

“Mật đạo?”

https://thuviensach.vn

“Phải, trong lãnh cung có một mật đạo, thông ra ngoài cung.”

“Không phải chàng ở Giang Đông sao, sao lại ở đây?”

Úy Đông Đình nói: “Nói ra thì dài lắm, thời gian cấp bách, nàng đi theo ta trước đã, sau đó ta sẽ giải thích mọi chuyện sau.”

Vân Phỉ nhẹ nhàng cười lạnh: “Sao ta phải đi theo chàng?”

“A Phỉ, nàng hãy nghe ta nói. Linh Tuệ không phải là con gái của ta, nó là con gái của tỷ tỷ, còn Triệu Mân không phải là con trai của tỷ ấy.”

Vân Phỉ kinh ngạc nhìn y, lập tức liền hiểu ra. Thì ra là thế, thảo nào thái độ của Úy Lâm Lang đối với tiểu hoàng đế lại thờ ơ lạnh nhạt, nhìn như nghiêm khắc, nhưng lại có một loại xa cách không nói lên được.

“A Phỉ, ta không phải có ý muốn gạt nàng, chẳng qua không ngờ cha ta lại đột nhiên đón Linh Tuệ tới, khiến nàng hiểu lầm.” Mặt Úy Đông Đình đầy vẻ áy náy: “A Phỉ, để nàng phải chịu bao nhiêu đau khổ như vậy, nàng đối xử với ta như thế nào, ta cũng không có ý kiến. Nhưng nàng đi theo ta trước đã, về sau hãy từ từ tính sổ với ta.”

“Ta sẽ không đi theo cháng.” Vân Phỉ xoay người nằm xuống, giọng lạnh lùng như nói với người xa lạ: “Ta và chàng đã sớm nhất đao lưỡng đoạn.”

Úy Đông Đình quỳnh lên, ấp úng hỏi: “A Phỉ, nàng muốn thế nào mới chịu đi theo ta?”

Vân Phỉ ngồi bật dậy, tất cả oán hận chôn sâu bao ngày qua nay bạo phát ra. Nàng nắm chặt tay, giọng run run nói: “Chàng là gì của ta chứ? Vì sao ta phải đi theo chàng? Lúc ta suýt bị cha chàng hại chết, chàng ở đâu? Đêm hôm khuya khoắt ta chạy trối chết tại nơi đồng không mông quạnh,

https://thuviensach.vn

chàng ở đâu? Chàng nói dẫn ta đi liền dẫn đi sao? Thật tức cười, chàng có tư cách gì, chàng tưởng chàng là ai.”

Úy Đông Đình á khẩu không trả lời được, đột nhiên bế cả nàng và chăn lên.

“Chàng buông tay, chàng định làm gì, ta gọi người đó.” Vân Phỉ vừa giật mình vừa giận, tay lập tức vung lên giáng vào mặt y.

Một tiếng chát vang lên giòn giã, lòng bàn tay đau khiến Vân Phỉ giật mình, y không né tránh, cứ đưa mặt mà chịu cái tát này.

“A Phỉ, hôm nay nàng không muốn đi cũng phải đi. Những gì ta nợ nàng, sau này ta sẽ dùng cả đời để bù lại.”

Vân Phỉ vội vàng định giãy dụa nhưng Úy Đông Đình đã điểm vài cái trên người nàng, Vân Phỉ thân mình mềm nhũn, liền ngất đi.

Úy Đông Đình giở chăn ra, thay quần áo cho nàng. Khi mặc váy cho nàng, tay y bỗng khựng lại một chút. Thắt lưng Vân Phỉ vốn rất nhỏ nhắn, một vòng tay là có thể nắm hết, nhưng hiện tại bụng nàng có hơi nhô lên một chút, nếu không nhìn kỹ, căn bản sẽ không thể nào phát hiện ra.

Y ngây người, ánh mắt lướt từ bụng lên mặt nàng, ngơ ngẩn nhìn dung nhan gầy yếu, đột nhiên hốc mắt ươn ướt.

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Bất Đắc Dĩ Cùng Ghen Tuông

Vân Phỉ tỉnh lại, phát hiện nơi mình đang ở không phải là Thục Hòa Cung mà là một căn phòng xa lạ, sạch sẽ ngăn nắp và ấm áp. Trong phòng có chậu than, ánh lửa hồng đang cháy bập bùng. Một tấm màn thật dày che kín cửa sổ, một luồng sáng chiếu xuyên qua khe mành, những hạt bụi nhỏ li ti đang bay lơ lửng trong luồng sáng ấy.

Tình cảnh đêm qua hiện lên trong đầu nàng, đến nay nàng vẫn còn chưa dám tin. Nhưng căn phòng trước mặt không phải là hoàng cung, Úy Đông Đình thực sự mang nàng ra ngoài. Nàng vô thức ngồi dậy, quần áo trên người đã được mặc chỉnh tề, là ai đã mặc cho nàng?

Bên giường đặt một đôi giày bằng da hoẵng mềm mại, nàng khom người mang vào, nhẹ nhàng bước tới bên cửa sổ, vén tấm mành che cửa sổ lên, ánh mặt trời chói mắt lập tức tràn vào. Bên ngoài là một màu trắng xóa, ánh mặt trời chiếu lên lớp tuyết khiến nó sáng lấp lánh.

Bên ngoài có hai nha hoàn đang đứng, thấy Vân Phỉ tỉnh lại thì vội đẩy cửa phòng ra, bước vào hành lễ: “Phu nhân tỉnh rồi ạ. Nô tì là Kim Đa, Ngân Đa, xin thỉnh an phu nhân.”

Tâm trạng của Vân Phỉ vốn không được vui, nhưng khi nhìn thấy hai cô nha hoàn múp míp cùng hai cái tên này thì không khỏi bật cười, hỏi: “Đây là đâu?”

“Bẩm phu nhân, đây là một sơn trang trên Mang Sơn.”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ nghe được câu ấy thi đột nhiên nhớ tới Triệu Sách. Lúc trước khi bị hắn bắt, nàng cũng ở trong sơn trang gần Mang Sơn. Đã mấy ngày mà vẫn không nghe tin bọn họ bị bắt lại, chắc là đã an toàn, thoát khỏi nguy hiểm. Lúc trước Vân Phỉ bảo Triệu Hiểu Phù để thư lại là đã đoán được rằng sau khi Vân Định Quyền biết Triệu Hiểu Phù và Vân Thừa Cương có quan hệ ấy thì sẽ không tìm kiếm nàng ta. Bất luận là cha nàng thích một cô gái đến thế nào, nhưng bị con trai mình nhúng chàm thì đương nhiên hắn sẽ không cần nữa.

"Tỷ tỷ của ta tỉnh rồi à?" Bên ngoài bỗng vang lên giọng nói của A Tông.

Vân Phỉ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, vội vàng gọi: "ATông!"

Người bước vào không chỉ có mình A Tông mà còn có cả một người nàng không thể ngờ được.

Vân Phỉ nhìn thấy nàng ta, bỗng nhiên ngẩn ra, suýt nữa là hét lên, bởi đó là Úy Lâm Lang.

"Ta chưa chết, muội đừng sợ." Úy Lâm Lang ăn mặc rất bình dị, không tô son điểm phấn, giống như là một phụ nữ bình thường. Nàng ta khẽ mỉm cười, sợ làm nàng giật mình nên không đến gần: "Thái hậu?"

"Đừng gọi ta là Thái hậu, sau này gọi ta là tỷ tỷ là được rồi."

A Tông bước tới, cười hì hì ôm lấy cánh tay Vân Phỉ: "Tỷ phu nói lát nữa mẹ sẽ đến đây."

"Thật sao?"

A Tông gật đầu: "Tỷ phu đã phái người đi đón rồi."

https://thuviensach.vn

Lòng Vân Phỉ lập tức cảm thấy nhẹ nhõm. Đêm qua nàng không chiu đi là vì không thể đề me và A Tông lại. Chỉ cần mẹ và A Tông bình an ở bên cạnh nàng thì nàng yên tâm rồi.

Úy Lâm Lang thấy Vân Phỉ không hề kinh ngạc và sợ hãi nữa thì mới chậm rãi bước tới, ngồi xuống trước mặt nàng, nhẹ nhàng nói: “Cha ta đã qua đời rồi, muội biết chưa?”

Vân Phỉ không ngờ nàng ta lại hỏi một cách thẳng thắn như vậy, ngẩn ra một chút rồi gật đầu.

Úy Lâm Lang thở dài: “Nói ra muội không tin chứ khi nghe tin ông ấy qua đời ta rất vui mừng, thậm chí ta còn không muốn để tang cho ông ấy.”

Vân Phỉ nói: “Muội tin, bởi vì nếu cha muội chết thì muội cũng sẽ rất vui, cũng sẽ không để tang cho ông ta.”

Úy Lâm Lang nhìn nàng, cười cười.

Vân Phỉ nhìn nàng ta, nói rất thật lòng. “Nhìn tỷ trẻ trung hơn trước kia nhiều.”

“Đủng vậy, bởi vì ta đã sống lại lần nữa.” Úy Lâm Lang cười, nói: “Ta biết con gái mình còn sống thì cảm thấy đời mình đã có hy vọng. Nói tới thì ta cũng phải cảm ơn muội. Khi ấy ở Tấn Thành muội nói với ta những câu khiến ta sáng mắt ra.”

Đúng vậy, lúc trước Vân Phỉ nói những câu ấy là cho nàng ta nghe. Trong mắt cha mình, từ đầu đến cuối nàng ta chỉ là một quân cờ, một công cụ. Vậy tại sao nàng lại phải khăng khăng một mực với ông ta, Vì ông ta mà chôn vùi hạnh phúc của đời mình? Ông ta có từng nghĩ cho nàng, có từng yêu thương nàng như là máu thịt của mình hay chưa? Ông ta đối xử với nàng như thế, tại sao nàng không thể phản kháng giống như Vân Phỉ? Tại sao phải ngoan ngoãn cam chịu, phải sống cuộc sống phập phồng lo sợ,

https://thuviensach.vn

chán chường dài dằng dặc không có kết thúc, mãi mãi không thể thoát khỏi thâm cung cô tịch? Nàng đã chịu đủ rồi!

“Ta nhân trận hỏa hoạn ở Lục gia để giả chết, Đông Đình giấu cha an bài ta ở đây. Bây giờ cha ta chết rồi, cuối cùng thì ta cũng được tự do, không cần trốn tránh nữa. Rất nhanh thôi, ta có thể nhìn thấy con gái Linh Tuệ của mình.” Úy Lâm Lang cười. “Đứa trẻ này luôn không biết ta là mẹ nó, ta cũng không biết nó là con gái mình.”

“Tỷ không biết?”

Úy Lâm Lang gật đầu: “Năm ấy cha dùng Triệu Mân để đổi Linh Tuệ là giấu giếm ta. Ông ấy cứ tưởng ta không biết Triệu Mân không phải là con mình, thật ra từ đầu ta đã biết. Bởi vì khi bế Triệu Mân, cuống rốn đã kết vảy rồi, hoàn toàn không phải là trẻ vừa mới sinh ra. Ta liền truy hỏi cha ta, đứa trẻ mà ta sinh ra ở đâu. Ông ấy thấy không giấu được nên nói với ta đứa trẻ mà ta sinh đã chết rồi. Đứa bé ấy là mọi hy vọng của ta... Lúc ấy ta hoàn toàn chết lòng, mỗi lần nhìn thấy Triệu Mân đều nghĩ đến đứa con đã mất của mình, đau giống như là ngàn mũi tên xuyên qua tim vậy.”

“Thật ra Triệu Mân cũng là kẻ vô tội, tỷ nên hận cha tỷ mới phải.”

Đúng vậy, đúng là ta rất hận ông ấy, thế nhưng huyết thống là không thể cắt đứt. Nếu ta vạch trần mọi chuyện thì Úy gia sẽ tiêu đời, nên ta chỉ có thể ở trong cung làm một cái xác không hồn.”

So với khi ở trong cung, tuy lúc này úy Lâm Lang ăn mặc binh thường, lại không son phấn, nhưng khí sắc và tinh thần tốt hơn nhiều. Nàng ta và Úy Đông Đình rất giống nhau, nhìn thấy nàng ta thì Vân Phỉ lại bất giác nhớ tới Úy Đông Đình. Dù biết Linh Tuệ không phải là con gái của y nhưng nàng không dễ dàng gì cởi bỏ khúc mắc ừong lòng.

“Ta biết Linh Tuệ khiến muội hiểu lầm Đông Đình, chuyện này cũng không thể trách đệ ấy. Thân thế của Linh Tuệ quá đặc biệt, không thể để

https://thuviensach.vn

cho ai biết. Đệ ấy không cố ý dối gạt muội, chẳng qua đang tìm cơ hội nói cho muội biết mà thôi. Ta rất hiểu đệ đệ của mình, nó đối với muội có thể nói là cực kỳ thâm tình. Lúc trước khi cầu xin ta tứ hôn, đệ ấy nóiđời này ngoài muội thì không cưới ai cả."

Vân Phỉ cúi đầu không nói.

"Trước khi đi, bệnh tình cha ta đã rất nguy kịch, hơn nữa đã đáp ứng với đệ ấy là sẽ coi muội như người nhà cho nên đệ ấy mới không ngờ cha lại tính kế hại muội. Tiếu Hùng Phi cũng là một gã ngốc, mang theo nhiều người như vậy mà cũng không tìm được tung tích của muội. Đông Đình nhận được tin tức thì lòng nóng như lửa đốt, nhất thời thay đổi chiến lược, bảo cậu đi chiếm Kim Lăng, còn mình thì dẫn binh xuống phía nam cắt đứt đường lui của Ngô Vương, liên minh với Lâm Thanh Phong. Đệ ấy biết muội không yên tâm mẹ và A Tông, nhất định sẽ về Lạc Dương nên bảo Tiếu Hùng Phi lẻn vào kinh thành dẫn muội đi. Muội không chịu đi mà còn kén phò mã khác, khiến cho đệ ấy quýnh đến bạc cả tóc kìa."

Nói đến đây, úy Lâm Lang mỉm cười. "Nhưng khích đệ ấy như thế thì đánh trận mới nhanh được. Chưa đến nửa tháng mà đã giành được toàn thắng, bắt sống Ngô Vương. Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân."

Mặt Vân Phỉ đỏ bừng, nhưng vẫn cứ im lặng cúi đầu, không nói một lời.

"Muội hãy bớt giận và tha thứ cho Đông Đình một lần đi. Chuyện này vốn cũng không phải lỗi của đệ ấy, là do cha ta không tốt. Nay ông ấy đã qua đời, muội và Đông Đình hãy sống cho thật tốt."

Úy Lâm Lang đang nói thì nghe thấy Kim Đa ở bên ngoài nói: "Đại tướng quân về rồi."

Úy Lâm Lang đứng dậy, rèm được vén lên, A Tông kêu lên trước nhất: "Me!"

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ vốn đang cụp mắt xuống, nghe thấy A Tông gọi mẹ thì lập tức ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Úy Đông Đình đang đỡ Tô Thanh Mai bước vào.

Vân Phỉ khó có thể hình dung ra sự bất ngờ và vui mừng trong lòng mình, nàng lập tức bước tới, nắm lấy tay mẹ mình nói: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

“Đông Đình phái người đón mẹ ra đây, nói là kinh thành sắp đánh nhau.”

“Đánh nhau?” Vân Phỉ vô thức ngẩng đầu nhìn Úy Đông Đình đang đứng phía sau Tô Thanh Mai một cái. Y đang cúi đầu nhìn nàng chằm chằm, vừa bắt gặp ánh mắt nàng thì mắt y lập tức sáng lên, giống như là đồng ruộng khô hạn lâu ngày được gió xuân thổi qua vậy.

Đáng tiếc gió xuân chỉ thổi qua một tích tắc, Vân Phỉ liếc y một cái rồi tiếp tục coi như y không tồn tại, chỉ đỡ Tô Thanh Mai ngồi xuống, rót cho nàng ta ly trà. “Mẹ uống nước đi.”

Tô Thanh Mai mắng yêu: “Con đó, mẹ biết trước giờ con luôn có chủ kiến của mình, nhưng chuyện mang thai quan trọng như vậy sao lại không nói cho mẹ biết, suốt ngày cứ chạy chỗ này chỗ kia, không chịu an phận. Sao con không biết thương cho bản thân mình chút nào hết vậy, cho dù không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho đứa bé chứ.”

Vân Phỉ không ngờ mẹ vừa gặp được mình thì liền nhắc tới chuyện này, nhất thời xấu hổ đến đỏ mặt. “Mẹ, sao mẹ lại biết?”

“Đương nhiên là do Đông Đình nói cho ta biết. Nghĩ lại mà mẹ còn thấy sợ. Trời có tuyết rơi lớn như thế mà con còn xuất cung đi khắp nơi, con đúng là không cẩn thận!”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ càng lấy làm lạ, sao y lại biết nàng có thai? Trừ khi tối qua y gọi người tới bắt mạch cho nàng.

A Tông vui vẻ đến mức nhảy nhót. “Mẹ, có phải con sắp được làm cậu rồi không?”

Tô Thanh Mai mắng yêu: “Nhìn dáng vẻ của con mà xem, có chỗ nào giống cậu chứ?”

A Tông làm bộ nhào vào lòng Vân Phỉ, nhưng còn chưa đến gần thì Úy Đông Đình đã dang tay ra chặn nó lại.

Tô Thanh Mai vội vàng kéo cậu nhóc ra, mắng: “Thằng quỷ láu táu, sau này không được nhào tới nữa nghe chưa, phải nhẹ tay nhẹ chân, đừng có động vào bụng của tỷ tỷ.”

A Tông lập tức ngoan ngoãn gật đầu “Con biết rồi, trong bụng của tỷ tỷ có giấu em bé.”

Mặt Vân Phỉ đỏ ửng, lúc này có người nhà vây quanh, nàng mới cảm nhận được niềm vui khi được làm mẹ.

Úy Lâm Lang cũng rất vui mừng, ở sau lưng đẩy Úy Đông Đình một cái: “Ta đã nói giúp đệ vài lời rồi, còn không mau đi dỗ mẹ đứa nhỏ đi.” Nói xong, nàng ta nói với Tô Thanh Mai. “Vân phu nhân, lúc nãy ta vừa bảo nhà bếp làm mấy món bổ dưỡng cho A Phỉ, người đến xem thử còn cần căn dặn gì thêm không?”

Tô Thanh Mai lập tức kéo A Tông đi, nói: “Chúng ta đi chuẩn bị món ngon cho tỷ tỷ con.”

A Tông lại không chịu đi, liếc nhìn Úy Đông Đình một cái: “Không, con phải ở lại với tỷ tỷ, đề phòng tỷ phu ăn hiếp tỷ ấy.”

https://thuviensach.vn

Úy Lâm Lang cười phì. “Đệ cứ yên tâm đi, chỉ có tỷ phu của đệ bị tỷ tỷ ăn hiếp thôi.”

Tô Thanh Mai nghe được câu này thi lòng rất vui, lập tức nắm lấy cánh tay A Tông kéo ra ngoài.

Trong phòng trở nên yên ắng, Vân Phỉ biết Uy Lâm Lang cố ý để bọn ở riêng với nhau, để úy Đông Đình có thể dỗ dành mình.

Nhưng nàng không muốn nghe y giải thích chút nào cả. Những chuyện ở Tấn Châu cứ hiện lên trong đầu nàng, hình ảnh chạy trốn trong đêm nơi hoang dã ấy cứ lượn lờ trước mắt nàng, nàng cảm thấy ngực rất khó chịu, giống như có thứ gì chặn tại đó vậy.

Nàng đưa lưng về phía y, đứng trước cửa sổ, nhìn những lớp tuyết lấp lánh bên ngoài.

Úy Đông Đình chậm rãi bước tới. Tiếng bước chân quen thuộc, hơi thở quen thuộc, giống như là một tấm lưới phủ vây lấy nàng. Nàng đã từng cam tâm tình nguyện sa vào tấm lưới ấy, nàng đã từng cho rằng y có thể bảo vệ được mình, cho nàng cả đời bình an, không sầu không lo.

Sau đó nàng phát hiện mình đã lầm.

Đàn ông hoàn toàn không thể trông cậy được, so với ngân phiếu thì còn kém rất xa.

Thấy được y, nàng không có cảm giác vui mừng khi gặp lại, cũng không có cảm giác an toàn khi tìm thấy nơi dừng chân, nàng tê dại đến không còn cảm giác gì nữa cả, giống như y đã biến thành một người xa lạ vậy. Trong lòng nàng tràn ngập cảm giác bất an, tràn ngập nỗi sợ hãi đối với tình yêu. Trên đời này có trọn đòi trọn kiếp, sống chết có nhau thật sao? Tại sao nàng không nhìn thấy điều ấy ở Lâm Thanh Hà, Anh Hồng Tụ, Úy Lâm Lang, Triệu Hiểu Phù, và cả mẹ mình nữa?

https://thuviensach.vn

“A Phỉ, là do ta không tốt. Khi ta biết nàng có thai, nàng không biết ta lo sợ tới nhường nào đâu.” Úy Đông Đình từ sau ôm lấy nàng.

Người Vân Phỉ cùng đờ, lập tức muốn giãy khỏi tay y. Gỡ không ra thì ra sức ngắt véo, cào cấu, không chút kiêng dè, dùng toàn bộ sức lực.

Úy Đông Đình chỉ ôm chặt lấy nàng, mặc cho nàng vừa ngắt vừa đánh, y vẫn không nhúc nhích.

“Ta biết nàng đã chịu nhiều đau khổ, chịu nhiều uất ức. Nàng muốn đánh ta cho hả giận thì cứ mặc sức mà đánh, nhưng đừng làm đau chính mình.”

Y nhẹ nhàng đặt tay lên bụng nàng: “Ta có lỗi với nàng, cũng có lỗi với con chúng ta. Ta xin thề từ nay về sau sẽ không có chuyện như thế này nữa.”

Vân Phỉ lạnh lùng nói: “Đa tạ, nhưng ta có thể bảo vệ mình, cũng có thể bảo vệ đứa trẻ, không cần tới chàng.”

Úy Đông Đình nghe câu này thì lòng quặn lại. Tiểu nương tử yêu kiều xinh đẹp, hay ôm cổ y nói sẽ yêu phu quân hơn yêu ngân lượng vạn lần kia đã trở thành tiểu cô nương mình đầy gai góc như lần gặp đầu tiên. Y trăm đắng nghìn cay mới có được tấm chân tình của nàng, bây giờ chỉ có thể làm lại từ đầu.

“Đông Đình, Tô tướng quân đến giục kìa!” Ngoài cửa vang lên giọng của Úy Lâm Lang, Úy Đông Đình buông Vân Phỉ ra, nhẹ nhàng nói: “Đệ qua ngay đây.”

Úy Lâm Lang vén rèm bước vào, mỉm cười nói: “Đệ cứ yên tâm đi đi, có ta và Vân phu nhân chăm sóc cho vợ con của đệ. Thời gian không còn sớm, nên xuất phát rồi.”

https://thuviensach.vn

“Tỷ, A Phỉ làm phiền tỷ chăm sóc, đệ...” Y nhìn Vân Phỉ, muốn nói lại thôi, lưu luyến không rời.

“Ta biết, đệ cứ yên tâm đi. Ngày tháng sau này còn dài, con cũng đã có rồi còn sợ A Phỉ không để ý tới đệ sao?” Úy Đông Đình cười xấu hổ, y nhìn Vân Phỉ thêm lần nữa rồi mới chịu đi.

Vừa đi đến mái hiên thì nghe Vân Phỉ gọi lại: “Chàng đợi đã.”

Úy Đông Đình mừng thầm trong bụng, vội vàng dừng bước, quay người lại, chăm chú nhìn nàng, trong mắt đầy vẻ vui mừng.

Vân Phỉ đứng trước cửa, một tay vén rèm lên, lạnh lùng nhìn y: “Có phải chàng định đi chiếm kinh thành không?”

“Phải!”

“Không được tổn thương Tống Kinh Vũ.”

Úy Đông Đình sắc mặt cứng đờ, trong lòng nhất thời chua như bị ngâm giấm. Thì ra không phải nàng lo cho an nguy của y, không phải dặn y cẩn thận chút, cũng không phải luyến tiếc không nỡ để y đi, mà đang lo lắng cho một người đàn ông khác.

“Còn cả, Chương Tùng Niên.”

Ném lại những lời này, Vân Phỉ xoay người trở về phòng, tấm rèm được buông xuống, tạo thành một làn gió lạnh thấm vào gan ruột. Lòng Úy Đông Đình càng thêm chua xót. Còn có thêm một người nữa sao

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Dỗ Nương Tử Là Một Kỹ Năng

Tô Thanh Mai biết con gái có thai thì lập tức thêm một niềm hy vọng sống. Ngày ba bữa đích thân đến nhà bếp lo liệu, căn dặn các đầu bếp phải làm những món bổ dưỡng cho Vân Phỉ. Con trai con gái đều ở bên cạnh, không có những chuyện phiền lòng, tâm tình của Tô Thanh Mai cũng dần vui vẻ trở lại. Cũng thật là lạ, bà ta và Úy Đông Đình mới chỉ gặp nhau có hai lần nhưng lại có ấn tượng rất tốt về đứa con rể này. Nhất là khi nhìn nhà bếp chuẩn bị mấy món ngon thì càng thêm hài lòng đến không còn chỗ bắt bẻ.

“Tuy Đông Đình không thích nói nhiều nhưng là môt người rất chu đáo. hôm ấy đi đón mẹ, trên xe ngựa còn chuẩn bị giường nệm thật dày. Còn trong nhà bếp thì sắm không thiếu thứ gì, để cho con được bồi bổ.”

Vân Phỉ không biết rốt cuộc thì Úy Đông Đình làm sao để lấy được lòng của mẹ mình nên quy kết là do mẹ quá lương thiện, không có lòng đề phòng người khác, thuộc loại người tốt rất dễ bị người ta lường gạt.

Vân Phỉ khịt khịt mũi, bất mãn nói: “Mẹ bị chàng ấy gạt rồi, mẹ không biết lòng dạ của chàng ta thâm sâu cỡ nào đâu. Lúc trước chàng bỏ kinh thành, hoàn toàn không phải chưa đánh đã chịu thua mà đó là kế dụ địch vào hang, Úy Trác nắm giữ triều chính nhiều năm, để lại kinh thành không biết bao nhiêu đường lui, ngay cả hoàng cung mà cũng có mật đạo. Cha con vội vàng chiếm giữ kinh thành, tự xưng hoàng đế, dương dương tự đắc là đã nắm thiên hạ trong tay. Bây giờ thì hay rồi, bị người ta nhốt vào kinh thành, trận này ông ấy chắc chắn là thất bại.”

https://thuviensach.vn

Tô Thanh Mai cười nhạt: “Mẹ ước gì con rể của mình thắng trận.”

Vân Phỉ dè dặt hỏi: “Nếu cha con chết thì mẹ không đau lòng thật sao?”

“Mẹ đã sớm coi ông ta như đã chết. Đang năm mới, đừng có nhắc tới ông ta làm tâm trạng mất vui. Bây giờ mẹ đang rất vui vẻ, chỉ muốn được bế cháu ngoại thôi.”

Vân Phỉ cười thoải mái, cuối cùng thì mẹ cũng buông mọi khúc mắc trong lòng, nàng cũng có thể yên tâm được rồi.

Úy Đông Đình đi một hơi mấy ngày, Vân Phỉ biết lần này hắn thắng chắc nên cũng không hỏi thăm tình hình với Úy Lâm Lang.

Úy Lâm Lang thầm than: không biết nha đầu này còn chưa hết giận hay là quá biết cách kiềm nén, cư nhiên không hỏi han tiếng nào. Người ta đang mỏi mắt mong chờ nươmg tử hỏi thăm môị câu, đáng tiếc chỉ là vô vọng, đành phải ôm mối tương tư.

Nửa tháng trôi qua nhanh như chớp mắt, tháng Giêng cũng sắp qua, trưa hôm ấy, tiên phong Tô Hàn Chiếu dưới trướng Úy Đông Đình đột nhiên dẫn mấy trăm cấm vệ quân đến biệt viện, đón mấy người Vân Phỉ và Úy Lâm Lang vào kinh thành.

Hiển nhiên, Đại Sở vừa được thành lập mấy ngày đã sụp đổ, Úy Lâm Lang rất muốn hỏi Tô Hàn Chiếu kết cục của kiêu hùng thời loạn Vân Định Quyền nhưng vì ngại cho cảm xúc của Tô Thanh Mai và Vân Phỉ nên không dám hỏi.

Vân Phỉ không hề bất ngờ trước thất bại của cha mình, Úy Đông Đình nắm tinh binh của kinh thành, lại thu được binh lực của Ngô Vương, rồi lại liên minh với Lâm Thanh Phong. Ba quân hợp lực, Vân Định Quyền hoàn toàn không phải là đối thủ. Kinh thành vốn là thiên hạ của Úy gia, Úy Trác

https://thuviensach.vn

khổ tâm xây dựng bao năm, nuôi trồng thế lực bao năm, ngoài sáng trong tối chỗ nào cũng có. Úy Đông Đình dẫn quân lên phía bắc chỉ là kế dụ địch vào hang, đương nhiên là để lại rất nhiều chiêu sát thủ.

Vào kinh thành, nhìn những con đường quen thuộc, nàng không khỏi cảm thán chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà kinh thành đổi chủ mấy lần. Bây giờ nó đã là thiên hạ của họ Úy. Vương triều Đại Sở được vài tháng đã chết non, tâm huyết nửa đời người của Vân Định Quyền, toan tính bao năm cuối cùng chỉ còn lại vài nét chữ sơ sài trong sử sách. Vân Phỉ không biết bây giờ hắn đang ở đâu, còn sống hay đã chết nhưng nàng nhớ rõ Úy Đông Đình từng nhận lời với nàng, nếu có một ngày hai bên đối đầu thì sẽ không lấy mạng của Vân Định Quyền.

Nhưng khi công thành đoạt đất, đao kiếm không có mắt, lời đảm bảo này chưa chắc đã thực hiện được. Vân Phỉ không thể nói rõ tâm trạng mình lúc này, rốt cuộc là muốn ông ta sống, hay là chết đây?

Xe ngựa đến trước cửa cung, Thừa Thiên Môn được mở toang, thái giám Tiên Trung dẫn đầu một đám cung nữ thái giám đã đợi sẵn ở đó rất lâu, thấy Vân Phỉ đến thì cung kính hành lễ.

Tiền Trung gặp lại Vân Phỉ, nhất thời không biết nên xưng hô thế nào. Đại Sở đã bị diệt, xưng hô công chúa thì đương nhiên là không thích hợp. Mặt khác đại tướng quân tuy chiếm kinh thành và hoàng cung nhưng vẫn chưa xưng đế, vẫn là đại tướng quân, gọi Vân Phỉ thế nào là một vấn đề đau đầu. Về phần Úy Lâm Lang và Tô Thanh Mai, A Tông thì thân phận càng khó xử. Tiền Trung ngày thường khôn khéo mẫn tiệp như vậy nhưng bây giờ cũng không biết nên phải xử sao, quýnh đến nỗi trán đẫm mồ hôi, ấp úng thỉnh an qua loa.

Sau đó, hắn gọi nội thị nâng kiệu qua, dẫn Vân Phỉ, Úy Lâm Lang, Tô Thanh Mai và A Tông đến cung Bồng Lai, Úy Đông Đình thiết yến tại Bồng Lai cung để đón mọi người.

https://thuviensach.vn

Chiếc kiệu đi thẳng vào thâm cung, ráng chiều ở phía tây cũng dần tắt hẳn và hòa vào bầu trời đêm. Đức Dương điện phía xa xa vẫn đứng nguy nga sừng sững, hai bên đường đi lần lượt lên đèn, giống như những áng mây hồng dần bay lơ lửng trôi vào chốn thâm cung. Những ánh đèn sáng rực nối tiếp nhau hệt như một con rồng lửa, uyển chuyển lượn lờ.

Kiệu được dừng lại bên cầu Ngọc Đới.

Lúc này, một bóng người cao lớn xuất hiện trên cầu.

Úy Đông Đình bước nhanh xuống những bậc thang, gió đêm làm tung bay áo bào trên mũi giày của y, tạo cảm giác phóng khoáng tiêu sái. Trước nay y luôn trầm tĩnh, ít nói ít cười nhưng lúc này, trong vẻ chững chạc ấy lại mang theo vẻ phấn chấn không sao tả được. Trong ánh trời chập choạng, cả người y như tích tụ hết mọi ánh sáng cuối cùng của ngày.

May mà Vân Phỉ không phải là người dễ dàng bị sắc đẹp lay động, nhìn y một cái thì nhanh chóng cụp mắt xuống, để khỏi phải chạm mắt với y.

Úy Đông Đình đi đến nơi, tầm mắt rơi vào Vân Phỉ trước tiên, nhìn nàng chăm chú, sau đó mới nói với Tô Thanh Mai: “Mẹ đi đường vất vả rồi.”

Tô Thanh Mai cười nói: “Không mệt chút nào.”

Úy Lâm Lang nói: “Ta sợ Vân Phỉ bị xóc nảy nên xe ngựa đi rất chậm.”

Úy Đông Đình cười. “Tỷ, Linh Tuệ cũng đến kinh thành rồi.”

Úy Lâm Lang vừa nghe thấy thì lập tức sốt ruột, không kịp chờ đợi liền xách váy chạy lên bậc thềm, vội vã lao vào Bồng Lai cung.

https://thuviensach.vn

“Mời mẹ vào.” Úy Đông Đình đưa tay định đỡ Tô Thanh Mai thì Tô Thanh Mai nói: “Con đi đón A Phỉ là được.”

Úy Đông Đình cầu còn không được nữa là. Y đưa tay đỡ lấy Vân Phỉ, thuận thế nắm luôn tay nàng, dáng vẻ có đánh chết cũng không chịu buông ra.

Vân Phỉ vừa tức giận vừa xấu hổ, sau lưng có biết bao nhiêu cung nữ thái giám nên nàng không tiện giãy ra, khiến người ta chê cười nên đành phải mặc cho y đỡ mình vào trong điện.

Úy Lâm Lang vào trong Bồng Lai cung trước, vừa nhìn là đã thấy phía dưới ghế chủ tọa có một tiểu cô nương xinh xắn đang ngồi. Khuôn mặt ấy quá giống nàng ta nên Úy Lâm Lang vừa nhìn là biết ngay đó chính là Linh Tuệ - con gái của mình.

Nàng ta hết sức xúc động, vội vàng chạy tới ôm chầm lấy Linh Tuệ. Mẹ con gặp lại vốn là chuyện đáng mừng, Úy Lâm Lang muốn kiềm chế cảm xúc của mình nhưng không cách nào kiếm chế được. Những đau khổ và uất ức bao nhiêu năm qua đều phải dồn nén trong lòng, lúc này gặp được con gái, nàng không nhịn được mà khóc rống lên.

Tuy trên đường đến đây Linh Tuệ đã biết thân phận thật sự của mình nhưng vì lần đầu gặp Úy Lâm Lang, hơn nữa bao nhiêu năm nay cứ tưởng mình là con gái của Úy Đông Đình, mẹ đã mất, nên khi đột nhiên bị Úy Lâm Lang ôm vào lòng khóc rống thế này thì không được tự nhiên cho lắm.

Mộ Uyển Đình nói: “Biểu tỷ đừng buồn, những ngày tháng tươi đẹp còn đang chờ tỷ.”

Linh Tuệ gọi một tiếng mẹ thật nhỏ, nhón chân lên lau nước mắt cho Úy Lâm Lang.

https://thuviensach.vn

Úy Lâm Lang nín khóc, mỉm cười, không kiềm được mà kéo lấy tay Mộ Uyển Đình: “Cũng nhờ có muội thay ta chăm sóc Linh Tuệ bao năm nay, ta không biết phải làm thế nào mới có thể báo đáp được cho muội.”

“Biểu tỷ đừng khách khí, Linh Tuệ thông minh lanh lợi, ai nấy đều thích.”

Vân Phỉ đứng ngoài cửa, nhìn Linh Tuệ và Mộ Uyển Đình rồi nhíu mày. Động tác rất nhỏ này vẫn rơi vào mắt Úy Đông Đình.

Sau khi mọi người ngồi xuống, cung yến bắt đầu. So với bữa tiệc đêm giao thừa, bữa tiệc hôm nay đơn giản hơn nhiều, coi như là một bữa tiệc gia đình. Trong mắt úy Lâm Lang chỉ có con gái, nhìn không chớp mắt. Linh Tuệ thì vẫn gần gũi với Mộ Uyển Đình hơn. Vân Phỉ không khỏi nhớ đến lúc ở Tấn Châu, nàng từng nghe Linh Tuệ nói muốn Mộ Uyển Đình gả cho úy Đông Đình. Nàng bất giác nhìn nhìn Mộ Uyển Đình.

Ánh mắt nàng ta nhìn Úy Đông Đình đúng là có chứa sự mến mộ. Hơn nữa Mộ Uyển Đình đã hai mươi tuổi mà vẫn chần chừ không chịu gả cho ai, chỉ vi chăm sóc cho Linh Tuệ thôi sao?

Úy Đông Đình ngồi bên cạnh Vân Phỉ, dịu dàng hỏi: “Nàng mệt sao?”

Vân Phỉ vờ như không nghe thấy, chỉ cúi đầu, hàng mi dài che khuất đôi mắt đẹp, giống như là không nhìn thấy sự tồn tại của y.

Úy Đông Đinh cầm đũa lên, nhặt hết xương cá rồi nhẹ nhàng bỏ vào chén Vân Phỉ. Kết quả là Vân Phỉ gạt miếng cá qua một bên, không thèm nhìn một cái. Mấy thứ thịt băm, tổ yến bổ dưỡng gì đó nàng cũng không có hứng thú rờ tới.

Nhìn khuôn mặt gầy gò của nàng, Úy Đông Đình sốt ruột đến độ tay đổ mồ hôi, ước gì có thể ôm nàng vào lòng, đút những món ấy vào miệng

https://thuviensach.vn

nàng. Nhưng ở đây có quá nhiều người, y chỉ có thể cố gắng kiềm chế trong cảm giác thời gian dài lê thê.

Cung yến kết thúc, Úy Lâm Lang vội vàng dẫn Linh Tuệ và Mộ Uyển Đình về Vinh Hi cung trước. Tô Thanh Mai dẫn A Tông về lại Thục Hòa Cung.

Vân Phỉ đang định đi cùng mẹ thì Úy Đông Đình đã kéo tay nàng lại, nắm chặt trong lòng bàn tay mình, dịu dàng nói: “A Phỉ, chúng ta ở tây noãn các trong Đức Dương Điện. Đợi Tiêu Phòng Điện bài trí xong thì nàng hãy dọn qua đó.”

Nói xong, y liền nắm tay nàng ra khỏi Bồng Lai cung. Một đám cung nữ xách đèn lồng đi trước, sau lưng là mấy nội thị đi một cách lặng lẽ. Xuống cầu ngọc đới, Úy Đông Đình và Vân Phỉ cùng ngồi vào kiệu, đi tới Đức Dương Điện. Trên đường đi, không có một tiếng động, trên lối đi thật dài chỉ có tiếng bước chân khe khẽ của đám thái giám cung nữ.

Một tay y ôm eo nàng, tay kia thi nắm tay nàng. Vân Phỉ vừa giãy một chút thì kiệu đã lắc lư nên phải cố mà nhịn, không nhúc nhích nữa. Đến trước Đức Dương điện, Úy Đông Đình đỡ Vân Phỉ xuống kiệu, bước lên trên lối đi bằng đá cẩm thạch trắng.

Vân Phỉ chưa từng nghĩ sẽ có một ngày nàng cũng có thể bước trên lối đi bằng đá cẩm thạch trắng chỉ dành cho đế vương này, lòng có một cảm giác hết sức kỳ lạ. Lối đi tượng trưng quyền lực vô hạn này, nhìn thì có vẻ khí thế hừng hực, cao cao tại thượng. Nhưng khi thật sự bước lên trên đó thì không thoải mái chút nào. Trên mặt đá cẩm thạch có khắc những hoa văn phức tạp khiến nó không được bằng phẳng, bước đi cũng không vững vàng nhẹ nhõm lắm.

Có lẽ điều này ám chỉ con đường quyền thế nhìn thì có vẻ rất đẹp nhưng khi thật sự bước vào thì mới cảm nhận được gian nan trong đó.

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình dìu Vân Phỉ, chậm rãi bước trên lối đi ấy cho đến hết. Y dừng một lát rồi cúi đầu nhìn nàng: “A Phỉ, người đồng hành cùng ta trong cả đời này chỉ có mình nàng.”

Tim Vân Phỉ rung lên, nhưng lại nói: “Có gì tốt đâu, suýt nữa thì trật chân.”

Úy Đông Đình lập tức bế nàng lên. Vân Phỉ giật mình, vội vàng nói: “Thả ta xuống.”

Uy Đông Đình ngoảnh mặt làm ngơ, bé thẳng nàng vào tây noãn các trong Đức Dương điện. Đông noãn các là ngự thư phòng của Vân Định Quyền, tây noãn các luôn để trống, Úy Đông Đình cho người bài trí nó lại lần nữa.

Trong phòng ấm áp như mùa xuân, bốn góc phòng đặt bốn giá nến cao bằng nửa thân người, những ngọn nến đỏ to bằng cánh tay trẻ con chiếu sáng khiến căn phòng sáng như ban ngày.

Trên mặt đất trải thảm lông thật dày, trên đó thêu hoa mẫu đơn ánh vàng rực rỡ, bên cửa sổ là long án và giá sách cùng đồ trang trí quý giá. Vòng qua tấm bình phong lớn làm bằng đá, Úy Đông Đình bế Vân Phỉ vào phòng.

Vân Phỉ vừa nhìn là giật mình. Một tấm thảm đỏ rộng trải dài từ cửa cho tới bên giường, trên đó có mấy chục đĩnh vàng, thỏi nào thỏi nấy tròn vo, ưỡn cái bụng to kềnh lên, lười nhác nằm trên thảm.

Úy Đông Đình đặt nàng xuống thấm thảm, dịu dàng nói: “A Phi, nể mặt con chúng ta, nàng tha thứ ta lần này đi được không?”

Vân Phỉ nhìn những đĩnh vàng dễ thương kia, lòng cực kỳ vui thích. Nhưng vừa nghĩ đến việc mình suýt bị Úy Trác hại chết, đứa trẻ trong bụng suýt nữa mất đi thì lại cảm thấy tha thứ như thế này thì dễ dàng cho y quá.

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình nắm tay nàng đi về phía giường, mỉm cười nói: “Người khác mỗi bước nở sen, còn A Phỉ nhà ta thì từng bước sinh vàng.”

Vân Phỉ không nhịn được cười phì một tiếng. Úy Đông Đình mừng thầm trong bụng, cuối cùng cũng dỗ được tiểu nương tử rôi, xem ra là tha thứ cho y rồi.

Đáng tiếc, còn chưa kịp vui mừng thì đã nghe Vân Phỉ nói: “Ta muốn đi ngủ, chàng ra ngoài đi.” Thì nụ cười trên mặt Úy Đông Đình bỗng cứng đời.

Vân Phỉ giậm chân nói: “Nếu chàng không đi thì ta đến Thục Hòa Cung ngủ với mẹ.”

Úy Đông Đình đành phải nói: “Được, ta đi, nàng ngủ sớm đi.”

Y rầu rĩ quay người đi, vừa đi đến gian ngoài thì nghe thấy tiếng đóng cửa.

Cách một cánh cửa nhưng cứ như là cách trăm sông ngàn núi. Y xoa bóp chân mày, thở dài một hơi. Làm nàng cảm động còn khó hơn cả công thành đoạt đất.

Sáng ngày hôm sau, Vân Phỉ ra khỏi phòng thì cả kinh. Sau bình phong ngoài cửa có một chiếc giường nhỏ, trên đó gối và chăn đủ cả. Lẽ nào đêm qua Úy Đông Đình ngủ ở đây?

Đại tướng quân uy phong lẫm liệt trước ba quân đúng là đã co chân cong gối ngủ trên chiếc giường này, hơn nữa liên tục ngủ bảy đêm. Mỗi ngày trôi qua, nỗi bực dọc trong lòng Vân Phỉ phai nhạt bớt một chút. Tuy nàng vẫn không cho y vào phòng ngủ nhưng lại chịu nói với y vài câu.

Tiêu Phòng điện sửa sang xong, Vân Phỉ dọn ra khỏi tây noãn các, vốn tưởng Úy Đông Đình sẽ mặt dày chạy tới làm thần giữ cửa nữa nhưng

https://thuviensach.vn

không ngờ đêm ấy y lại không tới. Lòng Vân Phỉ có một cảm giác là lạ, đến đêm thứ hai y vẫn không tới.

Càng kỳ lạ hơn là, mấy ngày trước, bất luận y bận thế nào thì cũng sẽ về ăn cơm với nàng, dỗ nàng ăn này ăn kia. Nhưng từ khi nàng dọn tới Tiêu Phòng điện thì y giống như bị mất tích, không thấy tăm hơi đâu cả.

Chạng vạng ngày thứ ba, khi cơm tối được dọn lên thì vẫn không thấy bóng dáng Úy Đông Đình đâu cả. Vân Phỉ không nhịn được nữa, vờ như vô tình hỏi Kim Đa: "Mấy ngày nay đại tướng quân dùng cơm ở đâu?"

"Ở Vinh Hi cung."

Ở nơi đó, không chỉ có tỷ tỷ và cháu gái của y mà còn có một biểu muội thầm mến y, lớn tuổi mà chưa gả.

Vân Phỉ chơt không thấy có khẩu vị gì nữa, ăn được vài miếng là buông đũa xuống, tức giận nói: "Chuẩn bị nước nóng."

Vân Phỉ nằm trong bồn tắm, bắt đầu nghĩ này nghĩ nọ. Úy Đông Đình xưng đế là chuyện sớm muộn, đến lúc ấy hắn cũng sẽ như cha nàng vậy, mỹ nữ sẽ tiến cung như nước chảy. Nàng không còn tâm trạng nào để tắm rửa nữa, chuẩn bị vào trong phòng đếm vàng.

"Kim Đa, mang khăn lại đây."

Phía sau vươn tới một bàn tay, nâng một chiếc khăn tắm thật dày. Vân Phỉ nhận lấy chiếc khăn, phát hiện bàn tay kia hơi to. Ngước mắt lên, nàng nhìn thấy người đang khom lưng hầu hạ mình, không phải là Kim Đa mà là Úy Đông Đình.

Lúc này người nàng không mảnh vải che thân, vội hét lên một tiếng rồi ném chiếc khăn vào mặt y, vội vội vàng vàng đi nhặt quần áo của mình.

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình cười nói: “Cẩn thận.” Tiện tay cầm một chiếc khăn mỏng che người nàng lại.

“Chàng mau ra ngoài đi!” Vân Phỉ đỏ bừng mặt, vươn tay che ngực lại.

“Đâu phải chưa thấy qua, nàng hoảng hốt gì?” Y bế nàng lên giường, đắp chăn cho nàng, chỉ để lộ ra gương mặt đỏ ửng.

Phỉ hung dữ trừng hăn: “Chăng phải chàng đang ở bên biểu muội của mình sao?”

Úy Đông Đình vội vàng giải thích: “Mấy ngày trước ta bị cảm lạnh, sợ lây bệnh cho nang nên mấy ngày nay không dám tới.” Y đột nhiên thấy vui mừng, cười hì hì hỏi: “Thế nào, nàng ghen sao?”

Vân Phỉ hừ lạnh: “Ai thèm ghen, ta chỉ thấy biểu muội của chàng cũng không tồi, chi bằng nạp vào hậu cung đi.”

Úy Đông Đình chần chừ một lúc rồi e dè hỏi: “Nàng bằng lòng thật sao?”

Vân Phỉ nói nghe chua như giấm: “Ta có gì mà không bằng lòng chứ. Dù sao thì sớm muộn gì chàng cũng có vô số phi tần, thêm một biểu muội thì có sao đâu chứ.”

Úy Đông Đình làm như thở phào nhẹ nhõm, cười như trút được gánh nặng: “Nàng bằng lòng thì tốt.”

“...” Nàng thầm nắm chặt nắm đấm trong chăn, giận đến nỗi mắt cũng tóe lửa. Thôi thôi thôi, dù sao thì đàn ông là thế, muốn bọn họ kiên trinh như ngân lượng thì đúng là vọng tưởng. Nàng lấy từ dưới gối ra một đĩnh vàng, tập trung suy nghĩ làm thế nào để tiền sinh ra tiền mới tốt.

https://thuviensach.vn

Úy Đông Đình thì thầm vào tai nàng. “Đáng tiếc ta không bằng lòng.”

Vân Phỉ ngẩn ra: “Tại sao?”

“Ta còn nhớ rất rõ những gì nàng nói.”

“Nói gì?”

“Nàng nói nàng không phải là kẻ mềm yếu, mà là cái nĩa bằng sắt. Ta sợ cái nĩa sắt nàng chọc ta thủng mấy lỗ.”

Vân Phỉ cười phì một cái, đĩnh vàng trên tay rơi vào trong chăn.

Tay Úy Đông Đình mò vào, sờ lên ngực nàng.

Vân Phỉ vừa thẹn thùng vừa bối rối, đánh bộp vào tay y: “Chàng làm gì vậy.”

Đại tướng quân bình thản xốc chăn lên, nghiêm túc nói: “Ta tìm vàng giúp nàng.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Kết Thúc

Mười sáu tháng hai, Úy Đông Đình xưng đế, lập Vân Phỉ làm hoàng hậu.

Giờ Thìn đến, lễ quan nghênh đón Vân Phỉ đến Đức Dương điện. Bách quan quỳ nghênh đón ở hai bên lối đi dành cho hoàng đế. Một tấm thảm đỏ có thêu bản đồ sông núi trải dài đến bậc thềm bằng đá cẩm thạch trước cửa Đức Dương điện.

Đầu bên kia của thảm đỏ, Úy Đông Đình mặc long bào đen tuyền đang đứng đợi. Trước nay y vẫn trầm tình, không thích phô trương nên long bào không dùng màu vàng kim mà dùng màu đen làm nền, thêu bằng chỉ vàng. Vân Phỉ mặc áo bào màu xanh sẫm, bước lên tấm thảm thêu hình sông núi để đi về phía y.

Úy Đông Đình vươn tay ra, nắm lấy tay nàng.

Đế - Hậu trẻ tuổi, sóng vai nhau mà đứng. Quần thần phủ phục, tung hô vạn tuế. Sông núi bao la hùng vĩ giống như một bức tranh, từ từ được mở ra vào sáng sớm trong tiếng tung hô vang trời.

Vân Phỉ nhìn Úy Đông Đình đang nắm tay mình, có lẽ là bàn tay y truyền tới một sức mạnh khiến người ta yên tâm nên nàng không hề thấy khẩn trương, không thấy thấp thỏm, trong lòng xuất hiện cảm giác bình yên đã lâu chưa từng có. Ngước mắt lên nhìn, trên đầu nàng là bầu trời bao la trong sáng sớm, da trời xanh biếc như vừa được giội rửa, không một gợn mây, trông có vẻ hết sức thanh khiết.

https://thuviensach.vn

Sau khi đại điển đăng cơ và tế trời kết thúc, Vân Phỉ về lại Tiêu Phòng điện, tiếp nhận chúc mừng của các mệnh phụ phu nhân.

Sau khi mọi người đi hết, Tô Thanh Mai cười trong nước mắt, nhìn con gái mình: “A Phỉ, hôm nay con thật là đẹp, tựa như một viên ngọc đang tỏa sáng vậy.”

Vân Phỉ ôm lấy cánh tay Tô Thanh Mai, tự nhiên có cảm giác thương cảm. “Mẹ, lẽ ra người ngồi trên ngai phượng này là mẹ mới phải.”

Tô Thanh Mai ngẩn ra một lát rồi cười bình thản: “A Phỉ, chuyện đã qua rồi đừng nhắc đến nữa.”

“Mẹ không đi gặp cha sao?”

Tô Thanh Mai lắc đầu: “Con mệt cả ngày rồi, mau đi nghỉ ngơi đi, bây giờ con đang mang thai nữa đó. Mẹ đi gọi người mang lên vài thứ cho con ăn.”

Vân Phỉ cười gật đầu, nhìn mẹ mình đi khỏi Tiêu Phòng điện. Nhìn bóng lưng, bà vẫn còn trẻ trung uyển chuyển lắm, thế nhưng trong lòng thì đã già nua và vỡ nát cả.

Lòng Vân Phỉ lại thấy chua xót, ra lệnh: “Kim Đa, đi chuẩn bị mộl bình rượu hoa lê.”

Một đám cung nữ thái giám của hoàng hậu đứng trước một cái sân hẻo lánh nhất ở góc phía bắc của lãnh cung.

Cấm vệ quân canh giữ trước cửa thấy hoàng hậu giá lâm thì vội vàng mở chiếc khóa đồng trên cánh cửa.

Vân Phỉ mặc lễ phục, dẫn hai nội thị bước vào,

https://thuviensach.vn

Vân Định Quyền đang ngồi trên một chiếc ghế mây, dáng người khô gầy. Bởi vì không chú ý đến tướng mạo nên hắn dường như già đi hơn chục tuổi. Thấy nàng, hắn bỗng ngẩn người ra rồi lập tức đứng bật dậy.

Hắn nhìn mũ phượng trên đầu nàng, bộ quần áo màu xanh sẫm trên người nàng thì mặt lúc trắng lúc xanh.

“Cha, đây là rượu hoa lê mà cha thích uống nhất.” Vận Phỉ đặt bình rượu trên tay xuống bàn, rót một ly rượu.

Vân Định Quyền coi như không thấy, chỉ nắm chặt hai cánh tay nàng. “Con mau thả cha ra. A Phỉ, con có còn nhớ trước đây cha thường kể cho con nghe chuyện Sái Trọng hay không?”

Vân Phỉ mỉm cười: “Có, con còn nhớ rất rõ. Trịnh Lệ Công bảo Ung Củ giết nhạc phụ của mình là Sái Trọng, chuyện này bị thê tử của ưng Củ biết được, nàng hỏi mẹ mình, cha và phu quân ai quan trọng hơn? Bà mẹ nói với nàng ta đương nhiên là cha quan trọng hơn, bởi vì cha chỉ có một còn đàn ông trong thiên hạ đều có thể làm chồng. Vì thế, thê tử của Ung Củ nói cho mẹ biết chuyện phu quân của mình muốn giết cha cho mẹ nghe. Sái Trọng liền giết phu quân của nàng là Ung Củ.”

Từ nhỏ, Vân Định Quyền thường kể chuyện này cho nàng nghe, nhằm dạy Vân Phỉ lúc nào cũng phải đứng về phía hắn, cho dù sau này gả cho người ta thì mãi mãi cũng phải làm một con cờ của hắn.

Mắt Vân Định Quyền lập tức long lên sòng sọc, quát: “Đúng vậy, A Phỉ, ta là cha ruột của con, con hãy giết Úy Đông Đình, thả ta ra đi. Sau này con sẽ là công chúa cao quý nhất của Đại Sở, ta sẽ lập mẹ con làm hoàng hậu, A Tông làm thái tử.”

“Hoàng hậu, thái tử?” Vân Phỉ không nhịn được cười. “Khi ông ung dung đắc ý thì có từng nghĩ đến mẹ tôi hay không? Có từng nghĩ đến tôi và

https://thuviensach.vn

A Tông hay không? Lúc này mới nhớ đến chúng tôi, ông không cảm thấy đã quá muộn rồi sao?”

Sắc mặt Vân Định Quyền cứng đờ, bất giác thả tay Vân Phỉ ra.

Vân Phỉ bưng ly rượu lên, mỉm cười: “Cha, cha đã từng nếm trái cảm giác mình đang rất hạnh phúc thì bỗng nhiên bị người mình yêu nhất đâm một kiếm chưa?”

Vân Định Quyền ngẩn ngơ, không nói được câu nào.

“Một kiếm mà Vân Thừa Cương đâm vào tim cha còn nhẹ hơn rất nhiều một kiếm mà cha đâm vảo lòng mẹ. Cho nên, con phải thay bà ấy bồi thêm một nhát nữa. Lâm Thanh Hà đã gả cho châu mục Giang Châu: Vạn Quan Lâm, hắn chưa tới ba mươi tuổi, trẻ hơn cha rất nhiều, cũng lương thiện hơn cha rất nhiều.”

Mặt Vân Định Quyền tái mét.

“Thật ra, người cắm sừng cha không phải là Triệu Hiểu Phù, cũng không phải Lâm Thanh Hà mà là Anh Hồng Tụ.”

“Vân Thúy bị một tương quân đã hơn năm mươi tuổi của Lâm Thanh Phong chiếm làm vợ, giống như cha cưỡng đoạt Triệu Hiểu Phù vậy. Cha xem, đây là báo ứng của ông trời đó.” Vân Phỉ thở dài: “Nhưng mà cha cũng đừng quá đau lòng, bởi vì Vân Thúy không phải là con gái ruột của cha mà lả con của Anh Hồng Tụ và Vân Thập Thất. Năm ấy cha lấy tiền của mẹ, bảo Vân Thập Thất mang đến cho Anh Hồng Tụ. Cứ tới lui thường xuyên như thế, hai người bèn dan díu với nhau.”

Vân Định Quyền đưa tay ôm ngực, loạng choạng vài bước: “Không thể nào! Không thể nào!”

https://thuviensach.vn

Vân Phỉ lại mỉm cười: “Nếu cha không tin thì con bảo Thập Thất thúc qua nói với cha nhé? Con vẫn luôn lấy làm lạ là tại sao diện mạo cô ta không giống cha chút nào, cũng không hề giống mẹ mình, thậm chí là tính cách cũng không giống. Thì ra là giống Thập Thất thúc.”

“Đời này của cha cứ mưu mô toan tính, rơi vào kết cục hôm nay là bởi vì cha muốn thứ không thuộc về cha. Đáng tiếc, cha lại vì nó mà mất đi người lẽ ra cha nên quý trọng nhất. Cả đời này của cha, chỉ có mẹ là người duy nhất thật lòng tốt với cha, vậy mà cha lại khiến cho bà ấy đau lòng. Cho nên, cha có ngày hôm nay đều là báo ứng.”

Mặt Vân Định Quyền đã chuyển sang màu xám.

“Thật ra mấy tháng nay con cứ nghĩ có nên thả cha ra hay không. Nhưng con lo là nếu thả cho ra thì cha sẽ chết không chỗ chôn thây. Cha biết không, Lâm Thanh Hà hận cha tới tận xương tủy, Triệu Hiểu Phù cũng hận cha tới tận xương tủy, Triệu Sách sẽ băm cha thành trăm mảnh mất. Cho nên con quyết định giữ cha ở đây, nuôi cha cho đến già đến chết.”

Vân Phỉ đứng đậy đi ra ngoài, đến trước cửa thì đột nhiên nói: “Còn một chuyện con quên nói cho cha biết A Tông đã đổi tên thành Tô Tông. Ông ngoại không có con nối dõi nên mới bị cha gạt hết toàn bộ gia sản, cho nên A Tông lấy họ Tô để kế thừa hương hỏa của Tô gia, cùng coi như là cha bồi thường cho ông ngoại đi.”

Về tới Tiêu Phòng điện, Vân Phỉ thay áo phượng ra, tháo mũ phượng trên đầu xuống.

Trên chiếc mũ phượng nặng trịch có khảm đá quý nhiều màu sắc. Đông hải minh châu, chín phượng bằng vàng ròng rực rỡ chói mắt. Nàng nhìn chiếc mũ phượng mà vô số phụ nữ trong hậu cung đều ngấp ngó, tưởng tượng đã có biết bao nữ nhân từng vì nó mà đấu đá với nhau đến sống chết, thế mà nàng lại có được nó một cách dễ dàng như thế. Phải

https://thuviensach.vn

chăng vì thứ này có được quá dễ dàng cho nên nàng mới không thể nếm trải cảm giác mừng rỡ như điên khi được như ý nguyện không?

Nàng nhìn viên minh châu thật to được ngậm trong miệng con chim phượng bằng vàng ròng, lẩm bẩm: “Phục Linh, mẹ ta nói bà chưa từng cầu mong vinh hoa phú quý, cho dù cha có đưa mũ phượng tơi trước mặt bà ấy thì bà cũng không cần. Cuối cùng thì ta cũng hiểu được cảm giác của bà rồi. Ta vẫn luôn tham tiền, nhưng bây giờ thấy chiếc mũ phượng quý giá này thì lại không cảm thấy thích thú gì. Phục Linh, em nói thế này là sao?”

Phục Linh ở phía sau không trả lời nàng. Vân Phỉ quay đầu lại thì thấy Phục Linh đã lui ra ngoài.

Úy Đông Đình đứng sau lưng nàng, nhìn nàng chăm chú.

Nàng nhìn y, nhất thời không biết nói gì. Con rồng được thêu bằng chỉ vàng trên nền gấm đen sang sáng lấp lánh, giống như tỏa ra ánh sáng màu vàng. Hình ảnh lần đầu tiên nhìn thấy y bỗng hiện lên trước mắt.

Úy Đông Đình bước tới, nắm lấy tay Vân Phỉ, nhìn sâu vào mắt nàng. “A Phỉ, ta biết nàng muốn thứ gì rồi.”

Y đặt tay nàng vào lòng bàn tay mình, nắm thật chặt.

Tim Vân Phỉ đập mạnh, nàng ngước mắt nhìn y.

Y không nói gì cả, bởi vì y biết đời này nàng ghét nhất là những lời đường mật.

Vân Phỉ nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của y, thì thầm: “Chàng sẽ không giống như cha ta chứ?”

“Ta sẽ không như vậy.”

https://thuviensach.vn

“Năm ấy ông từng thề thốt với mẹ ta rằng vĩnh viễn cũng không nạp thiếp.”

“Ta sẽ không thề thốt, ta sẽ hành động cho nàng thấy.”

“Lòng ta cứng như đá, yêu tiền như mạng. Ngoại trừ khuôn mặt hơi dễ nhìn một chút thì không có chỗ nào tốt cả, tại sao chàng lại thích ta?”

Úy Đông Đình siết chặt tay nàng, nỏi: “Ở trong lòng ta, nàng thế nào đều tốt. Cho dù người khắp thiên hạ đều nói nàng không tốt thì ta cũng sẽ nói nàng tốt.”

https://thuviensach.vn

THÂU TRỌN GIÓ XUÂN

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Ngoại Truyện

Úy Đông Đình bế con trai, ngoài cười ra thì không có bất cứ biểu cảm nào khác. Y cười hớn hở suốt cả ngày, dường như quên mất cách nói chuyện.

Vân Phỉ nhìn bộ dạng của y liền có cảm giác bị mắc lừa. Rõ ràng khi có thai, y nói mình thích con gái, tốt nhất là sinh được một đứa con gái thông minh lanh lợi như nàng. Thế mà khi sinh con trai, y cười đắc ý như thế là thế nào?

Nghĩ một đằng nói một nẻo!

Vân Phỉ hừ một tiếng, cố ý nói: “Nếu là con gái thì tốt biết bao, như vậy có thể gả cho con trai của Lục Nguyên. Huynh ấy cứu ta mấy lần, ta còn không biết phải báo đáp Lục gia như thế nào đây.”

Làm thông gia với Lục Nguyên? Úy Đông Đình hừ một tiếng: “Nương tử của hắn còn không biết ở nơi nào kia kìa?”

“Người ta là con trai người giàu nhất Sơn Tây, người lịch sự nhã nhặn, diện mạo lại anh tuấn, còn lo không cưới được nương tử sao?”

Nhã nhặn lịch sự, diện mạo anh tuấn? Hoàng thượng hừ một cái thật chua.

Vân Phỉ làm như không nhận ra hoàng đế bệ hạ đang ghen, nheo đôi mắt xinh đẹp lại, cười ngọt ngào: “Thật ra ta thường hay hối hận, lúc ấy khi

https://thuviensach.vn

ở Tấn Thành, Lục lão thái thái hỏi ta có gả cho ai chưa thì ta nên nói là không có, sau đó gả cho Lục Nguyên."

Mặt Úyy Đông Đình đen đến nỗi sắp thành mực.

"Tống Kinh Vũ cũng rất tốt, tuy không biết ăn nói nhưng trước giờ chỉ biết hành động, thật thà đôn hậu, khiến người ta rất yên tâm." Vân Phỉ chống cằm, làm ra vẻ mê trai: "Ai da, Triệu Sách thì có diện mạo rất đẹp, khi huynh ấy giả trang thành con gái thì Triệu Hiểu Phù cũng không bì được, đúng là khuynh quốc khuynh thành, ta không thể rời mắt được."

Mặt Úy Đông Đình đã đen như đít nồi.

"Nếu không gả cho chàng, gả cho một trong ba người họ thì đều không tồi."

Úy Đông Đình sắp tức đến hộc máu. Con cũng sinh ra rồi, nàng còn muốn gì nữa chứ?

"Nói thật, so với bọn họ thì chàng không có chỗ nào tốt cả. Không giàu có bằng Lục Nguyên, không thành thật bằng Tống Kinh Vũ, không đẹp bằng Triệu Sách."

Úy Đông Đình không nhịn được nữa, bế con trai đứng dậy định đi.

Vân Phỉ bật cười. "Thế nhưng ta lại không thích bọn họ."

Úy Đông Đình đột nhiên dừng bước, từ từ quay người lại, mây đen che kín mặt thoáng chốc đã kéo đi mất, trong mắt tràn ngập ý cười: "Ta biết nàng chỉ thích ta thôi."

Vân Phỉ hừ một tiếng: "Vậy thì sao chứ? Có lẽ mai mốt sẽ không thích nữa. Chuyện tình cảm mà, ai biết trước được chứ. Làm gì có chuyện trọn đời trọn kiếp. Chàng nói có phải không?"

https://thuviensach.vn

Mặt Úy Đông Đình lại sa sầm lại.

Vân Phỉ từ tốn nói: “Ta thích nhất là tiền. Nếu chàng luôn cho ta rất nhiều tiền thì có lẽ ta sẽ luôn thích chàng.”

Không đợi Úy Đông Đình bật cười, nàng lại nói: “Có điều cho ta tiền thì chưa chắc ta đã thích, chẳng hạn như Lục Nguyên cũng có rất nhiều tiền...”

Lại là Lục Nguyên... Lòng Úy Đông Đình sắp chua như giấm rồi.

“Nếu ta không thích thì giàu ngang quốc khố cũng vô dụng. Nếu thích thì... cửu ngũ chí tôn cũng không sao.” Vân Phỉ che miệng, ngáp một cái: “Đề tài này thật là nhàm chán, đi ngủ thôi...”

Úy Đông Đình bế con trai qua chọc lét nàng. “Cố ý chọc tức ta có phải không?”

Vân Phỉ rất sợ ngứa, không ngừng cầu xin: “Đông Đình, ta đã nghĩ được cho con trai mình một cái tên.”

“Tên gì, nói ra nghe thử xem.” Úy Đông Đình tạm tha cho nàng, nhìn gương mặt bụ bẫm của con trai không chớp mắt. Làn da trắng nõn mịn màng, gần như là búng ra sữa, y không nhịn được cúi đầu hôn thằng bé mấy cái.

Hàm râu vừa cạo xong lập tức bị con trai ghét bỏ, nó chau mày lại, phun nước miếng, Úy Đông Đình véo mũi con trai mình một cái.

“Nguyên Bảo.”

Úy Đông Đình nhìn nàng, hết biết nói gì.

“Có phải rất dễ nghe hay không? Chàng xem, tín vật định tình của chúng ta chính là nguyên bảo, con của chúng ta đặt tên này là thích hợp

https://thuviensach.vn

nhất, chàng nói đúng không?”

“Sau này, thần dân từ trên xuống dưới sẽ bàn tán rằng thánh thượng có tên là Úy Nguyên Bảo, nàng đi lật sử sách ra xem từ trước đến nay có ông vua nào có tên này hay không?”

“Vậy Úy Nguyên?”

“Cái gì? trong lòng còn nhớ Lục Nguyên hả?”

Vân Phỉ cười hì hì: “Là Nguyên trong nguyên bảo. Nếu không thi Úy Kim?”

Úy Đông Đình hừ một tiếng: “Xem ra nàng vẫn nhung nhớ không quên người của Lục gia nhỉ?”

Vân Phỉ lè lưỡi.

“Vậy Úy Tài?”

Úy Đông Đình không thể nhịn được nữa, bế con trai đi mất

Vẫn Phỉ sầu não: “Con trai do ta vất vả sinh ra, tại sao ta không thể đặt tên cho nó?”

Một lát sau, Úy Đông Đình bế con trở về, trịnh trọng tuyên bố. “Đã đặt tên rồi, gọi là Úy Tấn.”

Vân Phỉ vui vẻ vỗ tay: “Úy Tiến? Được đó được đó, tiền tài tiến vào đúng không?”

Úy Đông Đình không biết nói gì, đi đến bên tai nàng thì thầm: “Là tấn trong Tấn Thành, Tấn Châu. Nàng mang thai nó ở Tấn Châu, hiểu chưa đồ tham tiền?”

https://thuviensach.vn

Mặt Vân Phỉ đỏ lên, nói nhỏ: “Được rồi, vậy gọi A Tấn đi.”

Bị bắt ở Tấn Thành, rồi trùng phùng ở Tấn Châu nên mới có đứa trẻ này. Vì thế, gọi Úy Tấn là thích hợp nhất.

***

Bảy năm sau

Vân Phỉ liên tục sinh ba đứa con trai, rốt cuộc có đứa con gái như ý nguyện. Vân Phỉ muốn có con gái sắp điên lên nên cực kỳ yêu thương chiều chuộng đứa con gái này. Nàng tâm tâm niệm niệm là phải đặt cho viên ngọc quý của mình một cái tên thật hay, vì ba đứa con trai trước đều do Úy Đông Đình đặt tên.

Khi đầy tháng, Vân Phỉ bế con gái, cười xinh đẹp như hoa: “Hoàng thượng, ta đã nghĩ ra tên cho don gái mình rồi.”

Xét thấy quá trình đặt tên cho ba đứa con trai trong quá khứ khiến người ta khó mà quên được, lần này Úy Đông Đình không dám ôm hy vọng quá lớn, chỉ cười gượng hỏi: “À, tên gì vậy, nói ra nghe xem.”

Vân Phỉ cười đắc ý: “Úy Bảo Châu. Bảo bối trong lòng ta, họn ngọc quý trên tay ta. Thế nào, có phải hay lắm không?”

Úy Đông Đình lẳng lặng nhìn nàng, từ tốn nói: “Nàng đọc lại lần nữa đi.”

“Úy Bảo Châu.”

Úy Đông Đình không biết làm sao, đành phải đọc từng chữ: “Này – bão – trư” (cho heo ăn no) Vân Phỉ ngạc nhiên che miệng lại, một lúc sau mới cười gượng, “Úy Thải Thải thì thế nào?”

“Có ý nghĩa gì?”

https://thuviensach.vn

“Chữ thải đồng âm vơi chữ tài.”

Úy Đông Đình im lặng bế con gái đi mất.

Vân Phỉ tức tối đấm vào gối. “Con trai cũng chàng đặt tên, con gái cũng độc chiếm, đúng là quá đáng mà. Rõ ràng là ta vất vả mang thai chín tháng mới sinh ra được, dựa vào cái gì mà chàng đặt tên, dựa vào cái gì?”

Con trai trưởng Úy Tấn đã học vỡ lòng, chống cằm rất nghiêm túc, bộ dạng rất người lớn, trịnh trọng nói: “Mẫu hậu, suy nghĩ của người nên thoáng một chút, ngoại trừ vàng bạc châu báu thì còn rất nhiều thứ khác hay hơn.”

Con thứ hai gật đầu, líu lo nói: “Ca ca nói rất đúng, trái đào, trái táo, dưa hấu đều rất ngon.”

Lẽ nào đặt Úy Đào, Úy Táo sao chứ? Vân Phỉ dở khóc dở cười.

Con trai út nghe thấy những trái cây ấy thì lập tức há miệng đòi ăn: “Ăn quả, ăn quả...”

Úy Quả Quả?

Vân Phỉ xoa bóp chân mày, cảm thấy chuyện đặt tên này rất đau đầu. Thôi vậy, y muốn giành đặt thì để y giành đi. Vân Phỉ nhìn ba đứa con trai, thầm nghĩ: mấy đứa nhóc nảy chỉ biết chém chém giết giết, vẫn là con gái tri kỷ nhất. Chẳng hạn như A Tông, một lòng muốn kiếm công lập nghiệp nên chưa tới mười lăm tuổi đã đòi lên Bắc Man đánh trận, chỉ còn mình nàng ở bên mẹ.

Cho nên đứa con gái bảo bối này nhất định phải được nâng niu, nuôi dạy bên mình mới được. Hơn nữa nàng còn có một ý đồ khác là Lục Khác - con trai trưởng của Lục Nguyên nhỏ hơn Úy Tấn hai tuổi, thông minh lanh lợi, ngoan ngoãn lễ phép, nàng vừa thấy là đã thích. Năm ấy nhờ có Lục

https://thuviensach.vn

Nguyên cứu giúp nàng mới có ngày hôm nay, cho nên phải sinh một đứa con gái để làm thông gia với Lục Nguyên. Ai ngờ liên tục sinh ba đứa con trai, Lục Khác đã sáu tuổi rồi, bây giờ mới được như ý nguyện.

Vân Phỉ đang nghĩ ngợi mông lung thì Úy Đông Đình bế con gái đi vào, vui vẻ nói: "Ta đã nghĩ ra tên cho con gái mình rồi!"

"Tên gì?"

Úy Đông Đình nhẹ nhàng dùng tay chọt vào gò má bầu bĩnh của con gái, mỉm cười nói: "Con gái ta tên là Úy Chỉ Nhi, là tiểu cô nương có phúc khí nhất trong thiên hạ."

Chỉ Nhi? Vân Phỉ cười tươi tắn. Hoàng thượng đúng là hoàng thượng, đặt tên đúng là hay hơn nàng nhiều, không phục cũng được. Vừa hay vừa có ý nghĩa. Nàng đón lấy con gái từ trên tay Úy Đông Đình, véo nhẹ mũi của nó: "Chỉ Nhi, Lục Khác ca ca đợi con sáu năm rồi đó."

Úy Đông Đình hừ một tiếng thật chua, thầm nghĩ: muốn cưới con gái ta, phải xem tiểu tử kia có bản lĩnh ấy không đã.

***

Sáu năm sau.

Khi Lục Khác bước vào Tê Linh Các thì đúng vào giờ ngọ, bên trong im phăng phắc, gió mát từ ao hoa quỳnh ở phía sau khẽ thổi tới.

Trên chiếc bàn tinh xảo có rất nhiều trái cây tươi, Lục Khác phát hiện có mấy trái mình chưa bao giờ thấy qua.

Lục gia giàu ngang quốc khố, dù là quả vải ở Lĩnh Nam cậu cũng từng nếm qua. Trên đường đi gặp đình đài lầu các, cung điện lộng lẫy nhưng Lục

https://thuviensach.vn

Khắc vẫn không có cảm giác gì, chỉ có giờ phút này mới cảm thấy hoàng đế còn giàu có hơn cả Lục gia.

Khi cậu đang ngẩn ngơ nhìn một trái cây kỳ quái trên bàn thì đột nhiên có một tiểu cô nương khoảng năm sáu tuổi bước vào. Mái tóc cô bé dùng tơ tằm và trân châu búi thành hai búi tròn. Cô còn có một đôi mắt to và đen láy, đáng yêu như ngọc, hết sức dễ thương.

Lục Khác quan sát cô bé, thầm nghĩ trong cung mà có một tiểu cung nữ bé thế này sao?

Tiểu nha đầu chớp mắt, ngửa đầu nhìn cậu: “Ngươi chính là Lục Khác?”

Lục Khác mười hai tuổi nhưng thân mình đã cao gần bằng người lớn, cho nên cậu từ trên cao nhìn xuống tiểu nha đầu trắng trẻo bụ bẫm như cái bánh bao này, rồi gật đầu.

Tiểu nha đầu đưa tay vào miệng cắn, rồi lại ngửa đầu hỏi: “Nghe nói nhà của ngươi rất nhiều tiền, còn giàu hơn hoàng gia phải không?”

Lục Khác khiêm tốn trả lời: “Lục gia đương nhiên là không dám so với hoàng gia.”

“Ừ, nghe nói Lục gia các người rất biết cách làm ăn?”

Lục Khác tiến cung, nhớ kỹ lời cha căn dặn phải ăn nói cẩn trọng nên lại khiêm tốn trả lời: “Không dám nhận.”

“Ta cũng rất biết làm ăn, ngươi xem.” Tiểu nha đầu ngửa mặt, trên bàn tay múp míp là một chuỗi ngọc màu hồng nhạt. “Bán chuỗi ngọc này cho ngươi, chỉ cần một trăm lượng thôi.”

https://thuviensach.vn

Một trăm lượng? Lục Khác nhìn chuỗi ngọc thô sơ, xiêu xiêu vẹo vẹo này, lắc đầu cười: “Ta không cần.”

“Không cần, tại sao?”

“Đây là đồ của con gái, ta mua làm gì chứ?”

Tiểu cô nương lại chớp đôi mắt tròn xoe. “Ngươi có thể tặng cho cô gái khác mà, chẳng hạn như tỷ tỷ của ngươi.”

“Ta không có tỷ tỷ.”

“Vậy thì muội muội.”

“Ta cũng không có muội muội.”

Tiểu cô nương bám riết không tha. “Sớm muộn gì ngươi cũng sẽ có muội muội mà. Chẳng hạn như đại ca ta, có hai đệ đệ rồi mới có ta.”

Lục Khác: “...”

Tiểu nha đầu đúng là biết cách ăn nói, cậu đã bị cô nhóc làm cho đau đầu cho nên thành thật nói: “Những thứ này không đáng giá một trăm lượng, một đồng cũng không đến nữa.”

Tiểu nha đầu tròn xoe mắt, tức giận nói: “Ngươi nói cái gì? Không đáng một đồng?”

“Một trăm lượng có thể mua được một chiếc xe ngựa xa hoa. Thứ này của cô là gì chứ, chẳng có tác dụng gì cả, cũng không đẹp.”

“Nói bậy, phụ hoảng nói những thứ do chính tay ta làm thì đáng giá ngàn vàng!”

Lục Khác nghe thấy chữ ‘phụ hoàng’ thì ngây người.

https://thuviensach.vn

Nha đầu này chính là Hi Quang công chúa Úy Chỉ Nhi sao? Là vị hôn thê của cậu sao?

Vậy được rồi, ép mua thỉ cậu đành phải mua thôi. Cậu mở túi tiền ra, không đợi cậu lấy ngân phiếu thì tiểu nha đầu đã giật lấy cả túi tiền, đôi mắt to tròn như thủy tinh đen bỗng sáng lấp lánh. “Oa, thật nhiều tiền, cho ta hết đi!”

Lục Khác bỗng có một dự cảm không lành.

Sau này, sự thật chứng minh, vị công tử giàu có vang danh bốn phương này, từ khi gặp phải Hi Quang công chúa thì lập tức rơi vào trạng thái bần cùng, từ đó mất tiền, mất trái tim rồi thất thân, không đường quay lại...

The End

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Như Kiếm Xuyên Tim
Chương 2: Giông Bão Kéo Tới
Chương 3: Cá Nằm Trên Thớt
Chương 4: Người Cũ, Người Mới
Chương 5: Không Ngừng Nói Dối
Chương 6: So Tiền Kén Rể
Chương 7: Lang Quân Như Ý
Chương 8: Người Đẹp, Rượu Ngon
Chương 9: Chếnh Choáng Men Say
Chương 10: Thì Ra Là Thế
Chương 11: Thất Bại Trở Về
Chương 12: Đã Quá Muộn Rồi
Chương 13: Dạ Yến Trong Cung
Chương 14: Hung Thần Dữ Tợn
Chương 15: Ghen Tuông Tức Tối
Chương 16: Đầu Óc Ham Tiền
Chương 17: Cáo Mượn Oai Hùm
Chương 18: Chiết Tẫn Xuân Phong
Chương 19: Con Trai Nhà Giàu
Chương 20: Thấy Tiền Sáng Mắt
Chương 21: Lòng Đau Như Cắt
Chương 22: Treo Dê, Bán Chó
Chương 23: Mua Gian, Bán Lận
Chương 24: Món Quà Sinh Nhật
Chương 25: Có Qua Có Lại
Chương 26: Thích Khách Trong Cung
Chương 27: Có Thù Tất Báo
Chương 28: Dối Trời Qua Biển

https://thuviensach.vn

Chương 29: Diễn Giả Làm Thật
Chương 30: Dần Bước Vào Hang Hùm
Chương 31: Hết Sức Cảnh Giác
Chương 32: Nhầm Lẫn Ngẫu Nhiên
Chương 33: Vì Bất Đắc Dĩ
Chương 34: Không May Bị Bắt
Chương 35: Trong Chốn Nguy Nan
Chương 36: Đồng Cam Cộng Khổ (1)
Chương 37: Đồng Cam Cộng Khổ (2)
Chương 38: Thừa Cơ Hành Động
Chương 39: Thoát Khỏi Lồng Giam
Chương 40: Tiếp Đón Nồng Hậu
Chương 41: Sự Cố Bất Ngờ
Chương 42: Thế Sự Xoay Vần
Chương 43: Động Phòng Hoa Chúc
Chương 44: Lấy Lùi Làm Tiến
Chương 45: Trở Về Bình An
Chương 46: Mỹ Nhân Trước Mặt
Chương 47: Rơi Vào Miệng Cọp
Chương 48: Oan Gia Ngõ Hẹp
Chương 49: Nghe Tin Sét Đánh
Chương 50: Hồng Nhan Họa Thủy
Chương 51: Đồ Chảnh Chọe
Chương 52: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân
Chương 53: Ngọt Ngào Như Mật
Chương 54: Ngọt Ngào Hơn Mật
Chương 55: Phải Yêu Phu Quân Hơn Ngân Lượng Gấp Vạn Lần
Chương 56: Người Yêu Cũ
Chương 57: Chua Chua Ngọt Ngọt
Chương 58: Cưới Thêm Người Khác
Chương 59: Cuộc Chiến Bảo Vệ Hôn Nhân
Chương 60: Con Gái Xuất Hiện

https://thuviensach.vn

Chương 61: Ám Toán
Chương 62: Chạy Trốn
Chương 63: Là Địch Hay Bạn
Chương 64: Đồng Minh
Chương 65: Công Chúa
Chương 66: Hậu Cung
Chương 67: Có Thai
Chương 68: Thận Trọng Từng Bước
Chương 69: Xuất Gia
Chương 70: Chuyện Xưa
Chương 71: Gian Tình
Chương 72: Phò Mã Và Cố Nhân
Chương 73: Đại Lễ Báo Thù
Chương 74: Báo Thù, Gặp Lại
Chương 75: Bất Đắc Dĩ Cùng Ghen Tuông
Chương 76: Dỗ Nương Tử Là Một Kỹ Năng
Chương 77: Kết Thúc
Chương 78: Ngoại Truyện

https://thuviensach.vn